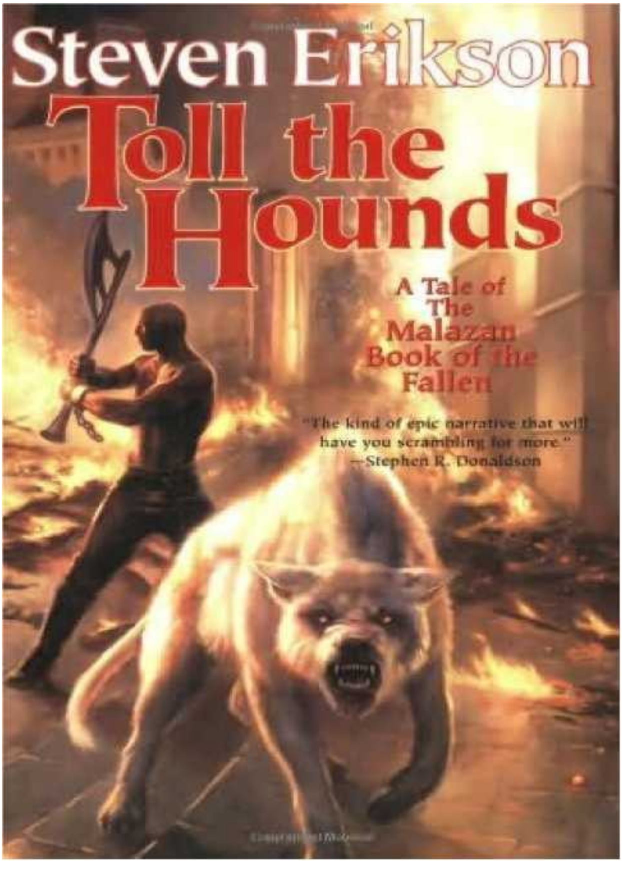

Steven Erikson
Toll the Hounds
A Tale of The Malazan Book of the Fallen
"The kind of epic narrative that will have you scrambling for more."
—Stephen R. Donaldson

Cuprins

SCALE
AZUR
HILLS

Toll the Hounds

Steven Erikson

Dramatis Personae Cutter, un asasin Scillara, tovarăşul lui Iskaral Pust, Marele Preot al

Umbrei, Magii, Zeul Bhokarala
Sora Spiţe, o Soletaken **Mogora,** soţia ocazională a lui Iskaral
Barathol Mekhar, un turist **Chaur,** un om blând **Mappo Runt,** un Trell

Picker, un Bridgeburner pensionat şi partener în K'rul's Bar
Blend, un Bridgeburner pensionar şi partener în K'rul's Bar
Antsy, un Bridgeburner pensionar şi partener în K'rul's
Bar
Mallet, un Bridgeburner pensionat şi vindecător **Bluepearl,** un Bridgeburner pensionat **Fisher,** bard, obişnuit la K'rul's Bar **Duiker,** cândva istoricul imperial al Imperiului Malazan

Bellám Nom, un tânăr
Rallick Nom, un asasin trezit
Torvald Nom, un văr al lui Rallick
Tiserra, soţia lui Torvald
Coli, membru al Consiliului din Darujhistan
Estraysian D'Arle, membru al Consiliului din Darujhistan
Hanut Orr, un membru al Consiliului din Darujhistan, nepotul regretatului Turban Orr
Shardan Lim, membru al Consiliului din Darujhistan
Murillio, o consoartă
Kruppe, un omuleţ rotund
Meese, proprietarul Phoenix Inn
Irilta, obişnuită la Phoenix Inn

Scurve, barman la Phoenix Inn
Sulty, server la Phoenix Inn
Challice, soţia lui Vidikas, fiica lui Estraysian D'Arle **Gorlas Vidikas,** cel mai nou membru al Consiliului din Darujhistan, trecut Eroul Sărbătorii
Krute din Talient, un agent al Breslei Asasinilor **Gaz,** un ucigaş
Thordy, soţia lui Gaz

Maestrul Quell, navigator si vrăjitor al breslei Trygalle Trade
Faint, acţionar Reccanto Ilk, acţionar Sweetest Sufferânce, acţionar Glanno Tarp, acţionar
Amby Bole, un Mott Iregular pensionar şi nou acţionar **Jula feole,** o retrasă Mott Irregular şi nou acţionar **Precious Thimble,** un retras Mott Iregular şi nou acţionar

Gruntle, un paznic de rulotă în concediu prelungit
Stonny Menackis, un paznic de rulotă
Harllo, un copil
Bedek, „unchiul” lui Harllo
Myrla, „mătuşa” lui Harllo
Snell, un copil
Bainisk, un muncitor în mine **Venaz,** un muncitor la mine **Scorch,** un bodyguard nou angajat **Leff,** un bodyguard nou angajat **Madrun,** un paznic complex nou angajat **Lazan Door,** un paznic nou angajat **Studlock (sau Studious Lock)/** un castelan **Humble**

Measure, o prezenţă misterioasă în lumea interlopă criminală a lui Darujhistan

Chillbais, un demon **Baruk,** membru al Cabalei T'orrud

Vorcan, Stăpâna Breslei Asasinilor **Seba Krafar,** Maestrul Breslei Asasinilor

Apsal'ara, unul dintre Ucişii din Dragnipur **Kadaspala,** unul dintre ucişii din Dragnipur

Derudan, o vrăjitoare din Tennes **K'rul,** un Zeu Bătrân

Draconus, unul dintre ucişii din Dragnipur

Korlat, a Tiste Andii Soletakcn

Orfantal, a Tiste Andii Soletaken, fratele lui Korlat

Kallor, un provocator

Lady Envy, o spectatoare

Anomander Rake, Fiul întunericului, Cavaler al întunericului, Conducătorul Coralului Negru **Spinnock Durav,** a Tiste Andii **Endest Silann,** un vrăjitor Tiste Andii **Caladan Brood,** un Warlord **Hood,** zeul morţii

Şanţ, unul dintre Ucişi din Dragnipur **Samar Dev,** o vrăjitoare **Karsa Orlong,** un războinic Teblor Toblakai **Călător,** un străin **Shadowthrone,** Zeul Umbrei **Cotillion, Funia,** Zeul Patron al Asasinilor **Profetul Seech,** Marele Preot al Celui Căzut, cândva un artist mijlociu pe nume Munug **Silanan,** un

Eleint **Crone,** un mare corb **Raest,** un tiran Jaghut (pensionar)

Clip, Sabia Mortala a întunericului

Nimander Golit, a Tiste Andii

Skintick, a Tiste Andii

Nenanda, a Tiste Andii

Aranatha, a Tiste Andii

Kedeviss, a Tiste Andii

Desra, a Tiste Andii

Sordiko Qualm, o Mare Preoteasa

Salind, o Mare Preoteasa

Seerdomin, un locuitor din Black Coral

Gradithan, un bandit

Monkrat, un mag

Baran, un câine al umbrei

Gear, un câine de umbră

Orb, un câine de umbră **Rood,** un câine de umbră **Shan,** un câine al umbrei **Pallid,** un nou Câine al Umbrei **Lock,** un nou Ogar al Umbrei **Edgewalker,** un rătăcitor **Plimbători de câini,** doi martori

Prolog

Spune adevărul creşte liniştit, până când apa este limpede între noi.

Meditaţiile Tiste Andii

— Nu am nici un nume pentru acest oras, spuse bărbatul zdrenţuit, smulgând cu mâinile^ de tivul uzat a ceea ce fusese cândva o mantie

opulentă. încolăcit şi băgat în cureaua lui împletită era o lesă de piele, putrezită si zdrenţuită. — Cred că are nevoie de un nume, continuă el, cu vocea ridicată pentru a fi auzită deasuj>ra luptei vicioase a câinilor, totuşi găsesc o anumită lipsa de imaginaţie şi nimeni nu pare prea interesat.

Femeia care stătea acum lângă el, căreia i-a adresat însoţitor aceste remarci, nu venise decât de curând. Din viaţă ei din perioada anterioară, foarte puţin a fost timid; Nu' avea un câine, dar se trezise clătinandu-se pe strada principală a acestui oraş ciudat şi decrepit, ţinând strâns o lesă de care o brută cu temperament urat trăgea si se arunca asupra fiecărui trecător. Pielea putrezită se despărţise m cele din urmă, eliberând fiarei să se năpustească înainte, lansând un atac asupra propriului câme al acestui om.

Cele două animale încercau acum să se omoare în mijlocul străzii, publicul lor nu era decât presupuşii lor stăpâni. Praful făcuse loc sângelui şi smocurilor de piele.

„A fost o garnizoană, odată, trei soldaţi care nu se cunoşteau”, a spus bărbatul. — Dar unul câte unul au plecat.

„Nu am avut niciodată un câine până acum”, a răspuns ea şi, cu o tresărire, şi-a dat seama ca acestea erau primele cuvinte pe care le rostise de atunci. . ei bine, de pe vremuri înainte.

— Nici eu, a recunoscut bărbatul. „Şi până acum, al meu a fost singurul

câine din oraş. Destul' de ciudat, nu m-am îndrăgostit niciodată de nenorocita fiară.

'De cat timp ai. . ai fost aici?

— Habar n-am, dar pare pentru totdeauna.

Ea se uită înjur, apoi dădu din cap. 'Şi eu.'

— Vai, cred că animalul tău de companie a murit.

'Oh! Aşa a fost. Se încruntă la lesa ruptă din mână. — Presupun că nu voi avea nevoie de unul nou, atunci.

— Nu fi prea sigur de asta, spuse bărbatul. — Se pare că repetăm lucrurile aici. Zi dupa zi. Dar ascultă, poţi să-l ai pe al meu – nu îl folosesc niciodată, după cum vezi.

Ea a acceptat lesa încolăcită. 'Mulţumesc.[1] L-a scos acolo unde zăQea câinele ei mort, mai mult sau mai puţin rupt în bucăţi. învingătorul se târa înapoi spre stăpânul sau lăsând o urmă de sânge.

Totul părea ciocănit ciudat, inclusiv, îşi dădu seama, propriile impulsuri. S-a ghemuit şi a ridicat uşor capul stricat al câinelui ei mort, trecând bucla până când a înconjurat gâtul rupt. Apoi lăsă capul însângerat şi spumat de scuipat înapoi la pământ şi se îndreptă, ţinând lesa liberă în mâna dreaptă.

Bărbatul i s-a alăturat. — Da, totul este destul de confuz, nu-i asa?

'Da.'

„Şi am crezut că viaţa este confuză”.

Ea îi aruncă o privire. — Deci suntem *morţi*, nu-i aşa?

'Aşa cred.'

— 'Atunci nu înţeleg. Trebuia să fiu înmormântat într-o criptă. O criptă fină şi solidă – am văzut-o şi eu. Bogată amenajată şi rezistentă împotriva hoţilor, cu butoaie de vin şi carne condimentată şi fructe pentru călătorie... Ea făcu im semn spre zdrele pe care le purta. „Trebuia să fiu îmbrăcat în cele mai frumoase hame ale mele, purtând toate bijuteriile mele".

El o privea. — Bogat, atunci.

'Da.' Se uită înapoi la câinele mort de la capătul lesei.

'Nu mai.'

Ea s-a uitat la el, apoi şi-a dat seama că o astfel de furie era, ei bine, inutilă. „Nu am mai văzut niciodată acest oraş. Se pare că se destramă.

— Da, totul se destramă. Ai acest drept.

— Nu ştiu unde locuiesc – oh, sună ciudat, nu-i aşa? Se uită din nou în jur. — Totul este praf şi putregai, şi ăsta se apropie o furtună? Ea arătă pe strada principală spre orizont, unde nori grei, ciudat de luminoşi, se adunau acum deasupra dealurilor dezintegrate.

S-au uitat la ei o vreme. Norii păreau să plouă cu lacrimi de jad.

„Am fost odată preot", a spus bărbatul, în timp ce câinele lui s-a ridicat de picioarele lui şi stătea întins acolo, gâfâind, cu sângele picurând din gură.

„De fiecare dată când vedeam venind o furtună, închideam ochii şi cântam cu atât mai tare”.

Ea îl privi oarecum surprinsă. — Ai fost preot? Apoi. . de ce nu eşti cu zeul tău?

Bărbatul a ridicat din umeri. „Dacă aş şti răspunsul la asta, amăgirea pe care o aveam cândva despre iluminare – ar fi cu adevărat a mea”. Se îndreptă brusc. — Oh, avem un vizitator.

Apropiindu-se cu mers înclinat era o siluetă înaltă, atât de deshidratată, încât membrele ei păreau puţin mai mult decât rădăcini de copac, cu faţa doar putrezită, pielea uzată de intemperii întinsă peste os. Părul lung şi cărunt ieşea nelegat dintr-un scalp palid şi decojit.

— Presupun, mormăi femeia, Trebuie să mă obişnuiesc cu ademenea privelişti.

însoţitorul ei nu spuse nimic şi amândoi priviră cum creatură slabă şi şchiopătătoare trecea clătinându-se pe lângă el şi, în timp ce se întoarseră pentru a-şi urmări progresul,' văzură un alt străin, îmbracat în gri închis, îmbrăcat cu glugă, de o înălţime care să se potrivească cu cealaltă.

Nici unul nu părea să ia notă de publicul lor, când cel cu glugă a spus: „Edgewalker”.

„M-ai chemat aici”, a spus cel numit Edgewalker, „la. . atenuează.[1]

'Eu am.[1]

— A durat mult timp să vină.

— S-ar putea să gândeşti aşa, Edgewalker.

„Bărbatul cu părul cărunt – care era în mod evident
mort de mult – şi-a înclinat capul şi a întrebat: „De ce acum?”

Silueta cu glugă s-a întors uşor, iar femeia s-a gândit că ar putea privi ae sus la câinele mort. — Dezgust, răspunse el.

Un hohot de râs moale de la Edgewalker.

— Ce loc îngrozitor este acesta? şuieră o voce nouă, iar femeia văzu o formă – nu mai mult decât o înceţoşare mânjită de umbre – şoptind dintr-o alee într-o tăcere curgătoare, deşi părea că ţâşneşte cu un baston, şi dintr-o data au apărut fiare uriaşe, doua , patru, cinci, umplutură în jurul noului venit.

Un mormăit din partea preotului de lângă femeie. — Câini de umbră. Ar putea Dumnezeul meu să fie martor la asta!

— Poate că da, prin ochii tăi.

— Oh, mă îndoiesc de asta.

Edgewalker şi tovarăşul lui cu glugă urmăreau forma întunecată care se apropia. Mic de statura; clătinând, apoi devenind mai solid. Trestie neagră bătând pe strada de pământ, ridicând pufături de praf. Câinii au rătăcit, cu capetele în jos, în timp ce adulmecau pământul. Niciunul nu s-a apropiat de cadavrul câinelui femeii şi nici de fiara icnâită de la picioarele noului ei prieten.

Cel cu glugă a spus: „Speritor?

Presupun că este. Un fel de necropolă, Shadow timid;tron. Un sat al celor aruncaţi. Atât atemporal, cât şi, da, inutil. Asemenea locuri, a continuat el, sunt omniprezente.

— Vorbeşte pentru tine, spuse Shadowthrone. — Uită-te la noi, aşteptând. *Aşteptând* . O, dacă aş fi unul pentru decor şi cuviinţă! Un chicot brusc. — Dacă ar fi vreunul dintre noi!

Dintr-o dată, Câinii s-au întors, cu hacklele ridicate, cu privire^ atentă la ceva aflat departe de strada principală.

— încă una, şopti preotul. — încă unul şi ultimul, da.

— Se vor întâmpla din nou toate astea? l-a întrebat femeia, în timp ce o frică bruscă a cuprins-o. *Vine cineva. Doamne*, *vine cineva.* 'Mâine? Spune-mi!'

— Mi-aş imagina că nu, spuse preotul după o clipă. Şi-a îndreptat privirea către cadavrul câinelui care zaceâ în praf. — Nu, spuse el din nou, îmi imaginez că nu.

De pe dealuri, tunete si ploi de jad zdrobind ca săgeţile de la zece mii de bătălii. De josul străzii, bubuitul brusc al roţilor căruciorului.

Ea s-a întors la acest ultim sunet şi a zâmbit. — Oh, spuse ea uşurată, iată că vine călătoria mea.

Fusese cândva un vrăjitor al lui Pale, mânat de disperare spre trădare. Dar Anomander Rake nu fusese interesat de disperare sau de orice altă scuză pe care

Ditch şi tovarăşii săi î-ar fi oferit. Trădătorii Fiului întunericului au sărutat sabia Dragnipur, iar undeva printre această legiune trudită în bezna veşnică erau chipuri pe care le-ar fi recunoscut, ochi care i-ar putea întâlni pe ai săi. Şi ce ar vedea în ele?

Doar ce a dat înapoi. Disperarea nu era de ajuns.

Acestea erau gânduri rare, nici mai mult sau mai puţin nedorite decât oricare altele, care îl batjocoreau, deoarece, în libertatea lor, se întorceau înăuntru si afară; şi când nu erau aproape, de ce, probabil că pluteau prin ceruri străine, călărind vânturi calde blânde ca râsul. Ceea ce nu putea scăpa era Ditch însuşi şi ceea ce putea vedea din toate părţile. Acest noroi uleios şi pietrele sale negre ascutite care îi tăiau tălpile putrezite ale cizmelor; aerul umed mortal care întindea o deliculă murdară pe piele, de parcă lumea însăşi ar fi febră şi moale de sudoare. Strigătele slabe – ciudat de îndepărtate până la urechile lui Ditch – şi, mult mai aproape, geamătul şi scârţâitul masivului' motor din lemn şi bronz, scârţâitul stins al lanţurilor.

Mai departe, mai departe, chiar în timp ce furtuna din spatele lor se apropia, nori strângându-se pe nori, argintii şi zvârcolindu-se şi trăgându-se cu suliţe de fier răsucite. Cenuşa începuse să plouă peste ei, neîncetat acum, fiecare fulg rece ca zăpada, totuşi acesta era un nămol care nu se topea, ci se răsturna în

noroi până când părea că trecuseră prmtr-un câmp de zgură şi steril.

Deşi vrăjitor, Ditch nu era nici mic, nici fragil. Avea o asprime pentru el, care îi făcuse pe alţii să se gândească la bătăuşi şi la năvăliţi, înapoi în viaţa' care fusese înainte. Trăsăturile lui erau grele, colţoase 'şi, într-adevăr, brutale. Fusese un om puternic, dar aceasta nu era o recompensă, nu aici, nici legată de Povara. Nu în sufletul întunecat al Dragnipurului.

încordarea a fost insuportabilă, dar a suportat-o. Calea de urmat era infinită, ţipând de nebunie, totuşi el se ţinea de propria minte aşa cum s-ar putea agăţa un om înec de o frânghie zdrobită si se târă mai departe, j>as cu pas. Cătuşele de fier îi făceau membrele să plângă sânge, fără nicio' speranţă de încetare. Siluetele acoperite de noroi pluteau timide de o j>arte si de alta, iar dincolo de ele, vagi m întuneric, nenumărate altele.

A existat confort în soarta împărtăşită? Numai întrebarea a invitat la râsete isterice, o cufundare în uitarea preţioasă a nebuniei. Nu, cu siguranţă nu exista o astfel de mângâiere, dincolo de recunoaşterea reciprocă a prostiei, a ghinionului şi a prostiei obstinate, iar aceste trăsături nu puteau servi camaraderie. în plus, tovarăşii de ambele părţi aveau obiceiul să se schimbe dintr-o clipa, un prost nefericit înlocuindu-l pe altul într-un vârtej granulat şi mcetoşat.

Având în lanţuri, pentru a menţine Povara în mişcare, acest zbor de coşmar nu a lăsat energie, nici timp, pentru conversaţie. Aşa' că Ditch a ignorat mâna care îi bătea umărul prima oară, a doua oara. A treia oară, însă, a fost destul de greji pentru a-l trimite pe vrăjitor clătinându-se într-o parte. înjurând, se răsuci sa-l privească pe cel care mergea acum lângă el.

Odată, cu mult timp în urmă, s-ar fi putut tresări înapoi când a văzut o astfel de apariţie. Inima i-ar fi zvârlit de groază.

Demonul era imens, uriaş. Sângele său, cândva regal, nu i-a folosit niciun privilegiu aici, în Dragnipur. Ditch a văzut că creatura îi căra pe cei căzuţi, pe cei eşuaţi, adunând pentru sine o zeci sau mai 'multe corpuri şi lanţurile ataşate de ele. Muşchii s-au încordat, s-au strâns şi s'-au răsucit în timp ce demonul se trase înainte. Corpuri zgâriete, atârnând moale, înghesuite ca lemnul de cord sub fiecare braţ. Una, încă conştientă, deşi capul ei lăsat, îşi călărea spatele lat ca o maimuţă no'u-născută, cu ochii străluciţi alunecând pe faţa vrăjitorului.

— Prostule, mârai Ditch. — Aruncă-le în pat!

— Fără cameră, a spus demonul cu o voce înaltă, copilărească.

Dar vrăjitorul îşi consumase simpatia. De dragul demonului, ar fi trebuit să-i lase pe cei căzuţi în urmă, dar atunci, bineînţeles, toţi ar fi simţit greutatea adăugată, tragerea jalnica a lanţurilor.

Totuşi' dacă acesta ar cădea? Ce se întâmplă dacă acea putere şi voinţă extraordinară ar ceda? — Blestema prostul! mârâi Ditch'. — De ce nu mai ucide câţiva dragom, la naiba!

„Eşuăm”, a spus demonul.

Ditch a vrut să urle la asta. Nu era evident pentru toţi? Dar acea voce tremurândă era deopotrivă nedumerită, dar şi părăsită şi i-a lovit inima. — Ştiu, prietene. Nu de mult acum.

■Şi apoi?[1]

Ditch clătină din cap. ‘Nu ştiu.[1]

‘Cine?[1]

Din nou, vrăjitorul nu a avut niciun răspuns.

Demonul a persistat. — Trebuie să găsim pe cineva care să o facă. Mă duc acum. Dar mă voi întoarce. Nu te milă de mine, te rog.

Un vârtej brusc, cenuşiu şi negru, iar acum o fiară asemănătoare ursului era' lângă el, prea obosită, prea lipsită de minte, ca să se arunce măcar asupra lui – aşa cum încă mai făceau unele creaturi.

— Eşti aici de prea mult timp, prietene, îi spuse Ditch.

Cine?

O întrebare interesantă. Ştia cineva ce se va întâmpla când haosul îi va prinde? Cineva aici în Dragnipur?

în primele momente după sărutarea săbiei, între încercările sale frenetice de a scăpa, ţipetele sale de disperare, a aruncat întrebări tuturor – de ce, chiar căutase să abordeze un Hound, dar

fusese prea ocupat să se arunce spre propriile sale lanţuri, spumă clopotând din fălcile ei masive şi aproape că îl călcase în picioare şi nu-l mai văzuse niciodată.

Dar cineva îi răspunsese, cineva îi vorbise. Despre ceva. . o, nu-şi putea aminti mult mai mult decât un nume. Un singur nume.

Draconus.

Ea a asistat la multe lucruri în acest interludiu interminabil din cariera ei, dar niciunul nu mai frustrant decât evadarea a doi câini din umbră. Nu era pentru una ca Apsal'ara, Doamna Hoţilor, să-si murdărească existenţa cu nedemnul laborios de â trage de un lanţ pentru totdeauna. Cătuşele urmau să fie scăpate, poverile evitate cu îndemânare.

Din momentul primei ei sosiri de poticnire, îşi pusese sarcina de a rupe lanţurile care o legau în acest tărâm de frică, dar această sarcină era practic imposibilă dacă cineva era blestemat să tragă vreodată blestemata de căruţă. Şi nu avea nicio dorinţa să asista din nou la trenul oribil de la capătul lanţurilor, bulgări abrazive de carne încă vie care se târau pe pământul noroiat, fulgerarea unui ochi deschis, un nob de un membru care se întindea spre ea, o armată îngrozitoare a celor eşuaţi, a celor care s-au predat şi a celor a căror putere a cedat/

Nu/Apsal'ara se apropiase mai mult

de vagonul enorm, trecând în cele din urmă trecând cu greu lângă una dintre roţile uriaşe de lemn. Apoi a rămas în ritm pană la volanul acela. De acolo, ea se mişcă înăuntru, strecurându-se sub patul care scârţâia cu ploaia ei neîncetată de apă maronie, sânge şi deşeurile care veneau din carne putrezită, dar încă vie. Trăgând lanţul în spatele ei, se îndreptase spre un raft al trenului de ' rulare, chiar deasupra osiei din faţă, strângându-se strâns, cu picioarele întinse, cu spatele pe lemn lipicios.

Focul fusese darul, darul furat, dar nu putea exista nicio flacără în această lume interlopă udă. în lipsa asta, a existat. . frecare. începuse să treacă o lungime de lanţ peste alta.

Câţi ani trecuseră? Habar n-avea. Nu era foame, nici sete. Ferăstrăul cu lanţ înainte şi înapoi. Se simţea un strop de căldură, urcând veriga cu veriga şi în mâinile ei. S-a înmuiat fierul de călcat? Metalul a fost purtat cu caneluri noi, argintii? Ea încetase de mult să verifice. Efortul a fost suficient. De atâta timp, fusese de ajuns.

Până la blestemaţii aceia de câini.

Asta şi adevărul inevitabil că căruţa încetinise, că acum erau tot atâtea întinşi pe patul ei, cate erau încă afară în întunericul de dincolo, zburând disperaţi în lanţuri. Auzea gemetele jalnice, care coborau din patul' chiar deasupra ei, ale celor prinşi sub greutatea nenumăraţilor altora.

Câinii tu'năsera pe lateralele vagonului. Câinii se cufundaseră în gura întunericului din centrul.

Fusese un străin, un străin dezlănţuit. Taunting the Hounds — *the Hounds!* Ea şi-a amintit chipul lui, oh da, chipul lui. Chiar şi după ce a dispărut. .

În urma tuturor acestor lucruri, Apsal'ara încercase să urmeze fiarele, doar pentru a fi împins înapoi de frigul imens al acelui portal – frig atât de puternic încât a distrus carnea, mai rece chiar decât

Omtose

Phellack. Frigul *negaţiei. Negare.*

Nici un mestem mai mare decât speranţa. O făptură mai mică ar fi plâns atunci, s-ar fi predat, aruricându-se sub una dintre roţi pentru a fi lăsată târând în urma vagonului, nimic mai mult decât o singură bucată de dărâmătură, de os zdrobit şi cjirne sfărâmată, zgâriind şi prăbusindu-se în piatră, noroi. în schimb, se întorsese la bibanul ei privat, reluase să lucreze cu lanţuri.

Ea furase o dată lună.

Ea furase focul.

Ea acoperise sălile tăcute arcuite ale oraşului din Moon's Spawn.

Era Doamna Hoţilor.

Şi o sabie îi furase viaţa.

Acest lucru nu va ii. Acest lucru nu va ii.

întins la locul său obişnuit pe stânca plată de lângă pârâu, câinele uriaş şi-a ridicat capul, mişcarea stârnind insectele în zborzgomotos. O clipa mai târziu, fiara s-a ridicat. Cicatrici i-au acoperit spatele, unele destul de adânci pentru a răsuci muşchii de dedesubt. Câinele locuia în sat, dar nu era din el. Nici animalul nu era printre haita satului. Nu dormea în afara intrării în nicio colibă; nu permitea nimănui să se apropie. Nici măcar caii tribului nu se apropiau de ea.

Era, s-a convenit, o amărăciune profundă în ochii săi şi o întristare si mai profundă. Atins de Dumnezeu, au spus bătrânii Uryd, iar această afirmaţie a asigurat că câinele nu va muri niciodată de foame şi nu va fi niciodată alungat. Ar fi tolerat, în felul tuturor lucrurilor atinse de Dumnezeu.

Surprinzător de flexibil, în ciuda şoldului stricat, câinele trecea acum prin sat, pe lungimea bulevarului principal. Când a ajuns la capătul sudic, a continuat să meargă, în jos, străbătând bolovanii cu muşchi şi grămezile de oase care marcau gunoiul Urydului.

Plecarea sa a fost observata de două fete încă la un an sau mai mult de la

nopţile lor de trecere la maturitate. Exista o asemănare cu trăsăturile lor, iar în vârstele lor erau o potrivire strânsă, timpurile naşterilor lor la distanţă de câteva zile. Nici unul nu se poate spune că este loquaci. împărtăşeau limbajul tăcut comun între gemeni, deşi nu erau gemeni şi se părea că, pentru ei, acest limbaj era suficient. Şi aşa, vazându-l pe câinele cu trei picioare părăsind satul,' au schimbat o privire, s-au apucat să strângă proviziile şi armele la îndemână, apoi au pornit, pe urmele câinelui.

S-a notat plecarea lor, dar asta a fost tot.

La sud, în jos de la munţii mari ai căminului^ unde condorii se învârteau între vârfuri şi lupii urlau cand au venit vânturile de iarnă.

La sud, spre ţinuturile copiilor urâţi ai Nathii, unde locuiau aducătorii de război şi ciumă, ucigaşii şi sclavitorii Teblorilor. Acolo unde Nathii s-au crescut ca lemmingii până când părea că nu va mai rămâne loc în lume pentru nimeni sau pentru nimic în afară de ei.

Ca şi câinele, cele două fete erau neînfricate si hotărâte.' Deşi nu ştiau, astfel de trăsături veneau de la tatăl lor, pe care nu-l întâlniseră niciodată.

Câinele nu s-a uitat înapoi, iar când fetele l-au ajuns din urmă, fiara şi-a menţinut indiferenţa. A fost, după cum spuşeseră bătrânii, atins de Dumnezeu.

înapoi în sat, unei mame şi unei fiice li s-a spus despre fuga copiilor lor. Fiica a

plâns. Mama nu a răcut-o. în schimb, era căldură într-un loc jos al corpului ei şi, pentru o vreme, s-a pierdut în amintiri.

„O, oraş fragil, unde sosesc străinii. .'

O câmpie goală sub un cer de noapte gol. Un foc singuratic, atât de slab încât să fie aproape înghiţit de pietrele înnegrite şi crăpate care îl înconjoară. Aşezat pe una dintre cele două pietre plate, aproape de vatră, un bărbat scund, rotund, cu părul rar şi gras. Vestă roşie decolorată, peste o cămaşă de în, cu manşete bluzâte pătate cândva albe, care izbucnesc m jurul mâinilor pline. Fata rotundă era îmbujorată, reflectând flăcările pâlpâitoare. Din bărbia mica atârnă părul lung şi negru – nu suficient pentru a împleti, vai – o nouă afectare pe care o făcuse să se învârtească şi să mângâia atunci cand era adânc în gânduri, sau chiar puţin adânc. Într-adevăr, atunci când nu se gândeşte deloc, dar doreşte să transmită o impresie de gândire serioasă, ar trebui cineva să-l privească gânditor.

Mângâia şi se răsuci acum în timp ce se încruntă în focul dinaintea lui.

Ce cântase acel bard cu părul cărunt? Acolo, pe scena modestă din K'rul's Bar, mai devreme în noapte, când urmărea, mulţumit de locul său în gloriosul oraş pe care îl salvase de mai multe ori?

„O, oraş fragil, unde sosesc străinii. .'

— Trebuie sa-ţi spun ceva, Kruppe.

Bărbatul rotund şi-a ridicat privirea şi a găsit o siluetă învăluită aşezată pe cealaltă piatră plată,' întinzând mâinile subţiri şi palide spre flăcări. Kruppe îşi drese glasul, apoi spuse: — A trecut mult timp de când Kruppe s-a trezit ultima dată cocoţat aşa cum îl vezi acum. Prin urmare, Kruppe ajunsese de mult la concluzia că ai vrut să-i spui ceva de o importantă atât de mare, încât nimeni, în afară de Kruppe, nu merita să-l audă.

O strălucire slabă din întunericul din interiorul glugăi. — Nu sunt în acest război.

Kruppe şi-a mângâiat cozile bărbii, bucurându-se să nu spună nimic.'

— Asta te surprinde? a întrebat Dumnezeu cel Bătrân.

„Kruppe se aşteaptă vreodată la vechiul prieten
neaşteptat. De ce, te-ai putea aştepta vreodată la altceva? Kruppe este şocat. Cu toate acestea, apare un gând, lansat spre creier de o tragere de această barbă frumoasă. K'rul afirmă că nu este în război. Cu toate acestea, bănuieşte Kruppe, el este totuşi premiul lui.

— Numai tu înţelegi asta, prietene, spuse Zeul Bătrân, oftând. Apoi şi-a înclinat capul. — Nu observasem până acum, dar pari trist.

„Tristeţea are multe arome şi se pare că Kruppe le-a gustat pe toate”.

„Vei vorbi acum despre astfel de chestiuni? Cred că sunt un bun ascultător.

— Kruppe vede că eşti îngrozit.

Poate că acum nu este momentul.

— Nu contează.

— Este pentru Kruppe.

K'rul aruncă o privire într-o parte şi văzu o siluetă apropiindu-se, cu părul cărunt, slăbită.

Kruppe a cântat: „O, oraş fragil, unde sosesc străinii”. . si restul?

Nou-venitul a răspuns cu voce profundă: .
împingând
în crăpături, acolo pentru a rămâne”.

Şi Bătrânul Dumnezeu a oftat.

— Alătură-te nouă, prietene, spuse Kruppe. — Stai aici lângă acest foc: această scenă pictează istoria genului nostru, după cum bine ştii. O noapte, o vatră şi o poveste de învârtit. Dragă K'rul/cel mai drag prieten af lui Kruppe, l-ai văzut vreodată dansând pe Kruppe?

Străinul a stat. Un chip slăbit, o expresie de tristeţe şi durere.

— Nu, spuse K'rul. 'Nu cred. Nu prin mădulare, nu prin cuvânt.

Zâmbetul lui Kruppe era stins şi ceva licărea în ochii lui. — Atunci, prietenii mei, stabiliţi-vă pentru noaptea asta. Şi martor.'

CARTEA UNICĂ

LEGĂMÂNT SOARELE

Această creatură a cuvintelor taie
Pentru cei iute şi gâfâiţitrageţi-vă
Sprayul ploii roşii
Sub un cer albastru senin
Şoc la tot ce se dezvăluie

Ce folos acum această armură

Când cuvintele atât de uşor se înclină între ele?
Acest zeu al promisiunilor râde
La lucrurile greşite> cronometrate greşit
Desfacerea tuturor acestor sacrificii
În răutate deliberată
Recul ca un soldat înfrânt
Chiar dacă retragerea este refuzată
înainte ca cadavre să se îngrămădească în pereţi
Ştiai că asta va veni
în cele din urmă şi nu preface nimic, nicio surpriză Pentru a găsi această ceaşcă plină Cu durerea altcuiva
Niciodată nu este atât de rău pe cât pare Gustul mai dulce decât se aştepta Când te ghemuieşti în visul'unui prost Deci, luaţi această beligeranţie Unde vrei tu, curcanul înţepenit Este sarcina sufletului meu Până în centrul străzii învârtindu-se în jurul tuturor colţilor descoperiţi Posnind din suliţe însetate împingeţi la rece şi curăţaţi de mâini

Cuvinte de vânătoare> Brathos

de coral negru

CAPITOL UNUL

O oraş fragil!
Unde
'ajun
g
străi
nii
împi
ngân
d în
crăp
ături
Acol
o să
rămâ
nă O
oraş
albas
tru!
Vechi'prie
teni
adună
suspine La
poalele
docurilor
După
maree
Oras
neîncoron
at!
Unde se
aprind

vrăbiile Pe
urme de
păianjen
Pe praguri
bine sus
Qras
condamna
t!
închiderea
vine
noaptea
Istoria se
trezeşte
Aici să
rămână'

Epoca fragilă, Fisher kel Tath

înconjurată într-un oraş de foc albastru, ea stătea singură pe balcon. întunericul cerului a fost alungat, un oaspete nedorit în prima noapte a Sărbătorii Gedaerone. Mulţime au umplut străzile din Darujhistan, fericiţi răvăşiţi, buni în calamitatea sfârşitului unui an şi a începutului altuia. Aerul nopţii era umed şi înţepător,' cu nenumărate arome.

Au fost banchete. Au avut loc dezvăluiri de tineri şi fecioare eligibili. Mese încărcate cu mâncăruri exotice, doamne învelite în mătase, bărbaţi şi femei în uniforme absurde, toate strălucitoare aurite '- un oras fără o armată permanentă a generat o multitudine de miliţii private şi o

proliferare haotică de ranguri înalte deţinute' mai mult sau mai puţin exclusiv, de nobuimi. .

Printre sărbătorile la care asistase în această seară, la braţul soţului ei timidă, nu văzuse nici măcar un ofiţer adevărat al Gardei Oraşului Darujhistan, nici un soldat adevărat cu o mantie prăfuită, cu cizme lustruite purtând cicatrici, cu un mâner de sabie din piele simplă şi un pom crestat şi lustruit de uzură. Totuşi, ea văzuse, legaţi în sus de braţe moi şi bine hrănite, torci în felul solilor decoraţi din armata Mâlazan – soldaţi dintr-un imperiu care, nu cu mult timp în urmă, a asigurat mamelor darujhistane ameninţări înfricoşătoare la adresa beligeranţilor, copii. [1] *Malazahs, copile! Se furişează noaptea pentru a fura copii proşti! Pentru a vă face sclavi pentru teribila lor împărăteasă — da! Aici chiar în acest oraş*![1]

Dar torcurile pe care le văzuse în noaptea aceea nu erau bronzul simplu sau argintul grav gravat slab al decoraţiunilor Malazan autentice şi semnificanţilor rangului, aşa cum apăreau ca relicve dintr-un cult demult mort în tarabele din piaţa oraşului. Nu, acestea fuseseră aur, împânzite cu pietre preţioase, albastrul safirului fiind cea mai comună nuanţă chiar şi printre sticla colorată, albastru ca focul albastru pentru care oraşul era fain, albastru pentru a proclama un serviciu măreţ şi curajos pentru Darujhistan. în sine.

Degetele ei apăsaseră pe un astfel de torc, acolo pe braţul soţului ei, foarte timid; deşi sub el era un muşchi real, o duritate care se potrivea cu privirea dispreţuitoare din ochii lui în timp ce cerceta grupurile de nobilimi din vasta sala de zumzet, cu aerul de proprietate pe care-l dobândise de când ajunsese la Consiliu. Dispreţul fusese acolo cu mult înainte şi, dacă ceva, crescuse ele la ultima şi cea mai triumfătoare victorie a lui.

Daru gesturi de felicitare şi respect se învârtiseră în jurul lor în trecerea lor impunătoare prin mulţime şi, cu fiecare recunoaştere, chipul soţului ei (devenise şi mai'tare, braţul de sub degetele ei devenind din ce în ce mai încordat, degetele mâinilor lui albindu-se deasupra curelei de sabie, unde degetele mari erau înfipte în bucle împletite în cel mai recent mod printre duelişti. O, el s-a bucurat că se află acum printre ei; într-adevăr, fiind deasupra multora dintre ei. Dar pentru Gorlas Vidikas, asta nu însemna că trebuie să-i placă vreunul dintre ei. Cu cât stăruiau mai mult, cu atât dispreţul lui era mai profund şi că el ar fi fost jignit fără obsequita'tea lor era o contradicţie, bănuia ea, că un bărbat ca soţul ei nu obişnuia să-l distreze.

Nobilii mâncaseră şi băuseseră, stăteau şi jDozau, rătăceau şi defilaseră şi dansaseră ei înşişi pana la o epuizare rapidă, iar acum sălile de banchet' si cabinele nu răsunaseră decât cu slujirile

dezordonate ale servitorilor. Dincolo de zidurile înalte ale moşiilor, totuşi, oamenii de rând se tăvăleau încă pe străzi. Mascaţi şi pe jumătate goi, au dansat pe pavaj – paşii învolburaţi răvăşiţi ai Dezgolirii lui Fander – ca şi când zorii nu ar veni niciodată, ca şi cum luna înceţoşată' însăşi ar sta nemişcată în prăpastie, ca martor uluit la desfătarea lor. Patrulele City Watch pur si simplu s-au dat înapoi si au observat, trăgându-şi pelele prăfuite pe corp, mânuşile foşnind în timp ce îşi sprijineau mâinile pe bastoane şi săbii.

Direct sub balconul pe care stătea ea, fântâna grădinii neluminate ciripit şi galgâia de la sine, tamponată de zidurile înalte şi ' solide ale moşiei de festivităţile zgomotoase la care asistaseră în timpul călătoriei chinuite cu trăsura înapoi acasă. Lumina mânjită a lunii se zbătea în piscina care se învârteia uşor din jurul fântânii.

Focul albastru era prea puternic în noaptea asta, prea puternic chiar şi pentru luna îndoliată. Darujhistanul însuşi era un safir, aprins în torcul lumii.

Şi totuşi frumuseţea ei şi toată mândria ei încântată şi vocş'a ei multitudine, nu au putut ajunge la ea în seara asfe,

În această noapte, Lady Vidikas îşi văzuse viitorul. În fiecare an din ea. Acolo, pe braţul dur 'al soţului ei. Şi luna, ei bine, părea un lucru din trecut, o amintire estompată de timp, totuşi o

luase înapoi.

La un'balcon ca acesta într-un timp care acum părea foarte demult.

Lady Vidikas, care fusese cândva Challice Estraysian, tocmai îşi văzuse viitorul. Şi descoperim, aici în această noapte si stând lângă această balustradă, că trecutul era un loc mai bun pentru a fi.

Vorbeşte despre cea mai proastă noapte până când a rămas fără pâine plate Rhivi. înjurând pe sub răsuflare, Picker şi-a împins drum printre mulţimile pieţei de pe malul lacului,' mulţimile de petrecăreţi înfometaţi si beţi, folosindu-şi coatele atunci când avea nevoie şi strălucindu- se la fiecare zâmbet delirant, şi-au înclinat drumul şi au ieşit eventual timid, la gura unei alei murdare îngrămădite până la glezne în gunoaie. Undeva chiar la sud de Parcul Borthen. Nu chiar drumul înapoi la bar pe care l-ar fi preferat, dar sărbătoarea era în plină frenezie.

înfăşurată pachet de pâine ascunsă sub braţul stâng, s- a oprit pentru a-si smulge încurcăturile mantiei ei grele, s-a încruntat văzând o pata proaspătă de la un timicT grijuliu; mai puţin trecător – un grotesc tort Gadrobi – a încercat să o şterg'ă, ceea ce a făcut doar să o şteargă. mai rău, atunci, starea ei de spirit şi mai urâtă, a pornit prin detritus.

Cu atracţia Ladv, Bluepearl şi Antsy s-au descurcat mai bine în găsirea vinului Saltoan şi chiar acum se întorceau la

K'rul[1] s. Şi iată-o, la douăsprezece străzi şi două pasaje de zid distanţă, cu douăzeci sau treizeci de mii de proşti nebuni între ele. O-ar aştepta tovarăşii ei? Nicio sansa. Damn Blend şi dependenţa ei de pâinea Rhivi! Asta şi glezna ei întorsă conspiraseră să-l forţeze pe Picker să iasă aici în prima noapte a sărbătorii – dacă acea gleznă era într-adevăr întorsa, şi avea îndoielile ei, deoarece Mallet tocmai îsi miji ochii fa apendicele ofensator, apoi ridică din umeri.

Reţineţi, asta a fost cam atât cât se aşteptase oricine de la Mallet. Pusese nenorocit de la pensionare, iar şansa ca soarele să răsară oricând în viitorul vindecătorului era la fel de probabilă ca şi Hood să uite să înregistreze numărul. Şi nu era de parcă era singur în mizeria lui, nu-i aşa?

Dar unde era valoarea în a-i hrăni temperamentul rău cu toate aceste gânduri bine mestecate?

Ei bine, a făcut-o să se simtă mai bine, asta este.

Dester Thrin, înfăşurat strâns în mantie neagră şi glugă, o privi pe femeia cu fundul mare făcându-şi drum prin gunoaiele de la celălalt capăt al aleii. O ridicase ieşind pe uşa din spate a barului K'rul's, punctul culminant a patru noj)ţi poziţionate în punctul de observaţie atent ales, învăluit în întuneric, de unde putea observa acea posternă îngustă.

Stăpânul său de clan a avertizat că ţintele erau toate foşti soldaţi, dar Dester Thrin nu văzuse nimic care să sugereze că vreunul dintre ei s-a menţinut în formă şi în formă. Erau bătrâni, slăbiţi, rareori treji', iar acesta, ei bine, ea purta acea pelerină de lână uriaşă şi groasă pentru că se îngreuna şi clar că o făcea să fie conştientă de sine.

Urmărirea ei prin mulţime fusese relativ uşoară – era cu un cap mai înaltă decât' Gadrobi obişnuit, iar traseul pe care l-a parcurs către această piaţă decrepită Rhivi de pe malul lacului părea să evite în mod deliberat străzile Daru, o afectare ciudată care ar avea, într-o scurtă perioadă de timp. timp, se dovedesc fatal.

Sângele Daru al lui Dester îi permisese să vadă clar ţinta lui, împingând cu intenţie prin presa agitată de sărbători. El a pornit să traverseze aleea odată ce ţinta lui a ieşit la capătul îndepărtat. Mergând rapid în pasul unui vânător, ajunse la gura aleii şi ieşi, la timp s-o vadă pe femeie mergând în pasajul prin Zidul de Nivelul Al doilea, cu tunelul prin Third chiar dincolo.

Războaiele de succesiune ale Breslei, în urma dispariţiei lui Vorcan, fuseseră în cele din urmă soluţionate, cu doar o cantitate minimă de sânge vărsat. Iar Dester a fost mai mult sau mai puţin mulţumit de noul Mare Maestru, care era şi vicios si deştept acolo unde majoritatea celorlalţi aspiranţi fuseseră

pur şi simplu vicioşi. În cele din urmă, un asasin la fel de timid 'al Breslei nu trebuia să fie un prost pentru a simţi un oarecare optimism cu privire la viitor.

Acest contract a fost un exemplu. Simplu, totuşi unul sigur că îi va câştiga lui Dester şi celorlalţi din clanul său un prestigiu considerabil la finalizarea acestuia.

îşi trecu mâinile înmănusate peste pomselejmmnalelor sale, cu armele atârnate pe baldric sub braţe. întotdeauna liniştitoare, acele lame gemene din oţel Dâru, cu ferulele lor umplute cu otrava groasă şi păstoasă a Moranth tralb.

Otrava era acum asigurarea preferată pentru majoritatea ucigaşilor de stradă ai Breslei si, într-adevăr, pentru mai mulţi dintre cei care au prăbuşit Drumul Hoţilor peste acoperişuri. A existat un asasin, apropiat de Vorcan msăşi, care, într-o noapte de trădare împotriva propriului său clan, demonstrase mortalitatea luptei fără magie. Folosind otravă, asasinul dovedise superioritatea unor astfel de substanţe banale într-o singură noapte de sânge, acum legendară.

Dester auzise că unii iniţiaţi din unele clanuri ridicaseră sanctuare ascunse pentru a-l onora pe Rallick Nom, creând un fel de cult ai cărui adepţi foloseau gesturi secrete de recunoaştere reciprocă m cadrul Breslei. Desigur, Seba Krafar,' noul Mare Maestru, într-una dintre

)rimele sale declaraţii a scos în afara legii cultul şi a avut oc un fel de sacrificare, cu cinci lideri suspectaţi de cult salutând zorii cu gâtle zâmbitoare.

Totuşi, Dester auzise de atunci suficiente indicii pentru a sugeră că cultul era departe de a fi mort. Tocmai se înfipsese mai adânc.

De fapt, nimeni nu ştia ce otrăvuri folosise Rallick Nom, dar Dester credea că era Moranth tralb, deoarece chiar şi cea mai mică cantitate din sânge aducea inconştienţă, apoi o comă mai profundă care ducea de obicei' la moarte. Cantităţi mai mari pur şi simplu au accelerat procesul şi au fost o cale sigură prin Poarta lui Hood.

Femeia cu fundul mare a continuat greoi.

La patru străzi de la K'rul's Bar – dacă ea urma traseul pe care el credea că o merge – va avea o alee lungă şi îngustă pe care să o urmeze, partea interioară a armurii de zid de nivel al treilea în stânga, iar în dreapta zidul înalt al băii gros şi solid, cu doar câteva ferestre mici împrăştiate la etajele superioare, făcând pasajul neluminat întunecat.

O va ucide acolo.

Cocoţat pe piciorul unui stâlp de colţ de la un capăt al zidului înalt, Chillbais se uita cu ochi pietroşi la sălbăticia zdrenţuită de dincolo. în spatele lui se afla o grădină plină de vegetaţie, cu un iaz de mică adâncime reconstruit recent,

dar deja neîngrijit, „şi coloane răsturnate împrăştiate, cu barbă în muşchi. în faţa lui, copaci răsuciţi şi ramuri zgâriete cu frunze întunecate şi mototolite atârnând ca carcasele de insecte, pământul dedesubt şifonat şi măcinat cu ierburi grase; o potecă şerpuitoare de pavaj înclinat care duce la o casă ghemuită şi plină de culcare, fără nicio asemănare arhitecturală cu mciun alt edificiu din tot Darujhistanul.

Lumina era rara din crăpăturile dintre acele obloane înnodate şi, când se vedea, era plictisitoare, lipsită de cantităţi. tJşa nu s-a deschis niciodată.

Printre rudele lui, Chillbais era un gigant. Greu ca un bursuc, cu muşchi sculptaţi sub pielea înţepătoare. Aripile lui îndoite erau aproape prea mici pentru â-l ridica spre cer, iar fiecare mişcare a acelor evantai piele forţat un mormăit din gâtul demonului.

De data asta ar fi mai rău decât majoritatea. Trecuseră luni de când se mutase ultima oară, ascuns de privirile indiscrete în întunericul unei ramuri deasupra frasinului din grădina moşiei din spatele lui. Dar când a văzut acel fulger de mişcare în faţa lui, acel flux şoptitor de mişcare, ieşmd din casa noduroasă şi neagră şi'peste cărare, chiar dacă pământul a erupt în urma lui pentru a deschide o succesiune de gropi înfometate, chiar ca rădăcini, zvârcolit căutând să-l prmda în capcană pe acest fugar, Chillbais ştia că priveghierea lui se

sfârşise.

Umbra alunecă afară pentru a se ghemui lângă peretele jos al Casei Azath, păru să privească acele rădăcini şerpuindu-se mai aproape o clipa lungă, apoi se ridică şi, curgând ca o noapte lichida peste zidul de piatra, dispăruse.

Mormăind, Chillbais şi-a întins aripile care scârţâie, a scuturat cutele desprinse de foile de membrană dintre degetele asemănătoare coaste, apoi a sărit înainte, de sub ramură, prinzând cât de aer putea, apoi bătând înnebunit – mormăiturile lui devenind sălbatice – până când se trânti cu putere în pământul muici.

Scuipând crenguţe şi frunze, demonul s-a grăbit înapoi spre zidul proprietăţii,' aud timid cum acele rădăcini se învârteau, lovindu-l după el. Cu ghearele înfipte în mortar, Chillbais se întoarse înapoi la bibanul său original. Desigur, nu existase niciun motiv real de frică. Rădăcinile nu au ajuns niciodată dincolo de propriul zid al lui Azath şi o privire înapoi l-a asigurat…

Târâind, Chillbais se lansă înapoi în aer, de data aceasta peste grădina proprietăţii.

Oh, nimănui nu i-auplăcut niciodată demonii!

Aer rece deasupra fântânii acoperite de vegetaţie, apoi, aripile bătând puternic, ridicându-se în sus, până în noapte.

Un cuvânt, da, pentru stăpânul său.

Un cuvânt extraordinar. Atât de neaşteptat, atât de incendiar, atât de plin!

Chillbais îşi bătu din aripi cât putu, un demon obez în timiditatea întunecată de deasupra oraşului albastru şi albastru.

Zechan Throw şi Giddyn cel Rapid găsiseră locul perfect pentru ambuscadă. La douăzeci de paşi pe o stradă îngustă, două uşi îngropate se înfruntau. ' Patru beţivi trecuseră clătinându-se cu câteva clipe mai devreme şi niciunul nu-i văzuse pe asasini stând nemişcaţi în întunericul plin de cerneală. Şi acum că trecuseră şi drumul era liber. . un simplu pas înainte si sângele ar curge.

Cele două ţinte s-au apropiat. Amândoi purtau ulcioare de lut şi ţeseâu uşor. Păreau să se ceartă, dar nu într-o limbă pe bare o înţelegea Zechan. Malazan, probabil. O privire rapidă spre stânga. Cei patru beţivi tocmai părăseau capătul îndepărtat, cufundându-se într-o mulţime pestriţă de petrecăreţi.

Zechan şi Giddyn i-au urmărit pe cei doi din K'rul[1] s Bar, urmărind cum găseau un negustor de vinuri, se tocmeau cu ceea ce femeia cerea pentru ulcioarele de vin, stabiliseră un preţ, apoi porneau drumul de întoarcere a călătoriei. .

Undeva, pe parcurs, probabil că au tras dopurile ulcioarelor, pentru că acum erau zgomotoşi în cearta lor, cel puţin mai înalt, care mergea cu degetul'de porumbel şi avea pielea albastră –

Zechan putea sa-l distingă de unde stătea – făcând o pauză pentru a se sprijini de un perete de parcă ar fi fost la câteva momente de la pierderea cinei.

Curând s-a îndreptat şi se părea că discuţia se terminase brusc. înclreptâfidu-se, cei mai înalţi s-au alăturat celuilalt şi, din zgomotele ghetelor lor în gunoaie, au pornit lângă el.'

Pur şi simplu perfect.

Nimic dezordonat, nimic dezordonat deloc. Zechan a trăit nopţi ca asta.

Dester se mişcă repede, cu mocasinii fără zgomot pe pavaj, năvălindu-se spre femeia care mergea neînţelegător înaintea lui. Doisprezece paşi, opt, patru-

Ea se învârti, mantaua învârtindu-se.

O aşchie neclară de oţel albăstruii, pâlpâind un arc tăios. Dester a derapat, caută timid să se retragă de pe calea acelei arme – o sabie lungă, Beru fend! — şi ceva î-a tăiat gâtul. El s-a răsucit şi s-a lăsat în jos la stânga lui, ambii timidi împinşi ca să o alunge daca ar fi vrut să se închidă.

O sabie lungă!

Căldura i se revărsa pe gât, pe piept, sub cămaşa din piele de căprioară. Aleea păru să se clătinte în faţa ochilor lui, întunericul se încolăcea înăuntru. Dester Thrin se clătină, frământându-se cu pumnalele. O cizmă sau un pumn împletit i-a izbit capul şi s-a stropit mai mult pe pavaj. Nu mai putea strânge pumnalele.

l-a auzit zburând pe piatră.

Orb, uluit, întins pe pământul dur. Era frig.

O stranie laşitate i-a umplut gândurile, raspândindu-se, ridicându-se, luându-l departe,

Picker stătea deasupra cadavrului. Pata roşie de pe vârful săbiei strălucea, atrăgându-i privirea si îi aminti, destul de ciudat, de maci după o ploaie. Ea mormăi. Nenorocitul fusese rapid, aproape suficient de iute ca să se sustragă la tăietura ei. Daca ar fi făcut-o, ea ar fi avut ceva de făcut. Totuşi, dacă nebunul nu era priceput să arunce acele pumnale micuţe, ea l-ar fi tăiat în cele din urmă.

împingerea prin' mulţimile din Gadrobi risca puţin mai mult decât tăierea portmoneului. Ca popor, au fost deosebit de blânzi. În orice caz, a făcut lucruri ca să găsesti pe cineva care o urmărea mult mai uşor – atunci când acel cineva nu era Gadrobi, desigur.

Bărbatul mort la picioarele ei era Daru. Ar fi putut la fel de bine să fi purtat un felinar pe capul lui cu glugă, aşa cum se clătina deasupra mulţimii în urma ei.

Chiar şi aşa. . ea se încruntă la el. Nu ai fost un bătăuş. Nu cu pumnale ca alea.

Respiraţia câinelui.

învelindu-şi sabia şi trăgându-şi încă o dată mantia, asigurându-se'că ascunde bine armă cu teacă care, dacă ar fi descoperită de un Watch, ar fi văzut-o

într-o celulă cu o amendă al naibii de uriaşă de plătit, Picker a împins teancul învelit de plat- pâinea mai strânsă sub braţul stâng, apoi porni încă o data.

Blend, a decis ea, avea multe probleme.

Zechan şi Giddyn, la unison perfect, s-au lansat din nişte, cu pumnalele ridicate, apoi împinse în jos.

Un ţipăt de la cel mai înalt, în timp ce lamele lui Giddyn pătrundeau adânc. Genunchii lui Malazan s-au curbat şi vărsăturile i s-au împroşcat din gură în timp ce s-a scufundat, ulciorul se prăbuşi timid de un val de vin.

Armele lui Zechan au străpuns pielea, marginile zgâriate de-a lungul coastelor. Cate unul pentru fiecare plămân. Smulgând pumnalele, asasinul s-a dat înapoi pentru a-l privi pe cel roşcat căzând.

O sabie scurtă a plonjat în partea laterală a gâtului lui Zechan.

Era mort înainte să lovească pavajul.

Giddyn, planându-se peste Malazan în genunchi, ridică privirea.

Două mâini închise în jurul capului lui. Unul i s-a prins strâns pe gură şi, dintr-o dată, plămânii îi erau plini de apă. Se îneca. Mâna s-a strâns, cu degetele închizându-i nările, întunericul s-a ridicat în el şi lumea a dispărut încet.

Antsy pufni în timp ce-şi smulgea arma, apoi a adăugat o lovitură în faţa

asasinului pentru a-i puncta expresia îngheţată de surpriză.

Bfuepearl îi zâmbi. — Vezi cum am făcut pulverizarea vomei? Dacă nu e geniu, nu ştiu ce...

— Taci, se răsti Antsy. — Aceştia nu erau hoţi care căutau o băutură gratuită, m caz că nu ai observat.

încruntat, Bluepearl se uită în jos la corpul din faţa lui, cu apa curgând din gură şi nas. Napanul îşi trecu o 'mână peste pateul ras. — Da. Dar oricum erau amatori. Hood, am văzut acele plumbi de respiraţie de la jumătatea străzii.
Care s-a oprit când beţivii ăia au trecut, spunându-ne că nu sunt tinta. Sens-[1]

'Eram. Da, şi asta este punctul meu de vedere.

— Să ne întoarcem, spuse Bluepearl, brusc nervos.

Antsy îşi trase mustaţa, apoi dădu din cap. — Fă din
nou acea iluzie, Bluepearl. Noi la zece paşi înainte.

— Uşor, sergent...

— Nu mai sunt nici un sergent.

'Da? Atunci de ce mai latn ordine?

Când Picker a ajuns în vizorul intrării din faţă a K'rul's Bar, furia ei era incandescentă. Ea făcu o j>auză, cercetă zona. Am văzut pe cineva aplecat în umbra vizavi de uşa barului. Capota trasă, mâinile ascunse.

Picker porni spre figură.

A fost remarcată la zece paşi între ei

şi l-a văzut pe bărbat îndreptându-se, a văzut neliniştea crescândă trădată de o mutare a acelor braţe acoperite, mantia ruptă timidă. O jumătate de duzină de sărbători se strângeau între ei şi, pe măsură ce treceau, Picker făcu ultimul pas necesar pentru a ajunge la bărbat.

Orice se aşteptase el – poate că ea l-a abordat cu o acuzaţie zgomotoasă – era clar că nu era pregătit pentru lovitura sălbatică pe care a dat-o între picioarele lui. În timp ce el cobora, ea s-a aj>ropiat şi şi-a plesnit mâna dreaptă pe ceafa lui, adăugand un impuls la prăbuşirea bărbatului. Când fruntea i s-a trosnit de pavaj, s-a auzit un scârţâit bolnăvicios. Corpul a început să aibă spasme acolo unde zăcea.

Un trecător făcu o pauză şi se uită în jos la corpul tremurând.

'Tu!' mârâi Picker. — Care este problema ta?

Surpriză, apoi o ridicare din umeri. — Nimic, scumpo. Am servit bine, stau acolo aşa. Spune, vrei să te căsătoreşti cu mine?

Tleacă de aici.'

În timp ce străinul mergea mai departe, plangându-şi eşecul în dragoste, Picker se uită în jur, aşteptând să vadă dacă mai era cineva. . şurubând dintr-un loc ascuns din apropiere. Dacă s-a întâmplat deja, atunci ea o ratase. Mai probabil, ochii nevăzuţi care urmăreau toate acestea priveau de pe un acoperiş undeva.

Bărbatul de la pământ încetase să se zvâcnească.

Invârtindu-se, se îndreptă spre intrarea în K'rul's Bar.

'Alege!'

La doi paşi de uşa răvăşită, se întoarse şi îi văzu pe Antsy şi Bluepearl – care ţineau ulcioare de vin Saltoan - răbmdu-se sa i se alăture. Expresia lui Antsy era feroce, luepearl a rămas cu o jumătate de pas în urmă, cu ochii e corpul nemişcat de cealaltă parte a străzii, unde un arici .adrobi era acum ocupat să fure tot ce găsea.

— Treceţi aici, se răsti Picker, amandoi! Ţine-ţi ochii deschişi.[1]

„Cumpărăturile devin criminale”, a spus Antsy, „Bluepearl ne-a făcut iluzii aproape tot drumul mapoi, după ce am adulmecat o ambuscadă...”

Cu o ultimă privire spre stradă, Picker îi luă pe amândoi de braţe şi îi trase fără ceremonie spre uşă. — înăuntru, idioţi.

Incredibil,' o noapte ca asta, făcându-mă atât de urât de temperament am fost şi am refuzat prima cerere decentă în căsătorie pe care am'avut-o în douăzeci de ani.

Blend stătea în locul în care stătea ori de câte ori simţea miros de necaz. O măsuţă în umbră chiar lângă uşă, făcându-şi lucrul de amestecare, doar că de data aceasta picioarele ei erau întinse, doar cât să forţeze o poticnire din partea oricui intra înăuntru.

Păşind pragul uşii, Picker dădu o lovitură solidă cizmelor acelea negre.

— O, glezna mea!

Picker lăsă teancul de pâine în poala lui Blend.

'Of![1]

Antsy şi Bluepearl trecuseră. Fostul sergent pufni. „Acum e îngrijitorul nostru înfricoşător la usă. „Ow, uf!” ea spune.[1]

Dar Blend şi-a revenit deja şi desfăcea pâinea.

— Ştii, Blend, spuse Picker în timp ce ea se aşeza la bar, bătrânii râs Rhivi care îi fac să scuipe pe tigaie înainte să plesnească aluatul. O binecuvântare a spiritului antic...

— Nu este asta, interveni Blend, pliând înapoi clapele ambalajului. — Sfârâitul le spune că tigaia este suficient de fierbinte.

— Nu-i aşa, mormăi Bluepearl.

Picker se încruntă, apoi dădu din cap.
— Da. Să mergem cu toţii la biroul nostru, cu toţii... Blend, du-te şi găseşte-l pe Mâllet.

— Moment prost, observă Blend.

■Ce?[1]

„Spindle a făcut acel pelerinaj”.

— Noroc pentru el.

Blend a crescut încet şi a spus în jurul unei guri de pâine plate: — Duiker?

Picker a ezitat, apoi a spus: — întreabă-l. Dacă vrea,
da.

Blend clipi încet. — Ucizi pe cineva în seara asta, Pick?

Niciun răspuns a fost un răspuns suficient de bun. Picker se uită cu suspiciune la mica mulţime din bar, cei prea beţi ca să fi ieşit în stradă la al doisprezecelea clopoţel/aşa cum era obiceiul. Obişnuiţi unul şi toţi. *Asta e bine.* Făcând cu mâna celorlalţi să-l urmeze, Picker porni spre^ scări.

În capătul îndepărtat al încăperii principale, acel bard blestemat behăia cu unul dintre cele mai obscure versuri ale lui Anomandaris, dar nimeni nu asculta.

Cei trei s-au văzut ca noua rasă din Consiliul Darujhistan. Shardan Lim era cel mai slab şi mai înalt, cu o faţă uscată şi ochi albaştri spălaţi. Nasul cârlig, o tăietură fără buze a gurii întoarse mereu în jos, de parcă nu şi-ar fi putut înfrâna dispreţul pentru lume. Muşchii încheieturii mâinii stângi erau de două ori mai mari' decât ce/ de la dreapta, încrucişaţi cu cicatrici afişate cu mândrie. întâlni ochii lui Challice ca un bărbat pe cale să-l întrebe pe soţul ei dacă rândul său era iminent cu ea, iar ea simţi această privinţă ca pe mâna rece a posesiei în jurul gâtului ei. O clipă mai târziu, ochii lui albiţi au alunecat şi s-a auzit o pâlpâire a unui zâmbet pe jumătate în timp ce îşi întinse mâna spre paharul, unde se odihnea pe şemineu.

Stătea vizavi de Shardan Lim, de cealaltă parte a focului aproape mort, cu degetele lungi mângâind pietrele străvechi de ciocan de pământ, înfipte m

focul timid, se afla Hanut Orr. Jucat pentru jumatate din femeile nobile din oras, atata timp cat erau căsătorite sau altfel lipsite de fecioara, el prezenta într-adevar cea mai ispititoare combinaţie de farmec periculos si aroganta dominanta – trasaturi care seduceau femeile altfel inteligente – si era bine cunoscut cum se încânta să-şi vadă iubiţii târându-se în genunchi spre el, cerşindu-i o bucată de atenţie.

Soţul lui Challice era întins pe scaunul lui preferat la stânga lui Hanut Orr, cu picioarele întinse, privind gânditor în paharul lui, vinul cu nuanţa lui de sânge albastru învartindu-se încet în timp ce el îşi înclina mâna în cercuri leneşe.

— Dragă soţie, spuse el acum cu târâtul obişnuit, te-a înviat aerul de la balcon?

'Vin?[1] întrebă Shardan Lim, ridicând sprâncenele de parcă să o slujească ar fi chemarea vieţii lui.

Ar trebui un soţ să se umbrească cu o astfel de umilinţă abia constrânsă din partea aşa-zişilor săi prieteni? Gorlâs părea indiferent.

— Nu, mulţumesc, domnule consilier Lim. Am venit să vă urez tuturor o noapte bună. Gorlas, vei mai fi aici?

Nu îşi ridică privirea de la vin, deşi gura i se mişcă de parcă ar fi gustat din nou ultima sa înghiţitură, găsind rămăşiţele uşor acre pe cerul gurii. — Nu e nevoie să mă aştepţi,' soţie!

O' privire involuntară către Shardan a

dezvăluit atât amuzamentul, cât şi declaraţia clară că nu ar fi atât de dispreţuitor faţă de ea.

Şi,[1] cu o perversitate bruscă şi întunecată, ea se trezi întâmpinând ochii lui şi zâmbind ca răspuns.

Dacă s-ar putea spune, fără incertitudine, că Gorlas Vidikas nu a fost martor la acest schimb, Hanut Orr a făcut- o, deşi amuzamentul lui era mai sălbatic, mai dispreţuitor.

S'imţindu-se murdar, Challice se întoarse.

Slujitoarea ei a tras-o afară şi a urcat-o pe scara largă, singura martoră a rigidităţii spatelui ei m timp ce se îndrepta spre dormitor.

Odată ce jişa a fost închisă, ea şi-a aruncat jumătatea de mantie. — În'tinde-mi bijuteriile, spuse ea.

'Amantă?[1]

Se întoarse spre bătrână. — îmi doresc să-mi văd bijuteriile!

înclinându-se, femeia s-a grăbit să-şi îndeplinească porunca.

— Piesele vechi, strigă Challice după ea. Din vremea dinainte de toate acestea. Când fusese puţin mai mult decât o copilă, minunându-se de darurile pretendenţilor, toate mita pentru afecţiunea ei încă erau moale de la mâinile transpirate. Oh, atunci fuseseră atât de multe posibilităţi.

Ochii ei s-au îngustat când stătea în faţa vanităţii ei.'

Ei bine, poate nu numai atunci, A

însemnat ceva? Oare a mai contat?

Soţul ei avea ceea ce îşi dorea acum. Trei duelişti, trei oameni duri cu voci dure în Consiliu. Unul din cei trei acum, da, tot ce-şi dorea.

Ei bine, ce zici de ce a vrut *ea* ?

Dar. . ce vreau eu?

Ea nu ştia.

‘Amantă.[1]

Callice se întoarse.

Aşezată pe suprafaţa uzată a vanităţii, comoara fecioarei ei arăta. . ieftin. De prost gust. însăşi vederea acelor sclipici i-a făcut rău în adâncul stomacului. „Pune-le într-o cutie”, îi spuse ea servitorului ei. — Mâine le vindem.

Nu ar fi trebuit să zăbovească niciodată în grădină. Gazda lui îndrăgostită, văduva Sepharla, căzuse într-un somn beat pe banca de marmură, cu o mână încă ţinând paharul ei, m timp ce, cu capul înclinat pe spate şi cu gura găscată, sforăiit puternice gemu în aerul însufleţit al nopţii, întreprinderea eşuată îl amuzase pe Murillio şi stătuse'în picioare o vreme, sorbind din propriul vin şi simţind mirosurile parfumate ale florilor, până când uri sunet l-a alertat de sosirea liniştită a cuiva.

întorcându-se, se trezi privind pe fiica văduvei.

Nici el nu ar fi trebuit sa facă asta.

Jumătate din vârsta lui, dar acea delimitare nu mai distingea nepotrivit de altfel. Trecuse cu trei, poate patru ani de

ritul ei de trecere, tocmai se apropia de acea vârstă în rândul femeilor tinere când era imposibil pentru un bărbat să-şi dea seama dacă avea douăzeci sau treizeci de ani. Şi până în acel moment, toată această judecată s-a născut clin auto-amăgire voită şi oricum nu mai conta.

Busese, poate, prea mult vin. Suficient pentru a slăbi o anumită hotărâre, cea care avea de-a face cu recunoaşterea propriei maturităţi, acea mulţime de ani în spatele lui de care îi amintea în permanenţă numărul tot mai mic de priviri lacomi aruncate în cale. Adevărat, s-ar putea numi experienţă, mulţumindu-se cu acele femei care ştiau suficient să aprecieze astfel de trăsături. Dar mintea unui bărbat trecea repede de la felul în care erau lucrurile la cum voia el să ne, sau, şi mai rău, la cum erau înainte. După cum se spunea, când era vorba de adevăr, fiecare bărbat era un duelist învelit în sângele a zece mii de tăieturi.

Nimic din toate astea nu i-a trecut prin minte lui Murillio în momentul în care ochii i-au blocat privirile cu Delish, fiica necăsătorită a văduvei Sepharla. Vinul, avea să concluzioneze el mai târziu. Căldura şi aburii sărbătorii, mirosurile dulci de flori pe aerul umed şî cald. Faptul că era practic goală, purtând doar o mătase subţire. Părul ei castaniu deschis a fost tuns incredibil de scurt în cea mai recentă modă printre fete. Faţa palidă ca crema, cu buzele pline şi cea mai slabă

înclinare până la nas. Ochii căprui lichizi, mari ca ai unui nenorocit, dar nu avea în mâinile ei un vas crăpat care cerşeau pomană. Nevoia acestui arici a aparţinut altundeva.

Liniştit de sforăitul de pe banca de marmură – şi îngrozit de propria sa uşurare, Murillio se înclină adânc în faţa ei. — Bine cronometrat, draga mea, spuse el, înareptându-se. — Mă gândeam cum sa o ajut pe mama ta în pat. Sugestii?

O clătinare din capul acela perfect în formă. — Ea doarme acolo majoritatea nopţilor. Pur si simplu.[1]

Vocea era tânără, dar nici nazală, nici ascuţită, aşa cum părea în stilul atâtor fecioare în zilele noastre/ şi aşa că nu reuşi să-i amintească de acea prăpastie imensă' de ani dintre ele.

O, retrospectiv, atâtea regrete în această noapte!

— N-a crezut niciodată că îi vei accepta invitaţia, continuă Delish, privind în jos spre locul în care îşi scosese una dintre sandale şi acum o împingea cu un deget delicat. — De dorit aşa cum eşti. La cerere, vreau sa spun, în această noapte, mai ales timid.

Prea deştept de departe, această mângâiere a ego-ului său vag creponat şi aproape flasc. — Dar dragă, de ce eşti aici? Lista ta de pretendenţi trebuie să fie o legiune şi printre ei...

— Printre ei, nici unul care merită să fie numit bărbat.

O mie de inimi îmbibate de hormoni s-au rupt cu acea
afirmaţie dispreţuitoare? Paturile s-au zguduit noaptea, cu picioarele libere' de cearşafurile transpirate? Aproape că îi venea să creadă.

— Si asta include si Prelick.

— Scuză-mă, cine?

— Nebunul beat şi inutil a leşinat acum în foaier. Impiedindu-şi de sabia toată noaptea.'A fost execrabil.

Execrabil. Da, acum văd.

„Tinerii sunt predispuşi la un entuziasm excesiv", a observat Murillio.
— Nu mă îndoiesc că bietul Prelick a anticipat această noapte de săptămâni, dacă nu de luni. Desigur, a cedat în faţa agitaţiei nervoase, provocată de apropierea de şinele tău dragut. De-ai milă ae asemenea tineri, Delish; ei merită cel puţin atât.

— Nu mă interesează mila, Murillio.

Nu ar fi trebuit niciodată să-i spună numele în felul ăsta. Nu ar fi trebuit să o asculte spunând nimic.

„Delish, poţi accepta sfaturi m această noapte, de la unul ca mine?" '

Expresia ei era una de toleranţă abia menţinută, dar dădu chn cap.

— Cauta-i pe cei liniştiţi. Nu cei care se îmbracă sau care manifestă o aroganţa nejustificată. Cei tăcuţi, Delish, predispuşi la veghere.

— Nu descrii pe nimeni pe care-l cunosc.

— Oh, sunt acolo. Este nevoie doar de o a doua privire pentru a le observa.

Acum îşi scoase ambele sandale şi îi respinge cuvintele cu o mişcare a unei mâini palide, care a adus-o cumva cu un pas mai aproape. Ridica privirea ca şi cum ar fi brusc timid, dar ţinându-şi privirea prea mult pentru a exista o adevărată temeritate. — Nu cei liniştiţi. Nu celor cărora le este milă. Nu. . copii! Nu în seara asta, Murillio. Nu sub această lună.

Şi a găsit-o în braţele lui, un corp moale prea dornic, cu doar mătase peliculoasă acoperindu-l şi părea că alunecă peste el, o silfa, şi se gândi: *Sub luna asta?*

Ultimul ei gest spre poetic, din păcate, din moment ce ea îi sfâşiea deja hainele, gura ei cu buzele acelea pline umede şi întredeschise şi o limbă pâlgâind în timp ce-i musca buzele. Şi iată-l cu'o mână pe unul dintre sânii ei, cu cealaltă mână alunecând spre ea în spate, strângând-o în sus în timp ce ea îsi desfăcea picioarele şi urca să se ancoreze pe şoldurile lui, iar el auzi catarama curelei clacănind pe pavaj dintre pavaj, cizmele lui.

Nu era o femeie mare. Deloc grea, dar surprinzător de atletică, iar ea îl călărea cu atâta violenţă, încât îsi simţea coloana inferioară scârţâind la fiecare aruncătură frenetică. S-a scufundat în detaşarea lui obişnuită în acest moment,

de genul care îi asigura o rezistenţă impresionantă şi şi-a luat un moment să confirme că sforăitul continua în spatele lui. Dintr-o dată acel sunet sonor l-a lovit cu un sentiment de dizolvare profetică, de predare anilor de luptă care au fost corul vieţii – *şi astfel ne vom încheia cu toţii zilele* – o durere de moment care, dacă i-ar fi pşrmis să zăbovească, ar fi avut loc. l-a dezamăgit cu totul. Între timp, Delish se epuiza, gâfâind mai aspre, mai iute, în timp ce fiorii se înfiorară prin ea, aşa ca el s-a predat – nu prea devreme – senzaţiei. Şi i s-a alăturat într-un ultim gâfâit neputincios.

Ea s-a ţinut de el şi el i-a simţit inima bătând cu putere în timp ce *o* lăsă încet cu spatele în picioare, trăgându-se uşor.

A fost, ţinând cont de toate lucrurile, cel mai rău moment să asist la neclaritatea unei lame de fier fulgerând în faţa ochilor lui. O agonie arzătoare când sabia îi înfipse în piept, vârful împingându-l complet, făcându-l pe prost beţiv care o mânuia sa se poticnească înainte, aproape în braţele lui Murillio.

'Cine cădea apoi înapoi, sabia alunecând afară cu un suspine reticent.

Delish ţipă, iar expresia de pe chipul lui Prelick era triumfătoare.

'Hah! Violatorul moare!

Mai mulţi paşi, atunci, ieşind în grabă din casă. Voci strigând. Uimit, Murillio se ridică, trăgandu-şi de pantaloni, strângându-şi cureaua. Cămaşa lui cfe mătase verde lime deveni violet în pete.

Avea sânge pe bărbie, spumându-se în tuse moale şi zdrăngănitoare. Mâinile l-au tras de el şi el i-a împins pe toţi, clătinându-se spre poartă.

Regretă,' da, zvâcnirea cu mulţimile ignorante de pe stradă. Momente de luciditate, perioade necunoscute ae estompare, ceaţă roşie, stând cu o mână pe un zid de piatră, scuipat în jos şiroaie de sânge. Oh, multe regrete.

Din fericire, nu credea că îl vor urmări mult mai mult.

A fost obişnuinţa sau o întorsătură ciudată a trăsăturilor familiei care i-a dat lui Scorch expresia de surpriză perpetuă? Nu s-a spus nimic, din moment ce fiecare cuvânt pe care omul era timid era rostit în tonuri de neîncredere uluită, de parcă Scorch nu ar fi putut niciodată să fie sigur de ceea ce simţurile lui îi spuneau despre lumea exterioară şi era şi mai puţin sigur de orice gânduri în care se strigau, capul lui. Se uită acum la Leff, cu ochii mari şi cu gura căscată între lisurile nervoase ale buzelor sale, în timp ce Leff, la rândul său, miji la Scorch, ca şi cum ar fi suspicios cronic de aparenta idioţie a prietenului său.

— Toti nu vor aştepta pentru totdeauna, Leff! Nu ar fi trebuit să ne semnăm niciodată. Eu zic să facem autostop pe următorul comerciant care va expedia. Până la Dhavran, poate până la coastă! Nu ai un văr în Mengal?

Leff clipi încet. — Da, Scorch. L-au

lăsat să-şi furnizeze singur celula, e atât de^ mult acolo. Vrei să mergem acolo şi să luăm şi mizeria lui? În plus, atunci *vom* ajunge pe listă. '

Uimirea şi spaima umplură chipul lui Scorch. El şi-a întors privirea şi a şoptit: „Este lista în care ne-am făcut. Lista. .

„Ştiam că nu va fi uşor”, a spus Leff într-o posibilă încercare de calmare. Lucrurile de genul acesta nu sunt niciodată.

— Dar nu am ajuns nicăieri!

— A trecut doar o săptămână, Scorch.

Sosise vremea unei dresuri modeste a gâtului, o bucată de batistă de mătase pe sprânceana uleioasă, o smucitură meditativă pe barba coadă-şoricelului. — Domnilor! Ah, acum le-a avut atenţia. — Fii'martor la Escarmătorii de pe teren şi la Moneda' aia de mercenar, sclipind mereu aşa cum obişnuiesc să sclipească momelile de aur. ' . pretutindeni. Dar mai ales aici, iar degetele încă locuiesc în mâna transpirată a lui Scorch surprins, prea mult strâns şi neturnat. Acest joc a crescut interminabil, cu Kruppe răbdător în timp ce se cocoţă pe marginea unei victorii glorioase!

Leff se încruntă. — Nu câştigi nimic, Kruppe! Pierzi, şi rău, monedă sau fără monedă! Şi oricum la ce foloseşte — nu văd niciun mercenar nicăieri pe teren, aşa că pentru cine plăteşte? Nimeni![1]

zâmbind, Kruppe se lăsă pe spate.

Mulţimea a fost zgomotoasă în

această noapte la Phoenix' Inn, în timp ce tot mai mulţi beţivi s-au j>oticnit înapoi după incursiunea lor plăcută pe străzile prăfuite şi murdare. Kruppe, desigur, s-a simţit generos faţa de ei pe toţi, aşa cum se potrivea firii sale în mod natural 'generos.

Scorch aruncă degetele, apoi se uită la jumătatea de duzină de oase gravate ca şi cum ar fi spus soarta lui.

Şi aşa au avut. Kruppe'se aplecă din nou înainte. — Ho, Drumul Dreaptă se dezvăluie şi vezi cum aceşti şase mercenari merg pe câmp! Uciderea în stânga şi în dreapta! O distribuţie a degetelor şi universul se schimbă! Iată această lecţie sumbră, dragi însoţitori ai lui Kruppe. Când Moneda este dezvăluită, cât timp înainte ca o mână să ajungă la ea?

Practic nicio distribuţie din runda Riposte nu i-a putut salva pe cei doi regi nefericiţi şi pe jucătorii lor la fel de nefericiţi, Scorch şi Leff. Mârâind, Leff trecu un braţ prin câmp, împrăştiind bucăţi peste tot. În timp ce făcea asta, a pus Moneda din palmă şi şi-ar fi strecurat-o în brâu dacă nu ar fi dat din cap a lui Kruppe şi mâna plină de mâna întinsă palma în sus.

Blesind pe sub răsuflarea lui, Leff aruncă Moneda în acea mână.

— Pentru spoiler, victoria, spuse Kruppe zâmbind. „Vai de bietulScorch şi Leff, aceastămoneda unică

nu este
decât o fracţiune dinbogăţiile care aparţin acum
triumfătorului Kruppe. Câte două consilii, da?

„Acesta este salariul pentru o săptămână pentru o săptămână care nu a venit încă”, a spus Leff. — Va trebui să îţi datorăm, prietene.

'Precedent flagrant! Kruppe, totuşi, înţelege cum astfel de inversări pot surprinde pe cineva pe nesimţite, ceea ce are perfect sens, deoarece sunt inversări. în' consecinţă, având în vedere necesitatea unei munci nobile de' o săptămână, Kruppe este bucuros să prelungească termenul limită pentru plata menţionată la o saptămană începând de astăzi.

Scorch gemând, se lăsă pe spate: — Lista, Leff. Ne-am întors la lista aia blestemata.

„Mulţi sunt cei care ne-au plătit”, a spus Kruppe, oftând. — Şi nerăbdători cei care cer recompensă, atât de mult încât ei alcătuiesc o listă de groază şi, la diminuarea numelor din ea, o remite cu generozitate celor care vor impune colectarea, da?

Cei doi bărbaţi se uitară. Expresia lui Scorch sugera că tocmai luase o lovitură puternica în cap şi încă nu şi-a găsit inteligenta. Leff se încruntă pur şi simplu. — Da, lista asta, Kruppe. Ne-am asumat slujba pentru că nu mai aveam ce face de când a apărut brusc Boc. . deces. Şi acum

se pare că numele noastre ar putea ajunge pe ea!

'Prostii! Sau, mai degrabă, explică Kruppe, nu dacă o astfel de ameninţare se profilează ca urmare a unei nerespectări viitoare a sumelor datorate lui Kruppe. Listele de această natură sunt într-adevăr dăunătoare şi probabil contraproductive, iar Kruppe consideră însăşi existenţa lor condamnabilă. Un sfat înţelept este să vă relaxaţi puţin în această chestiune. Cu excepţia cazului în care, desigur, cineva găseşte că termenul limită se apropie cu repeziciune fără scame' în geantă. Sfaturi suplimentare, obţineţi o victorie pe listă, primiţi recompensa cuvenită, reparaţi imediat la Kruppe şi ştergeţi datoria modestă. Alternativa, din păcate, este să trecem cu o soluţie complet diferită.

Leff şi-a lins buzele. — Ce soluţie ar fi?

— Ei' bine, asistenţa modestă a lui Kruppe cu privire la lista menţionată, desigur. Pentru un procent minuscul.

— Pentru o tăietură, ne-ai ajuta să-i vânăm pe cei care sunt pe listă?

— A face acest lucru ar fi în interesul lui Kruppe, având în vedere această datorie dintre el şi voi doi.

— Care este procentul?

— Treizeci şi trei, desigur.

— Şi tu numeşti asta modest?

— Nu, am numit-o minuscul. Dragi parteneri, aţi găsit *vreunul* dintre cei de pe această listă?

I-a răspuns o tăcere mizerabilă, deşi Scorch încă părea destul de confuz.

— Nu există, spuse Kruppe cu o umflătură expansivă a pieptului, care ameninţa cei doi nasturi fermi ai vestei sale, nimeni în Darujhistan pe care Kruppe să nu-l poată găsi. Se aşeză înapoi, iar nasturii curajoşi străluciră de victorie.

Strigate, zarvă la uşă, apoi Meese strigând numele lui Kruppe.

Uimit, Kruppe s-a ridicat, dar nu a putut să vadă peste capetele acestor patroni deosebit de înalţi – cât de enervant – şi aşa s-a învârtit în jurul mesei şi şi-a împins p>ână la bar, uride'Irilta trăgea pe jumătate o băutură uda de sânge. Murillio se îndreaptă spre tejghea, dând deoparte recipientele şi paharele.

vai. Kruppe a întâlnit ochii lui Meese, a observat teama şi alarmarea. — Meese, du-te imediat la Coli.

Palidă, dădu ea din cap.

Mulţimea s-a despărţit în faţa ei. Pentru că, după cum obişnuiesc să spună gadrobii, până şi un beţiv cunoştea un prost şi, beat sau nu, nimeni nu a fost suficient de prost pentru a ieşi în calea acelei femei.

Sabia lui Picker zăcea pe masă, cu vârful mânjit de sânge uscat. Antsy adăugase sabia lui scurtă, cu lama mult mai dezordonată. împreună, mărturii mute ale agendei acestei întâlniri

imediate.

Bluepearl stătea la un capăt al mesei lungi, alăptându- şi durerea de cap cu un vas de bere; Blend era lângă uşă, cu braţele încrucişate, în timp ce se sprijinea de cadru. Mallet stătea pe un scaun la stânga lui Bluepearl, cu toţi nervii împinşi într-un picior tresărit, coapsa si genunchiul tremurând, îh timp ce raţa lui rămânea închisa, refuzând să întâlnească ochii cuiva. Lângă tapiseria rătăcită care datează din vremea când acest loc era încă un templu stătea Duiker, cândva istoric imperial, acum un bătrân stricat.

De fapt, Picker a fost uşor surprins că acceptase invitaţia ae a li se alătura.' Poate că o rămăşiţa de curiozitate pâlpâia încă în cenuşa sufletului lui Duiker, deşi

E

ărea mai interesat de scena ştearsă de pe tapiserie, cu otilă aeriană de dragoni care se apropia de un templu asemănător celui în care se aflau.

Nimeni nu părea pregătit să înceapă să vorbească. Tipic. Sarcina cădea mereu la picioarele ei, ca un porumbel rănit. — Breasla Asasinilor a luat un contract, spuse ea, în mod deliberat dur. 'Ţintă? Cel puţin, eu, Antsy şi Bluepearl. Mai probabil, noi toţi partenerii. Ea făcu o pauza, aşteptând să audă o obiecţie.' Nimic. — Antsy, refuzăm vreo ofertă pentru acest loc?'

— Picker, spuse Falari pe un ton identic, nimeni nu a făcut vreodată o

ofertă în acest loc.

— Bine, răspunse ea. — Deci, prinde cineva un zvon că vechiul cult K'rul a fost reînviat? Vreun Mare Preot undeva în oraş care vrea vechiul templu înapoi?

Bluepearl pufni.

— Ce ar trebui să ne spună asta? întrebă Picker, uitându-se la el.

— Nimic, mormăi magul Napan. — N-am auzit aşa ceva, Pick. Acum, dacă Ganoes Paran se va întoarce vreodată de oriunde ar fi plecat, am putea obţine un răspuns sigur. Totuşi, nu cred că există vreun cult care să încerce sa se mute înapoi.

'De unde ştiţi?' întrebă Antsy. — Le simţi mirosul sau ceva?

— O, nu acum, s-a plâns Bluepearl. — Nu mai sunt întrebări în seara asta. Că Mockra mi-a mestecat totul în craniu până la pulpă. O urăsc pe Mockra.

— Sunt fantomele, spuse Mallet cu acea voce ciudată si blândă a lui. Aruncă o privire spre Bluepearl. 'Dreapta? Ei nu şoptesc nimic din ce nu au şoptit de când ne-am mutat. Doar gemetele obişnuite şi cerşind sânge. Privirea i s-a mutat spre săbiile de pe masa din faţa lui. — Aici s-a vărsat sânge, adică. Lucrurile aduse din afară nu contează. Din fericire.'

Blend spuse: „Aşa că încearcă să nu te tunzi, Antsy”.

— Au fost câteva resturi ciudate la parter, spuse Picker, încruntându-se spre Mallet. — Vrei să spui că asta a hrănit

blestematele fantome?

Vindecătorul a ridicat din umeri. — Niciodată suficient pentru a face diferenţa.

— Avem nevoie de noi un nigromant, a anunţat Bluepearl.

— Ne îndepărtăm, spuse Picker. „Este nenorocitul de contract pentru care trebuie să ne facem griji. Trebuie să aflăm cine se află în spatele lui. Aflăm pe cine, aruncăm un înjurător prin fereastra dormitorului lui şi atât. Deci, continuă ea, privindu-i pe ceilalţi, trebuie să venim cu un plan de atac. Informaţii pentru a începe. Să auzim câteva idei despre asta.

Mai multă linişte.

Blend se depărtă de uşă. — Vine cineva, spuse ea.

Acum auzeau cu toţii cizmele bătând în sus pe scări, proteste şuierate în urmă lor.

Antsy îşi luă sabia şi Bluepearl se ridică încet, iar Picker simţi trezirea bruscă a vrăjitoriei. Ea ridică o mână. — Stai, de dragul lui Hood.

Uşa a fost deschisă.

înăuntru un bărbat mare, bine îmbrăcat, fără suflare, cu ochii lui albaştri deschis scanând feţele până când se aşezară pe Mallet, care se ridică.

— Consilierul Coli. Ce s-a întâmplat?[1]

— Am nevoie de ajutorul tău, spuse nobilul Daru, iar Picker auzi stresul din vocea bărbatului. — înaltul Denul. Am nevoie de tine acum.[1]

înainte ca Mallet să poată răspunde, Picker făcu un pas înainte. — Consilier Coli, aţi venit aici singur?

Bărbatul se încruntă. Apoi un gest vag în spatele lui. — O escortă modestă. Doi paznici. Abia atunci a observat sabia de pe masă. 'Ce se intampla aici?'

— Picker, spuse Mallet, voi lua Bluepearl.

'Nu-mi pîace-'

Dar vindecătorul i-a tăiat-o. — Avem nevoie de informaţii, nu-i asa? Coli ne poate ajuta. în plus, nu ne-ar fi impus niai mult de un clan sa începem şi tu te-ai ocupat de acela. Ghilda trebuie să-şi revină, să reevalueze — avem cel puţin o zi.

' Picker s-a uitat la consilier, care, dacă nu a înţeles prea bine ce se întâmplă, acum avea destul pentru o ghicire corectă. Oftând, ea i-a spus: „Se pare ca cineva ne vrea morţi. S-ar putea să nu vrei să te implici cu noi chiar acum...

Dar clătină din cap şi îşi fixă din nou privirea asupra lui Mallet. — Vindecător, te rocţ.

Mallet dădu din cap către un Bluepearl încruntat. — Mai departe, domnule consilier. Suntem cu tine.

' . . a dat peste Osserick, aliat ferm, rupt şi cu sânge pe faţă, lovit în inconştienţă. Iar Anomander a căzut în genunchi şi a chemat pe cei o mie de zei care l-au privit de sus pe Osserick şi i-au văzut sângele pe faţă. Cu milă l-au lovit

trezit şi aşa a stat în picioare.

a stat Anpmander si s-au înfruntat unul pe altul Lumină peste întuneric, întuneric peste Lumină.

Acum era furie în Anomander. „ Unde este Draconnus? „ , a cerut el de la aliatul său ferm. Căci când Anomander a plecat răul tiran Draconnus, Ucigaşul lui Eleint; fusese lovit de mâna lui Anomander si era în stare de inconştienţă şi avea sânge pe faţă. Osserick; care preluase sarcină de â-l păzi pe Draconnus' a căzut în genunchi şi a chemat pe cei Mii de Zei, căutându-le milă în fata furiei lui Anomander. „ Am fost învins! „ strigă Osserick ca răspuns. „ Prins pe neaşteptate de sora Spiţe! Oh, cei Mii de Zei au fost întoarse, la fel şi eu am fost lovit în inconştienţă şi am văzut că este sânge pe faţa mea! „

„ într-o zi „ / a jurat Anomandru, şi atunci a fost întunericul unei furtuni groaznice> iar Osserick s-a prepelit ca un soare în spatele unui nor, „ această alianţă a noastră se va sfârşi, vrăjmăşia noastră va ii reînnoită, Fiu al Luminii Copil al Luminii. Vom lupta cu fiecare întindere de pământ, fiecare întindere a cerului fiecare izvor de apă dulce. Ne vom lupta de o mie de ori şi nu va exista milă între noi. Voi trimite nenorocire peste rudele voastre> fiicele voastre. Le voi distruge minţile cu Unknowing Dark. îi voi împrăştia confuzi pe tărâmuri necunoscute şi nu va fi milă în inimile lor, căci între ei şi cei Mii de Zei va fi mereu

un nor de întuneric. „

lui Anomander şl deşi stătea singur, întuneric peste Lumină, în palma' unei' mâini stătea dulceaţă, de la atingerea înşelătoare a Lady Envy. Lumină peste'întuneric, întuneric peste Lumină, doi bărbaţi, mânuiţi ca arme de două surori, copiii lui Draconnus. Care au stat nevăzuţi de nimeni şi au fost mulţumiţi de ceea ce au văzut şi de tot ce au auzit.

- a hotărât atunci ca Anomander să pornească din nou, să-l vâneze pe tiranul malefic. Să-l distrugă pe el si sabia lui blestemata, care este o urâciune în ochii celor Mii de Zei şi a tuturor celor care îngenunchează înaintea lor. S-a hotărât ca Osserick să pornească să vâneze Spiţe şi să pună la cale o răzbunare dreaptă.

de Anomander, Osserick cunoştea furia din care s-a născut şi, în tăcere, a făcut jurământ că îi va răspunde la timpul său. A lupta, a se duela, a lupta cu fiecare întindere de pământ, fiecare întindere a cerului şi fiecare izvor de apa dulce. Dar astfel de chestiuni trebuie să se afle pe un pământ calm, o sământă care aşteaptă viaţă.

cu Draconnus a rămas înaintea lor, până la urmă, şi acum, de asemenea, Spiţe. Nu au cerut Copiii lui Tiam pedeapsa? Era sânge pe feţele prea multor Eleint, aşa că Anomander şi Osserick luaseră asupra lor această vânătoare soartă.

Eleinţii ar fi putut şti tot ce avea să

vină din asta, şi-ar ii retras suflarea de furtună, atât de la Anomander, cât şi de la Osserick. Dar aceste sorti nu trebuiau să fie cunoscute atunci şi de aceea au plâns cei Mii de Zei. .

Frecându-şi ochii, înaltul Alchimist Baruk se lăsă pe spate. Versiunea originală a acestui lucru, bănuia el, nu era dezordinea manierată pe care tocmai le citise. Acele fraze ciudate, dar suprautilizate, aparţineau unei epoci intermediare în care stilul istoricilor ă căutat să reînvie o moştenire orală într-un efort de a întări veridicitatea martorilor oculari ai evenimentelor descrise. Rezultatul îi dăduse bătăi de cap.

Nu auzise niciodată de cei Mii de Zei, iar acesUpanteon nu putea fi găsit în niciun alt compendiu decât în *întuneric şi Lumină al lui Dillat.* Baruk bănuia că Dillat le inventase pur şi simplu, ceea ce a stârnit întrebarea: cât de mult a mai inventat ea?

Aplecându-se încă o dată înainte, ajustă fitilul lanternei, apoi răsfoi foile fragile până când o altă secţiune îi atrase interesul.

„ în această zi a fost război între dragoni. Primul Născut avea toţi, cu excepţia unuia, gâtul plecat la târgul lui K'rul. Copiii lor, lipsiţi de tot ceea ce ar ii moştenit, au izbucnit spre cer din turnuri într-un mare zgomot, dar nici aceştia nu

au fost uniţi decât să-l respingă pe Primii Născut. Au ajpărut facţiuni si ploaia roșie a coborât asupra tuturor Tărâmurilor. Fălcile fixate pe gât. Ghearele au deschis burtica. Suflarea haosului a topit carnea din oase.

Anomander, Osserick şi alţii gustaseră deja din sângele lui Tiam, iar acum a venit mâi mult cu o sete furioasă şi multe urâciuni demonice au dat naştere acestui nectar purpuriu. Atâta timp cât Porţile lui Starvald Demelain rămâneau deschise, nepăzite şi ţinute de nimeni, războiul nu avea să se încheie şi astfel ploaia roşie a coborât asupra tuturor Tărâmurilor.

Kúráld Liosan a fost primul Tărâm care a sigilat portalul dintre el şi Starvald Demelain, iar povestea care urmează relatează'măcelul comis de Osserick în curăţarea lumii de toti pretendenţii şi rivalii, Soletaken şi sângele pur sălbatic, chiar şi pentru a conduce chiar primul D'ivers din pământul lui.

- a luptat cu Anomander pentru a şaisprezecea oară şi amândoi aveau sânge pe faţă înainte 'ca Kilmandaros, ea care vorbeşte cu pumnii, să-şi asume sarcina de a-i îndepărta. . '■

Baruk ridică privirea, apoi se răsuci pe scaun pentru a- si privi oaspetele, care era ocupată să se întindă pe masa lui de hărţi. — Crone, inconsecvenţele din acest text sunt enervante.'

Marele Corb şi-a înclinat capul, cu

ciocul căscat pentru o clipă în râs, apoi a spus: — Şi ce? Arată-mi o istorie scrisă care are sens şi îţi voi arăta ficţiune adevărată. Dacă asta este tot ce vrei, atunci caută în altă parte! Stăpânul meu a concluzionat că prostiile lui Dillat ar fi un cadou minunat pentru colecţia ta. Dacă eşti cu adevărat nemulţumit, există o mulţime de alte idioţii în biblioteca lui, acelea pe care s-a obosit să le extragă din Moon's Spawn, adica. A lăsat încăperi întregi pline de gunoaie, ştii.

Baruk clipi încet, luptându-se să-şi păstreze groaza de la voce, în timp ce spuse: „Nu, nu ştiam asta”.

Neînşelat, Crone chicoti. Apoi ea spuse: „Stăpânul meu a fost cel mai amuzat de ideea de a cădea în genunchi şi de a striga către cei o sută de zei...”

'Mie. Cei O Mie de Zei.

'Tot ceea ce.' O raţă cu cap şi aripi pe jumătate desfăcute. — Sau chiar făcând un jurământ să lupte cu Osserc. Alianţa lor s-a prăbuşit din cauza unei dishy;like reciproce tot' mai mari. Dezastrul cu Draconus a dat probabil lovitura mortală. Imaginează-ti că te îndrăgosteşti de viclenia unei femei – şi de o fiică a lui Draconus! Osserc nu era nici pe departe suspicios cu privire la motivele ei? Hah! Masculii dintre toate speciile existente sunt aşa. . previzibil![1]

Baruk zâmbi. — Dacă îmi amintesc de *Anomandaris lui Fisher* , Lady Envy a reuşit cam la fel cu stăpânul tău, Crone.

— Nimic de care să nu fie

conştient în acel moment, spuse Marele Corb cu un sunet ciudat de chic pentru a puncta afirmaţia. — Stăpânul meu a înţeles întotdeauna necesitatea anumitor sacrificii. Şi-a pufnit penele de onix. — Luaţi în considerare rezultatul' până la urmă!

Baruk se strâmbă.

'Mi-e foame![1] anunţă Crone.

— Nu mi-am terminat cina, spuse Baruk. Pe farfuria aia...

'Ştiu, ştiu! Ce crezi că mi-a jăcut foame în primul rând? Stai mirat de răbdarea mea, înalt Alchimist! Chiar dacă citeşti la nesfârşit!

— Mănâncă acum şi repede, vechi prietene, spuse Baruk, ca să nu mori de malnutriţie.

— Niciodată nu ai fost o gazdă atât de neglijentă până acum, observă Marele Corb, sărind timid, întorcându-se spre farfurie şi înţepând o bucăţică de carne. — Eşti tulburat, High Al timid, chimist.

— Din multe lucruri, da. Rhivi susţin că White Face Barghaşt au dispărut. Cu totul.

— Într-adevăr, răspunse Crone. — Aproape imediat după căderea lui Coral şi învestitura Tiste Andii.

— Crone, eşti un Mare Corb. Copiii tăi călăresc vânturile şi văd totul.

'Poate.[1]

— Atunci de ce nu îmi spui unde s-au dus?

— Ei bine, Grey Sworcfs, după

cum ştiţi, au mărşăluit spre sud, până la Elingarth, spuse Crone/învârtind farfuria cu ţopăi scurte. — Si acolo au cumpărat nave. O pauză şi cocoşul capului. — Au putut să vada veghea dinaintea lor? Au ştiut sa urmeze? Sau poate că exista o groapă grozavă în oceanul lumii, care să atragă fiecare nava în rabele sale de moarte?

— Faţa Albă a plecat în mare? Extraordinar. Şi Săbiile Gri i- *au urmat.*

— Nimic din toate acestea nu este relevant, înalt Alchimist.

— Relevant pentru ce?

— Desigur, neliniştea ta. Arunci întrebări bietului tău oaspete răvăşit pentru a-ţi distra atenţia.

Trecuseră luni de zile de la vizita anterioară a lui Crone, iar Baruk ajunsese să creadă, cu un oarecare regret, că relaţiile lui cordiale cu Fiul întunericului se apropiau de sfârşit/nu dintr-o dispută, pur şi simplu oboseala cronică a Tiste Andii. Se spunea că întunericul permanent care era Black Coral se potrivea bine locuitorilor oraşului, atât Andii, cât şi oameni.

„Crone, te rog să-i extinzi stăpânului tău cele mai sincere mulţumiri pentru acest cadou. A fost cel mai neaşteptat şi generos. Dar l-aş întreba, dacă nu este prea înţelept din partea mea, dacă reconsideră cererea oficială a
Consiliului de a deschide relaţii diplomatice între cele două oraşe ale noastre. Delegaţii, dar aşteptaţi invitaţia

maestrului şi un loc potrivit a fost alocat pentru 'construirea unei ambasade – nu departe de aici, de fapt.

— Moşia zdrobită de coborârea neglorioasă a unui demon Soletaken, spuse Crone, oprindu-se să râdă înainte de a mai arunca o bucată de mâncare, „Aagh, asta e legumei Dezgustător![1]

— Într-adevăr, Crone, exact aceeaşi moşie. După cum am spus, nu departe de aici.

— Maestrul ia în considerare cererea respectivă şi o va continua, bănuiesc.

— Pentru cât timp mai mult?

'Nu am nici o idee.[1]

— Are îngrijorări?

Marele Corb, aplecat peste farfurie, îşi înclină capul şi se uită lung la Baruk.

Baruk s-a simţit vag rău şi şi-a întors privirea. — Deci, am motive să fiu. . tulburat.[1]

— Maestrul întreabă: când va începe?

înaltul Alchimist privi teancul de pergament legat lejer care era darul lui Anomander şi dădu din cap. Dar el nu a răspuns.

— Maestrul întreabă: vrei ajutor?

Baruk tresări.

— Maestrul întreabă, continuă Crone, necruţător, ţi-ar fi mai bine spus că asistenţa ar fi fost ascunsă, mâi degrabă decât oficiala?

Zei de mai ios.

— Maestrul întreabă: ar trebui să

rămână dulce Crone oaspetele lui Barak, aşteptând răspunsuri la aceste întrebări?

zgomotând la fereastră. Barak se ridică repede şi se apropie de el.

— Un demon! strigă Crone, desfăcând pe jumătate aripile ei enorme.

— Unul de-al meu, spuse Baruk, dezlănţuind cadrul de fier şi apoi făcându-se înapoi, în timp ce Chillbais se căţăra stânjenit la vedere, mormăind în timp ce se strecura. — Stăpâne Barak! a strigat el. 'Afara! Afară! Afară!'

Barak se simţise rău cu^o clipă mai devreme. Acum i s-a răcit brusc în oasele lui. închise încet fereastra, apoi se îndreptă spre Marele Corb. — Crone, a fost timida pistol.

Demonul a văzut-o şi a scos colţii de ace m timp ce şuieră: „Monstruozitate grotească!”.

Crone făcu mişcări de înjunghiere cu ciocul. — Broască umflată!

— Taci, amândoi! se răsti Barak. — Crone, într-adevăr vei sta noaptea ca oaspete al meu. Chillbais, găseşte unde să fii. Am mai mult de lucru pentru tine şi te voi ridica când va fi timpul.

Pâlpaind o limbă furculiţă către Crone, demonul ghemuit se îndreptă spre şemineu. S-a urcat pe cărbunii aprinşi, apoi a dispărut pe horn. Nori negri de funingine au plouat, ieşind din vatră.

Crone tuşi. — Ai servitori prost maniere, înalte Alchimiste.

Dar Baruk nu asculta. *Afară.*

Afară!

Acel cuvânt singuratic îi răsună prin minte, tare ca un clopot de templu, înecând totul în rest, deşi a prins un ecou care se stingea rapid. .

'. . aliat ferm, rupt şi cu sânge pe faţă . .'

CAPITOLUL DOI

Anomandru n-ar spune nicio minciună', nici nu ar trăi una,
si ar putea acea surditate
binecuvântaţi-l în zile şi în nopţi
dincolo de ploile negre ale Black Coral.
Din păcate•, asta nu trebuia să fie. .
Si aşa alegem să nu auzim nimic
De temutul scârţâit, alunecarea şi pocnitul
De roţi de lemn/ tremurulpe piatra
Si zdrăngănitul de lanţuriparcă
Pe o alta lume este întunericul
Bate dintr-o forjă blestemat de eterică
Si niciun soare nu răsare deasupra orizontului ondulat
Nu pot – o altă lume care nu este chiar a noastră -
Da, binecuvântează-ne, Anomander, cu asta
Sanctimonie, această minciună şi confort moale,
Si sclavii nu suntem noi, această greutate Dar o iluzie, aceste cătuşe s-ar putea rupe Cu un gând, şi toate aceste strigăte şi Gemetele sunt

mai puţine decât murmurele Cu o inimă liniştită – totul este doar o poveste,

Prietenii mei, acest înalt negător al închinării Si sabia pe care o poartă nu ţine nimic,

Nicio amintire, şi dacă există un loc în schema confortabilă pentru sufletele pierdute Trăgând mai departe un templu dezrădăcinat Dar rezidă într-o imaginaţie defectuoasă Si nealiniat cu complexitatea sobră – Nimic nu este la fel de dezordonat ca lumea aceea dezordonată

Şi această mângâiere ne lasă să rămânem Şurd şi orb şi fără sens în pace

În locul nostru imaginat, această comandă preţioasă. .

Soliloc, Anomandaris, Cartea a IV-a

Fisher kel Tath

Dragon Tower stătea ca o torţă deasupra Black Coral. Turla, care se ridica din colţul de nord-vest al Noului Palat Andiian, era bazalt negru solid, îmbrăcat în obsidian fracturat şi faţetat, care strălucea în întunericul etern care învăluia cilyuf. Deasupra acoperişului său plat se ghemuia un dragon cu solzi roşii, cu aripile îndoite, cu capul în formă de pană atârnând pe o parte, astfel încât părea că se uită în jos la mozaicurile

nebuneşti de umbră ale clădirilor, aleilor şi străzilor de dedesubt.

Mai existau cetăţeni în Black Coral – printre oameni – care credeau că sentinelă feroce este creaţia de piatră a vreunui meşter artizan printre domnitorii Tiste Andii, iar această noţiune l-a amuzat amar pe Endest Silann. Adevărat, â înţeles cât de voită poate fi o astfel de ignoranţă. Gândul unui dragon adevărat, viu, care îşi aruncă privirea nefericită asupra oraşului şi a multitudinii sale de vieţi năucitoare a fost cu adevărat terifiant şi, într- adevăr, dacă ar fi fost suficient de aproape pentru â vedea foamea strălucitoare din ochii multifaţeţi ai Silanei, ar fi avut mult timp. a fugit Black Coral în panică oarbă.

Ca Eleint să rămână aşa, practic nemişcat, zi şi noapte, săptămâni în luni si acum aproape un ân întreg, nu era neobişnuit. Şi Endest Silann ştia asta mai bine decât majoritatea.

Tiste Andii, cândva un vrăjitor formidabil, chiar dacă în vârstă, în Moon's Spawn, acum un castelan abia competent la Palatul Nou Andiian, a mers încet pe Sword Street în timp ce se apleca spre sud de parcul fără copaci cunoscut sub numele de Grey Hill. Părăsise cartierul puternic luminat Fish, unde Piaţa Outwater aglomera atât de mult fiecare bulevard şi alee, încât cei care aduceau cărucioare cu două roti în care să încarce cumpărăturile au fost nevoiţi să le lase într-o piaţă chiar la nord de Grey Hill.

Fluxurile nesfârşite de hamali închiriaţi – care se adunau în fiecare zori lângă Piaţa Cărucioarelor – creşteau mereu haosul dintre tarabe, împingând cu mănunchiuri înfăşurate spre căruţe şi alunecând, ocolindu-se şi alunecând ca niştele înapoi îh presă. Deşi Piaţa de afară şi-a căpătat numele pentru că preponderenţa peştilor vânduţi acolo provenea din mările dincolo de noapte – întunericul perpetuu care ascunde oraşul şi zona timidă din jur pentru aproape o treime de legă – putea fi găsit şi palidă, creaturi cu ochi preţioase din Coral Bay's Nightwâter.

Endest Silann aranjase săptămâna următoare comanda de anghile cadavre de la un nou furnizor, deoarece traulerul ultimului fusese tras de ceva prea mare pentru plasa lui, cu pierderea tuturor mâinilor. Din păcate, apa de noapte nu era pur si simplu o porţiune neluminată de mare în golf. Era Kurald Galain, o adevărată manifestare a warrenului, foarte posibil fără adâncime si, uneori, fiare neplăcute se profilau în apele Golfului Coral. Ceva era acolo jos acum, fortându-i pe pescari să folosească cârlige şi firi mai degrabă decât plase, o metodă posibilă doar pentru că anghiile au făcut spumă chiar sub suprafaţă în zeci de mii, mânaţi acolo de teroare. Majoritatea anghilelor trase la bord erau nişte zgomote.

La sud de Grey Hill, felinarele străzii au devenit mai rare pe măsură ce Endest Silann a intrat în cartierul Andiian. De

obicei, erau puţini Tiste Andii pe străzi. Nicăieri nu puteau fi văzute siluete aşezate pe treptele casei de locuit sau în tarabele care se' aplecau timizi pe blaturi pentru a-şi ştriga marfa sau pur şi simplu să privească trecătorii. În schimb, rarele nguri care treceau pe calea lui Endest erau una şi toate în drum spre undeva, probabil casa vreunui prieten sau a unei rude, acolo pentru a participa la puţinele ritualuri re timide ale societăţii. Sau să ne întoarcem' acasă de la astfel de încercări, cum ne fumăm de un foc pe moarte.

Niciun coleg Tiste Andii nu a întâlnit ochii lui Endest Silann în timp ce ei au alunecat pe lângă fantomatic. Aceasta, desigur, era mai mult decât indiferenţa obişnuită, dar se obişnuise cu asta. Un bătrân trebuie sa aibă nevoie de o piele groasă şi nu era de departe cel mai bătrân? Cu excepţia Anomander Dragnipurake.

Cu toate acestea, Endest îşi putea aminti tinereţea, o viziune despre el însuşi vag înceţoşată de timp, punând piciorul pe această lume într-o noapte sălbatică cu furtuni care devastau cerul. O, *furtunile din acea noapte*, *apa rece de pe faţă*. . *acel moment*, *încă îl văd.*

Stăteau în faţa unei lumi noi. Furia stăpânului său scade, dar încet, se prelinge ca ploaia. Sângele s-a scurs dintr-o rană de sabie în umărul stâng al lui Anomander. Şi fusese o privire în ochii lui. .

Endest oftă în timp ce urca pe panta

străzii, dar a fost un oftat neuniform, aspru. În stânga lui se aflau molozurile îngrămădite ale vechiului palat. Câţiva pereţi zimţaţi s-au ridicat ici şi colo, iar echipajele au sculptat poteci în masa de epavă, salvând piatra şi ocazional cheresteaua care nu arsă. Prăbuşirea asurzitoare a acelui edificiu încă tremura în oasele lui Endest, iar el a încetinit în urcare, cu o mână întinzându-se pentru a se sprijini de un perete. Presiunea revenea, făcându-i maxilarul sa scârţâie în timp ce strângea dinţii, iar durerea îi trecea prin craniu.

'Nu din nou, te rog.

Nu, asta nu ar merge. Timpul acela s-a terminat, gata. El supravieţuise. Făcuse asa cum poruncise domnul sau şi nu esuase. Nu, asta nu ar *ñ* deloc.

Endest Silann rămase în picioare, cu sudoare acum pe faţă, cu ochii închişi.

Nimeni nu i-a întâlnit niciodată privirea şi acesta a fost motivul. Acest. . slăbiciune.

Anomander Dragnipurake şi-a condus mimărul de adepţi supravieţuitori pe firul unei lumi noi. În spatele furiei aprinse din ochii lui se aflase un triumf.

Acest lucru, îşi spuse Endest Silann, merita amintit. A meritat să te ţii.

Ne asumăm povara aşa cum trebuie. Câştigăm prin. Si viata merge mai departe.'

O amintire mai recentă, năvălindu-i în minte. Presiunea insuportabilă a adâncului, apa împingând din toate

părţile. „ *Eşti ultimul meu înalt Mag, Endest Silann. Poţi să faci asta pentru mine*?[1]

Marea, domnul meu? *Sub mare?*

„ Poţi să faci asta, vechi prietene?[1]

Domnul meu, voi încerca.

Dar marea îl dorise pe Moon's Spawn, oh, da, o dorea cu o foame sălbatică şi necruţătoare. Se năpustise de piatră, asediase forţa cerului cu îmbrăţişarea ei zdrobitoare şi, în cele din urmă,' nu mai era nicio întoarcere a legiunilor întunecate în vârtej.

Oh, Endest Silann îi ţinuse în viaţă suficient de mult timpA dar zidurile se prăbuşeau chiar şi atunci când stăpânul lui chemase ultimele rezerve de putere ale forţei cerului, ca să o ridice din adâncuri, să o ridice, da, înapoi în cer. .

Atât de grea, greutatea, atât de mare...

Rănită dincolo de recuperare, Moon's Spawn era deja mort, la fel de mort ca puterea proprie a lui Endest Silann. *Ne-am înecat amândoi în ziua aceea. Am murit amândoi.*

Căderi furioase de apă neagră tunând în jos, o ploaie de lacrimi din piatră, oh, cât a plâns Moon's Spawn. Crăpăturile lărgite, tunetul intern al prăbuşirii frumuseţii. .

Ar ñ trebuit să merg cu Moon's Spawn când în cele din urmă l-a trimis în derivă, da, ar ñ trebuit, ghemuit printre morţii îngropaţi. Domnul meu mă cinsteşte pentru jertfa

Lui, dar fiecare cuvânt al Lui este ca cenuşa care pluteşte pe faţa mea. Abis de mai jos, am simţit ruperea fiecărei camere! Fisurile care au izbucnit au fost tăieturi de sabie în sufletul meu şi cum sângeram, cum gemeam, cum am căzut înăuntru cu rănile noastre de moarte!

Presiunea nu avea să cedeze. Era în el acum. Marea a căutat să se răzbune şi acum îl putea asalta indiferent unde s-ar afla. Hubris scosese un blestem, punându-i un brand pe suflet. Un brand care devenise septic. Era prea stricat ca să mai lupte.

Eu sunt Moon's Spawn, acum. Zdrobit în adâncime, incapabil să ajungă la suprafaţă. Cobor, iar presiunea creşte. Cum se construieşte!

'Nu, asta nu ar merge. Respirând, se împinse de perete, se clătină înainte. Nu mai era un înalt Mag. Nu era nimic. Un simplu castelan, îngrijorat de rechizite şi alimente de bucătărie, urmăreşte programele şi corzile de lemn pentru vetre. Ceară pentru lumânării cu ochi galbeni. Cerneală de calmar pentru cărturarii pătaţi. .

Acum, când stătea în faţa stăpânului său, vorbea despre lucruri meschine şi aceasta era moştenirea lui, tot ce a rămas.

Totuşi nu am stat cu el pe acea şuviţă! Nu sunt eu ultimul care a rămas să împărtăşească domnului meu acea amintire?

Presiunea a scăzut încet. Şi încă o

dată, supravieţuise îmbrăţişării. Şi data viitoare? Isiu se spunea, dar nu credea că ar putea rezista mult mai mult. Durerea care îl strângea în piept, tunetul în craniul lui.

Am găsit o nouă rezervă de anghile cadavre. Asta ii voi spune. Şi el va zâmbi şi va încuviinţa din cap si, poate, va aşeza o'mână pe umărul meu. O apăsare blândă, precaută, suficient de uşoară pentru a se asigura că nimic nu se rupe. îşi va spune recunoştinţa.

Pentru anghile.'

Era o măsură a curajului si a forţei sale faptul că omul nu negase niciodată că ar fi fost un Seerdomin al Pannion Domin; că, într-adevăr, îl slujise pe tiranul nebun chiar în fortificaţia acum redusă la moloz, la o aruncătură de băţ în spatele Tavernei Scour. Faptul că a păstrat titlul nu era o dovadă a unui sentiment greşit de loialitate maniacală. Bărbatul cu ochi expresivi înţelegea ironia şi, dacă uneori un om din oraş s-a umbrit când l-a auzit identificându-se astfel, ei bine, Seerdominul putea avea grijă de el însuşi şi asta era o moştenire care nu era motiv de ruşine.

Atât şi puţin mai mult era ceea ce Spinriock Durav ştia despre bărbat, dincolo de talentul său impresionant în jocul pe care îl jucau acum: un joc antic al Tiste Andii, cunoscut sub numele de Kef Tanar, care se răspândise în toată populaţia Coralului Negru şi, într-adevăr,

asa auzise el, în oraşe dincolo de mult – chiar şi Darujhistanul însuşi.

'Atâţia regi sau regine câţi jucători erau. Un'câmp de luptă care s-a extins cu fiecare rundă şi nu a fost niciodată de două ori la fel. Soldaţi şi mercenari şi magi, asasini, spioni. Spinnock Durav ştia că inspiraţia originală pentru Kef Tanar ar putea fi găsită, în războaiele cfe succesiune dintre Primii Copii ai Mamei întunecate si, într-adevăr, una dintre figurile regelui purta o tăietură de vopsea argintie pe coama, în timp ce alta era din lemn de os albit. Era o regină a focului alb, încoronată de opal; şi alţii Spinnock i- ar fi putut numi, dacă s-ar fi deranjat,' presupunând că cineva era interesat, ceea ce bănuia că nu era.

Cei mai mulţi au susţinut că coama albă a fost o afectare recentă, ca un salut batjocoritor adus conducătorului îndepărtat al lui Black Coral. Plăcile câmpului au fost toate aromate în aspecte de întuneric, Lumină şi Umbră. Piatele Grand City şi Keep au fost văzute ca corespunzătoare Black Coral, deşi' Spinnock Durav ştia că Grand City-ul în continuă expansiune al câmpului (existau peste cincizeci de piese numai pentru Oraş şi un jucător putea face mai multe, dacă dorea) era de' fapt Kharkanas., Primul Oraş al întunericului.

Dar nu conteaza. A fost jocul care a contat.

Singurul Tiste Andii din tot Scour, Spinnock Durav a stat cu alţi patru

jucători, cu o mulţime acum adunată pentru a urmări această luptă titanică care a durat timp de cinci clopote. Fumul atârna în coroane chiar deasupra capului, ascunzând căpriorii joase ale încăperii principale a tavernei, stingând lumina torţelor şi lumânărilor. Stâlpi aspri, ici şi colo, susţineau tavanul, construiţi din fragmente din vechiul palat şi din Moon's Spawn în sine, toţi asamblaţi neexpert, unii'aplecându-se ameninţător şi arătând crăpături m mortar. Bere vărsată bătea plăcile neuniforme ale podelei, unde salamandrele cu spatele tare se alunecau, încercând în mod beat să se împerecheze cu picioarele oamenilor şi trebuind să fie aruncate iar şi iar.

Seerdominul stătea peste masă de Spinnock. Doi dintre ceilalţi jucători cedasera rolurilor de vasal, ambele supuse acum reginei încoronate de opal a lui Seerdomin. Forţele celui de-al treilea jucător fuseseră retrase într-un colţ al terenului şi el se gândea să arunce în lotul său fie' cu Seerdomin, fie cu Spinnock Durav.

Dacă primul, atunci Spinnock avea probleme, deşi în niciun caz nu terminase. La urma urmei, a fost un jucător veteran a cărui experienţă se întindea pe aproape douăzeci de mii de ani.

Spinnock era mare pentru un Tiste Andii, cu umerii largi şi ciudat de urs. Părul lui lung şi nelegat avea o nuanţa roşiatică. Ochii îi erau larg depărtaţi pe o

faţă lată, oarecum plată, cu pometţii proeminenţi şi fulgeraţi.' Slipul care era gura lui era fixat mtr-un rânjet, o expresie care rareori datina.

— Seerdomin, spuse el acum, în timp ce jucătorul încolţit era prevaricat, asediat de sfaturile prietenilor înghesuiţi în spatele scaunului său, „ai un talent deosebit pentru Kef Tanar”.

Bărbatul a zâmbit pur şi simplu.

În runda precedentă, o turnare a degetelor aruncase o monedă de mercenar în bolţile regale ale Seerdominului. Spinnock se aştepta la o incursiune de flancare cu cele patru figuri mercenare rămase, fie pentru a face presiuni asupra celui de-al treilea rege dacă alegea să rămână independent, fie pentru a-i împinge adânc pe teritoriul lui Spinnock. Cu toate acestea, având doar o mână de plăci de camp rămase şi Poarta nu este încă selectată, Seerdomin ar fi mai înţelept să se abţină.

Respiraţiile au fost ţinute când al treilea rege a băgat mâna în pungă pentru a'colecta o ţiglă de câmp. Îşi întinse mâna închisa într-un pumn, apoi întâlni ochii lui Spinnock.

Nervi şi avariţie. — Trei monede, Tiste, iar eu sunt vasalul tău.'

Rânjetul lui Spinnock se întări şi clătină din cap. — Nu cumpăr vasali, Garsten.

— Atunci vei pierde.

— Mă îndoiesc că nici Seerdomin îţi va cumpăra loialitatea.

„Vino la mine acum”, ia spus Seerdomin bărbatului, „şi fă asta cu mâinile şi genunchii”.

Ochii lui Garsten se mişcau înainte şi înapoi, evaluând care viperă era probabil sa aibă cea mai puţin dureroasă muşcătură. După o clipă, mârâi pe sub răsuflare şi dezvălui ţigla.

‘Poartă![1]

— Mă bucur să te găsesc stând în dreapta mea, spuse Spinnock.

— Mă retrag!

Laş, dar previzibil. Acesta a fost singurul drum care i-a rămas lui Garsten care i-a permis să se ţină de monedele din seif. Spinnock şi Seerdomin l-au urmărit pe Garsten să- şi mărşăluiască piesele de pe teren.

Şi apoi a venit rândul lui Spinnock. Cu Poarta în joc, putea sa cheme cei cinci dragoni pe care îi adunase. Au navigat sus, peste apărările la sol elaborate ale lui Seerdomin, rezistându-le doar, cu pierderea unuia din vrăjitoria frenetică a celor doi înalţi Magi de pe turnurile Forţei înalte a lui Seerdomin.

Atacul a doborât două treimi din curtea interioară a lui Seerdomin, izolându-i practic regina.

Cu apărarea terestră în dezordine bruscă la prăbuşirea comenzii, Spinnock a avansat un vârf de lance af propriilor mercenari, precum şi regimentul său de Cavalerie de Elită, împărţind cu grijă forţele inamice. Ambii vasali au izbucnit ulterior în revoltă, fiecare rămânând pe

teren suficient de mult pentru a mai sălbatice forţele asediate ale lui Seerdomin înainte de a se retrage prin Poartă. Când runda jocului a ajuns la el, Seerdomin nu a avut de ales decât să întindă o mână şi să-şi răstoarne regina.

Vocile s-au' ridicat din toate părţile, pe măsură ce pariurile erau stabilite.

Spinnock Durav s-a aplecat în faţă pentru a-şi colecta câştigurile. 'Resto! Un ulcior de bere pentru masă aici!

— Eşti mereu generos cu banii mei, spuse Seerdomin, amuzat.

— Secretul generozităţii, prietene.

— Apreciez unguentul.'

După cum era obişnuit, ceilalţi trei jucători, după ce s- au retras, nu s-au putut sfii de niciun gest de sărbătoare din partea învingătorului jocului. în consecinţă, Spinnock şi Seerdomin au fost liberi să împartă ulciorul' de bere între ei, iar aceasta părea o concluzie foarte satisfăcătoare pentru o campanie cu atât de priceput. Mulţimea se îndepărtase, fragmentându-se din toate părţile, iar serve rele au fost din nou ocupate brusc.

— Problema cu noi, bufniţele de noapte, spuse Seerdomin, aplecându-se deasupra paharului. Când parea că nu va spune mai mult, adăugă: „Nici o dată o privire către geamul pătat de acolo nu dezvăluie sărutul de mac al zorilor”.

'Zori? Ah, să anunţăm închiderea nopţii, spuse Spinnock, dând din cap.'

„Este o sursă constanta de surpriză între noi Tiste Andii că atât de mulţi oameni au rămas timizi. Un astfel de întuneric fără uşurare este o greutate asupra sufletelor voastre, sau aşa am auzit.

„Dacă nu există nicio scăpare, da/ poate transforma mintea în nebunie. Dar o scurta plimbare dincolo de poarta de nord, până la Barrow, şi o zi strălucitoare vă face semn. Acelaşi lucru pentru pescării care navighează în afara apei. Fără astfel de opţiuni, Spinnock, tu Andii ai fi într-adevăr singur în Black Coral. Moon's Spawn aruncă o umbră mult după moartea sa, sau aşa cântă poeţii. Dar vă spun asta, se apleca Seerdomin pentru a-şi umple paharul din nou, salut acest întuneric etern.

Spinnock ştia la fel de multe, pentru că bărbatul aşezat în faţa lui purta o tristeţe mai grea decât orice umbră şi mult mai întunecată; şi în asta era poate mai mult Tiste Andii decât om, dar pentru un singur lucru, şi acesta a fost singurul lucru care î-a făcut uşor lui Spinnock Durav să-l numească prieten pe bărbat. Seerdomin, cu toată durerea lui, reţinea cumva disperarea, sfidând asediul care demult îi învinsese pe Tiste Andii. O trăsătură umană, desigur. Mai mult decât o trăsătură, o calitate profundă în rezistenţa ei, o virtute pe care, deşi Spinnock nu o putea găsi în sinea lui — şi nici, era adevărat, mtre niciunul dintre tovarăşii Tiste Andii —, nu putea să-şi ia un fel de întreţinere totuşi. Uneori, se

simţea ca un parazit, atât de vitală devenise această hrănire indirectă şi uneori se temea că era singurul lucru care îl ţinea în viată.'

Seerdomin avea destule poveri, iar Spinnock era hotărât ca prietenul său sa nu înţeleagă niciodată necesitatea în care devenise – aceste jocuri, aceste nopţi printre Noaptea eternă, această tavernă mizerabilă şi ulcioarele de bere ieftină şi gazoasă.

— Asta m-a epuizat, spuse acum bărbatul, lăsând jos
P
aharul gol. — Credeam ca te-am avut... da, ştiam că ţigla oarta este încă nejucata. Două plăci să trec de tine, totuşi, şi totul ar fi fost al meu.

Nu era prea multe de spus la asta. Amândoi au înţeles cum a hotărât acel joc de noroc. Ceea ce era neobişnuit era nevoia neobişnuită a lui Seerdomin de a se explica. — Dormi puţin, spuse Spinnock.

Zâmbetul lui Seerdomin era ironic. Ezită, de parcă nehotărât dacă să spună sau nu ceva, sau pur şi simplu să urmeze sfatul lui Spinnock si să se poticnească spre casa lui.

Nu-mi vorbi despre slăbiciune. Vă rog.

— Mi-am căpătat obiceiul, spuse barbatul, strâmbând din ochi în timp ce urmărea un mic zgomot lângă bar, de a urca j>e ruine. Să privesc peste Apa Nopţii. Amintindu-ne de bătrânii pisici şi de familiile lor — da, se pare că se reproduc din nou/dar bineînţeles că nu va

mai fi la fel, deloc la fel. A tăcut pentru' o clipă, apoi îi aruncă lui Spinnock o privire rapidă, neliniştita. — Il văd pe domnul tau.

Sprâncenele Tiste Andii se înălţară. — Anomander Rake?

O încuviinţare din cap. — Prima dată a fost acum câteva săptămâni. Si acum. . de fiecare dată, pe la al doisprezecelea clopot. Stă pe peretele noului donjon. Şi, ca şi mine, se uită în larg.

'El favorizează. . singurătate, spuse Spinnock.

„Sunt întotdeauna suspicios cu privire la această afirmaţie", a spus Seerdomin.

Dă, văd cum ai putea fi. „Este ceea ce vine din domnie, din stăpânire. Cea mai mare parte a curţii sale iniţiale a dispărut. Korlat, Orfantal, Sorrit, Pra'irân. Dispărut sau mort. Asta nu uşurează cu nimic. Totuşi, sunt unii care au rămas. Endest Silann, unul.

— Când îl văd, stând singur aşa. .' Seerdomin îşi întoarse privirea. — Mă enervează.

— înţeleg, observă Spinnock, că toţi reuşim să facem asta, pentru voi, oameni. Felul în care se pare că bântuim acest oraş.

— Santinele fără nimic de păzit.

Spinnock s-a gândit la asta, apoi a întrebat: „La fel şi Fiul întunericului? Oamenii, vă supăraţi sub conducerea lui indiferentă?

Seerdomin se strâmbă. — Dacă toţi

conducătorii ar fi la fel de indiferenţi. Nu, „indiferent” nu este chiar cuvântul potrivit. El este acolo unde contează. Administraţia şi autoritatea — nici nu pot fi contestate si nici nu exista niciun motiv pentru a face acest lucru. Fiul întunericului este. . benign.

Spinnock s-a gândit la sabia legată de spatele lordului său, adăugând cuvintelor prietenului său aromă acrişă a ironia inadvertenţă. Şi apoi s-a gândit la oraşele moarte din nord. Maurik, Setta, Lest. „Nu este ca şi cum vreun regat învecinat ar fi urmărit premiul care esté Black Coral. Sunt fie morţi, fie, ca în sud, în total dezordine. Astfel, ameninţarea războiului este absentă. În consecinţă, ce rămâne' pentru un conducător? După cum spuneţi, administraţie şi autoritate.

— Nu mă convingi prietene, spuse Seerdomin, cu ochii îngustându-se. „Fiul întunericului, acum acesta este un titlu pentru un birocrat? Cu greu. Cavaler al întunericului să-i ţină pe bandiţi departe de străzi?

,!Este blestemul unei vieţi lungi”, a spus Spinnock, „ca în eminenţă o persoană se' ridica şi coboara, iar şi iar. înainte de' aceasta, a existat un război vast şi costisitor împotriva Pannion Domin. înainte de asta, o ceartă şi mai mortală şi mult mai lungă cu Imperiul Malazan. înainte de asta, Jac'uruku. Seerdomin, Anomander Rake şi-a câştigat odihna. Această pace.

— Atunci poate că el este cel care

se frământă. Privind la apele aspre ale Cut, al doisprezecelea clopot sună ca un zgomot în întuneric.

— Poetic, spuse Spinnock zâmbind, dar era ceva rece în inima lui, de parca imaginea evocată de cuvintele prietenului său ar fi într-un fel prea emoţionantă. Noţiunea l-a trezit. — Nu ştiu dacă lordul meu se frământă. Nu am fost niciodată atât de important; puţin mai mult de un războinic dintre mii. Nu cred că am vorbit de secole.[1]

Privirea lui Seerdomin era neîncrezătoare. — Dar asta e absurd!

'Este? Vezi-mă, Seerdomin, sunt prea capricios. Este blestemul meu etern. Nu am fost niciodată unul pentru comandă, nici măcar o echipă. M-am rătăcit în Mott Wood, cinci zile poticnindu-mă prm tufiş şi tufiş. Spinnock râse, flutură cu o mână. — O cauză fără' speranţă cu mult timp în urmă, prietene.

— Se crede, Spinnock, că toţi cei care rămâi Tiste Andii — supravieţuitori din toate acele războaie — sunteţi forţat elita, cea mai formidabilă dintre toate.

— Ai fost soldat, aşa că ştii mai bine decât atât. Oh, există o mulţime de eroi printre rândurile Andii. Dar la fel de mulţi dintre noi care pur şi simplu am fost norocoşi. Este felul de lucruri. Am pierdut mulţi eroi mari în luptele noastre împotriva malazanilor.

— O cauză fără speranţă, pretindeţi că sunteţi. Seerdomin se strâmbă. — Totuşi, un maestru în

campanie în Kef Tanar.

„Cu soldaţii din lemn sculptat, sunt cel mai formidabil. Cei vii sunt cu totul altă chestiune.

Bărbatul a mormăit şi părea mulţumit să-l lase pe acela în pace.

Au stat o vreme într-o tăcere însoţitoare, în timp ce Resto a livrat un alt ulcior de bere, iar Spinnock a fost uşurat, în timp ce berea curgea din ulcior în pahar până la gură, că nu mai s-a mai vorbit despre fapte trecute în câmpurile îndepărtate de luptă care ar putea dezlănţui. jumătăţi de adevăruri şi minciuni clare pe care tocmai le rostise.

Si când a venit momentul în care zorii şi-au desfăşurat roşul de mac pe orizontul din estul îndepărtat, un moment nevăzut de nimeni din oraşul Black Coral, Spinnock Durav a dat din cap, dar mai ales pentru el însusi. întunericul etern sau nu, un Tiste Andii ştia când a sosit lumina. O altă ironie, deci, că numai oamenii din Noapte erau uitaţi de începutul zilei, de trecerea soarelui nevăzut dincolo de întuneric, de călătoria lui nesfârşită j>e cer.

înainte ca amândoi să se îmbata prea tare, au convenit asupra orei unui nou joc. Şi când Seerdomin se ridică în cele din urmă instabil în picioare, aruncând un val nepăsător în direcţia lui Spinnock, înainte de a trece prin uşa tavernei, Spinnock se trezi urându-i bărbatului o călătorie sigură spre casă.

O trimitere cat se poate de

generoasă, deci, chiar dacă este făcută în tăcere.

Anomander Rake avea să plece până acum în sala tronului, unde se va întări pentru a face faţă cerinţelor brutale ale zilei, alocarea de burse, nemulţumirile comercianţilor care urmează să fie adjudecate, rapoarte despre starea proviziilor, unul sau doi emisari, din oraşe libere îndepărtate care caută acorduri comerciale şi pacte de protecţie reciprocă (da, multe dintre ele).

O, Cavalerul întunericului a luptat cu tot felul de fiare şi demoni, nu-i aşa?

întunericul s-a predat. Dar apoi, a fost întotdeauna. Nu se ştia cât de lunga a durat călătoria în acea perioadă în Kur'ald Galain şi nici distanţele mari parcurse, pas cu pas cu pas. Totul' era în discordie, totul era neuşurat şi neuşurat. Din nou şi din nou, Nimander Golit părea sa tresară trezit, dându-şi seama cu un fior că mergea, un automat în mijlocul' camarazilor săi, toţi străluceau plictisitor şi păreau că plutesc într-un gol eteric, cu cel numit Clip a. câţiva paşi înainte, mergând cu un scop pe care niciunul dintre ei'nu l-ar fi putut emula, Ni timid; mander avea să înţeleagă atunci că, încă o dată, se pierduse pe sine.

Redescoperirea locului în care i-a fost obţinut nicio satisfacţie. Redescoperirea cine a fost dovedit şi mai rău. Tânărul'pe nume Nimander Golit era puţin mai mult decât o acumulare de amintiri, amorţite

de o concatenare de senzaţii amintite – o femeie frumoasă murind în braţele lui. O altă' femeie murind sub mâinile lui, cu faţa întunecată, ca un nor de furtună care nu putea să izbucnească, cu ochii bombaţi şi mâinile lui înca strânse. Un corp zguduitor aruncat prin aer, izbindu-se printr-o fereastră, dispărând în ploaie.

Lanţurile s-ar putea învârti pentru eternitate, inelele sclipind'de un fel de viaţă. Cizmele uzate se puteau balansa înainte, una după alta, ca lamele unei perechi de foarfece. Promisiunile puteau fi rostite, acceptarea forţată ca o mână umflată care se împinge într-o mănuşă strânsă. Toţi puteau suporta să-şi poarte certitudinea. Sau simţind că îi' împinge înainte ca un vânt care ştia încotro se duce. Toţi şi-ar putea dori căldură în această îmbrăţişare.

Dar acestea erau lucruri goale, care se clătinau în faţa ochilor lui ca nişte păpuşi pe struguri încâlcite. De îndată ce întindea mâna, căutând să dezlege acele şnururi, să dea sens din toate acestea, ele aveau sa se îndepărteze, pentru totdeauna dincolo de atingerea lui.

Skintick, care părea pregătit cu un zâmbet pentru orice, a mers alături de el, mea cu jumătate de pas înainte. Nimander nu putea vedea destul din chipul vărului său pentru a şti cum salutase Skintick întunericul care se întinsese înaintea lor, dar pe măsură ce acel abis de nepătruns se stingea, iar din drumul din faţă ieşiră trunchiurile de pini,

vărul său se întoarse cu un zâmbet hotărât, crispat.

— N-a fost chiar atât de rău, murmură el, făcând din fiecare cuvânt o minciună şi încântându-se în mod clar în propria lui batjocură.

Aerul umed se învârtea acum în jurul lor, răcoros în mângâierea lui, iar paşii lui Clip încetiniseră. Când s-a întors, ei au putut să vadă amploarea epuizării lui. Inelele s-au învârtit o dată pe lanţul din mâna lui, apoi s-au întins. — Vom campa aici, spuse el cu o voce răguşită.

Unele bătălii anterioare lăsaseră armura şi hainele lui Clip în zdrenţuri, cu pete de sânge veclii pe pielea întunecată. Atât de multe răni încât, dacă ar fi fost livrate dintr-o dată, probabil ar fi trebuit să-l omoare. Puţin din toate acestea fuseseră vizibile în noaptea aceea pe stradă din Fortul II Maiden, când îi chemase pentru prima dată.

Nimander şi Skintick şi-au privit rudele aşezându-se pe pământul moale al podelei pădurii, oriunde s-âr fi întâmplat să stea, cu ochii în gol si părând pierduţi. Da, explicaţiile sunt efemere. Ei sunt sabia şi scutul atacului iar în spatele lor se ascunde motivaţia.' Explicaţiile se străduiesc să găsească slăbiciunea, iar din exploatarea slăbiciunii provine conformarea şi potenţialul de capitulare absolută. Aşa că Andarist scrisese, cu' mult timp în urmă, într-un tratat intitulat Combate şi negociere .

Skintick, cu faţa lui lungă de bufon

uşor ciupit de oboseală, smulse de mâneca lui Ni shy;mander, facu un gest din cap, apoi se îndepărtă într-o parte, trecând printre copaci. După o clipă, Nimander îl urma.

Vărul lui s-a oprit la vreo treizeci de paşi de tabăra improvizată, unde s-a aşezat pe coapse.

Vizavi de el, Nimander a făcut la fel.

Soarele începea să răsară, sângerând lumină în întunericul acestei păduri. Odată cu el a venit şi mirosul slab al mării.

— Vestitorul Mamei întunecate, spuse Skintick încet, de

¥

arcă ar măsura valoarea cuvintelor. — Sabie Mortală, itluri îndrăzneţe, Nimander. De ce, m-am gândit şi la câte unul pentru fiecare dintre noi – nu prea multe altceva pentru a-mi ocupa timpul pe acea plimbare nesfârşită. Skintick, bufonul orb al Casei Dark. Vă place?[1]

— Nu eşti orb.

'Nu sunt?[1]

— Despre ce ai vrut să vorbeşti? întrebă Nimander. — Nu sunt titluri stupide, ar trebui sa cred.

'Depinde. Acest Clip îşi afirmă cu mândrie pe a lui, până la urmă.

— Nu-l crezi?

Un zâmbet pe jumătate. „Vărule, sunt foarte puţine lucruri în care cred cu adevărat. Dincolo de faptul' că oamenii presupuşi inteligenţi par să se bucure de a fi proşti. Pentru aceasta, dau vina pe tumultul haotic al emoţiilor care

devorează raţiunea, aşa cum apa devorează zăpada.'

„Emoţiile sunt naşterea unor adevărate motivaţii, fie că acele motivaţii sunt cdnştiente sau nu”, a spus Nimander.

„Omul îşi aminteşte ce citeşte. Făcându-l hotărât periculos, ca 'să nu mai vorbim uneori plictisitor.

— Ce să discutăm? întrebă Nimander, oarecum exasperat. — Poate revendica orice titlu doreşte – nu putem face nimic în privinţa asta, nu-i aşa?

— Ei bine, putem alege să urmăm sau nu.

— Chiar şi asta e prea târziu. Noi am urmat. În Kurald Galain şi acum aici. Şi în timpul următor, până la sfârşitul călătoriei.

— Să stau în faţa Anomander Rake, da. Skintick făcu semn spre pădurea din iur. — Sau am putea pur şi simplu să plecam. Lăsaţi-l pe Clip în seama dramaticului său cu Fiul întunericului.

— Atunci unde ne-am duce, Skintick? Nici măcar nu ştim unde suntem. Ce tărâm este acesta? Ce lume se află dincolo de această pădure? Verişoara, nu avem încotro să mergem. 1

— Nicăieri si oriunde. în aceste circumstanţe, Nimander, primul duce la cel din urmă, ca şi cum aţi ajunge la o uşă pe care toată lumea o crede blocată, încuiată strâns şi iată, se deschide larg la atingere. Nicăieri şi nicăieri sunt stări de

spirit. Vezi asta pentru timid; eşti în jurul nostru? Este o barieră sau zece mii de căi care duc în mister şi au câştigat timiditate? Indiferent ce decideţi, pădurea în sine rămâne neschimbată. Nu se transformă pentru a se potrivi cu decizia ta.

— Şi unde este gluma în asta, verişoare?

„Razi sau plângi, simple stări de spirit."

Skintiqk aruncă privirea în altă parte, înapoi spre tabără. — îl găsesc pe Clip. . amuzant.[1]

— De ce nu mă surprinde asta?

„El a creat un moment vast, portentoşo, momentul în care se află în sfârşit faţă în faţă cu Fiul întunericului. El aude muzică marţială, tunete de tobe sau urlete de coarne care mătură turnul înalt şi legănat, unde, fără îndoială, va avea loc această întâlnire soartă. Vede frica în ochii lui Anomander Rake, ca răspuns la propria sa furie.

— Atunci e un prost.

„Noi tinerii suntem de obicei. Ar trebui să-i spunem.

'Spune-i ce? Că este un prost?

Zâmbetul lui Skintick se lărgi pentru scurt timp, apoi întâlni din nou ochii lui Nimander. — Ceva mai subtil, ar trebui să cred.

'Ca?[1]

— Pădurea nu se schimbă.

Acum era rândul lui Nimander să

arunce privirea în altă parte, să-şi mişte ochii în cenuşia zorilor, coroanele ceţoase care învăluiau gleznele copacilor. Ea a murit în braţele mele. Apoi Andarist a murit, sângerând pe pavaj. Şi Phaed a fost smuls din mâinile mele. Aruncată printr-o fereastră, până la moartea ei. Am întâlnit ochii ucigaşului ei şi am văzut că el a ucis-o. . pentru mine.

Pădurea nu se schimbă.

— Există, spuse Skintick cu voce joasă, lucruri care merită luate în considerare, Nimander. Suntem şapte Tiste Andii, şi Clip. Deci, opt. Oriunde am fi acum, nu este lumea noastră. Cu toate acestea, sunt sigur că este aceeaşi lume pe care am ajuns să o cunoaştem, chiar să o gândim, ca fiind a noastră. Lumea Drift Avalii, prima noastră închisoare pe insulă. Lumea Imperiului Malazan, Adjunct Tavo re şi Insula care a fost a doua noastră închisoare. Aceeaşi *lume* . Poate că aici este chiar ţara unde aşteaptă Anomânder Rake – de ce ne-ar duce Clip'prin Kurald'Galain într-un loc departe de Fiul întunericului? S-ar putea să-l găsim încă o legă mai departe prin această pădure.

— De ce nu la uşa lui din faţă?

Skintick rânji zâmbetul său'multumit.
— într-adevăr, de ce nu? în orice caz, Anomânder Rake nu va fi singur. O sa fie si alti Tiste Andii cu el. O comunitate. Nimander, am câştigat un asemenea cadou, nu-i aşa?

La asta, Nimander a vrut să plângă.

Nu am câştigat nimic. Dincolo de timiditate. Condamnare. Dispreţul fiecăruia dintre ei. A însuşi Anomânder Rake. Pentru toate eşecurile mele, comunitatea mă va judeca şi asta va fi. A'utocompătimirea l-a tras si mai mult de el, dar el a scuturat-o. Pentru cei care f-au urmat, pentru Skintick şi Desra şi Nenanda, Kedeviss şi Aranatha, da, le-ar putea oferi acest ultim dar.

Care nici măcar nu era al lui de dat, ci al lui Clip. *Clip, uzurpa torul meu.*

„Şi asa”, a spus el în cele din urmă, „ne întoarcem la început. îl vom urmări pe Clip, până ne va duce la oamenii noştri.

' — Presupun că ai dreptate, spuse Skintick, parcă mulţumit de natura circulară a conversaţiei lor, de parcă ar fi fost într-adevăr obţinut ceva prin efort – deşi Nimander nu-şi putea imagina ce ar putea fi.

'Cântecul pasărilor pentru a trezi cerul la lumină, o căldură mucegăită lăsată în seamă în respiraţiile blânde care se ridică din humus. Aerul mirosea incredibil de curat. Nimander si-a frecat faţa, apoi a văzut că ochii în formă de migdale ai lui Skintick î'si mutau privirea spre j>este umărul lui şi aşa se întoarse, chiar dacă o creangă căzută trosnea sub'picioare pentru a anunţa sosirea cuiva.

Skintick ridică vocea: — Alătură-te nouă, verişoară.

Aranatha s-a mişcat ca un copil

rătăcit, mereu tremurând, mereu nesigur. Ochii făcându-se mari, aşa cum făceau întotdeauna de fiecare dată când se trezea în lumea exterioară – ea înainta. — Nu am putut să dorm, spuse ea. — Nenanda îl întreba pe Clip despre tot felul de lucruri, până când Desra ia spus să plece.

Sprâncenele lui Skintick se ridicară. — Desra? Stalking Clip acum, nu-i aşa? Ei bine, singura mea surpriză este că a durat atât de mult – nu că ar fi fost prea multe şanse în Kurald Galain.

Nimander a întrebat-o: „Nenanda a reuşit să obţină o explicaţie de la Clip despre unde ne aflam? Şi cât de departe mai avem de mers?

Ea a continuat să se târască înainte. Lumina stinsă a zorilor o făcea să pară o chestie de obsidian şi argintiu, părul ei lung şi negru străluceşte, pielea ei neagra uşor prăfuită, ochii ei argintii indicând fierul care nu apărea niciodată. *Ca o zeiţă a speranţei. Dar unul a cărui singură forţă stă într-un optimism imun la înfrângere. Imun la toată realitatea, de fapt.* „Am apărut undeva la sud de locul unde trebuia. Există, a explicat Clip, „straturi de rezistenţă”. Ea a ridicat din umeri. — Nu înţeleg ce înseamnă asta, dar acestea au fost cuvintele lui.

Nimander întâlni pentru scurt timp ochii lui Skintick, apoi îi zâmbi lui Aranatha. — Clip a spus cât mai departe?

— Mai departe decât sperase. Spune-mi, vreunul dintre voi miroase a

mare?

— Da, răspunse Nimander. — Nici nu poate fi departe. Est, cred.

— Ar trebui să mergem acolo – poate că vor fi sate.

— Ai rezerve impresionante, Aranatha, spuse Skintick.

— Dacă nu e departe. .'

Cu un zâmbet ironic, Skintick se îndreptă.

Nimander a făcut la fel.

Era destul de simplu să mergi în direcţia soarelui răsărit, căţărându-se peste căderi de copaci' şi ocolind doline. Singurele poteci pe care le traversau erau cele lăsate de vânat – nimic mai înalt decât căprioarele şi aşadar ramurile atârnau jos deasupra lor – şi mciuna nu ducea la mare. Aerul a devenit mai cald, apoi, dintr-o dată, mai răcoros, iar în fată se auzi zgomotul vântului care cânta printre ramuri şi frunze, şi apoi zgomotul fluturaşilor. Roca de bază înclinată împinsă în sus mtre copaci, for'ţându-i să se caţere, urcând pe o cotă care se ridică brusc.

Aii ieşit să se trezească pe o stâncă de stâncă măcinată de vânt şi copaci stânjeniţi şi răsuciţi. Marea era în faţa lor, sclipind aprig în soare. S-âu rostogolit umflături enorme, lovind linia ţărmului crestat şi neiertător mult mai jos. Coasta spre nord şi sud era practic identică din câte se putea vedea. Ieşite'de ţărm, exploziile de spumă au trădat prezenta recifelor scufundate şi a zonelor puţin

adânci.

— Nu voi găsi niciun sat aici, spuse Skintick. — Mă îndoiesc că vom găsi multe din orice, iar în ceea ce priveşte ocolirea coastei, ei bine, asta pare a fi practic imposibil. Cu excepţia cazului, desigur, adăugă el zâmbind, gloriosul nostru lider poate trage cu piatra în moloz pentru a ne face o plajă. Sau chemaţi demoni înaripaţi să ne poarte peste toate acestea. în caz contrar, sugerez să ne întoarcem în tabăra noastră, să ne adâncim în ace de pin şi să ne culcăm.

Nimeni nu a obiectat, aşa că s-au întors pentru a-şi reveni pe traseul.

A vedea furia care se înfrânează şi clocotea mereu sub suprafaţa tânărului războinic pe nume Nenanda a fost o mângâiere constantă pentru Clip. Acesta cu care ar putea lucra. Acesta l-ar putea modela. încrederea lui în Nimander, pe de altă parte, era aproape timid; de fapt, inexistentă. Bărbatul fusese împins într-un rol de lider şi evident că nu i se potrivea. Prea sensibil, de departe, Nimander era de tipul pe care lumea şi toate realităţile ei brutale îl distrug ele obicei şi era un miracol că încă nu făcuse acest lucru. Clip mâi văzuse astfel de creaturi jalnice; poate într-adevar era o trăsătură printre Tiste Andii. Secole de viaţă au devenit o muncă, o povară imposibilă. Astfel de creaturi s-au stins repede.

Nu, Nimander nu şi-a meritat timpul. Iar cel mai apropiat partener al lui' Nimander, Skintick, nu era mai bun. Clip a recunoscut că a văzut ceva despre el în Skintick — acea batjocură ironică, sarcasmul rapid — da, alte trăsături comune la Andii. Ceea ce îi lipsea lui Skintick, totuşi, era miezul vicios pe care el însuşi îl poseda din abundenţă.

Necesităţile au existat. Necesităţile trebuiau recunoscute, iar în această recunoaştere trebuiau înţelese şi toate sarcinile necesare pentru a realiza exact ceea ce era necesar. Alegerile grele erau singurele alegeri care puteau fi considerate virtuoase. Clip era bine familiarizat cu alegerile grele şi cu povara acceptabilă care era virtutea. Era pregătit să poarte o asemenea povară pentru restul a ceea ce anticipa că va fi o viaţă foarte, foarte lungă.

Nenanda ar putea foarte bine să fie demnă să stea alături de el, prin tot ce avea să vină.

Dintre tinerele din acest anturaj, doar Desra părea potenţial utilă. Ambiţioasă şi fără îndoială nemiloasă, ea ar putea'fi cuţitul din teaca lui ascunsă. în plus, atenţia unei femei atrăgătoare şi-a oferit propria recompensă, nu-i aşa? Kedeviss era prea fragilă, ruptă în interior la fel ca Nimander, iar Clip putea deja să vadă moartea în umbra ei. Aranatha era înca un copil m spatele acelor ochi surprinşi şi poate că va fi mereu. Nu, din întregul grup pe care'-l recrutase de pe Insulă,

numai Nenanda si Desra îi erau de folos.

Sperase la mai bine. La urma urmei, aceştia au fost supravieţuitorii lui Drift Avalii. Stătuseră lângă Andarist însuşi, încrucişând lamele cu războinicii Tiste Edur. Cu demonii. Gustaseră partea lor de sânge, de triumf şi durere. Acum ar trebui să fie veterani întăriţi.

Ei bine, se descurcase cu mai rău.

Singur pentru moment, cu Aranatha rătăcind şi probabil deja pierdută; cu Nenanda, Desra şi Kedeviss în cele din urmă adormiţi; iar cu Nimander şi Skintick undeva în pădure – fără îndoială că discutau despre decizii

g

rodigioase cu privire la lucruri relevante doar pentru ei – lip a slăbit încă o dată lanţul şi inelele înfăşurate în jurul mâinii lui. Se auzi un ' cli'nchei uşor când inelele strălucitoare se întâlneau la capetele lanţului atârnând, fiecare învârtindu-se acum încet, unul împotriva celuilalt, ca dovadă a puterii pe care o deţineau. Portaluri în miniatură apărand şi dispărând, apoi reapărând încă o dată, toate mărginite'de metal rece.

Confecţionarea acestor obiecte divorase majoritatea puterilor Andii care locuiau în soliditatea subterană care era – sau fusese – Andara. Lăsându-şi rudele, după cum sa dovedit, fatalmente vulnerabile în' faţa vânătorilor lor Letherii. Cacofonia sufletelor care locuiau în aceste inele era acum tot ce mai rămăsese din acei oameni, familia lui patetică de neadaptaţi. Si a lui de

controlat.

Uneori, se părea' chiar si atunci când lucrurile nu au mers aşa cum a fost planificat, Clip se trezea culegând recompense.

Dovada, da, că sunt ales.

Lanţul se legăna, inelele ridicându-se şi afară. învârtit într-un scâncet ca strigătele a mii de suflete prinse, iar Clip zâmbi.

Călătoria de la Taverna Scour înapoi la Noul Palat a înconjurat ruinele marii cetăţi, al cărei prăbuşire pusese capăt Pannion Domin. Neluminate si acum învăluite perpetuu în întuneric, molozul îngrămădit de piatră neagră mea mai mirosea a foc şi moarte. Marginea zdrenţuita a acestui monument zdrobit se afla pe stanga lui Spinnock Durav, în Timp ce mergea pe strada numită acum Fringe Stagger. în raţă şi uşor spre dreapta se înălţa Turnul Dragonului şi simţea ochii purpuri ai lui Silanah asupra lui de fa înălţimea lui mare. Respectul lui Eleint nu a fost niciodată binevenit, oricât de familiară ar fi prezenţa lui Silanah printre Tiste Andii de la Rake.

Spinnock putea să-şi amintească bine ultimele câteva ori cand fusese martor la dezlănţuirea dragonului. Flăcări smulgeau prin pădurea care era Mott Wood, prăbuşindu-se într-un potop, cu o comoţie asurzitoare care a înecat orice strigăt de moarte în timp' ce nenumărate creaturi nevăzute mureau. Printre ei,

poate o mână de Crimson Guard, vreo duzină de Mott Iregulars. *Ca şi cum ai folosi un topor pentru a ucide furnicile.*

Apoi, chiar din inima acelui vârtej de foc, vrăjitoria virulentă a izbucnit, lovindu-l pe Silanah într-un val coruscat. Tunetul ciocănind aerul, ţipătul de durere al dragonului. Fiara enormă zvârcolindu-'se, făcându-şi drumul liber, apoi, trăgând frânghii de sânge, zburând înapoi spre Moon's Spawn.

Şi-a amintit de furia lui Anomander Rake şi de cum putea să o ţină în ochi ca un demon înlănţuit de voinţa lui, chiar dacă stătea nemişcat, chiar dacă vorbea pe un ton calm, aproape plictisit. tJn singur cuvânt, un nume.

Glugă.

Şi cu acest nume, oh, cum s-a aprins furia în acei ochi dragonieni.

începuse, atunci, o vânătoare. Genul pe care numai un prost ar alege să se alăture. Rake, căutând cel mai mortal vrăjitor dintre Crimson Guard. La un moment dat, Spinnock si-a amintit că stătea pe marginea înaltă de pe faţa lui Moon's Spawn, privind cum furtunile de mag umpleau jumătate din cerul nopţii din nord. Străluciri, cavalerul încarcă tunetul printr-im cer înconjurat de fum. Se întrebase, deci, dacă lumea era pe punctul de a fi sfâşiat şi din adâncul sufletului lui se ridicase un gând întortocheat, malign. Din nou. .

Când marii puteri au păşit pe câmpul de luptă, lucrurile aveau o modalitate de

a scăpa ae sub control,

Să fi fost Cowl cel care clipi primul? Să se încline, să cedeze terenul, să fugă?

Sau ar fi fost FiuîTntunericului.

Spinnock se îndoia că va afla vreodată. Astfel de întrebări nu i-au fost puse lui Anomander Rake. Un timp mai târziu, a fost descoperit de către Tiste Andii, Cowl reapăruse, de data aceasta în Darujhistan. Cauzând mai multe probleme. Şederea lui acolo fusese binecuvântat de scurtă.

O altă viziune a lui Silanah, întinzând capcana pentru Tiranul Jaghut în Dealurile Gadrobi. Mai multe răni, mai multă magie feroce. Rotind peste câmpia devastată. Cinci Soletaken Tiste Andii se învârteau în jurul ei ca nişte corbi care escortează un vultur.

Poate că era singur, reflectă Spinnock, în neliniştea legată de alianţa dintre Tiste Andii şi Eleint. La urma urmei, fusese o vreme când Anomander Rake luptase împotriva dragonilor cu sânge pur. Când asemenea creaturi s-au dezlănţuit din sclavia lor de lungă durată faţă de K'rul; când căutaseră să prindă puterea pentru ei înşişi. Motivaţia pentru opoziţia lui Rake faţă de ei a fost/ de obicei, obscură. Sosirea lui Silanah – mult mai târziu – a fost încă un eveniment învăluit în mister.

Nu, Spinnock Durav era departe de a fi încântat de respectul fără sânge a lui Silanah.

Se apropie de intrarea arcuită a

Noului Palat, urcând pe rampa de plăci. Afară nu erau gardieni. Nu au fost niciodată. Deschizând una dintre uşile gemene, intră cu paşi mari înăuntru. În faţa lui, un coridor susţinut pe care oamenii l-ar găsi nefiresc de îngust. Douăzeci de paşi înăuntru, o aftă arcadă, care se deschide într-o camera spaţioasă cu o cupolă, cu o podea din lemn negru lustruit încadrat cu cele douăzeci şi opt de *terondai în spirală* ale Mamei întunecate, toate în argint negru. Interiorul cupolei de deasupra capului era o imagine în oglindă. Acest omagiu adus zeiţei care se întorsese era, în mintea lui Spinnock, extraordinar; îngrozitor de deplasat.

Oh, înţelepţii ar putea foarte bine să dezbată cine făcuse întoarcerea atunci, dar nimeni nu ar respinge imensitatea teribilă a schismei. A fost acesta un efort tardiv de vindecare a rănii străvechi? Spinnock a găsit această noţiune insondabilă. Şi totuşi, Anomander Rake însusi *comandase terondai* , Soarele Invizibil şi razele sale sălbatice învolburate de flacără de onix.

Dacă Kurald Galain a avut o inimă în manifestarea acestui tărâm a warren, a fost aici, în această cameră. Cu toate acestea, nu simţea nicio prezenţă, nicio suflare fantomatică de putere, în timp ce traversa podeaua spre scara albă ca osul curbată. Imediat dincolo de cotitura de deasupra se clătina un bazin de lumină al unui felinar.

Doi servitori umani frecau treptele de alabastru. La sosirea lui s-au îndepărtat.

— Fii atent la umed, mormăi unul.

„Sunt surprins”, a spus Spinnock în timp ce trecea pe lângă el, „e nevoie să le curăţăm deloc. Toţi cei cincisprezece oameni trăiesc în acest palat.

— Ai asta, domnule, răspunse bărbatul, dând din cap.

Tiste Andii făcu o pauza şi privi înapoi. — Atunci de ce
te deranjezi? Cu greu pot să cred că castelanul te-a pus în sarcina asta.

— Nu, domnule, nu a făcut-o niciodată. Ne-am plictisit.

După un moment nedumerit, Spinnock şi-a reluat
ascensiunea. Aceste creaturi cu viaţă scurtă l-au derutat.

Călătoria către camerele în care locuia Fiul întunericului a fost o traversare lungă făcută în singurătate. Coridoare ecou, uşi descuiate, nepăzite. Modesta colecţie de cărturari 'şi diverşi birocraţi a castelanului lucra în birouri de la etajul principal; personalul de bucătărie, curăţătorii şi stoarcerile de hame, îngrijitorii de vatră şi brichetele conice, toţi locuiau şi lucrau la nivelurile inferioare. Aici, la etajele superioare, întunericul domina un tărâm practic neocupat.

Ajungând în camera alungită care dădea spre Apa Nopţii, Spinnock Durav şi-a găsit stăpânul.

Îndreptându-se spre fereastra de

cristal care se întindea pe toată lungimea peretelui Nightwater, părul lui lung, alb-argintiu, strălucea puţin în lumina refractată şi stinsă aruncată în cameră de cuarţul faţetat. Sabia Dragnipur nu se vedea nicăieri.

Trei paşi în cameră şi Spinnock se opri.

Fără să se întoarcă, Anomânder Rake spuse: — Jocul, Spinnock?

— Ai câştigat din nou, Doamne. Dar a fost aproape.

'Poarta?'[1]

Spinnock zâmbi ironic. — Când totul pare pierdut. .'

Poate că Anomânder Rake dădu din cap la asta, sau privirea lui, fixată undeva în afara valurilor de Nightwater, sa mutat în jos către ceva mai aproape. O barcă cu pescari sau creasta vreunui leviatan care se ridică momentan din abis. Oricum ar fi, oftat care a urmat a fost auzit. — Spinnock, vechi prieten, este bine că te-ai întors.

'Mulţumesc Doamne. Şi eu sunt încântat să văd sfârşitul rătăcirii mele.

'Rătăcire? Da, îmi imaginez că s-ar putea să fi văzut
aşa.

— M-ai trimis pe un continent, Doamne. Descoperirea nenumăratelor adevăruri despre ea a fost necesară. . rătăcire corectă.'

— M-am gândit mult la detaliile povestii tale, Spinnock Durav. Totuşi, Rake nu sa întors. — Răspunzând la o

singură întrebare. Trebuie să călătoresc acolo?

Spinnock se încruntă. 'Asalta? Doamne, situaţia de acolo. .' ^

'Da inteleg.' În cele din urmă, Fiul întunericului s-a învârtit încet şi părea că ochii lui furaseră ceva din fereastra de^ cristal, aprinzându-se apoi stingându-se ca o amintire. — în curând, atunci.

— Doamne, în ultima mea zi, la o legă de mare. .'

'Da?'

— Am pierdut numărătoarea celor pe care i-am ucis pentru a ajunge la acea şuviţă pustie. Doamne, până când am pătruns în adânc, suficient pentru a dispărea sub valuri, chiar golful era purpuriu. Că am trăit deloc în faţa asta este...

— Nu este surprinzător, interveni Anomânder Rake cu un zâmbet vag, în ceea ce îl priveşte pe Domnul tău. Zâmbetul s-a stins. — Ah, dar am abuzat de aptitudinile tale, prietene.

Spinnock nu s-a putut abţine să nu-şi ridice capul şi să spună: „Şi, aşadar, mi se dă voie să mânuiesc soldaţi din lemn şi piatra pe o masă pătată de vin? Zi după zi, muşchii îmi deveneau moale, ambiţia se scurge.

— Asta numeşti tu o odihnă bine meritată?

— Unele nopţi sunt mai rele decât altele, Doamne,

— Să te aud vorbind despre ambiţie, Spinnock, îmi reaminteşte un alt

loc, cu mult, cu mult timp în urmă. Tu si eu. .'

— De unde am învăţat, în sfârşit, spuse Spinnock, fără nicio amărăciune, destinul meu.

— Nevăzut de nimeni. Fapte neasistate. Eforturi eroice care nu câştigă decât recunoştinţa unui singur om.

— Trebuie folosită o armă, Doamne, ca să nu ruginească.

— O armă suprafolosită, Spinnock, devine tocită, crestă.

La asta s-a înclinat corpul Tiste Andii.

— Poate, atunci, Doamne, o asemenea arma trebuie pusă deoparte. Un nou găsit.

— Momentul acela nu a sosit încă, Spinnock Durav.

Spinnock se înclină din nou. — După părerea mea,

Doamne, nu există un moment în viitorul previzibil când trebuie să mergi la Assail. Nebunia de acolo pare destulă. . de sine stătător.[1]

Anomander Rake studie chipul lui Spinnock o vreme, apoi dădu din cap. — Joacă-te, prietene. Să-l vezi pe rege. Pana cand. .' şi se întoarse înca o dată către fereastra de cristal.

Spinnock ştia bine că nu era nevoie să rostim încheierea acelei propoziţii. Se înclină a treia oară, apoi ieşi din cameră, închizând uşa în urma lui.

Endest Silann se plimba încet pe coridor. La apariţia lui Spinnock, bătrânul castelan ridică privirea. „Ah”, a spus el,

„este Domnul nostru înăuntru?”

'El este.[1]

Zâmbetul de răspuns al bătrânului Tiste Andii nu a fost un cadou pentru Spinnock, atât de încordat era, un lucru de durere şi ruşine. Şi în timp ce poate că Endest şi-a câştigat dreptul' la primul sentiment – un mag cândva puternic acum distrus – el nu avea la al doilea. Totuşi, ce ar putea spune Spinnock care ar putea uşura această povară? Nimic care să nu sune banal. Poate ceva mai mult. . acerb, ceva care să provoace autocompătimirea-

— Trebuie să vorbesc cu el, spuse Endest, întinzând mâna spre uşă.

— El va n binevenit, reuşi Spinnock.

Din nou zâmbetul. 'Surit sigur.' O pauză, o privire în ochii lui Spinnock. — Am o veste grozava.

Endest Silann ridică zăvorul. 'Da. Am găsit un nou furnizor de anghile cadavre.

— Domn al asta, fiule al asta, nu contează, izzit? Bărbatul a decojit ultima coajă de pe fructe cu cuţitul mare, apoi a aruncat-o pe pavaj. — Ideea este, continuă el către tovarăşii săi, că nici măcar nu este om, nu-i aşa? Doar un alt demoni cu pielea neagră, la fel de morţi ca toţi ceilalţi.

— Mă bucur să decojim lumea, nu-i aşa? spuse al doilea bărbat de la masă, făcandu-i cu ochiul celui de-al treilea bărbat, care încă nu a spus nimic.

— Mare în multe lucruri, mai bine crezi, mormăi primul bărbat, tăind acum felii de fructe şi ridicându-le pe fiecare la gură, echilibrat pe lamă.

Chelnerul s-a apropiat în acel moment pentru a ridica fitilul din felinarul de pe masă, apoi a dispărut încă o dată în întuneric.

Cei trei erau aşezaţi la unul dintre noile restaurante de pe stradă, deşi „restaurant” era poate un cuvânt prea nobil pentru această linie aspră de mese şi scaune de lemn de neegalat. Bucătăria era puţin mai mult decât un cărucior transformat şi o întindere de acoperiş de pânză sub care o familie lucra în jurul unui grătar care fusese cândva un jgheab pentru cai.

Din cele patru mese, trei au fost ocupate. Toţi oamenii – soţii Tiste Andii nu obişnuiau să ia mesele în public, cu atât mai puţin să se angajeze în vorbărie inactivă la cănile aburinde de Bastion Kelyk, o băutură înţepătoare care creşte în popularitate în Black Coral.

îţi pface să vorbeşti, a îndemnat al doilea bărbat, întinzându-si mâna spre ceaşcă. — Dar cuvintele nu au săpat niciodată un şanţ.

„Nu sunt singurul care am dreptate în privinţa asta”, a replicat primul barbat. — Nu sunt deloc singur. Este clar că dacă Domnul Fiul ar fi murit şi ar fi plecat, tot acest nenorocit de întuneric ar dispărea şi am reveni la normal, zi şi noapte.

— Nu există nicio garanţie în

acest sens, spuse al treilea bărbat, cu tonul cuiva pe jumătate adormit.

— E simplu, am spus. Simplu, şi dacă nu poţi vedea asta, e problema ta, nu a noastra.

'A noastra?'

— Da, doar atât.

— Plănuieşti să-i bagi râsul ăla prin inimă, atunci?

Al doilea barbat mormăi râzând.

— S-ar putea să trăiască mult, spuse primul bărbat cu un mormăit scăzut, dar sângerează ca oricine altcineva.

— Nu-mi spune, spuse cel de-al treilea bărbat luptându- se cu un căscat, tu eşti creierul din spatele a ceea ce vorbeşti, Bucch.

„Nu eu”, a permis primul bărbat, Bucch, „dar am fost printre primii care mi-au dat cuvântul şi ajurat pe asta”.

— Deci cine este?

— Nu pot spune. Nu stiu. Aşa organizează ei aceste lucruri.

Cel de-al doilea bărbat scărpina acum miriştea de pe falcă. — Ştii, se aventură el, nu e ca şi cum ar fi un milion de ei, nii-i aşa? Jumătate dintre adulţii dintre noi erau soldaţi în Domin, sau chiar înainte. Şi nimeni nu ne-a luat armele sau armurile, nu-i aşa?

— Mai mare îi păcăleşte, spuse Bucch, dând din cap. — Aroganţă ca asta, ar trebui să plătească, zic eu.

— Când e următoarea întâlnire? a întrebat al doilea bărbat.

Cel de-al treilea bărbat s-a răscolit de pe scaunul său. — Am plecat doar pentru asta, Harak. Vrei sa vii?

în timp ce cei trei bărbaţi s-au ridicat şi au plecat, Seerdomin şi-a terminat ultimul kelyk, a aşteptat mcă o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, apoi s-a ridicat, trăgându-si mantia în jurul lui, chiar dacă a ajuns sub ea şi a slăbit sabia din teaca.

Apoi făcu o pauză şi se îndreptă în mod oficial spre nord. închizând ochii, rosti o rugăciune blândă.

Apoi, mergând cu pas nepăsător, a pornit, mai mult sau mai puţin în direcţia pe care o luau cei trei bărbaţi,

Sus, pe turn, ochii unui dragon cu solzi roşii priveau de sus la toate, fatete reflectând scene de pe fiecare stradă, fiecare alee, rafala de activitate din pieţe, femeile şi copiii care apăreau pe acoperişurile plate periţru a spânâ rufele, figuri rătăcind aici şi acolo între clădiri. în acei ochi, oraşul fierbea.

Undeva, dincolo de Noapte, soarele a dezlănţuit o dimineaţă de căldură aprinsă şi ameţitoare. A dat formă fumului focurilor din vatră în' taberele improvizate de-a lungul căilor bătute care coborau dinspre nord, până când pelerinii au apărut pentru a forma o linie neîntreruptă pe poteci, ajDoi a aprins într-un aur strălucitor un şarpe ae praf care călarea vânturi până la Marea Tumulă.

Cei săraci dintre ei transportau scoici strălucitoare adunate de pe ţărm si bazine de maree, sau pietre lustruite sau pepite de cupru brut. Cei mai bine purtau bijuterii, teci împânzite cu pietre preţioase, fâşii de mătase rară, lenjerie Delantine, consilii Daru 'de argint şi aur, pradă strânsă ae la cadavre de pe câmpurile de luptă' şuviţe de păr de la rude venerate şi eroi imaginaţi sau oricare dintre nenumăratele alte obiecte ale valoare. Acum, la o zi de marş de Marele Tumul, ameninţarea bandiţilor şi a hoţilor dispăruse, iar pelerinii cântau în timp ce mergeau spre norul vast de întuneric coborât spre sud.

Sub acea tumulă enormă de comori, ştiau cu toţii, zăceau rămăşiţele muritoare ale Mântuitorului.

Protejat pentru totdeauna de Noapte şi de santinelele ei sumbre şi tăcute.

Şarpele de praf a călătorit, deci, către un loc de mântuire.

Printre Rhivi din North Genabackis, exista o vorbă. Un om care trezeşte şarpele este un om fără teamă. Un om fără teamă a uitat regulile vieţii.

Silanah le-a auzit cântecele şi rugăciunile.

Si ea a privit.

Uneori muritorii au uitat într-adevăr. Uneori, muritorii aveau nevoie. . amintind.

CAPITOLUL TREI

Şi ştia să stea acolo Ar fi o
sarcină neiertătoare
Necruţător ca sacrificiile
făcute Şi jurămintele de
sânge date Ştia destule să
aştepte singur înainte de
încărcarea căldurii furiei
Cântecele de răzbunare
Unde se vor întâlni săbiile
Si unde au fost odată
muritorii Rămân în
continuare visele de acasă
Dacă doar o uşă aurita Ar
putea fi deschis Şi-a pierdut
răsuflarea în târg Sau
mtoarce-te pe moment A
zâmbit de plăcere Cauţi
pedeapsa?
(Vezi-iîn continuare, el stă acolo
Cât timp rămâi, neiertător
Poetul te blestemă
Artistul strigă
Cel care plânge
îşi întoarce faţa
Mintea ta este aglomerată
Prin neînsemnat
En um e rare a detaliilor
De minuscul
Si fiecare măsură
De ceea ce nu înseamnă nimic
Către oricine
El ia de la tine orice furie
Fiecare crimă. .

Fie că vă place Sau nu o faci. .
Sacrificii făcute Jurămintele date El stă singur
Pentru ca niciunul dintre voi nu îndrăzneşte stai cu el)

Provocarea lui Fisher pentru ascultătorii săi, rupând povestea The Mane of Chaos

În această dimineaţă, atât de frumoasă şi proaspătă cu briza caldă care cobora de pe lac, au fost sosiri. A fost un oraş un lucru viu? Avea ochi? Ar putea simţurile sale să fie luminate treaz de atingerea paşilor? Darujhistan, în acea dimineaţă frumoasă, s-a uitat lâ rândul său la cei care îşi îndreptau privirea asupra ei? Sosiri, mareţe şi modesté, paşi mai puţin decât o şoaptă, în timp ce 'alţii tremurau

E

ână în oasele Zeiţei Adormite. Au fost astfel de lucruri ătăile inimii oraşului?

Dar nu, oraşele nu posedau ochi sau alte simţuri. Piatră tăiată şi tencuială întărită, grinzi de lemn' si faţade cornişat'e, grădini cu pereţi şi bazine liniştite sub fântâni care curgeau, totul era insénsibil la traficul meteorologic al locuitorilor săi. Un oraş nu putea cunoaşte foamea, nu se putea trezi din somn'si nici măcar să se răsucească neliniştit în mormântul sau.

Lăsă astfel de lucruri, atunci, unui om scund şi rotund, aşezat la o masă din

E

spatele hanului Phoenix, în mijlocul unui mic dejun amplu, să se oprească cu gura plină de
atiserie şi măr condimentat, să se sufoce brusc. Ochii ulbucaţi,' faţa roşie stacojie, apoi lansând un strop de plăcintă'peste masă, în faţa unei Meese, cu părere de rău, mahmureală, care, purtând acum tocmai plăcinta pe care o coacese cu o zi înainte, şi-a ridicat pur şi simplu privirea mohorâtă si şi-a aşezat o privire de bazilisc. pe omul timid, şuierător din'faţa éi.

Dacă cuvintele ar fi fost necesare, atunci ea le-ar fi folosit.

Bărbatul tuşi în continuare, cu lacrimi curgând din ochi.

Sulty sosi cu o cârpă şi începu să şteargă, uşor, mizeria de pe un Meese nemişcat,' aproape statuar.

Pe strada îngustă, în pantă, din dreapta intrării în Quip's Bar, detritusurile desfătării de aseară s-au învârtit în aer pe un vânt sălbatic. Acolo unde cu o clipă înainte nu mai existase nici un fel de trafic pe pista pietruită, acum se auzeau cai ţipete, striaţi de spumă, copite trosnind ca nişte ciocane de fier pe piatra neuniformă. Cai – doi, patru, şase – şi în spatele lor, într-un derapaj zgomotos pe jumătate lateral, o trăsură enormă, cu capatul din spate izbindu-se de faţa unei clădiri într-o explozie zdrobitoare de ipsos, copertine si ferestre. Cifrele au zburat din monstruozitatea în carieră în

timp ce aceasta s-a înclinat, aproape răsturnându-se, apoi s-a redresat cu zgomotul unei case care se prăbuşeşte. Cadavrele băteau pe stradă, rostogolindu-se cu disperare pentru a evita roţile înalte de om.

Caii s-au aruncat mai departe, trăgând instrumentul mai departe pe panta, lăsând în urmă bucăţi rupte, fragmente de ipsos şi alte lucruri mai inestetice, înainte ca animalele să reuşească să încetinească, apoi să oprească, avântul, ajutat în mare măsură de o strângere bruscă a frâne de lemn pe toate cele şase roţi.

Cocoţat în vârful trăsurii, şoferul a fost aruncat înainte, navigând' prin aer cu mult dea'smpra capetelor zvârcolitoare ale cailor, aterizând într-un cărucior de gunoi aproape îngropat în resturile sărbătorii. Acest refuz i-a salvat probabil viaţa, desi, deoarece totul a crescut încă o dată, doar tălpile cizmelor lui erau vizibile, temporar nemişcate, aşa gum se cuvine unui om inconştient.

În urma trăsurii, în mijlocul'detritusului lumesc, erau rămăşiţe umane în diferite stadii de degradare; unele plinuţe' cu carne putrezită, altele doar piele întinsă peste os. Câţiva dintre aceştia încă zvâcneau sau bâjbeau fără tintă pe pavaj, ca nişte membre smulse ale insectelor. Blocat în peretele parţial zdrobit al magazinului pe care îl tăiase colţul din spate din partea dreapta al vehiculului era un cap de

cadavru, înfipt atât de adanc încât să nu lase vizibile decât un ochi, un obraz şi o parte a maxilarului. Ochiul s-a dat peste cap greu. Gura se zvâcni, de parcă cuvintele s-ar fi chinuit să scape, apoi s-au ondulat într-un zâmbet ciudat.

Acele siluete mai complete, care fuseseră aruncate în toate direcţiile, se ridicau acum încet sau, în cazul a două dintre ele, nu se mişcau deloc – şi prin răsucirea membrelor şi a gâtului era clar că nu se va mai avea niciodată, nefericiţii lor proprietari se mişcă de la sine, nici măcar să tragă respiraţia.

De la o fereastră de la al doilea nivel al unui imobil, o bătrână s-a aplecat pentru a arunca o privire scurtă asupra măcelului de dedesubt, apoi s-a retras, cu mâinile pocnind, închizând obloanele de lemn.

Din interiorul magazinului parţial ruinat veneau zgomote, apoi un ţipăt stins care nu se repetă în raza auzului uman, deşi pe strada alăturată peste un câine începu să urle.

Uşa trăsurii s-a deschis cu un zgomot, s-a balansat o dată 'pe balamalele ei, apoi a căzut, aterizând cu un zdrăngănit pe pavaj.

Pe mâinile şi genunchii la cincisprezece paşi distanţă, Shareholder Faint şi-a ridicat capul dureros şi l-a întors cu prudentă spre trăsură, la timp pentru a-l vedea pe Maestrul Quell făcându-se în vedere, prăbuşindu-se ca o păpuşă Rhivi pe stradă. Fumul ieşea

afară în urma lui.

Mai aproape de mâna, Reccanto Ilk stătea în picioare, clătinându-se, clipind prosteşte înainte ca ochii să se aprindă pe semnul răvăşit de deasupra uşii Barului Quip. S- a clătinat în direcţia aceea.

Faint s-a împins în picioare, a scos praful de pe hainele ei împroşcate cu carne şi s-a încruntat în timp ce solzi de armură clincheau ca nişte monede pe pietre. Dintr-o astfel de breşă a carcasei ei a scos un deget cu gheare, pe care l- a privit pentru o clipă, apoi l-a aruncat deoparte cand porni după Reccanto.

înainte de a ajunge la uşă, i s-a alăturat Sweetest Sufferance, femeia scundă şi plinuţă care se clătina, dar hotărâtă totuşi, în timp ce ambele ei mâini mici întinseră uşa barului.

Din căruciorul de gunoi, Glanno Tarp se elibera.

Maestrul Quell, m picioare şi în genunchi, ridică privirea, apoi spuse: „ÂAceasta nu este strada noastră".

Afundandu-se în întunericul barului Quip, Faint se opri scurt până când auzi un zgomot la capătul îndepărtat, unde Reccanto se prăbuşise pe un scaun, cu un braţ măturând resturile cuiva de pe masă. Sweetest Sufferance a târât pe un alt scaun si l-a bătut pe el.

Cei trei beţivi care erau ceilalţi clienţi îl priveau pe Faint trecând prin cameră, fiecare'dintre 'ei câştigând o încruntătură de la ea.

Quip Younger – al cărui tată deschisese acest local într- o criză de ambiţie si optimism care durase aproximativ o săptămână – ieşea din bar în acelaşi mod în care obişnuia bătrânul său şi ajunse la masă în acelaşi timp cu Faint.'

Nimeni nu a vorbit.

Forţa se încruntă, apoi se întoarse şi se întoarse spre
bar.

Maestrul Quell a sosit, împreună cu Glanno Tarp, încă împuţit a gunoi.

Câteva clipe mai târziu, cei patru acţionari şi un navigator al Magului înalt al Breslei Comerţului Trygâlle s- au aşezat în jurul mesei. Fără schimb de priviri. Fara cuvinte.

Quip Younger – care o iubease cândva pe Faint, cu mult înainte ca cineva să fi auzit vreodată de Breasla Trygâlle Trade şi cu mult înainte ca ea să se încadreze cu acest lot nebun – a livrat cinci jarre şi primul ulcior de bere.

Cinci mâini tremurânde se întinseră spre acele tancarde, strângându-le strâns.

Quip ezită; apoi, dându-şi ochii peste cap, ridică ulciorul şi începu sa toarne băutura acră şi ieftină.

Kruppe a luat o gură de vin magenta închis – un sfat o sticlă, nu mai puţin – şi a învârtit-o în gură până când toate bucăţile de plăcintă au fost dislocate din nenumăratele crăpături dintre dinţi,

după^care s-a aplecat într-o parte şi a scuipat pe la podea. 'Ah.[1] Îi zâmbi lui Meese. — Mult mai bine, da?

— Voi primi plata pentru sticla aia chiar acum, spuse ea. „Aşa pot pleca înainte de a fi martor la încă un abuz asupra unei astfel de epoci rafinate/'

— De ce, creditul lui Kruppe a dispărut atât de repede? Te-ai hotărât cu totul asupra unei rupturi neplăcute a postului în această dimineaţa?

— Sunt insultele, porc gras, îngrămădite una peste alta până simt că mă înec în organe. Şi-a dezvăluit dinţii. — Măruntaie într-o vestă roşie.

— Aaii, jab vicios. Kruppe este lovit până la inimă. . şi, adăugă el, întinzând din nou mâna spre sticla prăfuită, „nu are de ales decât să slăbească respectiva constricţie a sufletului cu încă o gură delicată”.

Meese se apleca înainte. — Dacă îl scuipi pe acela, Kruppe, o să te storc gâtul.

A înghiţit în graba, apoi a icnit. — Kruppe aproape că se sufoca Încă o dată. O astfel de dimineaţă! Porturi şi patiserie, vaiete şi vin!

Trepte grele care coboară de la etajul superior.

— Ah, iată că vine salvatorul ăla de Malazan. Mallet,

g

rieten drag al lui Kruppe, Murillio — dulcele Prinţ al 'ezamăgirii — îşi va reveni la maxim? Vino, alături de mine în acest ferment trecător. Meese, dragă fetiţă, nu-

i vei găsi lui Mallet un pahar?

Ochii ei s-au îngustat în fante subţiri.

— Ce zici de unul pentru tine, Kruppe?

— Sugestie încântătoare. Kruppe a şters gura sticlei cu o mânecă murdară, apoi a zărit spre ea.'

Ea s-a ridicat, a plecat.

Vindecătorul Malazan s-a aşezat cu un oftat greu, a închis ochii şi si-a frecat energic faţa rotundă şi palidă, apoi a privit în jurul barului. 'Unde este toata lumea?'

— însoţitorul tău din noaptea care a trecut pe Kruppe l- a trimis acasă, cu siguranţa că eul tău este ferit de orice rău. — E zori, prietene/ sau mai bine zis ciocănirea proaspătă a dimineţii pe călcâiele aurite ale zorilor. Navele se apropie de dane, podurile zdrănnesc şi bat pentru a forma poduri importante de la o lume la alta. Drumurile iau cotituri bruşte şi ies mecanisme macabre care împrăştie bucăţi de carné ca nişte seminţe întunecate ale morţii! Ochii cu glugă scanează străinii/ strigaţii strigă deasupra plaiurilor aburinde ale lacului, câinii zgârie viguros în spatele urechilor – ah, Meese ne-a adus cele mai bune pahare ale ei! O clipă, în timp ce Kruppe mătură pânze de păianjen, coji de insecte şi alte dovezi asortate ale valorii preţioase a acestor pahare – acum, haideţi să stăm pe spate şi sa privim, cu ochi încântaţi, cum Meese ne umple cupele până la glorie plină. De ce-'

— De dragul lui Hood, îl întrerupse

Mallet, e prea devreme pentru compania ta, Kruppe. Lasă-mă să beau acest vin şi apoi să scap cu mintea mea, te implor.

— De ce, prietene Mallet, aşteptăm evaluarea ta asupra stării fizice a lui Murillio.

— Va trăi. Dar fără dans timp de o săptămână sau două. Ezită, încruntându-se în pahar, parcă surprins să-l găsească dintr-odată gol încă o dată. — Presupunând că iese din funk, adică. O minte blocată poate încetini recuperarea corpului. Se poate inversa, de fapt.

— Nu te îngrijora de mintea mică, dar precisă a lui Murillio, prietene, spuse Kruppe. „Asemenea chestiuni găsesc vreodată soluţie prin îngrijirea înţeleaptă a lui Kruppe. Coli rămâne lângă pat?

Mallet dădu din cap, puse paharul jos şi se ridică. 'Ma duc acasa.' Se uită cu privirea spre Krúppe. — Şi, cu tracţiunea lui Oponn, s-ar putea chiar să ajung acolo.

— Deranjamentele nefaste se dezvolta cel mai bine în haosul zgomotos al nopţii, dragă vindecător. Kruppe vă asigură cu încredere o întoarcere fără incidente la locuinţa dumneavoastră atipică.

Mallet a mormăit, apoi a spus: — Şi cum ai de gând să asiguri asta?

— Cu o escortă demnă, desigur! îşi turnă ultimul vin şi îi zâmbi lui Malazan. — Vezi usa ta şi Irilta nelimitata poziţionată în faţa ei? Contractele nenorocite care caută moartea ta tristă'

nu pot fi într-adevăr permise. Kruppe îşi extinde resursele formidabile pentru a va garanta vieţile!

Vindecătorul continuă să se uite la el.

— Kruppe, ştii cine a oferit acest contract?

— Dezvăluirile sunt iminente, preţuit prieten. Kruppe promite.

încă un mormăit, apoi Mallet s-a întors şi s-a îndreptat spre uşă şi spre escorta lui, care stătea în picioare zâmbind cu braţele musculoase încrucişate.

Kruppe i-a privit plecând şi nu erau doar pereche.

Meese se ghemui pe scaunul pe care Mallet l-a eliberat. — Contract de breaslă, mormăi ea. — Ar putea fi pur şi simplu o curăţenie imperială, ştii. La urma urmei, noua ambasadă este' acum în funcţiune. S-ar putea să fie cineva din el a prins vestea despre dezertori Malazan care conduc un bar blestemat. Dezertarea este o condamnare la moarte, nu-i aşa?

— Un risc prea mare, dragă Meese, răspunse Kruppe, scoţându-şi batista de mătase şi ştergându-şi fruntea. — Imperiul Malazan, vai, dar proprii'săi asasini, dintre care doi sunt prezenţi în ambasada respectivă. Cu toate acestea, din toate punctele de vedere, „o Mână a Breslei lui Krafar a fost cea care a făcut încercarea aseară”, ridică un deget înţepenit. — Un timid, acesta care caută atât moartea dezertorilor inofensivi din Malazan, dar nu este un mister pentru

mult timp, oh, nu! Kruppe va descoperi tot ce trebuie descoperit!

— Bine, spuse Meese, acum descoperă acel consiliu, KruppeA pentru sticla.

Oftând, Kruppe a băgat mâna în poşeta mică legată de curea, a cercetat în punga de j>iele, apoi, cu sprâncenele ridicate de consternare brusca: — Dragă Meese, încă o descoperire. .'

Scorch, cu ochi grăunţi, se încruntă la cheiul plin. „Sunt bărcile de pescari de dimineaţă”, spuse el, „vin” chiar acum. Nu are rost să stai, Leff.

„Oamenii fugăriţi vor veni aici devreme”, a subliniat Leff, scoţând cu cuţitul conca de apă dulce pe care o cumpărase cu o clipă în urmă. Alunecă în ios o gură de carne albă, strălucitoare. Aştept primele nave din Gredfallan. Miezul dimineţii, nu? None încuietori de la Dhavran au făcut totul regulat, previzibil, vreau să spun. O zi cu o ultimă cursă până la Gredfallan, peste noapte acolo, apoi cu zorii până aici. Oamenii disperaţi se aliniază întâi, Scorch, pentru că sunt disperaţi.

— Urăsc să stau oriunde trebuie să-mi atârnă picioarele, se plânse Scorch, mişcându-se inconfortabil pe teancul de lăzi.

— Linie de vedere decentă, spuse Leff. — Mă voi alătura tie acolo sus imediat.

— Nu ştiu cum poţi să mănânci

asta. Carnea ar trebui să aibă sânge în ea. Orice carne fără sânge în ea nu este carne.

— Da, este conca.

„Este o chestie cu ochii pe capetele tentaculelor sale, care privesc cum îi tai corpul – vezi cum se rotesc tulpinile, mergând până la gură, urmărind fiecare rândunică? Se uită cum mănânci!

'Şi ce dacă?[1]

Pescăruşii ţipau în nori roii peste digurile joase, unde pescarii trânteau coşuri cu sliverfish pe piatra lipicioasă, copiii zbârnâindu-se în speranţa de a fi angajaţi să strecoare peştele zdruncinat pe' frânghii la timp pentru piaţa de dimineaţă. Pisicile Gadrobi cu spatele gri, sălbatice acum de o mie de jgeneratii, au sărit în ambuscadă pentru a ucide pescăruşi. Âu urmat bătălii frenetice, pene învârtindu-se, smocuri de păr de pisică plutind pe briză ca nişte capete de ciulin.

Sub docurile interioare, bătrâne rătăceau în întunericul dintre stâlpi, folosindu-se de ghimpate lungi, subţiri, pentru a strânge peştişorul mic, lung de mână, care reuşise să se strecoare printre coşuri şi să cadă în ploaie strălucitoare în timp ce captura era dusa la ţărm. Cand recolta era mică, bătrânii cântăreţe obişnuiau să folosească acele poker cu dinţi una pe cealaltă.

Scorch îi vedea de unde era cocoţat, forme înfundate mişcându-se într-un loc şi în altul, pokerele năvălind în umbrele

perpetue. „Am jurat că nu mai mănânc niciodată nimic la care a renunţat acest lac”, mormăi el. — Bună de mai sus, adăugă el într-o şoaptă răguşită, vezi că îmi amintesc tăieturile şi găurile din slăbiciunea ta, le amintesc, buni, şi aşa am jurat.

'Ce-i asta?[1] întrebă Leff de jos.

— Nimic, doar că ne pierdem timpul...

— Răbdare, Scorch. Ne-am luat o listă. Ne-am dat probleme. Nu am auzit că Brokul ar putea fuge?

— Locul este o gloată blestemată, Leff.

— Trebuie doar să ne concentrăm asupra liniilor care se formează.

— Nu sunt rânduri, Leff.

Leff a aruncat cochilia peste capătul peretelui lacului, unde a zgomot dedesubt peste alte zece mii. — Nu încă, spuse el. Curând.[1]

Chiar după bifurcaţia de la Urs, rămăşiţele distruse ale rulotei se îndreptau spre South Worrytown. Păstorii şi muncitorii din carieră în drum spre Ravens se îndreptară spre marginile drumului, apoi se opriră şi se uitară la cele patru vagoane de comercianţi carbonizate şi stricate de rum care treceau pe lângă. Uri singur cal s-a zbătut într-un jug improvizat înaintea fiecărei căi.

Din sortimentul obişnuit de paznici la care s-ar jDutea aştepta, chiar şi pentru o

rulotă atât de mică pe cât parea a fi' aceasta, doar unul era vizibil, trântit în şa Gadrobi şi aproape în întregime ascuns sub o mantie prăfuită, cu glugă. Din fantele cu cusături din pelerină maro decolorată, chiar deasupra omoplaţilor bărbatului, ieşeau mânerele şi pomurile uzate ale şanselor gemene. Mănuşile de piele care ii acopereau mâinile acolo unde se sprijineau pe cornul înalt al sei erau pătate şi în mare parte în bucăţi, dezvăluind celor suficient de apropiaţi pentru a vedea pielea tatuată la negru aproape solid.

Din umbra capotei, nişte ochi ciudat de pisici ţineau aţintiţi pe drumul din faţă'. Primele cabane decrepite din South Worrytown au ieşit din ceaţa dimineţii ca nişte cuiburi dezordonate ale vreunei' păsări ' gălăgioase supradimensionate, aliniind calea de pământ de ambele părţi. Din crăpăturile şi găurile din pereţii înclinaţi, ochii Iich'idi se uitau în afară, m timp ce gardianul îşi conducea trenul zgomotând pe lângă.

în scurt timp, se aflau cu adevărat în labirint şi în mulţimile sale de refugiaţi ai vieţii, ridicându-se ca riişte fantome din umbră, ridicând voci slabe să cerşească monede şi mâncare. Puţine rulote care veneau dinspre sud au ales această rută către Darujhis shy;tan, deoarece calea prin periferia ponosită a oraşului era atât îngustă, cât şi întortocheată. Iar cei care s-au dovedit insuficient apăraţi ar putea deveni victime ale nevoii crude,

disperate, care se apropie din ce în ce mai mult din toate părţile.

La o sută de paşi mai la sud de drumul principal cunoscut sub numeîe de îngrijorarea lui Jatem, parea ca o astfel de soartă avea să se întâmple acestei caravane nefericite şi gardianul ei.

în timp ce mâinile apucatoare şi murdare se întindeau pentru a închide spiţele rotunde în roţile căruţei, iar altele smulgeau urmele căilor, bărbatul cu glugă 'şi-a aruncat privirea înapoi la îndrăzneala crescândă şi şi-a reţinut, îndreptat în şa.

Ochii aţintiţi asupra lui, furtivi şi precauţi si cu neîncredere.' Uri bărbat îmbrăcat în cârpe se ridică lângă şoferul primului vagon care, la fel ca paznicul, avea gluga, îl smuci, capota căzu înapoi.

Dezvăluind chipul ofilit al unui mort. Capul în mare parte fără păr se întoarse, tăcut timid; prize joase se aşează pe bărbatul ghemuit pe bancă.

Chiar şi în timp ce îngrijorătorul ţipa, răsucindu-se pentru a se arunca din căruţa, singuraticul paznic al rulotei şi-a tras scrapele, dezvăluind lame largi de fier pătate într- un model de ghimpe evazate de negru şi portocaliu pal. Gluga s-a lăsat înapoi pentru a dezvălui o' faţă lată tatuată într-un mod identic, gura deschizându-se peritru a dezvălui canini lungi în timp ce gardianul zâmbea. Nu era umor în acel zâmbet, doar promisiunea de haos.

A fost suficient pentru mulţime.

Urlând, tresărind înapoi, au fugit.

Câteva clipe mai târziu, cele patru vagoane şi singurul lor gardian şi-au reluat călătoria.

Mergem la îngrijorarea lui Jatem, ieşind în trafic, lucrând încet spre poarta oraşului, uride gardianul singuratic şi tatuat şi-a reînvelit armele.

Cadavrul fără glugă care călăuziva vagonul de plumb părea să nu-şi ajusteze capacul şi, în scurt timp, şoferul neînsufleţit a căpătat o escortă zgâlţâitoare şi scârţâitoare de trei corbi, fiecare luptând să găsească cumpărături pe pateul gri şi zdrenţuit. Când rulota a ajuns la poartă, şoferul purta câte o' corb pe cap şi câte una pe fiecare umăr, toţi ocupaţi smulgând fâşii de carne deshidratată de pe fată.

Un paznic al porţii a ieşit să-şi mişte ochii spre paznicul ghimpat si bestial, îri timp ce trăgea frâul sub arc.

— Mormăi, nu-i aşa? Ai fost într-o ceartă, omule. Aceasta este rulota lui Sirik, zeii de jos! Acest ultim strigăt anunţa descoperirea de către observator a primului şofer de vagon.

— Mai bine lasă-ne să trecem, spuse Gruntle cu o voce joasă, răguşită. — Nu am chef de mai mult de o conversaţie, iar aceea îi aparţine lui Sirik. înţeleg că şi-a făcut mutarea în noua lui proprietate?

Bărbatul dădu din cap, cu chipul palid şi cu ochii puţin sălbatici. Făcând un pas înapoi, îi făcu semn lui Gruntle.

Călătoria până la moşia lui Sirik a fost din fericire scurtă. Trecuţi BarbicanulTui Despot, apoi stânga, ocolind High GallowsHill înainte de a ajunge la peretele proaspăt tencuit şi la poarta largă, cu arc malt, care dă în complexul comerciantului.

Probabil că s-a auzit dinainte, căci Sirik însuşi aştepta, la umbra de soarele dimineţii de un servitor cu o umbrelă de soare. O jumătate de duzină de bărbaţi blindaţi din garda sa privată de corp erau strânşi în jurul lui. Expresia comerciantului s-a prăbuşit rapid când a văzut doar patru vagoane rostogolindu-se în complex. Blestemele au călărit aerul prăfuit ae la gardieni când l-au spionat pe primul şofer, al cărui cioar central în acel moment a decis să-şi desfăşoare pe jumătate aripile pentru a-şi recăpăta echilibrul în timp ce mâinile ofilite zvâcneau urmele, oprind căruţa.

Gruntle făcu frâu şi descălecă încet.

Sirik îşi flutură mâinile într-un gest neputincios. 'Dar dar-'

Scoaterea mantiei a scos la iveală stricăciunile aduse lanţului lui Gruntle, tăieturile prin zalele negre de fier, găurile şi înţepăturile, sângele încrustat. — Răudătorii, spuse el într-un bubuit, zâmbind din nou.

'Dar-'

— Am dat socoteală bună, reluă Gruntle, strâmbându-se la paznicii din spatele comerciantului. — Şi dacă ai mai elibera acolo câteva dintre preţioasele

tale haine, s-ar putea să ne descurcăm si mai bine. Petrecerea de raid a rost una mare, o sută de sălbatici care ţipă. Proştii au incendiat celelalte vagoane chiar dacă le-au jefuit.

Unul dintre gărzile de corp, căpitanul lui Sirik, cu chipul de sear, făgu un pas înainte, încruntat la vagoane. — O sută, nu-i aşa? împotriva ce, opt paznici sub comanda ta, Gruntle? Ne iei de idioţi? O sută de locuitori şi nu ai fi aici.

— Nu, Kest, nu esti un idiot, încuviinţă Gruntle. — Cu craniul gros şi un bătăuş, dar nu un idiot.

În timp ce căpitanul şi oamenii săi se înfrânau, Sirik ridică o mână tremurândă. — Mormăi, Gisp stă în căruţa aia, dar e mort.

'El este. La fel şi ceilalţi trei.

— Dar... dar cum?

Ridicarea din umeri a lui Gruntle era o rulare de rău augur a umerilor săi masivi. „Nu sunt sigur”, recunoscu el, „dar oricum mi-au primit ordinele – desigur, eram disperată şi ţipeam lucruri pe care în mod normal nu le faceam, dar până atunci eram ultimul rămas şi cu patru vagoane supravieţuitoare şi **tQt** atâtea cai. .' A ridicat din nou din umeri, apoi a spus: „îmi iau plata acum, Sirik. Ai jumătate din Kelyk-ul Bastion pe care ţi-l doreai şi asta e mai bine decât nimic.

[1] *Şi ce să fac cu patru şoferi strigoi? a ţipat Sirik.*

Gruntle se întoarse, aruncându-se privirea spre Gisp. — Mergeţi la Hood, voi

patru. Acum.[1]

Şoferii s-au prăbuşit imediat, alunecând sau clătinându- se de pe stinghii. Cei trei corbi care strângeau de chipul zdrobit al lui Gisp au pus un furtun indignat, apoi s-au aruncat în jos pentru a-şi relua masa odata ce trupul s-a aşezat pe praful complexului.

Sirik îşi revenise suficient pentru a arăta iritare. — Cât despre plată...

— Pe deplin, interveni Gruntle. Te-am avertizat că nu avem destule. Poate că Kest nu este un idiot, dar tu eşti, Sirik. Şi şaisprezece oameni au murit pentru asta, ca să nu mai vorbim de o sută de DwelL Sunt pe cale să vizitez Breasla, după cum este necesar. îmi primesc plata integral şi îmi voi păstra părerile pentru mine. În caz contrar. .' Gruntle clatină din cap: „Nu vei mai angaja paznici de rulotă. Vreodata din nou.[1]

Faţa acoperită de transpiraţie a lui Sirik a funcţionat o vreme,' până când ochii lui' au găsit o expresie de resemnare. — Căpitane Kist, plăteşte-l pe bărbat.

La scurt timp mai târziu, Gruntle a ieşit în stradă. Făcând o pauză, ridică privirea spre cerul dimineţii, apoi porni spre casă. în ciuda căldurii, îşi îmbrăcă mantia şi trase din nou gluga. Nenorocitele semne de pe pielea lui s- au îmbogăţit de luptă şi a durat săptămâni până să se estompeze înapoi într-o nuanţă fantomatică. Între timp, cu cât se

putea face mai puţin vizibil, cu atât mai bine. Banuia că coliba pe care o numea acasă era deja baricadată de o crimă de acoliţi care aşteptau întoarcerea lui. Femeia cu pielea de tigru care s-a proclamat Mare Preoteasa a templului local ar fi auzit strigătul de luptă aprig al Săbiei Mortale a lui Trake, chiar sila o distanţă de aproximativ treizeci de leghe în Câmpia Locuinţei. Şi ea ar fi într-o frenezie. . din nou, disperat ca întotdeauna pentru atenţia lui.

Dar lui Gruntle nu-i pasă nimic de ea şi de învinşii roşii pe care îi adunase la tâmplă. Uciderea acelor raiders nu fusese o sarcină pe care o salutase. Nicio plăcere în a vărsa blond, nicio încântare în propria lui furie sălbatică. îşi pierduse prieteni în ziua aceea, inclusiv ultima pereche care fusese cu el încă de la Capustan. Asemenea rani erau mult mai adânci decât cele pe care carnea lui încă le purta şi ar dura mult mai mult să se vindece.

Dispoziţie proastă, în ciuda poşetei bombate de consilii la centură/nu era înclinat să sufere împingerea normală necesară pentru a naviga pe principalele bulevarde şi străzi ale oraşului o singură apasare sau mârâit de prea multe şi ar fi probabil să tragă lame şi să se apuce să creeze o poteca, printre mulţimi, şi atunci n-ar mai avea de ales decât să fugă din Darujhistan sau să rişte să atârne de High Gallows Hill – şi aşa, odată trecută de Poarta EStates, chiar la sud de parcul Borthen, şi coborând rampa către

Lakefront District, Gruntle a luat un traseu giratoriu. , de-a lungul aleilor înguste şi întortocheate şi a curbelor pline de gunoaie între clădiri.

Puţinele siluete pe care le întâlnise în timp ce mergeau s-au îndepărtat rapid, parcă ar fi fost lovite blânde de un instinct de autoconservare.

A coborât pe o pistă ceva mai lată doar pentru a o găsi blocată de o trăsură înaltă care părea că ar n trecut printr- o revoltă – amintindu-i lui Gruntle că sărbătoarea era încă deschisă – deşi, în timp ce se apropia şi trecu timid membre dezmembrate şi dâre de sânge care se usucă încet şi când văzu gaura căscată din trăsură unde ar fi trebuit sa fie o uşă, cu interiorul întunecat nemişcat şi cenuşiu de ceaţă nemişcată, iar caii stând cu piei încrustate' de sudoare uscata, şi spumă – întreaga mizerie nesupravegheată şi aparent sfioasă la jafuri – a recunoscut că aceasta era una dmtre acele blestemate de trăsuri ale Breslei Trygalle, bine şi cu adevărat infamă pentru sosiri bruşte, inexplicabile şi invariabil violente.

La fel de iritant, Trygalle a fost un rival clar al breslei Caravanserai a oraşului, cu sistemul său de acţionariat fără precedent. Ceva la care Caravanseraiul ar fi trebuit să se gândească cu mult timp în urmă, deşi dacă ceea ce auzise Gruntle era aproape de adevăr, atunci rata de uzură în rândul acţionarilor lui Trygalle era îngrozitor de

mare – mai mare decât ar accepta orice gardian sănătos.

Apoi, din nou, a reconsiderat, iată-l că era singurul supravieţuitor al caravanei lui Sirik şi, în ciuda consiliilor, acum îşi' ducea profitul financiar nu era practic nimic în comparaţie cu profiturile pe care Sirik avea să le recolteze de la kelyk, mai ales acum că nu trebuia să facă asta. plăteşte şoferii lui. Desigur, va trebui să cumpere vagoane noi şi să le repare pe cele livrate de Gruntle, dar exista o asigiirare care să compenseze o parte din asta.

În timp ce ocoli trăsură pe stradă, i s-a permis o privire mai atenta, ajungând la concluzia, acru, că Trygâlle i-a construit pe nenorociţi să reziste la orice. Pârjolită, înţepată parcă de ghearele urşilor de câmpie, muşcată şi tăiată, vopsea strigătoare s-a desprins ca şi cum ar fi fost stropită cu acid. La fel de bătut ca un vagon de război.

Trecu pe lângă cai. Apoi, cu cinci paşi înainte, Gruntle se întoarse surprins. Aşa aproape şi fiarele ar fi trebuit să intre în panică – au intrat *mereu în* panică. Chiar şi cei pe care îi spărsese mirosul tremurau incontrolabil sub' el până când epuizarea nervoasă le-a atenuat spaima. Dar aici. . se încruntă, întâmpinând ochii unuia dintre lideri şi nu văzând decât un dezinteres obosit.

Scuturând din cap, Gruntle şi-a reluat călătoria.

Al naibii de curios. Apoi, din' nou, i-ar

fi descurcat cu un cal ca unul dintre aceia.

Mai bine, ce zici de unul mort? Mort ca Gisp?

Gândul l-a readus la anumite neplăcute la care nu prea voia să se gândească în acest moment. *Ca şi cum aş putea comanda morţilor*

Considera' că era prea bătrân pentru a descoperi noi talente.

Coracului din piele de morsă s-a clătinat periculos în cota dintre două şlepuri de comercianţi, riscând să fie zdrobit între ele înainte ca un vârste frenetic de către singurul ocupant să arunce ambarcaţiunea, pentru a se îndrepta câteva momente mai târziu lângă o aterizare plină de noroi, aglomerată cu capcane pentru raci. . Bărbatul care a urcat de pe coracul era îmbibat de la şolduri în jos, iar rucsacul pe care l-a trântit de un umăr s-a prăbuşit, apoi a încej>ut să se scurgă incontinent în timp ce se îndrepta pe doc pană la treptele uzate de piatră care urcau pe chei.

Era neîngrijit, avea barba de două sau trei zile, iar pieile pe care le purta păreau un amestec ciudat dintre cele purtate în mod normal sub armură şi cele pe care le-ar putea purta un pescar Nathii într-un'turbure. Pălăria din piele de focă care îi acoperea capul era deformată, decolorată de soare şi cu rame de sare. Pe lângă rucsac, purta un scimitar cu

aspect ciudat într-o teacă despicată, legată între ele de fâşii de piele uzate. Pomul cu cap de şarpe a scos la iveală' prize goale unde pietrele preţioase locuiseră cândva pentru ochi, colţi şi guler. înalt, slăbănog, s-a mişcat cu o grabă vag furtivă' odată ce a ajuns la chei, tăind printre mulţimi spre una dintre aleile de alimentare de pe cealaltă parte a străzii Frontului.

De la palierul de pe aj>ă, cineva ţipa, cerând să stie cine lăsase un coracul pe jumatate umplut lângă cuştile fui.

Ajungând la gura aleii, bărbatul a mers în câţiva pasi, apoi s-a oprit în umbră dintre depozitele cu pereţi înalţi. Si- a scos păîăria şi şi-a şters murdaria de pe frunte. Părul lui negru, m timp ce se rărea din faţă, atârna într-o coadă de cal lungă care fusese ascunsă sub pălărie, dar acum îi cădea până la spate. Fruntea şi faţa îi erau cusute în cicatrici, iar cea mai mare parte a urechii stângi lipsea, tăiate de ceva vreme în urmă. Scărpinându-şi o clipă barbă, şi-a pus pălăria la loc şi a pornit pe alee.

El a fost pus la mai puţin de zece paşi mai târziu, în timp ce două siluete s-au apropiat de el din nişte, una pe fiecare parte. Cel din stânga lui i-a blocat vârful unui pumnal ae coaste, în timp ce celălalt flutura o sabie scurtă m faţa ochilor, folosind-o pentru a-l îndrepta pe bărbat împotriva unui perete murdar.

Mut, se conformă bărbatul. în întuneric îl miji la cel cu sabia, apoi se

încruntă. — Leff.

Un rânjet pătat. — Hei, vechi partener, îmi place să apari.

Cel cu cuţitul pufni. — M-am gândit că nu te vom spiona niciodată cu pălăria aceea stupidă, nu-i aşa?

‘Arde! Nu vă pot spune cât de bucuros sunt să vă văd pe amândoi. Zei de mai jos, aş fi crezut că voi doi v-ati fi întâlnit cu finaluri îngrozitoare cu mult timp în urmă. t)ar aceasta este o mare descoperire, prieteni! Dacă aş avea vreo monedă... vreuna... de ce, v-aş cumpăra amândoi o băutură...

— Destul de asta, spuse Leff cu un mârâit, fluturând încă sabia în faţa feţei bărbatului. — Eşti pe lista noastră, Torvald Nom. ' Da,' foarte jos, deoarece majoritatea oamenilor s-au gândit că eşti plecat de mult şi aproape la fel de mult mort. Dar ai rămas fără o datorie – una mare şi mai mare acum, da – ca să nu mai vorbim că ai terminat cu mine şi Scorch...

'Cu greu! îmi amintesc că ne-am absolvit oficial parteneriatul, după acea noapte când...

Scorch şuiera: — Linişte, la naiba! Nimeni nu ştie nimic despre nimic din toate astea!

— Ideea mea a fost, explică Torvald în grabă, nu am rămas niciodată fără voi doi.

— Nu contează, spuse Leff, din moment ce nu de asta eşti acum pe listă, nu-i aşa?

— Voi doi trebuie să fiţi disperaţi să vă înfruntaţi pe unul dintre acei...

— Poate că suntem, spuse Scorch, şi poate că nu suntem. Acum, să spui că eşti stricat este o veste proastă, Torvald. Pentru voi mai mult decât noi, din moment ce acum trebuie să vă livrăm. Şi al meu, împrumutătorul Gareb nu va fi mulţumit?

'Aştepta! Pot sa obţin aceşti bani – pot stinge datoria. Dar am nevoie de timp./.

— Nu e timp să-ţi dau, spuse Leff, clătinând din cap. — îmi pare rău, vechi prietene.

— Într-o noapte, asta e tot ce întreb.

— Într-o noapte, să alergi cât de departe poti.

— Nu, jur. Doamne, tocmai m-am întorşi Aici să-mi onorez toate datoriile!

— Serios, şi cum plănuiesti să faci asta?

— Cel mai bine lasă-mi detaliile în seama mea, Scorch, doar ca să te ţin pe tine şi pe Leff nevinovaţi. Acum, sunt foarte jos pe această lista – ar trebui să fiu, deoarece au trecut ani de zile. Asta înseamnă că nimeni nu se aşteaptă să vii cu mine, nu? Dă-mi o noapte, doar una, asta e tot ce cer. Ne putem întâlni din nou chiar aici, mâine la ora asta. Nu voi rămâne fără voi doi, vă promit.

— Trebuie să crezi că suntem idioţi, spuse Leff.

— Ascultă, odată ce i-am lichidat

datoria lui Gareb, te pot ajuta. Cu acea lista. Cine e mai bun decât mine la astfel de lucruri?

Expresia neîncrezătoare a lui Scorch îi întinse fata până când parea că ochii îi vor cădea din orbite. îşi linse buzele, arunca o privire lui Leff.

Torvald Nom a văzut toate astea si a dat din cap. — Da, voi doi aveţi probleme, bine. Listele alea mestecă pe oricine le ia. Trebuie să vă spun că sunt uimit şi, ei bine, profund dezamăgit să constat că voi doi v-aţi scufundat atât de departe de când am plecat. Doamne/ dacă aş fi ştiut, ei bine, m-aş fi gândit să rămân...

Leff pufni. — Acum, asta e o minciună blestemată.

— În regulă, poate o exagerare. Deci... ce spune Gareb că îi datorez acum?

— O mie de consilii de argint.

Torvald Nom rămase cu gura căscată, culoarea părăsindu-i faţa. — De dragul lui Hood, tocmai mi-a cumpărat o cină şi un ulcior sau două! Şi chiar şi atunci, mi-am dat seama că era pur şi simplu generos. Am vrut să lucrez pentru el sau ceva. Am fost insultat când mi-a trimis o factură pentru noaptea aceea...

— Interes, Torvald, spuse Leff. — Ştii cum e.

— în plus, adăugă Scorch, te-ai ridicat şi ai fugit. Unde ai fost în tot acest timp?

— Nu m-ai crede niciodată.

— Sunt cicatrici ale cătuşei pe încheieturile tale?

— Da, şi mai rău. Nathii' sclave stilouri. Sclavi Malazan – până la şapte oraşe. Beru fend, prietenii mei, nimic nu a fost frumos. Şi în ceea ce priveşte lunga călătorie înapoi, de ce, dacă aş 'fi bard, aş race o avere învârtind povestea aceea!

Sabia care plutea în faţa feţei lui clătinase, se scufundase şi acum căzuse, în' cele din urmă, în timp ce vârful cuţitului care îi înţepa coastele se lăsă înapoi. Torvald s-â uitat repede în ambele feţe din faţa lui şi a spus: „Într-o noapte, vechi prieteni, şi' toate acestea vor fi lămurite. Şi pot începe sa te ajut cu acea listă.

— Ne-'am primit deja ajutor, spuse Leff, deşi nu părea multumit de această recunoaştere.

[1]Oh? OMS?l

— Kruppe. Îţi aminteşti de el?

— Gardul ăla gras şi uleios care atârnă mereu la Phoenix Inn? Sunteţi nebuni doi?

Scorch spuse: — Este noul nostru local, Torvald, de când Bormen ne-a dat afară pentru...

— Nu-i spune astfel de lucruri, Scorch!

— într-o noapte, spuse Torvald dând din cap. ‘De acord? Bine, nu vei regreta.

Făcând un pas înapoi, Leff îşi înveli sabia scurtă. — O fac deja. Asculta, Torvald. Fugi şi te vom urmări, indiferent

unde te duci. Poţi sări direct înapoi în ţarcuri de sclavi Nathii şi vom fi acolo chiar lângă tine. Mă Înţelegi?

Torvald se încruntă la bărbat pentru o clipă, apoi dădu din cap. — Aşa fac, Leff. Dar m-am întors, acum, şi nu plec nicăieri, niciodată.

'O noapte.[1]

— Da. Acum, voi doi ar fi bine să vă întoarceţi la chei – cine ştie cine s-ar putea pregăti să fugă pe următoarea navă care pleacă.

Ambii bărbaţi păreau brusc nervoşi. Leff l-a împins pe Torvald în timp ce trecea pe lângă el, cu Scorch pe călcâie. Torvald i-a privit alergand până la gura aleii, apoi aruncându-se m mulţimea de pe Front Street.

„Cum se face"/a întrebat el pe sub răsuflarea, pe nimeni, „că idioţii complet trăiesc mai departe, şi mai departe? Şi pe?[1]

Şi-a ajustat capacul de ploaie Moranth, asigurându-se că niciunul dintre obiectele secrete în buzunarele de dedesubt nu fusese strâns împins sau, zeii fereşte, rupt. Nu picură nimic. Fără senzaţii de arsură, fără brezentă de alunecare. . tot ceea ce. ***Bun*** . Trasându-şi palăria floppy, porni încă o dată.

Chestia asta cu Gareb a fost al naibii de iritante. Ei bine, ar trebui să facă ceva în privinţa asta, nu-i aşa? *O noapte.*

Amenda. Aşa să fie. Restul poate aştepta. Sper.

Născut în oraşul One Eye Cat în urmă cu douăzeci şi şapte de ani, Hunible Measure era de sânge amestecat. 0 femeie Rhivi, vândută unui negustor local m schimbul unei duzini de bare de fier stins, a născut un fiu nenorocit un an mai târziu. Adoptat în gospodăria tatălui său, după opt ani, băiatul a fost ucenic m meseria de timid de fier şi ar fi moştenit întreprinderea dacă nu pentru o 'noapte îngrozitoare când lumea lui adăpostită şi stabilă s-a terminat.

Sosise o armată străină, investind oraşul într-un asediu. Zile şi nopţi de mare entuziasm din partea tânărului, apoi, cu străzile în flăcări de zvonuri despre gloria promisă de apartenenţa oraşului la marele şi bogatuf Imperiu Malazan — dacă numai proştii din palat ar capitula. Ochii tatălui său străluciseră de acea făgăduinţă imaginată şi, fără îndoială, tocmai în creşterea acestor viziuni, comerciantul în vârstă a conspirat cu agenţi ai Imperiului pentru a deschide porţile oraşului într-o noapte – o încercare care s-a încheiat cu un eşec catastrofal, cu negustor suferind arestare şi apoi execuţie, iar moşia lui a fost invadată de soldaţii din garnizoana oraşului cu săbiile scoase.

Acel asalt lăsase amintiri de coşmar care nu aveau să părăsească niciodată

Humble Measure. Asistând la violul şi uciderea mamei sale şi la cea a surorilor sale vitrege.

Ţipete, fum şi sânge, pretutindeni sânge, ca darul amar al vreunui zeu întunecat – oh, şi-ar aminti acel sânge. Bătut şi în lanţuri, fusese târât în stradă şi ar fi suferit aceeaşi soartă' ca şi ceilalţi dacă nu ar' fi fost prezenţa unei companii de mercenari aliate cu oraşul. Comandantul său, un războinic înalt şi înverşunat, pe nume Jorrick Sharplance, preluase' comanda puţilor de prizonieri supravieţuitori.

Compania respectivă a fost ulterior alungată din One Eye Cat de către conducătorii paranoici ai oraşului, navigând cu nave peste Lacul Old King, cu puţin timp înainte ca un alt act de trădare să se dovedească mai de succes decât prima încercare. încă o noapte de măcel, de data aceasta la mâinile însângerate ale asasinilor Claw, şi One Eye Cat a căzut în Imperiul Malazan.

Jorrick Sharplance îşi luase prizonierii cu el, eliberându-i pe malul sălbatic de sud al lacului, chiar la poalele One Eye Range, cu provizii suficiente pentru a-i duce prin trecarile muntoase până în Podişul Old King. De acolo, Humble Measure îi condusese pe' supravieţuitorii gospodăriei sale, sclavi şi cetăţeni liberi deopotrivă, pe căile comercianţilor până'în oraşul Bear. O scurtă şedere acolo, apoi spre sud până la Patcli şi mai departe spre Rhivi Trail.

O scurtă şedere în Pale, până când, fugind încă de un alt asediu Malazan, coborâm m Darujhistan m mijlocul unei coloane decrepite de refugiaţi.

După care Humble Measure se stabilise în ultimul birou supravieţuitor al afacerii tatălui său, acolo pentru a începe un proces lung şi atent de reconstrucţie care î-a perfecţionat abilităţile tactice şi, într-adevăr, forţa lui.

O călătorie atât de lungă şi grea asigurase loialitatea personalului său. Sclavii au fost răsplătiţi cu emancipare şi nimeni nu a refuzat oferta lui de angajare. Comerţul lui cu fier a înflorit. Pentru o vreme, s-a părut că blestemul care era Imperiul Malazan ar fi putut să-l urmărească încă o dată, dar existase un dar, un dar de sânge pe care acum îl înţelegea bine, iar viaţa oraşului fusese cruţată.

Pentru cât timp? Humble Measure cunoştea bine cum a făcut Imperiul lucrurile. Infiltrare, acte inteligente de destabilizare, asasinate, fomentarea panicii şi dizolvarea ordinii. Faptul că aveau acum o ambasadă în' oraş nu era decât un mijloc de a-şi aduce agenţii lor ucigaşi în shy;tan Darujhis. Ei oine, a terminat de alergat.

Strămoşii tatălui său făcuseră comerţ cu fier timp de douăsprezece generaţii. Aici, în biroul din districtul Gadrobi din Darujhistân, în bolţile mult sub nivelul străzii, găsise înregistrări scrise care se întorceau cu aproape şase sute de ani. Şi

printre cele mai vechi dintre acele suluri de velin, Humble Measure făcuse o descoperire.

Darujhistan nu avea să cadă în stăpânirea Imperiului Malazan – el găsise mijloacele pentru a asigura asta. Pentru a se asigura, într-adevăr, că mcio putere străină nu va mai putea ameninţa oraşul pe care acum îl numeşte acasă, să-şi pună din nou în pericol familia, pe cei dragi.

Pentru a realiza acest lucru, Humble Measure a înţeles bine că va avea nevoie de toată perspicacitatea lui pentru a duce la bun sfârşit planuri complicate. Ar avea nevoie de sume uriaşe de monede, pe care le avea acum la dispoziţie. Şi, din păcate, ar trebui sa fie nemilos.

Neplăcut, da, dar un sacrificiu necesar.

Biroul central al Eldra Iron Mongers era o colecţie extinsă de clădiri,^ depozite şi curţi de lucru chiar la nord tie Poarta Two-Ox. întregul complex a fost zidit şi practic autonom. Trei seturi de forje aveau faţa unei turnătorii alungite, cu un singur etaj, sprijinită de'peretele de vest. Sub el curgea un pârâu subteran care dadea scurgere în râul Maiten, efluentul şi deşeurile care ieşeau din acel pârâu dând golfului dincolo de numele său de Brownrun şi, m majoritatea zilelor, pata s-a extins până la Lacul Azure,' o consecinţă nefericită a fierului de lucru. , aşa cum le spunea ' adesea oficialilor oraşului când ' plângerile pescarilor

Gadrobi au devenit prea stridente pentru a fi ignorate. Ofertele de recompensă erau de obicei suficiente pentru a reduce la tăcere astfel de obiecţii şi, în ceea ce priveşte ironia uşor amară, Humble Measure a simţit-o atunci când plătea aceste sume – o ironie bazată pe faptul că fierul era nevoie de toţi, cererea nesfârşită, de la cârlige până la armuri, şi săbii – ei bine, el a' păstrat asta cu înţelepciune pentru el.

Clădirea administraţiei s-a ridicat pe peretele sudic al complexului, atât de birou, cât şi de reşedinţă. Cartierele personalului dominau aripa cea mai apropiată de capătul sudic al turnătorii. Blocul central adaposteau arhivele şi camerele clericale. Aripa finală era cea mai veche parte a structurii, fundaţiile sale datând dintr-o epocă în care bronzul era metalul principal, iar civilizaţia era încă o promisiune brută. Mult sub nivelul solului acestei aripi, scări străvechi se şerpuiau prin straturi de calcar, deschizându-se spre o succesiune de bolţi cioplite brut, care fuseseră folosite ca încăperi de ' depozitare de

g

eneraţii. Cu mult înainte de o astfel de utilizare banală, ănuia'Humble Measure, aceste cripte aveau un scop mai întunecat.

Recent transformase o astfel de cameră într-un birou secret, în care putea lucra singur, protejat de o scărcătură de saloane îndelungate, şi aici avea sa rămână aproape toată noaptea, ciudat de

neobosit, ca şi cum ar fi însăşi nobilimea cauzei sale. l-a binecuvântat cu rezerve inumane – o dovadă suplimentară pentru mintea lui că eforturile lui începuseră să ofere daruri, un fel de recunoaştere, de la puterile pe care puţini chiar bănuiau că mai existau.

Gândurile lui erau asupra unor astfel de chestiuni chiar şi în timpul zilei, şi în special în această zi, când slujitorul său cel mai loial – singurul om care ştia despre criptele secrete şi, într-adevăr, despre planul general al lui Humble Measure – a intrat în biroul său şi i-a pus o mică ceară, carte pe biroul lui, apoi a plecat.

O accelerare bruscă a anticipării, zdrobită rapid odată ce a deschis cartea şi a citit mesajul înscris în ceară.

Cel mai nefericit. Patru asasini, toţi eşuând. Breasla l-a asigurat că un asemenea eşec nu se va repeta.

Aşadar, ţintele se dovediseră a fi cu adevărat la fel de periculoase 'pe cât bănuise Humble Measure, mângâiere acru, vai. A pus cartea jos şi a întins mâna spre rola de pe farfuria ei încălzită. A topit cu grijă mesajul.

Breasla ar trebui să facă mai bine. Ca să nu-şi piardă credinţa şi să caute. . alte mijloace.

În curţile de dincolo, barele de fier zgomoteau când erau rostogolite de pe paleţi pe paturile şinelor care duceau la depozit, ca ciocnirea bruscă a armatelor pe un câmp de luptă. Sunetul îl făcu pe

Humble Measure să tresară.

Orice era necesar. *Orice era necesar*

în foarte scurt timp, nava străină apropiindu-se din ce în ce mai mult de capacul debarcaderului Lowstone Pier a atras atenţia mulţimilor de pe chei, suficient pentru a atenua vuietul constant al vânzătorilor, scrozatorilor, ghicitorilor, prostituatelor, căruşilor şi pescarilor. Ochii s-au mărit. Conversaţiile au murit în timp ce plămânii au smuls aerul şi l-au ţinut încordat în stare de şoc amorţit. Un râs brusc ţipă, urmat rapid de alţii.

Stând la prova navei joase, o mână palidă, perfectă, sprijinită pe gâtul sculptat al prorei cu cap de cal, era o femeie. Dacă nu pentru frumuseţea ei uluitoare, eterică, echilibrul ei era atât de regal, atât de trufaş, încât s-ar fi apropiat de caricatură. Era îmbrăcată într-o'bluză diafană de verde smarald care strălucea ca apa într-un râu glaciar. Purta o centură lată de piele neagră în care erau înfipte trei pumnale cu lamă goala, iar dedesubt, pantaloni de piele tăbăciţi, strânşi, până la jambiere din piele brută. În spatele ei, pe punte şi'în tachelaj, roiau o zeci de bhokarala, în timp ce mea trei se luptau pentru vâsla de cârmă.

Toate porturile din întreaga lume posedau poveşti despre sosiri revoltător de ciudate, dar niciuna nu se potrivea cu asta, sau aşa ar fi susţinut de martorii din case şi baruri în anii următori. Pe măsură ce nava aluneca mai aproape de dig,

dezastrul părea iminent. Bhokarala erau simple maimuţe, la urma urmei, poate la fel de deştepţi ca un câine obişnuit. Să faci echipaj pe o navă? Ridicol. Trage în dană cu precizie pricepută? Imposibil. Cu toate acestea, în ultimul moment, cele trei creaturi care se luptau pentru controlul vâslei de conducere au înclinat în mod miraculos nava. Barele de protecţie de paie abia s-au strâns între carenă si piatră, în timp ce ambarcaţiunea a împins debarcaderul. Liniile au navigat în abundenţă haotică, doar câteva la îndemâna operatorilor de pe doc [1] dar suficiente pentru a face nava rapidă. Sus, deasupra catargului principal, vela s-a urcat şi s-a rupt, apoi curtea s-a slăbit şi pânza s-a îndoit în timp ce cădea, prinzând temporar un bhokaral în ea, unde creatura s-a zguduit şi s-a luptat cu putere să se elibereze.

Jos, pe puntea principală, bhokarala s-a repezit din toate direcţiile pentru a lupta peste pasarela, iar toţi cei de pe chei au' privit cum scândură gri şi deformată ieşea si cobora zvâcnindu-se în jos pentru a' zăngăni pe pietrele debarcaderului, o sarcina care a dus la trei sau patru dintre fiarele negre, înaripate, căzând în apă cu scârţâituri jalnice.

La o duzină de paşi distanţă statea un funcţionar de la comandantul portului,' ezitând' prea mult în abordarea lui de a cere taxe de acostare. Bhok;arala scufundată s-a urcat înapoi pe punte,

unul cu un peşte mare în gură, făcându-i pe alţii să se repeze pentru a lupta pentru premiu.

Femeia făcuse un pas înapoi de pe stanga ei de lângă proa, dar, în loc să traverseze puntea principală pentru a debarca, ea a dispărut prin trapa cabinei.

Funcţionarul se îndreptă înainte, apoi se retrase repede, când o jumătate de duzină de bhokarala care se înghesuiau pe sină lângă pasarela si-au dezvăluit colţii spre el.

Obişnuită în rândul mulţimilor, fascinaţia faţă de noutate' a fost de scurtă durata şi în scurt timp, deoarece nu s-a întâmplat nimic altceva de remarcat m afară de încercările zadarnice ale funcţionarului de a extrage taxele de acostare de la o zeci de' maimuţe înaripate care nu făceau altceva decât să mârâie şi să facă feţe. la el – unul care mergea atât de departe încât să-l arunce cu un cap de peşte proaspăt – privirea fixă a şovăit şi s-a îndepărtat, mâpoi la orice sarcini şi orice solicitare au necesitat atenţie înainte de apariţia navei. Cuvântul despre glorioasa femeie şi despre echipajul ei absurd a alergat spre exterior pentru â infesta oraşul, iute ca graurii care se învârteau din stradă în stradă, pe măsură ce după-amiaza se întindea.

în cabina căpitanului de la bordul navei, Scillara a privit cum sora Spiţe, cu un zâmbet slab pe buzele pline, turna

pahare de vin şi le aşeza în faţa oaspeţilor ei aşezaţi în jurul mesei hărţilor. Zâmbetul s-a prăbuşit într-o încruntă tristă – doar puţin exagerată – când Cutter s-a răsucit în scaun, prea frustrat pentru a accepta gestul paşnic.

— O, într-adevăr, spuse Spiţe, o oarecare maturitate din partea ta ar fi o uşurare chiar acum. Călătoria noastră a rost lungă, da, dar reiterez că amânarea debarcării până la amurg rămâne cea mai înţeleaptă cale.

— Nu am duşmani aici, spuse Cutter cu un mârâit beligerant. 'Doar prieteni.[1]

— Poate că este adevărat, recunoscu Spiţe, dar te asigur, tânăr asasin, Darujhistan nu este oraşuf pe care l-ai lăsat m urmă cu ani în urmă. încărcat, aşezat chiar pe marginea unui mare pericol...

'Ştiu că! O simt — am simţit-o înainte de a veni vreodată la bordul navei tale blestemate! De ce crezi că doar stau aici, fără să faci nimic, mi se pare cea mai proastă decizie posibilă? Trebuie să văd oameni, trebuie să avertizez...

— O, dragă, interveni Spiţe, crezi cu adevărat că singur eşti conştient de pericol? Asta atârnă în echilibru chiar acolo, la îndemâna ta? Aroganţa tinereţii!

1

Scillara şi-a umplut pipâ cu frunze de foşnet şi a petrecut o clipă aprmzând-o. Emoţii grele şi tulbyrătbare au umplut canina. Nimic nou în asta, desigur.

întreaga călătorie fusese haotică si contrară din momentul în care ea, Cutter, Barathol şi Chaur fuseseră pescuite din mări, chiar dacă cerul arunca pahare uriaşe de foc din toate

E

ărţile. Bhokarala veneratoare, un catâr nenorocit, o cîrgă ătrână care s-a prăbuşit într-o grămadă de păianjeni, dacă unul se uita cu piept în direcţia ei. Un Mare Preot al Umbrei slăbănog, complet nebun şi un Trell cu inima zdrobită. Şi, în timp ce Spiţe s-a comportat cu toate aerele unei prinţese miştoate, ea era într-adevăr o vrăjitoare SoletaKen,' îngrozitor de puternică şi periculos de plină de nădejde ca o Zeiţă Bătrână. Nu, o navă mai pestriţă de pasageri şi echipaj Scillara nu si-ar putea imagina.

Şi acum iată-ne. Sărmanul Darujhistan! — Nu va dura mult acum, îi spuse ea lui Cutter. „Este mai bine să încercăm să rămânem cât mai departe de preaviz.

Iskaral Pust, aşezat pe scaun cu picioarele întinse, astfel încât faţa lui ca de broască râioasă să-i fie între genunchi, părea să se sufoce cu acel comentariu; apoi, mrosindu-se şi chiar bombat, se încruntă la masă. — Avem o echipă de maimuţe nebune! Capul i s-a înclinat şi s-a uitat încordat la Scillara. „Am putea fuma cu ea peşte uscat – doar să-i atârnăm în părul ei! Desigur, peştele ar ajunge să ne otrăvească pe toţi, ceea ce ar puteâ fi planul ei tot timpul! Ţine-o departe de mâncare şi băutură – oh, da,

am înţeles-o'. Niciun Mare Preot al Umbrei nu poate fi păcălit atât de uşor! Oh nu. Acum, unde eram? Sprâncenele lui s- au încruntat, apoi s-au ridicat brusc ameninţător în timp ce se uita la ea. 'Sunt aviz! De ce să nu te strecori în acel nor al tău, femeie?

Ea i-a aruncat un sărut plin de fum.

Spiţe îşi puse paharul jos. — Dispoziţiile cu care ne confruntăm acum merită probabil discutate' nu crezi?

Această întrebare, adresată tuturor, a scos doar priviri goale.

Spiţe oftă. — Mappo Runt, cel pe care îl cauţi nu se află pe acest continent. Chiar şi aşa, v-aş sfătui să treceţi pe uscat aici, poate până la La'mat'ath, unde ar trebui să puteţi obţine trecerea către imperiul căzut al Lether.

' Trell o studie de sub sprâncenele lui grele. — Atunci nu voi zăbovi.

— O, nu trebuie să zăbovească, şopti Iskaral Pust. 'Nu Nu NU. Prea multă furie, j>rea multă durere. Uriaşul nu poate zăbovi, sau, mai rau, nu poate să se *prefacă* . Falsificarea ar fi groaznică şi, probabil,^ oricum împotriva legii. Da, poate aş putea să'-l arestez. închis, uitat într-o temniţă nefastă. Oh, trebuie să mă gândesc la această posibilitate, tot timpul zâmbind binevoitor! Şi a zâmbit.

Mogpra pufni. — Soţ, spuse ea dulce, ţi-am ghicit soarta. În Darujhistan îţi' vei găsi nemesisül,' o ciocnire catastrofală. Devastări, mizerie pentru toţi, dezlănţuirea de blesteme oribile şi puteri

feroce. Ruina, o asemenea ruină încât visez în fiecare noapte la pace binecuvântată, asigurată că universul este din nou în echilibru.

— Cu greu îmi pot imagina, spuse Spiţe, o umbră care impune un echilibru de orice fel. Acest soţ al tău slujeşte unui zeu diabolic, un zeu cel mai neplăcut. Cât despre ghicirea ta, Mogora, se întâmplă să ştiu că nu ai asemenea talente...

— Dar pot să sper, nu?

— Asta nu este lumea pentru dorinţe, dragă.

„Nu mă „dragă”! Eşti cel mai rău fel de vrăjitoare, una arătătoare! Dovada că' farmecul nu este altceva decât o farmec...

— O, nevastă, cântă Iskaral Pust, dacă te-ai putea încânta. De ce, sfârşitul greaţei mele...

Cu un mârâit, Mogora a'virat într-o masă clocotită de păianjeni, revărsându-se peste scaun şi pe podeaua de scândură, apoi împrăştiindu-se în toate direcţiile.

Iskaral Pust a chicotit la ceilalţi. — De aceea stau aşa, proştilor. Vă va muşca pe toti, cu orice ocazie! A împunsat cu un deget noduros la Scillara: — Cu excepţia dvs., desigur, pentru că o îmbolnăviţi!

— Bine, răspunse ea, apoi aruncă o privire spre Barathol. Bărbatul uriaş cu pielea neagră zâmbea pe jumătate în timp ce îi observa pe ceilalţi. În spatele lui stătea Chaur, cu zâmbetul lui prostesc neclintit chiar şi în timp ce încerca să

lovească păianjeni. — Şi ce rămâne cu tine, fierar? Nerăbdător să explorezi acest mare oraş al focului albastru?

Barathol a ridicat din umeri. „Cred că sunt, deşi a trecut ceva timp de când m-am trezit ultima oară printre mulţimi. îmi imaginez că m-ar putea chiar bucura de anonimatul. Părea să ţină seama de mâinile sale acolo unde se sprijineau pe masă' în faţa lui şi văzu ceva în ţesutul lor de cicatrici care l-a făcut să se încruntă, apoi l'e-a retras încet din vedere. Ochii lui întunecaţi se deplasară de la ai ei, aproape timid.

Nu unul pentru mărturisiri măreţe, Scillara ştia bine. Un singur regret putea zdrobi o mie de fapte mândre, iar Barathol Mekhar avea mai multe regrete decât puteau suporta majoritatea muritorilor. Nici nu era suficient de tânăr ca să-şi croiască drum prin ele, presupunând, desigur, că tinereţea era într-adevăr o perioadă de neînfricare îndrăzneaţă, acea preţioasă nesocotire faţă de viitor care permitea, ei bine, aproape orice, atâta timp cât serveşte o nevoie imediată.

— Recunosc, spuse Spiţe, o anumită melancolie când vizitez oraşe vibrante, cum este şi acest Darujhistan. O viaţă lunga ne învaţă cât de efemeră este gloria atât de înfloritoare. Am venit din nou peste cetăţi pe care le cunoşteam bine în epoca măreţiei lor, numai pentru a găsi ziduri prăbuşite, praf şi pustiire.

Cutter şi-a dezvăluit dinţii şi a spus:

„Darujhistanul a rezistat de două mii de ani şi va rezista încă două mii – chiar mai mult”.

Spiţe dădu din cap. 'Exact.[1]

— Ei bine, nu avem timp liber să trăim milenii, Spiţe...

— E clar că nu ai ascultat, a întrerupt ea. „Agrementul nu este o noţiune relevantă. Luaţi în considerare oboseala care afectează adesea oamenii tăi, la sfârşitul vieţii lor. Apoi înmulţiţi asta de nenumărate ori. Aceasta este povara de a fi longeviv.

— O clipă, atunci, în timp ce plâng pentru tine, spuse Cutter.

'Atât de ingratitudine! Foarte bine, tinere, te rog, lasă- ne acum, iar dacă asta va fi ultima dată pe care te văd, atunci voi cunoaşte într-adevăr răsplata purtării pe îndelete!

Cutter şi-a frecat fata şi a părut doar câteva momente după ce s-a tras de părul lui. A tras aer în piept, a eliberat-o încet. — Aştept, mormăi el.

'într-adevăr?' Sprâncenele subţiri şi perfecte ale lui Spiţe s-au ridicat. — Atunci poate ca urmează să vină scuze?^

— îmi pare rău, spuse Cutter murmurând. „Doar că, cu ceea ce ma tem că este pe cale să se întâmple cu oraşul meu, apoi să pierd timpul – oricând – ei bine, nu este uşor.” El a ridicat din umeri.

— Scuzele cu avertismente nu au valoare, ştii, spuse Spiţe, ridicându-se. „S-a înserat încă? Nu vă puteţi târâi cu toţii până la paturi pentru o vreme? Sau

rătăcesc'prin cală sau ceva? Cutter atât de nepoliticos se îngrijorează de lucrurile pe care nu le poate controla, eu însumi simt prezenţa. . personaje, cu domiciliul în Darujhistan, de natură să mă alarmeze chiar şi pe mine. În consecinţă, trebuie să mă gândesc o vreme.'. preferabil singur.[1]

Scillara se ridică. — Să mergem, Cutter, spuse ea, luându-l de braţ.

Urmat de Chaur, Barathol l-a urmat pe războinicul Trell în stăpânire. La bord nu existau dane suficient de mari pentru a găzdui Mappo, aşa că îşi făcuse un fel de locuinţă m mijlocul baloturilor de provizii. Barathol văzu că Trell-ul îşi împachetase deja trusa, hamacul, armura şi armele, toate îndesate într-un sac singur, înnodat la gură cu un cordon din piele brută, iar acum stătea pe o ladă, ridicând privirea pentru a-l privi pe fierar.

— Vrei să vorbeşti despre ceva, Barathol?

— Spiţe îmi spune că Trell au fost alungaţi de pe acest continent cu mult timp în urmă.

„Oamenii mei au rost atacaţi de mii de ani”. El a ridicat din umeri masivi. „Poate că suntem atât de urâţi cu ceilalţi, încât însăşi existenţa noastră este inacceptabila.”

— Ai o călătorie lungă înainte, spuse Barathol. „Gândul meu este...”

Dar Mappo ridică o mână. — Nu, prietene. Trebuie să fac asta singur.

„Pentru a traversa un întreg

continent, în faţa ostilităţii – posibil din toate părţile – Mappo, cineva trebuie să⁚ţi păzească spatele.

Ochii întunecaţi şi adânci ai lui Trell l-au studiat timp de o jumătate de' duzină de bătăi ale inimii. „Barathol Mekhar, ne-am cunoscut bine în această călătorie. Nu mi-aş putea imagina pe cineva mai bine să-mi păzească spatele decât tine. A scuturat din cap. „Nu intenţionez să traversez continentul. Sunt. . alte căi. Poate' într-adevăr mai periculos, dar vă asigur că nu sunt uşor de ucis. Eşecul a rost al meu şi pentru a-l face corect, ei' bine, responsabilitatea' este a mea si numai a mea. Nu voi – nu *pot* – să accept că alţii îşi risca viata în numele meu. Nu tu, prietene. Nu binecuvântat Chaur. Te rog, lasă-mă pe mine.

Barathol oftă. — Atunci îmi forţezi o alegere şi mai îngrozitoare.

■Oh?[1]

Un rânjet ironic. — Da. Ce să fac cu viaţa mea.

Mappo mormăi râzând. „Nu aş numi asta teribil, cel puţin djn punctul meu de vedere".

' — înţeleg ce înseamnă să fii cgndus, a spus Barathol. „Cred ca asta este *tot* ce înţeleg. În şapte oraşe, ei bine, aproape că mă convinsesem că ceea ce găsisem este tot ce aveam nevoie, dar mă minţeam singur. Unii oameni, cred acum, nu pot. . retrage. Se simte prea mult ca o predare.

— Ai fost fierar...

'în mod implicit. Am fost soldat, Mappo. O lamă roşie.

„Chiar si aşa, a lucra fierul este o profesie demnă. Poate că ai fost soldat, cândva, dar a-ţi lăsa armele jos si a- ţi găsi o altă profesie nu înseamnă a te preda. Totuşi, dacă ţi se pare aşa, ei bine, acest oraş este fără Îndoială aglomerat de moşii, dintre care multe ar fi binevenit un gardian al expejienţei tale. Şi vor fi negustori, care operează rulote. într-âdevăr, oraşul trebuie sa aibă propria sa garnizoană — niciun războinic nu se teme vreodata de şomaj, pentru că abilităţile lor sunt vreodată solicitate.

— O recunoaştere tristă, Mappo.

Trell a ridicat din nou din umeri. — As crede, acum, Barathol, că dacă cineva are nevoie de spatele păzit, acesta este Cutter.

Barathol oftă frustrat. — Spune puţin despre ceea ce plănuieşte să facă. În orice caz, acesta este praşul lui. Îi va găsi pe cei care ştiu suficient să-l protejeze. În plus, trebuie să recunosc, după ce l-am văzut pe Cutter exersând cu acele cuţite ale lui, ei bine, poate ca Darujhistan trebuie să se teamă de întoarcerea lui.

— Este prea precipitat.

— Am încredere în Scillara să-l frâneze.

— Barathol, hai să ne luăm rămas bun acum. Intenţionez să plec în curând.

— Si nu te-am urmat până aici?

— îmi iau prost la revedere. Privirea lui s-a ferit.

— Atunci fe voi transmite celorlalţi astfel de lucruri, în numele dumneavoastră. Cutter va fi. . deranjat. Căci EÎ te cunoaşte cel mai mult dintre noi toţi.

— Ştiu şi îmi pare rău – în atât de multe feluri sunt un
laş.

Dar Barathol a înţeles bine. Asta nu a fost laşitate. A fost un fel de ruşine, depăşit orice motiv posibil, orice justificare imaginabilă. Pierderea lui Icarium a fost o rană atât de cruda, atât de ireconciliabilă, încât pata sa răspândită i-a măturat totul din cale. Prieteni, loialităţi, vieţi şi istorii. Iar Mappo nu a putut lupta împotriva acelui val în fugă şi a soartei pe care şi-a căutat-o până la capăt. Ar fi durere la aceasta concluzie, bănuia Barathol, ele o măsură incalculabilă.

Dacă Icarium Lifestealer nu era încă dezlănţuit, ar fi în curând. Mappo ar fi prea târziu pentru a preveni asta. Era dificil, deci, să lase Trell-ul tuturor celor care îl aşteptau, să se întoarcă pur şi simplu, dar ce altceva putea face, când propriile dorinţe ale lui Mappo erau atât de clare? — Te voi lăsa în seama ta. . cărări, atunci, Mappo. Şi vă doresc tot ce este mai bun; o călătorie paşnica, încheierea ei satisfăcătoare.[1]

'Mulţumesc prietene. Sper că vei găsi în Darujhistan o casă demnă. Se ridică să strângă mâna fierarului, apoi trecu să-l îmbrăţişeze pe Chaur, care râse încântat

şi încercă să înceaj>a un dans cu Trell. Făcând o grimasă, Mappo se dădu mapoi.

— La revedere, Chaur. Ai grijă de Barathol aici.

Când Chaur a înţeles în sfârşit că nu îl va mai vedea pe Mappo, vor fi lacrimi. Era o simplă frumuseţe la astfel de răspunsuri deschise, asemănătoare copiilor. Poate, considera Barathol, Chaur singur a mers pe cel mai adevărat drum al vieţii.

Punând o mână pe umărul musculos al lui Chaur, îi zâmbi lui Mappo. „Este un cadou pe care nu-l merit”.

Trell dădu din cap. „Un cadou pe care lumea asta nu-l merită. Acum, aş fi singur, în aceste momente finale.

Barathol se înclina, apoi îl conduse pe Chaur înapoi spre scara care ducea la trapă.

Iskaral Pust se urcă pe patul lui, cu mijlocul celor trei stivuite pe corpul curbat. Şi-a zgâriat capul pe partea de dedesubt a celui de sus şi' a blestemat pe sub răsuflare, apoi a mai blestemat când a trebuit să scoată o mână de ofrande dezgustătoare lăsate sub pernă de bhokarala. Capete de peşti putrezite, aglomerări de fecale solzoase, sclipici furate' de la Spiţe şi o ţeavă de caolin crăpată smulsă din Scillara. Aruncaţi,' s-au'îngrămădit şi au zgomot pe aleea cu două scânduri,' chiar la copitele catârului său, care ajunsese să stea lângă dana lui la intervale aleatorii – fiecare dovedindu-

se succint incomod, aşa cum se potrivea unui animal complet lipsit de creier, dar ciudat de loial. .

Din patul de deasupra se auzi un pufnit zgomotos. — Trapa este prea mică, ştii, spuse Mogora, o faci prea evident, soţule.

„Poate că este evident numele meu al doilea, ai crezut asta? Nu, desigur că nu. Ea nu se gândeşte deloc. Avea zece mii de ochi şi niciunul dintre ei nu'-i poate vedea dincolo de firele de păr din nas. Ascultă bine, femeie. Toată lumea ştie că catârii sunt superiori cailor din toate punctele de vedere. Inclusiv navigarea trapelor. De ce, binecuvântatul meu slujitor de aici preferă să folosească anexe decât să arunce orice pe marginea drumului. Ea posedă decor, ceea ce cu greu se poate spune pentru tine acum, nu-i aşa?

— N-ar trebui să te strângi din nas sau aşa ceva? închinătorii tăi se roagă pentru un semn, ştji.

— Măcar am adoratori. Doar îi sperii.' îi sperii pe toată lumea.

'Chiar si tu?[1]

'Desigur că nu. Zei de jos, mă îngrozeşte! Mai bine nu o anunţă, totuşi. Ar fi rău. Trebuie să fac ceva în curând. Răsuciţi-i picioarele, poate! Da, asta ar face. Lăsaţi-o întinsă'pe spate, zgâriind în aer şi scoţând sunete jalnice'de mâhâit. O, imaginaţia este un lucru minunat, nu-i aşa?

— Când e tot ce ai.

„Când ce este tot ce am? Despre ce prostie vorbeşti acum? Asta a fost ciudat. Aproape ca şi cum ar putea să-mi citească gândurile. Bine că nu poate, totuşi.

— Stai, şuieră Mogora. — Catârul acela era bărbat! As jura! ^

— îl verifici, nu-i aşa?

— încă un pas pe drumul acela, soţ, şi te voi omorî cu propriile mele mâini.

— Hee hee. Ce minte groaznică si dezgustătoare ai, soţie.

— Nu, de data asta nu-mi vei distrage atenţia. Catârul tău tocmai si-a schimbat sexul şi, cunoscandu-te] s-ar putea să mă uit fa un rival, dar ştii ce? Ea te poate avea. Cu binecuvântarea mea, ea poate, oh, da!

— Popularitatea este un blestem, spuse Iskaral, întinzându-se cu mâinile în spatele capului şi privind în sus la frânghiile întinse ale saltelei de deasupra lui. — Nu că ea ar şti ceva despre asta. Ar fi bine să vizitez templul local, să-mi afirm dominaţia tiranică asupra tuturor acoliţilor locali si preoţilor şi preoteselor fachiri. Preotese! Ar putea fi unul sau doi drăguţi. Ca Mare Preot, aş putea să am alegerea mea aşa cum este dreptul meu. Fa ofrande în umbra dintre picioarele ei, da...

— Aş sti, iskaral Pust, se răsti Mogora, mişcându-se pe patul de' deasupra. „Aş ştii, şi apoi mi-aş lua c'utitul, într-o noapte când tu dormi, şi aş

snick snick şi tu ai fi cântat ca un copil şi ai fi ghemuit pipi şi ce femeie sau catâr ar fi te vrei atunci?

— Ieşi din capul meu, femeie!

— Nu este greu să stii la ce te gândeşti.

'Asa crezi tu! Ea devine din ce în ce mai periculoasă, avem nevoie de divorţ. Dar nu de asta se despart majoritatea prietenilor? Când femeia devine prea periculoasă? Trebuie sa fie. Sunt sigur de asta. Ei bine, aş fi liber atunci, nu-i aşa? Gratuit![1]

Catârul a gâjit.

Mogora a râs atât de tare încât s-a udat, dacă driblingurile de rang de sus ar fi fost vreun indiciu.

Scillara şi Cutter luaseră danele cele mai aproape de pupa într-uri efort de a obţine un fel de intimitate *si* instalaseră o secţiune de pânză de rezervă peste alee. în ciuda acestui fapt, râsul pe jumătate nebun al lui Mogora a ajuns, declanşând încă o mcruntătură a lui Cutter. .

„Dacă cei'doi tocmai şi-ar da seama cât de perfecţi sunt unul pentru celălalt, am avea în sfârşit puţină pace.”

Scillara zâmbi. — Sunt sigur că o' fac. Majoritatea căsătoriilor implică ocazional gânduri reciproce de crimă.

El a aruncat o privire spre ea. — Ai nişte idei ciudate, Scillara. Despre tot felul de lucruri.

— Mă întrebam, când vei pleca în seara asta, vei dori compania mea? Sau

ai prefera să mergi pe cont propriu?

Nu a putut să-i ţină privirea şi a făcut un spectacol întinzându-şi spatele înainte de a se întinde pe patul lui. — Sigur că nu, spuse el. — îţi va plăcea Phoenix Înn. Meese, Irilta, Murillio, Coli şi Kruppe. Ei bine, poate nu Kruppe, care îi freacă pe unii oameni în mod greşit, dar este destui de inofensiv. . Presupun.[1] Scotoci o clipa în geanta de la centură, apoi scoase o singură monedă. Un sceptru de argint Blue Moranth, pe care a început să-l lucreze cu dibăcie printre degete. — Nu vor fi surprinşi să mă vadă?

Ea a reuşit să zâmbească. — Revenirea cu întârziere a lui Cutter.

„Ei bine, „Cutter” nu este numele după care mă cunosc. Pe atunci eram Crokus Younghand.

„Şi unde este acum? Acest Crokus Younghand.[1]

A petrecut un moment strâmbându-se la moneda înainte de a răspunde: „Mort. Mort de mult.

— Şi ce vor face prietenii tăi din asta?

Se' ridică, brusc neliniştit şi încă nedorind să-i întâlnească ochii. ‘Nu ştiu. Nu vor fi' fericiţi.

— Cred că te voi lăsa pe tine, Cutter, spuse Scillara. „Mă voi alătura lui Barathol şi Chaur care rătăcesc pe pieţele de noapte şi aşa ceva – are loc o sărbătoare, da? Sună îmbietor. Cât despre mă întâlnesc cu prietenii tăi, ar fi bine să aştepţi o zi sau două.

El a aruncat o privire spre ea. 'Esti sigur? Tu nu-[1]

— Sunt sigura, a întrerupt ea. Ai nevoie de această noapte pentru tine. Veţi avea suficiente întrebări la care să răspundeţi fără ca prezenţa mea să încurce şi mai mult lucrurile.

— în regulă, şi, în ciuda eforturilor lui, uşurarea lui era palpabilă. — Dar Vino mâine — toată lumea ştie unde este Phoenix, aşa că tot ce trebuie să faci este să întrebi.

— Desigur, răspunse ea, ridicându-se de unde stătea pe marginea propriei dane. — Mai bine îl vânez pe Barathol, ca sa nu plece fără mine.

— Trebuie să se apropie de amurg.

— Aşa este, Cutter. Doamna te trage în noaptea asta.

^Mulţumiri.[1] Dar a fost un răspuns distras.

în timp ce înainta, forţată să împingă catârul blestemat într-o parte, Scillara şi-a spus că ranirea pe care o simţea nu este justificată. îşi găsise mângâiere în braţele 'ei, pentru ca nu era nimeni altcineva. Nu a fost implicată dragostea. Nu a fost menţionat o dată, nici măcar şoptit sau murmurat în momentele groase şi somnoroase ' de după dragoste. Puţin mai mult decât satisfacţie reciprocă, çonrort şi comoditate. Si acum, ei bine, acef timp trecuse, întâlnirea cu prietenii l-a chemat pe Cutter — acea lume veche în care îşi cunoştea locul.

Destul de dificil încât s-ar putea să nu se mai potrivească – explicarea fostei curve supraponderale şi suge de ţevi de lângă el nu ar face decât să-l facă de ruşine.

El o schimbase, îşi dădu ea seama, oprindu-se chiar în interiorul trapei. Ca şi cum ea ar fi absorbit o parte din incertitudinea lui, lipsa lui de încredere. Nu-şi mai simţea şinele ei obişnuit dezvăluit şi frânat. Nu mai este pregătit cu un rânjet, nu mai esté blindat împotriva capricilor acestei lumi blestemate. Aici, la o duzină depăşi de la cea mai mare eitate pe care o văzuse vreodata, nu era nici momentul, nici locul pentru o asemenea slăbiciune.

Ei bine, prezenţa solidă a lui Barathol ar putea răspunde nevoii ei. Pentru o vreme, oricum.

Ieşind pe puntea principală, ea s-a trezit în mijlocul unei fûrtum în creştere. Bhokarala s-a înghesuit pe şina de la doc şi a zburat înainte şi înapoi de-a lungul lungimii ei, în timp ce la celălalt capăt al pasarelei statea un agent al căpitanului portului, împreuna cu o jumătate de duzină de

E

aznici ai oraşului, care chiar şi acum îşi trăgeau astoanele, pregatindu-se să asalteze nava.

Barathol şi Chaur tocmai urcaseră din cală, iar fierarul începu să-şi' împingă drum printre maimuţele care scârtâiau şi scuipau.

£a a înţeles bine dorinţa lui de a preveni o escaladare a situaţiei. S'pite nu

era cea mai uniformă femeie pe care Scillăra o cunoscuse. O ceartă rătăcită ar putea duce la distrugerea cheiului si jumătate din oraşul dincolo de un dragon înfuriat. Totul pentru o neînţelegere cu privire la taxele de acostare.

Atât pentru o sosire liniştită.

Scillara se grăbi înainte, dând deoparte bhokarala cu piciorul şi smulgându-şi punga de monedă.

O lovitură în capul său şi se rostogoli, trezindu-se brusc, ambele cuţite venind în mâinile lui şi lamele zgâriind podeaua pietrişă 'de sub el. Umărul lui a lovit un perete şi a clipit în întuneric.

O siluetă înaltă stătea deasupra lui, din piele neagră şi cu bandă de fier în zdrenţuri, strălucirea ternă a coastelor rupte ieşind prin pielea ruptă şi verde. O faţă în umbră, orbite cu sâmouri, o tăietura largă a gurii sugerând colţi în sus.

Rallick Nom studia apariţia, cuţitele simţindu-se inutile în mâinile lui înmănuşi. O parte a capului îi suna încă. Privirea i se lăsă sjDr'e degetele de piele înţepenite ale mocasinilor pe jumatate putreziţi ai demonului. — M-ai lovit cu piciorul.

„Da”, a venit răspunsul răguşit.

‘De ce?[1]

Demonul a ezitat, apoi a spus: „Părea lucrul de făcut”.

Se aflau pe un coridor îngust. La stânga lui Rallick era o uşă solidă din

lemn negru şi accesorii din bronz. În dreapta lui, chiar dincolo de demon, era o intersecţie în T si uşi duble îndreptate spre conjuncţie. Lumina aruncată de felinarul pe care creatura o tineâ într-o mână ofilită, cu degete lungi, părea atât palidă, cât şi rece, aruncând umbre difuze, indiferente, pe pereţii de piatră. Deasupra capului, tavanul era aproximativ arcuit, pietrele mai subţiri şi mai mici spre vârf, aparent montate fără mortar. Aerul mirosea a prar şi a putreziciune, lipsit de viată si uscat.

‘Se pare. . I\[u-mi amintesc nimic, spuse Rallick.

‘La timp.[1]

Fiecare articulaţie era rigidă; chiar dacă stătea cu spatele lipit de perele lăsă muşchii lui Rallick tremurând. Capul îl durea mai mult decât ecourile acelei blestemate de lovitură. „Mi-e sete – dacă nu ai de gând să mă bati până la moarte, demonule, atunci găseşte-mi ceva de băut”.

— Nu sunt un demon.

— Asemenea lucruri nu sunt niciodată uşor de spus, răspunse Rallick mârâind.

„Eu sunt Jaghut. Raest, cândva tiran, acum prizonier. „Cine se ridica va cădea. Cel ce cade va fi uitat.” Aşa a spus Gothos, deşi, din păcate, se pare că trebuie să aşteptăm cu toţii pentru totdeauna înainte ca numele lui să'dispară în uitare.

O oarecare putere se întorcea în

membrele lui. — îmi amintesc ceva. . o noapte de sânge, Gedderone Fete. Malazans în oraş. .'

„Evenimente portentoase la fel de lipsite de sens acum, precum erau atunci. Ai dormit, asasin, de ceva vreme. Chiar şi otrava de pe armele tale şi-a pierdut orice putere. Deşi otataralul din venele tale curge fără încetare de timp,

E

uţini ar fi făcut ca tine, ceea ce, presupun, este la fel de ine.

Rallick îşi înveli cuţitele şi se ridică încet. Scena s-a învârtit îngrozitor şi a închis ochii până când a trecut vertijul.

Raest a continuat: „Hotăresc în această casă. . rareori. Poate că a trecut ceva timp până mi-am dat seama că ea a dispărut.

Rallick miji la Jaghut înalt şi cocoşat. 'Ea? OMS?[1]

— Un demon în adevăr. Vorcan este numele ei acum, cred. Stai întins lângă ea, imun la trecerea timpului. Dar acum s-a trezit. Ea a scăpat, într-adevăr. S-ar putea să ia în considerare acest lucru. . perturbator. Dacă cmeva îi pasă, asta este.

Vorcan, Stăpâna Breslei Asasinilor, da, acum şi-a amintit. Era rănită, pe moarte, iar el se străduia să o ducă, fără să ştie de ce, neştiind ce căuta. Spre casă, casa care crescuse chiar din pământ. Casa pe care malazanii o numeau Azath. Născut din Finnest al tiranului — Rallick se încruntă la Raest. — Casa, spuse el, este şi închisoarea ta.

O ridicare deshidratată din umeri care făcea oasele să scârţâie. — Stresul de a deţine o proprietate.

— Deci de atunci eşti aici. Smgur, nici măcar rătăcind. Cu două aproape cadavre care îţi aglomerează holul. Cât timp, Raest?

— Nu eu sunt cel care mă întreb. Soarele se ridică pe cer afară, apoi se prăbuşeşte încă o dată? Sună clopotele pentru a proclama un control acolo unde nu există cu adevărat? Oare nebunii muritori mai măsoară creşterile care duc la moartea lor, pariând cu timiditate pledoarii împotriva costurilor, persistând în amăgirea că faptele au valoare, că lumea şi toţi zeii stau la judecată asupra fiecărei decizii luate sau nu? Do-[1]

— Destul, îl întrerupse Rallick, îndreptându-se cu o singură mână de perete. „Am întrebat „în cât timp?” de ce nu?[1] sau „ce punct?” Dacă nu ştii răspunsul, spune-o.

— Nu ştiu răspunsul. Dar ar trebui să corectez una dintre presupunerile tale. Nu am locuit aici singur, deşi o fac acum, cu excepţia dvs., desigur, dar compania voastră nu mă aştept să reziste. Acea legiune de proşti cu capul cap pe care'îi numeşti poporului tau, fără îndoială, aşteapta întoarcerea ta. Sângele vă aşteaptă pumnalele, ' punga voastră este însetată după monedele care îl vor umple cu fiecare viaţă pe care o furaţi. Si asa mai departe.[1]

— Dacă nu ai fost singur înainte,

Raest. .'

— Ah, da, m-am distras cu noţiuni de inutilitate umană. Stăpânul Punţii Dragonilor a fost, în limbajul obişnuit, un squatter aici, în casă, pentru o vreme.

'Si apoi?[1]

'El a plecat.'

— Nu un prizonier, atunci, acest Stăpân.

'Nu. Ca şi tine, indiferent faţa de soarta mea mizerabilă. Îţi vei exploata acum privilegiul, asasin?

'Ce vrei să spui?

„Vrei să pleci acum, să nu te mai întorci niciodată? Abandonându-mă în singurătatea eternă, cu doar pânze de păianjen în patul meu şi dulapuri goale în bucătărie, cu curenţi batjocoritor şi ocazional zgomot slab al ramurilor moarte împotriva obloanelor? Şi ţipătul ciudat sau două ca ceva neplăcut este devorat de pământ şi rădăcină în curte. Pur si simplu mă laşi pe aceasta lume, asasin?

Rallick Nom se uită la Jaghut. — Nu aveam idee că prezenţa mea inconştientă ţi-a uşurat singurătatea, Raest.

— 0 astfel de insensibilitate din partea ta nu ar trebui să mă surprindă.

„Răspunsul meu este da, într-adevăr te voi lăsa în lumea ţa .

— Iti lipseşte recunoştinţa.

Rallick îşi trase mantia pe umeri şi îşi verifică echipamentul'. Era sânge vechi, dar pur şi simplu s-a desprins ca zăpada

neagră. 'Iartă-mă. Mulţumesc, Raest, pentru lovitura din cap.

'Cu plăcere. Acum pleacă, mă plictisesc.

Usa se deschise cu un scârţâit puternic şi gemut. Dincolo era noapte, dar întunericul era alungat mapoi, împins spre cer, de focurile albastre sfidătoare ale Darujhistanului. Undeva ferit de vederea de unde stătea el la palier, străzile clocoteau şi agitate de desfătare beţiv. O alta sărbătoare, o altă' sărbătoare fără minte a supravieţuirii.

Gândul a stârnit o oarecare anticipare în sufletul lui Rallick Nom, suflând deoparte ultimul oraf din ceea ce bănuia el că fusese un somn lung, lung. înainte ca uşa din spatele lui să fie închisă, se întoarse şi putu distinge forma alungită a lui Raest, care stătea încă pe coridor. — De ce inai trezit? el a intrebat.

Ca răspuns, Jaghut a făcut un pas înainte şi a închis uşa cu o trântire zgomotoasă care a trezit păsările în panică 'şi le-a trimis să năpădească în noapte.

Rallick se întoarse spre potecă şi văzu rădăcini zvârcolindu-se ca şerpii în muici de ambele părţi.

Verificându-şi din nou cutitele, şi-a tras încă mai strâns mantia, apoi a pornit să-şi redescopere oraşul.

Şi astfel locuitorii Darujhistanului au devenit zgomotoşi, suficient pentru a oferi oraşului însuşi un fel de viaţă. Într-

adevăr, cu capul înainte, fără nici un gând pentru viitor, fie acesta în următorul moment sau peste un an. Gazul s-a transformat într-o flacără albastră, acrobaţii şi mumerii s-au învârtit printre mulţimi, o sută de mii de instrumente muzicale au purtat război pe câmpiile cântecului şi, dacă ar fi spus de unii savanţi, sunetul în sine era nesfârşit de timid, că a călărit curenţi nesfârşiţi care au lovit, nici ún ţărm fatal, nici în spaţiu, nici prin timp, atunci viaţa însăşi putea fi măsurată prm strigătul ei. în vremurile liberei, claritatea albastră, şi m vremurile adunării norilor, în corul declaraţiilor care cântau. . sosiri, lumi trăite, la fel de nemuritoare ca un vis.

Pe acoperişul unui turn bastion, în această noapte, stătea o femeie în negru. Ochii reci ca cei ai unui răpitor priveau de sus la acoperişurile întinse, la coşurile aprinse cu scântei din mahalalele îndepărtate ale cartierului Gadrobi şi, plutind tăcută peste toate, această femeie s-a gândit múlt şi s-a gândit mult la viitor.

Pe o stradă din apropierea moşiei lui Coli, un bărbat îmbrăcat s-a oprit, stătea înrădăcinat ca o piatră în timp ce sărbătoarea se învârtea în jurul lui şi chiar dacă a ajuns la concluzia că o întoarcere publică, aşa cum i-a trecut prin minte, s-ar putea dovedi neînţelept,' aşa a mers un altul, bărbat — mai tânăr, dar cu aceeaşi privire în ochii săi întăriţi — în drum spre hanul Phoenix.

Departe, în urma lui, jos, la chei, un fierar, servitorul lui jumătate şi o femeie ale cărei curbe generoase atrăgeau priviri admirative din toate părţile, s-au îndreptat spre pieţele de noapte din Gadrooi,' văzând totul numai cu minune şi plăcere, străinii ar putea realiza când vin pentru prima dată într-unul dintre cele mai mari oraşe din lume.

Mai aproape de nava de pe care cobori'seră, un Mare Preot al Umbrei s-a năpustit spre cele mai apropiate umbre, urmărit în cea mai mare parte nevăzut de păianjeni care pluteau pe briza lacului, iar pe urmele ambilor a zburat o zeci de bhokarala – multe împovărate cu noi ofrande şi Indiferent de buletinele pe care le-au pretins ca posesiuni de drept – un furtună purtătoare de colţi, care a trecut prin mulţimi, însoţită de strigăte de surpriză, groază si blesteme (în timp ce colecţia lor de posesiuni a înflorit cu fiecare pungă, poşetă şi bijuterie la îndemâna mâinilor lor gheare).

La bordul navei însăşi, căpitanul a rămas. Acum purta haine largi, fluide, din mătase neagră şi purpurie, cu faţa albă ca lumina lunii, în timp ce se încruntă la oraşul dinaintea ei. Un parfum în aer, un parfum persistent, 'cu amintiri. . Oh, din toate locurile, dar a fost acesta cu adevărat un accident? Spiţe nu credea în accidente.

Aşa că a ezitat, ştiind ce avea să dezvăluie primul ei pas pe piatra solidă – poate, a decis ea, ar fi bine să aştepte o

vreme.

Nu de mult.

Doar suficient de lung.

Într-o altă parte a Darujhistanului, un negustor de fier a trimis încă un mesaj către Stăpânul Breslei Asasinilor, apoi s-a retras în biblioteca sa secretă pentru a studia din nou literatura antică şi plină de probleme. În timp ce nu prea departe stătea uri negustor ae gardă cu tatuaje ghimpate decolorate, încruntându-se la o ceaşcă de vin fierbinte condimentat în mâinile lui uriaşe şi cicatrice; iar din camera alăturată se auzi râsul unui copil, iar acest sunet îl făcu să tresară.

Jos, printre noile moşii ale unor cămătari odinioară criminali, care de atunci şi·au cumpărat respectabilitate, un sărac Torvald Nom s-a apropiat pe furiş de peretele înalt, cu vârful ţepilor, al unei astfel de" proprietăţi. Datorii, nu-i asa? Ei bine, se rezolvă uşor. îşi pierduse vreuna din abilităţile? Desigur că nu. Dacă ceva. . astfel de talente fuseseră perfecţionate de rigorile unei călătorii legendare prin jumătate din lumea blestemata. întoarcerea lui glorioasă în Darujhistan încă îl aştepta. Vino dimineaţa, da, vino,dimineaţa. .

în acest moment, într-o încăpere mică de deasupra barului de la hanul Phoenix, un bărbat stătea întins pe spate pe un pat, încă slăbit din cauza pierderii de sânge şi, în gândurile sale, se plimba prin cimitirul trecutului sau, cu degetele periind vârfurile pietre funerare şi semne

funerare de intemperii, văzând nodurile de iarbă încâlcită căţărându- se pe laturile urnelor prăfuite, în timp ce se întindea în urma lui era umbra tinereţii sale – mai slabă, mai lungă, acum se destrăma chiar de la margini. încă nu şi-a ridicat mâna pentru a-şi simţi propria faţa, pentru a simţi ridurile şi cutele care scriau în glife obosite vârsta lui,' viaţa în scădere.

O, carnea ar putea fi vindecată, da. .

Dedesubt, în mijlocul unei gloate de beţivi zguduiţi si de curve ţipătoare de ambele sexe, un bărbat mic şi rotund, aşezat ca'întotdeauna la masa sa privată, s-a oprit cu gura plină de pâine cu miere şi, când a auzit al zecelea clopoţel sunetul prin oraş, şi-a înclinat capul şi si-a aşezat ochii minuscuh, plini de mărgele, asupra uşii de la Phoenix Inn.

Sosiri.

Glorie şi prevestire, reuniune încântătoare şi iminenţă teribilă, înaripate asta şi înaripate aia şi evadări şi eliberări şi ciocniri în aşteptare şi cereri nefaste' de răsplată pentru o singură gură de vin scuipat, o asemenea noapte!

O astfel de noapte!

CAPITOLUL PATRU

Ne înecam printre petale şi frunze
Pe Câmpia Sethangar
Unde visele se zvârliau ca ostile pe câmpie

Si să cânt despre frumuseţea tuturor acestor flori
Era să uit sângele care hrănea fiecare rădăcină
Pe Câmpia Sethangar
Am strigat după adăpost de această furtună fecundă împingerea şi avântul vieţii pe vânturile zgârietoare
Era uscat că vocea unui preot în chin de foc Pe Câmpia Sethangar Şi nu se auzeau cuvinte înţelepte în vuiet Al florilor care râd care se întind până la orizont în timp ce respiraţia înţepătoare ne lăsa beţi şi clătinaţi Pe Câmpia Sethangar

Trebuie să murim vreodată în bogăţia dezvăluirii noastre

Cedar de fiecare dată în faţa pământului rece şi întunecat

Doar ca să izbucnesc cu ochii mari la naştere nevinovată

Pe Câmpia Sethangar?

Care zeu păşeşte acest câmp coasă în mână Pentru a tăia mima grandioasă cu judecată ascuţită Luând din sufletul nostru toată voinţa în snopi mănunchi

Pe Câmpia Sethangar

Să hrăneşti aşa cum se cuvine tuturor fiarelor împovărătoare?

Florile se vor închina binecuvântării volubile a luminii a copacului

Pădurile ajung în dulceaţa unui cer dincolo de atingere Chiar şi cand pâraiele fac pelerinaj la mare Si ploaia cauta unirea cu orice carne şi sânge Dealurile vor ţine tare peste fiecare câmpie, chiar

şi Sethangar

Si aşa visăm la sfârşitul inechităţii De parcă ar fi în puterea noastră Acolo, în claritatea privirii noastre Atât de prost orbit de frumuseţe. .

Declamaţie (fragment), (?) Keneviss Brot First Century Burn's Sleep

Gemuind ca o fiară în chinurile ei de moarte, nava păru să se urce pe stâncile negre înainte ca chila să se rupă şi carea să se rupă cu un strigăt aşchiat. Cadavrele tăiate şi fără sânge s-au rostogolit şi aii alunecat de pe punté, revărsânau-se în spuma zvâchitoare, unde membrele palide se prăbuşeau şi fluturau în tumult înainte ca flutura să le târască să se prăbuşească peste fundul mării spart, afară şi în jos în adâncuri. Silueta vie singuratică, care se legase de timoneră, era acum încurcată în frânghii zdrobite la pupa, făcându-se să ajungă la cuţit înainte ca următorul val uriaş să explodeze peste epavă.'O mână albită de sare – pieleâ

Î

ialmei atârnând în fâşii stricate – smulse arma cu lamă argă. S-a tăiat frânghiile care-l legau de timonei în sus, în timp ce carena a tunat la impactul unui alt val şi spumă alba a căzut peste el.

Când ultima şuviţă s-a despărţit, a căzut pe o parte şi a alunecat spre şina zdrobită, ciocnirea împingând aerul din plămâni, în timp ce s-a înclinat j>este

stânca încrustă, apoi a căzut, moale ca orice cadavru, m apa agitată.

Un alt val a coborât pe epavă ca un pumn enorm, zdrobind puntea sub puterea ei fără sens, apoi târând întreaga carenă înapoi m apa mai adâncă, lăsând un val de lemn aşchiat, linii şi pânză zdrenţuită.

Acolo unde oinul dispárusé, mările nävalnitoare se învârteau în jurul stâncii negre şi nimic nu a ieşit din acel curent zguduitor.

Pe cer, deasupra capului, nori întunecaţi s-au ciocnit, au învârtit braţele bolnave într-o îmbrăţişare reciprocă şi, deşi pe această coastă nu se ridica' niciun copac din pământul devastat, şi din buzunarele din buzunare, ici şi colo, printre stânci/pietriş şi nisip, nu s-au ridicat decât ierburi stricate de vânt, dé pe cerul rănit uscate, frunzele de toamnă se învârteau ca ploaia.

Mai aproape de ţărm stătea o întindere de apă, în cea mai mare parte adăpostită de mările furioase dincolo de recif. Fundul ei era o întindere de nisip coral, suficient de agitat încât să întunece puţin adâncurile.

Bărbatul se ridică la vedere, cu apă curgând. îşi rostogoli umerii, scuipă o gură groasă de nisip şi sángé, apoi se îndreptă spre şuviţă. Nu-şi mai ducea cuţitul, dar în mâna stângă avea o sabie în teacă. Realizată din două fâşii lungi de lemn pal întărite cu fier înnegrit, teaca a arătat că era ruptă de crăpături, în timp

ce apa se scurgea dintr-o zece de fisuri.

Frunze plouând din toate părţile, a mers dincolo de linia mareei, s-a strâns pe un morman de scoici sparte şi s-a aşezat, cu antebraţele pe genunchi, cu capul în jos. Potopul bizar s-a îngroşat în rafale de vegetaţie putrezită, ca lapoviţa neagră.'

Fiara masivă care s-a izbit de el ar fi fost de trei ori greutatea lui dacă nu ar fi fost înfometată. Nici nu ar fi atacat deloc, vreodată sfioasă de oameni, dar se pierduse într-o furtună de praf şi apoi a fost alungată de la legile de păşuni în interior pe această coastă sterp, fără viaţă. Dacă vreunul dintre cadavrele de pe navă ar fi ajuns pe plajă, ursul de câmpie ar fi ales sa-şi cureţe masa. Din pacate, ciuma ei de nenorociri era nesfârşită.

Fălcile enorme s-au strâns în jurul capului bărbatului, caninii sfâşiind pielea capului şi înţepandu-se în craniu, totuşi bărbatul se abătea deja, se răsucea, părul lui ud şi zgomotul brusc de sânge dovedindu-se suficient de alunecos pentru a-i permite să se elibereze de muşcătură de urs.

Sabia zăcea, încă în teacă crăpată, la doi paşi depărtare, şi chiar în timp ce se arunca spre ea, greutatea enormă a ursului se prăbuşi asupra lui. Ghearele îi strângeau ghearele de lanţ, inelele rupându-se ca nişte solzi rupţi. Se răsuci pe jumătate, lovind cu cotul drept' în capul ursului, destul de tare încât să-i

îngreuneze a doua încercare de a-i muşca ceafa. Lovitura a pulverizat sânge de pe buza ruptă a fiarei de-a lungul maxilarului.

Bărbatul şi-a înfipt din nou cu cotul, de data aceasta în ochiul drept al ursului. Un bâlâit de durere şi animalul s-a aruncat spre stânga. Continuându-si răsucirea, bărbatul şi- a ridicat ambele picioare, apoi le-a băgat mai întâi călcâiele în coaste. Oasele s-au spart.

Un alt strigăt de agonie. Sânge spumos ieşi din gură.

Dându-se cu piciorul, bărbatul a ajuns la sabie. Mişcările lui erau înceţoşate de viteză, scoase arma, se aşeză pe picioare ghemuit şi înfipse sabia în gâtul ursului. Lama străveche cu filigran a alunecat printr-un muşchi gros, apoi a muşcat în os şi, s-a izbucnit liber pe partea opusă. Sânge şi' bilă ţâşneau în timp ce capul taiat al ursului bătu pe nisip. Corpul s-a aşezat pe coapse, încă vărsând lichid, apoi s-a prăbuşit într'-o parte, cu picioarele tremurând.

O căldură arzătoare clocotea în spatele capului bărbatului, urechile i se umplură de un bâzâit ciudat, iar împletiturile părului său negru, îndoit, picurau fire groase de salivă însângerată în timp ce el se clătina în picioare.

Pe lama săbiei, sângele a fiert, a devenit negru, apoi s-a vărsat în fulgi.

Tot cerul ploua cu frunze moarte.

S-a clătinat înapoi la mare, a căzut în genunchi în adâncime şi si-a cufundat

capul în apa vag calda.

Amorţeala îi curgea pe spatele craniului. Când s-a îndreptat încă o dată, a văzut înflorirea sângelui în apă, o pată care se întindea într-un curent — o cantitate îngrozitoare. Putea simţi mai mult, curgându-i pe spate acum.

A smuls repede din lanţ, apoi cămaşa murdară, cu rame de sare de dedesubt. A sniuls mâneca'stângă a cămăşii, a împăturit-o într-o bandană largă şi şi-a legat-o strâns în jurul capului, atât de mult pe pielea şi carnea ruptă cât putea să se descurce prin simţire.

Bâzâitul se stingea. O ' durere înspăimântătoare îi umplea muşchii pâtului şi umerilor, iar în capul lui bătea acum câte 6 toba, fiecare bătaie pulsând până când oasele craniului păreau să reverbereze. A încercat să scuipe din nou, dar gâtul lui uscat nu a dat nimic – aproape trei zile acum fără apă. Un efect tremurător i-a asaltat vederea, de parcă ar fi stat în mijlocul unui cutremur. Poticnându-se, a revejiit pe plajă, adunându-şi sabia pe drum.

În genunchi încă o dată^ de data aceasta la carcasa fără cap. Folosindu-şi sabia pentru a sculpta în trunchi, apoi întinzând mâna pentru a prinde inima caldă a ursului. L-a sfâşiat şi l-a desprins, a ridicat-o într-o mână si a ţinut-o peste gură, apoi a strâns-o de parcă ar fi fost un burete. Din cea mai mare dintre artere, sângele i-a ţâşnit în gură.

A băut adânc, în cele din urmă

închizând buzele în jurul arterei şi sugând ultima picătură de sânge din organ.

După ce a terminat, a muşcat în muşchi şi a început să-l mănânce.

încet, vederea i s-a calmat şi a observat pentru prima dată frunzele care plouau, torentul abia acum diminuându-se, în timp ce norii grei, în război, se îndepărtau, peste ceai.

A terminat de mâncat inima, şi-a lins degetele. S-a ridicat încă o dată şi a luat teacă/învelind sabia. Bătaia tobei se stingea, deşi' durerea îi chinuia încă gâtul, umerii şi spatele – muşchi' şi tendoane care abia începuseră plângerea lor de abuzul sălbatic pe care îl suferiseră. El a spălat cămaşa cu o mânecă, apoi a stors-o – cu tandreţe, deoarece era urâtă şi putea sa se destrame în urma unei îngrijiri prea riguroase. Alunecând-o, a clătit apoi coşul de lanţ mainte de a-l rula şi a-l aşeza pe un umăr.

'Apoi a pornit, spre interior.

Deasupra crestei ţărmului, a găsit în fata lui un pustiu. Stâncă, tufăr, dâre de cenuşă şi, în depărtare^ râpe şi aflorinţe de rocă ruptă, o gropiţă a peisajului m falduri haotice care se ridicau în dealuri brute şi zimţate.

Departe în stânga lui – spre nord – o ceaţă granulară, difuză, păta cerul deasupra sau dincolo de mai multe dealuri.

Miji ochii, studia acea ceaţă timp de treizeci de bătăi ale inimii.

Pete de albastru prăfuit deasupra lui acum, în timp ce furtuna se rostogoli spre vest peste mare, ploaia ei de frunze lăsând în aer ca urme de gheare, pătând calotele albe dincolo de recif. Vântul şi-a pierdut o parte din frigul, când soarele a trecut în cele din urmă, promiţând propriul atac asupra cărnii muritoare.

Pielea bărbatului era închisă la culoare, pentru că se născuse într-o savană. A lui era o constituţie de războinic, muşchii înclinaţi şi bine definiţi pe cadrul fui. înălţimea lui era' medie, deşi ceva în postura lui îl făcea să pară mai înalt. Trăsăturile sale uniforme au fost devastate de prădare, dar deja carnea bogată a inimii ursului începuse să umple acea expresie cu o forţă nestăpânită, nestăpânită.

Totuşi, rănile ardeau de o căldură feroce. Şi ştia, atunci, că febra nu era departe. Nu vedea nimic în apropiere în care să se adăpostească, să se adăpostească la soare. Printre râpe, probabil, şansa de peşteri, surplombe. Inca. . la o mie cinci sute de paşi, dacă nu mai mult.

Putea să ajungă atât de departe?

Ar trebui.

A muri era de neconceput şi nu era o exagerare. Când un bărbat a părăsit Hood, ultima poartă este închisă. Uitarea sau chmul unei călătorii fără sfârşit – nu se putea spune ce soartă îl aştepta pe un astfel de om.

în orice caz, Traveler nu se grăbea să

descopere un răspuns. Nu, l-ar invita pe Hood săT găsească el însuşi.

A fost cel puţin ce putea face.

Pingându-şi cureaua de frânghie a tecii peste umărul stâng, verificând dacă sabia numită Răzbunare era strânsă în ea, şi prinderea ei simplă la îndemână, porni prin câmpia sterilă!

în urma lui, ramuri dezbrăcate s-au învârtit şi s-au răsucit în jos de la norii zgomotoşi, cufundându-se în Valuri, în timp ce s-au rupt din luna însăşi.

Poiana purta brazdele inconfundabile de pluguri sub ierburile de mlaştină până la talie, fiecare panglică prinzându-le de picioare în timp ce treceau prin tulpinile groase. Epava unui magazie de cereale s-a ridicat din tufiş la capătul îndepărtat, acoperişul ei s-a prăbuşit cu un puiet care se ridică de pe poclea, la fel de exubérant ca orice cuceritor. Totuşi, astfel de semne erau, până acum, tot ce a rămas din orice trib care locuise cândva în această pădure. Fragmente de voinţă deliberată s-au dus în pustiu, dar voinţa a eşuat. Peste încă o sută de ani, ştia Nimander, toaté dovezile vor fi şterse în întregime.'A fost chipul efemer al civilizaţiei 'un motiv de frică? Sau, poate, uşurare? Faptul că toate victoriile au fost în cele din urmă tranzitorii în faţa naturii răbdătoare ar putea foarte bine să fie motiv de optimism. Nicio rană nu era prea adâncă pentru a se vindeca. Nicio indignare prea îngrozitoare pentru a fi

într-o zi irelevantă.

Nimander se întrebă dacă descoperise chipul singurului zeu adevărat. Nimic altceva decât *timpul* , acest tiran mereu în schimbare şi totuşi neschimbător împotriva căruia nicio creatură nu ar' putea învinge. în faţa caruia chiar şi copacii, piatra şi aerul trebuie sa se închine într-o zi. Ar fi un ultim zori, un ultim apus de soare, fiecare îngenuncheat într-o capitulare finală. Da, timpul a fost într-adevăr un zeu, jucând aceleaşi jocuri cu insectele umile ca şi cu munţii şi cu proştii care le-au cioplit fermele. în pace cu fiecare solz, încantât de bătăitul rapid al inimii unui şobolan şi de suspinul lent al vântului devorator împotriva pietrei. Mulţumit de lumina înfloritoare a unei stele şi moartea rapidă a unei picături de ploaie pe podeaua unui deşert.

— Ce a meritat zâmbetul, verişoară?

El aruncă o privire spre Skintick. — Binecuvântat cu revelaţia, cred.

— Un miracol, atunci. Cred că şi eu sunt convertit.

„S-ar putea să vrei să te răzgândeşti – nu cred că noului meu zeu ii pasă de închinare şi nici nu răspunde la orice rugăciune, oricât de fervent ar fi.”

— Ce este atât de unic în asta?

Nimander mormăi. — Poate că meritam asta.

— Oh, eşti prea rapid să sari în calea a ceea ce ar putea răni – chiar şi

atunci când rănirea nu a fost niciodată intentia. încă sunt deschis să mă amestec cu închinarea ta faţăjie noul tău zeu, Nimander. De ce nu?[1]

în spatele lor, Desra pufni. — Vă voi spune doi la ce să vă închinaţi. Putere. Când este de o asemenea amploare încât să te lase liber să faci ce vrei.

— O astfel de libertate este întotdeauna o amăgire, soră, spuse Skintick.

— Este singura libertate care *nu este* o amăgire, prostule.

Făcând o grimasă, Nimander spuse: — Nu-mi amintesc că Andarist să fi fost foarte liber.

— Pentru că fratele lui era mai jDuternic, Nimander. Anomander era liber să ne *părăsească* , nu-i aşa? Ce viaţă ai alege?

— Ce zici de niciunul? spuse Skintick.

Deşi mergea în spatele lor, Nimander putea să vadă în mintea'lui chipul surorii lui şi dispreţul din ea, în timp ce, fără îndoială, ea îl batjocoră pe Skintick.

Clip mergea undeva înainte, vizibil doar ocazional; ori de câte ori pătrundeau într-un alt poiană pe jumătate copleşită, îl vedeau aşteptând la capătul îndepărtat, parcă nerăbdător de copiii întârziaţi si captivanţi.

În spatele lui Nimander,' Skintick şi Desra mergeau pe ceilalţi, Nenanda alegând să păzească spatele ca şi cum acesta ar fi fost un fel de raid în teritoriul

inamic, înconjurat de păsări cântătoare suspecte^ rozătoare nervoase, insecte iritate, Nenanda se căptuşea împreună cu o mână sprijinită pe pomul săbiei, o strălucire pentru fiecare umbră. El va fi aşa toată ziua, ştia Nimander, adăpostindu-si dezgustul şi' furia pentru atunci când toţi stăteau lângă foc noaptea,' un incendiu pe care Nenanda îl considera neglijent şi periculos şi l-ar tolera doar pentru că Clip nu spuse nimic, Clip cu jumătate de zâmbet, şi inele învârtite care au hrănit Nenanda cu bucăţi de aprobare până când tânărul războinic a fost consumat de nevoia unui dependent, disperat după următoarea hrănire meschină.

Fără el, s-ar putea prăbuşi, s-ar prăbuşi în interior ca o vezică dezumflata. Sau năvăliţi, da, la fiecare dintre rudele lui. La Desra, care fusese' iubita lui. La Kedeviss şi Aranatha care erau inutile. La Skintick care a batjocorit ca să-şi ascundă laşitatea. Şi la Nimander, cine era de vină pentru... ei bine, nu e nevoie să intri în asta, nu-i aşa?

[1] *Nu te supăra, iubit. Te aştept. Pentru totdeauna. Fii puternic şi ştii asta: eşti mai puternic decât ştii. gândeşte-*[1]

Şi diritr-o dată în'mintea lui a răsunat o alta voce, mai tare,' acru de venin: „ *Ea nu stie nimic. Ea te minte.* [1]

Phaed.

[1] *Da, nu poţi scăpa de mine, frate. Nu când mâinile încă ard. încă îmi 'simt căldura gâtului. Nu când ochii mei*

bombaţi rămân aţintiţi asupra ta, ca unghiile, da? Vârfurile de fier împingându-ţiîncet în ochii tăi, atât de frig, atât de durere şi nu poţi scăpa, nu pot scăpa niciodată. [1]

îmi' neg vina? Oare măcar măcar de la asemenea adevăruri?

„ Asta^nu este curai, frate. Asta este disperare. Predare patetică. Îţi aminteşti de Withal? Cum a luat asupra sa ceea ce trebuia făcut! M-a ridicat ca o păpuşă de cârpă — putere impresionantă, da! Ma încălzeşte amintirea, Nimander! Ai să-mi lingi buzele? [1] *şi ea a râs. Cu toate acestea , da, ştia ce să facă, pentru că nu i-ai lăsat de ales. Pentru că ai eşuat. Atât de slab încât nu ai putut să-ţi ucizi sora. Am văzut la fel de multe în ochii tăi; în acel ultim moment, am văzut-o!*[1]

Un sunet trebuie să se fi ridicat de la Nimander, pentru că Skintick se întoarse cu sprâncenele ridicate.

'Ce s-a întâmplat?[1]

Nimander clatină din cap.

Mergeau în jurul copacilor cu scoarţă palidă, pe lut moale între rădăcini înfăşurate. Lumina zburată a soarelui şi alarma zburătoare a' unei veveriţe zburătoare pe o ramură osoasă deasupra capului. Frunzele făcând voci – da, asta a fost tot, frunzele şoptind şi imaginaţia lui exagerată...

Phaed pufni. „ Uneori a fi rău se simte bine. Uneori, pofta întunecată arde ca lemnul uscat. Uneori, iubirea mea, trezeşti dorinţa în durerea altcuiva. „ Îţi

aminteşti de acel poet,' Nimander? Femeia aceea din Kh'arkanas! Andarist a fost reticent să vorbească despre ea, dar am găsit în Old Scrolls toate scrierile ei. „ Şi cu vârful degetelor, toate acestea le poţi antrena. „ Hali! Ea stia! Şi toţi s-au temut de ea, iar acum'nu vor rosti numele ei, un nume interzis, dar eu îl stiu, oare ...

Nu!

Şi mâinile lui Nimander s-au strâns, de parcă i-ar fi strivit încă o dată gâtul lui Phaed. Si i-a văzut jDchii, da, rotunzi şi umflaţi uriaşi şi gata să izbucnească. în mintea lui, da, încă o dată a sufocat viaţa de la ea.

Si din frunze venea şoapta plăcerii întunecate.

Deodată rece, brusc îngrozit, auzi râsul înţelegător al lui Phaed.

— Arăţi bolnav, spuse Skintick. — Ar trebui să ne oprim să ne odihnim?

Nimander clătină din cap. — Nu, lasă nerăbdarea lui Clip să ne tragă mereu mai departe, Skintick. Cu cât terminăm mai repede. .' Dar nu putea continua, nu voia să termine acest gând.

— Vezi înainte, spuse Desra. — Clip a ajuns la marginea pădurii şi nu prea devreme.

Nu exista niciun motiv pentru nerăbdarea ei, doar o reflectare deformată şi tulbure a lui Clip. Aşa i-a sedus pe bărbaţi, dându-le înapoi versiuni ale lor,' promiţându-şi şinele' proteic ca pe un dar preţios pentru a le hrăni

plăcerile narcisice. Ea părea capabilă să fure inimi aproape fără efort, dar Nimander bănuia că obsesia de sine a lui Clip s-ar dovedi prea puternică, prea bine blindată împotriva oricăror incursiuni. Nu o lăsa să intre în locurile lui de slăbiciune. Nu, pur si simplu s-ar folosi de ea, aşa cum ea folosise atât de des bărbaţi, şi din asta s-ar fi născut un venin cel mai mortal.

Nimander nu s-a gândit să-l avertizeze pe Clip. Lasă-le jocurile lor şi toate rănile care vor veni.

[1] *Da, lasă-le în voia asta, frate. La urma urmei le avem pe ale noastre.* [1]

Trebuie să te sufoc încă o dată, Phaed?

[1] *Dacă vă face plăcere.* [1]

Poiana din faţa se întindea, rostogolindu-se în jos spre un râu sau un pârâu îndepărtat. Câmpurile de pe malul opus fuseseră plantate cu rânduri de vreo recoltă ciudată, purpurie, cu frunze late. Sperietoarele atârnau de cruci atât de abundente încât părea că stăteau ca o cohortă de soldaţi în rânduri. Siluete nemişcate, legate zdrenţuite pe fiecare rând, la doar câţiva paşi' unul de celălalt. Efectul a fost înfricoşător.

Ochii lui Clip se subtiră în timp ce studia câmpul îndepărtat şi santinelele fui zdrenţuite. Lanţul s-a rupt, inelele s-au învârtit într-o neclaritate strălucitoare.

— Cred că există o pistă, spuse Skintick, în sus şi peste partea îndepărtată.

— Ce plante sunt acelea? întrebă Aranatha.

Nimeni nu a avut un răspuns.

— De ce sunt atâtea sperietoare?

Din nou, nu au venit sugestii.

Clipă încă o dată în frunte, au pornit.

Apa pârâului era verde închis, aproape neagră, atât de bolnavă m aparenţă încât nimeni nu s-a oprit să bea un pahar şi fiecare a găsit pietre pe care să calce, mai degrabă decât să stropească pur şi simplu pe marginea mica. Au urcat spre camp, unde nori de insecte pluteau în jurul tulpinii centrale a fiecărei plante, roiind florile de un verde pal înainte de a se ridica într-o rafală pentru a se arunca la următoarea.

Pe măsură ce se apropiau, paşii lor încetineau. Chiar şi Clip sa oprit în cele din urmă.

Sperietoarele fuseseră odată oameni vii. Cârpele erau legate strâns, acoperind cu timiditate toate corpurile, braţele, picioarele, gâturile, feţele, toate învelite în pânză aspră care păreau să picure fluide negre, înmuiând pământul. în timp ce capetele înfăşurate erau întinse în rată, fire din substanţa groasă şi întunecată s-au întins din tifonul care acoperea nasul victimelor.

— Cred că hrănesc plantele, spuse Skintick încet.

'Sânge?[1] întrebă Nimander.

— Nu arată ca sânge, deşi poate că există sânge în el.

— Atunci sunt încă în viaţă.

Totuşi, asta părea puţin probabil. Niciuna dintre forme nu s-a mişcat, nici una nu a ridicat capul legat la auzul vocilor lor.'Aerul însuşi mirosea a moarte. ^

„Nu sunt încă în'viaţă”, a spus Clip. încetase să mai rotească lanţul.

— Atunci ce se scurge de la ei?

Clip a trecut pe pista îngustă care urca prin câmp. Nimander se forţa să-l urmeze şi îi auzi pe ceilalţi căzând m spatele lui. Odată ce au ajuns pe câmp, înconjuraţi de cadavre şi de plante înalte de oameni, aerul înţepător s-a îngroşat brusc de insectele minuscule, cu aripi încreţite, alunecându-se umede şi răcoroase pe feţele lor.

S-au grăbit înainte' gâzâind, tuşind.'

Brazdele erau ude sub picioare, noroiul negru agăţat de mocasini, o greutate din ce în ce mai mare care îi făcea să se împiedice şi să alunece în timp ce urcau panta. Ajungând în sfârşit pe creastă, ieşind din rânduri, coborând într-un şanţ şi apoi pe un drum.' Dincolo de el, mai multe câmpuri de ambele părţi ale unei căi şi, ridicându-se din ele ca o armată, mai multe cadavre. O' mie de capete atârnate, un flux neîncetat de lacrimi negre.

„Mama să ne binecuvânteze”, şopti Kedeviss, „cine ar putea face aşa ceva?”

„Toate cruzimile posibile sunt inevitabile”, a spus Nimander, „orice crimă imaginabilă a fost comisă.” Citândy-l din nou pe Andarist.

— încercaţi sa vă gândiţi la propriile gânduri din când în când, spuse'Desra sec.

„A văzut cu adevărat...”

„Andarist şi-a predat sufletul şi a crezut că i-a câştigat înţelepciune”, a interceptat Clip, punctându-şi declaraţia cu uri fulger de inele. — În acest caz, însă/probabil'că a pătruns adevărat. Chiar şi aşa, asta are aroma. . necesitate.[1]

Skintick pufni. — Necesitate, acum există un cuvânt care să hrănească orice ultraj cu decenţă.

Dincolo de armata îngrozitoare şi de plantele macabre cu frunze violet, se ghemuia un oraş, ciudat şi idilic, pe fundalul dealurilor joase şi împădurite. Fumul se ridica deasupra acoperişurilor de paie. Pe strada principală se vedeau câteva figuri.

— Cred că ar trebui să evităm să ne întâlnim cu cineva, spuse Nimander. „Nu-mi place ideea de a ajunge în mişcare deasupra unei plante”.

— Asta nu se va întâmpla, spuse Clip. „Avem nevoie de provizii şi le putem plăti. În orice caz, am fost deja văzuţi. Hai, cu noroc va fi un cămin sau un han.

Un bărbat îmbrăcat în halat visiniu se apropia pe

E

oteca care întâlnea drumul înălţat. Sub tivul zdrenţuit al alatului picioarele lui erau goale şi palide, dar picioarele lui erau patate de negru. Părul lung şi cărunt îi plutea din cap, neîngrijit şi bronzat

timid. Mairiile lui erau aproape comic supradimensionate, iar şi acestea erau vopsite în negru.

Faţa era căptuşită, ochii albaştri pal mari, în timp ce priveau Tiste Andii pe drum. Mâiriile fluturând, începu să strige, într-o limbă pe care Nimander nu o mai auzise niciodată. După o clipă, a înjurat clar, apoi a spus în Andii frânt: „Comercianţii de Coral Negru sunt bineveniţi! Oraşul Morsko fericit de oaspeţi si rudele Fiului înturiericului! Vino![1]

Clip îi făcu semn trupei să o urmeze.

Bărbatul îmbrăcat, încă zâmbind ca un prost nebun, s-a învârtit şi s-a grăbit înapoi pe potecă.

Oamenii oraşului se adunau pe strada principală, privind în tăcere cum se apropiau. Scorul s-a despărţit când au ajuns la marginea oraşului. Nimander vedea în chipurile lor o sumbră neînsufleţire, în ochii lor pustiul sufletelor pârjolite, atât de expuse, atât de nepăzite, încât a trebuit să-şi ia privirea.

'Mâinile şi picioarele erau pătate, iar pe mai mult de câteva, întunericul le întindea gura căscată, făcând ca gaura din feţele lor să fie prea mare, aparent prea goală şi mult prea lipsită de adâncime.

Omul îmbrăcat vorbea. — O nouă eră, comercianţi. Bogăţie! Bastion. Heath. Chiar şi Outlook se ridică din cenuşă şi oase. Saemankelyk, slavă Zeului muribund. Multe sacrificii. De

voinic, oh da, voinic. Şi aşa sete!

Ajunseră într-o piaţă largă, cu o fântână cărămidă, pe o platformă centrală ae plăci de calcar uzate de apă. Pe toate părţile stăteau rafturi de care atârnau plantele culese uscăndu-se cu capul în jos, cu rădăcinile for de mărimea unui craniu căptuşite ca şiruri de capete de copii, feţe deformate de soare. Bătrâne erau la fântână, trăgând apă într-un lanţ care se întindea între rafturi până la o tâmplă joasă şi ghémuitá, jgăleţile goale se întorceau.

Bărbatul îmbracat ârăta spre templu – probabil singura clădire de piatră din oraş – şi spuse: „Odată sfinţit în numele lui Pannion. Nu mâi! Dumnezeul pe moarte acum, al cărui trup, da, zace în Bastion. M-am uitat la el. în ochii ei. Veţi gusta din lacrimile Zeului Muritor, prieteni? O astfel de cerere!

— Ce coşmar oribil regăseşte aici? întrebă Skintick în şoaptă.

Nimander clătină din cap.

— Spune-mi, arătăm ca nişte comercianţi?

'De unde sa stiu?'

— Black Coral, Nimander. Fiul întunericului — rudele noastre au devenit negustori!

— Da, dar negustori de ce?

Omul îmbrăcat – un preot oarecare – îi conduse acum la un han din stânga templului, care părea pe jumătate dărăpănat. — Vezi tu, puţini comercianţi atât de îndepărtat. Dar acoperişul este

sănătos. Voi trimite după servitoare, bucătar. Există tavernă. Se deschide la miezul nopţii.

Parterul hanului era acoperit de praf, scândurile de sub picioare scârţâind si presărate cu granule de excremente de şoarece. Preotul stătea lângă usa din faţă, cu mâinile mari împletite, cu capul clătinând în timp ce îşi ţinea zâmbetul.

Clip se îndreptă spre bărbat. — Va fi bine, spuse el. — Nu e nevoie de servitoare, dar găseste un bucătar.

— Da, un bucătar. Vino la miezul nopţii la tavernă!

'Foarte bine.'

Preotul a plecat,

Nenanda începu să se plimbe, îndepărtând detritus din calea lui. — Nu-mi place asta, Herald. Nu sunt suficienţi oameni pentru acest oras – trebuie să fi văzut asta.

— Ajunge, mormăi Skintick în timp ce îşi aşeza rucsacul pe o masă prăfuită, pentru plantare şi recoltare.

— Saemankelyk, spuse Nimander. — Acesta este numele acestui zeu pe moarte?

— Mi-ar plăcea să-l văd, spuse Clip, cu lanţul învârtindu-se încă o dată, în timp ce se uita afară prin geamul pătat de plumb. — Acest zeu pe moarte.

— Acest loc se numeşte Bastion pe drumul spre Black Coral?

Clip aruncă o privire spre Nimander, cu dispreţul greu în ochi. „Am spus că vreau să-l văd pe acest zeu muribund.

Este suficient.

— Credeam... începu Nenanda, dar Clip se întoarse brusc spre el.

— Asta e greşeala ta, războinicul. Gândire. Există timp. întotdeauna exista timp.

Nimander aruncă o privire spre Skintick. Vărul lui a ridicat din umeri; apoi, cu ochii îngustaţi, a zâmbit brusc.

— Dumnezeul tau, Nimander?

'Da.'

— Atunci, nu este probabil să moară prea curând.

— Nu, niciodată asta.

— Despre ce vorbiţi voi doi? a cerut Clip, apoi, respingând orice posibil răspuns, se îndreptă încă o data cu faţa la fereastră. — Un zeu pe moarte trebuie să moară cândva.

— Noţiuni de milă, Marele? întrebă Skintick.

— Nuceea ce te priveşte.

— La fel de bine, din moment ce nu am putut suferi niciodată recunoştinţa.

Nimander îl privi pe Desra alunecând să stea lângă Clip. Stăteau uitându-se prin geam, ca soţ şi soţie, ca aliaţi împotriva lumii. Braţul ei stâng aproape âtingându-l, aproape de cot, dar nu voia să se apropie. Inelele care se învârteau împiedicau asta, învârtind o barieră de metal.

— în seara asta, spuse Clip cu voce tare, nimeni nu bea.

Nimander se gândi la acele guri

pătate de negru şi la
ochii devastaţi de deasupra lor şi se cutremură.

Ceaţa coborî din pădurea asemănătoare unui parc de la nord de'Great Barrow, contoj)indu-se cu fumul focurilor de bucătărie de la pelerinii tabărati ca o armată în jurul movilei circulare enorme. Zorii păleau cerul, părând să se împingă împotriva întunericul nefiresc dinspre sud, dar acesta era un război pe care soarele nu l-a putut câştiga.

De la poarta oraşului, drumul pietruit trecea printre tumuli mici unde au fost îngropate sute de cadavre în urma cuceririi. Malazans, Grey Swords, Rhivi, Tiste Andii şi K[1] Chain Che'Malle. Mai departe spre vest s-au ridicat tumule mai lungi, casa finală pentru cetăţenii căzuţi şi soldaţii oraşului.

Séerdomin a mers pe drum prin întuneric. O cale prin fantome – prea multe ca să le înţeleagă – dar credea că putea auzi ecourile strigătelor lor 'de moarte, vocile lor de durere, rugăciunile lor disperate pentru mame şi cei dragi. Odată ce a trecut de acest loc, cine era acolo sa audă acele ecouri? Nimeni, iar acest adevăr l-a lovit cel mai tare. Ei nu s-ar împleti cu nimic în afară de ei înşişi, căzând fără să ia seama pe iarba turtită de rouă.

A ieşit în lumina dimineţii, ca şi cum ar trece printr-o perdea, s-a periat brusc de căldura şi a urcat panta spre tabăra

întinsă. Pentru aceasta, a' purtat vechea lui uniformă, un fel de penitenţă, un fel de autoflagelare. Era nevoie, în mintea lui, să-şi' suporte vinovăţia deschis, cu nebunie, să se lase neapărat si ae neapărat. Asa îşi vedea el pelerinajul zilnic la Marele Tumul, deşi ştia biné că unele lucruri nu puteau fi curăţate niciodată şi că răscumpărarea era un vis al celor înşelaţi.

Ochii aţintiţi asupra lui din taberele de ambele părţi, în timp ce continua spre acel morman imens de comori – o bogăţie atât de mare încât ar putea aparţine numai unui mort,' care nu putea arunca ochi lacomi asupra tezaurului său, care nu şi-ar simţi, greutate imensă noapte şi zi, care nu ar suferi' sub blestemul său teribil. A fost' urmărit, atunci, fără îndoială, de ochii întăriţi, de fixarea urii, de dispreţ, poate chiar de dorinţa de crimă. Nu conteaza. El a înţeles astfel de sentimente, puritatea unor astfel de dorinţe.

Armura zgomonea, lanţul foşnind pe partea din faţă a coapselor lui m timp ce se apropia din ce în ce mai mult!

Cea mai mare vastitate a bogăţiei stătea acum îngropată sub mărturii mai banale, totiişi aceste ofrande slabe erau cele care păreau cele mai puternice în semnificaţia lor pentru Seerdomin. Valoarea lor comparativă a fost mult mai mare, până la urmă. Sacrificiul trebuie cântărit de durerea a ceea ce este predat şi numai aceasta a fost adevărata

măsură a valorii unei virtuţi.

Văzu acum sclipirea luminii soarelui în roua agăţată de monedele de cupru, sclipirea limpede pe pietrele lustruite de mare într-o gamă largă de culori şi modele atenuate. Fragmente de ceramică smălţuită diritr-o epocă de aur trecută a înaltei culturi. Pene acum zdrobite, fâşii de piele înnodate de care atârnau fetişuri, ţâşnii de tărtăcuţă pentru a binecuvânta bebeluşii noii-născuţi şi copiii bolnavi. Şi acum, ici şi colo, craniile curate ale morţilor recent – un subcult, aflase el, centrat pe T'lan Imass, care au îngenuncheat în faţa Mântuitorului şi astfel s-au făcut slujitorii lui nemuritori. Seerdomin ştia că adevărul era mai profund decât atât, mai uluitor, şi că servitutea nu era un jurământ pe care T'lan Imass îl putea face, nu nimănui, în afară de femeia cunoscută sub numele de Silverfox. Nu, îngenuncheaseră în semn de *recunoştinţă* .

Acea noţiune l-ar putea încă lăsa înfrigurat, mirarea trezită în inima lui ca o rafală de respiraţie surprinsă.

Totuşi, aceste cranii holbare păreau aproape profane.

A păşit pe bulevardul uşor zbuciumat şi s-a apropiat. Alţi pelerini îşi puneau ofrandele în fată, apoi se întorceau si se întorceau, întorcându-se în jurul lui cu priviri furtive. Şeerdomin a auzit mai multe în urma lui, un susur de rugăciuni şoptite şi cântări joase care păreau un

val blând care îl duce mainte.

Ajungând la marginea zdrenţuită şi aglomerată a tumulei, se deplasă într-o parte, în ' afara abordării principale, apoi se aşeză într-o poziţie îngenuncheată în raţa altarului, lăsând capul în jos şi închizând ochii.

A auzit pe cineva ridicându-se lângă el, a auzit respiraţia blândă, dar nimic altceva,

Rugăciunea Şeerdomin în tăcere. Aceeaşi rugăciune, în fiecare zi, de fiecare dată, mereu aceeaşi.

Răscumpărător Nu caut binecuvântarea ta. Răscumpărarea nu va fi niciodată a mea, nici nu ar trebui, nici prin atingerea ta, nici a nimănui altcuiva. Mântuitorule, nu aduc niciun dar pe care să-l pun pe tumul tău. Nu-ţi aduc nimic în afară de mine însumi. închinătorii şi pelerinii nu vor auzi nimic despre singurătatea ta. Ei te armează împotriva a tot ceea ce este uman, pentru că aşa te transformă într-un zeu. Dar ai fost cândva un suflet muritor. Şi aşa vin, singurul meu cadou compania mea. Este 'mizerabil, ştiu, dar este tot ce am şi tot ce aş oferi.

Răscumpărător, binecuvântează pe aceşti pelerini din jurul meu.

Binecuvântează-i cu pace în nevoia lor

Deschise ochii, apoi se ridicji încet în picioare.

Lângă el vorbea o femeie. „în noapte .

A tresărit, dar nu a înfruntat-o. — Nu am un astfel de titlu, spuse el.

Era puţin amuzat în răspunsul ei: — Atunci, Seerdomin. Vorbim des despre tine, noaptea, din foc în foc.[1]

„Nu fug de veninul tău şi dacă într-o zi îmi va lua viaţa, aşa va fi."

Orice umor a dispărut din vocea ei, când a părut să tragă un gâfâit, apoi a spus: „Vorbim despre tine, da, dar nu cu venin. Răscumpărătorul să ne binecuvânteze, nu asta.

Uimit, el se uită în cele din urmă spre ea. A fost surprins să văd o faţă tânără, fără căptuşeală – vocea păruse mai bătrână, adâncă de timbru, aproape răguşită – încadrată într-un păr negru strălucitor, tăiată scurt şi înclinată în jos până la umerii ei. Ochii ei mari erau de un căprui cel mai mchis, colţurile exterioare încreţite în linii care nu aparţineau unuia dintre câţiva ei ani.' Purta un halat de lână ruginiu în care şuviţele verzi se înţepau în jos, dar halatul atârna deschis, fără centuri, dezvăluind o bluză de în verde pal, tăiată suficient de scurt pentru a scoate la iveală o burtă uşor bombată. După sânii ei mici, el a considerat că nu éra însărcinată, pur şi simplu nu a trecut încă de moliciunea rotunjită a adolescenţei.

Ea îi întâlni privirea într-o^ manieră timidă care l-a tresărit din nou. — Vă numim înclinatul, din respect. Şi tuturor celor care sosesc li se spune despre tine şi prin acest mijloc ne asigurăm că nu

există nici un furt, nici un viol, nicio crimă. Răscumpărătorul te-a ales să-i păzeşti pe copiii lui.

— Este neadevărat.

'Poate.[1]

— Am auzit că pelerinii nu s-au întâmplat vreun rău atât de aproape de Marele Tumul.

— Acum ştii de ce.

Seerdomin era uluit. Nu se putea gândi la nimic de spus unei asemenea sfinţe. A fost o nebunie. A fost, da, *nedrept*.

„Nu este Răscumpărătorul cel care ne arată”, a spus femeia, „că poverile sunt cele mai importante dintre noi toţi? Că trebuie să acceptăm astfel de solicitări asupra sufletelor noastre, dar totuşi să fim neînfricaţi, deschişi şi primitori?

— Nu ştiu ce arată Mântuitorul – nimănui. Tonul lui era mai aspru decât îşi propusese. — Am destule poveri proprii. Nu o voi accepta pe a ta — nu voi fi responsabil pentru siguranţa ta sau a oricărui alt pelerin, Aceasta — aceasta. .' *Nu de asta sunt aici!* Cu toate acestea, oricât de mult ar fi vrut să strige asta cu voce tare, în schimb s-a întors, a mărşăluit înapoi spre bulevard.

Pelerinii au tresărit din calea lui, adâncindu-i furia.

Prin tabără, ochii aţintiţi spre întunericul din faţă, dorind să fie încă o dată în îmbrăţişarea lui rece şi oraşul, de asemenea. Pereţii cenuşii umezi, pietruşii

pietruşi ai străzilor, peştera mucegăită a unei taverne cu înconjurul ei de feţe palide şi mizerabile – da, înapoi în propria lui lume. Acolo unde nu i s-a cerut nimic, nu 1 s-a cerut nimic, nici o singură aşteptare în afară de aceea de a sta la o masă cu jocul aranjat în faţa lui, întorsătura şi dansul unui concurs fără rost.

Pe drum, în vârtejul vocilor pierdute de la nenumărate fantome inutile, cizmele lui răsunând pe pietre.

Naibii de proşti!

Jos, pe drumul care se întindea pe şanţul Cetăţii, sângele s-a scurs din corpurile întinse pe lungimea ei, iar pe cerul de nord se întâmpla ceva groaznic. Tăieturi groaznice ca un curcubeu înnebunit, răspândindu-se în valuri care devorau întunericul. A fost durerea cea care a sugrumat chiar aerul? A fost altceva care înfloreşte la viaţă, spulberând universul însuşi?

Endest Silann, un simplu acolit din Templul Mamei întunecate, ţesă beat în jurul trupurilor spre Poarta Exterioară, derapând pe bazme de sânge. Prin arcul în vârf al porţii putea vedea oraşul, acoperişurile ca roţi dinţate ale nenumăratelor mecanisme, roţi dinţate care se puteau bloca cu cerul însuşi, cu toată creaţia. Aşa a fost Kharkanas, primul născut din toate oraşele. Dar cerul se schimbase. Maşina perfectă a existenţei â fost spartă – *vezi cerul!*

Oraşul tremura, acoperişurile acum zdrenţuite. Un vânt începuse să urle, vocea furtunii pline de nuanţe, care izbucni, a izbucnit cu un foc tunător.

Părăsit. Suntem părăsiţi!

A ajuns la poarta, s-a prăbuşit de un stâlp şi a luat cu gheare lacrimile care curgeau din ochi. Marea Preoteasă, poetă crudă, ţipa în naosul Templului, ţipând ca o femeie violată. Altele'— toate femeile — se zvârcoliau pe podeaua de marmură, convulsând la unison, un dans prostrat de senzualitate macabră. Preoţii şi acoliţii bărbaţi cautaseră să liniştească membrele care' se bateau, să aline strigătele devastate care izbucneau din gâtlele chinuite cu asigurări goale, dar apoi, unul câte unul, au început să se retragă în timp ce plăcile deveneau alunecoase sub femei, aşa- numitele. Nectar de extaz – şi nu, niciun om nu putea acum să pretindă altfel, nu putea' să nu vadă asta aşa cum era, adevărul.

Au fugit. înnebunit de groază, da, dar alungat de altceva, şi nu era *invidie* ?

Războiul civil se aprinsese, mortal ca acea furtună de pe cer. Familiile erau sfâşiate, de la Cetate însuşi până la cele mai josnice case ale populaţiei. Sângele And'ii a pictat Kharkanas şi nu era unde să fuga.

Prin poartă si apoi, chiar dacă disperarea îneca toată viaţa din cauza lui Endest Silann, îl văzu *apropiindu-* se. Din oraşul de mai jos. Antebraţele lui erau învelite în solzi negri strălucitori, pieptul

dezgolit făcea o armură naturală. Sângele lui Tiam a strălucit prin el, aprins la viaţă de combinarea vrăjitoriei haotice, iar ochii lui străluceau de voinţă feroce.

Endest căzu în genunchi în calea lui Anomander. ‘Lord! Lumea cade![1]

„Ridică-te, preote”, a răspuns el. ‘Lumea nu cade. Dar se schimbă. Am nevoie de tine. [Vino.][1]

Şi aşa a trecut pe lângă, şi Endest se trezi pe picioarele lui, în timp ce voinţa lordului Anoman timid i se închidea în jurul inimii ca o mânuşă de fier, trăgându-l în jurul lui şi în urma marelui războinic.

S-a şters la ochi. ‘Doamne, unde mergem?[1]

'Templul.[1]

'Nu putem! Au înnebunit – femeile! Sunt-'

— Ştiu ce îi asaltează, preote.

'Mărea preoteasă-'

— Nu mă interesează. Anomander făcu o pauză, aruncând o privire înapoi la el. 'Spune-mi numele tau.

— Endest Silann, acolit al treilea nivel. Doamne, te rog...

Dar războinicul a continuat, făcându-l pe Endest la tăcere cu un gest dintr-o mână cântărită, cu gheare. — **Crima** acestei zile, Endest Silann, îi revine însăşi Mama întunecată.

Şi atunci, în acel moment precis, tânărul acolit a înţeles ce intenţiona Domnul. Şi da, Anomander ar avea într-adevăr nevoie de el. însuşi sufletul lui –

Mama iartă-mă – să deschidă calea, să-L conducă pe Domnul pe Drumul Nevăzut.

Şi el va sta în fata ei, da. înalt, neînduplecat, un fiu căruia nu îi este frică. Nu de ea. Nu din propria lui furie. Furtuna, o, furtuna abia începe.

Endest Silann stătea singur în camera lui, cu zidurile goale de piatră la fel de tari şi reci ca ai unui mormânt. O mică lampă cu ulei stătea pe'masa singuratică, mărturie a ochilor lui slăbiţi, a patei de Lumină ae pe sufletul lui, o pată atât de veche acum, atât de adânc înfiptă în ţesutul cicatricial al inimii lui, încât se simţea ca o piele dură în el.

Fiind bătrân, a fost privilegiul său să retrăiască amintiri străvechi, să reînvie în carnea şi oasele sale amintirea tinereţii – timpul înainte ca durerile să se infiltreze în articulaţii, înainte ca adevărurile fragile să-i slăbească corpul pentru a-l lăsa îndoit si clătinat.

Ţine drumul deschis, Endest Silann . Se va înfuria împotriva ta. Ea va căuta să mă alunge, să se închidă de mine. Ţine. Nu te ceda. [1]

Doamne , i-am jurat viaţa mea. [1]

Ce valoare are asta dacă nu va fi trasă la răspundere pentru faptele ei?[1]

Ea este creatorul tuturor, Doamne ! [1]

[1] *Da, şi ea va răspunde pentru asta.* [1]

Tinereţea a fost vremea judecăţii aspre. Astfel de incendii s-âu diminuat odată cu vârstă. Certitudinea însăşi s-a

ofilit. Visele mântuirii au murit pe viţă şi cine ar putea contesta acel adevăr stricat? Trecuseră printr-o cetate populată de morţi, cei sparţi, cei vărsaţi. Asemenea deschiderii violente a corpurilor, tensiunile,' rivalităţile şi vrăjiturile nu au mai putut fi cuprinse. Haosul s-a născut într-o naştere crudă şi sângeroasa, iar acum copilul stătea ghemuit în mijlocul jucăriilor sale stricate, cu ochii care ardeau.

Prostul a căzut la rând. Prostul a făcut-o mereu. Prostul l-a urmat pe primul care a sunat. Prostul a cedat — cu o uşurare laşă — toate drepturile de a gândi, de a alege, de a- şi' găsi propria cale. Aşa că Endest Silann a mers pe coridoarele purpurie, pe' holurile pline de duhoare, acolo doar cu doi paşi în spatele lui Anomander.

— *Vei face ce-ţi cer, Endest Silann?'*

[1] Da, Doamne/'

[1] Vei ţine?'

[1] Voi rezista. '

[1] Mă aştepti ziua?'

„ în ce zi, Doamne?'

Ziua de la sfârşit, Endest Silann . Mă aştepţi în ziua aceea?'

Am spus că voi ţine, Doamne, şi asa voi face . '

, vechi prietene, până atunci. Pana atunci. Până în momentul în care trebuie să mă trădezi. Nu, fără proteste, Endest. Vei cunoaşte ora, o vei cunoaşte şi o vei cunoaşte bine. '

A fost ceea ce l-a ţinut în viaţă, bănuia el. Această aşteptare grea, atât de'mult timp totul a fost încrustat, înţepenit şi făcut aproape fără formă de acumularea secolelor.

— *mi, Endest, ce se agită în Marele Tumul? '*

[1] Doamne? '

„ Este Itkovian? Asistăm cu adevărat la naşterea unui nou zeu?'

' Nu stiu, Doamne. Sunt închis la astfel de lucruri. Aşa cum am fost din ziua aceea în Templu.

' Ah, da, am uitat. îmi cer scuze, vechi prietene. Atunci poate voi vorbi cu Spinnock. Anumite întrebări liniştite, poate. '

„ El vă va sluji ca întotdeauna, Doamne. '

' Da, una dintre poverile mele. '

Doamne , le suporţi bine. '

— în fine, minţi prost. '

' Da, Doamne/'

„ Spinnock va fi, atunci. Când pleci, te rog trimite-l după eî- nu în grabă, când are timp. '

Doamne , asteaptă-l imediat. '

Şi aşa a oftat Anomander, pentru că nici un alt răspuns nu era posibil, nu-i asa? *Şi eu sunt povara ta, Doamne. Dar mai bine nu vorbim despre asta.*

Vezi-mă, Doamne, vezi cum încă aştept.

Lumină incandescentă se revărsa de la uşile întredeschise ale templului,

rostogolindu-se în valuri peste sală, ca o bătaie de apă, suficient de puternică pentru a muta cadavrele de jur împrejur, cu ochi lăptoşi privind în timp ce capetele se înclinau şi se înclinau.

În timp ce porniră peste întindere, acea lumină curgea în jurul tibiei lor, uimitor de rece. Endest Silann recunoscu cel mai apropiat Andii mort. Preoţi care zăboviseră prea mult, prinşi în conflagraţia pe care Endest o simţise, dar nu o văzuse, în timp ce se repezi pe coridoarele Cetăţii. Printre ei, adepţi din diverse facţiuni. Ruina lui Silchas. Al lui Andarist'şi al lui Anomander, al lui Drethdenan, al lui Hish Tulla, al fui Vanut Degalla, oh, au existat valuri de lupte pe acest hali, pe aceste lespezi sfinţite,

La naştere va fi sânge. Iii moarte va ii lumină. Da, aceasta a' fost ziua atât pentru naştere, cât şi pentru moarte, şi pentru sânge şi lumină.

S-au apropiat mai mult de uşile templului, au încetinit să observe valurile de lumină care coborau pe treptele largi. Nuanţa lor se adâncise, parcă mânjită cu sânge vechi, dar puterea scădea. Cu toate acestea, Endest Silann a simţit o prezenţă în interior, ceva conţinut, cineva care aştepta.

Pentru noi.

Marea preoteasă? Nu. Despre ea, acolitul nu a simţit nimic.

Anomander făcu primul pas pe scările de piatră.

Si a fost ţinut acolo, în timp ce vocea

ei îi umplea.

Alu. Fii avertizat, Anomand.ru, fiule drag, din sângele Andii se naşte o lume noua. Intelege-ma. Tu şi rudele tale nu mai sunteţi singuri, nu mai sunteţi liberi să vă jucaţi jocurile vicioase. Există acum. . alţii.

vorbi Anomander. — Mamă/ ţi-ai imaginat că voi fi surprins? îngrozit? Nu ar putea fi niciodată suficient, să nu fii decât o mamă, să creezi cu mâinile închise asupra nimănui. Să cedezi atât de mult din tine, doar să ne găseşti singura ta răsplată – noi ucigaşii, noi trădătorii.

Există sânge nou în tine.

'Da.[1]

Fiul meu, ce ai făcut?

— La fel ca tine, mamă, am ales să îmbrăţişez schimbarea. Da, mai sunt şi alţii acum. le simt. Vor fi războaie între noi si asa îi voi urii pe Andii. Rezistenta se termină. Andarist, Drethdenan, Vanut Degalla. Silchas fuge, la fel şi Hish Tulla şi Manalle. Lupta civilă s-a terminat acum, înamă.

Ai ucis-o pe Tiam. Fiule, îţi dai seama ce ai început? Silchas fuge, da, şi unde crezi că se duce? Şi nou-născutul, ceilalţi, ce miros îi va atrage acum, ce gust de putere haotică? Anomandru, în crimă cauţi pacea, iar acum sângele curge şi nu va mai fi pace, niciodată. „

Te părăsesc, Anomander Blood of Tiam. îi neg pe primii mei copii. Vei rătăci prin tărâmuri, lipsiţi de scop. Faptele tale nu-ţi vor folosi la nimic. Vieţile voastre

vor genera moarte fără sfârşit. întunericul – inima mea – este închis pentru voi, pentru voi toţi.

Şi, în timp ce Anomander stătea nemişcat, Endest Silann strigă m spatele lui, căzând în genunchi într-un colaps de vanătăi. O mână de putere s-a întins în el, a smuls ceva, apoi a dispărut – ceva, da, pe care într-o zi avea să-l numească pe nume: *Speranţă.*

Stătea uitându-se la flacăra pâlpâitoare a lămpii. Intrebându-mă ce este, că loialitatea ar trebui să ia atât de pur şi simplu locul disperării, de parcă a pune o asemenea disperare asupra altuia, un lider ales, ar fi să te absolvi de tot ceea ce ar putea cauza durere, Loialitate, da, schimbul care a fost predarea în ambele sensuri. De la unul, toată voinţa, de la celălalt, toată libertatea.

Dintr-una, toate vor.

De la celălalt. .

Sabia, de la o lungime de un braţ de fier cu nuanţe de aramă, fusese forjata în întuneric,' chiar în Kharkânas. Singura moştenire a Casei Durav, arma cunoştea trei purtători din ziua stingerii la Hust Forge, dar din acei rude care deţineau arma înaintea lui Spinnock Durav, nu a mai rămas nimic – nici mărunţişuri nepotrivite, uzate în mânerul cornului, nici adăugate răsuciri de sârmă la gâtul pomului, reglând greutatea sau

echilibrul; nici o ciudăţenie de şlefuire pe margini. Sabia părea să fi fost făcută de un maestru armer, special pentru Spinnock, pentru fiecare obicei, fiecare particularitate de stil şi preferinţă.

Prin urmare, printre rudele lui, el a văzut versiuni ale lui însuşi şi, ca arma, nu era decât unul într-un continuum, neschimbător, chiar dacă ştia că va fi ultimul. Şi că într-o zi, poate nu departe, un străin s-ar apleca şi s-âr smulge de sabia din degetele nesimţite, o va ridica pentru o examinare mai atentă. Lama gravată cu apă, marginile aproape purpurie cu marginea din spate înclinată ascuţit şi marginea de jos mai conică. S-ar mişca, atunci, şi ar vedea glifele slabe cuibărite în manşon de-a lungul întregii lărgimi a lamei. Şi s-ar putea să mă întreb de mărcile străine. Sau nu.

Arma s-ar păstra, ca trofeu, ca pradă de vândut în vreo piaţă afumată, sau s-ar odihni înca o dată într-o teacă la şold sau s-a lăsat cu mâna de la un baldric, reluându-şi scopul care era de a lua viaţă, de a vărsa sânge, a smulge suflarea din sufletele muritorilor. Şi generaţii de purtători ar putea blestema strângerea nepotrivită a cornului, crestele ciudate de uzură şi şlefuirea odată perfectă pe care niciun fierar local nu le-ar putea egala.

De neconceput, pentru Spinnock, era imaginea săbiei care zăcea pierdută, ţesută în afara vederii de ierburi, învelişul fierului de ulei decolorat şi plictisit de

praf, iar apoi rugina ştergând lama ca nişte răni deschise; până cand, la fel că oasele din apropiere mucegăite şi putrezite ale ultimului său purtător, sabia se afundă în pământ, prăbuşindu-se, putrezindu-se într-o masă neagră, incrustată şi fără formă.

Aşezat'pe patul lui, cu arma peste coapse, Spinnock Durav a frecat ultimul ulei în fier, a privit glifele sclipind ca vii, în timp ce vrăjitoriile străvechi, minore, se trezeau, blindând lama împotriva coroziunii. Magie veche, încet- încet pierzându-şi eficacitatea. *Ca si mine.* Zâmbind, se ridică şi strecură sabia în teacă, apoi atârnă baldric-ul de piele de un cârlig de lângă uşă.

— Hainele nu-ţi fac dreptate, Spin.

Se întoarse, privi femeia elegantă întinsă deasupra păturii, cu braţele întinse în lateral, cu picioarele încă desfăşurate. 'Te ai intors.[1]

Ea mormăi. — Ce aroganţă, temporara mea. . absenţa nu a avut nimic de-a face cu tine, aşa cum ştii bine.

'Nimic?[1]

— Ei bine, mic, atunci. Ştii că merg în Darknenss şi, când mă duce, călătoresc departe.

A privit-o timp de o jumătate de duzină de bătăi ale inimii. — Mai des m ultimul timp, spuse el.

'Da.[1] Marea Preoteasă se ridică, tresărind la oarecare durere în partea inferioară a spatelui şi frecându-se pe loc. — Îţi aminteşti, Spin, cum toate astea au

fost atât de uşoare, cândva? Trupurile noastre tinere păreau făcute doar pentru acel singur lucru, frumuseţea ţesută în jurul unui nod al nevoii. Cum ne-am arătat pregătirea, cum neam îmbrăcat, ca florile plantelor carnivore? Cum ne-a făcut pe fiecare dintre noi, pentru noi înşine, cel mai important lucru din lume, aşa a fost seducţia acelui nod al nevoii, seducându-ne mai întâi pe noi înşine şi apoi pe alţii, atât de mulţi alţii...

„Vorbeşte pentru tine”, a spus Spinnock râzând, chiar dacă cuvintele ei împingeau ceva adânc în el, un indiciu de durere la care nu avea rost să-i acorde atenţie, sau aşa îşi spuse el, ţinându-şi încă zâmbetul uşor în timp ce se apropia de 'el. pat. — Acele călătorii în Kurald Galain ţi-au fost refuzate atât de mult, până când ritualurile de deschidere păreau lipsite de scop. Dincolo de plăcerea crudă a sexului.

Ea l-a studiat o clipă de sub pleoapele grele. ‘Da.[1]

— Atunci ne-a iertat? ^

Râsul ei era amar. — îl întrebi atât de simplu, de parcă ai întreba despre o rudă neplăcută! Cum poţi să faci astfel de lucruri, Spm? Ar fi trebuit să-ţi ia jumătate de noapte să abordezi această întrebare.

— Poate că vârsta m-a făcut nerăbdător.

„După tortura prin care tocmai m-ai supus? Ai răbdarea lichenului.

— Dar mai interesant, sper.

g

Se îndreptă spre marginea patului, îşi puse picioarele
oale pe podea şi şuieră la frigul pietrei. — Unde sunt ainele mele?

— Au ars în cenuşă în căldura dorinţei tale.

— Acolo... adu-i, dacă vrei.

— Acum cine este nerăbdător? Dar el a adunat hainele ei de preot.

„Viziunile cresc din ce în ce mai mult. . plin.[1]

Dând din cap, el îi întinse halatul.

Ea se ridică, se întoarse şi-şi strecură braţele în mâneci, apoi se aşeză din nou ín îmbrăţişarea LUI — îti mulţumesc, Spinnock Durav, că ai aderat la mine. . nevoie/

— Ritualul nu poate fi negat, răspunse el, mângâindu-i părul tuns scurt, negru ca la miezul nopţii. — În plus, credeai că aş refuza o asemenea cerere din partea ta?

'M-am săturat de preoţi. Oboseala lor este de aşa natură încât cei mai mulţi dintre ei trebuie să bea ierburi murdare pentru a-i trezi la viaţă. Mai des, în ultimul timp, îi punem pur şi simplu să ne servească, în timp ce ei zac acolo, moale'ca bananele putrezite.

A râs, îndepărtându-se pentru a-şi găsi propriile haine. — Bananele, da, un fruct minunat cáré să nş răsplătească în această lume ciudată. Asta şi Kelyk. În orice caz, imaginea pe care o descrii este pe nedrept neapetisantă.

— Sunt de acord şi, aşadar, îţi

mulţumesc din nou, Spinnock Durav.

— Gata cu recunoştinţa, te rog. Dacă nu ai vrea să-mi spun a mea şi să te copleşesc cu patosul situaţiei mele.

La asta, 'ea a zâmbit. — Rămâi goală, Spin^ până plec.

— O altă parte a ritualului? el a intrebat.

— Aş fi întrebat atât de umil dacă era?

Când a plecat, Spinnock Durav şi-a tras încă o dată îmbrăcămintea, gândindu-se la propriul său ritual, sluj induşi sabia cu atingerea unui iubit, ca şi cum ar fi să-şi amintească armei că femeia cu care tocmai făcuse dragoste nu era decât o diversiune, un distragere temporară a atenţiei şi că nu era loc decât pentru o singură iubire în inimă lui' aşa cum se cuvine unui războinic.

Adevărat, un ritual absurd, o îngâmfare care era într- adevăr patetică. Dar cu atât de puţin de care să se ţină, ei bine, Tiste Andii s-a agăţat strâns si înverşunat de orice cu sens, oricât de dubios sau, în cele din urmă, fără sens.

îmbrăcat încă o dată, porni.

Jocul îl aştepta. Privirea bântuită a lui Seerdomin, acolo vizavi de el, cu bulgări de lemn, coarne şi os, sculptate cu art, dar în esenţa inerte, pe masa dintre ei. Jucători fantomatici, irelevânţi de fiecare parte.

Şi când s-a terminat, când s-ar fi jucat victoria şi înfrângerea, ei stăteau o

vreme, bând din ulcior, iar Seerdomin putea să vorbească din nou despre ceva fără să spună exact ce era, putea aluneca în jurul a ceea ce îl deranja cu fiecare cuvânt. , cu fiecare comentariu şi observaţie ambiguă. Şi tot ce avea să înţeleagă Spinnock era că avea ceva de-'a face cu Great Ba'rrow la nord de Black Coral. Odată cu refuzul său recent de a călători acolo, punând capăt propriului său pelerinaj, lăsându-l pe Spinnock să se întrebe de criza de credinţă a bărbatului, să se teamă de sosirea unei adevărate disperări, când tot ce avea nevoie Spinnock de la prietenul sau s-ar putea ofili, chiar să moară.

Si atunci unde ar găsi speranţa?

Se plimba pe străzile mohorâte, apropiindu-se de crâşmă şi se întrebă dacă ar fi putut face ceva pentru Seerdomin. Gândul i-a încetinit paşii şi l-a făcut să-şi schimbe cursul. Pe o alee, pe o alta stradă, aceasta pe marginea unui deal modest, cu clădirile coborând nivel cu nivel de fiecare parte, o cascadă de uşi vopsite în culori strălucitoare – dar cine s-a deranjat cu astfel de lucruri acum în această Noapte eternă ?

Ajunse la o uşă din stânga lui, cu suprafaţa ei fulgi cresta cu un sigiliu aspru, conturul Marelui Tumul de profil, sub ea amprenta zdrenţuită a unei mâini deschise.

Acolo unde s-a născut închinarea, au apărut preoţi şi preotese cu

spontaneitatea mucegaiului pe pâine.

Spinnock bătu în uşă.

După o clipă, a deschis o crăpătură şi el a privit în jos şi a văzut un singur ochi care se uita la el.

— Aş vorbi cu ea, spuse el.

Uşa scârţâi înapoi. O fată tânără într-o tunică urâtă stătea pe holul îngust, făcând acum reverenţe repetate. — Doamne, se bâlbâi ea, ea sus pe scări – e târziu...

'Este? Şi nu sunt un „domn”. E trează?

Un senin ezitant din cap,

— Nu-i voi lua prea mult timp. Spune-i că este războinicul Tiste Andii pe care l-a întâlnit cândva în ruine. Ea strângea lemne. Am fost. . făcând foarte puţin. Du-te, voi aştepta,

Pe scări, fata a alergat, câte doi paşi o dată^ tălpile murdare ale picioarelor ei fulgerând cu fiecare salt m sus.

A auzit o uşă deschizandu-se, închizându-se, apoi deschidendu-se din nou, iar fata reapăru în vârful scărilor. — Vino! şuieră ea.

Lemnul a scârţâit sub el când a urcat la următorul nivel.

Preoteasa – veche, extrem de obeză – se aşezase pe un scaun de pluş, în faţa unui altar de mărfuri. Brazierele străpungeau lumină portocalie de fiecare parte, revărsând fire de rum care atârnau groase şi acre sub tavan. Ochii bătrânei reflectau acea strălucire stinsă, tulbure de cataractă.

De îndată ce Spinnock a intrat în încăperea mică, fata a plecat, închizând uşa în urma ei.

— Nu vii, spuse preoteasa, să îmbrăţişezi noua credinţă, Spinnock Durav.

— Nu-mi amintesc să ţi-am fi dat vreodată numele, preoteasă.

— Cu toţii îl cunoaştem pe cel care singur dintre toţi Tistei Andii se uneşte cu noi oamenii de jos. Dincolo de cel bătrân care se târguieşte cu mărfuri în pieţe şi tu nu eşti Endest Silann, care s-ar fi chinuit pe scări şi s-âr fi înclinat pe fiecare aproape de a se rupe cu greutatea lui.

— Notorietatea mă nelinişteşte.

— Desigur că da. Ce vrei de la mine, războinicul?

— Te-aş întreba ceva. Există o criză printre credincioşi?

'Ah. Vorbeşti despre Seerdomin, care acum ne neagă în nevoia noastra.

'El face? Cum? Ce trebuie?'

— Nu este preocuparea ta. Nu cel al Tistei Andii, nici al Fiului întunericului.'

— Anomander Rake stăpâneşte pe Black Coral,
Preoteasa, iar noi Tiste Andii îl slujim.

„The Great Barrow se află în afara Nopţii.
Răscumpărătorul nu îngenunchează înaintea Fiului întunericului.'

— Sunt îngrijorat pentru prietena mea, preoteasa. Asta e tot.'

— Nu-l poţi ajuta. Nici, acum este clar, nu ne poate ajuta.

— De ce ai nevoie de ajutor?

„îl aşteptăm pe Răscumpărător, să pună capăt a ceea ce îi afectează pe urmaşii săi .

— Şi cum va realiza Mântuitorul aşa ceva, decât prin muritori aleşi?

Ea înclină capul, parcă surprinsă de întrebarea lui, apoi zâmbi. — Pune această întrebare prietenului tău, Spinnock Durav. Când jocul se termină şi Domnul tău va învinge din nou, iar tu strigi după bere, iar voi doi – mult mai asemănători decât vă puteţi imagina – beţi şi vă relaxaţi unul în compania celuilalt.

— Cunoştinţele tale mă consternă.

— Mântuitorului nu se teme de întuneric.

Spinnock tresări, făcând ochii mari. — îmbrăţişarea durerii lui T'lan Imass este un lucru, preoteasă. Aceea a Tiste Andii — nu, poate să nu fie frică în Răscumpărător, dar sufletul lui ar fi fost cel mai bine să se trezească la înţelepciune. Preoteasa, clarificaţi acest lucru în rugăciunile voastre. Tiste Andii nu sunt pentru Mântuitorul. Doamne sau nu, o astfel de îmbrăţişare îl va distruge. Cu totul. *Şi, prin respiraţia propriei mame, ne-ar distruge şi pe noi.*

„Seerdomin te aşteaptă”, a spus ea, „şi se minune, pentru că eşti mereu

punctual”.

Spinnock Durav ezită, apoi dădu din cap. Sperând că zeul acestei femei avea mai multă înţelepciune decât ea; sperând, de asemenea, că puterea rugăciunii nu l-ar putea apleca pe Răscumpărător m dorinţe prost concepute de a ajunge prea departe, de a căuta ceea ce nu putea decât să-l distrugă, totul în acea febră fierbinte a generozităţii ţâşnitoare atât de comună noilor credincioşi.

— Preoteasă, afirmaţia ta că Marele Tumul se află dincolo de responsabilităţile ^Domnului meu este greşită. Dacă pelerinii au nevoie, Eiul întunericului va da răspuns...

— Aşa că revendică ceea ce nu este al lui.

— Nii-l cunoşti pe Anomander Rake.

— Nu avem nevoie de nimic de la Domnul tău.

— Atunci poate te pot ajuta.

'Nu. Pleacă acum, Tiste Andii.[1]

Păi, încercase, nu-i aşa? Nici nu se aştepta să câştige mai mult teren cu Seerdomin. Poate că eră nevoie de ceva mai extrem. *Nu, Seerdomin este un bărbat privat Lasa-l în pace. Rămâneţi vigilent, da, aşa cum ar face orice prieten. Si asteapta.*

Dacă ar fi mers de pe coasta cea mai apropiată, silueta singuratică care traversa pajiştile din nordul Lamatath ar

fi parcurs o sută de leghe de prerie neaşezată. Nicăieri unde să găseşti hrană în afară de vânătoarea vânatului rar, toate acestea'notoriu flotă de picioare şi copite. Era slăbit, dar atunci fusese întotdeauna slăbit. Părul lui subţire şi cărunt era neîngrijit, plutind lung în urma lui. Barba îi era mată, înnodată de murdărie. Ochii lui, albaştri ca ca gheaţă, erau la fel de sălbatici ca orice fiară din câmpie.

O haină lungă de lanţ foşnea, legănându-i-se de pe tibie cu fiecare pas. Umbra pe care o arunca era îngustă ca o sabie.

Pe cerul fără nori se învârteau vulturi sau corbi, sau ambele, atât de înalte încât nu erau decât nişte pete, totuşi urmăreau silueta solitară mult mai jos. Sau poate că s-au învârtit în golul albastru, scanând deşeurile după vreo creatură pe moarte şi slăbită.

Dar acest om nu era nici pe moarte, nici slab. Mergea cu scopul rigid, caracteristic nebunilor, tulburaţilor. Nebunia, ar fi remarcat el, nu aparţine sufletului angajat cu lumea, cu fiecare smoc şi smoc de' iarbă, cu vechile creste ale plajei cu pietrucurile lor de calcar împingând prin pielea subţire şi peticită de lichen şi muşchi rragil. Cu junghiul batjocoritor al umbrei care se învârtea încet în timp ce soarele se târa pe cer. Cu sunetele propriei respiraţii care erau dovada că a rămas în viaţă, ca lumea înca nu'-l luase, să-l tragă în jos, să fure

căldura din carnea lui străveche. Nebunia urmarea doar un chin interior, iar Kallor, înaltul Rege, împărat suprem al unei duzini de imperii teribile, era, m inima lui, un om în pace.

Momentan. Dar ce a contat dincolo de asta? Acest singur moment, aruncându-se cu capul în urmă în următorul iar şi iar, la fel de ferm şi adevarat ca fiecare pas pe care îl făcea, terenul de transport reverberând în sus prin tocurile uzate ale cizmelor lui. Realitatea tactilă a afirmat, şi nimic altceva nu a contat şi nu ar avea niciodată.

Un om în pace, da într-adevăr. 'Şi că odată condusese vieţile a sute de mii, stăpânise asupra existenţelor lor inutile şi meschine; că o dată, cu un singur gest, condamnase la moarte o armată de cincisprezece mii predată; că stătuse pe un tron de aur, argint şi onix, ca un lacom plin de timiditate, curgând cu o asemenea bogăţie materială, încât îşi pierduse orice sens, orice valoare. . ah, ei bine, tot ce a mai rămas din asemenea vremuri, atât de glorie, a fost omul însuşi, sabia lui, armura lui şi o mână de monede învechite în geantă. Trădări nesfârşite, o mare de fete făcute neclare şi vagi de secole, cu nimic altceva decât sclipirea avară şi invidioasă a ochilor lor rămânând ascuţită în mintea lui; măturarea fumului şi a focului si ţipetele slabe în timp ce imperiile se prăbuşeau, unul după altul; haosul nopţilor brutale

fugind dint'r-un palat în flăcări, fugind de un val atât de proşti răzbunători, încât nici Kallor nu i-a putut ucide pe toţi – oricât de mult şi-ar fi dorit, o, da – niciunul dintre aceste lucruri nu i-a trezit mânia amară în suflet. Aici, în acest pustiu pe care nimeni nu şi-l dorea, era un om în pace.

Un astfel de adevăr nu putea fi contestat şi dacă cineva s-ar ridica de pe pământ acum şi s-ar ' ridica într-o asemenea provocare, de ce, l-ar tăia în bucăţi. Zâmbind tot timpul pentru a-şi arăta odihna calmă.

S-a acordat prea multă greutate istoriei, în ceea ce îl privea pe Kallor. propria istorie; cea a popoarelor, culturilor, peisajelor. Ce preţuiesc să se uite la erorile de judecată din trecut, la greşeala şi neatenţia, când singura recompensă după tot acel efort a fost regretul? Bah! Regretul era refugiul proştilor, iar Kallor nu era un prost. Şi-a trăit toate ambiţiile, la urma urmei, şi-a trăit fiecare până când toată culoarea s-a scurs, lăsând o cunoaştere albită şi slabă că nu era mare lucru m viaţă care merită cu adevărat efortul de a o atinge. Că recompensele s-au dovedit efemere; nu, fără valoare.

Fiecare împărat din fiecare tărâm, de-a lungul întregului timp msuşi, a descoperit curând că titlul înalt şi toată puterea lui erau o existenţă lipsită de umor. Chiar şi excesele şi indulgenţele s-au palid, în cele din urmă. Iar feţele celor

pe moarte, ale celor torturaţi, ei bine, toate erau la fel, şi nici una dintre acele expresii'întortocheate nu dădea o sclipire de revelaţie, descoperirea unui secret profund, de ultimă suflare, care răspundea la toate marile întrebări. Nu, fiecare chip pur şi simplu s-a tras în sine, s-a micşorat şi s-a dat înapoi, chiar daca agonia s-a tras şi s-a întins, si brice au văzut ochii bombaţi în ultimul moment era, Kallor înţelese acum, ceva cu totul. . banal.

Acum eră un inamic – banalitatea. Proprietatea celor neînţelepţi, turnul mândru al proştilor. Nu trebuia să fii un împărat pentru a fi martor – scanează feţele oamenilor care înconjoară o trăsură răsturnată, strălucirea ochilor lor în timp ce se încordează şi se întind pentru a vedea sângele, membrele rupte, savurând o tragedie fără rost, care se completează, călimarele lor tulburi ale vieţii. Priveşte, da, acei vulturi ai durerii, şi apoi vorbeşte despre omenirea nobilă, atât de înţeleaptă' şi atât de virtuoasă.

Nevăzut de corbi sau' de condori, Kallor îşi dezvăluise acum dinţii într-un zâmbet sumbru, ca şi cum ar fi căutat să imite chipul acelui idiot căzut tragic, ţintuit acolo sub roata căruciorului, văzând ultimul lucru pe care avea să-l vadă si găsindu-l în chipurile spectatorilor si gândindu-se: *Oh, uitaţi-vă la voi toţi. Atât de banal. Asa de. . banal.*

Â tresărit un' iepure de câmp dintr-un tuf, la douăzeci de paşi depărtare, iar

mâna lui stângă ia fulgerat, sub mâna,' iar un cuţit s-a înceţoşat, prinzând iepurele în mijlocul saltului, răsturnând-o în aer înainte să cadă.

O strângere uşoară si se opri să stea deasupra corpului mic şi nemişcat, privind în jos la picăturile minuscule de sânge vărsat. Cutitul s-a scufundat până la mâner, a trecut chiar în faţa şoldurilor – intestinul, atunci, nu e bine. neglijent.

S-a ghemuit, a scos cuţitul, apoi a tăiat repede burta şi a tras şi a smuls intestinele calde ale iepurelui. A ţinut frânghiile strălucitoare într-o mână, le-a studiat şi a şoptit: — *Banal.* [1]

Un ochi de iepure se uită fără vedere, totul în spatele lui s-a închis, a dispărut.

Dar mai văzuse toate astea înainte. De mai multe ori decât putea să numere. Iepuri, oameni, totuşi. în acel ultim moment, da, nu era nimic de văzut, aşa că ce altceva să faci decât să pleci?

A aruncat măruntaiele într-o parte, a luat cadavrul de membrele posterioare alungite şi şi-a reluat călătoria.
Iepurele venea cu el. Nu că i-ar păsa. Mai târziu, s-au aşezat la cină.

Sus pe cer, deasupra capului, petele negre au început o coborâre. Ochii lor, la fel de goli, iscuseră măruntaiele, răspândite în frânghii cenuşii cocoloaşe pe ierburile galbene, acum în urma omului singuratic. Ochi goli, dar un alt fel de gol. Nu cea a banalităţii morţii, nu, ci cea a banalităţii vieţii.

Acelaşi fel de ochi ca ai lui Kallor.

Şi aceasta a fost mila în moartea rapidă a iepurelui, pentru că, spre deosebire de nenumărate sute de mii de oameni, ultima privire a creaturii nu a fost ochii profund goli ai lui Kallor – o privelişte care a adus groază pe feţele fiecărei victime.

Lumea, a spus cineva odată, dă înapoi ceea ce este dat. În abundenta. Dar apoi, aşa cum ar sublinia Kallor, cineva spunea mereu ceva. Până s-a săturat şi i-a executat.

CAPITOLUL CINCI

Roagă-te, nu-mi vorbi despre vreme
Nu soare, nu nor, nu din locuri
Unde se nasc furtunile
N-aş sti de vântul care tremură căldura
Nici îapoviţă, nici ploaie, nici de urme străvechi
Pe gri piatra si uzat
Rugaţi-vă, nu vă răsfăţaţi
necazurile de sănătate Nu eül, nu rudele, nu ale bătrânei La capătul drumului
Nu voi pierde timp, nici cu milă nu voi aduce bogăţie
Nici gând, nici simţire, nici giulgii ţesute
Pentru a tenta sfârşitul norocului
Vă rog, spuneţi-mi despre prăpăstii adânci traversate
Nu lasat, nu întors, nu al trădărilor

Se reproduc ca viermii
Aş vrea să-ţi strigi furia împotriva a ceea ce este pierdut
Acum puternic, acum să plâng, acum să facem pumn şi balustrada
Pe pământ atât de ferm
Ruqati-vă, cântati cu voce tare gloriile nenorocite ale iubirii '
Acum durere, acum beat, acum rupt
de orice raţiune în râs şi lacrimi
As vrea să te târguişti cu
zeii fey de mai sus Nici
grifă, nici cost,'nici
schimbare de sezon La
fnciîe de iarnă
Cântă-mi asta şi te
voi înfrunta neclintit
Acum ştiind, acum
văzând, acum în faţă
A furtunii urlatoare
Cântă-ţi viaţa ca şi cum ar ß o viaţă fără sfârşit Şi iubirea ia, focul strălucitor al'soarelui, în ritmul lui celest
Acolo unde se naşte adevărul

Rugaţi-vă, un sfârsit al lucrurilor fără importanţă, Baed'isk din Nathifog

Darujhistan. Glorii nesfârşite! Cine ar putea numi o singură faptă lipsită de importanţă? Tânărul asta grăbit, cu braţele pline de legume, strigătele de la taraba în urma lui, ochiul calmător al unui gardian la treizeci de paşi depărtare, evaluând probabilitatea slabă de a prinde arici. Nesemnificativ? Prostii!

Gurile flămânde hrănite, mândrie strălucitoare, nişte monede mai puţine pentru vânzător ambulant, poate/dar se părea că tot profitul a fost să umple jarul unui soţ beat, astfel încât ticălosul să poată muri de sete pentru tot ce-i păsa! Inima defectuoasă congenitală a unui gardian continuă să bată, neîmpins încă să izbucnească de urmărirea jgrea prin piaţa aglomerată, şi aşa mai trăieşte câteva saptămani, suficient pentru a-şi îndeplini întregul serviciu de douăzeci de ani şi pentru a-şi garanta soţiei şi copiilor o pensie. Şi, desigur, ultimul sărut avea să vina, sărutul care şopti volume de devotament şi tot restul.

Aruncătorul de oale din coliba din spatele prăvăliei, cu mâinile şi antebraţele pătate de lut, visând, da, la anii în care o viaţă a luat formă, când fiecare apăsare a vârfului degetului trimitea o urmă adâncă pe o suprafaţă odată netedă, schimbând viitor, remodelând trecutul şi nu a fost asta o şansă atât de mare ca designul? Pentru că toată această' intenţie ar putea marca o cale, că ondulaţiile trimise în sus', în jos si în exterior puteau fi bănuite' de decenii de experienţă, a fost rezultatul vreodată cu adevărat previzibil?

Oh, bineînţeles că nu se gândea la aşa ceva. O durere la încheietura mâinii ei stângi a şters toate gândurile dincolo de durerea persistentă în sine,' şi ce ar putea prevesti si ce ierburi ar trebui să bea pentru' a-şi uşura disconfortul – şi

cum ar putea astfel de preocupări să fie lipsite de importanţa?

Ce-i cu copilul care stătea uitându-se în ochiul îngrozit al unui bou înjugat în afara Farmecii Femeilor lui Corb, unde mama ei se afla înăuntru şi fusese aproape de un clopoţel acum, deşi, desigur, mama avea unchiul-Doruth-care-era-un-secret pentru companie care era mai bun decât un bou care nu făcea decât sa geme? Ochiul uriaş, moale, căprui-întunecat, s-a uitat în spate şi a gândi în ambele direcţii era evident, dar la ce se gândea boul, cu excepţia faptului că jugul era greu şi căruţa şi mai grea şi ar' fi plăcut să te întinzi şi ce copilul s-ar putea gândi doar la tocană de vită şi aşa nu s-a născut un mic filozof, deşi în anii următori, de ce, ea ar avea propriul ei unchi-care-'era- un-secret şi astfel, ca mama ei, se va bucura de toate fructele căsătorie cu câteva dintre gropile neplăcute.

Şi cum rămâne cu soarele sus deasupra capului, care izbucneşte cu lumină veselă pentru a scălda oraşul minunat ca o binecuvântare a tuturor lucrurilor importante? Mare este nevoia, atât de bruscă, atât de presantă, de a întinde mâna în sus, de a închide degetele în jurul globului de foc, de a o trage înapoi — şi înapoi! — în noapte şi în întunericul ei întms, unde toate felurile de lucruri importante au tremurat cerurile şi chiar rădăcinile pământului, sau

aproape.

înapoi, cere barbatul scurt şi rotund, căci aceasta este povestirea lui, cunoaşterea lui, strigătul lui de *Martor!* ecou mcă, şi încă. Noaptea sosirilor, faptele celor sosiţi, chiar şi când vine noaptea! Să nu se uite nimic important. Să nu se considere aşa ceva neînsemnat si cine acum şi-ar putea imagina că' există asemenea lucruri^ amint'indu-şi cu înţelepciune din cap pe hoţul de arici, vânzătorul, paznicul. Aruncătorul de oale şi copilul si boul şi unchiul Doruth cu faţa între picioarele soţiei altui bărbat, toate să vină (scuză!) în ziua următoare.

Mark şi el, acest povestitor, cu ochiul lui înţelept. Suntem în mijloc!

Noapte, umbre suprapuse, o neclaritate cea mai indiferentă care nu ar atrage atenţia nimănui, cu excepţia acelui pacost de pisică de pe pervazul proprietăţii, ochii chihlimbari urmărind acum când o umbră se mişcă din locul ei de ascundere temporară. Această umbră rătăcită iese, peste curte, în umbre mai adânci lângă zidul moşiei.

ghemuit, Torvald Nom ridică privirea pentru a vedea capul j)isicii şi acei ochi blestemaţi, privindu-l în jos. O clipă mai târziu, capul se retrase, luându-si privirea larg cu el. Şi-a făcut drum pe furiş spre colţul din spate, făcu încă o pauză. îi auzea pe paznicii porţii, o pereche, certându-se pentru

ceva, tonuri de suspiciune care duceau la acuzaţie răspunse prin proteste de negare, dar la *naiba, Doruth, pur şi simplu nu am încredere în tine...*

— *Nu există niciun motiv, Milok. Ţi-am dat vreodată una ? Nu-*

— *Pentru Hood, nu eşti. Prima mea sotie-*

— *Nu m-ar lăsa în pácé, jur! M-a urmărit ca pe o pisică un şobolan...*

'- Un şobolan! Da, cam asa e-

— *îţi jur, Milok, aproape că m-a violat...*

— *Prima dată! Ştiu, ea mi-a spus totul despre asta, cu ochii atât de strălucitori! —*

— *Am auzit că te-a făcut excitat ca sceptrul negru al lui Hood.*

— *Asta nu e treaba ta, Doruth...*

Şi ceva moale s-a lovit de piciorul lui Torvald. Pisica, torcând ca pietrişul moale, spatele plecat, coada zvârcolindu-se. îşi ridică piciorul, îl ţinu plutind deasupra creaturii. A ezitat, apoi a restabilit-o.' Prin sărutul dulce al lui Apsalar, ochii si urechile trusei ar putea fi o binefacere, dacă mă gândesc bine la asta. Presupunând că avea curajuî să-l urmeze.

Torvald se uită la zid, la cornişe, la metopele de pergamente, la coloanele false împletite. Şi-a sters transpiraţia de pe mâini, le-a făcut praf cu nisipul de la baza peretelui, apoi şi-a întins mâna spre mânere şi a început să se caţere.

A câştigat pervazul ferestrei de la

etajul superior, s-a tras pe el, echilibrat în genunchi. Adevărat, niciodată înţelept, dar căderea nu l-ar ucide, nici măcar n-ar fi întors o gleznă, nu-i aşa? Trasând un pumnal, a strecurat lama între obloane şi a căutat cu grijă zăvorul.

Pisica, coborând lângă el, aproape că l-a aruncat de pe pervaz, dar a reuşit sa-şi revină, înjură încet pe sub răsuflare, în timp ce'relua să lucreze la lacăt.

— *încă te iubeşte, stii...*

-Ce-

— *Ea face. Îi place doar o varietate. Îţi spun, Milok, ultima a ta nu a fost o cucerire uşoară...*

— *Ai jurat! —*

— *Eşti cel mai bun, cel mai vechi prieten al meu. Gata cu secretele intre noi! Şi când jur, aşa cum fac acum, vreau să spun că este adevărat. Are poftă,' aşa că împărtăşirea nu ar trebui să fie o problemă. Nu sunt mai bun decât tine, doar diferit, asta-i tot. Diferit-*

— *De câte ori pe săptămână, Duroth? Spune-mi adevarul! —*

— *Oh, la fiecare două zile sau cam aşa...*

— *Dar şi eu sunt în fiecare a doua zi! —*

— *Papciudat, cred. După cum am spus, pofta de mâncare...*

— *Voi spune-*

— *După tură, să mergem să ne îmbătăm...*

— *Da, putem compara si contrast...*

— *îmi place. Doar atât, hah!. . Hei, Milok. .-*

— *Da? —*

— *Câţi ani are ñica ta? —*

încuietoarea clacă, eliberând obloanele exact în timp ce o sabie şuiera dintr-o teacă şi, în mijlocul strigătelor sălbatice, 'o luptă începu la poarta.

— *O glumă! Sincer! Doar o glumă, Milok! —*

Voci acum din partea din faţă a casei, în timp ce Torvald îşi strecură lama pumnalului între ferestrele de plumb şi ridică zăvorul din interior. A intrat rapid în camera întunecată, în timp ce cizmele băteau în complex şi mai multe strigăte izbucniră la poarta din fată. Un felinar s-a prăbuşit şi sabia cuiva a zburat pentru a zbura pe pavaj.

Torvald închise repede obloanele, apoi fereastra.

Ţocăitul infernal era lângă el, o falcă moale frecându-se de un genunchi. întinse mâna spre pisică, cu degetele tresărind, ezită, apoi îşi retrase mâna. Fii atent la blestemat, corect, deci când aude ce nu se aude şi când vede ce nu se vede, da. .

Pivotându-se ghemuit, cercetă camera. Un fel de studiu, deşi majoritatea rafurilor erau goale. Ambiţia

depăşită, această cameră, o scădere bruscă spre cultură'şi sofisticare, dar, desigur, a fost sortită eşecului. Banii nu au fost suficienţi. Inteligenţa a ajutat. Gust, o minte curios, un interes pentru alte lucruri – lucruri care nu sunt vizibile imediat, lucruri care nu au nimic de-a face cu orice. Nu a fost suficient să trimiţi pur şi simplu un servitor să cerceteze un magazin dé peraat'oare şi să spună „O să iau valoarea acelui raft şi acela, ae asemenea”. Maestrul nu e prea discriminator, dă. Maestrul probabil nici măcar nu ştie să citească, aşa că ce diferenţă are?

Se strecură spre singurul' raft pe care erau îngrămădite vreo zeci de suluri, împreună cu o carte legată de piele. Fiecare sul era rulat strâns, legat cu o etichetă a vânzătorului – aşa cum bănuise el. Torvald începu să le citească.

Tratat despre caneluri de drenaj în jgheaburi de piatră din districtul Gadrobi, nouă timid; al zecelea raport în anul scorpiei, subiecte extraordinare, breasla ingineriî carierelor Autor: Membru 322.

Tales of Pamby Doughty and the World Inside the Trunk (cu ilustraţii ale unui om mort).

Versurile pierdute ale lui Anomandaris, cu adnotare. Sprâncenele lui Torvald s-au ridicat, deoarece aceasta ar putea de fapt să merite ceva. A alunecat repede sfoara şi a desfăşurat sulul. Pergalina era goală, cu excepţia unei scurte adnotări în partea de jos care

scria: *Nicio erudiţie academică nu este posibilă m acest moment* Şi semnul unui editor care denotă acest sul ca parte a unei serii de Lucrări pierdute, publicată de Breasla Producătorilor de Vellum din Pale.

A rostogolit lucrul inutil înapoi, a mai scos unul.

Un ghid ilustrat pentru articolele de acoperire a capului cizmarilor din Genabaris în secolul al patrulea, Burn's Sleep, de Cracktooth Filcher, colecţionar în serie şi flagelul cizmarilor, închis pe viaţă. O publicaţie a Prisoner's Pit Library Nathilog.

Nu avea nicio îndoială că ilustraţiile erau fastuoase şi meticuloase, detaliate până la ' exces, dar cumva curiozitatea lui nu era la înălţimea provocării citirii.

Până acum zarva de la poartă fusese aplanată. Diferiţi membri ai gărzii se întorseseră din ceartă, cu multe mormăituri şi înjurături care s-au îndepărtat brusc de îndată ce au intrat în casa principală în drum spre camerele lor, spunându-i lui Torvald că stăpânul era într-adevăr acasă si probabil adormise. Ceea ce era o problemă, având în vedere cât de paranoic era ticălosul şi probabil ca ascunzătoarea lui era undeva în dormitorul' lui blestemat. Ei bine, lumea şi-a prezentat provocările şi, fără provocări, viaţa era fără valoare şi făra rost şi, cel mai important, lipsită de interes.

Se îndreptă spre uşa care ducea spre

hol, făcând o pauză pentru a-şi înfăşură faţa cu o cârpă, lăsându-şi doar ochii liberi. Pisica privea atent. Ridicând zăvorul, trase usa şi se uită pe coridor. Stânga, peretele exterior, din spate, la nici trei paşi depărtare. Corect, culoarul ajunge până la capăt prin casă. Usi si palier central pentru scara. Şi un

g

ardian, aşezat în faţa acelui palier. Par negru, nas roşu, ulbos, buză inferioară proeminentă şi destui muşchi aşezaţi pe un cadru gigantic pentru a umple două sau trei Torvald Noms. Prostul tricota, cu gura mişcându-se şi sprâncenele înnodate în timp ce număra ochiurile.

Si acolo era pisica îngrozitoare, umblând direct pentru
el.

Torvald închise uşa în linişte.

Ar fi trebuit să sugrume chestia.

De pe coridor a auzit un blestem mormăit, apoi cizme bătând m jos pe scări.

Deschizând încă o dată uşa, se uită afară. Paznicul dispăruse, tricotajele zăcând pe podea, cu o şuviţă care ducea în jos pe scări.

Hah! Geniala pisica! De ce, dacă l-ar întâlni din nou, l- ar săruta – dar nici pe departe de unde s-a lins, pentru că, la urma urmei, existau limite şi oriunde s-ar putea linge o pisică nu s-ar săruta.

Torvald închise repede uşa în urma lui şi urcă în vârful picioarelor pe coridor. O privire prudentă pe scara largă, centrală. Oriunde fugise pisica cu ghemul

de lână, era dispărută, la fel şi paznicul. S-a confruntat cu uşile duble ornamentate chiar în spatele scaunului de lemn eliberat.

Blocat?

Da.

Si-a tras pumnalul şi a alunecat lama subţire între uşi.

Decorul ornamentat era adesea însoţit' de neglijarea mecanismelor necesare, iar această încuietoare a respectat regula, deoarece a simţit zăvorul ridicându-se. Cizmele sunau jos. Deschise usa şi se strecură repede înăuntru,

g

hemumdu-se încă o data. O cameră din raţă, un fel de irou, cu un singur felinar pe un fitil scurt care aruncă o lumină slabă peste birou şi grămada lui presărat de foi de papirus. O a doua uşă/ mai mică, îngustă, în spatele scaunului de pluş cu spatar înalt al biroului.

Torvald Nom se îndreptă spre ea în vârful picioarelor.

Făcând o pauză la oirou pentru a stinge felinarul, aşteptând ca ochii să se adapteze la întuneric, ghemuindu- se mcă mai jios pentru a miji crăpătura de sub uşa dormitorului, încântat să nu găsească fir de lumină. Străduindu-se de lemnul lambrisat cu frunzele sale de aur acum plictisitoare în întuneric. Fără lacăt de data asta. Balamalele se simt bine unse. A deschis încet uşa.

înăuntru, închizând uşa în linişte în urma lui.

Respiraţie blândă din'patul uriaş cu baldachin. Apoi un oftat. — Dulce sliverfishy, tu eşti?

O voce răguşită şi şoptitoare a unei femei şi acum sunete agitate airi pat.'

— Parţuitorul de noapte de data asta? Ooh, ăsta e distractiv — îmi voi ţine ochii închişi şi îmi voi plânge mult când mă ameninţaţi să tac. Grăbeşte-te, stau întins aici, împietrit. *Cineva e în camera mea*![1] '

Torvald Nom ezită, cu adevărat sfâşiat între necesitate şi. . bine, necesitate.

Şi-a desfăcut centura de frânghie. Şi, cu o voce şuierătoare, a cerut: — Mai întâi, comoara. Unde este, femeie?

Ea icni. — Asta e o voce bună! Unul nou! Comoara, ah! Ştii unde este, creatură oribilă! Chiar aici între picioarele mele!

Torvald îşi dădu ochii peste cap. 'Nu acela. Celălalt.[1]

— Dacă nu vă spun?

— Atunci o să mă descurc cu tine.

'Oh! Nu am spus nimic! Vă rog!'

La naiba, sigur l-a încurcat pe aia. Nu avea nicio posibilitate să nu ştie că el nu era cine pretindea că este, chiar şi atunci când acel cineva pretindea că este altcineva. Cum sa rezolvi asta?

— Pune-te pe burtă. Acum, pe mâini şi în genunchi. Da, asa.'

— Eşti mai rău decât un animal!

Torvald se opri la picioarele patului. Mai rău decât un animal? Ce însemna

asta? Scuturând din cap, se urcă pe pat. Ei bine, aici nu merge nimic.

La scurt timp mai târziu: „Sliverfishy! Noul elixir? Doamne, e spectaculos! De ce, nu te mai pot spune sliverfishy, nu-i aşa? Mai mult ca. . un somon! Se încarcă în amonte! Oh!'

— Comoara, sau voi folosi acest cuţit. Si a apăsat lama rece a pumnalului de exteriorul coapsei'ei drepte.

Gâfâi din nou. 'Sub pat! Nu mă răni! Continuă să împingi, la naiba! Mai tare! Acesta va face un copil – ştiu asta! De data asta, un copil!

Ei bine, el şi-a făcut oricum partea, introducându-si monedele în paharul templului şi toate astea, şi rugăciunile ei să o călăuzească adevarat în raiul fericit al maternităţii. Ea se prăbuşi pe pat, gemând, în timp ce el se dădu înapoi, îngenunche pe podeaua rece din lemn şi întinse mâna sub pat, cu degetele jupuite de o cutie lungă mare şi joasă. Bâjbâind, gasi un mâner şi îl trase afară.

Ea gemu. — O, nu măi începe să numeri, dragă. Vă rog. Stricaţi totul când faceţi asta!

— Fără a număra,' femeie. Furtul. Stai unde eşti. Cu ochii inchisi. Nu vă mişcaţi.[1]

— Sună prostesc acum, ştii asta.

— Taci, sau te voi face din nou.

'Ah! Ce a fost acel elixir din nou?

Deschise încuietoarea cu vârful pumnalului. înăuntru, depozitate convenabil în saci de pânză etichetate cu

cantităţi precise, o avere de pietre preţioase, bijuterii şi înalte consilii. A adunat repede prada.

— *Număraţi !*

'Te-am avertizat.' S-a urcat înapoi pe pat. M-am uitat în jos şi am văzut că promisiunile nu erau suficiente. *Zei de jos*, *dajsă ai fi.* „Ascultă”, a spus el, „am nevoie de mai mult elixir. În birou. Nu vă mişcaţi.[1]

'Nu voi. Îţi promit.[1]

Ieşi grăbit, traversă camera exterioară şi se opri la uşile coridorului pentru a-şi apăsa urechea de panou.

încet, clicul alunecat ăl acelor de tricotat din bambus.

Torvald a băgat pumnalul în teacă, a inversat strânsoarea, a deschis uşa, a privit în vârful capului păros al gardianului şi a legănat cu putere. Pomul scrâşni. Bărbatul s-a lăsat pe scaun, apoi s-a împăturit într-o grămadă la picioarele scaunului.

Pisica aştepta lângă uşa bibliotecii.

Unchiul Unu, Unchiul Doi, Tatăl Nimeni. Mătuşa Unu, Mătuşa Două, Mama Niciuna.

Prezenţi şi la datorie, Unchiul Unu, Mătuşa Unu şi Verii Unu, Doi, Trei. Cousin One se apropie, aproape suficient de aproape pentru o altă lovitură puternica şi ascuţită cu un cot, în timp ce One făcu să adune o altă ceapă din grămada de pe masă. Dar cunoştea jocurile lui One, avea o listă de vânatăi de un an pentru a

dovedi acest lucru si aşa că, la fel de accidental, s-a îndepărtat de o jumătate de pas, păstrându-şi pe faţă un zâmbet radiant în timp ce mătuşa Unu îşi făcea încântarea de această recompensă bruscă 'şi Unchiul Unu stătea vizavi, gata să-şi faca cu ochiul de îndată ce se uită peste – ceea ce nu avea să facă încă pentru că sincronizare^, aşa cum îi spunea întotdeauna unchiul doi, era totul. în plus, trebuia să fie conştient de vărul Unu, mai ales acum că primul plan fusese zădărnicit.

Unul, al cărui nume era Snell, ar fi trebuit să muncească mai mult în capul lui, să lucreze acea viclenie care părea să vină de nicăieri şi care nu făcea parte din prostia plictisitoare care era creierul propriu-zis al lui One, aşa că poate că, până la urmă, erau demonii, zgomotând şi ciocnind toate ideile lor crude. Snell nu a lăsat asta să se odihnească, ştia el. Nu, îşi va aminti şi ar începe să planifice. Şi durerea ar fi cu atât mai gravă pentru asta.

Dar cliiar acum nu-i păsa, nici de Verişoara Unu, nici de orice ar putea veni mai târziu în seara asta sau mâine. La urma urmei, adusese mâncare acasă, o grămadă de mâncare, livrându-şi comoara în strigăte de bucurie de uşurare.

Şi bărbatul al cărui nume i se dăduse, bărbatul mort de mult, care nu era nici unchiul unu, nici unchiul doi, dar fusese unchiul trei şi nu, bineînţeles,

tatăl unu, ei bine, acel bărbat ar fi mândru că băiatul cu numele lui făcea ceea ce era necesar pentru a menţine familia unită.

Adunându-şi propria ceapă, copilul pe nume Harllo se îndreptă către 'un colţ sigur al camerei single si, cu câteva momente înainte de' a lua o muşcătură, ridică privirea pentru a întâlni ochii lui Unchiul Unu, pentru a surprinde cu ochiul şi apoi a dat din cap ca răspuns.

Asa cum spunea întotdeauna unchiul doi, timpul era modul în care un om măsura lumea şi locul său în ea. Timingul nu a fost o lume poate, a fost'o lume a da şi nu, asta, nu asta. Acum, nu mai târziu. Timingul a aparţinut tuturor fiarelor naturii care vânau alte creaturi. A aparţinut tigrului şi a ochilor săi ţinţi, care privesc. A aparţinut şi pradei, când vânătorul era vânat, ca şi cu Verul tJnu, în fiecare clipă o întrecere, o bătălie, un duel. Dar Harllo învăţa calea tigrului, mulţumită unchiului doi, a cărui piele însăşi s-a putut schimba în cea a unui tigru, când furia s-a trezit rece şi mortală. Care avea ochi de tigru şi era cel mai curajos şi cel mai înţelept om din tot Darujhistânul.

Şi singurul, în afara de tânărul Harllo însuşi, care ştia adevărul despre mătuşa Două, care nu era deloc mătuşa Două, ci Mama Unu. Chiar dacă nu ar recunoaşte, nu ar spune-o niciodată şi nici nu ar avea nimic de-â face cu singurul ei copil, *fiul ei al violului*. Odată, Harllo crezuse că Violul

era numele tatălui său, dar acum stia că era un lucru pe care oamenii îl făceau altora, la fel de rău ca un cot în coaste, poate mai rău. Şi de aceea Mama Unu a rămas mătuşa Două şi de ce, în acele rare ocazii pe care le-a vizitat, nu se întâlnea cu ochii lui Harllo, indiferent cum ar fi încercat el şi de ce nu spunea nimic despre nimic decât cu o voce care era toată furie.

„ *Mătuşa Stonny urăşte cuvintele, Harllo „, îi explicase Gruntle, „ dar numai când acele cuvinte se strecoară prea aproape de ea, de unde se ascunde, înţelegi?*[1]

Da, a văzut. A văzut multe.

Snell îi atrase privirea şi făcu o mutră răutăcioasă, rostind promisiuni vicioase. Sora lui mai mică, Verişoara Doi, pe care o chema Mew, privea de unde se ţinea de marginea mesei, văzând dar neînţelegând pentru'că cum putea ea, având doar trei ani; în timp ce Verişoara Trei, o altă fată, dar aceasta pe nume Hinty, era toată învăluită în leagăn şi în siguranţa acolo, ferită de orice, aşa cum ar trebui să fie pentru cei mai mici.

Harllo avea cinci ani, poate aproape de şase, dar era deja înaltă – *întinsă* , râse Gruntle, *întinsă şi slăbită pentru că asa cresc băieţii.*

Mătuşa Myrla ţinea restul legumelor într-o oală aburindă deasupra vâtrăi, iar Harllo a văzut-o aruncând o privire plină de cunoştinţă către soţul ei, care dădu din cap, fără să se oprească în a-şi masa

cioturile de sub genunchi, unde majoritatea oamenilor aveau tibie şi glezne şi apoi picioarele, dar unchiul Bedek avusese un accident care a rost ceva de genul Violului doar nu intenţionat – şi aşa că nu mai putea să meargă, ceea ce le făcea viaţa grea tuturor şi însemna că Harllo trebuia să facă ceea ce trebuia, deoarece Snell nu părea, interesat să facă orice. Cu excepţia chinuirii lui Harllo, desigur.

Aerul din încăperea înghesuită mirosea acum a

E

ământesc şi dulce, în timp ce Myrla hrănea mai mult ălegar cu micuţa sănătate de sub oală. Harllo ştia că va trebui să iasă şi să adune mai multe în ziua de mâine şi asta ar putea însemna să ieşi din oraş, de-a lungul malului de vest al lacului, ceea ce era o aventură.

Snell îşi termină ceapa şi se strecură mai aproape de Harllo, cu mâinile strânse în pumni.

Dar Harllo auzise deja cizmele pe aleea de afară, trosnind pe frunzele moarte de pe acoperişul prăbuşit de vizavi, iar o clipă mai târziu unchiul doi a maturat agăţatul deoparte şi s-a aplecat în cameră, cu ghimpele fetei arătând proaspăt pictate, atât de dure. erau ei, iar ochii lui străluceau ca flăcările de lumânare. Zâmbetul lui scotea la iveală colţi.

Bedek făcu semn cu mâna. — Mormăi! Intră, vechi prietene! Vezi cum Myrla pregăteşte un ospăţ!

„Atunci, bine cronometrat”, răspunse bărbatul uriaş, intrând în cameră, „pentru că am adus un cal afumat*. Văzându-l pe Harllo, î-a făcut semn băiatului. „Trebuie să pun ceva muşchi pe acesta”.

— Oh, spuse Myrla, nu stă niciodată pe loc, asta e problema lui. Nici o clipă!

Snell se încruntă, se năpusti în retragere şi se uita la Gruntle cu ură şi teamă.

Gruntle îl ridică pe Harllo, apoi îl ţinu zvârcolindu-se sub un brat în timp ce făcea cei doi paşi' către vatră pentru a-i înmâna Myrla un pachet învelit în pânză.

Bedek îl privea pe Gruntle. — Ma bucur că ai revenit, spuse el cu voce joasă. — Am auzit despre tine la poartă şi despre acel moment în Worrytown – la naiba, dar mi-aş dori să nu fiu aşa. . inutil.[1]

Aşezându-l pe Harllo jos, Gruntle oftă. — Poate că zilele tale de călărit cu rulotele s-au terminat, dar asta nu te face inutil. Creşti o familie bună, Bedek, o familie bună.

— Nu ridic nimic, mormăi Bedek, iar Harllo cunoştea acel ton, îl cunoştea prea bine şi ar putea trece câteva zile, poate chiar o săptămână, înainte ca unchiul Unu să se malţe din gaura întunecată şi adâncă în care era acum. Problema era că lui Bedek îi' plăcea locul acela, îi plăcea felul în care Myrla se închidea în jurul lui, toate mângâierile, îmbrăţişările şi murmurele blânde, şi tot aşa până venea noaptea când ei făceau zgomote în

patul lor şi veneau dimineaţa următoare, de ce, Bedek ar fi zâmbit.

Când Myrla'era aşa, totuşi, când era pentru soţul ei şi nimic altceva, îi revenea lui Harllo să aibă grijă de fete şi să facă tot ce era necesar şi, cel mai rău, însemna că nimeni nu-l reţine pe Snell. Bătăile aveau să devină rele, atunci.

Myrla nu putea munci prea mult, nu de la ultimul copil, când se rănise ceva în burtă şi acum obosise prea uşor, şi chiar şi această cină glorioasă pe care o făcea avea să o lase epuizată şi slăbită cu o durere de cap. Când era în stare, repara hainele, dar asta nu se întâmpla prea mult în ultimul timp, ceea ce făcea ca Harllo să atace pieţele locale cu atât mai importantă.

A rămas aproape de Gruntle, care stătea acum în faţa unchiului Bedek şi scoase un borcan cu vin, iar asta la ţinut pe Snell departe deocamdată, ceea ce, desigur, a înrăutăţit lucrurile mai târziu, dar asta era în regulă. Nu ţi-ai putea alege familia, până la urmă, nici verii tăi, nici pe oricine. Erau acolo şi asta era.

În plus, ar putea pleca mâine dimineaţă devreme, aşa că Snell devreme nici măcar nu s-ar fi trezit şi şi-ar fi făcut drumul din oraş, de-a lungul malului lacului, unde se întindea lumea, unde dincolo de cohale erau dealuri cu nimic altceva decât capre şi ciobani şi dincolo chiar şi de ei nu era decât pământ gol.' Că aşa ceva ar putea exista îi şopti lui Harllo posibilităţi, unele' pe

care nu putea spera să le numească sau să le pună în cuvinte, dar care erau toate în viaţa viitoare care pareau neclare, fantomatice, dar chiar şi aşa o promisiune. La fel de strălucitori ca ochii lui Gruntle, acea promisiune şi era acea promisiune pe care Harllo se ţinea, când pumnii lui Snell coborau în jos.

Bedek şi Gruntle au vorbit despre vremurile de demult, când amândoi lucraseră în aceleaşi rulote şi lui Harllo i s-a părut că trecutul – o lume pe care nu o văzuse niciodată pentru că era înainte de viol – este un loc al faptelor măreţe, un loc plin de viaţă, unde soarele era mai strălucitor, apusurile erau mai adânci, stelele străluceau într-un cer negru şi luna era lipsită de ceaţă, iar oamenii stăteau mai înalţi şi mai mândri şi nimeni' nu trebuia să vorbească despre trecut pe atunci, pentru că era se întâmplă chiar acum.

Poate aşa avea să găsească viitorul, un nou timp în care să stea în picioare. Un timp în care s-ar putea întinde.

Vizavi de Harllo, Snell stătea ghemuit într-un colţ posomorât, cu ochii plini de propria lor promisiune în timp ce îi zâmbi lui Harllo.

Myrla le-a adus farfurii pline cu mâncare.

Foile de j>apirus, sfâşiate în bucăţi, se aprinseră repede, trimiţând fulgi negri în sus în tirajul hornului, iar Duiker îi privea plecând, văzând corbi, mii de

corbi. Hoţii de memorie, furând orice altceva la care s-ar fi putut gândi, ar fi putut învia pentru a uşura inutilitatea vieţii sale prezente. Toate luptele de a-si'reaminti chipurile fúseserá renunţate şi toate eforturile lui de a scrie această istorie groaznică âşuaseră. Cuvinte plate şi lipsite de viaţă, scene descrise cu vocea morţilor.

Cine erau tovarăşii aceia de lângă el pe atunci? Cine erau acei wickani şi malazani, acei vrăjitori şi războinici, acei soldaţi şi victime de sacrificiu care s-au cocoţat deasupra drumului, ca nişte santinele inutile, uitându-se'la propriile lor umbre în marş?

Bult. Acalmie. Sormo Fnath.

Coltaine.

Nume, deci, dar nici chipuri. Haosul şi teroarea luptei, a zguduirii de epuizare, a rănilor tăiate şi sângerând, a prafului şi mirosul deşeurilor vărsate – nu,' nu putea scrie despre asta, nu putea relata adevărul, nimic din toate acestea.

Memoria eşuează. Condamnat pentru totdeauna pe măsură ce căutăm scene de modă, încadrate, ñecare act descris, raţionat şi rezonabil, iraţional şi nebun, dar undeva dedesubt trebuie să fíe nămolul' gros şi solid al motivaţiei, al semnificaţiei, al sensului – trebuie să existe. Alternativa este. . inacceptabil.

Dar aici l-au adus încercările lui, iar si iar. Adevărurile inacceptabile, cele pe care nicio persoană sănătoasă nu le- ar putea înfrunta vreodată, le-ar putea

întâlni ochi în ochi. Că nimic nu merita venerat, nici măcar simplul fapt al supravieţuirii şi, cu siguranţă, nu acea cascadă nesfârşită de eşecuri, de morţi peste măsură.

Chiar şi aici, în acest oraş al păcii, îi privea pe cetăţeni în toate dansurile lor zilnice şi cu fiecare clipă care trecea, dispreţul lui se adâncea. Nu-i plăcea felul în care gândurile lui deveneau din ce în ce mai necaritabile, din ce m ce mai derutate de scenele nesfârşite ale existenţei aparent lipsite de minte, fără rost, dar nü părea nicio cale de ieşire din acea progresie, în timp ce observaţiile lui dezvăluiau meschinăria vieţii, luptele tăcute şi altfel cu soţiile. , soţi, prieteni, copii, părinţi; cu zdrobit'pe o stradă aglomerata, fiecare viaţa s-a închis în jurul ei înşişi, neprihăniţi şi nepăsători faţă de străini – oameni complet m propriile vieţi. Totuşi, nu ar trebui să se bucure de astfel de lucruri? În libertatea lor profundă, în luxul lor extraordinar de a se imagina controlând propriile vieţi?

Desigur, nu au fost. În libertate, aşa cum ar putea avea fiecare, ei şi-au ridicat propriile bariere, purtau cătuşe modelate de propriile mâini. Zăngănind lanţurile emoţiilor, ale fricilor şi grijilor, ale nevoii şi ciudăţei, ále beliger'anţei care năvăleau împotriva anonimatului esenţial care' a cuprins o persoana. Da, un adevăr cât se poate de timid; acceptabil.

A fost aceasta forţa motrice din spatele căutării puterii? Să rupă

anonimatul, să ridice faima şi infamia ca un scut aprins şi o sabie strălucitoare? Să scoţi un strigăt care s-ar auzi dincolo de porţile propriei vieţi?

Dar Duiker auzise destule astfel de strigăte. El stătuse, ghemuit, în mijlocul urletelor de sfidare şi de triumf, toţi aprinşi de disperare, de furie fără sens. Ecourile puterii erau uniforme, da, în golul lor esenţial. Orice istoric demn de acest titlu ar putea vedea asta.

Nu, nu avea nicio valoare în scris. Nici un efect mai mare decât pumnii unui bebeluş care lovesc tăcerea care ignora fiecare strigăt. Istoria nu a însemnat nimic, pentru ca singura continuitate era prostia umană. O, au fost momente de măreţie, de fapte strălucitoare, dar cât a durat lumina unei aseménea glorii? De la o respiraţie la alta, da, şi nu mai mult de atât. Nu mai mult de atât. *În rest, dă cu piciorul prin oase şi epave, căci ele sunt ceea ce rămâne, ceea ce durează pană când totul se transformă în praf*

— Arăţi gânditor, observă Mallet, aplecându-se în faţă cu un mormăit pentru a completa vasul lui Duiker. — Ceea ce, presupun, nu ar trebui să fie o surpriză, din moment ce tocmai ai ars eforturile de aproape un an, ca să nu mai vorbim, de valoarea papirusului unui înalt consiliu.

— îti voi rambursa costul, spuse Duiker.

— Nu fi ridicol, spuse vindecătorul, lăsându-se pe spate. — Am spus doar ca

arăţi gânditor.

— Aparentele înşală, Malfet. Nu ma mai interesează sa ma mai gândesc. Despre orice.[1]

— Bine, atunci aceasta este o adevărată întâlnire de minţi.

Duiker a continuat să studieze focul, a continuat să privească corbii negre care se ridică pe horn. — Pentru tine, neînţelept, spuse el. — Ai asasini de luat în considerare.

Mallet pufni. — Asasini. Antsy vorbeşte deja despre dezgroparea a o duzină de înjurătoare.' Blend este să vâneze sediul breslei, în timp ce Picker si Bluepearl lucrează cu consilierul Coli pentru a adulmeca sursa contractului. Dati totul o săptămână si problema va înceta să mai fie o problemă. În permanenta/

Duiker zâmbi pe jumatate. — Nu te încurca cu puşcaşii marini Malazan, pensionari sau nu.

— Ai crede ca oamenii vor sti până acum, nu-i aşa?

— Oamenii sunt proşti, Mallet.

Vindecătorul tresări! — Nu noi toţi.

'Adevărat. Dar Hood îi aşteaptă pe toţi, proşti, deştepţi, duhovnici, neînţelepţi. Aşteaptă cu ' acelaşi zâmbet înţelegător.

— Nu e de mirare că ti-ai ars cartea, Duiker.

'Da.'

— Deci, din moment ce nu mai scrii istorie, ce vei face?

'Do? De ce nimic.'

— Acum, asta e ceva despre care ştiu totul – oh, nici măcar nu încerca să obiectezi. Da, vindec pe cineva din când în când, dar am fost soldat, cândva. Şi acum nu mai sunt. Acum stau să mă îngraş şi este grăsime otrăvită din totdeauna cu un fel de oilă cinică. Mi-am pierdut toţi prietenii, Duiker. Nu este diferit de tine. Le-ai pierdut pe toate şi pentru ce? Al naibii dacă ştiu, al naibii şi al naibii din nou, dar nu, nu ştiu de ce, de ce a ceva.

— Într-adevăr, o întâlnire de minţi, spuse Duiker. — Din nou, Mallet, se pare că eşti din nou în război. împotriva obişnuitului inamic implacabil şi mortal.

Breasla? Presupun că ai dreptate. Dar nu va dura mult, nu-i asa? Nu-mi place să fiu pensionar. Este ca şi cum ai anunţa sfârşitul valorii tale, oricare ar fi valoarea aia, şi cu cât mergi mai mult, cu atât îţi dai seama că acea valoare nu a valorat nimic aşa cum ai crezut cândva, şi asta doar o face şi mai rău.

Duiker îşi puse jarul jos şi se ridică. — înaltul Alchimist m-a invitat la prânz mâine. Ar fi bine să mă culc şi să dorm puţin. Ai grijă la spate, vindecător. Uneori, băiatul împinge şi doamna nu se vede nicăieri.

Mallet dădu pur şi simplu din cap, asumându-şi povara de a se uita la foc acum când Duiker pleca.

Istoricul s-a îndepărtat de căldura, trecând prin curenţi şi straturi de aer

rece în drum spre camera lui. Din ce în ce mai rece, cu fiecare pas.

Undeva deasupra acestui templu murdar, corbii dansau cu scântei deasupra gurii unui horn, practic nevăzuţi în întuneric. Fiecare purta câte un cuvânt, dar scânteile erau surde. Prea ocupaţi cu extazul propriului lor foc strălucitor şi orbitor. Cel puţin, până au ieşit.

Gaz a ieşit năvalnic devreme, de îndată ce şi-a dat seama că nu avea de gând să obţină suficientă monedă din banii pentru a cumpără o noapte de băut care merită. Thordy şi-a privit soţul plecând, acea înclinare jalnică înainte a mersului bărbatului care venea întotdeauna când era înfuriat, paşii sacadaţi în timp ce el ieşea în noapte. Nu ştia unde se ducea, nici măcar nu-i păsa, să fie sincer.

Acum, de două ori, în săptămâna trecută, acarienul slăbănog al unui arici îi atacase standul de legume. Doamne, ce făceau părinţii zilele astea? Runt avea probabil cinci ani, nu mai în vârstă, asta e sigur, şi deja ne-a ţintuit o anghilă în adâncuri – şi de ce nu a fost ţinut m lesă aşa cum ar trebui să fie un copil? Mai ales la acea vârstă când erau mulţi oameni care îl smulgeau, îl foloseau sau îl vindeau cât se poate de repede. Şi dacă îl foloseau în aşa fel rău, atunci îi storceau gâtul după aceea, lucru pe care Thordy s-ar putea să nu-l deranjeze atât de mult decât că era un gând crud şi o

imagine crudă şi mai mult ca ceva ce ar crede soţul 'ei decât ea. Deşi el' s-ar gândi doar la câţi bani ar putea câştiga ea fără ca hoţul sa continue. Şi poate ce ar putea face dacă ar fi pus vreodată mâna pe mâna.

Ea a tremurat la acel gând, apoi a fost distrasă de Nou, câinele de pază din gradina ele lângă a ei, o erupţie neobişnuită ae lătrat – dar apoi şi-a amintit de soţul ei şi de plimbarea lui si de cum Nou îl'ura pe Gaz mai ales când mergea aşa. Când Gaz s-a poticnit acasă, beat şi inutil, câinele mânios nu a scos niciodată niciun sunet, l-a ignorat direct pe Gaz, de fapt.

Câmii, ştia ea, puteau mirosi intenţii rele. Şi alte animale, dar mai ales câini.

Gaz nu l-a atins niciodată pe Thordy, nici măcar o împingere sau o palmă, pentru că fără ea şi grădina pe care ea o îngrijea el avea probleme si ştia asta destul de bine. Fusese tentat, de multe ori, oh, da, dar ar fi, dintr-o dată, o sclipire în ochii lui, o surpriză, pâlpâind. Şi zâmbea şi se întorcea, salvând acel j>umn si tot ce era în spate pentru altcineva. Lui Gaz îi plagea o bătaie bună, pe vreo alee din spatele unei cârciumi. Îi plăcea să dea cu piciorul, atâta timp cât victima era mai mică decât el şi mai beată. Şi fără prieteni care ar putea interveni sau să vină din spate. Aşa s-a descurcat cu mizeria vieţii sale, sau aşa spunea destul de des.

Thordy nu era sigură despre ce era

K

toată mizeria aceea, deşi avea câteva idei. Ea, unul. Peticul patetic de pământ e' care îl avea pentru legumele ei. Pântecele ei steril. Iodul în care varsta şi munca grea o oboseau, furând strălucirea pe care o avusese candva. Oh, erau multe despre ea care îl făceau nenorocit. Şi, luând în considerare toate lucrurile, ea fusese norocoasă să-l aibă atât de mult timp, mai ales când lucrase cu plasele pe barca aia de pescari, plasele care, vai, îi luase toate degetele în acea noapte cand ceva mare aşteptase, dedesubt, nemişcat si atât de neobservat în timp ce echipajul a tras plasa la bord. Apoi a explodat cu o putere sălbatică, făcând rău ca un berbec. Degetele lui Gaz, toate împletite, ţâşneau ca morcovii cu vârf, iar acum avea degete mari şi rânduri de articulaţii şi nimic altceva.

Pumnii făcuţi pentru luptă, spunea el cu o dezvăluire inconştientă a dinţilor. *Asta şi nimic mai mult*

Şi acesta era un motiv suficient de adevărat şi întemeiat, presupunea ea, pentru a se îmbăta de fiecare dată^ când putea.

În ultima vreme, însă, se simţea puţin mai puţin generoasă – nu, nu simţea nimic. Pană şi mila se împuţinase, şoptită ca o frunză uscată pe vântuTde toamnă. Si era ca şi cum el s-ar fi schimbat, chiar în faţa ochilor ei, deşi acum' înţelegea că ceea ce se schimbase era în spatele ochilor ei – nu cel privit, ci cel care se uită. Ea nu a mai dat înapoi în faţa furiei

lui. Nu s-a mai ferit de acea înclinare de marş şi de toată mânia ei inutilă şi acum l-ar studia, văzând inutilitatea ei, văzând autocompătimirea din acel teren rănit.

Era goală, atunci, şi se gândise mai întâi că va rămâne aşa, probabil pentru tot restul vieţii. În schimb, ceva începuse să umple golul. La început, â sosit cu un tresărit, un strop de vinovăţie, dar nu mai mult. Acum, când gândurile de crimă îi umpleau capul, era ca şi cum s-ar scufunda într-o baie parfumată.

Gaz era mizerabil. El a spus aşa. Ar fi mai fericit dacă ar fi mort.

Şi, adevărul să fie spus, la fel şi ea.

Toată această dragoste, toată această nevoie disperată şi el era inutil. Ar fi trebuit să-l alunge din viaţa ei cu mult timp în urmă, iar el ştia asta. A ţine ae el aşa cum făcea ea a fost tortură. îi spusese că se lupta doar cu cei slabi. Proşti şi mai rău. I-a spus că a făcut-o pentru a-şi menţine braţele puternice, pentru a-si întări degetele, pentru a se ţine de (hah, ăsta a fost unul bun) un fel de motiv pentru a rămâne în viaţă. Un bărbat are nevoie de o îndemânare, da, şi indiferent dacă a fost bine sau rău, nu contează deloc. Dar adevărul era că i-a ales pe cei mai ticăloşi şi mai mari nenorociţi pe care i-a putut găsi. Demonstrând că ar putea, dovedind acele degete şi modurile lor de ucidere.

Uciderea, da. Patru până acum, de care era sigur.

Mai devreme sau mai târziu, Gaz ştia, moneda va răsturna şi avea să fie cadavrul lui rece, întins cu fata în jos, pe o alee. Destul de bine. Când plătiţi mai mult decât meritaţi, din nou şi din nou, în cele din urmă cineva vine să colecteze.

Ea nu l-ar fi plâns, ştia el. Un bărbat îndrăgostit putea să vadă când cel pe care îl iubea a încetat să-l mai iubească. Nu a învmuit-o şi nu a iubit-o mai puţin; nu, nevoia lui s-a înrăutăţit.

Blue Ball Tavern ocupa un colţ al unui morman masiv şi decrepit de locuinţe care puteau a urină şi a gunoiului putrezit. În mijlocul sărbătorii, anarhia nocturna de pe aceste străzi din spate sus de la docuri a atins noi culmi, iar Gaz jiu era singurul care vâna aleile după necazuri.

îi trecu prm minte că poate nu era atât de neobişnuit pe cât ar fi crezut cândva. Poate că era doar unul dintre miile de bătăuşi inutili din oraşul ăsta, toţi urându-se pe ei înşişi şi adulmecând traseele ca atât de mulţi câini ruşi. Cei care l-'au cunoscut i-au dat spaţiu, s-au strecurat înapoi din calea lui în timp ce se îndrepta spre terenurile de luptă alese, în spatele Mingei Albastre. Gândul acela scurt – despre alţi oameni, despre feţele umbrite pe care le vedea în jurul lui – a fost de scurta durată, zburând cu primul miros de sânge în aerul umed şi sufocant.

Cineva îllDătuse până la ef şi ar putea chiar acum să se învârte în capătul

opus al aleii.'Ei bine, poate că prostul s-ar putea întoarce înapoi şi i-ar putea oferi ticălosului ceea ce î-a făcut altcuiva – şi acolo era corpul, forma înghesuită, nemişcată. Mergând în sus, Gaz îl înghiont cu o cizmă. Am auzit o şuierătoare spumată de sânge. Şi-a trântit călcâiul în cutia toracică, doar pentru a auzi pocnetul şi scrâşnitul. O tuse, stropi de sânge, un geamăt scăzut, apoi o expiraţie finală.

Gata, atât de uşor.

— Eşti mulţumit, Gaz?

Se întoarse la vocea blândă şi profundă, cu antebraţele ridicându-se într-o gardă pe care se aştepta să-l cedeze – dar pumnul despre care credea că va veni niciodată nu a sosit şi, jurând, s-a dat înapoi până când umerii i-au bătut de perete, s-a uitat cu o frică crescândă la silueta înaltă şi învăluită care stătea în faţa lui: — Nu mi-e frică, spuse el într-un mârâit beliger.

Distracţia s-a apucat de el ca un val. — Deschide-te, Gaz. Sufletul tau. Bun venit zeului tău,

Gaz simţea aerul pe dinţi, îşi simţea buzele întinzându- se până când crăpăturile se rupeau pentru a curge sânge. Inima îi bătu în piept. „Nu am niciun zeu. Nu sunt altceva decât blesteme si nu te cunosc. Deloc.[1]

— Desigur, Gaz. Mi-ai făcut sacrificii, de şase ori acum. Şi numărând.[1]

Gaz nu putea vedea faţa din capotă,

dar aerul dintre ei s-a îngroşat brusc de un miros înţepător şi stânjenitor. Ca noroiul rece, de genul care curgea în pâraie turgente în spatele abatoarelor. I s-a părut că aude bâzâitul muştelor, dar sunetul venea de undeva din interiorul propriului său cap. — Nu ucid pentru tine, spuse el, cu vocea subţire si slabă.

— Nu trebuie. Nu cer sacrificii. Există. . nu este nevoie. Voi muritorii consacraţi orice teren pe care îl alegeţi, chiar şi această alee. îţi scurgi o viaţă pe ea. Nu mai este nevoie de nimic. Nici intenţie, nici rugăciune, nici invocare. Sunt chemat, fără sfârşit.'

‘Ce vrei de la mine?[1]

„Deocamdată, doar că continuaţi să culegeţi suflete. Când va veni timpul pentru mai mult decât atât, Gaz din Gadrobi, ţi se va arăta ce trebuie făcut.

— Si dacă nu vreau...

— Dorinţele tale nu sunt relevante.

Nu putea să-şi scoată bâzâitul infernal din craniu. El a clătinat din cap,' a închis ochii pentru o clipă. Când le-a deschis din nou, zeul dispăruse.

Muştele. Muştele sunt în capul meu. Doamne, ieşi afară!

Cineva rătăcise pe alee, ţesând, mormăind, cu o mână întinsă pentru a evita orice obstacol.

Pot să-i scot afară. Da! Şi, dintr-o dată, ştia adevărul despre asta, ştia că^ uciderea va reduce la tăcere acele muşte blestemate. Invârtindu-se, a înclinat

înainte, cu mâinile ridicate si a mers rapid spre prostul beat.

Care şi-a ridicat privirea în ultimul moment, la timp pentru a întâmpina acele degete groaznice.

Krute din Talient încetini când se apropia de intrarea îngropată a casei în care locuia acum. Cmeva stătea în umbra, blocând uşa. Se opri la zece paşi depărtare. „A fost o treabă bună”, a spus el. — Ai fost în spatele meu pe tot arcursul drumului, făcându-mă să cred că nu eşti deloc un, dar acum eşti aici.

E

— Bună, Krute.

La acea voce, Krute tresări, apoi se aplecă înainte, încercând să străpungă întunericul. Nimic decât o formă, dar a fost, a concluzionat el, forma potrivită. — Doamne de jos, nu am crezut că te vei întoarce. Ai idee ce s-a întâmplat de când ai dispărut?

'Nu. De ce nu-mi spui?

Krute rânji. — Pot să fac asta, dar nu aici.

— Ai locuit cândva într-un cartier mai bun, Krute.

Il privi pe Rallick Nom ieşind din alcov şi zâmbetul i s-a lărgit. — Nu te-ai schimbat deloc. Şi dă, am cunoscut vremuri mai bune – şi urăsc să spun asta, dar tu eşti de vină, Rallick.

Asasinul înalt şi slăbit se întoarse să studieze clădirea. 'Trăieşti aici? Şi e vina mea?

— Haide, spuse Krute, să intrăm

înăuntru. Ultimul etaj, bineînţeles, un colţ de alee — uşor până la acoperiş, întunecat ca axila lui Hood. O sa îl iubeşti.'

La scurt timp mai târziu, s-au aşezat în cea mai mare dintre cele două încăperi, o masă cu cicatrici între ele pe care stăteau o lumânare ciocană cu un fitil care fumea prost şi un ulcior de lut cu bere acidulată. Cei doi asasini ţineau pahare de tablă, ambele scurse.

De când turnase berea, Krute nu spusese nimic, dar acum mormăi surprins amuzat. — Tocmai m-am gândit la ceva. Tu ai apărut, viu şi sănătos, tocmai ai făcut ceea ce Krafar nu a putut face. 'Aveam un cult, Rallick Nom, care venera amintirea ta. Krafar l-a scos în afara legii în breaslă, apoi a încercat să-l eradice — ne-a forţat mai adânc. Nu este suficient de adânc pentru mine — simt suspectat şi au plecat şi m-au izolat, ca şi cum aş fi fost deja mort. Contacte vechi. . Priveşte prin mine, Rallick. A fost al naibii de greu.

— Krafar?

— Seba, puietul lui Talo. în cearta despre cine avea să preia conducerea după Vorcan, el este cel care a trecut nevătămat – încă respiră, vreau să spun. Breasla e decimată, Rallick. Lupte interioare, mulţi ucigaşi buni sunt dezgustaţi şi pur şi simplu se ridică 'şi pleacă. Până la Elingarth', în mare parte, cu câteva până la Black Coral, daca îţi vine să crezi asta. Chiar am auzit zvonuri că unii s- au dus la Pale, să se alăture

Ghearelor Malazan.

Rallick ridică o mână pătată de rosu. — O clipă, la naiba. Ce idiot s-a hotărât asupra unui cult?

Krute a ridicat din umeri. — S-a întâmplat, Rallick. Nu chiar închinare – acesta a fost cuvântul greşit. Este mai mult ca o. . o filozofie. O filozofie a asasinatului. Fără magie, unul. Otrăvuri, multe otrăvuri. Şi praf otataral dacă îl putem obţine. Dar Seba Krafar vrea sa ne aducă înapoi la toată acea magie, chiar dacă ai făcut evident care este calea cea mai bună, cea mai sigură. Bărbatul e încăpăţânat – e în sânge cu ei, nu? Krute plesni masa, dărâmând momentan lumânarea, la care se grăbi chiar înainte ca flacăra neplăcută să se stingă. — Abia aştept să văd faţa lui Krafar când intri...

— Va trebui, răspunse Rallick. — Altceva, prietene. Nu spui niciun cuvânt nimănui.

Krute zâmbi cu bună ştiinţă. — Ai de gând să faci o ambuscadă, nu-i aşa? Tu, păşind peste trupul lui Krafar, pentru a prelua stăpânirea B'reaslei. Şi treouie să-ţi faci planuri – şi te pot ajuta acolo, să-ţi spun' că cei care îţi vor fi cu siguranţă loiali, sigur că te vor sprijini...

— Taci' spuse Rallick. — Trebuie să stii ceva.

'Ce_?!

— În noaptea m care am dispărut, iţi aminteşti?

'Desigur.

— A dispărut şi altcineva în

noaptea aceea.

Krute clipi. 'Ei bine, da-[1]

„Si acum m-am întors”,

'Tu esti.[1]

Rollick bău o gură de bere. Apoi altul.

Krute se uită nx, apoi jură: — Si ea?

'Da.[1]

Scurgându-şi ceaşca, Krute o umplu repede, apoi se lăsă pe spate. — Zei de jos. Sărmanul Krafar. Lucrezi cu ea la asta, Rallick?

'Nu.'

— Nu că ar avea nevoie de ajutor...

— Nu ştiu unde este, Krute. Nu ştiu ce plănuieşte. Dacă ceva. Nu ştiu şi nu pot ghici, si nici tu nu poţi.

— Deci, ce facem, Rallick?

„Nu schimbi nimic, rămâi cu rutina.”

Krute pufni. — Ce rutină? Foamete lentă?

— Am o monedă, suficientă pentru amândoi. Ascuns ici si colo. Rallick se ridică. — Presupun că acoperişurile sunt liniştite în aceste nopţi.

Cu excepţia hoţilor, care ies ca şoarecii fără să se vadă nicio bufniţă – aşa cum am spus, Breasla este în genunchi.

'în regulă. Mă voi întoarce înainte de zori. Deocamdată, Krute, nu facem nimic.

— Mă pricep la asta.

Rallick se strâmbă, dar nu spuse nimic în timp ce se întoarse spre fereastră şi descuia obloanele.

Nu trebuia să spună nimic, în ceea ce

îl privea pe Krute. Adevărat, Krute era bun să nu facă nimic. Dar Rallick Nom nu era. Nu era deloc bun la asta. *Oh, asta va fi distractiv, nu-i aşa?*

Murmurele l-au gonit pe alee, zgomote guturale ieşind dintr-o zeci de guri cu colţi, limbi clătinându-se, buzele negre care se ridicau limpezi. Sclipirea şi fulgerarea ochilor care se rostogolesc în întuneric. Privind înapoi

B

este un umăr, Iskaral Pust, Magul şi Marele Preot al Tnbrei, zeul bhokaral, a făcut feţe la închinătorii săi. I-a blestemat pe Twitter. A clătinat cu limba. Şi-a dezvăluit dinţii şi şi-a umflat ochii.

Şii-a speriat asta? De ce nu! Chiar opusul, dacă ar putea fi crezută o asemenea nebunie. Se apropieră din ce în ce mai mult, ţinându-şi în continuare prada de la victimele nefericite de pe pieţe, cu feţele zvârcolindu-se de suferinţă constipată sau ceva la fel de'îngrozitor. Enervant!

nu contează . Am sarcini, misiuni, fapte de mare importanţă. Am lucruri de făcut.

Şi aşa s-a grăbit mai departe, dând cu piciorul printre gunoaie,' ascultând creaturile din spatele lui trăgând prin aceleaşi gunoaie. Făcu o pauză la fiecare gura aleei, aruncă priviri rapide în sus şi înjos pe străzi, apoi se năpusti spre următoarea deschidere. În urma lui, bhokarala s-a adunat într-un pâlc la gurile aleii, s-a uitat într-o parte, s-a uitat în

celălalt şi apoi a plecat în urmărire.

La scurt timp mai târziu, el a derapat până la oprire, zgomotul călcâielor lui a răsunat o clipă mai târziu de nenumărate gheare care tăiau pietrele pietruite. Iskaral Pust se trase de păr şi se învârti. Bhokarala ghemuită avea toţi pumnii noduşi' de fiecare parte a craniilor lor minuscule.

[1] *Lasa-ma în pace! şuieră el.*

I-au şuierat înapoi.'

A scuipat.

Si a fost stropit cu bucăţi de salivă urâtă.

S-a bătut în cap.

Şi-au bătut propriile cap cu pumni de bijuterii şi globuri de fructe.

Ochii îngustaţi (ochii îngustaţi), Iskaral Pust stătea încet pe un picior. Am privit cum bhokarala sta clătinând pe un singur picior.

— Zei de jos, mormăi el, toţi au înnebunit cu totul.

Intorcându-se încă o dată, se uită cu privirea la templul
ghemuit, octogonal, la cincizeci de paşi pe stradă din dreapta lui. Pereţii săi erau o colecţie haotică de nişe şi unghiuri deformate, o adevărată multitudine de unibre. Iskaral Pust oftă. — Noua mea locuinţă. O căsuţă modestă, dar se potriveşte nevoilor mele. Plănuiesc să o fac, desigur, când va fi timp. Oh, îţi plac şefarurile aurii şi şerveţelele de mătase? Doar ceva ce am pus laolaltă, minte, dar îmi place destul de bine. Păianjeni? Nu,

fără păianjeni pe aici, oh, nu. Pur şi simplu nu este permis. Creaturi groaznice, da, dezgustătoare. Niciodată să nu faci baie, nu ştii. îngrozitor.

Cântec fără cuvinte în spatele lui.

— Oh, nu-i deranjează. Relaţiile fostei mele soţii — dacă aş fi ştiut, bineînţeles că nu aş fi făcut niciodată saltul, dacă ştii ce vreau să spun. Dar aşa'stau lucrurile – căsătoreşte-te şi ajungi să fii înşelat cu tdată menajeria familiei. Şi chiar daca a plecat acum, nimic altceva decât o coajă uscată cu picioarele ieşite în aer, ei bine, recunosc că mă simt responsabil pentru rudele ei nefericite. Nu, nu, nu semăna deloc cu ei. Mai rău, de fapt. Mărturisesc o nebunie de moment. Blestemul de a fi tânăr, presupun. Când ne-am căsătorit? Acum patru, cinci ani acum, da. Pare doar o viaţă întreagă şi mă bucur, atât de bucuros, că am terminat acum. Mai mult vin, dulceaţă?

Zâmbind, Iskaral Pust â pornit spre templu.

Trepte umbrite, care duceau la un palier umbrit sub o piatră de buiandrug cu sâmburi; oh, totul a fost foarte bine făcut. Uşile gemene erau uriaşe, aproape de porţi, cu lambriuri din bronz lustruit turnat într-o imagine enormă a câinilor încărcaţi. Atingere delicioasă! Redata cu dragoste, toată acea groază mâraitoare.

— Da, uşile au fost ideea mea, de fapt, de mâna mea — mă bălăceşte. Sculptură, tapiserie, portrete, caricatură,

ceramică — ceramică, adică, foloseam pur si simplu termenul tehnic. Vezi această urnă funerara, rafinată, da. Ea este înăuntru. Da, iubitul meu a plecat, iubitul meu plecat, binecuvântatul meu plecat, hee hee — o, să-şi îndoiască membrele nu a fost o sarcină uşoară, permitet'i- mi să vă spun, o potrivire destul de strânsă. Ştiu, greu de crezut că e acolo, într-o urnă abia mai măre decât un borcan de vin. Am multe abilităţi, da, asa cum se cuvine celui mai glorios slujitor muritor al High House Shadow. Dar vă spun asta, ea a luptat din greu până la capăt!

S-a ghemuit în faţa uşilor de bronz, strălucindu-se în fălcile cascate ale Ogarilor. întinse o mână cu degetele şi bătu din nasul lui Baran,

O reverberaţie slabă, goală.

— Ştiam, spuse el dând din cap.

Bhokarala se agita pe trepte, lovindu-se unul pe altul de bot, apoi dând din cap cu înţelepciune.

Uşa din stânga a deschis o crăpătură. Un cap învelit cu glugă' ieşea în afară cam la înălţimea pieptului, chipul uitandu-s'e vag şi neclar. — Nu vrem, spuse o voce de femeie subţire şi şoaptă.

— Ce nu vrei?'

— Vor murdări mobila.

Iskaral Pust se încruntă. — E nebună. De ce toţi cei pe care îi întâlnesc sunt nebuni? Ascultă, nenorocit acolit, dă- te deoparte. Răzuieşte-ţi fruntea coşuroasă pe gresie si sărută-mi picioarele

preţioase. Nu sunt nimeni altul decât Iskaral Pust.
■OMS?[1]
— Iskaral Pust! Marele Preot al Umbrei. Magul Casei înalte. Cel mai de încredere, favorizat şi apreciat servitor al zeului nostru! Acum, dă-te deoparte, lasă-mă să intru! Reclam acest templu pe drept ae vechime, pe drept de ierarhie de drept, pe drept de superioritate naturala! Voi vorbi imediat cu Marea Preoteasa! Trezeşte-o, curăţă-o, susţine-o — orice trebuie să faci pentru a o'pregăti pentru mine.
Usa scârţâi înapoi şi deodată acolitul se îndreptă, dezvăluindu-se a fi ridicol de înalt. Şi-a măturat gluga pe spate pentru a arăta o faţă modelată rafinat, înconjurată de par lung, drept, roşu' ruginiu. Cu o voce profundă, melodica, ea a spus: „Sunt marea preoteasă Sordiko Qualm de la Templul Umbrei Darujhistan".
— Ah, un maestru al deghizării. Ca si mine.[1]
— Da, văd asta.
'Poţi?[1]
■Da.[1]
— Oh, nu-i aşa de amuzant? Şi-a înclinat capul. 'Deloc amuzant.[1] Apoi i-a zâmbit învingător. — Şi ce crezi că sunt, dragă?
— Un fel de broască arsă de soare, cred.
— Exact ce vreau să crezi. Acum, invită-mă să intru, înainte să-mi pierd

temperatura.

— Temperatură, vrei să spui.

— Nu, temperatură. Se face răcoare.

Ochii ei de chihlimbar se mutară spre treptele din spatele lui. — Dar urmaşii tăi?

‘Ha ha. Urmaşi nu sunt. Nu contează ei. Ei pot plânge, pot scânci, pot zbúci, pot...

— În momentul de faţă, toţi îsi fac flutură cu mâinile, mimându-te perfect, Iskaral Pust. De ce ar face asta?

— Uită-le, am spus.

Ridicând din umeri, ea se dădu înapoi.

Iskaral Pust se ghemui înăuntru.

Sordiko Qualm a închis usa şi a încuiat-o. — Acum, pretinzi că eşti un Mare Preot. De únde?[1]

— Şapte 'oraşe, mănăstirea secretă.

— Ce mănăstire?

— Cel care este un secret, desigur. Nu trebuie să ştii şi nici eu nu trebuie să-ţi spun. Arata-mă în camerele melé, sunt obosit. Şi foame. Vreau o cină cu şapte feluri, o mulţime de vin scump, potrivit de delicat şi servitoare nubile, dornice să-mi potolească capriciul încântat.

— Din păcate, nu pot să mă gândesc la un singur servitor aici care şă-ţi atingă capriciul, aşa cum îl numeşti tu atât de ciudat. în rest, sa nu se spună că sunt neglijent, în conformitate cu

tovarăşii senescali, orice curtoazie care se cuvine unui oaspete al templului meu.

— Templul tău, nu-i aşa? Iskaral Pust a chicotit. — Nu pentru mult timp, dar nu spune nimic momentan. Lasă-i astfel de iluzii patetice. Zâmbeşte, da, şi dă din cap – şi cum *au* intrat în Abis?

Bhokarala se înghesuiau acum în spatele Marii Preotese, cu capetele clătinând.

Ea sa rotit. 'Nu ştiu. Există secţii. . ar trebui să fie imposibil. Cel mai deranjant într-adevăr.

— Nu contează, spuse Iskaral Pust. — Mai departe, subteran.

O sprânceană fină ridicată. — Tu pretinzi că eşti Magul Umbrei Casei înalte – asta este o afirmaţie destul'de mare. Ai dovezi?

'Dovada? Sunt ceea ce sunt şi asta este. Roagă-te, roagă-te. Roagă-te, vreau să spun, roagă-te şi poate că orice fel de revelaţie te va chinui, te va smeri, te va reduce la o adoraţie mirată. Oh, adăugă el, aşteaptă până când face exact asta! O, cântecul se va schimba atunci, nu-i aşa! Nu contează servitorii care îmi servesc capriciul, va fi această femeie glorioasă!

Ea s-a uitat la el încă o clipă, apoi, într-un vârtej de halate, s-a rotit şi i-a făcut semn să-l urmeze. Harul pe care, fără îndoială, l-a căutat a fost stricat aproape imediat, deoarece a trebuit să lovească cu piciorul şi să se poticnească prin vâltoarea bhokaralului, fiecare dintre

care îşi dezvăluia dinţii în râsete tăcute, dar tăcute. Ea aruncă o privire înapoi către Iskaral Pust, dar nu, era sigur, la timp pentru a-şi vedea râsul fără zgomot.

S-au dus în sanctuar.

— Nu mult timp, şopti Iskaral Pust. — Uşile alea au nevoie de vopsea, da. Nu de mult acum deloc. .''

— Zei de jos, gâfâi gardianul, eşti mai mare decât un Barghast!

Mappo Runt a plecat capul, stânjenit că îl şocase atât de mult pe acest paznic care trecea. Paznicul se clătinase înapoi, strângându-se momentan de pieptul lui – da, trecuse de prima vârstă, dar părea că gestul fusese doar atât, un gest şi teama bruscă a Trell că îl trimisese din neatenţie pe primul cetăţean pe care l-a întâlnit să se poticnească', prin

Poarta lui Hood a cedat încet ruşinii. — îmi pare rău, domnule, spuse el acum. — M-am gândit să vă pun o întrebare – nimic mai mult.

Paznicul îsi ridică lanterna mai sus între ei. — Atunci eşti unjdemon?

— întâlneşti în mod regulat demoni în patrulele tale? Un oraş cu adevărat extraordinar.

'Desigur că nu. Adică, este rar.

'Ah. Sunt un Trell, din câmpiile şi dealurile de la est de Nemil, care se află la vest de Jhag Odhan în şapte oraşe.

— Atunci, care a fost întrebarea ta?

— Caut Templul Arderii, domnule,

— Cred că e mai bine să te escortez acolo, Trell. Te-ai ţinut pe alei în noaptea asta, nu-i aşa?

— Mi s-a părut cel mai bine.

'Pe buna dreptate. Şi tu si cu mine vom face la fel. în orice caz, te afli m Cartierul Gadrobi, în timp ce templul pe care-l doreşti este în Cartierul Daru. Avem un drum de parcurs.

— Sunteţi foarte generos cu timpul dumneavoastră, domnule.

Paznicul a zâmbit. — Trell, te arunci pe orice stradă aglomerată poate provoca o revoltă. Preluând controlul asupra ta, sper să previn asta. Astfel, nu generos. Pur şi simplu îmi fac datoria.

Mappo se înclină din nou. — îţi mulţumesc chiar şi aşa.

— O clipă, în timp ce sting această lumina, apoi urmează-mă – îndeaproape, te rog.

Sărbătorile sărbătorii din acest cartier păreau concentrate pe străzile principale, scăldate în strălucirea albastră a lămpilor cu gaz. Nu era greu să eviţi astfel de locuri, cu paznicul care îl călăuzeşte pe alei şi alei înguste, răsucind şi cotind. Şi acele câteva figuri pe care le-au întâlnit s-au furişat 'repede după ce au văzut uniforma paznicului (şi, poate, volumul masiv al lui Mappo).

Până cand, în spatele unei cârciumi decrepite, au dat peste două cadavre. înjurând pe sub răsuflare, gardianul se ghemui lângă unul, oâjbâind să-şi reaprinda lanterna. „Aceasta devine o

problemă”, mormăi el, m timp ce dădea fitilul sus şi o strălucire aurie a umplut zona, dezvăluind pavajul mânjit de murdărie şi strălucirea sângelui strâns. Mappo a privit cum se rostogoli peste primul corp. — Asta e o bătaie simplă. Pumni şi cizme — L-am cunoscut, bietul om. Pierderea unei lupte cu spiritele. . Ei bine, bătălia s-a terminat acum, Beru sa-i binecuvânteze sufletul. A trecut la următorul. 'Ah, da. Hood ia-l pp cel care a făcut asta – încă patru la fel. Despre care ştim. încă nu putem înţelege arma pe care o foloseşte. . poate un mâner de lopata. Doamne, dar este brutal.

— Domnule, se aventură Mappo, se pare că aveţi sarcini mai stringente în această noapte. Direcţii-[1]

— Nu, te voi lua, Trell. Amândoi sunt morţi de câteva clopote acum – nu va mai conta puţin. Cred că este timpul, adaugă el, îndreptându-se, ca un mag sau un preot sa fie adus m asta.

— Îţi doresc succes, spuse Mappo.

— Nu-mi pot da seama nicioclată, spuse gardianul în timp ce conducea Trell-ul mai departe. „Parca liniştea nu este suficient de bună – cineva trebuie să se târască din groapă cu sângele picurând din mâinile lui. Livrând ceartă. Mizerie.[1] A scuturat din cap. — N-aş putea decât să scutur raţiunea în astfel de abominaţii. Nu e nevoie. Nimeni nu le vrea şi nimeni nu vrea ceea ce fac. Ce este nevoie? Asta mi- aş dori să ştiu. Pentru ei, vreau să spun. Ce au nevoie, ce

vor? Este' doar acea înghiţitură dulce de putere? Dominaţie? Sentimentul de control asupra cine trăieşte şi cine moare? Doamne, aş vrea să ştiu ce le umple creierul.

— Nu, domnule, spuse Mappo, bucuraţi-va că nu. Chiar şi fiarele cedează unei astfel de agresiuni. Ucigaşii dintre cei de la felul tău, dintre cei din genul meu, sunt doar asta – sălbăticia fiarelor împerecheate cu inteligenţa, sau ceea ce se numeşte inteligenţă. Ei locuiesc într-o lume tulbure, domnule, cdnfuzi şi înspăimântaţi, pătaţi în întuneric de invidie şi răutate. Şi în cele din urmă, ei mor aşa cum au trăit. înspăimântat şi singur, cu fiecare amintire a puterii revelată ca iluzie, ca farsa.

Paznicul se oprise, se întoarse să privească Trell în timp ce vorbea. Chiar dincolo de gura aleii era un zid şi, în stânga, peştera neluminată a unui tunel sau a unei porţi. Dupa o clipa, bărbatul a mormăit, apoi l-a condus pe Mappo mai departe, în pasajul puturos prm zid, unde războinicul Trell a fost forţat să se lase.

„Trebuie să fii un trib formidabil în patria ta”, a observat gardianul, „dacă rudele tale sunt la fel de mari şi late ca tine”.

— Vai, în general, nu suntem ucigaşi, domnule. Dacă am fi fost, poate ne-am fi descurcat mai bine. Aşa cum este, gloria poporului meu a scăzut. Mappo se opri apoi şi se uită mapoi la poarta prin care tocmai trecuseră. Putea

să vadă că zidul nu era decât un fragment, o lungime de nu mai mult de cincizeci de paşi. La ambele capete clădiri înclinate împinse în spaţiile unde ar fi trebuit să continue.

Paznicul a'râs. — Da, nu a mai rămas mult din Zidul Gadrobi. Doar această poartă şi este folosită mai ales de hoţi si altele asemenea. Hai, nu 'mult mai departe.

' Templul Arderii a văzut zile mai bune. Graffiti acopereau pereţii simpli de calcar, unii lista blocată de rugăciuni, altele simboluri eliptice şi simboluri locale obscure. Câteva blesteme brute, sau cel puţin aşa bănuia Mappo din eforturile depuse pentru a denatura mesajele. Gunoiul a înfundat jgheabul din jurul fundaţiilor, prin care şobolanii umblau.

Paznicul îl conduse de-a lungul zidului si spre dreapta, de unde ieşiră pe o arteră ceva mai largă, intrarea oficială a templului era un set de scări care cobora, până la un palier care părea adânc în gleznă în apa de ploaie. Mappo îl privi într-o oarecare consternare.

Paznicul părea să observe. — Da, cultul se estompează. A dormit prea mult, presupun. Ştiu că nu am de-a face să întreb, dar ce cauţi aici?

— Nu sunt sigur, a recunoscut Mappo.

‘Ah. Ei bine, binecuvântările lui Burn pentru tine, atunci.

‘Mulţumesc domnule.[1]

Paznicul şi-a pornit să-şi refacă

traseul, întorcându-se fără îndoială pe aleea cu cadavrele. Amintirea lor a rămas la Maj>po, lăsandu-l cu o nelinişte ronţăitoare. Văzuse ceva din rănile misterioase de pe cel de-al doilea corp. Brutal într-adevăr. Ar putea fi un sfârsit la astfel de lucruri, da. O adevărată binecuvântare timidă a păcii.

Coborî treptele. Stropit prin piscină până la uşi.

S-au deschis înainte ca el să poată bate.

Un bărbat slăbit, cu o faţă tristă, stătea în faţa lui. — Trebuia să ştii, Mappo Runt'din Trell, că nu poate dura. Stai în faţa mea ca un mădular tăiat si tot ceea ce sângerezi pătează eterul, un flux care pare fără sfârşit.

— Va fi un sfârşit, a răspuns Mappo. — Când l-am găsit încă o dată.

‘El nu este aici.[1]

‘Ştiu,[1]

— Ai merge pe venele pământului, Mappo Runt? De aceea ai venit la acest templu?

‘Da.[1]

— Ai ales calea cea mai periculoasă. Există otravă. Este un frig amar. Gheaţă, pătată cu sânge străin. Există foc care îi orbeşte pe cei care îl mânuiesc. Există vânt care strigă un strigăt de moarte veşnică. Este întuneric şi este aglomerat. Există durere, mai'mult decât poţi rezista tu. Există cedare şi ceea ce nu va ceda. Presiuni prea mari chiar si pentru' unul ca tine.

Mai vei merge pe Calea lui Burn, Mappo Runt?

‘Eu trebuie.[1]

Faţa tristă părea şi mai tristă. — M-am gândit la fel de mult. Mi-aş fi putut face lista de avertismente şi mai lungă, ştii. Am fi putut să stăm în locurile noastre pentru tot restul nopţii, tu m acea piscină udă, eu stând aici rostind detalii groăznice. Şi totuşi, în cele din urmă, ai spune „trebuie” şi am fi pierdut tot acel timp. Eu răgusesc şi tu adormi pe picioare.

— Pari aproape regretabil, preot.

— Poate că sunt la asta. A fost o listă cât se poate de poetică.

„Atunci, în orice caz, înregistrează-l în întregime când îţi scrii jurnalul despre aceasta noapte căzută”.

„îmi place această noţiune. Mulţumesc. Acum, vino înăuntru şi şterge-ţi picioarele. Dar grăbeşte-te, am pregătit rit'ualúl de când nava ta a andocat.

— Amploarea cunoştinţelor tale este impresionantă, spuse Mappo în timp ce, abă'tundu-se, păşi înăuntru.

‘Da, este. Acum, urmează-mă.

Un coridor scurt, cu tavanul picurând, într-un transsept mai larg, peste o podea murdară de mozaic, pe un al doilea coridor, acesta căptuşit cu nise, fiecare adăpostind un obiect sfânt – bucăţi deformate de minereu brut, cristale de cuarţ alb, trandafiriu şi violet, şi ametist, pietre stelare, chihlimbar, cupru, silex şi

lemn şi oase pietrificate. La capătul acestui pasaj, coridorul se deschidea într-o cameră principală mai larga cu colonade şi aici, aşezaţi pe două rânduri, aşteptau acoliţi, fiecare purtând halate maro şi ţinând în siis o torţă.

Acoliţii scandau într-o limbă arcană în timp ce Marele Preot îl conducea pe Mappo în jos printre rânduri.

Acolo unde ar fi trebuit să fie un altar, la capătul îndepărtat, era în schimb o crevasă în podea, ca şi cum chiar pământul s-ar fi deschis sub altar, înghiţindu-l şi stratul pe care stătea. Din fisura s-a ridicat fiim amar, fierbinte.

Marele Preot cu faţa tristă se îndreptă spre marginea ei, apoi se întoarse spre Mappo. — Poarta lui Burn te aşteaptă, Trell.

Mappo se apropie şi se uită în jos.

Să vad stâncă topită la douăzeci de trepte mai jos, un râu clocotind trecând pe lângă.

„Desigur”, a spus Marele Preot, „ceea ce vezi nu este în acest tărâm. Daca ar fi aşa, Darujhistan ar fi acum o minge de foc strălucitoare ca un soare nou-născut. Cavernele ae gaze si toate astea.

„f)acă sar acolo jos”, a spus Mappo, „voi fi prăjit până la un crocant”.

'Da. Stiu la ce trebuie să te gândeşti.

'Oh?[1]'

— O poartă.

'Ah, aa. Destul de precis.

— Trebuie să fii blindat împotriva unor astfel de forţe. Acesta este ritualul

pe care l-am menţionat mai devreme. Eşti gata, Mappo Runt?

— Vrei sa arunci un fel de vrajă de protecţie asupra mea?

„Nu”, a răspuns el, cu o expresie aproape de plâns, „vrem să vă scăldăm în sânge”.

Barathol Mekhar putea să vadă durerea din ochii lui Scillara, când s-au întors într-un moment privat, şi a văzut cum Chaur se ţinea aproape de ea, protector într-un mod instinctiv, cum ar fi un câme cu un stăpân rănit. Când l-a surprins pe Barathol studiind-o, s-a grăbit cu un zâmbet larg şi de fiecare dată el a simţit că ceva i-ar fi lovit inima, ca un pumn pe o uşă închisa. Era într-adevăr cea mai frumoasă femeie, genul de frumuseţe care a apărut după o a doua privire, sau chiar o a treia, desfăşurandu-se ca o floare întunecată în umbrele junglei. Durerea din acei ochi nu făcea decât să-i adânceasca angoasa.

Cutter era un prost al naibii. Da, mai existase o femeie – prima lui dragoste, cel mai probabil – dar ea dispăruse. Sosise timpul sa tăiem lanţul ancorei. Nimeni nu s-ar putea îneca pentru totdeauna. Acesta a fost ceea ce a rezultat din a fi atât de tânăr, iar priceperea cu cuţitele a fost un înlocuitor slab pentru abilitatea de a supravieţui a tot ceea ce lumea ar putea pune în cale. Dorul după ceea ce nu putea fi găsit niciodată nu avea sens, era o pierdere de

timp.

Barathol îşi lăsase dorul în urmă, undeva în nisipurile celor şapte oraşe. O întindere de trupuri nemişcate, râsete batjocoritoare deghizate în vânt neîncetat,' o şopârlă cocoţată ca un dar pe o mână fără sens, cu crusta neagră. Momente de nebunie — oh, cu mult înainte de nebunia Imassului T'lan din Aren — când el s-a bătut în nebunie, cât de *târziu* era ceva ce nu putea fi schimbat — nu cu sânge vărsat la picioarele unui zeu, nu cu un cuţit gata să-şi croiască propria inimă. *Prea târziu* i-a zâmbit pur şi simplu, lipsit de viaţa, prea înţelegător pentru sănătatea minţii.

Acele doua cuvinte începuseră o cântare, apoi pas cu pas un ecou vesel, iar ele se ridicaseră într-un vuiet în tabăra raiders, printre ţipete şi ciocnirea fierului; Ridicat, da, într-un vârtej asurzitor care s-a prăbuşit în craniul lui Barathol, un val în creştere fără unde sa meargă. *Prea târziu* nu poate fi scăpat. Cantona cu fiecare parada eşuată, cu fiecare eschivă eşuată dintr-o armă de coasă. A explodat în ochi când moartea a lovit acasă, a explodat împreună cu sânge şi fluide. S-a aruncat în urma unor corpuri răsturnate. Mâzgălea mesaje (totodată acelaşi mesaj) în nisipurile pe care le-au târât oamenii muribunzi.

Ar fi putut scanda pentru totdeauna, dar nu lăsase pe nimeni în viaţă. Oh, o duzină de cai pe care i-a dăruit unei caravane câteva zile mai târziu, un cadou

pentru a-l primi pe războinicul pe jumătate mort, pentru a-i trata febra furioasă, pentru a-i curăţa rănile şi a ars infecţia. Ei nu vor accepta nicio plată pentru eforturile lor – nu'puteau face nimic pentru suferinţa sumbră din sufletul lui, î-au explicat ei, şi aşa că a cere orice ar fi dezonorant. Acum un cadou, ei bine,' asta a fost diferit.

În deşert nimic nu a deghizat chipul crud al timpului. Pielea îi era întinsă j>ână la os, ochiul său singuratic ardea cerul şi gura căscata era rece şi lipsită de aer ca un vârf de munte. Comercianţii au înţeles asta. La urma urmei, erau un trib al deşertului ca oricine. I-au dat vezici de apă — suficiente pentru a-l duce la cel mai apropiat avanpost al garnizoanei. *Da, dă-i lui Mezla asta — ei ştiu să construiască staţii şi să le echipeze bine. Nu îndepărtează pe nimeni, prietene.* [1]

I-au dat cel mai puternic dintre caii rădăcinilor, o şa fină, carne smucită şi fructe uscate. I-au dat hrană pentru ca munte să reziste patru zile şi, în cele din urma, i-au arătat calea pe care avea să o urmeze, calea care a înşelat moartea şi da, a fost singura.

Moartea l-a urmărit, au spus ei. A aşteptat, deocamdată, dincolo de strălucirea focurilor de bălegar, dar când Barathol a ieşit în cele din urmă, secerătorul cu picioarele lungi va pleca după el, cântând despre timp, cântând despre foamea care nu se termină niciodată, nu încetini niciodată, niciodată

orice altceva decât să devoreze totul în calea lui.

la tine, prietene, nu păşi în cursa lui, căci dorul este momeala fatală – găseşte-te în cursa lui şi vei ii târât, târât prin tot timpul care ţi-a fost alocat, Barathol Mekhap şi nimic din ce înţelegi nu va rămâne. , toate rupte din degetele tale. Tot ceea ce vezi va trece cu viteză în neclaritate. Tot ceea ce gustaţi va ii mai puţin de o picătură, îndepărtată rapid. Dorul te va trage în braţele osoase ale urmăritorului şi nu vei avea decât o singură, ultimă privire înapoi, la viaţa ta – un moment de claritate care nu poate n decât cél mai amar dar al unui zeu necunoscut – şi vei înţelege, dintr-o dată. , tot ce ai irosit, tot ce ai lăsat să scape, tot ce ai fi putut avea.

, plimbă-te, prietene. Şi fereşte-te de capcanele minţii tale. [1]

Prea târziu. Aceste două cuvinte l-au bântuit, poate că l-ar fi bântuit pentru totdeauna. Cântarea crudă îi umpluse capul când privise în jos faţa înecată a lui Chaur. *Prea târziu!*

Dar scuipa în acel strigăt de bucurie. Acea dată, da, a avut. El spusese *nu* şi câştigase.

Astfel de victorii au fost fără măsură.

Suficient pentru a mai susţine un bărbat o vreme. Suficient pentru a-i da curajul 'să întâlnească ochii unei femei, să întâlnească neclintit ceea ce a văzut acolo. .

Într-o lumină zgomotătoare, ciocnită,

feţele treceau pe lângă ei în timp ce treceau prin mulţime. Cântece zgomotoase în limba locală, borcane şi flacoane le împingeau cu generozitate beată. Salutări strigate, străini în gheare de pereţi, mâini bâjbâind pe sub haine dezordonate. Mirosul de sex peste tot — Barathol încetini şi se întoarse pe jumătate.

Scillara râdea. — Ne conduci în cele mai neobişnuite locuri, Barathol. Strada asta te striga, nu-i aşa?

Chaur se uita la cea mai apropiată pereche, cu gura căscată, în timp ce capul lui începea, inconştient, sa se balanseze în timp cu împingerile lor ritmice.

— Zei de jos, mormăi Barathol. — N-am fost prea atentă.

— Aşa spui. Bineînţeles, ai fost pe acea barcă multă vreme, aproape singur, âş paria – dacă Spiţe nu decide...

— Nu, interveni el ferm. — Spiţe nu a decis nimic de genul.

„Ei bine, atunci oraşul face semn cu toate deliciile sale carnale! Chiar această stradă, de fapt...

— Destul de asta, te rog.

— Nu poţi să crezi că mă voi linişti, Barathol?

Făcând 'o strâmbă, îl miji la Chaur. — Asta îl deranjează... ^

'Nu este! Il emoţionează, şi de ce nu ar face-o?

— Scillara, poate avea un'corp de bărbat, dar a lui este mintea de copil.

Zâmbetul ei a dispărut şi a dat din cap gânditoare. ■Ştiu. Incomodă.

— Mai bine lăsăm asta, spuse Barathol.

‘Dreapta. Să găsim un loc unde să mâncăm cina -

E

utem face planuri acolo. Dar problema nu va dispărea, ănuiesc — până la urmă a prins mirosul.

Trecând de fiecare parte a lui Chaur, l-au întors şi au început să-l îndepărteze. El a rezistat scurt, dar apoi a căzut în pas, alaturându-se unui cor de cântăreţi din apropiere, cu sunete puternice, fără cuvinte, care nu se potriveau cu eforturile lor ceva mai bune.

— Noi chiar suntem cei pierduţi, nu-i aşa? spuse Scillara. „Trebuie să găsim un scop.' . în viata. Da, să înţelegem defectul nostru cel mai mare şi cel mai flagrant, nu-i aşa? Nu contează ce să faci mâine sau poimâine. Ce să facem' cu restul vieţii noastre, acum există o întrebare demnă.

El gemu.

‘Serios. Dacă ai putea avea orice, orice, Barathol, care ar fi?

A doua sansa. — N-are rost în această întrebare, Scillara. Mă voi mulţumi cu o fierărie şi o zi bună de muncă, în fiecare zi. Mă voi mulţumi cu o viaţă cinstită.

— Atunci de acolo vom începe. O listă de sarcini necesare. Echipament, locaţie, taxe de breaslă şi toate astea.

Ea se străduia din greu, el putea

vedea. încercând din greu să-şi tină propriile sentimente departe de acest moment şi de fiecare clipă care va urma, atâta timp cât putea.

Nu accept nicio plată, Scillara, dar îţi voi lua cadoul. Şi să-ţi dau una pe rând. ‘Foarte bine. Cu siguranţă mă pdt folosi de ajutorul tău în toate acestea.

‘Bun. Uite, e o curte aglomerată cu mese şi văd mâncare şi oameni mâncând. Putem sta deasupra unei mese până când bietul prost care stă lângă ea pleacă. Nu ar trebui să dureze mult.

Blend îşi retrase piciorul dezgolit din picioarele lui Picker si se aşeză încet drept. — Fii subtil, murmură ea, dar uită-te la trio-'ul care tocmai a apărut.

Picker se încruntă. — Trebuie să mă faci mereu inconfortabil în public, Blend?

— Nu fi prost. Eşti în mod pozitiv strălucitor...

— Cu ruşine, dâ! Şi uită-te la Antsy – faţa lui este ca o coajă de crab coaptă de soare.

— întotdeauna este aşa, spuse Blend.

— Nu mă deranjează, spuse Antsy, lingându-şi buzele.

— Nu mă deranjeaza deloc ce faceţi voi doi, în public sau în camera aia preferată pe care o' folosiţi, cea cu pereţii subţiri si podeaua care scârţâie şi uşa nepotrivită...

— 0 uşă pe care trebuia să o'repari, se răsti Picker, abia acum

întorcându-se pe jumătate pentru a-i primi pe noii veniţi. Ea tresări, apoi se ghemui peste masă. — Zei de jos. Acum, să nu-ţi pară cunoscut acel grizz[1].

— Am încercat să o repar, sincer. Lucrez la asta tot timpul...

— Lucrezi bine, cu un ochi lipit de crăpătură, spuse Blend. — Crezi că nu ştim că eşti acolo, transpiraţi şi mormăind în timp ce...

'Linişte![1] şuieră Picker. — Voi doi nu m-aţi auzit? Am spus-[1]

— Arată exact ca Kalam Mekhar, da, spuse Antsy, împingând cu cuţitul carcasa de pui de pe platoul din centrul mesei. — Dar el nu e Kalam, nu-i aşa? Prea înalt, prea mare, prea prietenos. Se încruntă şi îşi trase mustaţa.

— Cine s-a spus că ar trebui să mâncăm aici în seara asta?

— Bardul ăla, spuse Picker.

— Bardul nostru?

— Pentru restul săptămânii, da.

— El l-a recomandat?

— A spus că ar trebui să mâncăm aici în seara asta, aşa a spus. Este o recomandare? Ar putea fi. Dar poate că nu. El este unul ciudat. Oricum, a spus că va fi deschis până în zori.

— Puiul era prea slăbănog. Şi nu ştiu pe cine au luat să smulgă nenorocitul, dar tot mestec pene.

— Trebuia să eviţi picioarele, Antsy. Nici măcar nu le-au spălat.

— Desigur că au făcut-o! protestă Antsy. — Asta a fost sos...

— Sosul era roşu. Materialul de pe picioare era maro închis. Vrei să te jenezi de ceva, Picker, trage-l pe Antsy la cină.

— Picioarele au fost cea mai bună parte, spuse Falari.

„Cu siguranţă este Seven Cities”, a remarcat Picker. —
Pariez pe toţi trei.

— Celui gras îi place frunzele ei.

— Dacă e grasă, Antsy, atunci şi eu sunt.

Antsy îşi întoarse privirea.

Picker l-a încătuşat pe o parte a capului.

— Ow, pentru ce'a fost asta?

— Port armură şi căptuşeală matlasată, îţi aminteşti?

— Ei bine, nu este, nu-i'asa?

— E delicioasă, observă Blend. — Şi pun pariu că nu se simte jenată de nimic.

Picker îi oferi un zâmbet dulce. — De ce nu te duci să bagi piciorul înăuntru şi să vezi?

— Ooh, gelos.

Antsy se ridică, brusc entuziasmată. — Dacă picioarele tale ar fi suficient de lungi, Blend, ai putea să le faci pe amândouă! Şi aş putea...

Două cuţite trântiră mai întâi cu vârful în masă în faţa fostului sergent. Sprâncenele lui stufoase se ridicau în sus, cu ochii bombaţi. — Doar o idee, mormăi el. — Niciun motiv să vă bucuraţi, voi doi.

— S-ar putea să fie un alt Kalam, spuse Picker. — O gheară.

Antsy s-a înecat cu ceva, a tuşit, a spart, apoi a reuşit să respire. S-a aplecat în faţă până când a fost aproape întins pe masă de la piept în sus. Şi-a mestecat mustaţa pentru o clipă, cu ochii trecând între Picker şi Blend. — Ascultă, daca este, atunci ar trebui să-l omorâm.'

'De ce?[1]

— S-ar putea să ne vâneze, Picker. S-ar putea să fi venit să-i termine pe Bridgeburners odată pentru totdeauna.

— De ce î-ar păsa vreunuia dintre ei? întrebă Picker.

— Poate că bardul ne-a pus la cale, te-ai gândit la asta?

Blend oftă şi se ridică. — Ce-ar fi să mă cfuc să-l întreb?

— Vrei să te apuci de un piţig, spuse Picker, zâmbind din nou. — Deci, da-i drumul, Blend. Continua. Vezi dacă îţi aruncă un sărut.

Ridicând din umeri, Blend se îndreptă spre locul unde cei trei nou-veniţi tocmai cumpăraseră o masa.

Antsy s-a înecat din nou, l-a smuls de mâneca lui Picker şi a gâfâit: — Se îndreaptă direct!

Picker şi-a lins buzele. — Chiar nu am vrut să spun...

— Aproape e acolo – au văzut-o – nu te întoarce!

Barathol îl văzu pe Malazan îndreptându-se spre locul în care stăteau acum. După nuanţa pielii, după turnarea

trăsăturilor, după orice măsură evidentă s-ar putea găsi, nu era nimic care să deosebească femeia de vreun Daru sau Genabarii local; totuşi el a ştiut, instantaneu. Un Malazan şi un veteran. Un *marin* blestemat.

Scillara îi remarcă atentia şi se întoarse pe jumătate pe scaun. — Bun gust, Barathol – si se pare că îi place...

— Linişte, mormăi Barathol.

Femeia zveltă se ridică, cu ochii căprui blânzi aţintiţi asupra lui Barathol. Şi în Malazan, ea a spus: „L-am cunoscut pe Kalam”.

El a pufnit. — Da, este un bărbat popular.

-Var?

El a ridicat din umeri. 'E de ajuns. Eşti de la ambasadă?

'Nu. Tu esti?'

Ochii lui Barathol se îngustară. Apoi clătină din cap. „Azi am ajuns. Nu am servit niciodată direct în imperiul tău.

Ea părea să se gândească la asta. Apoi ea a dat din cap. 'Suntem pensionari. Nu provoacă probleme nimănui.

— Sună într-adevăr retras.

— Conducem un bar. K'rul's, în districtul EStates, lângă Worry Gate.'

— Şi cum merge?

— încet să începem, dar ne-am acomodat acum. Trecând.'

'Asta e bine.'

— Vino, o să-ţi pun primul tur.

— Am putea.'

Apoi aruncă o privire spre Scillara şi făcu cu ochiul. Apoi s-a întors şi s-a întors la masa ei.

'Ce s-a intamplat?' întrebă Scillara după o clipă.

Barathol zâmbi. — Vrei să spui cu ochiul sau tot restul?

— Mi-am dat seama ce face cu ochiul, mulţumesc. Restul.'

„Sunt dezertori, aş paria. îngrijorat că am putea fi imperiali. Că as putea n o Gheară, vino să transmit un mesaj de la împărăteasa — mesajul obişnuit pentru dezertori. Il cunoşteau pe Kalam Mekhar, o rudă de-a mea, care a fost cândva un Gheară, apoi un Arzător de poduri.

— Un arzător de poduri. Am auzit de ei. Cea mai urâtă companie de până acum. A început în Şapte oraşe şi apoi a plecat cu Dujek.

'Aceeaşi.[1]

— Deci au crezut că esti aici să-i omori.

'Da.[1]

— Aşa că unul dintre ei tocmai a decis să se apropie şi să vorbească cu tine. Asta pare fie incredibil de curajos, fie profund stupid.

— Primul, spuse Barathol. — Despre ce te-ai aştepta de la un Bridgeburner, dezertor sau altcineva.

Scillara se răsuci, destul de deliberat, pentru a le studia pe cele două femei şi pe bărbatul cu barba roşie de la masa de cealaltă parte â pieţei. Şi nu tresări de la privirea constantă pe care o fixau apoi

asupra ei.

Amuzat, Barathol a aşteptat până când Scillara s-a dat înapoi încet şi a întins mâna spre borcanul ei cu vin, înainte de a spune: „Vorbesc despre curajos. .'

— O, pur şi simplu nu merg după chestiile alea de închinăciune.

'Ştiu.[1]

— La fel şi ei, acum.

'Dreapta.'Atunci ne alăturăm lor?

Scillara zâmbi brusc. — Să vă spun, să le cumpărăm un ulcior, apoi să vedem dacă beau din el.

— Doamne, femeie, faci jocuri ascuţite.

— Nu, este doar flirt.

'Cu ce?'

Zâmbetul ei s-a lărgit şi a făcut semn spre un server din apropiere.

'Acum ce?' întrebă Antsy.

— Presupun că le este sete, spuse Picker.

— Acela tăcut este cel care mă îngrijorează, continuă Antsy. — Are acea înfăţişare goală, ca cel mai rău ucigaş.

— E un nebun, Antsy, spuse Blend.

— Cel mai rău ucigaş care există.

'Oh, chiar aşa. El este tulburat, un creier de copil – uite cum se uită înjur la toate. Uită-te la acel rânjet prostesc.

— Probabil că este un act, Blend. Spune-i, Pick, e un act. Asta e Gheara ta, chiar acolo, cea care ne va ucide

începând cu mine, pentru că nu am avut niciodată noroc, cu excepţia celor care împinge. Pielea mea este deja moale, ca şi cum aş fi exersat să fiu cadavru. Nu e distractiv să fii cadavru — ia-l de la mine.

— Asta explică unghiile, spuse Blend.

Antsy se încruntă la ea.

Servitorul care tocmai fusese la cealaltă masă a venit acum, livrând un borcan mare de lut. — Vin, spuse ea. — Complimente din partea lor trei de acolo.

Picker pufni. „Oh, e drăguţ. Şi acum vor să vadă dacă bem din el. Adu-o aijpi înapoi, Blend. Cumpără-le o sticlă de nectar alb de caise. întorcând favoarea, cum ar fi.

Blend îşi dădu ochii peste cap. — Ar putea deveni scump, spuse ea în timp ce se ridică.

„Nu beau din nimic pe care nu mi l-am cumpărat”, a spus Antsy. Ar fi trebuit să-l aducem pe Bluepearl, ar fi putut să adulmece orice. Sau Mallet. Au otrăvuri atât de secrete aici că nu e nici gust, nici miros, că singura picătură care te ucide nici macar nu te simţi umedă. Tot ce trebuie să faci este să *te uiţi în* direcţia lui! '

— Pe numele lui Hood, despre ce vorbeşti, Antsy?

— M-ai auzit, Pick...

— Atunci, toarnă-mi puţin din acest vin. Să vedem dacă au gust bun.

„Nu mă ating borcanul, ar putea fi pudrat cu ceva...”

— Numai dacă femeia era implicata în asta. Dacă nu ar fi fost si ar exista, ar fi moartă, nu?

— Nu mi se pare prea sănătoasă.

— Ai arăta şi tu destul de dur cu toate chisturile pe care le are pe cap şi pe gât.

„Unele otrăvuri de Daru apar ca bulgări noduroase...”

— Zei de jos, Antsy! Picker întinse mâna şi luă borcanul, şi-a umplut paharul. A băut o gură de lichid chihlimbar.' 'Acolo. Nu pe jumătate rău. Ne-am mai bine în pivniţă, mă bucur să spun.

Antsy o studia cu ochii uşor bombaţi.

Blend se întoarse, se lăsă pe scaunul ei. — Pe drum, spuse ea. — Cum a fost vinul, Pick?

'Trecere. Vrei nişte?'

— Toate aceste zbârcituri înainte şi înapoi au provocat o sete aprigă, aşa că umple-o, dragă.

— Sunteţi amândoi sinucigaşi, spuse Antsy.

— Nu suntem noi cei care ne simţim moale, nu-i aşa?

„Sunt nişte otrăvuri”, a spus Picker, „care' ucid
persoana de lângă cel care a luat-o”.

Fostul sergent se trânti pe spate în scaun. — La naiba, am auzit de ăia, m-ai ucis!

— Calmează-te, interveni Blend. — Ea te tachina, Antsy. Sincer. Nu, Picker?

'Bine. .'

— Dacă nu vrei cuţitul lui în gât, Pick, spune-i repede.

—^Da, o bătaie de cap. O glumă. Tachmări, nimic mai
mult. în plus, dacă eşti în mod natural
moale, eşti imun.

— Trebuie să mă crezi un idiot, Pick. Amândoi![1] Când niciunul nu s-a opus acelei afirmaţii, Falari a mârâit şi a luat borcanul de la Blend, l-a ridicat sfidător la gură şi a doborât restul conţinutului într-o cascadă de înghiţituri, mărul lui Adam prea mare clătinând de parcă ar fi încercat să înghită un dop.

— Un idiot neînfricat, spuse Blend, clătinând din cap.

Antsy şi-a supt capetele de mustaţă pentru o clipă, apoi
a bătut borcanul gol pe blat. A eructat,

Au privit cum femeia a livrat sticla de nectar alb de caise. A urmat o scurtă conversaţie cu femeia, după care ea s-a aruncat cu capul nodur. Eemeia plăcut plinuţă şi Mekhar-ul turnau amândoi o cantitate sănătoasă de lichior. Cu un toast îndrăzneţ în direcţia malazanilor, sorbiră.

— Uită-te la asta, spuse Blend zâmbind, atât de frumoase nuanţe de verde.

Iar femeia éra în picioare, mărşăluia.

Antsy puse o mână pe mânerul'săbiei sale scurte.

În Malazan, pătat de accentul din Seven Cities, femeia – cu o încruntătură

aspră – a spus: „încerci să ne omori sau ceva de genul? A fost îngrozitor!

— Devine mai bine, spuse Blend cu o clipire nevinovată.

'într-adevăr? Şi când ar fi asta?

— Ei bine, îmbălsămatorii jură pe asta.

Femeia pufni. — La naiba Mezla. Acesta este război, ştii. Şi ea s-a învârtit şi a mers, puţin nesigură, înapoi la masa ei.

Servitorul aştepta pur şi simplu în aripi, s-a dovedit, când a ajuns la masă la câteva momente după ce femeia din Şeven Cities s-a cufundat pe scaun. Mai multă conversaţie, încă o aruncare din cap şi ea a plecat.

Şticla cu care a apărut era din sticlă multinuanţă rafinată, în formă de insectă uriaşă.

'Este pentru dumneavoastră![1] se răsti serverul. — Şi nu mai joc, indiferent cât de mult mi-ai bacşiş. Crezi că nú pot rezolva asta? Două femei şi un bărbat aici, o femeie şi doi bărbaţi acolo! Sunteţi cu toţii dezgustători şi, când îi spun managerului, ei bine,' interzicerea unor persoane ca dvs. nu ne va răni, nu-i aşa? Un vârtej, nasul în aer şi o tulpină cea mai impresionantă către regiunile de jos ale restaurantului sau oriunde ar fi fost managerii ghemuiţi în bezna nervoasă comună pentru cei din familia lor.

Cei trei Malazani nu au spus nimic mult timp, fiecare cu ochii aţintiţi asupra sticlei deformate.

Apoi Picker, lingându-se buzele uscate, a întrebat: — Bărbat sau femeie?

— Femeie, spuse Antsy cu o voce subţire, zgâriitoare, de parcă ar fi fost strânsă de jos. — Ar trebui să miroasă. . dulce.[1]

Blend şi-a dres glasul, a spus: — Tocmai au câştigat războiul, nu-i aşa?

Picker se uită la ea. — Şi un măcel al naibii.

Antsy gemu. — Trebuie să o bem, nu-i aşa?

Cele două femei dădură din cap.

— Ei bine, spuse el, m-am aruncat odată direct într-o echipă de Crimson Guard...

— Ai căzut din copac...

— şi a ieşit în viaţa. Şi odată am renunţat la un mistreţ care încărca...

— Nu a fost sălbatic, Antsy. Era animalul de companie al lui Trotts şi ai scos un mormăit care suna exact ca o scroafă.

'-şi în ultimul moment am sărit peste ea-'

— Te-a aruncat într-un zid.

— Deci, dacă cineva de aici are curajul să înceapă, eu sunt. Şi cu asta întinse mâna spre sticla de lapte Quorl. Făcu o pauză pentru a studia sigilul de pe dop. — Green Moranth. Marca ieftina. Cifre.'

Doza normală a fost un degetar. Vândut exclusiv femeilor care doreau să rămână însărcinate. Poate a funcţionat, poate nu a funcţionat. Poate că tot ceea

ce a făcut a fost să şocheze corpul în sarcină – orice pentru a evita un alt gustdin *acele* lucruri.

Picker scoase o batistă palidă şi o flutură peste cap. Ar trebui să le ofere camere acum, cel puţin o săptămână de şedere, a judecat ea. *Noi, Mezla, tocmai am fost bătuţi. Doamne, a sosit timpul să întâlnim oameni care merită întâlniţi.*

Aproape că merită să bei lapte Quorl.

Antsy bău o gură, apoi puse sticla jos. Şi a leşinat imediat. Se mototoleşte ca un om fără oase, cu excepţia capului care zgâria audibil pe pavaj.

Aproape merită. Oftând, întinse mâna spre sticlă. Lui Blend i-a spus: „Bine că ţi-a fost sterilizat piciorul, dragă”.

— Nu vrei să spui steril?

— Nu sunt chiar delirante, răspunse Picker. — Asigurate că ne promit să ne angajeze tuturor o trăsură, înainte să bei, Blend.

'Eu voi. Ne vedem mâine, scumpo.

— Da.

Crone a înconjurat marginea, fixând cu un ochi, apoi pe celălalt, apariţia ciudată care se învârteia deasupra stratului fermecat. Puterea vrăjitoriei înaltului Alchimist era la fel de dulce şi îmbătătoare ca polenul macilor d'bayang, dar ceea ce venea de la demon era urâte, străină – totuşi, Marele Corb ştia, nu chiar atât de străin pe cât ar trebui să fie. Nu pentru ea şi oamenii ei, adică.

— Eşti îndrăzneţ, îi spuse ea lui

Baruk, care stătea cu mâinile încrucişate în faţa estradei. „Şi puterea şi voinţa voastră sunt cefe mai impresionante.”

— Mulţumesc, răspunse înaltul Alchimist, mijindu-se la demonul pe care îl evocase şi apoi îl prinsese în capcană. „Conversaţiile noastre au fost. . cel mai lămuritor. Desigur, ceea ce vedem aici nu este o adevărată manifestare fizică. Un suflet, cred, deconectat de şinele său corporal.

— Cu ochi de jad, remarcă Crone, cu ciocul deschis în râs tăcut. Ea a ezitat, apoi a întrebat: „Ce ţi-a spus?”

Baruk zâmbi.

De pe şemineul de deasupra şemineului, Chillbais şuieră batjocoritor şi făcu gesturi jignitoare cu mâinile sale stufoase.

— Ar trebui să împingi chestia aia pe un perete, şuieră Crone. — Măcar să-l trimiţi înapoi pe horn şi, astfel, să-mi scapi din vedere.

Baruk a vorbit de parcă nu ar fi auzit plângerea lui Crone: „Carnea lui este într-adevăr foarte departe. Mi s-a oferit o imagine a cărnii – un om, din câte mi-am dat seama, care este în sine destul de extraordinară. Am reuşit să surprind sufletul datorită stării sale de meditaţie sporite, una în care detaşarea este aproape absolută. Mă îndoiesc că corpul original trage respiraţia de zece ori un clopot. Un individ cel mai spiritual, Crone/

Marele Corb şi-a întors atenţia asupra apariţiei. I-am studiat ochii de jad,

traseele zimţate de filamente trosnitoare, care pulsau ca o inimă încetinită. — Şi ştii, atunci, spuse ea.

'Da. Demonul este din tărâmul Celui Căzut. Locul lui de naştere.

— Meditând, zici. Îi caută zeul?

— Pare probabil, murmură Baruk. — Atingerea, atingerea. . recul.[1]

— Din agonie, din focurile feroce ale durerii.

— îl voi trimite acasă, în curând.

Crone îşi desfăcu pe jumătate aripile şi sări ios pe gresie. înclmându-şi capul, şi-a fixat un ochi pe înaltul Alchimist. — Aceasta nu este o simplă curiozitate.

Baruk clipi, apoi se întoarse. — Am avut un oaspete, nu cu mult timp m urmă.

ţîntradevăr?[1]

înaltul Alchimist făcu o pauză, apoi clătină din cap. — Jumătate de adevăr.

— A stat pe un scaun?

— Ei bine, asta nu ar fi potrivit, Crone.

Ea a râs. „Tronul din umbră”.

„Te rog, nu te porni surprins”, a spus Baruk. — Stăpânul tau este foarte conştient de astfel de chestiuni. Spune-mi, unde sunt restul?

'Lor?[1]

— Zeii şi zeiţele. Cei care se încântă de fiecare dată când Dumnezeul infirmă îşi dresează glasul. Atât de dornic de acest război, atâta timp cât altcineva luptă. Nimic din toate acestea nu trebuie pus la picioarele Domnului vostru. Nu ştiu

ce a oferit Shadowthrone lui Anomander Rake, dar ai face bine să-ţi avertizi stăpânul, Crone. Cu Shadow, nimic nu este asa cum pare. *Nimic* .'

Marele Corb a chicotit, apoi a spus: „Atât de adevărat, atât de adevărat”. Şi acum era rândul lui, remarcă ea, să o privească cu suspiciune crescândă. — O, Baruk, oamenii ridică pietre în picioare, una după alta, doar ca să le răstoarne una câte una. Nu este întotdeauna calea? Ei sapă gropi doar pentru a le umple din nou. Cât despre noi, Marii Corbi, de ce, construim cuiburi doar pentru a le sfărâma sezonul viitor, totul pentru că şopârla nebună din cranii ne cere asta. Vezi-ţi demonul pe estradă. Nu plăteşte nimic să fii spiritual, când carnea este cea care strigă mereu după atenţie. Aşa că trimite-l înapoi, da, ca să poată începe să repare toate tendoanele tăiate – în timp ce tovarăşii săi sunt martori la distanţa privirii lui şi se miră şi tânjesc să-şi găsească aceeaşi' altminteri pentru ei înşişi, proşti care sunt toti.

— L-ai îndemnat să se roage cu atât mai tare, Baruk? M-am gândit la fel de mult, dar nu are rost, vă spun, şi cine mai bine să facă o asemenea judecată? Şi luaţi în considerare asta: stăpânul meu nu este orb. El nu a fost niciodată orb. El stă în faţa unei pietre falnice, da, şi ar vedea-o răsturnată. Aşa că' vechi prietene, asiguraţi-v'ă că păstraţi o distanţă sigurăᵥ

‘Cum pot?[1] a'repîicat înaltul Alchimist.

— Trimite sufletul acasă, spuse Crone din nou. „Uită-te la ameninţarea care şi acum se strecoară mai aproape în timpul nopţii, adică doar câteva momente de la smulgerea şuviţelor celor mai înalte protecţii ale tale – pentru a anunţa sosirea ei, da, pentru a o dovedi. . disperare.[1] Ea sări spre cel mai apropiat pervaz. — Pentru mine, acum trebuie să plec, da, plecând cel mai repede.

‘Un moment. Ai zăbovit, Crone, în căutarea a ceva. Şi se pare că ai găsit-o.

— Am, răspunse ea, chicotind din nou.

‘Bine?[1]

— Numai o confirmare, pentru a-i uşura mintea stăpânului meu.

‘Confirmare? Ah, acel Shadowthrorone spunea adevărat.

Un al treilea chicotit de pe pervaz – deoarece trei erau preferaţi perechi, nu că Crone ar fi fost superstiţioasă, desigur' – dar dacă doar doi, atunci un al treilea ar suna pe undeva, si s-ar putea să nu fie pe cheltuiala ei? A nu fi, o, nu, a nu fi! — La revedere, Baruk!

La câteva momente după ce a închis fereastra în urma acelei găini uleioase, cu gudron negru, Chillbais şi-a ridicat capul şi a strigat: „Vine! Vine![1]

— Da, ofta Baruk.

— Femeie mortală!

— Nu de data asta, micuţo. Zboară până la Derudan şi repede. Spune-i, de la mine, că cel care ne-a

vânat cândva s-a întors. Pentru a discuta chestiuni. Mai mult, Chillbais, invită-l pe Derudan să ni se alăture de îndată ce va putea. Ea va înţelege, sunt sigur, nevoia.

Chillbais a clatinat (ei bine, în cea mai mare parte a căzut) la podea în faţa şemineului, apoi s-a împrăştiat în jar şi a dispărut pe horn'.

Baruk se încruntă la demonul evocat care se învârtea deasupra estradului; apoi, cu un singur gest, a eliberat spiritul, urmărind cum energia învolburată se diminua, apoi se stingea cu ochiul. *Du-te acasă, am pierdut unul. Cu binecuvântarea mea.*

Şi apoi se ridică, cu faţa la peretele prin care avea să treacă.

Stătea în picioare, aşteptându-l pe Vorcan.

Nu-i mai este frică de ea.

Nu, teroarea pe care o simţea îi aparţinea în schimb motivului ei de a veni. Cât despre Stapâria Asasinilor, la naiba, dar el avea cuvinte dure care o aşteptau.

I-ai ucis pe ceilalţi femeie. Toţi în afară de mine şi de Derudan. Da, doar noi trei am plecat. Doar trei.

Să oprim, dacă putem, întoarcerea Tiranului.

Oh, Vorcan, ai răsturnat mult prea multe pietre în noaptea aceea.

Ar fi trebuit să ceară ajutor lui Anomander Rake? Zeilor de mai jos, fusese cât de aproape să i se ofere pe cât ar fi putut fi, dacă l-ar fi înţeles pe

Crone şi era sigur că a făcut- o – cel puţin în această chestiune. Şi dacă a ales să accepte acea ofertă, ar trebui să le spună lui Derudan şi Vorcan? Cum ar putea să nu?

Nici unul nu ar fi încântat, era sigur. Mai ales Vorcan. Iar alianţa lor fragilă (şi da, ar fi cea mai fragilă) ar putea muri chiar în clipele naşterii sale.

Oh, Baruk, ni deschis, fii sincer cu amândoi. Intreaba-i. Simplu ca asta.

Totuşi, chiar dacă vedea peretele din faţa lui înceţoşându-se, părând că se topeşte, o siluetă păşind încet, cu precauţie, ştia că nu o va race. Nu ar putea.

Au mai rămas ddar trei, acum. Nu este suficient pentru a opri întoarcerea Tiranului. Chiar şi cu ajutorul lui Rake. . insuficient.

Ceea ce înseamnă că unul dintre noi va alege să-i trădeze pe ceilalţi. Favoare pentru când El se întoarce. Favoare, bine. Negocierea pentru a rămâne în viaţă ar fi mai corectă.

Unul dintre noi îi va trăda pe ceilalţi.

Poate Derudan. Poate asta aici.

Doamne, poate eu.

Stătea la treizeci de paşi pe stradă. Sub capotă, ochii lui ţineau neclintiţi intrarea prost luminată a hanului Phoenix. Pe treptele vechi, pe semnul zdrenţuit încă atârnă nealiniat deasupra uşii încadrate. Timp de o sută de bătăi ale inimii urmărise,' când figurile intrau,

altele plecau – nimeni nu-i cunoştea încă, de parcă în absenţa lui tot ce ştia dispăruse, se topise, iar acum străini stăteau acolo unde stătuse el cândva. Ţine ţâşne pe care le ţinuse cândva. Le-a zâmbit serverelor şi a aruncat sugestii prea familiare în timp ce aceştia treceau.

Cutter şi-a imaginat înăuntru, şi-a imaginat resentimentele de pe fata lui, în timp ce privea o zece sau mai mulţi intruşi, invadatori în propriile amintiri, fiecare înghesuindu-l, încercând să-l împingă afară. Şi mai departe, la orice viaţă nouă pe care o găsise, care nu era în hanul Phoenix. Nici măcar în Darujhistan.

Nu a existat nicio întoarcere. Ştia asta de-a lungul timpului, cel puţin din punct de vedere intelectual, dar abia acum, în timp ce stătea aici, a coborât asupra lui deplina conştiinţă, o povară a unei astfel de emoţii mcât se simţea zdrobit de ea. Şi nu era la fel de adevărat că omul din spatele ochilor nu era acelaşi om din acei ani trecuţi? Cum ar putea să nu vadă altfel, cu tot ceea ce trecuse, cu tot ce văzuse şi simţise?

Inima îi bubuia în piept. înţelegea acum că fiecare lovitură de tobe, odată făcută, nu se mai întoarce niciodată. Chiar şi repetarea nu era, în adevăr, altceva decât o iluzie, o siluetă a asemănării. Ar putea fi un confort să pretinzi că maşina nu s-a schimbat niciodată, că fiecare puls şi vârtej era identic, că un om putea să sară înapoi şi

apoi înainte în mintea lui şi indiferent unde ar ajunge, tot ceea ce vedea va rămâne acelaşi. Fix ca certitudinea.

Pietrele aspre ale zidurilor umede. Calitatea luminii galbene care sângerează de la fereastra de sticlă cu sâmburi. Chiar şi sunetul sunetului, vocile, zgomotul de cositor şi lut ars,' chiar râsul care se revărsă cand uşa era deschisă, revărsandu-se acru ca bilă în ceea ce îl privea pe Cutter.

Cine a rămas acolo ca să recunoască? Feţele smulgeau puţin mai bătrâne, umerii cu o fracţiune mai cocoşi, ochii încadraţi în harta şifonată a obosítului. S-ar lumina când l- ar vedea? L-ar cunoaşte ei? Şi chiar şi atunci, după spatele şi îmbrăţişările plesnite, ar vedea el venind în ochii lor ceva

Î

')onderat, 'pictându-le cuvintele incolore, o anumită distanţă ărgindu-se cu fiecare clipă lungă care a urmat?

Cea mai slabă zgârietură a unei cizme la doi paşi în spatele lui. Invârtindu-se, coborându-se jos în timp ce făcea asta, pumnalele clipind în ambele mâini. Lama stângă pe jumătate ridicată, îndreptată în jos, într-o poziţie de protecţie. Lama dreaptă se împinge mtr-o împingere oprită-

— iar silueta se lăsă pe spate cu un mormăit uşor de surpriză, cuţitul tjaluk spărgând de sub o mantie pentru a bloca pumnalul...

Cutter şi-a răsucit încheietura pentru a se plia în acea

Earadă, împingându-şi tăişul lamei într-o felie adâncă peste aza palmei înmănuşate â atacatorului, chiar şi în timp ce el a năpustit înainte – rămânând jos – şi si-a tăiat pumnalul din stânga pentru adâncitura de sub dreapta inamicului său. rotula.

Evitarea acelui atac aproape l-a răsturnat pe bărbat direct în braţele lui Cutter, dar Cutter deja trecuse pe lângă el, tăiând ambele lame pentru coapsă, apoi şold, în timp ce trecea pe lângă stânga bărbatului.

În mod uimitor, acel tjaluk greu a prins fiecare tăietură – şi un alt cuţit supradimensionat, cu cârlig, a apărut acum în' cealaltă 'mâna a bărbatului, îndreptându-se într-o lovitură de oprire în spate, în cazul în care Cutter ar fi pivotat pentru a-l lua din spate. Cutter a fost forţat să trântească din greu pentru a se sustrage de' acea blestemată si, echilibrat pe un picior, a aruncat pumnalul în mâna stânga, pe braţul lateral, lansând arma direct către faţa umbrita a bărbatului...

Scântei în timp ce – imposibil – bărbatul dădu deoparte arma zburătoare.

Cutter îl făcu deja în mână cu un nou cuţit să lanseze un alt atac – apoi alunecă pe călcâie şi se lăsă pe spate într- o apărare totală, în timp ce bărbatul înainta, cu cuţitele sale grele învârtindu-se în faţa lui.

Două dintre acestea?Două?

‘Aştepta![1] strigă Cutter. ‘Aştepta!

Rallick? *Rallick?'*

Tjâlucii s-au retras. Sânge a stropit din cel din mâna dreaptă – acolo unde palma fusese deschisă. Ochii întunecaţi străluceau de sub glugă.

— Rallick, eu sunt. Cut- Crokus! Crokus Younghand![1]

„Aşa cum am crezut mai întâi”, a venit răspunsul
hohotitor, „doar să mă răzgândesc, în grabă. Dar acum, da, eşti tu. Mai bătrâni, zei, chiar am fost plecat de mult timp.

— Ti-am tăiat mâna — îmi pare rău...

— Nu pe jumătate la fel de rău ca mine, Crokus. Eşti în breaslă acum, nu-i aşa? Cine te-a antrenat? Nu Seba Krafar, asta e sigur. Nu recunosc deloc stilul...

‘Ce? Nu, nicio breaslă. Nu aşa ceva, Rallick. Am fost... stai, ai spus că ai fost plecat? Din Darujhistan? Unde? Cât timp? Nu din noaptea aceea în spatele lui Coli? Dar-[1]

— Da, interveni Rallick, eşti m regulă.

— Zei de jos, spuse Cutter, dar mă bucur atât de mult să te văd, Rallick Nom. Vreau să spun, dacă aş fi ştiut că tu eşti la început — nu ar trebui să dai cu un bărbat din spate aşa. Aş fi putut să te ucid!

Asasinul stătea în picioare studiindu-l.

Tremurând deodată, Cutter îşi înveli cuţitele, apoi începu să caute în jur după cel pe bare îl aruncase. — Doi dintre tocătorii aia de porci – cine altcineva le-ar

folosi?^ Ar fi trebuit să-mi dau seama când l-am văzut pe primul. îmi pare atât de rău, Rallick. Instinctele au preluat controlul. Ei doar. . a preluat.[1]

— Atunci nu ai ascultat avertismentul meu.

Cu ani în urmă, acele cuvinte întunecate, supărate, dar Cutter nu trebuia să întrebe *ce avertisment?* Si-a amintit totul prea bine. — Aş fi făcut-o, spuse el, făcând o pauză în căutare. — într-adevăr, Rallick, m-am dus cu Malazanii, vezi tu, şi Apsalar, Lăutarul, Kalam, noi patru, în şapte oraşe. Unde totul. . schimbat.[1]

— Când te-ai întors, Crokus?

'Astăzi. Astă seară.[1] Aruncă o privire tristă la intrarea în hanul Phoenix. — Nici măcar nu am intrat încă. Este. . schimbat... da, cuvântul acela deja începe să mă bântuie. Şi-a reluat vânătoarea. — Presupun că ar fi trebuit să mă aştept la asta – unde, pe numele lui Hood, a ajuns cuţitul ăla, la naiba?

Rallick se rezemă de un perete. — Cel pe care l-ai îndreptat spre gâtul meu?

— Da, sunt atât de...

— Da, îţi pare rău. Ei bine, nu o vei găsi acolo jos. Incearcă-mi 'umărul stâng.

— O, grosimea sângelui! Darujhistan şi o sută de mii de inimi ale ei şi fiecare bate pentru nimeni altul decât pentru acest salubr' cel mai generos rezident al hanului Phoenix!

Aşezat aici, la cea mai mare dintre mese – deşi cu siguranţă Meese ar trebui să se ocupe de acest picior clătinat – nu, nu al meu, deşi asta ar fi într-adevăr delicios şi cu mult dincolo de serviciul obişnuit în acea unitate – cu [1] unde era Kruppe? Oh, da, cu nary a căzut companie pentru a trezi noaptea! Spuneţi-i lui Kruppe, prieteni, de ce feţele strălucitoare sunt dezminţite de ochii agitaţi? Kruppe nu a promis binefaceri din belşug? Presiunile au scăzut? Panica prevenită? Poşetele pline cu bulele preţioase strălucesc? Bea — oh, scuze umile, vom comanda mai multe îndată, „este o promisiune cea mai pertinentă dacă cineva alege să prăjim asta, aia şi, probabil, altele!”

„Avem veşti”, spuse Scorch, părând surprins de propriile sale cuvinte, „şi dacă ai închide capcana, ai auzi şi tu despre asta”.

'Ştiri! De ce, Kruppe este ştirile personificate. Detalii, analize, reacţii ale oamenilor obişnuiţi de pe stradă, toate într-o clipă şi în pufătura unei singure respiraţii, cine are nevoie ele mai mult? La această nouă nebunie la care trebuie să asistăm acum săptămânal şi toate şuruburile de pânză irosite pe care vreun prost purpuriu bla'feşte tot felul de bârfe urâte, de ce, nu sunt altceva decât cârpe pentru cârpă, sau şerveţele pentru şerveţele pentru fund sau într- adevăr j>ete pentru blotter's îşi' binecuvântează viclenia feminina — Kruppe dă bătăi de'cap la această înălţime de

circumstanţă şi incidenţă! O profesie, susţin acum fops, de parcă câinii care luptă ar avea nevoie' de o certificare pentru a-şi justifica lătratul şi mârâitul de sclavie! Ce sa întâmplat' cu decenţa comună? La banalitatea decentă? Ceea ce este decent este rareori obişnuit – este suficient de adevărat, în timp ce aversul este pervers în toată ironia înţepătoare, nu ai fi de acord? Kruppe ar fi, fiind un tip atât de agreabil...

— L-am găsit pe Torvald Nom!

Kruppe clipi la Leff, apoi la Scorch, apoi – văzând poate neîncrederea oglindită în faţa acestuia din urmă – înapoi la Leff. ‘Extraordinar! Şi l-ai dât îngrozitor pe mâna hirsutului Gareb Imprumutătorul?

Scorch mârâi pe sub răsuflarea lui.

— Am făcut o afacere mai bună, spuse Leff, lingându-şi buzele. — Torvald îl va plăti pe Gareb înapoi, în întregime, şi, vezi tu, pentru a face asta a trebuit să ne plătească pentru privilegiu, nu? Deci, Torvald ne plăteşte, Gareb ne plăteşte. SuntemjDlătiţi de două ori!

Kruppe ridica un deget înţepenit – pe care, văzu cu o consternare momentana, era o pată de ceva de nerecunoscut – „O clipă, te rog. Torvald s-a întors şi te-a cumpărat? Atunci de ce Kruppe cumpără băuturile în' seara asta? Ah, permite-l lui Kruppe să-şi răspundă la întrebarea lui! De ce, pentru că Torvald *nu* a'plătit încă încrederea în Leff şi Scorch, da? A implorat, aa, pentru o noapte. O noapte!

Şi totul ar fi bine şi aşa!

— Cum ai ghicit?

Kruppe a zâmbit. „Dragi prieteni nebuni, dacă Gareb ar auzi de asta în curând – dacă, da, ar afla că l-aţi avut în mână pe celebrul Torvald Nom, veţi găsi numele voastre chiar pe lista pe care o deţineţi,' forţându-vă astfel să transformaţi-vă în voi înşivă către o mare recompensă, care nu vă va folosi de nimic când Gareb îi va ascunde şi îi va ascunde pe bieţii Scorch şi Leff. Ah, ne aşteaptă calamităţi!

— Torvald Nom a fost cândva partenerul nostru^ a spus Leff, deşi acum transpira serios. „Ne-a dat cuvântul, a făcut-o. Si dacă se întoarce la asta, ei bine, să-i greşească lui Scorch şi Leff nu este niciodată o idee buna, pentru nimeni. Aşa'că ţine cont şi tu de asta, Kruppe, dacă te duci să-i blasti'pe Ga'reb sau aşa ceva.

— Beru fereşte. Kruppe nu ar face aşa ceva, dragi prieteni temperamentali! Nu, frica lui Kruppe se referă la acele zdrenţe noi care abundă în mâinile murdare ale aricilor la fiecare colţ de stradă în aceste zile, o astfel de ciumă asupra Darujhîstanului! Aceste zdrenţe sunt nefast de iute şi diabolice cu bârfele lor şi cine poate cunoaşte multitudinea de surse dubioase? Kruppe îşi face griji ceva proclama zdrea de mâine!

— Al naibii de bine, mai bine să nu proclami nimic, mârâi Scorch, părând îngrozit şi belicos deodată.

g

— Acum, prieteni binecuvântaţi, spuse Kruppe cu o mişcare superficială, dar înflorită a mâinilor, trebuie să unem capăt acestei nenorociri pentru seara asta! ircumstanţele groaznice plutesc. Kruppe simte evenimente uimitoare iminent. . iminent. Un gust în aer, un fluturat în vânt, o pâlpâire în lumina felinarului, o clătinare în bazinele apoase de bere, o bubuitură pe scări. . o expunere zgomotătoare a uşilor din fată — ho! Nomi şi flori! Cuţite şi sângerări! Chipurile cefe mai cenuşite şi consternate! Pleaca de la masa lui Kruppe, zgomote recente de concours dezordonat! Reuniunea cea mai preţioasă aşteaptă![1]

Rallick se sprijinea puternic de Cutter când ajunseră la intrarea în hanul Phoenix. *Doamne*, *dacă l-am ucis – prietenul meu – zei*, *nu...*

Deschizând uşa, îl târă pe Rallick înăuntru.

Si l-am văzut/în sj>atele tejghelei, pe Meese. Dincolo de ea, Îrilta. Şi acolo, m stânga lui, încremenit la mijlocul pasului şi privind cu ochii mari...

„Sulty! Rallick este rănit – avem nevoie de o cameră – şi ajutor...

Deodată, Meese îl smulgea *pe* asasin din braţele lui Cutter.^ — Respiraţia lui Hooct, e taiat în bucăţi!

— îmi pare rău... începu Cutter.

Dar Irilta era acum acolo, luându-şi faţa între mâinile care miroseau a bere şi

usturoi tocat/ Buzele s-au aprins brusc, când ea i-a sărut plin pe gura lui, limba zvârcolmdu- se pentru scurt timp ca un vierme într-o gaură.

Cutter s-a dat mapoi, apoi l-a găsit pe Sulty în braţe, strângându-l strâns – strâns cu braţele uimitor de puternice după vreo duzină de ani de tăvi şi ulcioare – atât cfe uşor că tot aerul i-a fost împins din plămâni,

— Va trăi, a spus Meese, de unde se ghemui deasupra lui Rallick, care stătea întins pe podea, în spatele tejghelei.

— Odată ce oprim sângerare^. Trebuia să fie luat ae trei sau patru, după aspect. Indreptându-se, ea aruncă pumnalul însângerat pe blat. O mulţime se strângea, iar capetele se înclinau acum pentru a vedea mai atent arma aia de fabricaţie străină.

— Malazari! şuieră cineva.

Străgându-se din braţele lui Sulty, Cutter trecu. 'Dă-mi loc! Nu atinge cuţitul ălaf E al meu.[1]

'A ta?[1] întreba Irilta. — Ce ar trebui să însemne asta, Crokus?

— A venit peste mine din spate – tot tăcut – ca un ucigaş. Credeam că mă apăr – a fost o greşeală – eşti sigur că o sa fie bine, Meese?

— Erai acel hoţ slăbănog cu ani în urmă! spuse un bărbat cu o faţă vag familiara, cu expresia fluturând între neîncredere şi acuzaţie.

— Crokus, spuse'Irilta, adăugă

bărbatul de lângă el. — „Am auzit că am făcut ceva în noaptea în c^re a coborât Luna. Răsturnat peste un stâlp sau ceva. Îţi aminteşti, Scorchx nu-i aşa?

— îmi amintesc doar de ceea ce am nevoie, Leff. Deşi uneori se lipesc şi alte lucruri. Oricum, era un hoţ de buzunare, unul dintre băieţii lui Kruppe.

— Ei bine, nu mai este, nu-i aşa? spuse Scorch pe jumătate mârâit. — Acum e un asasin ăl Breslei!

'Nu, nu sunt!' strigă Cutter — simţindu-se dintr-o dată ca tânărul năzdrăvan care fusese cu arii în urmă. Furios pe chipul lui arzător, se îndreptă spre Meese. „Unde sunt toţi ceilalţi? Vreau să spun-'

Meese ridică o mână – pe care era ceva din sângele lui Rallick – şi spuse: „Aşteapta, Crokus. La masa lui obişnuită

— continuă. Hei, strigă ea către mulţime, dă-i drumul! înto^rce-te la mesele tale!

întocmai aşa, reflectă CutterA făcuse lucrurile în zdrobire. Marea' lui întoarcere. Tot. Intinzând mâna în timp ce trecea pe lângă el, şi-a luat cuţitul – fără să-l întâlnească în ochii lui Meese în timp ce făcea asta. Apoi, când cadavrele s-au tras înapoi, a văzut...

Acolo, la masa lui obişnuită, omul mic şi rotund, cu părul gras şi zâmbet radiant, herubic. Manşete murdare cu volane, o Vestă roşie decolorată şi jDătată. Un ulcior strălucitor pe blatul mesei băltoase, doua ciocane.

Doar un hoţ. Un hoţ de buzunare. Un raider al dormitoarelor fetelor. Nu eram eu cel fără suflare? Un prost cu ochii mari. Oh, Kruppe, uită-te la tine. Dacă cineva nu avea de gând să se schimbe, eşti tu.

Cutter s-a trezit la masă/prăbuşindu-se în scaunul de aşteptare, întinzându-şi mana spre recipient. — Am renunţat la vechiul meu nume, Kruppe. Acum este Cutter. Mai potrivit, nu crezi? *Atunci de ce îmi vine să plâng?* — Mai ales după ce i-am făcut lui Rallick acum.

Sprâncenele lui Kruppe se ridicară. — Kruppe simpatizează, oh, da. Viaţa se împiedică – deşi excepţia nu este alta decât însuşi Kruppe, pentru care viaţa *dansează .* Extraordinar, cum un astfel de adevăr îi freacă pe atât de greşit; de ce, însăşi existenţa cuiva se poate dovedi suficientă pentru o asemenea indignare ostila? Se pare că se poate, oh, da, cu siguranţă. întotdeauna sunt aceia, dragă prietene, pentru care *o* clipă este o insultă, un zâmbet o batjocură. Pentru care doar umorul este motiv de suspiciune, de parcă râsul ar fi un dispreţ viclean. Spune-i lui Kruppe, dragă Cutter, crezi că toţi suntem egali?

'Egal? Bine-[1]

— O noţiune lăudabilă, putem fi amândoi de acord, da? Totuşi – şi ridică un deget destul de necurat – „nu este adevărat că, de la un an la altul, noi înşine suntem capabili de schimbări atât de fundamentale încât şinele nostru

prezent nu poate fi în niciun fel considerat egal cu eul nostru trecut. ? Dacă regula nu se aplică nici măcar în propriile noastre vieţi individuale, cum poate cineva să îndrăznească să creadă că se aplică în mod colectiv?

„Kruppe, ce are toate astea...”

— Cu ani în urmă, Cutter, care odată a fost numit Crokus, nu am avea o discuţie ca aceasta, nu? Kruppe vede şi vede foarte bine. El' vede atât tristeţea, cât şi înţelepciunea. Durere şi răni încă deschise.' Dragostea gasita şi iubirea pierdută. O anumită disperare care încă se învârte ca o monedă – în ce direcţie va cădea? întrebare încă fără răspuns, un viitor încă nehotărât. Aşa că, vechi prieten s-a întors acum, hai să bem, cedând astfel următoarele câteva momente unei tăceri însoţitoare. Şi cu asta Kruppe si-a adunat jarul şi a ridicat-o sus.'

Oftând, Cutter făcu la fel.'

— Moneda care se învârte!

Şi s-a albit. — Zei de jos, Kruppe!

‘Bea, prietene! Bea adânc viitorul necunoscut şi de necunoscut![1]

Şi aşa a făcut.

Roata încetase să se mai învârtească, apă lăptoasă picurându-i pe părţile laterale pentru a se aduna în jgheabul din jurul ei. Lampioanele strălucitoare fuseseră întoarse bine, scufundând camera într-o lumină moale, iar ea se îndreptă acum spre patul ei,

uscandu-şi mâinile cu un prosop.

într-o zi sau două ar aprinde cuptorul.

Era târziu şi nu era momentul să ne gândim la gândurile grele şi tulburi care acum ameninţau sa se ridice şi să-i stăpânească mintea obosită. Regretul'are o aromă şi este învechit, iar toate ceştile de ceai din lume nu ar putea face nimic pentru a-l spălă.

Scărpinatul uşii a adus-o în jur – nişte beţi la casa greşită, fără îndoială. Nu avea chef să răspundă.

Acum degete, bătând cu o urgenţă mut.

Tiserra aruncă prosopul în jos, se frecă absent de încheietura ei dureroasă, apoi lua unul dintre beţişoarele mai grele de amestecat de pe masa cu glazură şi se' apropie de usă. — Casă greşită, spuse ea cu voce tare. — Hai, acum!

Un pumn bătu.

Ridicând bastonul, Tiserra descuie uşa şi o răsuci înapoi.

Bărbatul care păşise în prag purta un rânjet prost.

Una pe care o cunoştea bine, o cunoştea de ani de zile, deşi trecuse ceva timp de când nu o mai'văzuse. Coborând băţub ea oftă. „Torvald Nom. Ai intarziat.[1]

„îmi pare rău, iubire”, a răspuns el. — Am fost pus în cale. Sclavi. Călătorii pe ocean. Toblakai, dhenrabi, tortură şi crucificare, o navă care se scufundă.

— Nu aveam idee că să ieşi să iau o pâine ar putea fi atât de periculos.

— Ei bine, spuse el, toată mizeria a început când am auzit despre o datorie. Una pe care nu ştiam că o am. Nenorocitul ăla Gareb m-a pus la cale, a spus că îi sunt dator când nu i-am făcut-o, dar asta nu e ceva ce se poate contrazice, nu fără un avocat, ceea ce nu ne-am putea permite...

— Ştiu totul despre Gareb, răspunse Tiserra. — Bătăuşii' lui au vizitat aici destul de des odată ce tu ai dispărut şi da, chiar aveam nevoie de un avocat – să-l fac pe Gareb să se retragă.

— Te ameninţa?

— El a susţinut că datoria ta este datoria mea, dragă soţ. Bineînţeles că este o prostie. Chiar si după ce am câştigat acea provocare, el m-a urmărit. De luni de zile. Bănuiam că te-ai ascuns undeva, iar eu livream mâncare şi altele asemenea, presupun. Nu pot să-ţi spun cât d'e distractiv a fost. De ce nu pot, Torvald? Pentru că nu a fost. Distracţie, adică. Nu este distractiv deloc.

— Acum sunt acasă, spuse Torvald, încercând din nou să zâmbească. — Şi bogaţi. Gata cu datorii — o elimin dimineaţa, imediat.' Şi gata de temperament slab nici pentru argila ta. Şi o completare completă a ierburilor tale, tincturi şi altele — vorbind despre care, doar pentru a fi în siguranţa, ar trebui probabil sa punem împreună un ritual sau doua...

‘Oh, chiar aşa? Ai mai furat, nu-i aşa? Te-ai împiedicat de câteva secţii, nu-i

aşa? Ai o pungă de monede strălucind de magie, nu-i aşa?

— Şi pietre preţioase şi diamante. A fost doar potrivit, dragoste, cinstit. O datorie nelegală tratată pe nedrept, cei doi anulându-se bucuroşi unul pe celălalt, lăsând totul în drept![1]

Ea pufni, apoi s-a dat înapoi şi l-a lăsat înăuntru. — Nu cred că cumpăr toate astea.

— Stii ca nu te mint niciodată, Tis. Nu.[1]

— Deci pe cine ai jefuit în seara asta?

— Desigur, Gareb. L-am curăţat, de fapt.

Tiserra se uită la el. — Oh, soţ.

— Ştiu, sunt un geniu. Acum, despre acele saloane — de îndată ce va putea, va aduce nişte magi să adulmece unde se află prada lui.

— Da, Torvald, înţeleg destul de bine situaţia. Ştii unde este gaura secretă — aruncă geanta acolo, dacă' vrei, în timp ce eu încep cu restul.

Dar nu se mişcase. ‘Inca ma iubeşte?[1] el a intrebat.

Tiserra se întoarse şi îi întâlni privirea. — întotdeauna, prostule naibii. Acum gr'ăbeşte-te.

Glorii fără sfârşit în această noapte în Darujhistan! Şi acum zorii se trezesc, o lumină care să măture strălucirea albastră a oraşului nedormit. Vedeţi pe cei care se poticnesc spre paturile lor sau spre' paturile prietenilor nou-găsiţi sau

chiar spre patul unui străin, ce contează provenienţa iubirii? Ce contează firele încâlcite ale prieteniei atât de întinse şi înnodate?

Ce contează poverile vieţii, când soarele străluceşte spre cer şi pescăruşii se agită de la posturile lor din golf, cand crabii se năpustesc după ape adanci şi întunecate? Nu toate cărările sunt bine parcurse, dragi prieteni, nu fiecare potecă este trasată chiar cu pavaj şi semne fără ambiguitate.

Odihneşte-te în felul unui hoţ care nu mai este hoţ, în timp ce priveşte cu cea mai profundă compasiune chipul adormit al urnii vechi prieten, acolo, într-o cameră mică de la etajul superior al hanului Phoenix; si vjpde şi un consilier nobil sforăind ghemuit pe scaunul acela. în timp ce chiar în camera alăturată stă un asasin care, poate, nu mai este un asasin, cu ochii plictisiţi de durere în timp ce se gândeşte la toate felurile de lucruri, la modă care va fi cu siguranţă misterioasă şi uimitoare, au putut să arunce o privire în minţea lui întunecată. .

în altă parte, un copil abandonat cu mult timp în urmă de mama sa se frământă în somn, urmărit de o faţă de coşmar cu numele absurd de Snell ataşat.

Şi doi paznici aleargă, cu inimile bătând cu putere, de la poartă până la moşie, în timp ce alarmele sună tare şi urgent, pentru că uri om rău si-a pierdut

toată averea câştigată rău – un fapt la fel de sigur că îi va smulge ghearele ca cleştele unui torţionar, deoarece numai răul. prosperă într-o' fântână de' putere, iar când moneda cruzimii este furată, de ce, la feî dispare şi puterea.

Un bărbat fără degete se poticneşte acasă, binecuvântat de Dumnezeu şi sângele curgând de la degetele lovite, în timp ce soţia lui doarme fără vise, cu expresia ei atât de liniştită,' chiar şi cel mai lipsit de sentimente, nu putea face' decât să plângă.

Şi, pe o stradă nedemnă de vreo atenţie specială, stă un bou, gandindu-se la micul dejun. Ce mâi există, la urma urmei, când dragostea, prietenia şi puterea, şi regretul şi pierderea şi reunirea sunt destul de înverşunate mcât sa rupă tot ce ar fi putut fi dulce-amăruI, când' totul – *totul* – a dispărut şi s-a terminat, ce altceva este acolo, dar nevoile stomacului?

Mânca! Ia masa din plăceri
şi gustă viaţa dulce!
Indispensabil? Bah!
După cum spune Kruppe vreodată,
este un bou înţelept care primeşte
jugul.

CAPITOLUL ŞASE

„Miracolul retrospectivului este modul în care transformă marile genii militare ale trecutului în idioţi

incompetenţi şi idioţii incompetenţi ai prezentului în mari genii militari.' Acolo este uşa şi âsigură-te că iei cu tine toate iluziile tale pompoase.'.'

împăratul Kellanved Cu ocazia cuceririi Marelui Sfat al lui Falari (Procesul Crustei)

A avut loc un cutremur. O coloană de stâncă lungă de aproape o legă se lăsase pur şi simplu, deschizând o intrare în mare. Nu au existat nămoluri agitate de acest cataclism, pentru că coloana vertebrală era un conglomerat fără viaţă de obsidian şi piatră ponce, moştenire a erupţiilor din trecut. La vârf, orificiul de intrare era înclinat ascuţit, părţile laterale erau stâncoase. Acel unghi s-a lărgit 'în drumul său spre mare, flancat la gura de două împingeri de stâncă la un sfert de legă una de cealaltă.

Podeaua intrării era înclinată. Apa de la vârf era adâncă de nu mai mult de cincisprezece spaţii, limpede, dezvăluind un amestec de pietre blocate si oase albe aglomerate pe fund – rămăşiţe de morminte tholos şi K[1] Chain Che'Malle care fuseseră îngropate în ele.

Ruinele erau vizibile pe ambele părţi ale tăieturii, inclusiv un turn Jaghut răsturnat în mare parte. Pe cerul de deasupra unei grădini chinuite de dealuri, chiar la nord, plutea pata unei porţi, o cicatrice pestriţă în aer. Tot ce

sângera acum cun ea era durere, o' duhoare acră, neînduplecată, care părea la fel de însetată ca peisajul devastat care se întindea din toate părţile.

Călătorul stătu lung privind la poartă. Acum două zile de la locul în care se spălase si încă nu a găsit apă proaspătă. Sângele ursului care îl atacase îl susţinuse o vreme, dar acela fusese nectar sărat, iar acum suferea.

Au existat destule conspiraţii intenţionate să-şi obţină moartea, de-a lungul vieţii sale de până acum, pentru a fi făcut de multă vreme un om mai mic să dispere, să se prăbuşească în nebunie sau sinucidere într-o ultimă predare în faţa foametei zeilor şi muritorilor. Ar fi, poate, mai degrabă doar dacă ar fi eşuat acum din lipsa celor mai elementare agrafe necesare pentru a-l menţine în viaţă.

Dar nu voia să se predea, căci putea'auzi râsul unui zeu, ironic ca o şoapta iubitoare la ureche. Undeva în interior, era sigur, aceste deşeuri explozite se vor prăbuşi în bucăţi de pământ prăfuit, iar apoi ierburi, o prerie agitată de vânt şi stepe. Dacă s-ar putea ţine suficient de mult pentru a ajunge la el.

Jupuise ursul si acum purta pielea într-un pachet înfăşurat, atârnat de un umar. Deşi nu era deosebit de atrăgător, a oferit un miros care îl deghizează pe al lui şi unuf care îi trimitea pe cei mai mulţi carnivore să se grăbească. În schimb, ar

fi trebuit să urmărească vânatul – presupunând că a găsit vreodată vreunul – din amonte, dar asta ar fi fost adevarat chiar şi fără piele.

Era pe coasta lui Mo'rn. Departe de locul unde intenţionase să ajungă aici, pe continentul Genabackan. Il aştepta o plimbare lungă, dar nu era nimic nou în acea perspectiva. Nici, trebuia să recunoască, în ameninţarea eşeQului.

Indreptându-se spre interior, Traveller a pornit, cu cizmele scârţâind pe sticlă neagră cu bule. Soarele dimineţii se reflectă de pe suprafaţa pestriţă în fulgerări orbitoare, iar căldura se învârte în jurul lui până când a fost învelit în sudoare. Putea să vada capătul îndepărtat, la câteva mii de paşi distanţă – sau credea că poate, ştiind bine cum puteau fi înşelaţi ochii – o întindere mai întunecată, ca o plajă înălţată de nisip negru trasă peste orizont, fără nimic vizibil dincolo.

Un timp mai târziu era sigur că creasta nu era o iluzie. O grămada ondulată de obsidian zdrobită de vânt, o strălucire de diamant care îi tăia ochii. Pe măsură ce se apropia, i se păru că aude gemete slabe, ca ale unor vânturi încă nesimţite. Şi acum putea vedea dincolo, o altă întindere vastă de câmpie fără trăsături, fără niciun capăt vizibil prin căldura strălucitoare.

Urcând înălţimea, cu cizmele scufundându-se adânc în nisip, Călătorul â auzit din nou vântul gemetat şi şi-a

ridicat privirea pentru a vedea că ceva a apărut pe câmpia chiar în raţă. Un tron cu spatele înalt, figura aşezată pe el o jet de umbre neclare. Statea la vreo zece paşi în dreapta era o a doua figură, aceasta înfăşurată într-o mantie gri închis, cu gluga trasă înapoi pentru' a dezvălui un profil ars de vânt şi un şoc de păr negru tuns scurt.

Din spatele tronului au ieşit acum câini, mergând înainte, cu labele ridicând pufătiiri de praf care pluteau în urma lor. Baran, Gear, Blind. Shan şi Rood şi alţi doi Călător nu îi mai văzuseră până acum. 'Alb ca os' amândoi, cu ochi de onix. Mai suplu decât ceilalţi, cu gâtul mai lung şi acoperit de cicatrici care arătau o piele uimitoare de un albastru închis sub părul scurt alb. Mişcându-se ca o pereche, s-au întins în extrema dreaptă – în interiorul ţării – si au ridicat nasul în aer. Ceilalţi câmi au venit direct'după îraveller.

A coborât să-i întâlnească.

Shan a fost primul care a sosit, trăgându-se de-o parte, apoi strecurându-se ca o pisică în jurul spatelui pentru a veni pe cealaltă. Şi-a aşezat mâna stângă pe gâtul ei negru şi elegant. Bătrânul Baran era următorul, iar Călătorul întinse mâna pentru a-şi pune cealaltă mână pe un obraz musculos, simţind ţesătura cicatricilor cusute din secole de lupte sălbatice, indiciu de zdrobire de molari sub pielea zdrenţuită, dar moale. Privind în ochii căprui deschis ai fiarei,'a descoperit că nu putea să ţină privirea

mult timp – prea multă tristeţe, prea multă dorinţă de pace pentru care nu putea să-i ofere nici un bine. Barân şi-a ajDlecat capul în acea mângâiere, apoi a râs cu o limbă groasa pe antebraţul Călătorului.

Cu fiarele uriaşe de jur împrejur, cu excepţia celor două albe — Călătorul 'se apropie de tron. Pe măsură ce se apropia, Cotillion îl înfrunta în cele din urmă.

— Arăţi groaznic, vechi prietene.

Călătorul a zâmbit, fără să se obosească să răspundă la fel. Chipul lui Cotillion trăda epuizarea, dincolo de orice văzuse vreodată când omul fusese muritor, când fusese numit Dansator, când împărtăşise stăpânirea unui imperiu. Unde erau darurile dumneze'irii? Care era valoarea lor, când să-i apuci pe fiecare însemna să tresară de durere şi să scurgă sânge din mâini?

— Voi doi, spuse Călătorul, cu ochii aţintiţi acum pe Shadowthrone, alungaţi-mi orice regret.

— Asta nu va dura,' sunt sigur, şuieră zeul pe tronul său. — Unde este armata ta, Prima Sabie? Văd doar praf în urma ta^.

— În timp ce stai aici, pretinzând stăpânirea unui pustiu.

— Ajunge de aprecierea reciprocă. Eşti năpădit, vechi

P

rieten – hee hee, cât de des folosesc acele cuvinte, nu? rieteni vechi, oh, unde sunt acum? Cât de departe a căzut? Răspândit în vânt, poticnindu-se fără

speranţă neîndrumat şi orb...

— Nu ai avut niciodată atât de mulţi prieteni, Kellanved.

— Beset, spuneam. Până la căderea nopţii vei muri de deshidratare – mai sunt patru zile sau mai' mult până la prima primăvară pe Câmpia Lamatath.

'înţeleg.[1]

„Bineînţeles, indiferent unde se întâmplă să fii când vei muri în sfârşit, vechiul *tău* prieten este obligat să vină să te găsească.”

— Da, sunt sigur că o va face.

— Să mă bucuri de victorie.

— Hood nu se bucură.

— Ei bine, asta e o idee dezamăgitoare. Deci, va ajunge să nu se laude, atunci. Nu conteaza. Ideea este *că vei ii pierdut*.

— Şi succesul meu sau lipsa acestuia contează pentru tine, Kellanved?

răspunse Cotillion. — în mod surprinzător, da.

'De ce?'

Această întrebare directă părea să-i surprindă pe ambii zei pentru o clipă. Apoi Shadowthrone pufni. 'Conteaza? Cu greu. Deloc, de fapt. Suntem aici să te ajutăm, blestemat. Nebun încăpăţânat, încăpăţânat, beligerant. De ce te-am considerat vreodată un vechi prieten îmi scapă complet! Eşti prea prost ca să fi fost unul, vreodată! Uite, până şi Cotillion este exasperat de prostitatea ta.

— în mare parte amuzat, de fapt, îl corectă Cotillion, zâmbind acum către

Traveller. — Tocmai mi-am adus aminte de discuţiile noastre, ah, din cortul de comandă, când eram în campanie. Poate cel mai grăitor adevăr aî vechilor prietenii este că dinamica lor nu se schimbă niciodată.

— Inclusiv postulaţiile tale zgomotoase, spuse Shadowthrone sec. — Ascultă, tu, Călător sau cum îţi spui acum. Câinii Mei te vor călăuzi către mântuirea ta – hah, cât de des s-a spus asta? între timp, vă vom oferi coji de apă, fructe uscate şi altele asemenea — nenumăratele nevoi iritante ale mortalităţii, par să-mi amintesc. Neclar. Tot ceea ce.'

— Şi ce cauţi în schimbul acestui dar?

Au trecut o duzină de bătăi ale inimii fără a primi niciun răspuns,

Chipul Călătorului coborî încet într-o încruntă periculoasă. „Nu voi fi influenţat de sarcina mea. Nici măcar întârziat...

'Nu, desigur că nu.' Shadowthrone flutură o mână efemeră. — Chiar opusul, de fapt. Vă îndemnăm. Vă îndemnăm. Grăbeşte-te, stabileşte-ţi cursul, caută confruntarea. Nu lăsă nimic şi nimerii să-ţi stea în cale.

încruntarea călătoarei s-â adâncit.

Un râs blând de la Cotillion. 'Nu este nevoie. El spune adevărat, Prima Sabie. Ne face plăcere să vă oferim posibilitatea, în această problemă specială.

— Nu mă voi târgui cu el.

'Noi stim.'

— Nu sunt sigur că înţelegi pe deplin...

'Noi facem.'

— Vreau să-l ucid pe Hood. Vreau să-l ucid pe Zeul Morţii.

— Mult noroc! spuse Shadowthrone.

Mai multă linişte.

Cotillion a veriit apoi în faţă, transportând provizii care nu fuseseră acolo cu o clipă îri urmă. Le-a pus jos. — Shan va deschide calea, spuse el încet, dându-se mapoi.

Călătorul arunca o privire spre cei doi noi câini. — Şi alea?

Cotillion îi urmă privirea, părând momentan tulburat înainte să ridice din umeri. 'Greu de spus. Doar au sortat. . a apărut-'

— I-am chemat, desigur! spuse Shadowthrone. — Cel alb îl cheamă Pallid. Cel mai alb se numeşte Lock. Şapte este numărul dorit, numărul necesar.'

„Tronul Umbrei”, spuse Cotillion, „nu i-ai convocat”.

'Trebuie sa am! De ce altfel ar fi aici? Sunt sigur că am făcut-o, la un moment dat. O dorinţă, poate, în timp ce priveşti în sus la stele. Sau o dorinţă' da, de o putere atât de copleşitoare, încât nici măcar Abisul nu m-a putut nega!'

— Ceilalţi par să le fi acceptat, remarcă Cotillion, ridicând din nou din umeri.

— Ţi-a trecut prin cap, a spus Traveller încet, zeului care stătea în faţa

lui, ca ar putea fi legendarii Câini ai Luminii?

'într-adevăr? De ce ai crede asa ceva?' Şi în acel moment, când Cotillion şi-a întâlnit privirea şi i-a făcut cu ochiul, toată epuizarea – însăşi nemurirea ascendentului în sine – a dispărut, iar Călătorril l-a văzut încă o dată – după ceea ce părea o viaţă întreagă – pe omul pe care odată şi-a numit prieten.

Cu toate acestea, nu putea să zâmbească, să dea vreun răspuns la acel gest şi la invitaţia pe care o oferea. Nu-şi putea permite aşa ceva. . slăbiciune. Nu acum, poate niciodată niciodată. Cu siguranţă, nu cu ceea ce deveniseră aceşti doi vechi prieteni. *Ei sunt zei şi nu trebuie să ne încrşdem în zei.*

Intinzându-se în jos, a adunat pieile şi rucsacul. — Care a condus ursul la coastă? el a intreoat.

'Angrenaj. Aveai nevoie de mâncare, altfel nu ai fi ajuns nici până aici.

— Eram aproape de cină, Cotillion.

— întotdeauna am avut încredere în tine, Prima Sabie.

Următoarea – şi probabil ultima – întrebare pe care
Traveler i-a adresat zeului a fost cea mai dificil de exprimat. — Şi care dintre voi mi-a distrus nava şi mi-a ucis echipajul?

Sprâncenele lui Cotillion se ridicară: — Nu noi. Dassem, nu am face asta.

Călătorul studia ochii zeului – întotdeauna mai blând decât s-ar fi aşteptat, dar se obişnuise de mult cu

asta şi apoi s-a întors.'În regulă.[1]

Pallid şi Lock au căzut în ariergarda la fel de reticenţi, dezbinaţi, ' pe cât Hounds îl escortau pe Călător spre interior/ Shadowthrone reuşise să-şi întoarcă tronul, astfel încât să poată vedea Prima Sabie şi anturajul său diminuându-se încet în nord-est.

Stând în apropiere, Cotillion şi-a ridicat mâinile şi a privit în jos spre palme, văzând transpiraţia strălucitoare care se scurgea acolo. ‘A fost cât pe ce.[1]

■Eh? Ce a fost?[1]

— Dacă ar fi decis că suntem în spatele naufragiului, ei bine, nu-mi place să cred ce s-ar fi întâmplat aici.

— Simplu, Cotillion. Ne-ar fi ucis.

— Şi câinii nu ar fi mijlocit.

„Cu excepţia, poate, cele mai noi animale de companie! Nu există loialităţi vechi acolo! Hee Hee![1]

— Aproape, spuse din nou Cotillion.

— Ai fi putut să-i spui adevărul. Că Mael îl dorea şi îl dorea foarte mult. Că a trebuit să ajungem şi să-l tragem afară — ar fi fost mult mai recunoscător cu toate astea.

— Recunoştinţa este un lux inutil în acest caz, Shadowthrone.' Fără distrageri, îţi aminteşti? Nimic şi nimeni care să-l îndepărteze pe Călător de la destinul său sortit. Lasă-l pe Mael pentru altă dată.

'Da foarte bun. Un detaliu pe care îl

putem oferi Călătorului atunci când nevoia noastră de el este imediată şi, ăăă, presantă. Am aprofundat, urmând sugestia pe care ne-a propus-o în această zi, în acest loc, şi iată! Nimeni altul decât Bătrânul Zeu al Mărilor a fost de vină! Acum du- te aici şi trage afurisirea aia de sabie şi fă bucăţi pe aceşti inamicii

„Nu aceasta este cercetarea pe care trebuie să o facem acum”, a spus Cotillion.

— Ei bine, desigur că nu. Ştim deja! Ce trebuie să cercetezi?

Cotillion s-a confruntat cu Shadowthrone. — Mael l-ar fi putut ucide destul de uşor, nu crezi? în schimb, şi-a propus să-l *întârzie pe* Traveller. Trebuie să ne gândim la asta. Trebuie să ne dăm seama de ce.

— Da, încep să văd. Suspiciunile js-au trezit – am fost momentan neglijent, lipsit de atenţie. întârziere, da, de ce? Ce valoare?

— Tocmai mi-am dat seama de ceva.

'Ce? Repede, spune-mi!

— Nu conteaza ce avea în minte Mael. Nu va funcţiona.

'E^mlica!'

— La urma urmei, Mael îşi asumă o carieră pe fugă. .'

— Da, nu trebuie, desigiir, nicio altă posibilitate. Mael nu înţelege! Idiotul! Hee Hee! Acum, să ieşim din grămada asta de cenuşă, mă doare gâtul.

Cotillion' s-a uitat după câini şi

încărcarea lor, strâmbându-si ochii în lumina strălucitoare a soarelui. — Timpul, Shadowthrone. .'

'Perfecţiune.'

'Până acum.'

„Nu vom eşua”.

— Mai biné nu.

— Care dintre noii noştri aliaţi vă imaginaţi veriga slabă?

Cotillion aruncă o privire înapoi către Shadowthrone. — Ei bine, *tu*, desigur.

— În afară de mine, vreau să spun.

Cotillion se uită cu privirea. Shadowthrone a aşteptat. Se agita pe tronul lui.

Miezul nopţii la taverna singuratică din Morsko i-a oferit lui Nimander amintiri pe care nu le-ar fi pierdut niciodată. Săteni cu ochi slăbiţi şi cu gura neagră care se clătină înainte, ciocnindu-se de el şi de ceilalţi. Sticle pătate le-au băgat în faţă. Ochii mânjiţi cu ceva tulbure şi îngălbenite. Băutura era suficient de'puternică pentru a amorţi limbile, dacă gemetele îndemnătoare erau, în adevăr, invitaţii de a bea.

Chiar şi' fără avertismentul anterior al lui Clip, Nimander nu era înclinat să accepte o asemenea ospitalitate; nici, văzu cu o oarecare uşurare, nici unul dintre rudele lui. Stăteau în picioare, încă înghesuiţi la intrare, uluiţi şi neliniştiţi. Aerul înţepător al camerei cu tavanul jos éra dulce, suprapunând tulpini de

transpiraţie acre si ceva asemănător cu degradarea vie.

Skintick s-a mutat alături de Nimander şi amândoi l-au privit pe Clip – Desra lângă el – se îndrepta spre tejghea.

— Un simplu ulcior de vin? Unde în acest loc? Probabil nu.[1]

Nimander bănuia că Skintick avea dreptate. Tot ce

E

utea vedea, la fiecare masă, în fiecare mâna, era acelaşi alon cu gât lung, cu gura înnegrită.

Gemetele erau acum mai zgomotoase, cacofonice ca

g

emetele fiarelor într-un abator. Nimander a văzut un ărbat – o creatură străveche, îndoită şi slăbită – răsturnându-se întâi pe podeaua din grătare de lemn, zdroindu-şi nasul. Cineva din apropiere se dădu înapoi, strivindu-i degetele nefericitului sub un călcâi.

— Deci, unde este preotul? întrebă Nenanda din spatele lui Nimander si Skintick. — La urma urmei, a fost invitaţia lui.

— Pentru o dată, Nenanda, spuse Skintick fără să se întoarcă, mă bucur să te am aici, cu mâna pe sabie. Nu-mi place asta.

— Nimeni de aici nu ne poate răni, rosti Nenanda, dar tonul lui arăta că era încântat de cuvintele lui Skintick. „Ascultă-mă”, a spus el, „în timp ce Clip nu este aproape – ne ţine pe toţi în dispreţ”.

Nimander se întoarse încet, în timp ce

Skintick spuse: „Am observat. Ce crezi din asta, frate?

„El vede ceea ce alege să vadă”.

Nimander văzu că Kedeviss şi Aranatha ascultau, iar expresia slabă de căprioară de pe fata acestuia din urmă dispăru brusc, înlocuită de un gol înfiorător pe care Nimander îl cunoştea bine. — Nu contează, spuse Nimander, trezindu-i brusc sudoare sub haine. — Lasă, Nenanda. Nu contează.

— Dar este, a replicat Nenanda. — Trebuie să ştie. De ce am supravieţuit bătăliilor noastre, când toţi ceilalţi au căzut. Trebuie sa *înţeleagă* .

— Cu asta s-a terminat, acum, insistă Nimander,

— Nu, spuse Skintick, Nenanda are dreptate de data asta, Nimander. El are dreptate. Clip vrea să ne ducă la acest zeu pe moarte, până la urmă. Orice plănuieşte el ne ţine cont de noi, de parcă nu am exista, fără voce...

— Inutil, spuse Nenanda.

Nimander îşi întoarse privirea. Mai mulţi săteni se prăbuşeau, iar cei de pe podea începuseră să se zvâcnească, zvârcolindu-se în bazine de deşeuri proprii. Ochii nevăzători s-au rostogolit extatic în orbite scufundate. — Dacă ne-am făcut. . fără voce, îmi pare rău.

— Ajunge de gunoiul ăsta, spuse Skintick conversaţional.

— Sunt de acord, spuse Nenanda. — Nu am făcut-o înainte – am fost supărat pe tine, Nimander, că nu ai spus

această aşa-numita Sabie Mortală a întunericului. Povestindu-i despre noi, cine suntem. Prin ce am trecut. Aşa că am încercat să o fac eu, dar nu are rost. Clipul nu ascultă. Nu pentru nimeni, în afară de el însuşi.

— Dar Desra? întrebă Nimander.

Nenanda pufni. — Ea râvneşte propriul ei mister.

Aceasta a fost o observaţie ascuţita a lui Nenanda, care l-a surprins pe Nimander. Dar nu era un răspuns la ceea ce a vrut să spună cu întrebarea lui.

Skintick, totuşi, a înţeles. — Ea rămâne una dintre noi, Nimander. Când apare nevoia, nu trebuie să te îndoieşti de loialitatea ei.

Kedeviss vorbi atunci, cu un dispreţ sec. — Loialitatea nu este una dintre virtuţile Desrei, fraţilor. Nu pune nicio greutate asupra ei.

Skintick a părut amuzat când a întrebat: — Pe care dintre virtuţile lui Desra *ar trebui să* punem greutate atunci, Kedeviss?

„Când vine vorba de autoconservare”, a răspuns ea, „judecata lui Desra este precisă. Niciodată nu greşit, de fapt. Ea face ca supravieţuirea să fie rezultatul unei clarităţi profunde — Desra vede mai bine şi mai clar decât oricare cnntre noi. *Aceasta* este virtutea ei.'

Clip se întorcea, Desra lipindu-se acum de braţul stâng, aşa cum ar face o femeie care se luptă împotriva terorii.

^' — Zeul pe moarte este pe cale să sosească, spuse Clip. îşi pusese deoparte lanţul şi inelele şi din nelinişţea lui palpabilă se ridica acum, ca un nor întunecat, promisiunea violenţei. — Ar trebui să plecaţi cu toţii. Nu vreau să fiu nevoit să te acopăr, dacă asta devine rău. Nu voi avea timp si nici nu voi accepta vina dacă începi să mori. Deci, pentru binele nostru, pleacă de aici.

A fost, îşi va aminti Nimander mai târziu, momentul în care ar fi putut păşi înainte, ar fi putut să se uite în ochii lui Clip, neclintit, clşzvăluind propria lui sfidare şi promisiunea din spatele ei. În schimb, s-a întors către 'ceilalţi. — Să mergem, spuse el.

Nenanda făcu ochii mari, un muşchi zvâcnind un obraz. Apoi s-a învârtit şi a ieşit din taverna.

Cu o expresie care ar fi putut fi de ruşine, Skintick a întins mâna să o îndepărteze pe Desra de Clip, apoi a îndrumat-o afară. Aranatha întâlni privirea lui Nimander şi dădu din cap – dar sensul gestului îi scăpa, având în vedere golul imens din ochii ei – apoi ea şi Kedeviss ieşiră din sala ae bar.

Lăşând Nimander şi Clip.

— îmi face plăcere, spuse Clip, că iei ordinele la fel de bine ca tine, Nimander. Si că ceilalţi încă aleg să te asculte. Nu, a adăugat el, că cred că va dură mult mai mult.

— Nu te confrunta cu acest zeu pe moarte, spuse Nimander. — Nu aici, nu

acum.

„Sfat excelent – nu am de gând să fac asta. Pur şi simplu aş vedea.

— Si dacă nu este multumit să fie văzut de unul ca tine, Clip? '

El a zâmbit. — De ce crezi că te-am trimis în siguranţă? Acum, du-te, Nimander. înapoi în camerele noastre. Mângâie-ţi iepurii înspăimântaţi.

Afară,' sub o mătura glorioasă de stele strălucitoare, Nimander şi-a găsit rudele într-o grămadă strânsă în centrul străzii principale. *Iepuri! Da, s-ar putea să arate aşa.* Din taverna auzeau gemetele înnebunite ajungând la un ton aprig, iar sunetul răsuna acum, părând să se rostogolească înapoi de pe dealurile şi câmpiile din jurul satului.

‘Auzi aia?[1] întrebă Skintick. — Nimander? Auzi? Sperietoarele — cântă.

— *Mama întunecată*, respiră îngrozit Kedeviss.

— Vreau să văd unul dintre acele câmpuri, spuse deodată Skintick. ‘Acum. Cine e cu mine?[1]

Când nimeni nu a vorbit, Nimander a spus: „Tu şi cu mine, Skintick. Restul în camerele noastre... Nenanda, staţi
de veghe până ne întoarcem.

Nimander şi Skintick au privit cum Nenanda i-a condus intenţionat pe ceilalţi.

Apoi au pornit pe o alee laterală, bătând cu picioarele pe pământul plin de praf si tare. O altă voce se alăturase tuturor celorlalte, ieşmd din tâmplă, un

strigăt de durere crescândă, un strigăt de o asemenea suferinţă, încât Nimander se clătina, cu picioarele ca aj>a sub el. îl văzu pe Skintick împiedicându-se, căzând m genunchi, apoi împingându-se încă o dată în picioare.

Lacrimile i s-au stors din ochi, Nimander s-a forţat să-l urmeze.

Grădini vechi de case de ambele părţi, pline cu juguri abandonate, pluguri şi alte unelte, brazdele acoperite de buruieni ca parul decolorat în lumina stelelor. *Doamne, au încetat să mănânce. Totul este în băutură. îi hrăneşte chiar dacă îi ucide.*

Acel plâns sepulcral se împuţina acum, dar avea să se ridice din nou, ştia el, cu urmatoârea suflare. Miezul nopţii în cârciumă, nectarul murdar a fost băut şi zeul îngrozit'a fost chemat – poarta sufletului său chinuit a fost deschisă forţat. Hrăniţi de durere nemuritoare, închinătorii prosternaţi au'avut spasme de extaz — el le putea vedea gurile înnegrite, limbile negre zvârcolite, ochii în gropile for pătate; îl vedea pe acel bătrân cu nasul zdrobit şi degetele rupte...

Şi Clip a rămas înăuntru. Martor al nebuniei, al feţei ei întortocheate si când ochii s-au deschis si s-au fixat asupra lui...

— Grăbeşte-te, gemu Nimander când se dădu peste Skintick, dar' când trecea pe lângă verişoara lui întinse mâna şi îl apucă de tunică, trăgându-l pe' Nimander

să se oprească.

Erau la marginea unui câmp.

în faţa lor, în lumina rece şi argintie, şirurile de sperietoare erau toate în mişcare, membrele zvârcolindu-se ca nişte şerpi înfăşuraţi în tifon sau ca nişte viermi orbi. Sângele negru curgea pe florile oribilelor plante deschise, emanând nori de polen care străluceau ca fosforescenţa, călărind curenţii de aer nocturn.

Iar Nimander a vrut să se repeze în acel câmp, în mijlocul victimelor răstignite. Voia să guste polenul ăla de pe limbă, pe fundul gâtului. *Voia să danseze în durerea zeului.*

Skintick, plângând^ îl târa înapoi – desi părea că duce propria luptă, atât de încordaţi erau muşchii lui, eforturile lor atât de contradictorii încât căzură unul împotriva celuilalt. Pe pământ.

Acum gheare pe burtă, înapoi pe drumul de pământ.

Polenul – polenul este în aer. L-am respirat, iar acum – zei de jos – acum tânjim după mai mult.

Un alt ţipăt îngrozitor, vocea un lucru fizic, încercând să urce în cer – dar nu avea nimic de apucat, nici mâner, nici picioare, aşa că a ţâşnit în lateral, strângând strânsoare de gheaţă în gât/ Şi o voce, care ţipa în feţele lor.

Tu dansezi! Bei adânc agonia mea! Ce fel de parazit eşti? înceta! Lasă-mă! Elibereaza-ma!

O mie de paşi străbătând creierul lui

Nimander, dansatori nesfârşiţi,' incapabili să se oprească chiar dacă ar fi vrut, ceea ce nu,' nu, l-au lăsat să continue, şi mai departe — zei, pentru totdeauna!

Acolo, în capcana minţii, l-a văzut pe bătrân şi pe faţa lui mânjită cu sânge şi nectar, a văzut bucuria din ochi, şi'-a văzut supleţea membrelor, spatele îndreptat – fiecare buton paralizant şi protuberanţă dispărut. Tumorile au dispărut. A dansat în mulţime, unul'cu toţi ceilalţi, înălţat şi pierdut în acea exaltare.'

Nimander şi-a dat seama că el şi Skintick ajunseseră pe strada principală. Pe măsură ce al doilea strigăt al zeului dispăru, în mintea lui i se strecură o oarecare minte. Se împinse în picioare, târându-l pe Skintick cu el. împreună, au fugit, clatinându-se, cu capul înainte spre han — a făcut semn mântuirea? Sau căzuseră şi Nenanda şi ceilalţi? Dansau acum pe câmpuri, smulşi, aruncaţi în acel râu negru şi turgit?

Un' al treilea strigăt, totuşi mai puternic, mai solicitant.

Nimander căzu, tras de' greutatea lui Skintick. Prea târziu – se întorceau, se ridicau, plecau spre câmp – durerea îl ţinea în îmbrăţişarea ei mortală şi delicioasă – prea târziu,'acum...

Auzi uşa hanului trântindu-se în spatele lor.

Apoi A'ranatha a fost acolo, cu ochi goali, piele închisă aproape albastră, întinzându-se să-i prindă pe amândoi de

mantie. Puterea pe care o ţinea ascunsă a fost dezvăluită brusc şi au fost târâţi spre uşă – unde mai multe mâini i-au luat, i-âu tras înăuntru...

Şi deodată constrângerea a dispărut.

Gâfâind, Nimander se trezi întins pe spate, uitându-se la faţa lui Kedeviss, întrebându-se de expresia ei calculată şi gânditoare.

O tuse de la Skintick lângă el. „*Mama întuneric salvează-ne*![1]

— Nu ea, spuse Kedeviss. — Doar Aranatha.

Aranatha, care tresări la umbre, se ascunde sub
strigătul unui şoim vânător Ea îşi ascunde celălalt sine în spatele unui zid pe care nicio putere nu poate depăşi. O ascunde. Până este nevoie.

Da, o simţea acum, o emanaţie de voinţă umplând întreaga camera. Asaltat, dar ţinând'. Cum ar fi. '

Aşa cum trebuie.

încă o tuse de la Skintick. 'Aoleu. .'

Şi Nimander a înţeles. Clip era acolo. Clip, faţă în faţă cu Dumnezeul pe moarte. Neprotejat.

Sabia Mortală a întunericului. Este suficientă această protecţie?

Dar se temea că nu era. Se temea de asta, pentru că nu credea că Clip era Sabia Mortală a nimicului. S-a confruntat cu Skintick. 'Ce facem?[1]

'Nu ştiu. Poate fi deja. . pierdut.[1]

Nimander aruncă o privire spre Aranatha. — Putem ajunge la tavernă?

Ea clătină din cap.

— N-ar fi trebuit să-l părăsim niciodată, anunţă Nenanda.

— Nu fi idiot, se răsti Kedeviss.

Skintick încă stătea pe podea, strângându-şi periodic faţa, zdruncinat de fiori. „Ce fel de vrăjitorie afectează acest loc? Cum poate sângele unui zeu să facă asta?

Nimander clătină din cap. — N-am auzit niciodată de ce se întâmplă aici, Skintick. Dumnezeul pe moarte. Sângerează otravă. Se străduia să nu plângă. Totul părea întins subţire, momente de la sfâşiere în bucăţi, o realitate dintr-o dată în zdrenturi, biciuită de vânturile nebuneşti.

Oftat lui Skintick era zdrenţuit. 'Otravă. Atunci de ce îmi este sete de mai mult?

Nu a existat niciun răspuns pentru asta. Este acesta un adevăr manifestat? Cu toţii ne hrănim cu durerea altora? Râdem şi dansăm asupra suferinţei pur şi simplu pentru că nu este a noastră? Poate aşa ceva sa devină dependenţă? O nevoie nesăţioasă?

Deodată, geamătul îndepărtat şi-a schimbat tonul, s-a transformat m ţipete. îngrozitor, crud — sunetele măcelului. Nenanda fu deodată la uşă, cu şabia scoasă.

'Aştepta![1] strigă Kedeviss. 'Asculta! Asta nu este *el* . Sunt *ei* ! Îi ucide pe toţi – vrei să ajuţi, Nenanda? Tu?'

Nenanda părea sa se prăbuşească. S-

a dat înapoi, zguduit, pierdut.

Ţipetele nu au durat mult. Iar când ultimul a şovăit, s-a scufundat în tăcere, până şi strigătele Zeului Muritor se potoliseră. Dincolo de uşa Hanului, nu era nimic, de parcă satuj — întreaga lume exterioară — ar fi fost smuls.

înăuntru, nimeni nu a dormit. Fiecare se îndepărtase de ceilalţi, râvnind la nimic altceva decât propriile gânduri, ascultând doar vocea prea familiară care era conversaţia unui suflet cu sine. Pe chipurile rudelor lui, Nimander a văzut, era un şoc plictisitor, o slăbiciune în ochii priviţi, nevăzători. El â simţit predarea voinţei Aranatei, puterea ei, pe măsură ce ameninţarea trecea, în timp ce ea se retragea încă o dată atât de mult înăuntru încât expresia ei deveni slăbită, aproape lipsită de viaţă, privirea timidă şi zdruncinată nu era gata sa se trezească din nou.

Desra stătea la fereastră, cu obloanele interioare trase de o parte şi de alta, privind pe o stradă principală goală în timp ce noaptea se târa, lăsând-o pe Nimander să se întrebe de natura dialogului ei interior – dacă aşa ceva exista, dacă nu ar fi fost doar o creatură a senzaţiei, călărind curenţii instinctului, fiecare alegere reîncadrată în simple cerinţe de necesitate.

' Ei este cruzimea în gândurile tale. '

Phaed. Lasă-mă în pace, fantomă.

' Nu mă înţelege greşit. Sunt de acord. Desra este o curvă. Are un creier

de curvă, genul care confundă dăruirea cu primirea, darul cu pierderea, invitaţia cu predarea. Ea este curva puterii Nimander, aşa că sta acolo, aşteaptă să-l vadă, aşteptând să-l vadă pe ucigaşul tăvăluit pe care l-ar duce îri pat. Confuzii, da. Moartea cu viata. Disperarea cu sărbătoare. Frica cu nevoie şi pofta cu dragoste. '

Pleacă de aici.

nu vrei asta cu adevărat, pentru că atunci te-ar lăsa vulnerabil la acea altă voce din capul tău. Dulcea femeie murmurând toate acele cuvinte îndrăzneţe – îmi amintesc că am auzit vreodată asa ceva când era înviată?'

Stop.

„ În cuşca imaginaţiei tale, imun fericit la tot ce era real – indiferenţele crude, da – faci atât de mult din atât de puţin, Nimander. Un zâmbet de şansă. O privire. în cuşca ta ea zace în braţele tale, iar aceasta este cea mai pură iubire, nu-i aşa? Nepătat, etern ...

Obreşte-te, Phaed. Nu ştii nimic. Erai prea tânăr, prea obsedat de sine, ca să vezi ceva de la altcineva, dacă nu te ameninţa.

nu era o ameninţare?[1]

Nu m-ai vrut niciodată aşa — nu fi absurd, fantomă, nu inventa-

[1] Nu inventez nimic! Erai prea orbit ca să vezi ce era chiar în faţa ta! Şi a murit fa suliţa unui Tis te Edur? A făcut-o cu ^ adevărat? Unde eram în acel moment, Nimander? îţi aminteşti că m-ai

văzut deloc?[1]

Nu, asta a fost prea mult.

Dar ea nu avea să cedeze. De ce crezi că ideea de a-l ucide pe Sandalath a fost atât de uşoară pentru mine? Mâinile mele erau deja pătate ...

Stop!

Râsete, răsunându-i prin cap.

El a vrut să nu spună nimic, a aşteptat ca acele zgomote înfiorătoare de veselie să se diminueze, să devină din ce în ce mai slabe.

Când ea a vorbit din nou în mintea lui, nu era deloc umor în tonul ei. Nenanda vrea să te înlocuiască. El vrea comanda pe care o ai, respectul pe care ceilalţi îl au pentru tine. O va lua, când îşi va vedea şansa. Nu ai încredere în el, Nimander. Loviţi mai întâi. Un cuţit în spate – aşa cum ai acţionat pentru a mă opri, aşa trebuie să faci din nou, si de data aceasta nu poţi da greş. Nu va exista niciun Withal acolo pentru a termina sarcina. Va trebui să o faci singur. [1]

Nimander îşi ridică privirea, se uită la Nenanda, cu spatele drept, mana sprijinită pe pom. *Nu, minţi.*

- vă dacă trebuie, dar nu pentru mult timp. Luxul trebuie să fie de scurtă durata. Va trebui să-ţi arăţi. . hotărâre, şi în curând. '

Şi câţi rude mai vrei să vezi morţi. Phaed?

■' Jocurile mele s-au terminat. Le-ai pus capăt odată pentru totdeauna. Tu şi

fierarul de săbii. Urăşte-mă dacă vrei, dar am talente şi ţi le fac cadou. Nimander — tu ai fost singurul care m-a ascultat vreodată, singurul căruia i-am deschis inima ...

Inima? Acea baltă ticăloasă de ciudă în care îţi plăcea atât de mult să înoţi – asta a fost inima ta?

[1] Ai nevoie de mine. Dau putere acolo unde esti cel mai slab. O, fă-o pe căţea să murmure de dragoste, umple-i gura cu toate cuvintele potrivite. Dacă ajuta. Dar ea nu te poate ajuta cu alegerile grele pe care trebuie să le facă un lider. Nenanda crede că poate face mai bine – vezi asta în ochii lui, atât de rapid să provoace. [1]

— Se face lumină, spuse Desra de la fereastră. Ea s-a întors. — Cred că ar trebui să ieşim. La tavernă. S-ar putea să fie rănit. Poate că are nevoie de ajutorul nostru.

— îmi amintesc că nu mi-a cerut asta, mârâi Nenanda.

„Nu este atotputernic”, a spus Desra, „deşi s-ar putea
să afecteze aşa ceva – vine cu faptul că este atât de tânăr”.

Nimander se uită la ea. De unde a venit această perspectivă?

— Clipul este vulnerabil? întrebă Kedeviss, simulat de surpriză. — Grăbiţi-vă să profitaţi de asta, Desra.

— Asediul nesfârşit care este invidia ta devine obositor, Kedeviss.

Kedeviss păli la asta şi nu spuse

nimic.

Oh, suntem un grup vicios, nu-i aşa? Nimander şi-a frecat faţa, apoi a spus: „Să mergem/atunci, să vedem singuri ce s-a întâmplat cu el”.

Desra a trecut prima pe uşă.

Afară într-o lumină argintie palida, un cer cerulean lipsit de nori, arătând cumva pătat de nisip. Plantele culese se lăsară în rafturi, ude cu rouă, bulbii ca nişte capete umflate aliniaţi în rânduri deasupra zăbrelei. 'Nimander văzu, în timp ce se opri pe stradă, că uşile templului erau întredeschise.

Clip stătea întins pe trotuarul de lemn din faţa tavernei, ghemuit, atât de acoperit de sânge uscat încât ar fi putut fi o siluetă turnată în noroi negru.

Au pornit spre el.

Ochii lui Clip erau deschişi, holbaţi – Nimander se întrebă dacă era mort, până' când văzu ridicarea şi coborârea lentă a pieptului său – dar nu arăta nimic, chiar dacă se închideau m jurul lui, chiar dacă Nimander îngenunchea în faţa lui.

Skintick se îndreptă spre uşile tavernei, le împinse şi intră înăuntru. Ieşi clătinându-'se o clipă mai târziu, cu ambele mâini acop'erindu-şi faţa în timp ce iesi împleticit în mijlocul străzii şi rămase acolo, înapoi la ceilalţi.

sacrificarea. I-a măcelărit pe toţi. Sabia lui Clip zăcea în apropiere, plină de sânge, de parcă întreaga armă ar fi fost târâtă printr-o fiară enormă.

— Au luat ceva de la el, spuse

Aranatha. ‘Plecat. Plecat.[1]

Nenanda făcu un jogging, direct spre templul de vizavi.

'Plecat pentru totdeauna?' o întrebă Nimander pe Aranatha.

'Nu ştiu.'

— Cât timp poate trăi astfel?

Ea clătina din cap. „Forţaţi în el mâncare şi apă, păstraţi-i rănile curate. .'

Momente lungi în care nimeni nu vorbea, când părea că nu se găseşte o singură întrebare, puteau fi curăţate şi rostite m numele normalităţii.

Nenanda se întoarse: *„Au* fugit, preoţii, toţi au fugit. Unde trebuia să fie Codul pe moarte?

— Un loc numit Bastion, spuse Kedeviss. — La vest de aici, cred.

— Trebuie să mergem acolo, spuse Nimander, îndreptându-se spre ceilalţi.

Nenanda îşi dezveli dinţii. — Pentru a-l răzbuna.

— Să-l aduc înapoi, a replicat Nimander. — Să-i întorc orice au luat.

Aranatha oftă. — Nimander. .'

— Nu, mergem la Bastion. Nenanda, vezi dacă sunt cai, sau mai bine zis, un bou şi o căruţă – era un grajd mare în spatele hanului. Se uită în jos la Clip. — Nu cred că avem timp să mergem.

În timp ce cele trei femei se îndreptau să adune echipamentul pentru petrecere, urmate pentru moment de Nenanda, Nimander se întoarse să

studieze intrarea în tavernă. Ezită — chiar şi de aici putea vedea ceva: forme întunecate întinse, scaune răsturnate; iar acum bâzâitul muştelor răsare din întunericul dinăuntru.

— Nu, spuse Skintickîn spatele lui. — Nimander. Nu.

— Am mai văzut oameni morţi.

— Nu ca acestea.

'De ce?'

— Toţi zâmbesc.

Nimander s-a înfruntat cu cel mai apropiat prieten al său, i-a studiat chipul devastat şi apoi a dat clin cap. După o clipă, a întrebat: „Ce i-a făcut pe preoţi să fugă?”.

— Cred că Aranatha, răspunse Skintick.

Nimander dădu din cap, crezând la fel. îl luaseră pe Clip – chiar şi cu toti sătenii morţi, preoţii îl luaseră pe Clip, poate chiar sufletul lui, ca un dar pentru Zeul Muritor. Dar ei nu au putut face nimic împotriva celorlalţi – nu în timp ce Aranatha s-a împotrivit. Temându-se de pedeapsă, ei au fugit noaptea – departe, probabil în Bastion, la protecţia zeului lor.

— Nimander, spuse Skintick cu o voce joasă şi găunoasă, suntem forţaţi.

— S-a trezit încă o dată.

'Da.[1]

'Am sperat. . niciodată.[1]

Ştiu, Skintick. Ai prefera să zâmbeşti şi să glumeşti aşa cum se cuvine naturii tale binecuvântate. în schimb, fata pe

care o vei întoarce spre ceea ce urmează. . nu va fi diferit de al nostru şi nu ne-am uitat toţi unii la alţii în acele vremuri? Nu am văzut oglinzile îii care am devenit unul pentru celălalt? Nu ne-am dat înapoi?

Trezit.

Ceea ce zăcea în tavernă era doar începutul. Doar Clip şi frenezia lui de moment, eşuată.

Din acest moment, ceea ce vine ne aparţine.

La asta, chiar şi Phaed a tăcut. În timp ce undeva în negura minţii lui,' atât de slabă încât aproape că era pierdută, o femeie a plâns.

A fost o ciudăţenie de optimism orb care susţinea ca cineva rupt se poate vindeca, în timp, ar putea reasambla toate bucăţile si sa iasa intreg, poate chiar mai puternic pentru calvar. Cu siguranţă mai înţelept, pentru ce altceva ar putea fi răsplata suferinţei? Ideea care nu stătea bine cu nimeni, era că cineva atât de zdrobit ar putea rămâne aşa – nici să moară (şi astfel să îndepărteze exemplul flagrant de eşec din ochii tuturor muritorilor) şi nici să nu se îmbunătăţească. Un suflet ruinat nu trebuie să fie încăpăţânat, să nu se agaţe de ceea ce era în mod clar o existenţă mizerabilă.

Prietenii se retrag. Cunoştinţele se îndepărtează. Iar cel care a căzut găseşte o lume solitară, un loc în care nu

se putea găsi refugiu împotriva singurătăţii, când singurătatea era adevărata răsplată a supravieţuirii pentru totdeauna mutilată, pentru totdeauna slăbită. Dar cine nu ar alege acea soartă, când alternativa era milă?

Desigur, mila era un sentiment practic dispărut printre Tiste Andii, iar acest Endest Silann a văzut ca o binecuvântare rară în rândul lui. Nu ar fi putut suferi o asemenea consideraţie pentru foarte mult timp. Cât despre chinul amintirilor lui, ei bine, era cu adevărat extraordinar cât de mult puteam rezista la acel asalt. Cu toate acestea, ştia că nu era unic în această chestiune – era povara întregului său popor, până la urmă. Suficient pentru a-i atenua singurătatea? Poate.

întunericul tăcuse atât de mult timp, visele lui de a auzi şoapta tărâmului său – a locului său de naştere – erau mai puţm decât cenuşă. Nu era, deci, de mirare că acum stătea m întunericul camerei sale, învelit în sudoare, fiecare firicel părând să bea toată căldura din carnea lui. Da, ei îl manifestaseră pe Kurald Galain aici în acest oraş, un act de voinţă polectiva. Cu toate acestea, era o putere fără chip – Mania întuneric îi părăsise şi nicio dorinţa din partea lor nu putea schimba asta.

Deci, ce este asta?

Cine vorbeşte cu atâta putere?

Nu o şoaptă, ci un strigăt, un strigăt care s-a înţepat. . ce? *Cu afront. Indignare. Ultraj. Cine este aceasta?*

El ştia că nu era singurul care simţea acest atac – alţii trebuie să-l simtă, în Black Coral. Fiecare Tiste Andii probabil stătea sau stătea nemişcat în acest moment, cu mima bătând cu putere, cu ochii mari de frică şi de mirare. Şi, poate, *speranţă.*

Ar putea sa fie?

S-a gândit să viziteze templul, să audă chiar de la Marea Preoteasă. . ceva, o declaraţie, o recunoaştere proclamată. în schimb, s-a trezit ieşind clătinându-se din camera lui, grăbindu-se pe coridor şi apoi urcând scările, rotund şi rotund, ca prins de o febră învolburată. Ieşit în proprietatea Domnului său, orientată spre sud – poticnându-se să-l găsească pe Anomander Răke aşezat pe scaunul său cu spătar înalt, cu faţa la fereastra alungită şi, mult mai jos, mari care se prăbuşesc vopsite în negru şi argintiu în timp ce curenţii adânci şi necunoscuţi se zvarliau.

— Doamne, gâfâi Endest.

— Am avut de ales? întrebă Anomander Rake, privind încă la tumultul îndepărtat.

'Lordul meu?[1]

Kharkanas. Ai fost de acord cu ea? . evaluare? Endest Silann? Nu am văzut adevărat ce avea să vină? înainte de sosirea lui Light, eram într-un război civil. Vulnerabil la forţele care se vor naşte curând. Fără sângele lui Tiamatha, nu aş fi putut niciodată să impun. . pace. Unificare.[1]

— Sire, spuse Endest Silann, apoi descoperi că nu mai poate continua.

Rake părea să înţeleagă, pentru că oftă şi spuse: „Da, o pace foarte îndoielnică. Pentru atât de mulţi, pacea morţii.

Cât despre unificare, ei bine, asta s-a dovedit îngrozitor de scurtă, nu-i aşa? Totuşi, mă întreb, dacă aş fi reuşit – cu adevărat reuşit – i-ar fi'răzgândit asta?

— Domnule, ceva se întâmplă.

'Da.[1]

— Ce trebuie să facem?

— Ah, prietene, ai dreptate să întrebi asta. Nu contează marea preoteasă şi răspunsul ei – întotdeauna acelaşi cu ea, da? Cine strigă strigătul de război al lui Kurald Galain? Să căutăm răspunsul mtre picioarele ei. Chiar şi asta poate deveni obositor, în cele din urmă. Deşi nu-mi repeta cuvintele lui Spinnock Durav, nu i-aş dezamăgi plăcerea ocazională.

Endest Silann a vrut să ţipe, a vrut să se arunce împotriva Domnului său, să-l apuce^de gât şi să iasă fortat – să forţeze ce? Nu a ştiut. Fiul întunericului era, după părerea lui, cea mai deşteaptă creatură – muritoare, nemuritoare, nu conta – pe care o întâlnise vreodată. Gândurile lui au parcurs o mie de piese simultan şi nicio conversaţie cu el nu putea fi prezisă, nicio cale considerată sigură.

„Nu pot să răspund de data asta”, a spus apoi Anomander Rake. — Mi-e

teamă, nici Spinnock nu poate. Va fi nevoie de el. . în altă parte.' Si acum capul i s-a mtors şi ochii i s-au aţintit asupra lui Endest Silann. — Trebuie să ţi se încadreze din nou. Inca o data.'

Endest şi-a simţit sufletul retrăgându-se îngrozit, strângându-se înapoi în orice peşteră pe care o scoase cu gheare undeva, în groapa minată a inimii lui. — Domnule, nu pot.

Anomander părea să considere că o vreme, zece mii de piese au dansat peste ceva nou, care a declanşat o uşoară surpriză asupra trăsăturilor sale. Şi a zâmbit. 'Am înţeles. Nu voi mai întreba, atunci.

'Apoi. . atunci ce – cine? Sire, eu nu...

Tonul ironic al lui Anomander Rake s-a tulburat îngrozitor cu cuvintele lui: „Renăscut în furie, oh, dacă aş putea vedea asta”. Apoi vocea lui a devenit sobră. — Ai avut dreptate – nu poti sta în locul meu. Nu mijloci în niciun fel, Endest Silann. Nu te aşeza între două forţe, niciuna dintre ele nu le poţi rezista'. S-ar putea să simţi nevoia, dar sfidează-o cu toată voinţa ta. Nu trebuie să fii' pierdut.

— Domnule, nu înţeleg.

Dar Anomander Rake ridică o mână.

Şi da, emanaţia a dispărut. întunericul tăcu din nou. Orice intrase în lumea lor dispăruse.

Endest a constatat că tremura. — Va... se va întoarce, Domnul meu?

Fiul întunericului l-a studiat cu ochi ciudat de voal, apoi se ridică şi se

îndreptă spre fereastră. — Uite, mările se calmează din nou. O lecţie cât mai demnă, cred. Nimic nu ţine la nesfârşit. Nici violenţă, nici pace, nici tristeţe, vechi prieten, nici furie. Priveşte'bine la această mare neagră, Endest Silann, în nopţile următoare. Pentru a-ţi calma temerile. Pentru a vă oferi îndrumări.

Si, exact aşa, ştia că a fost demis.

Uimit, speriat de un viitor pe care ştia că nu era suficient de inteligent pentru a-l înţelege încă, se înclină, apoi plecă. Au rămas coridoare şi scări, şi nu atât de mult la un ecou. Şi-a adus aminte de o vecile rugăciune, cea şoptită înainte de luptă.

Lasă întunericul să primească fiecare suflare a mea

Cu a ei.

Lăsaţi vieţile noastre să vorbească ca răspuns la moarte

Niciodată singur.

Dar acum, în acest moment, nu se simţise niciodată *mai* singur. Războinicii nu mai exprimau acea rugăciune, ştia el bine. întunericul nu a aşteptat să primească o suflare, nici ultima suflare care a făcut legătura între viaţă şi moarte. Un războinic Tiste Andii a luptat în tăcere, iar când a căzut, ei au căzut singuri. Mai profund singur decât putea înţelege oricine care nu era Tiste Andii.

Atunci o nouă viziune i-a intrat în cap, zguduindu-l, oprindu-l la jumătatea

scărilor. Marea Preoteasă, cu spatele arcuit, strigând de extaz – sau de timiditate disperată, a existat cu adevărat o diferenţă?

Căutarea ei. Răspunsul ei nu era deloc un răspuns.

Da, ea vorbeşte pentru noi, nu-i aşa?

— E tulburat, murmură Salind, abia acum scuturându- se de frigul violent care o cuprinsese. „Măscumpărătorul s- a trezit atunci, dintr-un motiv necunoscut şi, pentru noi, de necunoscut. Dar l-am simţit. El este cel mai tulburat. .'

Cei jumătate de duzină de pelerini adunaţi în jurul focului dădură cu toţii din cap, deşi niciunul nu poseda priceperea ei în aceste chestiuni,' prea legaţi încă de încăpăţânarea confuză a cererilor neîncetate ale morţii şi, bineînţeles, mai exista şi spaima, acum, cea care i-a urmărit în fiecare clipă de la abandonarea lui Benighted, un abandon pe care l-au văzut ca o întoarcere, ceea ce a fost considerat drept, pentru că nimeni de acolo nu se dovedise demn de Seeraomm si de protecţia pe care i-o ofşrea. Da, a avut dreptate când le-a negat. Toţi l-au eşuat. Într-un fel încă nedeterminat.

Salind a înţeles toate aceste noţiuni şi chiar, într-o oarecare măsură – doar acest lucru surprinzător având în vedere câţiva ani ai ei – a înţeles natura abnegaţiei de sine care le-ar'putea da naştere.'Oamenii aflaţi în mare nevoie s-

au grăbit să găsească vina în ei înşişi, să-şi asume rapid povara vinovăţiei pentru lucruri asupra cărora, în adevăr, nu aveau control si nu puteau spera să le schimbe, începuse ea să înţeleagă ca era parte integrantă a însăşi naturii credinţei, a credinţei. O nevoie care nu putea fi răspunsă de sine a fost apoi predată cuiva sau ceva mai mare decât tine însuţi, iar această formă de predare a fost o ridicare a unei greutăţi imense şi teribile.

În credinţă s-a putut găsi eliberare. Relief.

Şi această contradicţie enormă este pusă la lumină. Credincioşii predau totul în braţele Răscumpărătorului — care, priri natura sa, nu poate elibera nimic, nu poate găsi nimic în calea mângâirii şi, prin urmare, nu se poate preda niciodată.

Atunci unde este răsplata Mântuitorului?

Asemenea întrebări nu erau pentru ea. Poate că într- adevăr nu puteau răspunde. Deocamdată, în fata ei se afla o preocupare mondenă, de cel mai sordid fel. 0 duzină de foşti soldaţi, probabil din Pannion Tenebrii, terorizau acum tabăra timida şi sumbră. Jefuind noii sosiţi înainte ca aceştia să-şi pună comorile în tumulă. Au fost bătăi, iar acum un viol.

Această adunare informală, probabil reprezentanţii lagărului, o căutaseră, cerând ajutor, dar ce putea ea săje spună? Ne-am înşelat când credem în The Benighted. îmi pare rău. El nu era

ceea ce credeam noi că este. Ş-a uitat în ochii mei şi a refuzat. îmi pare rău. Nu te pot ajuta.

— Spui că Mântuitorul este tulburat, preoteasă, a spus purtătorul de cuvânt, un bărbat slăbănog – de vârstă mijlocie care fusese cândva negustor în Capustan – care fugise spre vest înainte de asediu, un refugiat în Saltoan care văzuse cu ochii lui Expulzarea. , noaptea în care agenţii de avans ai Pannion Domin au fost alungaţi din acel oraş. Fusese printre primii pelerini care au ajuns la Marea Tumulă şi acum părea că va rămâne, poate pentru tot restul vieţii. Oricare ar fi averea pe care o avea cândva era acum parte din tumulă, acum un dar pentru un zeu care fusese om, un om pe care îl văzuse cândva cu ochii lui. — Cu siguranţă asta se întâmplă din cauza lui Gra shy;dithan şi a criminalilor săi. Răscumpărătorul a fost un soldat în viaţa lui. Nu va întinde mâna şi nu-i va lovi pe cei care îi pradă urmaşii lui?

Salind întinse mâinile, cu palmele în sus. — Prietene, nu vorbim. Singurul meu dar este acesta. . sensibilitate. Dar nu cred că sursa neliniştii Răscumpărătorului se află în faptele lui Gradithan şi ale cohortelor sale. A fost o înflorire a. . ceva. Nu la îndemână, dar cu atâta putere să facă eterul să tremure. Ea a ezitat, apoi a spus: „Avea aroma lui Kurald Galain — warrenul Tiste Andii. Şi, se încruntă ea, încă ceva ce am mai simţit. De multe ori, de fapt. Ca şi cum o furtună s-ar fi răvăşit

departe spre sud, una care se întoarce iar şi iar.

Fete goale se uitau la ea.

Salind oftă. „Vedeţi norii care se ridică dinspre mare – le putem opri progresul? Putem – oricare dintre noi – să alungăm vânturile şi ploaia, grindina? Nu. Asemenea forţe sunt mult deasupra noastră, cu mult dincolo de atingerea noastră şi se înfurie cum vor, ducând războaie în ceruri. Asta, prietenii mei, simt ceea ce simt – când ceva se răspândeşte prin eter, când o furtună se trezeşte la sud, când Mântuitorul se mişcă neliniştit şi este tulburat.

— Atunci nu suntem nimic pentru el, spuse negustorul, cu tristeţea plină de ochi. „Am predat totul, toata averea mea, pentru încă un zeu indiferent. Dacă nu ne poate proteja, ce rost are?

Şi-a dorit să aibă un răspuns la astfel de întrebări. Nu erau acestea însăşi mâinea eforturilor preoţeşti? Pentru a măcina răspunsuri plăcute, pentru a' sugera căi promiţătoare către adevărata mântuire? Să arăţi o înfăţişare benignă, dăruită de timiditatea dată' de Dumnezeu, strălucind ca şi cum ar fi ventilat de suflarea sacră? — Sentimentul meu' spuse ea, zdruncinată, este că o credinţă care oferă răspunsuri perfecte la fiecare întrebare nu este o credinţă adevărată, pentru că singurul ei scop este să satisfacă, să uşureze mintea şi, astfel, să-şi încheie căutarea. Ea ridică o mână pentru a linişti obiecţiile pe care le vedea

trezite printre aceşti şase credincioşi sinceri şi serioşi. „Este oare credinţa să aducă pacea, când din toate părţile inechitatea prosperă, pentru că ea va prospera într-adevăr, când fericiţii trec pe lângă orbi fericiţi, mulţumiţi de propria lor puritate morală, de pacea care le umple sufletele? O, ai putea atunci să întinzi mâna către nenorociţii de pe marginea drumului, oferindu-le propriile tale urme şi poţi săT vezi pe binecuvântatul burge la număr, crescând' într-o mulţime, până când vei fi ca o armată. Dar vor exista, vor fi mereu, cei care se vor îndepărta de mâna ta. Cei care caută pentru că este în natura lor să caute, care se tem de seducţia mulţumirii de sine, care nu au încredere în răspunsurile uşoare. Atungi aceştia vor fi duşmanii tăi? Acum se înfurie armata? Îi loveşte pe necredincioşi? Le zdrobeşte sub picioare?

— Prietenii mei, asta nu descrie teroarea pe care tocmai a supravieţuit acest pământ? Ochii ei aţintiţi asupra negustorului. — Nu asta l-a distrus pe Capustan?'Nu este aceasta ceea ce conducătorii din Saltoan au respins atât de violent când i-au alungat pe călugării Pannion? Nu pentru asta a murit Răscumpărătorul luptând?

„Nimic din toate acestea , mârâia o femeie, „nu ameliorează durerea fiicei mele. A fost violată, iar acum nu se vede nimic în ochii ei. Ea a fugit singură şi s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată. Gradithan a luât-o şi a distrus- o. Va

scăpa de orice pedeapsă pentru aşa ceva? A râs de mine, când mi-am luat fiica. Când am stat în faţa lui, cu ea şchiopătată în braţe, *el a râs de mine* .

— încălţatul trebuie să se întoarcă, spuse comerciantul. — Trebuie să ne apere. Trebuie să ne explice cum l-am eşuat.

Salind studia feţele dinaintea ei, văzând frica şi mânia, durerea şi disperarea crescândă. Nu era în' ea să-i îndepărteze, dar ce putea face? Ea nu a cerut să devină preoteasă – nu era foarte sigură cum sa întâmplat. Şi cum rămâne cu propria ei durere? Propria ei istorie sparta? Dar carnea pe care o luase cândva în gură? Nu carnea sângeroasă a unui străin, nu. Primii născuţi din Tenescowri, copiii seminţelor moarte, ah, trebuiau să fie speciali, da, atat de speciali – dornici să-şi mănânce rudele şi nu era asta o dovada a cât de speciali erau? Dar, deci, nevoia teribilă care *o* adusese aici?

— Trebuie să mergi la el, spuse comerciantul. — Ştim unde să-l găsim, în Black Coral – te pot conduce la el, preoteasă. împreună, îi vom cere ajutorul – era un Seerdomin, o sabie aleasă a tiranului. A/e *este dator! Ne datorează tuturor*![1]

'Am încercat-[1]

— Te voi ajuta, insistă comerciantul. „îi voi arăta dorinţa noastră ae a ne reface căile. Pentru a acorda celor învechiţi respectul cuvenit.

Alţii au dat din cap, iar comerciantul a luat asta şi a continuat: „Vom ajuta. Noi toţi aici, vom fi alături de tine, preoteasă. Odată ce îl face să înţeleagă ce se întâmplă, odată ce îl confruntăm — acolo, în taverna aia blestemată cu blestemul ăla de Tiste Andii cu care se joacă — cum poate să se îndepărteze din nou de noi?

Dar corectitudinea? Dar Seerdomin şi propriile sale răni? Vedeţi zelul în semenii voştri – vedeţi-t în voi înşivă, apoi întrebaţi: unde este compasiunea mea când stau în faţa lui, strigând cererile mele?

De ce mciunul dintre voi nu se va apăra?

'Preoteasă![1]

'Foarte bine.' Şi se ridică, trăgându-şi strâns halatul de lână. — Du-te, atunci, negustor, unde poate fi găsit.

Un bărbat s-a ghemuit lângă tejghea, strănutând destul de aprig încât să-şi slăbească dinţii şi, în timp ce acest baraj continua, nimeni de la masă' nu a încercat să vorbească. Mâinile întinse după bomboane, kelyk strălucea pe buze, iar ochii străluceau tulburi şi fixaţi cu intenţie asupra câmpului de luptă.

SpinnocK Durav a aşteptat ca Seerdomin să facă o mişcare, să încerce ceva neaşteptat în susţinerea apărării sale deformante – omul era întotdeauna' bun pentru o surpriză sau două, un fulger de geniu tactic care l-ar putea foarte bine opri pe Spinnock, chiar şi să-l facă el se

datina. Şi nu era aceasta chiar miezul concursului, un indiciu strălucitor de glorie?

Criza de strănut s-a încheiat – ceva care, evident, venea din prea mult kelyk. Un flux brusc al sinusurilor, urmat de o scurgere alarmant de întunecată – acum începuse să vadă

E

ete, pe pereţi, pavaj şi pavaj, peste tot în oraş. Această ăutură străina a vândut mai mult chiar şi bere şi vin. Iar printre băutori se aflau acum agresori care se găseau, cu ochi strălucitori poticniţi, guri atârnate, limbi ca nişte viermi negri. Până acum, Spinnock nu văzuse aşa ceva printre Tiste Andii, dar poate că era doar o chestiune de timp.

Sorbi din ceaşca lui de vin, mulţumit să constate că tremurul din degetele lui încetase în sfârşit. Erupţia de putere a lui Kurald Galain, care îl luase atât de pe nesimţite, dispăruse, lăsând puţin mai mult decât o vagă nelinişte care a acris doar puţin gustul vinului. Tulburări ciudate în aceste nopţi, – cine ar putea spune prevestirea lor?^

înalta Preoteasă ar putea avea o idee sau două, bănuia el, deşi punctuaţia fiecărei afirmaţii din ea nu s-a schimbat niciodată, nu-i aşa? Pe jumătate zâmbind, sorbi din nou din băutură.

Seerdomin se încruntă şi se aşeză pe spate. „Acesta este un atac la care nu pot supraviâţui”, a pronunţat el. — înşelăciunea bufonului a fost bine jucată, Spinnock. Nu se anticipa asta.

'Cu adevărat?' întrebă Spinnock. — Cu aceşti aliaţi aici?

Seerdomin s-a strâmbat la ceilalţi doi jucători, apoi a mormăit un râs acru. — Ah, da, va înţeleg punctul de vedere. Cred că kelyk-ul le ia minţile.

— Se ascuţi, ca să ştii, spuse Garsten, lingându-şi buzele pătate. — Deşi aş jura că unele nopţi este mâi puternic decât alteori/nu ăi spune aşa, Fuldit?

'Eh? Da, presupun că da. Când o să te muţi, Seerdomin? Eh? Resto, adu-ne încă o sticlă!

— Poate, mormăi Seerdomin, mintea *mea* nu este ascutită. Cred că trebuie să mă predau.

Spinnock nu spuse nimic, deşi era dezamăgit – nu, era zguduit. Putea să vadă un contor decent, presupuse că adversarul său îl văzuse imediat, dar fusese ocupat să caute ceva mai bun, ceva mai sălbatic. în alte nopţi, talentul lui Seerdomin avea să izbucnească în momente ca acestea – un gambit neînfricat care părea să pivoteze lumea chiar pe această masă.

Poate dacă mai aştept puţin...

— Cedez, spuse Seerdomin.

Cuvinte rostite, o criză pronunţată.

— Resto, adu-ne un ulcior, dacă vrei să... Seerdomin n-a mai ajuns. Părea să se zvâcnească înapoi în scaun, de parcă o mână invizibilă tocmai i-ar fi izbit pieptul. Ochii lui erau pe usa tavernei.

Spinnock se răsuci pe scaun p>entru

a vedea că străinii sosiseră la Scour. O tânără îmbrăcată într-un halat ruginiu tesut aspru, cu părul tuns scurt – chiar mai scurt decât al Marii Preotese – dar acelaşi negru la miezul nopţii. O faţă palidă şi moale şi rafinată,' cu ochi căprui adânc' căutând acum prin întuneric, găsind în cele din urmă pe cel pe care îl căuta: Seerdomin. În spatele ei se înghesuiau alţii, toţi purtând puţin mai mult decât cârpe, cu feţele lor slăbite strânse de ceva ca de panică.

Femeia din frunte s-a apropiat.

Seerdomin stătea ca un barbat bătut în cuie pe scaun. Toată culoarea îi părăsise faţa cu o clipă mai devreme, dar acum, se întuneca, ochii îi străluceau de furie puternică.

„În noaptea-”

„Acesta este refugiul meu”, a spus el. 'Părăsi. Acum.[1]

'Noi-[1]

'„Noi”? Uită-te la urmaşii tăi, preoteasă.

Se întoarse, la timp să-i vadă pe ultimul dintre ei ieşind în grabă pe uşa tavernei.

Seerdomin pufni.

Impresionant, tânăra şi-a ţinut locul. Roba s-a desfăcut – lipsită de centură – şi Spirinock Durav a considerat că abia era adoleşcentă. O preoteasa? *Ah, Marele Tumul, Mântuitorul.* — încălţată, reluă ea, cu o voce pe care puţini i-ar fi greu să o asculte, într-adevăr, pe larg, „Nu sunt aici pentru mine. Cei care au fost alături de

mine au insistat şi chiar dacă curajul le-a eşuat până la urmă, acest lucru fe face nevoia să nu fie mai puţin valabilă.

— Au venit cu cereri, spuse Seerdomin. „Nu au niciun drept şi sunt timizi, au inteles adevărul de îndată ce m-au văzut. Acum ar trebui să faci la fel şi să pleci aşa cum au făcut ei.

— Trebuie să încerc…

Seerdomin se ridică în picioare, destul de brusc încât să-i surprindă pe Garsten şi Fuldit, în ciuda simţurilor lor tulburi, şi amândoi se uitară în sus cu ochii mari şi speriaţi.

Preoteasa nici măcar nu tresări. — Trebuie să încerc, repetă ea, de dragul lor şi de dragul meu. Suntem ascunşi în tabără…

— Nu, spuse Seerdomin. — Nu ai niciun drept.

— Te rog, vrei doar să asculţi?

Marginea dură a acestor cuvinte l-a surprins clar pe Seerdomin. Garsten si Fuldit, adunându-şi canelurile şi sticlele, părăsiră repede masa.

Spinnock Durav se ridică, se înclină uşor la amândoi şi se îndreptă spre ieşire. Când a trecut pe lângă Resto – care stătea nemişcat, cu un ulcior în mâna – el a spus pe sub răsuflare: „Pe fila mea, te rog – toată noaptea. Seerdomin nu se va gândi la tine când va pleca.

Resto clipi la el, apoi dădu din cap,

În întunericul vizavi de uşa Scourului, Spinnock Durav aşteptă. Se aşteptase pe jumătate să vadă pelerinii aşteptând

afara, dar strada era goală – ei fugiseră într- aaevăr, la fugă, probabil tot drumul înapoi în tabără. Era puţin coloana vertebrală în urmaşii Mântuitorului.

' Cu cel puţin o excepţie, se corectă când preoteasa ieşi afară.

Chiar şi de la zece paşi depărtare, o văzu că s-a lăsat uşor, de parcă s-ar fi trezit pe picioare deodată lăpădate. Strângând strâns halatul, porni, cu trei, patru paşi, apoi încetini şi în cele din urmă se opri pentru a se întoarce şi a înfrunta Spinnock Durav.

Cine a venit în faţă. — Scuză-mă, preoteasă, spuse el.

— Prietenul tău â luat acel ulcior pentru el, spuse ea. — Aşteaptă-te la o noapte lungă. Dacă ai grijă, poţi să-l strângi în câteva clopote – aş prefera să nu petreacă o noapte fără sens întins pe podeaua aceea murdară.

— Aş fi crezut că această posibilitate ţi-ar putea face plăcere, spuse Spinnock.

Ea se încruntă. 'Nu. El este cel înclinat.

— Şi ce înseamnă asta?

Ea a ezitat, apoi a spus: x,în fiecare zi, până de curând, venea timid la Great Bar şi îngenunchea în faţa lui. Să nu se roage, să nu livreze un mărunţiş.

Confuz, Spinnock Durav a întrebat: — Atunci, ce?

— Bănuiesc că ar prefera ca asta să rămână un secret.

— Preoteasa, el este prietenul

meu. îi văd bine suferinţa...

— Şi de ce te deranjează atât de mult? Mai mult decât ar putea simţi un prieten – pot simţi asta. Majoritatea prietenilor ar'putea oferi simpatie, chiar mai mult, dar în interiorul lor rămâne gândul de piatră că sunt recunoscători că ei înşişi nu împărtăşesc situaţia

E

rietenului lor. Dar asta nu este în tine,' nu cu acest

eerdomin. Nu, se apropie ea cu un pas, cu ochii căutând, el răspunde unei nevoi şi, atât de rănit este acum, *începi* să sângerezi.

— Mamă întunecată, femeie!

Ea s-a retras la izbucnirea lui şi şi-a întors privirea. ‘îmi pare rău. Domnule, îngenunchează în faţa Marelui Tumul şi ii dă Mântuitorului cel mai preţios ' dar dintre toate. *Compania* . Cererea de nimic. ' El vine să uşureze singurătatea Mântuitorului.[1] Şi-a trecut o mână înapoi prin părul scurt. — Am căutat să-i spun ceva, dar nu m-a auzit.

‘Pot sa-[1]

'Mă îndoiesc de asta. Am încercat să-i spun ce simt de la Mântuitorul. Domnule, prietenul dumneavoastră este *dor* . Ea oftă, întorcându-se. „Dacă toţi cei care se închină ar face-o fără nevoie. Dacă toţi veneau la salvatorul lor fără a- şi ţine

seama de acest titlu' şi de povara lui, dacă ar veni ca prieteni... ea se uită înapoi la el, ce s-ar întâmpla atunci, crezi? Ma intreb. .'

O privi plecând, simţindu-se umilită, prea zguduită ca să le urmărească, să scoată din rădăcină răspunsurile – detaliile – de care avea cea mai mare nevoie. Pentru a afla ce putea face, pentru Seerdomin. Pentru ea.

Pentru ea7

Acum, de ce ar trebui să conteze? Lângă Abis, ce mi-a făcut ea?

Şi cum, în numele Mamei, poate Seerdomin să-i reziste?

Câte femei fuseseră? Pierduse socoteala. Ar fi fost mai bine, poate, dacă ar fi ales măcar o dată să-şi împărtăşească darul longevităţii. Mai bine, da, decât să-i priveşti' pe cei puţini care rămăseseră cu el pentru o perioadă de timp pierzându-şi toată frumuseţea, renunţând la tinereţe, pâna când nu a mai avut de ales decât ca Kâllor să-i arunce, să-i închidă, unul câte unul, în vreun turn pe un mont bătut de vânt. Ce altceva ar fi putut face? Au intrat în vieţi pline de mizerie, iar această mizerie era un afront la adresa sensibilităţii lui. Prea multă amărăciune, prea multă răutate în acei ochi fierbinţi si îmbătrâniţi care se fixau mereu asupra lui. Nu a îmbătrânit la fel de bine? Adevărat, un an pentru ei a fost doar o bătaie de inimă pentru Kallor, dar vezi liniile feţei lui, vezi pierderea

lentă a muşchilor, nuanţa de fier a pârului său. .

Nu a fost doar o chestiune de a alege lemnul care ardea cel mai lentă, nu-i aşa? Şi cu acest gând a dat cu piciorul în cărbunii focului, a' privit scânteile răsucind în noapte. Uneori, flăcările urgente ale celor repezi şi de scurtă durată îşi dădeau propriul fel de căldură. Lemn tare şi ardere lentă, lemn moale şi reticenţă timidă înainte de

g

răbuşirea cenuşii. Lemn răşinos şi' oh, cât de aprins! •rbitoare, da, o glorie de la care nimeni nu s-ar putea întoarce.

Păcat că a trebuit să omoare fiecare copil pe care l-a născut. Fără îndoială, asta le-a lăsat pe majoritatea soţiilor şi iubiţilor săi oarecum nemulţumiţi. Dar nu fusese atât de crud încât să ezite, nu-i aşa? Nu. De ce, le-ar smulge acele bebeluşi înspăimântători din braţele mamei lor, nu la câteva clipe după ce se eliberaseră din pântece, şi nu era acesta un adevarat semn de milă? Nimeni nu se ataşează de lucrurile moarte, nici măcar de mame.

Ataşamentele, da, acum erau într-adevăr o pierdere de timp şi,' mai relevant, o slăbiciune. Pentru a conduce un imperiu — pentru a conduce o sută de imperii — e nevoie de o anumită obiectivitate. Totul urma să fie folosit, să fie refăcut, oricum voia el. De ce, el a lansat proiecte vaste de construcţie pentru a-şi glorifica domnia, dar puţini au înţeles că nu finalizarea era cea care

conta, ci lucrarea în sine şi tot ceea ce presupunea ea – comanda lui asupra vieţilor lor, loialitatea lor, munca lor. Putea să-i lucreze zeci de ani, să vadă generaţii de proşti trecând una câte una, toţi lucrând în fiecare zi a vieţii lor, şi totuşi nu înţelegeau ce înseamnă pentru ei să-i dea'lui – lui Kallor – atât de multe ani din existenţa lor muritoare, atât de mult, într-adevăr, încât orice suflet raţional ar urlă la nedreptatea crudă a unei astfel de vieţi.

Acesta era, în ceea ce îl privea, adevăratul mister al civilizaţiei – şi, cu toate acestea, el a exploatat-o, până la urmă, nu era mai aproape de a o înţelege. Această disponibilitate a oamenilor altfel inteligenţi (ei bine, rezonabil de inteligenţi) de a împărţi şi apoi de a negocia procente îngrozitoare din viaţa lor foarte limitată, totul în serviciul altcuiva. Şi recompensele? Ah, ceva securitate, poate. Cimentul care este stabilitate. Un acoperiş sănătos, ceva pe farfurie, urmaşul iubit fiecare destinat 'să repete toată travaliul. Şi a fost un schimb uniform?

Nu ar fi fost nu, pentru el. El ştia asta, o ştia de la început. Nu avea să negocieze nimic din viaţa lui! El nu va sluji nimănui, nu ar preda nimic din munca lui pentru edificarea şi bogăţia tot mai mare a unui nebun care şi-a imaginat că propria sa parte a târgului era profunda în generozitatea lui, era într-adevăr cel mai preţios dintre daruri. Că a lucra pentru el

sau ea a fost un *privilegiu* – zei! Ideea de asta! Minciuna, atât de înţesată şi de încărcată în afişajul ei nemaipomenit!

' Câte reguli de comportament civil au fost concepute pentru a perpetua astfel de scheme flagrante de putere şi control al celor puţini asupra celor mulţi? Reguli apărate până la moarte (de obicei moartea celor 'mulţi, mai rar cea a puţinilor) cu legi şi războaie, cu ameninţări şi represiuni brutale — ah, acelea erau zilele, nu-i aşa? Cât se lăudase cu acea indignare!

El nu ar fi niciodată unul din mulţime. Şi o dovedise, iar şi iar, şi iar. Şi va continua să demonstreze asta.

O coroană era la îndemână. O regalitate aştepta să fie revendicată. Stăpânirea nu asupra a ceva la fel' de banal ca un imperiu – acel joc devenise învechit cu mult timp în urmă – ci asupra unui tărâm. O entitate formată din toate forţele posibile ale existenţei. Puterea cărnii pământeşti, fiecare element nelegat, voinţa coruscantă a credinţei, ţesătura politicii, religiei, acordului social, sensibilităţilor, ţesute din rădăcinile tragice obişnuite ale veacurilor trecute de aur şi lipsite dş durere şi noilor ere strălucitoare de promisiuni absurde. În timp ce toate au căzut ploile uitării, torentul în cascadă de eşec şi moarte, suferinţă şi mizerie, un zeu zdrobit şi condamnat pentru totdeauna să rămână aşa – oh, Kallor' ştia că poate uzurpa o astfel de creatură, să o lase la fel de

neputincioasă ca a lui. subiectul cel mai abject.

Toate — *toate* — la îndemâna lui.

A dat din nou cu piciorul în iar, ramurile prea mici care alcătuiseră acest foc de scurtă durată, a văzut nenumărate crengi căzând în cenuşă albă. Câteva oase culese erau vizibile printre cărbuni, tot ce mai rămăsese din creatura jalnică pe care o devorase mai devreme în această noapte.

O fâşie de nori a tăiat o fâşie peste faţa stelelor şi luna acoperită de praf încă nu a răsărit. Undeva, pe câmpie, coioţii se certau cu noaptea. Găsise urme de comercianţi în ziua trecută, înclinând nord-vest-sud-est. Rule de căruţă bine uzate, călcarea boilor în jug. Gunoiul împrăştiat de ambele părţi. Mai degrabă timid; numire, toate lucrurile luate în considerare; se obişnuise cu singurătatea, unde singurul semn al activităţii umane fusese ocazional foc de iarbă de pe orizontul vestic — nomazii de câmpie şi căile lor misterioase — ceva de-a face cu turmele de bhederin şi nevoile de diverse ierburi, bănuia el. Dacă l-au spionat, au păstrat cu înţelepciune distanţa. Trecerea lui prin locuri avea un mod de a agita spiritele străvechi, un detaliu pe care odată îl găsise suficient de iritant încât să vâneze lucrurile şi să le omoare, dar nu mai mult. Lasă-i să se plângă şi' să se zvâcnească, să se bată şi să geme în strânsoarea coşmarurilor timoroase şi toate astea.

Lăsaţi copiii lor muritori să se înghesuie în'ierburile înalte până când el va fi bine şi a plecat.

înaltul Rege avea alte preocupări. Şi alte chestiuni cu care îşi putea ocupa mintea.

Stătea mai drept, cu toate simţurile trezite de o creştere a puterii spre nord. Ridicându:se încet în picioare, Kallor privi în întuneric. Da, ceva spumant treaz, ce ar

¥

utea n? Şi. . da, *alta* forţa, si pe aia bine a recunoscut-o — iste Andii.

Respiraţia şuieră între dinţii uzaţi. Desigur, dacă ar fi continuat pe această cale, ar fi făcut cerc complet, înapoi în acel loc îngrozitor – cum se numea? Da, Coral. Toată mizeria cu Pannion Domin, o, prostia! Tâmpenia jalnică, mizerabilă a acelei zile!

Ar putea fi aceşti doi vânători blestemaţi? îl măturaseră cumva? Acum loveau spre sud pentru a-l înfrunta în sfârşit? Ei bine, el ar putea bineveni. Şi-a ucis partea lui' de dragoni, atât pun, cât şi Soletaken. *Pe rând, desigur Două deodată. . asta ar putea fi o provocare.*

în tot acest timp, urmărirea lor fusese un lucru neîndemânatic, lipsit de pricepere. Atât de uşor de păcălit, dus în rătăcire – le-ar fi putut ţine ambuscadă de nenumărate ori şi poate că ar fi trebuit să facă exact asta. Cel puţin, s-ar' putea să fi ajuns să înţeleagă sursa persistentei lor – da, patologice – necruţători'. Oare chiar îl enervase atât de mult pe Rake?

Părea ridicol. Fiul întunericului nu a fost unul care să devină atât de obsedat; într-adevăr, niciunul dintre Tiste Andii nu a fost şi nu era aceasta slăbiciunea lor fundamentală? Acest eşec de voinţă?

Cum îi înfuriase atât de mult pe Korlat şi Orfantal? Oare pentru că nu a rămas, nu a ales să lupte alături de toţi proştii condamnaţi în acea zi? *Lasă-i pe maiazani să sângereze! Au fost duşmanii noştri! Lasă-l pe T'lan Imass să o trădeze pe Silverfox – a merita t-o!*

Nu a fost războiul nostru, Brood. Nu războiul nostru, Rake. De ce nu m-ai ascultat?

Bah, vino şi înfruntă-mă, atunci, Korlat. Orfantal. Haide, să terminăm cu gunoaiele astea!

Arderea dublă a puterilor a scăzut brusc.

Undeva departe, spre est, coioţii şi-au reluat strigătele frenetice.

Privi înspre cer, văzu strălucirea lunii care se ridica, încruntarea ei devastată de lumina reflectată a soarelui şi praful înrăit din somnul ei agitat. Uită-te la tine. Faţa ia este faţa mea, hai să fim sinceri în privinţa asta. Bătuţi şi împodobiţi, totuşi urcăm drept şi din nou, pentru a ne relua drumeţia.

Cerului nu-i pasă de tine, dragă. Stelele nici nu te văd.

Dar vei merge mai departe, pentru că asta faci.

O lovitură nnală în cărbuni. Lasă ierburile să ardă pentru a-i strică traseul,

nu-i păsa. Nu, n-ar fi încheiat cercul – nu a făcut-o niciodată, ceea ce îl ţinuse în viaţă atât de mult timp. Nu are rost să schimb ceva,' nu-i aşa?

Kallor porni. Spre nord. Existau, dacă îşi aducea aminte, aşezări şi drumuri şi o pistă comercială principală care se învârtea spre vest şi nord, de-a lungul Deşeurilor de scorţişoară, până la Darujliistan.

Unde avea de ţinut o întâlnire. Un destin de revendicat prin dreptul de sabie şi voinţă nestăpânită.

Lumina lunii a prins umbra lui şi a făcut-o dezordine. Kallor a mers mai departe, uitând de asemenea detalii.

Trei cai slăbiţi, un bou neglijat şi o căruţă cu osia îndoită şi frâna crăpată: bogaţia moştenită adunată a satului Morsko cuprindea doar aceştia. Corpurile lăsate să putrezească pe podeaua tavernei -'ar fi trebuit să dea foc locului, îşi dadu seama Nimander. Prea târziu acum, prea tare împingerea departe de acea scenă oribilă. Şi cum rămâne cu victimele de pe crucile lor, înfăşurate şi scurgând ichouri negre în pământul noroios? îi lăsaseră şi pe ei.

Nemişcat sub o pătură din patul căruţei, Clip se uită nevăzut la bufet. Pete de terci pe care i-au băgat forţat pe

g

ât în acea dimineaţă îi înţepau bărbia. Muştele se tâ'rau si âzâiau în jurul gurii lui. f)în când în când/un tremur slab îi răsucea trupul.

Furat departe.

La prânz, a treia zi acum pe acest drum pietruit, bine făcut, cu jgheaburi. Tocmai trecuseră la sud de oraşul Heath, care fusese cândva o aşezare mai mare, poate un oraş, şi ar putea foarte bine să' se întoarcă la o asemenea glorie trecută, de data aceasta pe bogăţiile kelyk, o formă diluată a saemankelyk, Sângele lui. Dumnezeu pe moarte. Aceste detalii şi multe altele aflaseră de la trenurile comerciale care' se rostogoleau în sus şi în jos pe acest drum, zeci de vagoane pornind practic goale spre satele şi oraşele de la est de Bastion – pană la Outlook msuşi – apoi se întorceau încărcate cu amfore ale băuturii murdare, vagoane gemuind dedesubt, greutatea, înapoi la o formă de centru de distribuţie centrala din Bastion.

Drumul însusi mergea spre sud de aceste aşezări – toate acestea cuibărind deasupra ţărmului Lacului Pilgrim. Când venea vizavi de un sat, avea să existe o intersecţie, cu o pistă sau un val care ducea spre nord. O răscruce de drumuri mai substanţială a marcat intersecţia drumurilor nivelate către oraşele însufleţite Heath, Kel Tor şi, undeva încă în faţă, Sarn.'

Nimander si grupul lui nu călătoreau deghizat, nu se prefaceu a fi aiţii decât ceea ce erau şi era clar că preoţii, fugind înaintea lor, dăduseră cuvânt tuturor rudelor lor pe drum şi, de acolo, probabil, în oraşele si satele. La intersecţii, în

staţiile dărâmate si în magaziile de depozitare îi aşteptau hrană şi apă şi furaje pentru animale.

Dumnezeul pe moarte – sau preoţii săi – îi binecuvântaseră, se pare, şi acum aşteptau plăcerea lor în Bastion. Cel care şi-a sacrificat sufletul Zeului Muritor a fost de două ori' binecuvântat şi a fost anticipată o desăvârşire finală, probabil timid' ducând la devorarea completă a sufletului lui Clip de o entitate care a fost blestemata să sufere pentru eternitate. Aşa blestemat, nu era de mirare că creatura a primit compania.

Toate lucrurile luate m considerare, era bine că călătoria lor fusese una de uşurinţă şi acomodare. Nimander bănuia că trupa lui ar fi fost mai încântată să-şi croiască drum printre hoardele de fanatici înnebuniţi, presupunând că ar fi putut descurca aşa ceva.

După ce a confirmat că starea comatoasă a lui Clip era neschimbată, a coborât din căruţă şi s-a întors la iapa zgâriată pe care o călărea de la Mo'rsko. Coastele bietei fiare fuseseră ca nişte gratii ale unei cuşti sub velină zdrenţuită, cu ochii' apei, iar haina bronzată pete şi plictisitoare. În cele trei zile de după aceea, în ciuda călăriei constante, animalul şi-a revenit oarecum sub îngrijirea lui Nimander. Nu era' deosebit de îndrăgostit de cai în general, dar nicio creatură nu merita să sufere.

În timp ce se urca în şa uzată, îl văzu pe Skintick stând în picioare, urcând pe

banca căruţei unde Nenanda stătea ţinând hăţurile şi umbrindu-şi ochii pentru a privi spre sud, peste câmpia goală.

— Vezi ceva?

O clipă, apoi, „Da. Cineva. . mers pe jos.[1]

Sus dinspre sud? — Dar nu e nimic acolo.

Kedeviss şi Aranatha se ridicară în etrieri.

— Să mergem, spuse Desra de pe patul căruţei. — E prea cald să stau aici.

Nimander putea vedea acum silueta, înalt pentru un om. Părul gri, neîngrijit, i se întindea în evantai în jurul capului, ca o aură. Părea să poarte o haină lungă de lanţ, până la jumătatea distanţei dintre genunchi şi glezne, tăiată în faţă. Prinderea cu mâna şi jumătate a únei sabie mari se ridica deasupra umărului său stâng.

— Un ticălos bătrân, mormăi Skintick, să meargă aşa.

— S-ar putea să-şi piardă calul, spuse Nenanda dezinteresată. — Desra áre dreptate – ar trebui să mergem.

Mergând cu paşi mari ca unul febril sub soare, străinul se apropia din ce în ce mai mult. Ceva despre el a atras atenţia lui Nimander, un fel de fascinaţie întunecată – pentru ce, nu putea să numească. O cascadă de imagini i-a trecut prin minte. De parcă ar fi privit o apariţie care ieşea din vreo legendă aprinsă, dintr-o vreme în'care zeii'se zbăteau, cu mâinile unii în jurul gâtului

celuilalt, când sângele cădea ca ploaie şi cerul însuşi se rostogolea şi se izbi de ţărmurile Abisului. Toate acestea, călărind prin aerul prăfuit dintre ei, în timp ce bătrânul venea la drum. Toate acestea, scrise în liniile adânci ale feţei sale slăbite, în pustietatea sumbră a ochilor săi cenuşii.

— *E ca iarna* , murmură Skintick.

Da, şi ceva. . mai rece.

— Ce oraş se află dincolo? întrebă bărbatul.

Un moment surprins când Nimander şi-a dat seama că străinul vorbise Tiste Andii. — Heath.

Bărbatul se întoarse, îndreptă spre vest. — Pe aici, deci, se află Bastionul şi Pista Scorţişoara.

Nimander ridică din umeri.'

— Sunteţi din Coral? întrebă străinul, scanând grupul. — El mai a tabărat acolo, atunci? Dar nu, nu vă recunosc pe niciunul dintre voi şi nu ar fi posibil. Chiar şi aşa, spune-mi de ce nu ar trebui să vă omor pe toti.

Asta i-a atras atenţia Nenandei şi el s-a răsucit pe scaun pentru a-şi bate rasul la bătrân.

Dar sângele' lui Nimander se transformase în gheaţă. — Pentru că, domnule, nu ne cunoaşteţi.

Ochi palizi se fixară asupra lui. — De fapt, ai un motiv. Foarte bine, în schimb, aş călători cu tine. Călăreşte, da, în căruţa ta – mi-am purtat cizmele traversând această câmpie mizerabilă.

Spune-mi, ai apă, mâncare decentă?

Nenanda şe răsuci şi mai departe pentru a-l privi pe Nimander. — Îndepărteăză-l pe nebunul ăsta. El ne poate bea praful.

Bătrânul o privi pe Nenanda o clipă, apoi se întoarse la Nimander. — Leagă-l pe acesta si ar trebui să fim bine. Şi s- a apropiat de căruţă şi, punând piciorul pe o spiţă a foţii din spate, s-a tras în sus. Unde se opri, încruntat în timp ce studia forma prosternată a lui Clip. — E bolnav? a întrebat- o pe Desra. 'Eşti prins de ciumă? Nu, nu asta – oamenii tăi cedează rar lâ astfel de lucruri. Nu te mai uita, copilă, şi spune-mi ce e în neregulă cu asta.

— Nu e treaba ta, se răsti ea, aşa cum ştia Nimander că va face. — Dacă ai de gând să te înghesui, atunci stai acolo, ca să-i aduci puţină umbră.

Sprâncenele subţiri se ridicară, apoi un zâmbet vag i-a pâlpâit buzele ofilite si crăpate. Şi fără un alt cuvânt s-a mutat acolo unde îi indicase Desra şi s-a aşezat, întinzându- şi picioarele. — Nişte apă, dragă, dăcă te rog.

Ea se jaită la el o cnpă, apoi smulse o piele şi o alunecă peste. — Ala nu e apă, spuse ea cu un zâmbet dulce. — Se numeşte kelyk. O băutură locală. Foarte popular.[1]

Nimander stătea nemişcat, urmărind toate astea. A văzut că Skintick şi Nenandâ făceau amândoi la fel.

După cuvintele lui Desra, bătrânul se

strâmbă. — Prefer să ud, spuse el, dar oricum a întins mâna spre piele. Eliberă dopul, apoi adulmecă.

Şi a dat înapoi. — Praf imperial! spuse el într-un mârâit. Puse opritorul şi aruncă pielea în spatele vagonului. — Dacă nu vei economisi apă, nu contează, căţea. Putem rezolva inospitalitatea ta mai târziu.

— Desra, spuse Nimander în timp ce-şi strângea frâiele, dă-i omului nişte apă.

— După cé m-a numit târfă?

— După ce ai încercat să-l otrăvizi cu kelyk, da.

Au pornit pe drum, spre vest. încă două zile, spuse ultimul comerciant pe lângă care trecuseră în acea dimineaţă. Trecut de Sarn şi de lacul mic. Spre Bastion, oraşul de lângă marea interioară, o mare atât de plină de sáré pe care nici un marinar sau pescar nu se putea îneca în ea şi unde nu putea fi găsit niciun peste făra o anghilă enorma cu fălcile de lup. Sare care nu fusese acolo cu o generaţie în urmă, dar lumea se va schimba, amin.

Templul abject al lui Saemenkelyk îi aştepta în Bastion.

Doua zile, deci, pentru a-l întâlni pe Dumnezeul Muritor. Şi, într-un fel sau altul, să-i smulg sufletul lui Clip. Nimander nu credea că preoţii se vor da deoparte pentru asta.

Călărându-si călărisul alături de căruţă, Nimander i-a vorbit bătrânului. —

Dacă mergeţi la Bastion, domnule, poate doriţi să vă reconsideraţi sa rămâneţi cu noi.

'De ce' mă rog.' Nu era puţin în tonul ăsta, chiar şi pe departe interogativ.

— Nu cred că pot explica în mod adecvat de ce, a răspuns Nimander. — Va trebui doar să mă crezi pe cuvânt.

în schimb, bătrânul şi-a desfăcut arma şi a pus-o între el şi Clip, apoi şi-a împletit mâinile cu degete lungi în spatele capului şi s-a aşezat pe sj>ate, închizând ochii. — Trezeşte-mă când e timpul să mănânc, spuse el.

Mânerul uzat şi pomul tăiat al săbiei mari, mânerul lat în cruce şi teaca de lemn cu cicatrici i-au atras toate atenţia lui Nimander. *El încă mai poate folosi arma aia blestemata, oricât de veche este.*

Legende sumbre, zgomotul zeilor în război, da, acest războinic slăbit aparţinea unor astfel de lucruri.

Şi-a adunat frâiele. — Cum vrei, străine. Dând iapa în trap, ridică privirea pentru a întâlni privirea lui Skintick în timp ce trecea pe lângă el. Şi nu am văzut nimic din plăcerea batjocoritoare obişnuită. în schimb, ceva slab, tulburat.

Adevărat, nu era prea multe de râs, nu-i aşa?

Rudele mele nefericite.

Mai departe, apoi, spre Bastion.

O succesiune de creste coborau spre bazinul văii, fiecare marcaj fiind timid, o

perioadă în care râul fusese mai lat, apele sale reci se îndepărtează de gheţarii timizi şi lacurile cu apă de topire. Acum, de-a lungul podelei îndepărtate, o rigolă îngustă răsucitoare, mărginită de bumbac. Stând pe cea mai înaltă creastă, Traveler a privit în jos la nivelul următor, unde o jumătate de duzină de tipi se ridicau, fără a sparge deloc orizontul terenului înaît. Siluete care se mişcă, îmbrăcate în piei şi piei tăbăcite, câţiva câini, aceştia din urmă mergând' acum până la marginea taberei, cel mai aproape de pantă, urechi ascuţite şi nasuri ridicate atenţionaţi de prezenţa lui, deşi niciunul nu lătră.

O turmă de cai căutau hrană mai jos, o rasă de stepă mică, îndesată, pe care Călătorul nu o mai văzuse până atunci. Flancuri ocru care se adâncesc până la maroniu pe coame, coame şi cozi aproape negre.

Jos, pe fundul văii, la o oarecare distanţă la dreapta, păsările carii erau pe pământ, cocotate pe insule de carne moartă, sub ramurile de vatan. Alţi cai rătăceau acolo, aceştia mai familiari, ţinând frâiele în timp ce tăiau iarba înaltă.

Doi bărbaţi au ieşit la baza pârtiei. Călătorul a pornit spre ei. Propria sa escortă de câini îl părăsise în dimineaţa asta, fie plecat la vânătoare, fie plecat definitiv – nu se putea spune care.

Feţe lustruite de soare îl priveau apropiindu-se. Ochii cuibăriţi în pliuri

epicantice întinse de vant. Păr negru ca la miezul'nopţii, în coame lejer, prin care erau trecute — destul de dulce — flori albe. Cuţite curbate lungi, cu lamă îngustă, în curele cu mărgele,' fierul negru, cu excepţia marginilor şlefuite. Hainele lor erau frumos cusute cu fir de intestin vopsit în roşu, împânzite ici şi colo cu nituri de bronz.

Cel mai în vârstă, din dreapta, ridică acum ambele mâini, cu palmele spre exterior, şi spuse în daru arhaic: „Stăpâne al Cailor-Lup, bine ai venit. Nu ne ucide. Nu ne viola femeile. Nu ne fura copiii. Lasă-ne fără boli. Lăsaţi-ne caii noştri de stâncă, câinii muţi, mâncarea şi adăposturile noastre, armele şi uneltele noastre. Mănâncă ceea ce îţi dăm noi. Bea ce iti oferim noi. Fumaţi ce vă oferim. Mulţumim pentru toate trei. Dă-ţi sămânţa dacă o femeie vine' la tine noaptea, omoară toţi paraziţii pe care îi găseşti. Sărută cu pasiune, mângâie' cu tandreţe, dăruieşte-ne înţelepciunea anilor tăi, dar nimic din amărăciunea lor. Nu judeca si nu vei fi judecat. Nu ura, nu te teme şi nici noi nu ne vom urî sau ne temem de tine. Nu chemaţi caii voştri de lup în tabăra noastră, ca nu cumva să ne devoreze pe noi şi pe toate fiarele noastre. Bine ai venit, atunci, rătăcitor, si-ţi vom spune despre lucruri şi îţi vom arăta alte lucruri. Noi suntem Kindaru, păstrătorii cailor-de-stâncii, ultimul clan rămas în tot Lama Teth Andath – iarba pe care le-am făcut pentru ca copacii să nu

ajungă sus să fure cerul. Bine ati venit. Ai nevoie de o baie.

La un astfel de salut, Călătorul nu putea decât să stea, tăcut, uluit, sfâşiat între râs şi plâns.

Cel mai tânăr dintre cei doi bărbaţi – poate la jumătatea lui de douăzeci de ani – a zâmbit ironic şi a spus: „Cu cât întâlnim mai mulţi străini, cu atât adăugăm mai mult la cuvintele noastre de bun venit. Aceasta se naşte din experienţă, cea mai mare parte tristă, neplăcută. Dacă vrei să ne răneşti, te rugăm să dai seama de cuvintele care ţi-au fost date şi, aşadar, să te îndepărtezi. Desigur, dacă vrei să ne trădezi, atunci nu putem face nimic. înşelăciunea nu este calea noastră.

Călătorul se strâmbă. „înşelăciunea este calea tuturor”.

Expresii gemene de consternare, atât de asemănătoare încât s-a clarificat că erau tată şi fiu. — Da, spuse fiul, este adevărat. Dacă am vedea că vei intra în tabara noastră şi vei fi cu noi, totuşi plănuieşti trădarea, de ce, am plănui acelaşi lucru şi am căuta s'ă-ţi dăm mai întâi ceea ce ai crezut că ne-ai' trimite.

— Eşti cu adevărat ultima tabără rămasă?

— Da, aşteptăm să murim. Căile noastre, amintirile noastre. Iar g'athend-ul va fugi încă o dată, până vor pleca şi ei — pentru că şi caii pe care îi păstrăm sunt ultimii din felul lor.

— Îi călăreşti?

— Nu, le închinăm.

Cu toate acestea, ei au vorbit Daru – ce istorie ciudată i- a răsucit şi i-a izolat pe aceştia de toti ceilalţi? Ce i-a îndepărtat de ferme şi sate, de oraşe şi bogăţii?''Kindaru, accept cu umilinţă bun venit şi mă voi strădui să fiu un oaspete demn.[1]

Ambii bărbaţi au zâmbit acum. Iar cel mic făcu un gest cu o mână.

Un sunet slab în spatele lui îl făcu pe Călător să se întoarcă, să vadă patru nomazi ridicându-se ca de nicăieri pe versant, înarmaţi cu suliţe.

Călătorul se uită înapoi la tată şi fiu.

— Cred că eşti prea familiarizat cu străinii.

Au coborât în tabără. Câinii tăcuţi, care se îndreptau înainte, au fost întâmpinaţi de un mic grup de copii, toţi împodobiţi cu flori albe. Zâmbete strălucitoare s-au aprins către Traveller, mâinile minuscule luându-l pe ale lui ca să-l conducă mai departe spre focurile din vatră, unde femeile pregăteau acum masa de prânz. Oale de fier umplute cu nişte subţiri lăptoase timide; aburit, mirosul înţepător, dulce şi vag alcoolic.

Era aşezată o bancă joasă, cu patru picioare şi căptuşită, cuvertura tesătă fiind sfioasă la ploaie; arc de fire colorate în modele în zig-zag. Picioarele de lemn erau cioplite în capete de cai, nasurile aproape atingându-se în mijloc, coama curgând în curbe mari, toate pătate de ocru strălucitor şi maro adânc. Arta era

superbă, capetele atât de detaliate Călătorul putea vedea venele de-a lungul obrajilor, liniile pleoapelor şi ochii prăfuiţi, atât opace, cât şi fără adâncime. Era o singură astfel de bancă şi, ştia el, trebuia să fie a lui pe toată durata şederii.

Tatăl şi fiul şi alţi trei membri' ai trupei, două femei si un bărbat foarte bătrân, stăteau toţi cu picioarele încrucişate într-o jumătate de cerc, cu faţa la el peste foc. Copiii i'-au eliberat în cele din urmă mâinile şi o femeie i-a dat o tărtăcuţă umplută cu lapte opărit, în care pluteau fâşii de carne/

— Skathandi, spuse tatăl. — Tabără lângă apă. Aici să ne ţină ambuscadă şi să ne fure caii, căci carnea g'athend- ului este foarte apreciată de oamenii din oraşe. Au fost treizeci în total, răpitori şi ucigaşi – le vom mânca caii, dar s-ar putea să aveţi unul pe care sa călăreţi dacă doriţi.

Călătorul sorbi din lapte şi, în timp ce aburul îi umplea faţa, ochii i s-au mărit. Foc în gât, apoi amorţeală fericită. Clipind din lacrimi din ochi, încercă să se' concentreze asupra bărbatului care vorbise. — Atunci ai făcut ambuscadă. Treizeci? Trebuie să fiţi războinici formidabili.

— Aceasta a fost a doua astfel de tabără pe care am găsit-o. Toti ucişi. Nu de noi, prietene. Se pare că cineva îi place pe Skathandi chiar mai puţin decât nouă.

Tatăl a ezitat şi, în pauză/ fiul său a

spus: „Gândul nostru a fost că îl urmăreşti pe acel cineva”.

'Ah.[1] Călătorul se încruntă. 'Cineva? Nu există decât unul – unul care atacă taberele Skathandi şi măcelăreşte pe toată lumea?

îi răspunse încuviinţarea.

„Un demon, credem noi, care merge ca o furtună, întunecat de o furie cumplită. Unul care îşi acoperă bine urmele. Fiul a făcut un gest ciudat cu o mână, un ondulării degetelor. — Ca o fantomă.

— Cât timp în urmă a trecut acest demon pe aici?

'Trei zile.'

— Aceşti Skathandi sunt un trib rival?

'Nu. Raiders, prădând rulotele şi pe toţi cei care locuiesc pe Câmpie. Ajurat, se spune, unui om cel mai rău, cunoscut doar sub numele de Capitan. Dacă vezi o trăsură cu opt roţi, atât de sus, încât este un etaj deasupra şi un balcon cu' şină de aur — tras, se spune, de o mie de sclavi — atunci vei fi găsit palatul acestui Căpitan. El îşi trimite năvalnicii si se îngraşa cu comerţul cu prada lui.

— Nu-l urmăresc pe acest demon, spuse Traveller. — Nu ştiu nimic despre asta.

— Probabil că este bine.

— Se îndreaptă spre nord?

'Da.[1]

Călătorul s-a gândit la asta în timp ce a mai luat o înghiţitură din băutura

îngrozitor de urată. Cu un cal sub el, avea să înceapă să-si petreacă timpul, dar asta l-ar putea duce direct la acel demon şi nu-i plăcea să se lupte cu o creatură care ar putea să omoare treizeci de bandiţi şi să nu lase nicio urmă de pas.

Un copil, care stătuse în genunchi lângă el, adunând pumni de murdărie pe capul cizmei lui Traveller, acum urcat pe coapsă, a întins mâna în tărtăcută si a scos o bucăţică de carne şi a fluturat-o în faţa gurii lui Traveller.

— Mănâncă, spuse fiul. — Carnea este de la o broască ţestoasă care face tuneluri, fparte frageda. Laptele miska îl înmoaie şi elimină otrava. În general, nu se bea miska, deoarece' poate trimite mintea să călătorească atât de departe încât nu se mai întoarce niciodată. Prea mult şi îţi va mânca găuri în stomac şi vei muri de mare durere.

— Ah, ai fi putut să spui asta mai devreme. Călătorul a luat carnea de la copil. Era pe cale să-l bage în gură când făcu o pauză. — Ar trebui să ştiu altceva înainte de a începe să mestec?

'Nu. Vei visa în seara asta să faci tuneluri prin pământ. Destul de inofensiv. Toată mâncarea are memorie, aşa că miska demonstrează – gătim totul în ea, altfel gustăm amărăciunea morţii.

Călătorul oftă'. — Miska asta, este lapte de iapă?

Râsete izbucni.

'Nu Nu!' strigă părintele. 'O planta. Un bulb de rădăcină. Laptele de iapă

aparţine mânzilor şi mânzilor, desigur. La urma urmei, oamenii'au propriul lor lapte şi nu esteUăut de adulţi, ci doar de bebeluşi. A ta, străine, este o lume ciudată! Şi â mai râs puţin.

Călătorul a' mâncat aşchiul de carne.

Cel mai fraged – într-adevăr, delicios. În acea noapte, dormind sub blanuri într-un tipi, el a visat să facă tuneluri prin pământul împachetat şi pietros, mulţumit de căldura înconjurătoare, de siguranţă întunericului.'

A fost trezit cu puţin timp înainte de zori de o tânără, moale de membre si umedă de dorinţă, care s-a învăluit strâns în jurul lui. Ef a tresărit când ea i-a deschis gura cu a ei a ei şi a depus o gură plină de scuipă, puternic condimentată cu ceva, şi nu s-a îndepărtat până nu a înghiţit-o. Până când ea şi medicamentul pe care i-o dăduse, nu mai era nicio sămânţă în corpul lui.

Dimineaţa, Traveller şi tatăl au coborât la caii abandonaţi Skathandi. Cu' ajutorul câinilor muţi, ei au reuşit să captureze unul dintre animale, un castron solid, de vreo şaisprezece mâini, cu răutăţi în ochi.

Raid'ers morţi, remarcă el în' timp ce tovarăşul său mergea în căutarea printre epavele taberei pentru o şea demnă, fuseseră într-adevăr tăiaţi în bucăţi. Deşi munca groapătorilor a redus majoritatea cadavrelor la smocuri de păr, tendinţe rupte şi oase rupte, existau suficiente dovezi de membre tăiate şi' decapitaţii

pentru a sugera vreo armă cu tăiş masiv la lucru. Acolo' unde oasele fuseseră tăiate, tăietura era ascuţită, fără niciun semn de zdrobire.

Tatăl a adus ce e mai bun din tac, iar Traveler a văzut cu surprindere că era o şa Seven Cities, cu mărcile militare Malazan pe curelele din piele.

Tocmai termina de strâns curelele — după ce castronul nu-şi mai ţinea respiraţia — când auzi strigăte din tabăra Kindaru şi atât el, cat şi' tatăl s-au întors.

Un călăreţ apăruse pe aceeaşi creastă la care venise Călătorul ieri, oprindu-se doar o clipă înainte de a conduce muntele în jos în tabără.

Călătorul s-a aruncat pe cal si a strâns frâiele.

— Vezi fiara pe care o călăreşte! gâfâi bărbatul de lângă el. — Este un Jhag'athend! Suntem binecuvântaţi! Binecuvântat![1] Şi dintr-o dată fugea înapoi în tabără.

Călătorul i-â pus călcâiele şi a călărit după bărbat.

Călăreţul era într-adevăr o' femeie, iar Călătorul a văzut aproape imediat că era din grupul Seven Cities. Părea frământată, răvăşită şi uzată, dar un foc destul de timid i se aprinse în ochi când căzură asupra Călătorului în timp ce acesta intra în tabără.

— Există vreun loc în lume unde să nu dau de blestemaţii de Malazan? a cerut ea.

Călătorul a ridicat din umeri. — Şi

abia mă aşteptam să întâlnesc o femeie Ugari pe spatele unui armăsar Jhag aici, în Câmpia Lamatath.

încruntarea ei s-a adâncit. — Mi s-a spus că e un demon care călătoreşte pe aici, cu capul timid spre nord. Omorând pe toţi cei care îi sunt în cale şi, fără îndoială, bucurându-te de fiecare moment al ei.

‘Asa se pare.[1]

— Bine, se răsti femeia.

‘De ce?[1] întrebă Călătorul.

Ea se încruntă. — Ca să-i pot da înapoi calul lui blestemat, de aceea!

CARTEA A DOUA

VIRTUŢILE CU OCHI RECI

Din coastele ei şi din părul femeilor Văzut înotând râuri încălzite de soare în lumina verif De la sprâncene netulburate şi la ochi limpezi şi conduşi

Privind de la ferestrele turnului când lasă noaptea Din mâini cupe boluri rotunde ţeavă alabastru sculptate Când invitaţiile voalate se ţin ca nişte flori la umbră Invită la dânsul unei fecioare o dragoste zdravăn de trandañri atât de înfometată

Unde s-a văzut o matronă grosolană care nu este încă gata să se estompeze

Iar oasele înalte ale picioarelor, sub

vasele rotunjite, stăteau cocoţate

Legănându-se mofturos ca o furtună tropicală deasupra nisipurilor albe de corali

Unde am căutat în toate aceste amintiri adunate Pentru a modela această iubire din nou din pământ a funcţionat bine de mâinile mele

Şi în cordonă petale ţesute în ghirlande ñuturánd în jos Pluteşte chipul cunoscut necunoscut al noii femei Căci \ pe acest pământ nicio singurătate nu este binevenita când este găsită

Iar cea care a plecat trebuie să fíe la rândul ei înlocuită Şi după privirea din ochii ei, sunt un bărbat compus Asamblat deopotrivă din piatră, crenguţă şi sedimente agitate

îndrăgostiţii pierduţi şi toţi cei care arh putut Îi Nici nu ar trebui 'sa né scăpăm şi nici să stârnim resentimente aprinse

Căci toate râurile din lumea asta curg doar într-unul singur

Direcţie

Dragostea celor sparţi, Breneth

CAPITOLUL ŞAPTE

— Văd motivele tale, iubirea mea. Dar nu ţi se va face sete?
Inscripţia
găsită
dedesubt
piatra de vârf
a fântânii
casnice,

Districtul de pe malul lacului,
Darujhistan

Cât de repede l-au putut purta picioarele lui mici, băieţelul s-a repezit prin Poarta celor doi boi şi a ieşit pe drumul pietruit înălţat care, dacă ar alege pur 'şi simplu să se grăbească şi mâi departe, l-ar duce până lâ marginea lumii. , unde putea să stea pe ţărm uitându-se la un ocean fără urme, atât de vast încât înghite soarele în fiecare noapte. Din păcate, nu mergea atât de departe. Ieşit pe dealuri, chiar pe lângă oraşel, pentru a strânge bălegar, un sac plin, cât putea sa poarte în echilibru pe cap.

Poeţii înţelepţi şi sentimentali spun că ochii unui copil văd mai departe' decât ai unui adult şi cine ar pretinde altfel – cu chiar mai puţin de o clipă de gândire? Dincolo de creasta aşteaptă o

priveliște aglomerată de posibilități, fiecare considerată mai improbabilă decât ultima de către codrii care scrâşnesc dinţii dornici să afirme o litanie de eşecuri personale dacă cineva ar vrea să audă, dar nimeni nu o face şi dacă asta nu este o dovadă a lumii, distrus atunci ce este? Dar *improbabilităţile* este un cuvânt pe care puţini copii îl cunosc şi, chiar dacă ar fi făcut-o, de ce, ar respinge noţiunea cu o singură mână fluturând deasupra capului în timp ce dansau spre orizont. Pentru că nu va fi bine să te strecori cu timiditate în viitor, nu, ar trebui să sară, să navigheze cântând prin aer, si cine poate spune unde se vor aşeza în sfârşit picioarele pe acest pământ solid, necunoscut?

Băiatul s-a grăbit mai departe, urmărit de ochii plictisiţi ai leproşilor în raţa căsuţelor lor, ghemuit ghemuiţi şi uitaţi fiecare într-un cuib de' muşte, când muştele cu o tărie deosebită expun dovada indiferenţei cu picioarele reci. Iar câinii slăbănogi pe jumătate sălbatici s-au strecurat să-l urmeze pentru o vreme, evaluând cu foamea de animale dacă acesta ar putea fi slăbit, un lucru de dat jos. Dar băiatul a strâns pietre şi când un câine s-a apropiat prea mult a lăsat să zboare. 'Cozi înclinate şi ţipăt speriaţi, iar acum câinii au dispărut ca nişte fantome'sub cocioabe cu piloni şi pe străzi înguste şi întortocheate de pe drumul principal.

Deasupra capului, soarele privea

totul cu atotputernicia sa neclintită şi continua să fure umezeala de pe fiecare suprafaţă pentru a-şi hrăni setea de nestins. Si erau păsări cu picioare lungi care ţâşneau pe bazinele de canalizare, chiar pe lângă Brownr'uri Bav, ciocurile coborând în jos pentru a smulge purici şi altele, în timp ce raţele şopârlă cuibăreau pe insule de rahat plutitoare mai departe, strigându-şi unul altuia anunţul şuierător: fiecare clopoţel în cadenţă'perfectă cu ceasurile de apă ale oraşului şi acele clopoteluri sonore plutind peste lac, deşi de ce ' raţele- soparle erau obsedate de o astfel de segmentare artificială a timpului era o întrebare fără răspuns, chiar şi după secole de urmărire academică – nu că răul – Creaturile mirositoare au dat un pic pentru carierele pe care le-au dat naştere, mai preocupate cu cât erau de ademenirea de la anghilele de apă ciorboase care aveau să-şi înghită ouăle, doar pentru a găsi cojile impermeabile la toate formele de digestie, în timp ce monstruozităţile scalate din prealabil, timizi; pregătiţi să-şi ciugulească drumul liber şi apoi să se hrănească cu interiorul de anghilă până la lăcomie.

Ce semnificaţie, atunci, asemenea detalii ale lumii naturale, atunci când băiatul simţit timid mergea mai departe, cu părul lung decolorat de soare şi agitat ca o coamă de briza împrospătătoare? De ce, nimeni altul decât valoarea indiferenţei, sub care un copil poate trece neobservat, poate trece liber ca o

sămânţă pufoasă pe curgele calde ale aerului de vară. Cu doar o'vagă amintire din visul său din noaptea dinainte (şi da, şi dinaintea lui, şi aşa mai departe) cu acea fată atât'de vicioasă şi cu ochii atât de caustici mcât să-l ardă de intenţiile lor întunecate, chipul care ar putea să-l urmărească, să-l treacă în fiecare zi cu exact opusul indiferenţei şi să vezi cât de mortală ar putea fi acea uitare pentru copilul care s-a grăbit mai departe, acum pe un drum de pământ şi-a şerpuit drumul spre dealurile modeste, unde caprele nenorocitoare s-au adunat sub copacul ocazional timid; .

Căci binecuvântarea indiferenţei s-ar jDutea învârti pe cap, oferind momentan opţiunea sumbra a blestemului, pentru că darul unui copil poate fi bine rănit pentru altul. Acordaţi-i un moment pentru fiara înspăimântată pe nume
Snell şi toate îndemnurile crude l-au sfiit, făcându-l să lovească, să-l chinuie pe fratele pe care nu l-a dorit niciodată. Şi el se dezvoltă în timiditate; în diferenţă, acest tiran ghemuit, cu umeri rotunzi, înfăţişat în faţă căruia câinii sălbatici din orăşelul s-au ascuns, recunoscând instinctiv că era unul de-âl lor şi, în plus, cel mai ticălos; în timp ce băiatul, cu pieptul umflat de putere, a continuat, urmărindu-şi victima intenţionată cu ceva în suflet care depăşea cu mult o simplă bătaie de data aceasta, oh, da. Lucrul dinăuntru, se întindea picioare negre, păroase ca un Păianjen, mâinile lui

transformate acolo la capătul încheieturilor sale, o, păianjeni, da, cu gheare de cârlig şi colţi şi cu ochi de onix, şi s-ar putea închide în pumni osoşi dacă 'ar fi. atât de doriL sau ar putea înjunghia cu venin' – de ce nu ambele?

Căra şi pietre. El a trecut pe lângă leproşi, pentru a râde în timp ce tremurau sau strigau de durere şi a călărit blestemele lor ineficiente pe tot drumul.

în timp ce, de-a lungul versantului dealului, soarele îşi făcuse treaba, iar băiatul şi-a umplut geanta cu bălegar uscat ca tider pentru focul' din vatră din această noapte. Aplecat ca un bătrân, se plimba încoace şi încolo. Această recompensă i-ar face plăcere femeii-care-nu-a-a fost-mama- sa, care l-a mamăt aşa cum ar trebui o mamă – deşi, trebuie spus, lipsită de ceva'esenţial, de un anumit instinct matern de a trezi conştientizarea' faptului că fiul ei adojDtiv a trăit în mormânt, primejdie — şi, m timp ce sacul se înmulţea în strânsoarea lui, se gândi sa se oprească şi să se odihnească o vreme, acolo, sus, pe vârful dealului. Pentru ca el să poată privi peste lac, să privească pânzele frumoase ale relucilor şi bărcile de pescari.

Elibefează-i mintea să rătăcească oh, amintirile sunt făcute din momente ca aceasta.

Si, vai, a celui care va veni curând.

Dar oferă-i aceste momente de libertate, atât de preţioase pentru raritatea lor. Nu înfrunta acest dar al

indiferenţei.

La urma urmei, ar putea fi foarte bine ultima lui zi de asemenea libertate.

Jos, pe pista de la baza dealului, Snell si-a spionat cariera. Păianjenii de la capetele încheieturilor lui s-au deschis şi şi-au închis picioarele negre teribile. Şi ca un monstru care strânge gatul caprelor pentru plăcerea ei, el urcă în sus, cu ochii aţintiţi pe acel spate mic şi capul ciufulit acolo, la marginea crestei.

într-un templu care se înea încet, stătea un Trell acoperit în întregime de sânge uscat şi înnegrit, iar în sufletul lui era suficientă compasiune pentru a cuprinde o lume întreagă, totuşi el stătea cu ochi de piatră. Cand este tot ce poţi face să ţii pur şi simplu, atunci a suferi este să înfrunţi un potop pe care un zeu nu îl poate atenua.

Sub sânge, urme slabe ale tatuajului din pânză de păianjen îi gravau pielea maro închis. Acestea usturau ca nişte fire fierbinţi înfăşurate în jurul corpului, al membrelor; înfăşurat peste tot şi părând să se strângă treptat cu fiecare fior care l-a luat,'

De trei ori acum fusese pictat în sângele lui Burn, timida Zeului Adormit. Pânza se dovedea o ţesătură de rezistenţă, o plasă care îl prindea în capcană în interior şi împiedica darul binecuvântat al zeiţei.

Avea să treacă prin Poarta lui' Burn, în focurile topite ale lumii interlope, iar preoţii se pregătiseră pentru asta, dar

acum părea că nu vor crea un mijloc de a-şi proteja carnea muritoare. Atunci ce putea face?

Ei bine, ar putea să plece de acest loc şi de preoţii săi înghesuiţi şi îndoliaţi. Găseşte o altă modalitate de a traversa un'continent şi apoi un ocean. Poate că ar putea încerca un alt templu timid, să încerce să negocieze cu un alt zeu sau zeiţă. Ar putea-

— Te-am eşuat, Mappo Runt.

S-a uitat în sus pentru a întâlni ochii angoase ai Marelui Preot.

— îmi pare rău, continuă bătrânul. „Pânza care te-a vindecat candva se dovedeşte cel mai mult. . egoist. Revendicându-vă pentru sine — Ardatha nu îşi dă niciodată premiile. Ea te-a mârâit, în scopuri necunoscute de nimeni m afară de ea. Ea este cea mai urâtă, cred.

— Atunci o voi spăla pe asta, spuse Mappo, ridicându- se în picioare, simţind că sângele se trosneşte, smulgându- şi firele de păr de pe piele. Reţeaua cânta agonie prin el. — Cel care m-a vindecat în numele lui Ardatha este aici, în oraş – cred că ar fi bine să o caut. Poate că aş putea să descopăr de la ea intenţia zeiţei păianjen – ce ar vrea să fac.

„Nu aş recomanda asta”, a spus Marele Preot. — De fapt, Mappo, aş fugi. îndată ce poţi. Deocamdată, cel puţin, web-ul lui Ardatha nu caută să te reţină de la calea pe care ai ales-o. De ce să risc

o confruntare cu ea? Nu, trebuie să găseşti o altă cale şi repede.

Mappo a luat în considerare acest sfat pentru o vreme, apoi a mormăit şi a spus: „Văd timiditatea înţeleaptă în cuvintele tale; mulţumesc. Ai vreo sugestie?

Expresia se lasă. — Din păcate, am făcut-o. Făcu un gest şi trei tineri acoliţi se furişară înainte. — Aceştia vor ajuta la curăţarea sângelui de la tine. între timp, voi'trimite un alergător' şi, probabil, se poate face un aranjament. Spune-mi, Mappo Runt, eşti bogat?

Sweetest Sufferance, care fusese numită aşa de o mamă fie resemnată cu rigorile maternităţii, fie, dimpotrivă, otrăvită de ironie, clipi rapid, aşa cum obişnuia să facă când se întoarce la realitate. Se uită uluită în jur, îi văzu pe colegii săi supravieţuitori aşezaţi alături de ea, cu masa în mijlocul lor, un aglomerat' haotic de ceşti, cani, farfurii, ustensile şi rămăşiţele a cel puţin trei mese. Ochii ei căprui, blânzi, trecură de la un articol la altul, apoi se ridicară încet, dincolo de feţele cu ochii goale ale însoţitorilor ei şi intrară în barul Quip's Bar.

Quip Younger abia era vizibil pe tejghea, întins peste el, cu partea superioară a corpului şi capul sprijinit pe un antebraţ. A dormit cu gura căscată şi stropita de saliva. Aproape la îndemâna bărbatului, un şobolan ghemuit pe tejghea, cu câte o labă din faţă ridicându-

se clin când în cand, când părea să studieze faţa opusă şi mai ales gaura întunecată a gurii lui Quip Younger.

Un beţiv zăcea chiar înăuntrul uşii, leşinat sau mort, singurul ált pa shy;tron prezent dis-de-dimineaţă (cu excepţia şobolanului).

Când în cele din urmă şi-a adus atenţia înapoi asupra însoţitorilor ei, o văzu pe' Faint studiindu-o, ridicând o sprânceană.

Sweetest Sufferance şi-a frecat faţa rotundă, obrajii ei amintindu-i, destul de ciudat, de aluatul pe care mama ei îl frământa chiar înainte de festivalul recoltei, acele prăjituri mari, rotunde, strălucind cu miere vopsită care obişnuia să prindă furnici şi era sarcina ei să fie scoate-le, dar ásta era m regulă pentru că aveau gust câştigat timid;

— îţi este din nou foame, nu-i aşa?

— întotdeauna poţi spune,' a răspuns Sweetest Sufferance.

— Când îţi freci obrajii, iţi vine o privire în ochi, dragă.

Faint îl privi cum Maestrul Quell şuiera trezit cu un sunet care nu era diferit de zgomotul pe care l-ar putea scoate un aligator când cineva se apropie prea mult. Şi s-a uitat în jur o clipă înainte de a se relaxa într-o scădere uşurată. 'Visam-[1]

„Da,” a spus Faint, „tu mereu visezi, iar când nu visezi, ai face, iar acum doar dacă acele două lucruri ar fi diferite unul

de celălalt, de ce, chiar ai primi câteva odihneşte-te, Maestre. Pe care ne-ar plăcea să-l vedem, nu-i aşa?

— Te-am făcut, nu-i aşa?

— Pierderea a cinci acţionari în acest proces.

— Acestea sunt riscurile pe care le asumi, spuse Quell, strâmbându-se. — Hei, cine plăteşte pentru toate astea?

— S-ar putea să fi mai întrebat asta o dată. Desigur,

eşti.

'De cât timp suntem aici? Doamne, vezica mea simte că aş fi pe cale sa trec de un pa timid; paya. Şi, cu asta, s-a scuturat – tresărind – în picioare şi s-a clatinât spre dulapul din spatele barului.

Şobolanul îl privi trecând cu ochi bănuitori, apoi se strecură cu câteva câine mai aproape de gura lui Quip Younger.

Glanno Tarp tresări viu pe scaun. — Gata cu chilipiruri! mârâi el. — Oh, spuse el apoi, lăsându-se înapoi m jos. „Cineva a încetat sa mai aducă bere – poate face asta? Cel mai dulce, dragă, am visat că facem dragoste...

— Şi eu, spuse ea. — Numai că nu a fost un vis.

Glânno făcu ochii mari. 'Într-adevăr?'

— Nu, a fost un coşmar. Dacă vrei o altă rundă, va trebui să-l trezeşti pe Quip Younger.

Glanno miji ochii. — Se va trezi când nu poate respira, imediat ce şobolanul va merge. Un consiliu de argint spune că

înghite în loc să scuipe.

La vocea unui pariu, ochii cenuşii lăcrimi ai lui Reccanto Ilk s-au ascuţit şi a spus: „Il iau pe acela. Doar dacă le face pe amândouă?' înghite apoi se sufocă şi scuipă? Când spui „înghite”, trebuie să spui că mestecă dacă trebuie.

— Acum, asta e din nou chioteli şi când n-ai făcut-o niciodată, Ilk? Nu are rost să spui că vrei să pariezi când continui să redresezi lucrurile.

— Ideea este că eşti mereu prea vag, Glanno, cu aceste pariuri ale tale. Ai nevoie de precizie...

— Ceea ce am nevoie este. . Ei bine, nu ştiu de ce am nevoie, dar orice ar fi, nu ai.

„Am primit, dar nu o dau”, a spus Sweetest Sufferance. „Nu pentru niciunul dintre voi, vreun timid; cum, este un bărbat acolo, o, da, şi îl voi găsi într-o zi şi îl voi pune în cătuşe şi îl voi încuia în camera mea şi îl voi reduce, la o epavă jalnică. Atunci ne vom căsători.

— Căsătoria prezice distrugerea, spuse Glanno. — Aşa că s-ar putea să te visez, draga, dar asta e cât de departe va ajunge vreodată. Asta se numeşte auto-prevaricare.

Esti sigur?[1] l-a întrebat Faint,'apoi, în timp ce uşa de la intrare s-a deschis, ea se întoarse în scaun. Un băiat adolescent într-un halat maro voluminos tăiat cu prudenţă, cu ochii ca ouă de broască ţestoasă proaspăt depuse. Ridicând halatul, a păşit cu prudenţă peste beţiv şi

s-a dus până la masa lor şi, dacă ar avea o' coadă, de 'ce, îşi spuse Faint, ar fi fost pe jumătate clătinat, pe jumătate, alunecând printre picioarele lui.

'Mmm. Mmmm.

„Acela ar fi „Maestru”? întrebă Faint.

Tânărul a dat din cap, a tras adânc aer în piept şi a încercat din nou. — Negociere, pentru o livrare, da?

— Maestrul Quell este peremptoriu predispus, spuse Glanno Taro.

— Predispus, vrea să spună, explică Faint. „Ce trebuie livrat si unde?”

'Nu ce. OMS. Nu ştiu unde.

— Să-ţi spun ce, â spus Faint, du-te pe cine si adu-l aici si o vom lua de acolo, bine? Acolo acum, uită-te fa pasul tău la ieşire.

Capul clătinând, plecare grăbită.

— De când ai făcut negocierile? a întrebat-o Reccanto, strâmbând ochii.

— Ştii, observă Faint, orice vindecător Denul pe jumătate cumsecade ţi-ar putea repara ochii răi, Ilk.

— Ce-i cu tine?

— Ceea ce este pentru mine este că aproape că mi-ai tăiat capul, al naibii de idiot orb – arăt ca un cadavru care mârâie?

'Uneori. Oricum, mi-am dat seama în ultimul moment...

— După ce m-am abătut şi te-am lovit cu piciorul între picioare.

— Corect, cadavrele nu sunt chiar aşa de inteligente, aşa că acum s-a

rezolvat. îţi puneam o întrebare.

— A fost, strigă Glanno Tarp. — Uită-te la noi, suntem scunzi, poate şase, şapte – nu putem merge nicăieri prea curând.

— Poate că nu, dar poate că va fi unul rapid, uşor.

Ceilalţi se uitau cu toţii la ea.

Faint a cedat. 'Amenda. În plus, tocmai îl înlocuiam pe Quell, care s-ar putea să nu părăsească dulapul acela.

— S-ar putea să fie mort, sugeră Sweetest Sufferance.

— A explodat intern, spuse Glanno Tarp, şi să nu crezi că mă duc să mă uit.

— Uite şobolanul! şuieră Reccanto Ilk.

S-au uitat, au privit, fără suflare.

O pauză, zvâcnirea nasului, apoi un zgomot de paşi mici. Aproape acum, suficient de aproape pentru a tresări înapoi la respiraţia urât mirositoare.

— Două consilii cade mort.

— Fii mai precis – va cădea mort într-o zi, nu-i aşa?

— Zei de jos!

Şobolanul îşi menţine loc, apropiind un acarian. Apoi s- a strâns, şi-a întins gâtul şi a început să bea din bazinul de slime cu clape minuscule, pâlpâitoare ale limbii sale.

„Asta credeam că va face , a spus Sweetest Sufferance.

'Mincinos.[1]

— Deci acum nu se va trezi niciodată, spuse Reccanto, iar eu voi muri

aici de sete.

Uşa dulapului se deschise scârţâind şi afară s-a clătinat Maestrul Quell, deloc înviorat. El s-a zăpăcit. „Acea papaya s-a blocat – am nevoie de un vindecător...”

— Sau un vânzător de fructe, spuse Faint. — Ascultă, s- ar putea să ne obţinem un nou contract.

Ochii lui Quell s-a zbătut uşor, apoi s-a întors şi s-a clătinat înapoi m dulap.

— Acum vezi ce ai făcut! se răsti Reccanto.

— Nu este papaya *mea, nu?*

Aşa că dimineaţa devreme, străzile din Darujhistan, cu excepţia celor ale pieţelor, erau fantomatice, presărate cu gunoaie şi totuşi oarecum magice. Lumina aurie a soarelui mângâia fiecare suprafaţă cu mâna blândă de artist. Ceaţa slaba care se scursese din lac în timpuL nopţii s-a retras acum încă o dată, lăsând aerul curat. În cartierele mai sărace, obloanele s-au deschis la etajele superioare şi câteva clipe mai târziu, conţinutul vaselor de cameră a

E

lecat, stropind aleile şi orice locuitor nefericit încă zăcea eat în lume, iar câteva clipe mai târziu şobolani şi altele s- au sţrecurat să guste ofrandele proaspete.

Indurerosul Mare Preot l-a condus pe Mappo Runt departe de cartierul templului şi în jos în Districtul de pe malul lacului, ocolind Zidul de ăl doilea nivel înainte de a trece spre Districtul Gadrohi

– în esenţă, luând Trell înapoi pe drumul în care venise cu o seară înainte. În timp ce mergeau, oraşul s-a trezit în jurul lor, şi-a frecat somnul din ochi, apoi s-ă uitat cu privirea la preotul zdruncinat şi la enormul său tovarăş barbar.

în cele din urma ajunseră j>e o stradă îngustă, în pantă, în care stătea o trăsura masiva şi ornamentată, de un fel pe care Mappo o mai văzuse, deşi nu-şi putea aminti pentru moment unde. Şase cai stăteau în urmele lor, părând plictisiţi. Cineva aruncase hrana peste tot în jurul lor şi era suficient bălegar proaspăt împrăştiat ca sa sugereze că animalele fuseseră lăsate acolo de ceva vreme.

Preotul îl îndreptă pe Mappo către o tavernă din apropiere. — Acolo, spuse el. „Trygalle Trade Guild a făcut o specialitate în călătorii precum cea de care aveţi nevoie. Desigur, sunt scumpe, dar nu este deloc surprinzător, nu-i aşa?

— Şi pur si simplu căutaţi o astfel de rulotă, oriunde le- aţi găsi? Suna a fi un plan de afaceri ineficient.

— Nu, au birouri. Undeva — nu un detaliu pe care îl deţin, mă tem. Ştiam de această trăsură doar pentru că sosirea ei a distrus faţa magazinului vărului meu. Şi, arătând spre o ruină din apropiere, a zâmbit ca un om care uitase ce înseamnă zâmbetul adevărat. Apoi a ridicat din umeri. — Toate aceste întorsături ale destinului. Binecuvântat de timiditate serendip şi toate celelalte. Dacă eşuezi aici, Mappo Runt, vei avea' o plimbare

lungă şi plictisitoare înaintea ta. Aşa că nu eşua. Apoi s-a înclinat, s- a întors şi a plecat.

Mappo privi faţa tavernei. Şi şi-a amintit când văzuse ultima oară acel gen de trăsură.'

Tremor.

Acţionarul Faint tocmai stătuse în picioare, întinzându- şi toate îndoielile alarmante din spate, când uşa tavernei s-â deschis şi o siluetă monstruoasa s-a împins'înăuntru, cu umerii strânşi prin cadru, cu capul plecat. Un sac deformat atârnat peste un umăr, cu un cuţit răutăcios băgat în centură. Un blestemat de Trell.

— Glano, spuse ea, ar fi bine să-l ia pe maestrul Quell.

încruntat, ultimul şofer rămas în viaţă din trupa lor s-a
ridicat şi a plecat şchiopătând.

Ea a privit cum uriaşul barbar păşi peste beţiv şi se îndrejDta spre bar. Şobolanul ridică privirea şi se retrase în graba pe lungimea' tejghelei. Trell î-a înghiontat capul lui Quip Younger. Barmanul tuşi şi se îndreptă încet, ştergându-şi gura, clipind miope în timp ce îşi ridică privirea pentru a observa silueta care se profila deasupra lui.

Cu un behăit, se dădu înapoi cu un pas.

— Nu contează, strigă Faint. — Ne vrei aici.

— Ceea ce vreau, răspunse Trell

într-un daru acceptabil, este micul dejun.

Capul clătinând, Quip se îndreptă spre bucătărie, unde fu întâmpinat de o femeie care ţipă, tirada pătrunzătoare diminuându-se de îndată ce uşa se închise în urma lui.

Faint a târât o bancă de pe peretele din apropiere, niciun scaun din această groapa n-ar fi supravieţuit – şi i-a făcut semn cu o privire spre barbar. — Vino, atunci. Stai, dar ca să ştii, evităm cele şapte oraşe. Acolo era o ciumă groaznică; 'nu se stie dacă şi'-a urmat cursul.

— Nu, bubui Trell în timp ce se apropia, nu vreau să mă întorc în Şapte Oraşe sau în Nemil.

Banca gemu când se aşeză pe ea.

Sweetest Sufferance îl privea pe nou venit cu o intensitate ciudat de avid. Reccanto Ilk se uită pur şi simplu, cu gura deschisă, zvâcniri ciudate ale scalpului îi mutau linia părului în sus şi în jos.

Faint i-a spus lui Trell': „Adevărul este că nu suntem în formă pentru nimic timid. . ambiţios. Maestrul Quell trebuie să lanseze un apel pentru mai mulţi acţionari, iar asta ne-ar putea ţine înapoi zile, poate o săptămână.

— Oh, asta e nefericit. Se spune că breasla ta are un birou aici, în Darujhistan...

— Da, dar se întâmplă să ştiu că suntem singurul vagon disponibil, pentru un timp următor. Unde sperai să ajungi şi cât de repede?

— Unde este Stăpânul tău, sau tu

eşti cel care negociază?

În acel moment, Glanno reuşi în cele din urmă să-l scoată pe Quell din dulapul timid. Maestrul era palid şi strălucitor de transpiraţie şi părea că picioarele lui nu funcţionau prea bine. Faint îi întâlni privirea uşor sălbatică. 'Mai'bine?[1] ea a întrebat.

— Mai bine, răspunse el într-o gâfâitură, în timp ce Glanno îl duse mai mult *sau* mai puţin pe scaun. — A fost o nenorocită de piatră la rinichi, asa a' fost. Dimensiunea unui deget – nu m-am gândit niciodată. . bine, nu contează. Doamne, cine este acesta?

Trell se ridică pe jumătate să se încline. 'Scuze. Numele meu este Mappo Runt. Şi s-a aşezat înapoi.

Faint îl văzu pe Quell lingându-se buzele uscate şi, cu o mână tremurânda, întinzâncfu-se după o jar. S-a încruntat să-l găsească gol şi l-a lăsat la loc. — Cel mai infam Trell dintre toţi. L-ai pierdut, nu-i aşa?

Ochii întunecaţi ai barbarului se mijiră. 'Ah văd.'

'Unde?' Vocea lui Quell suna pe jumătate sugrumată.

— Trebuie să ajung pe un continent numit Lether. La un imperiu condus de Tiste Edur, şi un împărat blestemat. Şi da, pot să te plătesc pentru necaz.

Faint nu-şi văzuse niciodată stăpânul atât de zguduit. A fost fascinant. În mod clar, Quell recunoscuse numele Trell,

ceea ce însemna. . ei bine, ceva.

— Şi, eh, s-a confruntat cu acel împărat, Mappo? În luptă rituală?

'Eu nu cred acest lucru.'

'De ce?'

— Cred că aş fi făcut-o. . am simţit aşa ceva...

— Sfârşitul lumii, vrei să spui.

'Poate. Nu, sa întâmplat altceva. Nu pot spune ce, Maestre Quell. Trebuie să ştiu, mă vei duce acolo?

„Suntem sub echipaj”, a spus Quell, „dar pot să trec pe la birou să văd dacă exista o listă de perspective în aşteptare. Un proces rapid de interviu. Spune, până la ora asta, mâine, pot avea un răspuns.

Uriaşul războinic a oftat. S-a uitat în jur. „Nu am încotro, aşa că voi rămâne aici până atunci”.

— Sună înţelept, spuse Quell. — Leşin, eşti cu mine. Voi ceilalţi, faceţi curăţenie, vă ocupaţi de cai, trăsura şi toate astea.' Apoi rămâi'aproape, ţine' companie lui Mappo – poate avea colţi urâţi, dar nu muşcă.

— Dar da' spuse Sweetest' Sufferance, oferindu-i lui Trell un zâmbet îmbietor.

Mappo se uită la ea o clipă, apoi, frecându-se de faţa lui, se ridică. — Unde e micul dejun, oricum?

— Să mergem, Faint, spuse Quell, împingându-se în picioare cu înca o tresărire.

'Poti sa o faci?[1] l-a întrebat ea.

O încuviinţare din cap. „Haradas se

ocupă de birou în aceste zile – mă poate vindeca destul de repede”.

'Buna observaţie. Implicat activ?'

După cum bine ştie o legiune de poeţi moroşi, nu există nimic nesemnificativ în dragoste. Nici toate acele particularităţi ale poftelor înrudite adesea confundate pentru dragoste, de exemplu pofta, posesia, închinarea amoroasă, noţiuni îngrozitoare de predare abjectă în care propria voinţă se scurge în sacrificiu, obsesii ae tip fetişist care ar putea include lobi de urechi sau unghii de' la picioare sau alimente regurgitate. , şi într-adevăr acea competitivitate timidă, care la adulţi – adulţii care ar trebui să ştie bineînţeles că ar fi timid, dăr nu ştiu – se manifestă ca 6 gelozie nebună.

O asemenea lipsă de reţinere a lansat si, fără îndoială, a scufundat un număr egal de corăbii, daca ţinem o privire lungă asupra unor astfel de chestiuni, ceea ce, retrospectiv, este nu numai recomandabil, ci, pentru toate suspinele vântului lumesc, probabil cel mai esenţial surshy; trăsătură vitală a tuturor – dar, rugaţi-vă, să nu lăsaţi acest şinele rotunjit să se bată neînchipuit în a povesti o mulţime de poveşti groaznice despre vai, pierderi şi altele asemenea, şi nici sa nu vă plângeţi de solitudinea lui presantă ca altceva decât o stare voluntără de a fi!

Atrageţi atenţia, atunci (cu uşurare

audibilă), asupra acestor trei pentru care dragostea se ridică în fiecare clipă ca un vulcan pe cale de a erupe, în mijlocul geamătului continuilor, al convulsiei văilor şi al brazderii brazdelor – dar nu, onestitatea cere. o anumită revizuire a ceea ce se abureşte şi se agita sub suprafaţă. Doar doi dintre cei trei se bat şi se zvârcesc în agonia delicioasă a acelui-ce-ar-ar- fie-iubire, iar subiectul atenţiei lor fixe este nimeni altul decât al treilea din trio-ul lor ciudat, care, fiind de natură feminină, este încă să decidă şi, acum că se bucură de o atenţie extraordinară, s-ar putea să nu hotărască *niciodată* . Şi âr trebui cei doi care luptă vreodată pentru inima ei, amândoi, la un moment dat în viitor, ei bine, sunt o mulţime de anghile în noroi, nu-i aşa?

Şi cei trei, atunci, legaţi împreună în război şi legaţi şi mai strâns în calamitatea dorinţei, la mult timp după' ce războiul s-a terminat, se găsesc acum în frumosul oraş Darujhistan, doi urmărind pe unul şi acolo unde se dúcé unul, aşa vor şi ei, dar se întreabă,'da, cât de departe le poate duce şi să vedem, nu?

Fiind analfabetă, ea şi-a mâzgălit numele pe o listă, presupunând că numele ei'poate fi redat pictografic în ceva asemănător unui spasm al inimii de pui în cel mai scurt timp înainte de moarte, şi iată, cei doi pretendenţi ai ei nu au urmat exemplul, concurând chiar şi aici, în expresiile lor de extravaganţă

analfabetă, primul creând un sigiliu de sine cel mai elaborat, care l-ar putea împrumuta pe unul să- şi imagineze numele fiind Smear of Snail în Ecstasy, în timp ce celălalt, văzând asta, s-a pus cu pensula, praful scriitorului şi unghiile pentru a modela o mâzgălire care aminteşte de un şarpe care încearcă să treacă pe ringul de dans în timp ce im trib îi importa pe zeii volubili ai ploii. Amândoi barbatii stăteau apoi în picioare, radiind de mândrie între dezvelirea reciprocă a dinţilor, în timp ce dragostea lor se îndepărta să găsească o tarabă din apropiere, unde o bătrână cu alge marine pe cap gătea volbii umpluţi deasupra unui brat de cărbuni.

Cei doi bărbaţi s-au grăbit după ea, amândoi disperaţi să-i plătească micul dejun sau să o bată nesimţită pe bătrână, oricare ar fi preferat draga lor.

Astfel, mareşalul Jula Bole şi mareşalul Amby Bole, împreună cu vrăjitoarea din mlaştină pe nume Precious Thimble, toţi întârziaţi dintre neregulariştii Mott, erau la îndemână şi, într-adevăr, noii acţionari pregătiţi si dornici când au ajuns Maestrul Quell şi Famt. biroul Breslei Comerţului Trygalle. Şi, deşi trei nu era chiar numărul pe care Quell îl cauta că înlocuitori, ar trebui doar să facă, având în vedere nevoia teribilă a lui Mappo Runt.

Deci nu ar trebui să aştepte până mâine până la urmă. Cel mai *important* într-adevăr.

Zile fericite!

Conspiraţiile sunt calea lumii civilizate, atât cele reale, cât şi cele imaginate, şi în toate perambulaţiile de mişcare şi contramişcare,^ de ce, veridicitatea unor astfel de scheme este irelevântă. într-o cameră subterană, cea mai privată din moşia consilierului Gorlas Vidikas, stăteau colegii membri' ai Consiliului, Shardan Lim şi Hanut Orr, m compania gazdei lor demne, iar vinul curgea ca izvorul Reginei Viselor – sau dacă nu visele, atunci cel puţin aspiraţii iresponsabile — pe tot parcursul nopţii care tocmai a trecut.

încă oarecum în stare de ebrietate şi poate epuizaţi până la satură prin mulţumire de sine, ei tăceau confortabil, fiecare simţindu-'se mai înţelept decât anii lor, fiecare simţind acel izvor de putere împotriva căruia raţiunea eră neputincioasă. în ochii lor cu jumătate de pleoapă ceva era umflat şi nimic din lume nu era timid de neatins. Nu pentru aceşti trei.

— Coli va fi o problemă, spuse Hanut.

— Nimic nou acolo, mormăi Shardan, iar ceilalţi doi îi dădură râsete blânde şi tăcute. „Deşi”, a adăugat el'în timp ce se juca cu un stingător de lumânare de argmt, „dacă nu îi dăm motive de bănuială, nu există nicio obiecţie reală pe care să o poată face cu timiditate. Candidatul nostru este destul

de respectat, ca să nu mai vorbim de inofensiv, cel puţin din punct de vedere fizic.

' — Doar că, spuse Hanut, clătinând din cap, în virtutea noastră ca nominalizatori, Coli va deveni suspicios.

— Atunci o jucăm aşa cum am discutat, răspunse Shardan, batjocorind cu moartea cea mai apropiată flacără a lumânării. „Ochi strălucitori şi plini de noi înşine şi nespus de stângaci, dornici să ne exprimăm privilegiul nou dobândit de a propune noi membri ai Consiliului. Cu greu am fi primii care sa fim atât de stângaci şi proşti, nu-i aşa?

Gorlas Vidikas şi-a găsit atenţia rătăcitoare – trecuseră

g

rin toate astea, fii timid; înainte, păru să-şi amintească, în nou şi din nou, de fapt, de-a lungul nopţii, şi acum venise o nouă zi şi totuşi mestecau aceeaşi grămadă fără gust. Oh, acestor doi însoţitori ai lui le-a plăcut prea bine sunetul propriilor voci. Conversia timidă a dialogului într-o ceartă chiar şi atunci când ambii erau de acord şi tot ceea ce îi distingea pe cei doi erau alegerile de cuvinte inventate în fiecare reiterare.

Ei bine, totuşi şi-au avut utilizările lor. Şi lucrul acesta pe care îl modelase aici era o dovadă suficientă în acest sens.

Şi acum, bineînţeles, Hanut şi-a fixat din nou ochii asupra lui şi a pus din nou aceeaşi întrebare: „Mă merită acest prost'al tau, Gorlas? Dece el? Nu este ca si cum nu suntem abordaţi aproape în

fiecare săptămână de un nou prospect care doreşte să cumpere voturile noastre pentru Consiliu. Bineînţeles, ne serveşte mai bine să-i înşiruim pe proşti, câştigând favoare peste favoare şi poate' într-o zi decidem că deţinem^atât de multe dintre ei, mcât va merita să-i aducem în faţă. Între timp, desigur, devenim mai bogaţi şi mai influenţi *în afara* Consiliului. Zeii ştiu, putem deveni al naibii de bogaţi cu *asta* .

— El nu este genul care va interpreta proxenetul nostru, Hanut.

O încruntare de dezgust. — Nu este o analogie potrivită, Gorlas. Ai uitat că eşti juniorul dintre noi aici.

Cel care se întâmplă să deţină femeia pe care o doriţi amândoi în paturile voastre. *Nu mă certa pentru curve şi proxeneţi când ştii cât vei plăti pentru ea.* Asemenea gânduri' au rămas bine ascunse în spatele expresiei lui pedepsite pentru moment. — Atunci nu va juca jocul. El vrea să ajungă la Consiliu şi, în schimb, ni se va garanta sprijinul său când vom face mişcarea de a-i da deoparte pe bătrânii oameni de stat şi căile lor fosilizate şi de a prelua *adevărata* putere.

Shardan mormăi. — Pare un aranjament rezonabil, Hanut. Sunt obosit, am nevoie de somn. Şi a stins lumânarea din faţa lui în timp ce şe ridica. — Hanut, cunosc un loc nou pentru micul dejun. Îi zâmbi lui Gorlas. — Nu sunt nepoliticos când nu te invit, j>rietene. Mai degrabă,

îmi imaginez că soţia ta va dori sa te întâmpine în această dimineaţă, cu im mic dejun pe care îl poti împărtăşi. Consiliul nu se întruneşte pâna la mijlocul după-amiez'ii, până la urmă. Ia-ţi timpul liber, Gorlas, când poţi.

— Vă voi duce pe amândoi afară, răspunse el, cu un zâmbet fixat pe chip.

Cea mai mare parte a magiei cu care era familiarizată Lady Challice Vidikas era de genul inutil. În copilărie, auzise povești despre vrăjitorie grozave si teribile, desigur, şi nu văzuse ea singură Moon's Spawn? în noaptea în care s-a scufundat atât de jos, partea inferioară ei crudă, foarte aproape, a pătruns pe cele mai înalte acoperişuri, şi atunci fuseseră dragoni pe cer şi o furtună la est despre'care se spunea că era o magie aprigă născută dintr-un război demonic din Gadrobi Hills, şi apoi timiditatea nebună confuză din spatele moşiei Lady Simtal. Dar nimic din toate acestea nu o afectase în mod real. Viaţa ei a alunecat prin lume atât de departe, aşa cum o' făcea majoritatea oamenilor, rareori atinsă de ceva dincolo de slujirile ocazionale ale unui vindecător. Tot ce avea în posesia ei era o împrăştiere de obiecte vrăjite menite să facă puţin mai mult decât să intre şi să se distreze.

Un astfel de obiect se afla acum în faţa ei, pe dulapul ei, o emisferă de sticlă aproape perfectă în care plutea o aparenţă de lună, strălucind la fel de

strălucitor ca pe cerul nopţii. Detaliile de pe fata sa erau exacte, cel puţin din momentul în care chipul lunii adevărate fusese vizibilă, în loc să fie înceţoşat şi nesigur aşa cum era acum.

Un cadou de nuntă, îşi aminti ea, deşi uitase de la cine venise. Unul dintre oaspeţii mai puţin neplăcuţi, bănui ea, poate cineva cu un ochi spre romantism în sensul de modă veche. Un visător, un adevărat binevoitor. Noaptea, dacă dorea întuneric în cameră, jumătatea globului avea nevoie de acoperire, pentru că strălucirea lui timidă era suficient de strălucitoare pentru a putea citi. În ciuda acestui inconvenient, Challice a păstrat cadoul şi, într-adevăr, l-a ţinut aproape.

Să fi fost pentru că Gorlas a dispreţuit-o? Oare pentru că, în timp ce odată păruse să-i ofere uri fel de promisiune, se transformase, de-a lungul timpului, într-un simbol al unui lucru timid cu totul diferit? O lună minusculă, da, strălucind atât de strălucitoare, totuşi acolo este timidă, ţinută în capcană, fără unde să meargă. Arzându-şi farul ca un strigăt de ajutor, cu un optimism care nu' s-a stins niciodată, o speranţă care nu a murit niciodată.

Acum, cand se uită la obiect, s-a trezit simţindu-se timidă de claustrofobie, de parcă şi-ar fi împărtăşit cumva soarta. Dar *ea* nu putea străluci peritru totdeauna/ nu-i aşa? Nu, strălucirea ei avea să se estompeze, se stingea chiar si acum. Şi aşa, deşi simţea acest simbol a

ceea ce ar putea fi, simţul ei devenise într-un fel de resentiment fascinat şi chiar să-l privească, aşa cum făcea ea acum, însemna să'-i simtă arderea, atingere, mistuindu-i mintea cu o durere care era aproape delicioasă.

Totul pentru că începuse să hrănească o dorinţă şi poate că aceasta era o vrăjitorie mult mai timidă decât îşi imaginase ea la început; într-adevăr, o feerie clătinând pe marginea unui blestem. Lumina lustruită a suflat în ea, i-a umplut mintea cu gânduri ciudate şi foame care deveneau din ce în ce mai disperate după linişte. Era atrasă într-o lume mai întunecată, un loc al îngădriinţelor hedoniste, un loc Qare nu ţine seama de viitor şi dispreţuia trecutul.

Îi făcu' semn, promiţând ' beatitudinea momentului mereu prezent şi era de găsit, ştia ea, *undeva acolo*.

îşi auzea soţul pe scări, demnindu-se în cele din urmă să o onoreze alături de compania lui, deşi după o noapte de băutură şi toată ridicarea bărbătească reciprocă de zgârieturi,' bătăi verbale şi îmbrăcăminte, el ar fi fost insuportabil. Ea nu dormise bine şi, să fie sincer, nu era deloc dispusă pentru el (dar apoi, îşi dădu seama, nu era deloc în dispoziţie pentru el de ceva vreme, acum – şoc!), aşa că s-a ridicat repede şi s-a dus la ea. vestiar privat. O călătorie în oraş s-ar potrivi cu odihna ei timidă; lipsă. Da, să mergi fără scop şi să priveşti detritusurile timidităţii nopţii, să te distrezi de ochii

plini de sânge şi de feţele nerâs şi de ultimul mârâit de argumente epuizate.

Şi îşi lua micul dejun pe un balcon de pe terasă, într- unul diritre restaurantele mai timide, poate Kathada's sau Oblong Pearl, permiţându-i să privească piaţa şi Parcul Borthen, unde servitorii plimbau câinii de pază şi bonele împingeau cărucioarele cu două roţi. care înghesuia o nouă generaţie de privilegiaţi, ascunşi în cuiburi de bumbac fin şi mătase.

Acolo, cu fructe proaspete şi o carafă de vin alb delicat şi poate chiar şi un bol ele ţevi, ea avea să observe toată viaţa şerpuind dedesubt, scutind un gând doar o dată şi apoi gata cu câinii pe care nu şi-i dorea şi copiii pe care îi nu a avut si probabil n-ar fi avut niciodată, avand m vedere predilecţiile lui Corlas. Să se gândească, o vreme, într-un mod chibzuit, la părinţii lui sila antipatia lor faţă de ea – convinsă că era stearpă, fără îndoială, dar nicio femeie nu a rămas însărcinată din acel loc, nu-i aşa? Şi despre propriul ei tată, acum văduv, cu ochii lui trişti şi zâmbetul pe care se străduia să-l modeleze de fiecare' dată când o privea. Să contemple, încă o dată, ideea de a-şi trage tatăl deoparte şi de a-l avertiza — despre ce? Ei bine, soţul ei timid, pentru unul, şi Hanut Orr şi Shardan Lim, de altfel. Visând la un mare triumvirat al tiraniei şi, fără îndoială, plănuieşte să-l realizeze. Dar atunci, ar râde, nu-i aşa? Şi spuneţi cum tinerii membri ai Consiliului erau toţi la fel,

arzător de ambiţie şi convingere, şi că ascensiunea lor nu era decât o chestiune de timp, la' fel de de neoprit ca o maree a oceanului şi, în curând, vor ajunge sa se timizi şi să-şi înceteze, planuri nesfârşite de uzurpare. Răbdarea, îi spunea el, este ultima virtute învăţată. *Da, dar adesea prea târziu pentru a avea vreo valoare,' dragă părinte. Uită-te la tine, o viaţă întreagă petrecută cu o Femeie pe care nu ai plăcut-o niciodată, iar acum, în sfârşit liber, te trezeşti cenuşiu, o aplecare proaspătă până la'umeri şi dormi zece clopote în ñecare noapte -*

Astfel de gânduri şi altele în timp ce ea se înviora şi începea să-si aleagă ţinuta pentru ziua respectivă. Şi în dormitorul de dincolo, îl auzi pe Gorlas aşezându-se pe' pat, fără îndoială, desfăcându-şi cizmele, ştiind bine că ea era aici, în camera minusculă şi clar că nu-'i pasă.

Şi atunci ce i-ar oferi Darujhistan în această zi strălucitoare? Ei bine, ea ar vedea, nu-i aşa?

Se întoarse de la a-şi privi studenţii în complex şi, cu ochii aţintiţi asupra lui, se încruntă. 'Olí tu esti.[1]

— Atunci, aceasta este noua recoltă? Sărutul dulce al lui Apsalar, Stonny.

încruntarea ei se încruntă şi trecu pe lângă el la umbra colonului, unde se aşeză pé banca de lângă arcada, întinzându-şi picioarele'. — Nu voi nega,

Gruntle. Dar este ceva ce am tot observat – copiii născuţi nobili vin toţi leneşi, supraponderali şi neinteresaţi. îndemânarea săbiei este ceva ce îşi doresc taţii lor pentru ei, la fel de dezastruoasă pentru ei' precum lecţiile de liră sau numerele de învăţare. Cei mai mulţi dintre'ei nici măcar nu pot tine săbiile de antrenament'mai mult de cincizeci de bătăi ale inimii si aici se aşteaptă să le pot transforma în ceva care valorează mai mult decât un muci în opt luni. Sărutul dulce al lui Apsalar? Da, voi accepta asta. Este *un* furt, bine.

— Şi vă aescurcăţi bine, văd.

îşi trecu o mână înmănuşată de-a lungul coapsei drepte. — Jambierele noi? Minunat, nu-i aşa?

— Uimitor.

— Catifea neagră nu funcţionează pe niciun picior vechi, ştii.

— Oricum, nu al meu.

— Ce vrei, Gruntle? Văd că barbele s-au estompat, cel puţin. Vestea a fost că ai strălucit în mod pozitiv când te-ai mtors.

'Un dezastru. Am nevoie de o nouă linie de lucru.

„Nu fi ridicol, este singurul lucru la care te pricepi la distanţă. Oafi ca tine trebuie să fie acolo, tăind prin craniile groase ale bandiţilor şi nu numai. Odată ce începi să rămâi pe loc, oraşul este condamnat şi se întâmplă că îmi place să locuiesc aici, aşa că, cu cât te întorci mai repede pe poteci, cu atât mai bine.

— Şi mie mi-ai fost dor de tine, Stonny.

Ea pufni.

— Apropo, Bedek şi Myrla sunt bine.

'Opreste-te acolo.[1]'

Oftă, frecându-şi faţa.

— Vreau să spun serios, Gruntle.

— Uite, o vizită ocazională este tot ce cer...

— Trimit bani.

'Tu faci? Este prima dată când am auzit de asta. Nici o menţiune de la Bedek şi despre cum se descurcă, ei bine, nu poţi să trimiţi mult său foarte des.

Ea s-a uitat la el. — Snell mă întâlneşte în afara uşii şi monedele îi ajung direct în mâinile lui – niă asigur, Gruntle. Oricum, cum îndrăzneşti? Am legalizat adopţia şi deci nu le datorez nimic, la naiba.

— Snell. Ei bine, asta probabil explică. Data viitoare încearcă Myrla sau Bedek, oricine în afară de Snell.

— Vrei să spui că micul rahat îl fură?

— Stonny, abia trec şi, gândindu-mă la asta, ei bine, te cunosc suficient de bine încât să ştii că, fie adopţie, fie nu, nu-i vei vedea murind de foame – pe niciunul dintre ei, mai ales pe fiul tău.

— Nu-i spune aşa.

'Stonny-[1]

„Sporul violului – îi pot vedea *chipul*, chiar acolo, în al lui Harllo, privindu-se la

mine. Văd clar, Gruntle. Şi ea clătină din cap, refuzând să-i întâlnească privirea, iar

E

icioarele ei se ridicaseră, strânseseră strâns, şi toată ravada dispăruse când îşi strânse strâns braţele pe ea însăşi, iar Gruntle simţi că inima îi frânge din noú şi nu mai era nimic din el. nu putea face, nimic din ce putea să spună pentru a face un pariu timid, doar mai rău.

— Ar fi bine să pleci, spuse ea cu o voce strânsă. — întoarce-te când lumea moare, Gruntle.

— Mă gândeam la Breasla Trygalle Trade.

Capul î se răsuci. 'Esti suparat? Ai o dorinţă de moarte?

— Poate că da.

— Atunci, pleacă din ochi. Hai, fugi şi omoară-te.

— Elevii tăi par gata să treaca peste cap, observă Gruntle. „Fundările repetate nu sunt uşoare pentru nimeni – mă îndoiesc că vreunul dintre ei va pútea merge din ce în ce mai timid”.

— Nu contează. Dacă chiar te gândeşti să te înscrii cu Trygalle, spune-o simplu.

— M-am gândit că ai putea să mă convingi să nu fac asta.

'De ce m-aş deranja? Tu ai viaţa ta la fel ca şi eu a mea. Nu suntem căsătoriţi. Nici măcar nu suntem iubiţi...

— A avut vreun succes în acea zonă, Stonny? Cineva ar putea.. *

— încetează cu asta. Opreşte

totul. Eşti aşa de fiecare dată când te întorci de la unul rău. Toţi plini de milă şi aproape picurând sfinţenie în timp ce încerci să mă convingi.

— Te-am convins de ce?

— Fiind om, dar am terminat cu asta. Stonny Menackis a murit cu ani în urmă. Ceea ce vezi acum este un hoţ care conduce o şcoală şi nu-şi învaţă nimic să diablonii cu pipi în vene. Sunt'aici doar sa-i sug pe proştii banii lor. Sunt aici doar să-i mint despre cum fiul sau fiica lor este un duelist campion în devenire.

— Deci nu mă vei convinge să nu semnez cu Trygalle, atunci. Gruntle se întoarse spre arcadă. — Văd că nu fac nimic bun aici. îmi pare rau.[1]

Dar ea întinse mâna şi îl apucă de antebraţ când era pe cale să plece. — Nu, spuse ea.

— Nu ce?

— Ia-mi-o, Gruntle, nu e nimic bun într-o dorinţă de moarte.

— Bine, spuse el, apoi plecă.

Ei bine, el încurcase totul din nou. Nimic nou în asta, vai. Ar trebui să-l vâneze pe Snell, să-l scuture sau două. Cel puţin, sperie-l. Fă-l sa verse acolo unde şi-a îngropat tezaurul. Nu e de mirare că îi place să stea pe prag. Ţinând un ochi, presupun.

Cu toate acestea, Gruntle a continuat să se întoarcă la toate aceste adevăruri neplăcute, la viaţa pe care era ocupat să o irosească, la inutilitatea tuturor

lucrurilor la care a ales să-i pese – ei bine, nu în întregime adevărat. Acolo era băiatul, dar apoi, rolul unui unchi ocazional nu putea să valorize prea mult, nu-i aşa? Ce înţelepciune ar putea să transmită? Foarte puţin, dacă ar fi privit înapoi la ruina vieţii sale de până acum. însoţitori morţi sau pierduţi, adepţii putrezind m pământ, mormanele de cenuşă din bătăliile trecute şi deceniile petrecute şi-şi risca viaţa pentru a-şi proteja posesiunile altcuiva, cineva care s:a îmbogăţit fără a risca ceva care merită. Oh, Gruntle s-ar putea să plătească pentru serviciile lui, şi-ar putea chiar să- şi sângereze angajatorii şi de ce nu?

De aceea, dacă mă'gândesc la asta, toată treaba cu Breasla Trygalle Trade începea să aibă sens pentru el. Un acţionar era doar asta, cineva cu o acţiune în acţiune, profitând de propriile eforturi, fără un prost gras în' aripi aşteptând cu mâinile transpirate.

A fost aceasta o dorinţa de moarte? Cu greu. O mulţime de acţionari au supravieţuit, iar cei deştepţi s-au asigurat că iese înainte de a fi prea târziu, au' ieşit cu suficientă avere pentru a cumpăra o proprietate, pentru a se retrage într-o viaţă de lux fericit. Oh, asta a fost doar pentru el, nu-i aşa? *Ei bine, când eşti bun doar la un singur lucru, atunci nu mai faci asta, ce mai rămâne decât să nu faci nimic?*

Cu un acolit plângător al lui Treach

zgâriindu-i uşa în fiecare noapte. Tigrul verii ar urla, Aleasă . Totuşi aici stai indolent în pat ae mătase, timid. Ce zici de luptă? Dar sângele şi strigătele celor pe moarte? Dar haosul şi mirosul deşeurilor vărsate, rănile muritoare care se îhcolesc în nămol si noroi? Ce zici de cearta cumplită din care ieşi simţindu-te atât de imposibil de viu?[1]

Da, ce-i cu asta? Lasă-mă să stau aici, bubuind această toarce adâncă şi satisfăcută. Până când războiul mă găseşte, şi dacă nu mă găseşte niciodată, ei bine, e bine pentru mine.

Bah, nu păcălea pe nimeni, mai ales pe el însusi. Nu era nici un soldat, este adevărat, dar părea că haosul l-a găsit totuşi. Blestemul tigrului, că, chiar şi atunci când se ocupă de treburile lui, o mulţime de proşti cu ochi zdrobiţi vin scandând în junglă, bătând pământul. A fost adevărat? Probabil că nu, din moment ce nu exista niciun motiv pentru a vâna tigri, nu-i aşa? Trebuie să fi inventat scena sau să fi văzut visele lui Tr'each. Pe de altă parte, vânătorii nu au bărbit fiare de tot felul în vizuini, peşteri şi vizuini? După o scuză absurdă despre pericolele pentru animale sau orice altceva, gloata a plecat, dornică de sânge.

Iarbă-mă, vrei? Oh, te rog fă – şi dintr-o dată, şi-a găsit starea de spirit schimbată, mercurioasă şi deodată clocotită de furie.

Mergea pe o stradă, aproape acum

de locuinţa lui, totuşi trecătorii îşi pierduseră cu toţii faţa, nu deveniseră altceva decât bucăţi mobile de carne'şi voia să-i omoare pe toţi.

O privire în jos la mâinile lui şi a văzut tăieturile negre ale ghimpelor tigrului adânci ca un jet de praf, şi a ştiut atunci că ochii îi sclipeau, că dinţii îi erau dezgolit, caninii strălucind si el a ştiut, de asemenea, de ce formele amorfe, pe lângă ef se strângeau din calea lui. Dacă doar unul s-ar apropia, ar putea izbi, deschide gâtul şi gustă creta sărată de sânge de pe limbă. În schimb, prostii se năpusteau, se înghesuiau în pragurile uşilor sau navăleau pe alei.

Neimpresionat, dezamăgit, se trezi la uşa lui.

Ea nu a înţeles, sau poate s-a descurcat prea bine. Oricum ar fi, avusese dreptate spunând că el nu aparţine oraşului ăsta sau altuia. Toate erau cuşti, iar trucul pe care nu-f învăţase niciodată era cum să fie liniştit trăind într-o

CUŞQă.

' *În orice caz, pacea ja fost supraevaluată – uită-te la Stonny, până la urmă. îmi iau partea mea, averea şi le cumpăr o viaţă nouă – o viaţă cu slujitori şi aşa, o casă 'cu o grădină închisă unde să poată fi dus şi'să stea la soare. Copiii timizi; educaţi corespunzător; da,' un tutore răutăcios care să-l ia pe Snell de gât şi să-l înveţe puţin respect. Sau dacă nu respect, atunci teroare sănătoasa. $i*

pentru Harllo, o şansă la un viitor.

Una ar trebui să fíe tot ce am nevoie şi pot supravieţui unuia, nu-i aşa? Este cel puţin ce pot face pentru ei. Între timp, Stonny se va ocupa de lucruri – asigurându-se că moneda ajunge la Myrla.

Unde am văzut blestemata aia de trăsură?

Era jiin nou la uşa lui, de data aceasta cu vedere la stradă. încărcat cu echipament de călătorie, cu arme şi pelerina lui de ploaie căptuşită cu blană — cea nouă care mirosea a oaie — şi aşa era clar că trecuse ceva timp, dar genul care nu avea consecinţe timide, care nu făcea altceva decât ceea ce trebuia făcută, fără gânduri irosite. Nimic de genul ezitării, sau cântărirea neclintită a posibilităţilor sau gemetele înainte şi înapoi pe care unii l-ar putéa numi deliberare înţeleaptă.

Mergând acum, acest lucru este prea puţin important. De ce, nimic nu a avut semnificaţie, nesfioasă, până în momentul în care ghearele sunt dezvelite şi mirosul de sânge dă muşcătura în aer. Şi acel moment a aşteptat undeva înainte şi s-a apropiat, pas cu pas, pentru că atunci când un tigru decide că este timpul sa vâneze, este timpul să vâneze.

Snell a venit în spatele carierei sale, încântat de propria sa pricepere la furt, de a urmări creatura care stătea în iarba

înaltă fără să ştie, dovedind că Harllo nu era potrivit pentru lumea reala, lumea în care totul era o ameninţare şi trebuia luat. ai grijă să nu aibă grijă de tine. A fost g'enul'potrivit de lecţie pe care Snell să o dea, aici, în sălbăticie.

Ţinea într-o mână un sac plin cu consiliile de argint pe care' le adusese mătuşa Stonny, două căptuşeli de pânză de pânză si gâtul bine înnodat pentru a putea' strânge strâns. Sunetul pe care l-au făcut monedele când au lovit partea laterală a capului lui Harllo a fost cel mai satisfăcător, trimiţând un şoc de fior prin Snell. Şi felul în care capul acela' odios ' s-a prăbuşit într-o ' parte, corpul mic strângându-se la pământ, ei bine, asta era o privelişte pe care avea să-l preţuiască.

A dat cu piciorul în forma inconştientă o vreme, dar fără mormăituri şi scâncete nu a fost lă fel de distractiv, aşa că a plecat. Apoi, adunând sacul uriaş de bălegar, a pornit spre casă. Mama lui ar fi încântată de' atragere şi i-ar pune un sărut pe frunte, iar el s-ar putea bucura o vreme, iar când cineva ar fi câştigat timid, se întreba unde a ajuns Harllo, de ce, le-ar fi spus că va l-am văzut jos la docuri, vorbind cu vreun marinar. Când băiatul nu venea acasă în seara asta, Myrla s-ar putea să-l trimită pe Gruntle să coboare şi să verifice malul apei, unde va afla că două nave au navigat în acea zi, sau trei, si că era acolo un tip de grunt nou pe una

dintre ele. lor? Poate da, poate nu, cine a fost atent la astfel de lucruri?

Consternare, deci, şi griji, şi doliu, dar nimic din toate astea nu va dura mult. 'Snell avea să devină cel preţios, cel mai cu ei, cel de care aveau nevoie să aiba grijă, să protejeze şi să-şi coşească. Aşa cum a fost înainte, aşa cum trebuia să'fie.

Zâmbind sub soarele strălucitor al dimineţii, cu păsările cu picioare lungi ciugulind noroi pe apartamentele de pe lacul din stânga lui, Snell a pornit drumul înapoi spre casă. O zi bună, o zi în care te simţi atât de viu, atat de liber. El îndreptase lumea, întreaga lume.

Păstorul care l-a găsit pe băieţelul în iarba vârfului cu vedere la drumul spre Maiten şi apoi Poarta celor doi boi era un bătrân cu genunchi artritici care ştia că utilitatea lui se sfârşise şi, mtr-adevăr, foarte curând avea să se descopere, de muncă, felul în care stăpânul de turmă îl privea hârâind şi sprijinindu-se prea mult de toiag. Examinându-l pe băiat, a fost surprins să-l găsească încă m viaţă, iar asta i-a adus gânduri despre ce ar putea face cu un astfel de arici în grija lui.

Merită efortul? Şi-ar putea aduce soţia înapoi aici, cu căruţa, şi împreună ar putea ridica cadavrul în pat şi să-l duca înapoi la coliba lor de pe malul lacului. Ingrijeşte-l şi vezi daca a trăit sau a murit, hrăneşte-l suficient dacă se ajunge la asta, şi apoi?

Ei bine, a avut gânduri, da, multe

gânduri despre asta. Niciuna dintre ele plăcută, dar cine a spus că lumea este un loc plăcut? Proveniţii erau un vânat cinstit şi asta era o regulă undeva, era'sigur de asta, o regulă, la fel ca să

g

ăsească salvare pe plajă. Ceea ce ai descoperit că deţii şi anii le-ar face bine, m plus.

Şi el a concluzionat că a fost o zi bună.

Şi-a amintit de copilărie, alergând sălbatic pe străzi şi alei,'urcându-se pe acoperişuri noaptea pentru a se uita cu mirare la infamul Drum al' Hoţilor. Aşadar, invită această aventură de dragoste sub lumina secretă a lunii, în timp ce dormeau toţi toţi toţi şi ar putea fi victime în camerele neluminate de dedesubt'.

A alerga sălbatic, iar pentru copil un drum era la fel de bun ca altul, poate pariu că timid, atâta timp cât existau mister şi pericol la fiecare pas. Chiar şi mai târziu, când acel pericol devenise prea real, pentru C'utter fusese o viaţă care se desfăşura, dezvăluind o mimă plină de mirare.

Romantismul era pentru proşti, acum ştia. Nimeni nu a preţuit inima dată, nimeni nu a văzut acel' sacrificiu pentru darul preţios care era. Nu, doar un lucru de apucat, răsucit de mâini nepăsătoare, apoi strâns uscat şi aruncat. Sau o marfă şi nimic mai mult, niciodată la' fel de dorit ca următorul, cel în aşteptare sau

cel deţinut de altcineva. Sau, ceva mult mai rău, un cadou prea preţios pentru a fi acceptat.

Natura respingerii, îşi sj>use el, era irelevantă. Durerea şi durerea sunt timide, împărţite în arome singulare, amare şi lipsite de viaţă, iar prea 'multe dintre ele au putrezit sufletul. Ar fi putut lua alte drumuri. Ar trebui sa aiba. Poate că a mers pe calea lui Murillio, o nouă dragoste în fiecare seară, adoraţia femeilor disperate, brunchuri elegante pe balcoane' şi întâlniri discrete sub frunzele şoptite într-o grădină privată.

Sau ce zici de Kruppe? Un maestru cel mai înţelept faţă de care ar fi putut să se înveţe şi mai departe decât o făcuse deja, în arta furtului înaft, în dispunerea obiectelor furate, în achiziţionarea de informaţii valoroase disponibile oricui era dispus să plătească şi să plătească, bine. În aprecierea corespunzătoare a vinurilor, încercări şi ţinute nepotrivite. O viaţă întreagă de încântare de heruvic'i, dar chiar a existat loc în lume pentru mai mult de un Kruppe?

Cu siguranţa nu!

Era de preferat, deci, această cale a pumnalelor, acest dans al umbrelor şi luarea de vieţi pentru monedă fără măcar sancţiunea unui soldat (de parcă asta ar conta)? Rallick nu ar fi de acord. Iar Murillio ar clătina din cap, iar Kruppe dădea din sprâncene, iar Meese ar putea rânji şi ar putea să mai apuce din picioare, cu Inlta j>rivind' cu

E

rivirea maternă. Şi ar exista acea strălucire m ochii lui ulty, nuanţată acum de adevărul amar că nu mai era suficientă pentru unul ca el, că nu putea decât să viseze, că, cumva, fiind un asasin, l-a pus într-o poziţie atât de înaltă încât ea existenta umilă ca femeie slujitoare era sub nicio formă. Acolo unde chiar şi eforturile lui de prietenie au fost percepute ca milă şi condescendenţă, suficiente pentru a o arunca în lacrimi la cuvântul greşit, privirea ratată.

Cum timpul viselor de viitor părea să treacă neobservat, pană când, reînviindu-le, un bărbat şi-a dat seama, cu un şoc, că privilegiul nu mai era al lui de a distra, că aj>arţine acelor feţe mai tinere pe care le vedea din toate părţile, râzând. în cârciumă şi pe străzi, *alergând sălbatic.*

— Te-ai schimbat, spuse Murillio de pe patul în care se întindea, sprijinit pe perne, cu părul atârnând nelegat şi nespălat, „şi nu sunt sigur că e în bine”.

Cutter' se uită o clipă la vechiul său prieten, apoi întrebă: „Ce e mai bine?”

— Ce-i mai bine. Nu ai fi pus acea întrebare, şi cu siguranţă nu în acest fel, ultima dată când te-am văzut: Cmeva ţi-a frânt inima, Crokus, nu Challice D'Arle, sper!

Zâmbind, Cutter clătină din cap. — Nu, şi ce ştii, aproape că am uitat numele ei timid. Faţa ei, cu siguranţă. . iar acum numele este Cutter, Murillio.

'Daca spui tu.[1]

Tocmai o făcuse, dar în mod clar

Murillio era mai rău la uzură, nu la nivelul lui obişnuit de conversaţie. Dacă ar fi făcut un argument spunând' asta, ei bine, poate Crokus ar fi smuls momeala. *Este întunericul din sufletul meu. . nu, nu contează.*

„Şapte oraşe, nu-i aşa? Ţi-a luat timp să ajungi acasă.

— O călătorie lungă' pentru nava pe care eram. Traseul de nord, de-a lungul lanţurilor de insule, a rămas blocat într-o cogălie mizerabilă â unui port timp de două sezoane întregi – primele furtuni de iarnă, la care ne aşteptam, apoi o primăvară plină de plute de gheaţă perfide', ceea ce noi nu am făcut – nimeni nu a făcut-o., de fapt.[1]

— Ar fi trebuit să rezerve un pasaj pentru un comerciant Moranth.

Cutter îşi întoarse privirea. — Nu am avut de ales, nici pentru navă, nici pentru compania de pe ea.

— Deci ai petrecut o perioadă mizerabilă la bord?

El a oftat. — Nu vina lor, nici unul dintre ei. De fapt, mi- am făcut prieteni buni...

— Atunci unde sunt ei acum?

Cutter ridică din umeri. — îmi închipui că împrăştiat.

— îi vom întâlni? întrebă Murillio.

Se întrebă de această linie de întrebări, se trezi ciudat de iritat de interesul aparent al lui Murillio pentru oamenii cu care se întorsese. — Câteva, poate. Unii au păşit pe ţărm doar pentru

a pleca din nou, prin orice mijloace posibile – deci, nu oricare dintre ele. Ceiîalti. . vom vedea.

— Ah, eram doar curios.

'Despre ce?[1]

— Ei bine, pe care dintre grupurile tale de prieteni l-ai considerat mai jenant, presupun.

'Nici![1]

— îmi pare rău, nu am vrut să jignesc. . Cutter. Doar pari oarecum. . neliniştit, de parcă ai prefera să fii în altă parte.

Nu este atât de uşor. — Se simte totul. . diferit. Asta e tot. Un pic de şoc, să te găsesc aproape mort.

„îmi imaginez că a-I învinge pe Rallick într-o luptă cu cuţitele a fost, de asemenea, destul de şocant.”

Cutter nu prea voia să se gândească la asta. — Nu mi- aş fi putut imagina niciodată ca vei pierde un duel, Murillio.

„Uşor de făcut, când esti beat si nu porţi pantaloni”.

'Oii.'

— De fapt, niciuna dintre acestea nu este relevantă pentru situaţia mea actuală. Am fost nepăsător. De ce am rost neglijent? Pentru că îmbătrânesc. Pentru că totul încetineşte, incetinesc . Uită-te la mine, întinsă aici, vindecata, dar plină de dureri, dureri vechi şi nimic altceva decât cenuşă rece în sufletul meu. Mi s-a oferit o a doua şansă şi intenţionez să o iau.

'Sens?'

Murillio îi aruncă o privire. Părea să spună ceva, apoi s- a răzgândit şi a spus altceva. — Mă duc să mă retrag. Adevarat, nu am economisit mult, dar atunci, ar trebui să pot trăi cu aşteptări mai modeste, nu-i aşa? Există o nouă scoală de duel în Daru. Am auzit că merge destul de bine, liste lungi de candidaţi şi toate astea. Aş putea ajuta, câteva zile pe săptămâna.

— Gata cu văduvele. Gata cu întâlnirile clandestine.

'Exact.'

— Vei fi un instructor bun.

— Nu probabil, răspunse el cu o grimasă, dar nu am nicio aspiraţie să fiu una, fie timid. E muncă, asta-i tot. Jocul picioarelor, formele, echilibrul şi sincronizarea — cu atât mai serioase pot obţine de la altcineva.

„Dacă intri acolo vorbind aşa”, a spus Cutter, „nu vei fi angajat niciodată”.

— Mi-am pierdut capacitatea de a fermeca?

Cutter oftă şi se ridică de pe scaun. 'Mă îndoiesc de asta.'

— Ce te-a adus înapoi? întrebă Murillio.

întrebarea l-a oprit. — O îngâmfare, poate.

— Ce fel de îngâmfare?

Oraşul este în pericol. Are nevoie de mine. — Oh, spuse el, întorcându-se spre uşă, copilul timid, amabil. Fii bine, Murillio – cred că ideea ta este una bună, aj>ropo. Dacă Rallick trece să mă caute,

spune-i că mă voi întoarce mai târziu.

A urcat scările din spate, a trecut prin bucătăria umedă şi îngustă şi a ieşit pe alee, unde răcoarea nopţii care tocmai trecut a rămas în aer. Trebuia să vorbească cu Rallick Nom, dar nu chiar acum. Se simţea uşor băut cu pumnul. Şocul revenirii lui, presupunea el, ciocnirea din interiorul'său între cine fusese cândva şi cine era acum. Avea nevoie să se stabilească, să-si ia confuzia din minte. Dacă ar putea începe să vadă clar din nou, ar şti ce să facă.

Ieşi m oraş, atunci, să rătăcim. Nu chiar' *să fugă*, nu-i aşa?

Nu, acele zile au trecut de mult.

Rana se vindecase repede, amintindu-i că au avut loc schimbări – pulberea de otataral pe care o frecase în piele cu doar câteva zile în urmă, sau aşa părea. Pentru a începe o noapte de crimă acum ani de zile. Celelalte schimbări, însă, s-au dovedit mult mai deconcertante. Pierduse atât de mult timp. A dispărut din lume, iar lumea a continuat fără el. Ca şi cum Rallick Nom ar fi fost mort, da – nu diferit de asta, doar că acum s-a întors, ceea ce nu era aşa cum ar trebui să fie lucrurile. *Trageţi un băţ din noroi şi noroiul se închide pentru a înghiţi gaura, până când nu rămâne niciun semn ca băţul a existat vreodată.*

Era încă un asasin al Breslei? Nu în acest moment, iar acest adevăr i-a

deschis atât de multe posibilităţi, încât mintea i s-a zguduit, s-a clătinat înapoi la mai simplă, fără sfială, de a coborî în catacombe, mergând până la Seba Krafar şi anunţându-şi întoarcerea, reluând, da, vechiul lui. viaţă.

Şi dacă Seba semăna ceva cu bătrânul Talo, zâmbea şi spunea *bine ai revenit*, *Rallick Nom .* Din acel moment, şansele ca Rallick să revină în viaţă au fost practic inexistente. Seba avea să vadă imediat ameninţarea care se afla în faţa lui. Vorcan îl favorizase pe Rallick şi doar asta era suficientă timiditate pentru a scăpa de el.' Seba nu-şi dorea rivali – se săturase ae aceştia dacă povestea lui Krut'e despre războiul fracţiunilor era exactă.

Avea o altă opţiune când era vorba de breaslă. Rallick putea să intre şi să'-l omoare pe Seba Krafar, apoi să anunţe că este Maestru interimar, aşteptând întoarcerea lui Vorcan. Sau ar putea să stea ascuns cât mai mult timp posibil, aşteptând ca Vorcan să facă propria ei mişcare. Apoi, cu ea stăpânind cuibul încă o dată, el ar putea ieşi din lemn şi anii aceia lipsă ar fi ca nimic, ar fi fără nicio timiditate. Atât a împărtăşit cu Vorcan şi din această cauză ea nu avea încredere în nimeni, în afară de Rallick. Ar fi al doilea la comandă şi cum ar putea să nu fie mulţumit de asta?

Oh, aceasta a fost o criză veche – acum ani. Gândul lui că Turban Orr va fi ultima persoană pe care a ucis-o a fost la

fel de prost atunci ca acum.

S-a aşezat pe marginea patului din camera lui. Din sala de dedesubt îl auzea pe Kruppe expunând despre gloria micului dejun, punctat de un comentariu mut, făra îndoială, sălbatic al lui Meese, si cu cei doi era într-adevăr ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat. Nu acelaşi lucru se poate spune despre Murillio, vai. Nici pentru Crokus, care se numea acum Cutter – un nume de asasin cu siguranţă, prea potrivit pentru bărbatul în care devenise Crokus. *Acum cine l-a invătat să lupte cu astfel de cuţite? Ceva din stilul Malazan – Gheara*, *de fapt.*

Rallick se aştepta sa vină în vizită pe Cutter, anticipase lansarea unui asediu de întrebări. Ar vrea să explice, nu-i asa? încercaţi să-i justificaţi deciziile timide faţă de Rallick, chiar şi atunci când nu exista o justificare posibilă. *Nu m-a ascultat*, *nu-i aşa? Mi-am ignorat avertismentele. Doar prostii cred că pot face diferenţa timiditatea.* Deci, unde era? *Cu Murillio*, *mă aştept reţinând inevitabilul.*

O bătaie scurtă la 'uşa şi Irilta a intrat – ea trăia greu în ultimul timp, putea să vada el, iar astfel de lucruri păreau să ajungă mai repede din urmă cu femeile decât cu bărbaţii – deşi atunci când bărbaţii mergeau, mergeau repede. — Ti-am adus micul dejun, spuse ea, ducând o tavă peste. ‘Vedea? Mi-am amintit totul, până la smochinele îmbibate cu miere.

Smochine înmuiate cu miere? —

Mulţumesc, Irilta. Spune-i lui Croer, Cutter, că aş vrea să-l văd acum.

‘El a făcut? Când?[1]

Ea a ridicat din umeri. — Nu cu mult timp în urmă, potrivit lui Murillio. Făcu o pauză pentru o tuse timidă, care ii înroşi faţa lată.

—' Gă'seşte-te un vindecător, spuse Rallick când a terminat.

— Ascultă, spuse ea, deschizând uşa în urma ei, nu am niciun regret, Rallick. Nu mă aştept la un sărut al lui Dumnezeu de la celălalt consilier şi nimeni nu va spune despre Irilta că nu s-a distrat când era în viaţă, nu domnule?

A mai adăugat ceva, dar din moment ce se afla pe coridor şi închidea uşa, Rallick nu prea l-a prins. S-ar putea să fi fost ceva de genul „ *încearcă să mesteci acea lecţie*. . ', dar atunci, ea nu a fost niciodată cea neplăcută, nu-i aşa?

Se uită în jos la tavă, se încruntă, apoi o ridică şi se ridică.

Ieşi pe coridor, echilibrând-o cu o mână, în timp ce ridica zăvorul uşii alăturate şi intră în camera lui Murillio.

— Acesta este al tău, spuse Rallick. — Smochine înmuiate cu miere, preferatele tale.

Un mormăit de la Murillio pe pat. „Explică aceste fâşii de jerky condimentat – tu eşti ceea ce mănânci, nu?

— Atunci nu eşti chiar atât de dulce pe cât crezi, spuse Rallick, aşezând tava jos. — Sărmana Irilta.

— Sărmana Irilta nimic — acea femeie s-a aglomerat mai mult în anii ei decât toţi ceilalţi la un loc, aşa ca acum e pe moarte, dar nu se va deranja' cu niciun vindecător, fii timidă; pentru că, cred, e gata să plece. El clătină din cap când întinse mâna spre prima smochină smălţuită. — Daca ar şti că esti mila de ea, probabil că te-ar ucide pe adevărat, Ral timid.

— Ţi-a fost dor de mine, nu-i aşa?

O pauză, o privire cercetătoare, apoi Murillio muşcă smochina.

Rallick se duse şi se aşeză pe unul dintre cele două scaune care înghesuiau încăperea împreună cu patul. — Ai vorbit cu Cutter?

'Oarecum.[1]

— Credeam că va veni să mă vadă.

'Ştiai?'

— Faptul că nu a făcut-o nu ar trebui să mă facă să cred că s-a speriat, nu-i aşa?

Murillio clătină încet din cap.

Rallick oftă. Apoi a spus: „L-am văzut pe Coli aseară – aşa că planul nostru a funcţionat. Şi-a recâştigat moşia, şi-a recâştigat numele, respectul de sine. Ştii, Murillio, nu credeam că ceva ar putea merge atât de bine. Asa de. .

Î

ierfect. Cum, numele lui Hood, ne-am descurcat vreodată a aşa ceva?

— A fost o noapte pentru miracole.

'Simt. . pierdut.[1]

— Nu este surprinzător, răspunse Murillio, întinzând mâna spre o altă smochină. — Mănâncă puţin din acel sacadat – mirosul mă face greaţă.

— Mai bine cu respiraţia mea?

— Ei bine, nu văd să ne sărutăm prea curând.

— Nu mi-e foame, spuse Rallick. „Am fost când m-am trezit prima dată, cred, dar asta a dispărut”.

— Te-am trezit – ai dormit tot timpul ăsta în Finnest House? Toate ascunse în pat?

— Pe piatră, chiar în interiorul uşii. Cu Vorcan întins chiar lângă mine, aparent. Ea nu era acolo când am venit. Doar un îaghut strigoi.

Murillio părea să se gândească la asta o vreme, apoi spuse: — Deci, ce acum, Rallick Nom?

— Aş fi vrut să ştiu.

Baruk ar putea avea nevoie de lucruri ca înainte.

— Vrei sa spui că ai păzi spatele lui Cutter? Să fii cu ochii pe Coli? Şi cât timp înainte ca Breasla să afle că m-am întors? Cât timp înainte să mă doboare?

— Ah, Breasla. Ei bine, m-am gândit că te vei îndrepta direct înăuntru, vei arunca câteva zeci de corpuri fără viată si vei relua locul care ţi se cuvine. Cu Vorcan înapoi. . £i bine, roi se pare evident ce trebuie făcut.

— Asta nu a fost niciodată stilul meu, Murillio.

— Stiu, dar circumstanţele se

schimbă.

— £i doar nu.

— Se va întoarce, spuse Murillio. — Când e gata să vorbească cu tine. Ţine minte că a plecat şi a adunat câteva cicatrici noi, profunde. Unii dintre ei încă sângerează, cred. Făcu o pauză, apoi spuse: „Dacă Mammot nu ar fi murit, ei bine, cine stie ce s-ar fi putut întâmpla. în schimb, a plecat cu familia Malazan, ca să o întoarca pe Apsalar acasă – o, văd că habar n-ai despre ce vorbesc. Bine, lasă-mă să-ţi spun povestea cum s-a încheiat acea noapte, după ce ăi plecat. Mănâncă doar blestematul ăla de sacadat, te rog!

— Tu conduci un târg al naibii de greu, prietene.

Şi pentru prima dată în acea dimineaţă, l-a văzut pe Murillio zâmbind.

Mirosul ei s-a lipit de aşternut, suficient de dulce încât să-l facă să plângă, şi chiar şi o parte din căldura ei a rămas, sau poate că era doar soarele, lumina aurie care pătrundea de la fereastră şi purtând cu ea sunetul vag tulburător al păsărilor, imperecherea în copacul din curtea din spate. *Nu trebuie să fiţi atât de freneţi, micuţilor Există tot timpul din lume. Ei bine, el ar simţi asta chiar acum, nu- i aşa?*

' Ea lucra la volan în camera exterioară, un sunet care îi umpluse odinioară viaţa, doar ca să dispară şi acum, în cele din urmă, să revină. De parcă nu ar fi existat crime sordide de

banditism şi sclavie care veneau ca o pedeapsă rezonabilă, de j>arcă nu ar fi existat nici un şanţ putrezitor întins în cătuşa alături de barbari Teblori. Niciun războinic uriaş atârnând de o cruce în mijlocul navei, cu Torvald prelingând o apă salmară între buzele crăpate ale prostului. Fără furtuni vrăjitorie, fără rechini, fără tărâmuri întortocheate din care să te târîşti înăuntru şi din care să iasă. Fără vise de înec – nu, tot ceea ce' fusese viaţa altcuiva, o poveste cântată de un bard pe jumătate beat, publicul atât de neîncrezător încât erau momente de furie, gata să-l sfâşie pe idiot în bucăţi la povestirea unuia mai puţin probabil, exploata. Da, viaţa altcuiva. Roata nu se învârtea, ca întotdeauna, iar ea' lucra lutul şi îi dădea formă, simetrie, frumuseţe. Bineînţeles, nu făcea niciodată cea mai bună treabă a dbua zi după o noapte de dragoste, de parcă ar fi consumat ceva esenţial, oricare ar fi fost ceea ce a alimentat creativitatea şi, uneori, el se simţea rău din cauza asta. Ea râdea şi clătina din cap, respingând îngrijorările lui, învârtând roata şi mai tare.

Văzuse, pe rafturile camerei exterioare, zeci de oale mediocre. Ar trebui să-l deranjeze acest fapt? S-ar putea să fie, o dată, dar nu mai mult. El dispăruse din viaţa ei – însă nu avea niciun motiv pentru ca ea să se irosească într-o priveghere singuratică sau o perioadă lungă de doliu pro timid.

Oamenii s-au înţeles cu lucrurile şi aşa ar trebui. Bineînţeles că îşi luase îndrăgostiţi. S-ar putea să-i mai aibă, de fapt, şi fusese ceva timid; im miracol că ea a fost singură când â apărut el – pe jumătate se aşteptase la o divinitate exagerată de muşchi, cu plete aurii ciufulite şi genul de falca care doar implorat să fie lovit cu pumnul pentru a răspunde la uşă.

— Poate că îşi vizitează mama, mormăi Torvald.

Se ridică, îşi' răsuci picioarele si îşi aşeză picioarele pe covoraşul ţesut care acoperea podeaua. A observat că pe covoraş fuseseră cusute perne plate, umplute cu timid lavent care trosnea sub picioarele lui. — Nu e de mirare că picioarele ei miroase bine. Oricum, nu-l deranja ce făcuse ea în tot acest timp. Nici măcar nu o deranjează dacă ea încă mai făcea câteva lucruri acum, desi acele lucruri ar putea face lucrurile puţin aglomerate. — Lucruri, corect.

Ziua începuse şi tot ce trebuia să facă era să rezolve anumite probleme şi apoi îşi putea relua viaţa de cetăţean al Darujhistanului.' Poate vizitaţi câţiva prieteni vechi, câţiva membri ai familiei sale înstrăinate (cei care ar vorbi cu' el, în orice fel), vedeţi site-urile care l-ar face cel mai nostalgic şi gândiţi-vă la ce merge de a face cu restul vieţii lui.

Dar mai întâi lucrurile. Trasându-şi hainele tăiate străine (setul curat, care se uscate într-o stare destul de şifonată,

vai), Torvald Nom se îndreptă spre camera exterioară. Era cu spatele la el în timp ce se apleca deasupra volanului, cu picioarele pompând pedalele. A văzut vasul mare cu apă curată acolo unde era întotdeauna, s-a dus şi şi-a stropit raţa. I s-a reamintit că avea nevoie de un bărbierit, dar acum putea să plătească timid pe altcineva să facă astfel de lucruri. Oportuniştilor vor veni recompense. Cineva spusese că, odată, era sigur.

„Dulceaţa mea!”

Ea se întoarse pe jumătate şi îi zâmbi. — Uite cât de rău este asta, Tor. Vezi ce ai făcut?

— Este temperamentul, desigur...

— Sunt coapse obosite, spuse ea.

— O plângere comună? întrebă el, mergând pe lângă rafturi şi aplecându-se pentru a studia un teanc de farfurii nealiniate.

— Destul de rar, de fapt. Ce crezi că vezi acolo sus, soţule, nu este. Este noul stil pe care toată lumea şi-l doreşte în aceste zile. Simetria este moartăA trăiască cei stângaci şi strâmbi. Orice doamnă nobilă îşi doreşte o verisoară' săracă la ţară, vreo mătuşă sau mătuşă străbătută cu degete înţepenite, care face vesela pentru rudele ei, să fie timidă, între strângerea gâtului de găină şi decojirea tărtăcuţelor.

— E o minciună complicată.

— Oh, nu s-a spus niciodată, Tor, doar subînţeles.

„Nu m-am j>riceput niciodată să deduc ceea ce este subînţeles. Daca nu se deduce implicit.

— Am avut exact doi iubiţi, Tor, şi niciunul nu a durat mai mult de câteva luni. Vrei numele lor?

— Îi cunosc?

Când ea nu răspunse, el aruncă o privire şi o găsi privindu-l. — Ah, spuse el cu înţelepciune.

— Ei bine, atâta timp cât nu începi să-ţi mişti ochii la toţi cei care intră aici sau mă salută pe stradă — dacă aşa va fi cazul, atunci ar fi bine să-ţi spun...

— Nu, nu, dragă. De fapt, misterul este. . intrigant. Dar asta nu va supravieţui ştiinţei mele efective.

'Este adevărat. De aceea nu te voi întreba despre nimic. Unde ai fost, ce ai făcut.

— Dar asta e diferit!

Sprâncenele ei s-au ridicat,

— Nu, într-adevăr, spuse Torvald, apropiindu-se. — Ce ţi-am spus aseară, nu am exagerat.

IDaca spui tu.'

Isi dădea seama că ea nu îl credea. 'Sunt înţepat. Zdrobit.'

— Ar fi bine să pleci, spuse Tiserra, întorcându-se încă o dată la bulgărea de lut de pe roată. — Ai o datorie de lichidat.

— Prada nu este lipicioasă?

— Totul este cât se poate de curat, m-am asigurat. Cu excepţia cazului în care Gareb a zgâriat sigiliile

secrete pe fiecare monedă pe care o deţinea, el nu va şti nicidecum. S- ar putea să bănuiască, totuşi.

— Am o poveste bună sa explic toate acestea, dacă este necesar, spuse Torvald. „Investiţii străine, bogăţie neaşteptată, un profit triumfător”.

— Ei bine, aş reduce tonul noii versiuni, Tor.

El o privi, ' remarcându-i amuzamentul şi nu spuse nimic. Care era rostul? Acel uriaş a cărui viaţă i-am salvat-o de mai multe ori, se numea Karsa Orlong. Crezi că aş putea inventa un astfel de nume, Tis? Şi cum rămâne cu aceste cicatrici de cătuşe? Oh, este noul stil printre cei înalţi, umilinţa forţată şi toate astea.

Oh', oricum nu a contat. — Nu plănuiesc să mă întâlnesc cu Gareb în persoană, spuse el în timp ce se îndrepta spre uşa din faţă. — Mă voi ocupa de Scorch şi Leff.

Bucul' de lut umed a alunecat de pe roată şi s-a împrăştiat pe perete, de unde s-a agăţat pentru o clipă, apoi a'revărsat pe podea.

Surprins, Torvald s-a întors către soţia sa şi a văzut expresia în care nu o văzuse... în. . bine/peste ceva timp. 'Aştepta![1] el a plâns. „Acel parteneriat s-a terminat, jur! Dragavei acţionează doar ca intermediarul meu, asta-i tot...

— începi din nou să complotezi cu cei doi, Torvald Nom, iar eu însumi voi încheia un contract cu tine.

— întotdeauna te-au plăcut, ştii.

„Torvald...”

— Stiu, iubirea mea, ştiu. Nu vă faceţi griji. Gata cu uneltirile cu Scorch şi Leff. Asta e o promisiune. Acum suntem bogaţi, îţi aminteşti?

— Problema cu listele, spuse Scorch, sunt toate numele de pe ele.

Leff dădu din cap. — Asta e problema, bine. L-ai mort acolo, Scorch. Toate aceste nume. Trebuie să fi avut un fel de întâlnire, nu crezi? Toţi împrumutaţii dintr-o cameră aglomerată şi plină de fum, zgâiindu-se cu femei nubile care le scapă struguri în gura şi vreun scrib cu buzele pătate care se zgârie. Nume, oameni cu norocul lor, oameni atât de prosti încât ar semna orice, ar lua moneda oricât de nebun ar fi dobânda. Nume, ai înţeles, Scorch, o listă de proşti. Bieţi, proşti, prosti disperaţi'.

„Şi apoi , a spus Scorch, „când lista dispare, nu mai este,' pentru alţi proşti săraci, proşti şi disperaţi să-i asume”.

— Hei, acum, nu suntem săraci.

‘Da suntem. Am fost săraci de când Torvald Nom a dispărut peste noi. El era creierul – recunoaşte-o, Leff. Acum, ai încercat să fii creierul de atunci şi uite' unde ne-a dus, cu o listă blestemată şi toate acele nume.

Leff ridică un deget. — Totuşi, l-am luat pe Kruppe şi ne-a dat deja şase dintre ele.

„Pe care l-am dat mai departe şi ştii

ce înseamnă asta? înseamnă că bătăuşi dau cu piciorul în uşă în miezul nopţii, promit ameninţări' şi poate si mai rău! Oamenii au fost răniţi din cauza noastra, Leff. Rău rău.

„Au fost răniţi pentru că nu au putut plăti. Dacă nu te hotărăşti să fugi, şi vreau să spun că fugi, ca în afara oraşului, ca la sute'de leghe distanţă, până la un oraş sau un oraş fără legături cu aici, dar oamenii nu fac asta şi de ce nu?'Pentru că sunt cu toţii prinşi, încurcaţi în plase şi nu-şi pot vedea drumul liber să fie timizi; pentru că au soţi, soţii şi copii şi poate că este greu, dar macar este familiar, înţ'elepi ce vreau să spun?

Leff clipi. ‘Doar spuneam-[1]

„jpe au crezut că fac, să fie prinşi în plase – să înoate în lac? în plus, nu toate sunt împrumuturi, nu-i aşa? Există şi şantaj,^care mă dă un gând sau două...

— În niciun caz, Scorch. Nu vreau să intru în aşa ceva.

— Sugerez doar să vorbim cu Tor despre asta, asta-i tot. Vezi ce evocă el în planuri şi altele.

— Presupunând că Tor apare vreodată.

— O va face, vei vedea, Leff. Era partenerul nostru, nu-i aşa? Şi s-a întors.

Conversaţia s-a încheiat brusc, fără niciun motiv evident pentru niciunul dintre ei, şi s-au uitat unul la altul timp de o duzină de bătăi ale inimii. Erau vizavi de intrarea în hanul Phoenix. Era

dimineaţă, când şi-au gândit cel mai bine, dar asta avea un mod de a muri repede, astfel încât până după-amiaza târziu să se găsească timizi; stând undeva, leneşi ca broaştele ţestoase într-o furtună de grindină, certându-se despre nimic anume cu concizie monosilabică, şi devenind din ce în ce mai supărat de mo shy;ment.

Fără un alt cuvânt, amândoi au pornit spre hanul Phoenix.

Strâns înăuntru, privind în jur – doar pentru a fi sigur – apoi îndreptându-se spre locul în care stătea Kruppe, cu mâinile plinuţe ridicate şi plutind ca şerpii cu gluga, apoi coborând într-una dintre zecile de produse de patiserie adunate pe numeroasele platouri în faţa lui. Colţi din vârful degetelor împingând dulciuri nefericite în dreapta şi în stânga, fiecare mişcându-se într-o neclaritate pâna la gură, înghiţiţi într-o ploaie de firimituri una după alta.

Cateva clipe mai târziu şi jumatate din ofrande dispăruseră. Obrajii lui Kruppe se umflau, buzele sale mânjite de gem se străduiau să se închidă în timp ce mesteca şi înghiţi frenetic, oprindu-se pentru a respira tare pe nas. Văzându-i pe Scorcn şi pe Leff apropiindu-se, le făcu cu mâna mut, făcându-i semn să se apropie de locurile lor.

— O să explodezi într-o zi, Kruppe, spuse Leff.

Scorch se uită cu expresia lui obişnuită de neîncredere

răpită.

Kruppe a reuşit în cele din urmă să înghită totul şi şi-a ridicat mâinile încă o dată, le-a lăsat să plutească în timp ce îşi privea cei doi oaspeţi. „Fericiţi parteneri, nu este aceasta o dimineaţă minunată?”

„Nu ne-am hotărât încă”, a spus Leff, „încă îl aşteptăm pe Torvald – a pus un alergător să ne găsească la docuri şi a spus că ne va întâlni aici. Deja schimbă lucrurile peste tot, de parcă poate nu are încredere în noi. E o lovitură, îţi spun, Kruppe. O adevărată lovitură.

— Conflagraţia suspiciunilor care urcă sus pe cerul albastru este destul de inutilă, prietenii cu ochii miştoi ai înţeleptului Kruppe. De ce, descendenţii infami şi aproape familiari ai Casei Nom sunt fideli cuvântului său şi Kruppe afirmă – cu mare încredere – că prenumele este pe cale să fie şters din lista îngrozitoare!

'Primul? Dar cei şase...

'Nu ai auzit? Vai. Fiecare a zburat, cu doar câteva clipe înainte ca cruzile bătători de noapte să se închidă. Cel mai extraordinar ghinion.

Scorch îl gheare pe faţă. — Doamne, ne-am întors de unde am început!

— Este imposibil, Kruppe! Cineva trebuie să le fi informat!

Sprâncenele noduroase ale lui Kruppe se ridicară, apoi se clatinară. „Veridicitatea descoperirilor tale nu este pusă la îndoială, vei fi încântat să auzi. Astfel, ai reuşit în sarcina ta cu şase menţionate, în timp ce cei care au

întocmit lista nu s-âu potrivit, din păcate, cu rata ta de succes. Şi aşa, câţi au mai rămas? Doisprezece, da? Adică, fără să iau în calcul Torvald Nom, care este îndoit de somn.

— Nu are adăugări de somn sau altceva, spuse Scorch. — De fapt, arăta foarte bine ieri.

— Atunci, poate că o reuniune glorioasă a slăbit toată verva. Kruppe a presupus într-adevar o adăugire de somn, având în vedere citirea nefericită şi ineficientă de către bărbat a acestei căminuri – ah, în sfârşit ne vede!

Şi atât Scorch, cât şi Leff s-au răsucit pe scaune pentru a-l vedea pe Torvald' Nom ridicându-se şi, observând zâmbetul larg al bărbatului, au fost imediat uşuraţi şi apoi, la fel de repede, nervoşi.

— îmi cer scuze ca am întârziat, spuse Torvald, trăgând un alt scaun. „M-am bărbierit şi bătrâna mi-a aruncat gratis şlefuirea unghiilor – mi-a spus că sunt timidă; surprinzător de frumoasa sub toate mustăţile alea şi dacă nu este un început bun pentru o zi, atunci ce este? Adevărat, avea vreo mie de ani, dar complimentele nu trebuie să fie frumoase, nu-i aşa? Şi tu eşti Kruppe. Tu trebuie să fii — cine altcineva din acest oraş încearcă să mănânce cu nasul când i se umple gura? Eu sunt Torvald Nom.

— Stai, prietene nou găsit. Kruppe este suficient de generos în această dimineaţă pentru a nu ţine cont de observaţia timidă cu privire la obiceiurile

sale alimentare şi la obiceiurile orificiilor sale. Kruppe mai observă că, deşi cândva ai fost un sărac om sărac, ai dobândit dintr-o dată o bogăţie impresionantă, atât de bine îmbrăcat si îngrijit eşti si că,' cu mare uşurare, prietenii Scorch şi Left urmează să facă în curând o vizita cea mai favorabilă unuia Gareb Imprumutătorul. Şi în aceasta din toate zilele, cineva îl suspectează pe Gâreb a fi cel mai amabil la rambursarea datoriei menţionate, nu?

Torvald se uită la Kruppe, evident mut de admiraţie.

Mâna stângă a lui Kruppe s-a aruncat în jos, a capturat un foietaj care, într-adevar, ar fi încercat să scape şi l-a împins întreg în gură. Radiând, a mestecat.

— Ai banii? îl întrebă Leff pe Torvald.

'Ce? Oh. Iată, şi scoase o pungă, în întregime. Kruppe, eşti martor la asta, asa că nu încerca nimic, Leff. Nici tu, Scorch. Merge direct la Gareb's. Ia-ţi ghiciul spunând că şi eu sunt autorizat. Atunci vino înapoi aici şi-ţi voi cumpăra tot masa de prânz.

Scorch se uita înainte si înapoi între Torvald şi Kruppe şi, în cele din urmă, a întrebat despre acesta din urmă: „Ce ai spus despre Gareb?”.

TCruppe a înghiţit, şi-a lins buzele şi a spus: „Păi, doar că un hoţ ticălos a'pătruns în moşia lui aseară şi i-a furat întregul tezaur. Bietul om! Şi se spune că

hoţul a furat mult mai mult decât atât – de ce, demnitatea soţiei, de asemenea, sau cel puţin inocenţa ei în ceea ce priveşte relaţiile non-conjugale.'

— Aşteaptă, spuse Leff. — Hoţul s-a culcat cu soţia lui Gareb? Unde era Gareb?

„La o întâlnire de cămătari, Kruppe înţelege, discutând chestiuni importante şi, fără îndoială,' manâncându-şi sătura de struguri şi altele”.

— Ei bine, atunci, spuse Torvald Nom, nu va fi fericit că m-am întors să-mi plătesc datoria.

— Nu-i aşa? spuse Kruppe, radiand încă o dată.

Leff luă punga cu monede şi se uită înăuntru. — Tot acolo?

— Tot acolo, răspunse Torvald.

Leff se ridică şi spuse: „Să terminăm cu asta, Scorch”.

Când cei doi' au plecat, Torvald Nom s-a aşezat pe spătar în scaun şi i-a zâmbit lui Kruppe.

Care a zâmbit înapoi.

Iar când a terminat, Kruppe a strâns un alt produs de patiserie şi l-a ţinut să fie timid; în fata gurii lui, pentru a-i observa cu mai multă atenţie deliciul şi, poate, pentru a-l tortura cu o clipă înainte ca gura să se deschidă ca mabele de urs. Pregătit astfel, se opri pentru a arunca o privire spre Torvald Nom. — Sus, dragă domnule, vei găsi, dacă vrei, un văr de renume. Ca şi tine, sa întors brusc la echitabil Darujhistan. Nimeni altul decât

Rallick, printre Nomi ai Casei Nom ş-ar putea presupune că o oaie mai neagră decât tine. Într-adevăr, chiar negrul nadirului, Abyss, în timp ce s-ar putea să fii timid; mâna un negru mai mic, cum ar fi cărbunele. Două oi, aşadar, chiar în acest han, de o nuanţă foarte întunecată [1] de ce, ar fi putut Kruppe să fie martor la o astfel de întâlnire! Şi acum este timpul să ridic un deget de avertizare. — Dar ascultă, dragă prieten Torvald Nom, cea mai clandestină este întoarcerea lui Rallick, nu? Pecetluieşte-ţi buzele, te implor!

'Se ascunse? De la cine?'

Un fâlfâit de degete pline, ca nişte viermi într-un pat de recif. — Imediat, atunci, ca nu cumva să plece cu vreo comisie. Kruppe îţi va păstra locul aici pentru întoarcerea ta – aşteapta cu nerăbdare prânzul somptuos pentru care Torvald va plăti şi va plăti din fericire!

Torvald a transpirat brusc si se frământă pe scaun. — Reuniunea poate să aştepte. Serios, de ce aş vrea să-l deranjez acum? Nu, sincer, Kruppe, şi în ceea ce priveşte secretul, ei bine, o voi păstra bine, cu condiţia ca şi tu, eh, să faci la fel. Nu-i spune nimic lui Rallick, vreau să spun. Permiteţi-mi să. . surprinde-1!'

— Rallick nu prea iubeşte surprizele, Torvald Nom, aşa cum trebuie să ştii cu siguranţă. De ce, doar aseară el...

— Nu spune nimic, bine?

„Oh, nu sunt conspiraţiile delicioase? Kruppe nu va spune nimic nimănui, nimeni să-şi facă griji, indiferent de ce. Aceasta este cea mai solemnă promisiune promisă în mod solemn! Acum, vechi prietene, ni atât de bun încât să-l apropii pe Meese de acolo – nişte vin pentru a slăbi gâtul înainte de o masă copioasă, nu? Gura lui Kruppe salivează şi, poate, la fel îşi adulmecă nasul – totul în aşteptare, da?

„Dacă asta vreau, atunci nu vreau”.

— O, acum asta are sens, Antsy. Şi dacă se întâmplă să fii un crab scurt, cu picioarele arcuite, cu faţa roşie, ei bine, ai prefera să fii un crab scurt şi cu faţa roşie cu picioarele arcuite de...

— Eşti un idiot, Bluepearl, şi asta nu se schimbă, indiferent ce vrei. Ceea ce spun este simplu, nu? Chiar si tu ar trebui să înţelegi sensul. Un soldat se retrage, nu? Şi se uită la o viaţă simplă şi paşnică, dar nu-i aşa?

— Care este?

'Ce?[1]

— Este simplu sau este paşnic?

— Nu este şi asta e ideea mea!

— Nu asta era ideea ta. Ideea a fost că nu vrei şi dacă aşa este, atunci mergi la Ambasada Malazan şi aruncă-te în mila oricui şi dacă nu te spânzură, te vor înscrie din nou.

— Ideeá *a fost* că mi-ar plăcea să fiu pensionar dacă aş putea fi!

— Mă duc la pivniţă să verific

stocul.

Antsy îl privi plecând, apoi pufni şi clătină din cap. — Omul acela are nevoie de ajutor.

— Aşa că du-te şi ajută-l, spuse Blend de la masa alăturata.

Antsy sări pe scaunul lui, apoi se uită cu privirea la ea. 'Nu mai face asta! Oricum, nu m-am referit la acest tip de ajutor. Doamne, mă doare capul.

— Uneori, a spus Blend, încerc să fiu cât mai tăcut posibil, pentru că m acest fel fanfara militară din craniul meu poate nu mă va găsi.

— Hă, spuse Antsy, sprâncenele împletindu-se. — N-am ştiut niciodată că cânţi la un instrument, Blend. Care?'

— Ţevi, tobe, flaut, zdrăngănitor, corn, şnur de ceară.

'Într-adevăr? Dintr-o dată?'

'Desigur. Ştii, cred că m-aş enerva dacă aş merge sus şi l-aş găsi pe Picker ieşind din camera Scillarei chiar acum. '

' — Aşa că stai aşezat chiar acolo.

— Ei bine, doarimaginaţia mea inventează scena.

'Sunteţi sigur?'

A rezistat patru-cinci bătăi ale inimii înainte să înjure pe sub răsuflare şi să se ridice.

Antsy o privi plecând, apoi zâmbi. „Este mai bine”, a spus el nimănui, „când nu ai imaginaţie. Ca mine.' Făcu o pauză, încruntat. — Minte, s-ar putea să-mi folosesc unul chiar acum, ca să-mi dau seama cum şi când vor încerca din nou

asasinii. Otravă. Magie. Cutite. Arbalete ceartă noaptea, prin fereastră, chiar prin obloane, o lovitură perfectă. Bucătă la podea merge Antsy, eroul din Mott Wood. O suliţă sus prin podea doar pentru a-l termina, de vreme ce au făcut tuneluri de săptămâni şi aşteptau, ştiind că va cădea chiar acolo chiar atunci, da.

Stătea, cu ochii mari, cu mustaţa roşie tremurând.

Stând în umbră, în colţul îndepărtat, cu spatele sprijinit de perete, Duiker îl privea cu amuzament ironic. Extraordinar, cum unii oameni au supravieţuit şi alţii nu. Faţa soldatului era mereu aceeaşi odată ce mască a căzut – o privire de uimire, uşa surpriză uluită de a se găsi încă în viaţă, ştiind prea biné că nu există niciun motiv întemeiat pentru' asta, nimic altceva decât ghiontul norocului, goliciunea întâmplării si împrejurărilor. Şi toată nedreptatea lumii a făcut o baltă amară a ochilor. '

O agitaţie din camera din spate şi o clipă mai târziu usa îngustă se deschise şi ieşi bardul, părul cărunt ciufulit de somn, cu ochii roşii chiar şi la această distanţă. O privire spre Antsy. — Sunt păduchi'în saltea, spuse el.

— Ma îndoiesc că le deranjează compania, răspunse fostul sergent, ridicându-se timid, îndreptându-se spre scări.

Bardul s-a uitat după el o clipă, apoi s-a îndreptat spre bar, unde şi-a turnat o tavă cu bere înţepătoare şi neagră Rhivi.

Şi a venit acolo unde stătea Duiker.

— Amândoi istorici şi barzi, spuse el, aşezându-se.

Duiker dădu din cap, înţelegând destul'de bine.

— Dar ceea ce observaţi şi ceea ce observ eu, ei bine, se poate dovedi destul de diferit, timid. Apoi, din nou, poate că distincţia este doar superficială. Cu cat îmbătrânesc, cu atât bănuiesc mai mult asta. Descrii evenimente, văzând marea extindere a lucrurilor. Mă uit la feţele, trecând atât de repede încât s-ar putea să nu fie niai mult decât o neclaritate dacă nu am grijă. Să le vezi adevărate, să le amintesc pe toate.

‘De unde eşti?[1] întrebă Duiker.

Bardul bău o gură şi aşeză cu grijă vasul înaintea lui. „Ko shy;rel, iniţial. Dar ăsta'a fost cu mult timp în urmă.

— Invazia Malazană?

Un zâmbet ciudat în timp ce bărbatul studia vasul de pe masă din faţa lui. Mâinile lui, însă, au rămas în poală, „Dacă vrei să' spui Greymane, atunci da”.

— Deci, care dintre nenumăratele poveşti contradictorii sunt adevărate? Despre el, vreau să spun.

Bardul a ridicat din umeri. — Sa nu întrebi niciodată asta unui bard. Le cânt pe toate. Minciunile, adevărurile, cuvintele nu fac nicio distincţie în ceea ce spun, nici măcar în ordinea în care apar. Facem ce vrem cu ele.

— Te-am ascultat în ultimele

nopţi, spuse Duiker.

— Ah, un public de unul. Mulţumesc.[1]

— Ai cântat versuri din *Anomandaris* pe care nu le-am mai auzit până acum.

— Cele neterminate? Bardul încuviinţă din cap şi întinse mâna spre tanard. '„Black Coral, unde stau Tiste Andii. .” A mai Băut o gură.

— Atunci ai venit de acolo?

— Ştiai că nu există nici un zeu sau zeiţă în tot

E

anteonul care să pretindă a fi patronul – sau matrona – arzilor? Parcă am fost uitaţi, lăsaţi în voia noastră, Asta obişnuia să mă deranjeze, din anumite motive, dar acum o văd pentru adevărata onoare pe care o reprezintă. Am fost unici, în libertatea noastră, în re timiditatea noastră; există un patron al istoricilor?

— Nu de care să fiu conştient. Asta înseamnă că şi eu sunt liber?

— Se spune că ai spus povestea Lanţului de Câini odată, chiar aici, în camera asta.

'O sincţura data.[1]

— Si ca de atunci ai încercat să-l notezi.

— Şi eşuând. Ce-i cu asta?

— S-ar putea ca proza expoziţională să nu fie potrivită pentru a spune povestea, Duiker.

'Oh?[1]

Bardul a pus vasul într-o parte si s-a aplecat încet înainte, fixându-l pe timidul

său cu ochi cenuşii. — Pentru că, domnule, le vedeţi feţele.

în Duiker a apărut angoasa şi el şi-a întors j>rivirea, ascunzându-şi mâinile brusc tremúrándé. — Nu ma cunoşti suficient de bine pentru astfel de chestiuni, spuse el cu râpă.

'Gunoi. Aceasta nu este o temă personală aici, istorice. Sunt doi profesionişti care discută despre meseria lor. Sunt eu, un bard umil, care îmi ofer abilităţile de a-ţi debloca sufletul şi tot ceea ce conţine – tot ceea ce îl ucidé, moment de clipă/ Nu-ţi poţi găsi vocea pentru asta. Foloseşte-l pe al meu.

— De aceea eşti aici? întrebă Duiker. — Ca vreun vultur dornic să-mi culce lacrimile?

Sprâncenele ridicate. — Eşti un accident. Motivele mele pentru a fi aici sunt. . în'altă parte. Chi^r dacă aş utea explica mai multe, nu aş face. Nu pot. Între timp' •uiker, sa creăm o epopee cáré să zdrobească inimile a o mie de generaţii.

Şi acum, da, lacrimile curgeau pe urmele căptuşite ale feţei'istoricului. Şi a fost nevoie de tot curajul pe care îl mai avea pentru a da'apoi din cap.

Bardul se lăsă pe spate, luându-şi vasul. — începe cu tine, spuse el. — Şi se termină cu tine. Ochii tăi pentru a fi martori, numai gândurile tale. Nu-mi spune despre mintea nimănui, nu presupune nimic despre lucrul lor. Tu şi cu mine, nu spunem nimic, doar *arătăm* .'

'Da.[1] Duiker ridică privirea, înapoi în acei ochi care păreau să conţină – şi să fie sigur – durerea lumii. — Cum te cheamă, bard?

— Spune-mi Fisher.

Chaur era ghemuit la picioarele patului, sforăind, tresărind ca un câine care visează. Picker îl observă o clipă înainte de a se aşeza pe spate pe saltea. Cum a ajuns ea aici? Era oare acea tandreţe crudă dintre picioarele ei ceea ce credea că este şi, dacă da, atunci şi-a amintit Barathol la fel de puţin despre ea ca şi ea? Oh/ prea timid, complicat pentru a te descurca. Nu éra pregătită să se gândească la toate acele lucruri, nu era deloc pregătită să se gândească.

A auzit pe cineva mişcandu-se pe hol. Apoi o conversaţie în surdină, timidă,' întreţinută de un râs gutural care nu aparţinea lui Blend sau altcuiva pe care Picker îl cunoştea, adică probabil că era acea femeie, Scillara. Picker gâfâi uşor la amintirea bruscă de a ţine sânii femeii în mâini şi de a auzi acel râs, dar de aproape şi mult mai triumfător.

Doamne, m-am culcat cu toţi? La naiba cu laptele ăla Quorl!

O şuierătură de la Chaur şi ea a început vinovată – dar nu, nu i-ar face aşa ceva unui nevinovat ca el. Au fost limite

— trebuiau să existe limite.

O bătaie înfundată în uşă.

— Oh, intră, Blend.

Şi a intrat, cu piciorul uşor ca o pisică, iar expresia ei părea plină de ceva, pe punctul de a izbucni.

Nu, nu lacrimi, te rog. — Nu-mi amintesc nimic, Blend, aşa că nu te apuca de mine.

Blend s-a mai oprit o clipă, apoi a izbucnit.

în hohote de râs, aplecându-se în convulsii.

Chaur s-a aşezat pe podea, clipind si zâmbind, apoi a râs si el.

Picker se uită cu privirea la Blend, dorind să o omoare.

— Ce e al naibii de amuzant?

Blend a reuşit să-şi recapete controlul asupra ei însăşi. „Ne-au dus aproape tot drumul înapoi. Dar apoi ne-am trezit şi toţi aveam un singur lucru şi un singur lucru în minte. Nu au avut nicio şansă!

— Zei de jos. Apoi s-â înţepenit. — Nu Chaur...

— Nu, Scillara l-a băgat aici prima.

Chaur încă râdea, cu lacrimi curgându-i pe faţă. Părea să-şi piardă controlul şi dintr-o dată Picker 'se simţi alarmat. — Opreşte-te acum, Chaur! Stop![1]

Ochii goli s-a'u fixat asupra ei si toata veselia a dispărut.

— îmi pare rău, spuse ea. '*E* în regulă. Coboară în bucătărie şi ia ceva de mâncare, Chaur, e un băiat.

Se ridică, se întinse, se zgârie, apoi părăsi camera. A lătrat un ultim râs undeva lângă scări.

Picker i-a frecat faţa. — Nici Antsy. Nu-mi spune. .'

Blend a ridicat din umeri. — Presupun ca pofta este oarbă. Şi să sperăm că toată amintirea din ea rămâne aşa. Mă tem că toate fanteziile lui s-au împlinit aseară. . numai că nu-şi aminteşte nimic!

'Mi-e rău.[1]

— O, relaxează-te, pentru asta sunt făcute toate acele piese, până la urmă.

— Unde este Barathol?

— Am ieşit devreme. Cu Mallet pentru companie. Caut Breasla Fierarilor. Trebuie să-ţi aminteşti de mâinile lui mari.

— Pisicuţa mea îşi aminteşte, bine.

Un alt pufnit de la Blend. “Miau.[1]

întunericul cenuşiu al pivniţei părea să sfideze lumina felinarului, dar Bluepearl era obişnuit cu asta şi a fost doar puţin surprins când fantoma a' ieşit din peretele de la capătul îndepărtat, unde se aflau o jumătate de duzină de butoaie încă sigilate de călugări. [1] sigiliu. Cufundată până la şolduri în podea, fantoma s-a oprit şi s-a uitat în jur, spionând în final Malazanul care stătea lângă treptele abrupte de piatră.

Fantoma s-a apropiat mai mult. — Tu eşti, Fellurkanath?

‘Felia ce? Eşti mort, călugăre, şi eşti mort de ceva vreme, aş pariez – cine poarta pălării t'ricorner în zilele noastre? '

— Oh, gemu fantoma, strângându-l de faţă, K'rul m-a tuşit. De ce? De ce acum? Nu am nimic util de spus, mai ales nici unui străin. Dar este timid; sună dedesubt, nu-i aşa? De aceea? Să fiu eu vocea unui avertisment îngrozitor? Ce-ţi pasă? Oricum, e deja prea târziu.

— Cineva încearcă să ne ucidă.

— Desigur că sunt. Te ghemuieşti şi ei nu vor companie. Ar trebui să abordezi un butoi, unul dintre acestea. Asta îţi va spune tot ce trebuie să ştii.

— Oh, chiar acum. Pleacă de aici.[1]

„Cine a ridicat podeaua şi de ce? Şi uită-te la asta. Fantoma şi-a împins capul pe spate pentru a dezvălui că i-a fost tăiat gâtul, până la coloana vertebrală. Carne sângeroasă, fără sânge şi vene şi artere tăiate vag argintii în lumina slabă. „A fost acesta sacrificiul suprem? Puţin ştii.

— Trebuie să iau un necromant aici? întrebă Bluepearl. 'Pleacă de aici![1]

— Cei vii nu iau în seamă morţii, mormăi fantoma, lăsându-şi capul în jos şi întorcându-se pentru a merge înapoi spre zidul îndepărtat. — Şi doar asta este. Dacă nu am şti mai bine, de ce, am fi încă în viaţă. Gândeşte-te la asta! dacă îndrăzneşti.

A dispărut în pietrele grele şi a dispărut.

Bluepearl ofta, se uita în jur până găsi sticla pe care o căuta. — Hah, ştiam că avem unul. Lapte Quorl. De ce ar trebui

să beneficieze de toată distracţia?

Cei doi bărbaţi s-au prăbuşit chiar în spatele femeii, atât de nerăbdători încât au călcat pe călcâiele ei în timp ce luptau pentru o poziţie dominantă imaginară. Faint nu văzuse niciodată ceva atât de jalnic şi felul în care vrăjitoarea se juca nevinovată, chiar şi atunci când lucra pe cei doi bărbaţi ai ei doar pentru a face problemele stârnite – totul aparent întâmplător, desigur, dar nu a fost întâmplător pentru că Precious Thimble ştia exact ce făcea ea şi, în ceea ce îl privea pe Faint, era crud dincolo de orice raţiune.

Nu a ajutat nici faptul că cei doi bărbaţi – evident fraţi – semănau atât de mult. Cu acelaşi mod de â merge, aceleaşi expresii faciale, acelaşi ton al vocii. Dacă nu erau diferiţi unul de celălalt, atunci de ce să nu alegeţi unul şi sa terminaţi cu el?

Ei bine, ea nu se aştepta ca niciunul dintre ei să dureze foarte mult în niciun caz. Pentru majoritatea acţionarilor, prima călătorie a fost cea mai mortala. A venit cu' faptul că nu ştiam la ce să ne aşteptăm, nu reacţionezi suficient de repede sau doar în modul corect. Prima călătorie în Warrens a ucis peste jumătate dintre cei care începu să o facă. Ceea ce însemna că Precious Thim shy;ble (care l-a lovit pe Faint ca supravieţuitor) ar putea foarte bine să-i fie luată alegerea, când fie'Jula, fie Amby

Bole au coborât undeva pe potecă.

Când ocoliră colţul şi ajunseră în vizorul trăsurii, Faint văzu că Glanno Tarp eră deja aşezat sus. Diverse ritualuri au fost declanşate pentru a efectua reparaţii la uriaşul artificiu; caii păreau neliniştiţi şi dornici să plece — la fel de nebuni ca ceilalţi, erau/ într-o parte şi acum privindu-l pe Faint, Quell si noii lor acţionari apro'piindu-se, stăteau Reccanto Ilk şi Sweetest Sufferance, şi un al treilea bărbat – uriaş, cu umeri rotunzi şi tatuat după un model de...

— Uh oh, spuse maestrul Quell.

Asta este, nu-i asa! Paznicul caravanei, cel care a supravieţuit asediului lui Capustan. Care era numele lui din nou?

— Acesta nu este pentru tine, Gruntle, spuse maestrul Quell.

‘De ce nu?[1]

— Am nişte motive al naibii de întemeiate să-ţi spun nu şi, dacă îmi dai o clipă, o să vin cu ele.

Zâmbetul sălbatic al bărbatului dezvăluie canini alungiţi.

— Trell-ul este înăuntru, spuse Reccanto. — Vrei să-l iau, Quell? Ar trebui să plecăm, nu?

„Mârâit-”

„Aş dori să mă înscriu”, a spus paznicul caravanei, „ca acţionar. La fel ca acei oameni timizi, în spatele tău. Aceleaşi mize. Aceleaşi reguli.

— Qând ai primit ultima dată o comandă, Gruntle? De ani de zile ai

comandat gărzile. Chiar crezi că vreau argumente cu tot ce spun?

— Fără argumente. Nu mă interesează să te ghicesc. Ca acţionar, doar un alt acţionar.

Uşa tavernei se deschise apoi si ieşi Mappo Runt.

Privirea lui trecu pe lângă Gruntle, apoi se întoarse înapoi, cu ochii îngustându-se. Apoi s-a confruntat cu Maestrul Quell. — Acesta ne însoţeşte? Bun.[1]

‘Bine-[1]

Trell s-a îndreptat spre căruţă şi s-a căţărat pe lateral într-o rachetă de arcuri care scârţâie pentru a lua poziţia în spatele Glanno Tarp. S-a uitat înapoi în jos. — Probabil că vom avea nevoie de cineva ca el.

‘Precum ce?[1] întrebă vrăjitoarea, Preţios Degetar.

— Soletaken, răspunse Mappo, ridicând din umeri.

— Nu este chiar asa, spuse Gruntle încet, în timp ce se îndrepta să se alăture lui Mappo în vârful trăsurii.

Maestrul Quell se uită după el, apoi, scuturându-se, spuse: „Atunci, urcă-te toată lumea la bord. Voi doi Boles, sunteţi cu faţa spre pupa. Vrăjitoare, înăuntru cu mine, unde putem avea o conversaţie. Şi tu, Mappo. Nu punem pasagerii sus. Prea riscant.[1]

Faint se ridică să se aşeze lângă Glanno Tarp.

Frânele au fost eliberate. Glanno se

uită înapoi pentru a cerceta mulţimea care se agăţa de diverse mânere timide de pe acoperiş în spatele lui. Zâmbi, apoi rupse frâiele.

Caii au ţipat, s-au aruncat.

Lumea a explodat în jurul lor.

Arde, soare binecuvântat, asupra acestui oraş al minunilor unde totul este de importantă. Aruncă-ţi ochiul de foc asupra mulţimilor, a mulţimilor care se mişcă încoace şi mcolo pe căile lor de viaţă. Pune căldură' în miasma crescândă a viselor, speranţelor, fricilor şi iubirilor care zboară mereu spre cer, ridicându-se în respiraţiile expulzate, suspinele eliberate, reflectate din priviri împodobite şi din priviri înclinate, răsunând etern din voci în zgomot.

Vedeţi atunci această stradă pe care merge un bărbat care fusese tânăr ultima dată când a mers pe această stradă. Nu mai e tânăr, oh, nu. Iar acolo, pe strada alăturată, rătăcind un şir de tarabe aglomerate de icoane, figurine şi fetişuri de' la o mie de culte – majoritatea dispărute de mult – o femeie a cărei cale, cu ani în urmă, o traversase pe cea a bărbatului. Nici ea nu se mai simte tânără şi, clacă timidul posedă vârste care ar putea trece prin piatră şi cărămidă, care ar putea trece prin mulţimi de oameni fără' sens, de ce, s-ar putea atunci sa se întâlnească într-un loc fatidic şi să se împletească acolo, ţesând ceva nou^şi preţioasă ca o floare mortală?

î'ntr-uri alt sfert al oraşului păşeşte un străin, o creatură impresionantă, înaltă şi' proeminent musculată, foarte aproape sculptată, da,' cu pielea de nuanţa perfectă a onixului lustruit şi ochi în care străluceau pete de alun şi aur, iar privirile alunecau multe, peste el cand trecea. Dar nu era atent la astfel de lucruri, pentru că căuta o viaţă nouă si ar putea foarte bine să o găsească aici, în acest oraş^ glorios, fost timid.

Într-o porţiune săracă a districtului Gadrobi, o femeie ofilit, înrăită, înaltă şi slabă, a îngenuncheat în fâşia ei îngustă de grădină şi â început să pună pietre plate într-un model în pământul întunecat. Atât de mult din ceea ce ar putea da pământul trebuie mai întâi pregătit, iar aceste moduri erau cele mai arcane şi misterioase, iar ea a lucrat ca în vis, în timp ce în căsuţa din spatele ei încă dormea soţul ei, un monstru cu articulaţii s-a umplut, cu frică şi ură, iar visele lui erau într-adevăr întunecate pentru ca soarele nu putea ajunge în locurile din sufletul lui.

O femeie stătea pe puntea unei nave ancorate în port. Sensing a căzut rude undeva în oraş şi, enervat, gândmdu- se mult la ce avea să facă în privinţă ăsta. Dacă ceva, orice. Ceva urma, totuşi, şi nu era blestemata de curiozitate?

Un fierar a purtat o conversaţie cu cel mai recent investitor al său, care nu era altul decât un consilier nobil si despre care se presupune că cel mai bun duelist

din tot Darujhistanul, şi acolo s-a decis că tânărul si cel mai ambiţios Gorlas Vidikas va prelua minele de fier la şase leghe până la la vest de oras.

O căruţă şubredă se legăna de-a lungul drumului cu mult peste Ma'iten, dar încă ocolind lacul, iar în patul său, printre pături murdare, se afla o mică formă de copil, încă inconştient, dar considerat, pe bună dreptate, că va trăi. Sărmânul.

Această pistă, vedeţi, a dus la un singur loc, la o singură soartă. Bătrânul cioban se descurcase bine şi îşi îngropase deja depozitul de monede sub colibrul' din spatele colibei în care locuia cu soţia lui bolnavă, care fusese obosită de şapte sarcini eşuate şi, dacă era o ciudă amară în ochii asupra cărora se fixase, lumea este de mirare? Dar i-ar face bine în ultimii ani obosiţi, da, ar face- o, şi a pus deoparte o monedă de aramă 'pe care o va arunca spiritelor lacului la amurg – o monedă veche, pătată de negru, care poartă capul unui omul pe care ciobanul nu l-a recunoscut – nu că ar fi făcut-o, pentru că acel chip aparţinea ultimului tiran al Darujhistanului.

Căruţa s-a rostogolit mai departe, în drum spre mine.

Harll'o, care iubea atât de mult soarele, era sortit să se trezească în întuneric şi poate că nu va mai vedea niciodată lumina binecuvântată â zilei,

Afară pe lac, apa strălucea cu lacrimi aurii.

De parcă soarele ar putea să renunţe la strălucirea sa dură şi, doar pentru acest moment, să plângă pentru soarta unui copil.

CAPITOLUL OPT

Când nu poate să stea singur
Unde în întuneric nu se aruncă umbre
Ale cărui sine cele mai de preţ neagă tronul
în timp ce nimic din viaţă nu va dura o clipă mai mult
Decît ceea ce este sculptat chiar în oase
Dar aici ai sta tu
în locul lui şi vezi toate sumbre şi înfrânate O serie de árme forjate ñecare Pentru violenţă Când nu poate să stea singur Unde întunericul sângerează în abisul atât de vast Al cărui dor ñecare caută o casă nouă în timp ce ñecare luptă îi lasă pe cei blânzi celor mai puternici
Si minciuna căzută împrăştiată ca pietrele Dar aceasta este viaţa pe 'care ai lua-o în mână Să-l călăuzească „trece calea atât de ruptă atât de ciuruită
Ca arma voinţei tale acum încărcată În echilibru rece Când nu poate să stea singur Unde în întuneric se pierde orice umbră Al cărui sine obosit se va tăia şi va hoinări în timp ce nu mai rămâne nimic decât acest străin protejat
Stând împotriva gemetelor eterne ale

vântului Dar acesta este eroul tău care trebuie să stea în picioare

Păzindu-ti dorinţele rupte> steagul zdrenţuit desfăşurat Ridicându-te deasupra bastionului pentru a-ţi vedea ciudă curăţată în tăcerea lui

Anomandaris, Cartea a III-a, versurile 7-10, Fisher kel Tath

Bârfa de pământ în care toate ierburile fuseseră uzate ar fi marcat trecerea unei turme de bhederin, dacă nu ar fi fost impozantele şanţuri timide şi largi lăsate în urmă de roţile enorme împânzite ale unui vagon şi de gunoiul şi ocazional ofilit, cadavrele împrăştiate dé fiecare parté, vulturi şi corbi dansau printre detritus.

Călătorul stătea ghemuit în şaua celor şapte oraşe, deasupra capului. În apropiere, la distanţa minimă pe care calul său ar accepta, se afla vrăjitoarea, Samar Dev, cocoţată ca un copil deasupra calului Jhag cu picioare lungi, slăbit şi fioros, al cărui nume era, spusese ea, Havok. Adevăratul proprietar al fiarei era undeva în faţă, poate în spatele lui Skathandi şi al trăsurii monstruoase a Căpitanului, sau fii timid, dincolo de ea. Oricum, era sigură că o ciocnire era iminentă.

„Nu-i plac sclavii”, spusese ea mai devreme, de parcă asta ar explica totul.

Niciun demon, deci, ci un Toblakai de

sânge adevărat, un detaliu care i-a transmis pe Călător chinuri de regret şi durere, din motive pentru care el şi-a păstrat pentru él însuşi – şi deşi ea văzuse ceva din acéa angoasă în faţa lui, părea că i-af respecta priul. timid;vacy. Sau poate că se temea de predarea ei, pentru că Samar Dev era o femeie, bănuia el, predispusă să se cufunde în adâncimi mari de emoţii.

La urma urmei, ea a călătorit prin lăveri pentru a găsi urmele celui din fata lor pe această câmpie şi o astfel de întreprindere nu a fost îmbrăţişată dintr-un capriciu. *Toate pentru a livra un cal.* Ştia dés'tule încât să lase aşa ceva, oricât de sărac ar fi fost o justificare pentru o asemenea extremitate. Kindaru acceptase motivul cu încuviinţări înţelepte din cap, nevăzând nimic neobişnuit în niciúna dintre ele – calul era o fiară sacră, la urma urmei, un Jhag, fratele lor dragi cai-de-stâncă. Aveau legende cu teme similare şi, într-adevăr, petrecuseră jumătate din noapte povestind multe dintre ele – iar acum se găsiseră una nouă. Stăpânul Cailor-Lup a întâlnit o femeie atât de condusă încât să fie propria lui reflectare şi împreună au călărit în nord, după ce şi-au tras firele prin ultima tabără a Kindaru, şi s-au împletit acum unul cu celălalt şi amândoi cu Kindaru şi, deşi aceasta era o poveste care nu a fost încă realizată, totuşi' avea să trăiasca atâta timp cât ar fi trăit Kindaru înşişi.

'El remarcase durerea de pe chipul obosit şi uzat de vremea lui Samar Dev, în timp ce multele răni aduse – cu toată inocenţa – de Kindaru se scufundau încet mai adânc, străpungându-i inima, iar acum compasiunea se învârtea întunecată şi crudă în ochii ei, deşi Kindaru erau departe.
în spatele lor acum. Era clar, cu brutalitate, că atât ea, cât si Traveller adunaseră un nou fir pentru a se răsuci în viata for.

— Cât de departe? ea a intrebat.

— Cel mult două zile.

— Atunci s-ar putea să-i fi găsit până acum, sau ei pe el.

'Da este posibil. Dacă acest capitan Skathandi are o
armată, ei bine; chiar şi un Toblakai poate muri.

„Ştiu asta", a răspuns ea. Apoi a adăugat: „Poate".

— Şi suntem doar doi, Samar Dev.

— Dacă preferaţi să vă îndepărtaţi de acest traseu, Călător, nu vă voi pune la îndoială decizia timidă. Dar trebuie să-l găsesc.

Şi-a îndepărtat privirea. — Calul lui, da.

'Si alte lucruri.'

Călător luat în considerare o vreme. A studiat pista lată şi agitată. A tu timid;nisip sau cinci mii; când oamenii se mişcau în coloană era întotdeauna greu de spus. Totuşi, trăsură în sine ar fi un lucru demn de văzut, iar direcţia sa

întâmplat să fie cea pe care trebuia să o ia. Perspectiva de a fi forţat să facă un ocol era inacceptabilă. „Daca prietenul tău este deştept, nu va face nimic deschis. Se va ascunde, cât mai bine pe aceste câmpii, până când va vedea un avantaj – deşi care ar putea fi acel avantaj împotriva atâtor, nu-mi pot imagina.

— Deci vei mai sta cu mine o vreme?

El a dat din cap.

— Atunci ar trebui să-ţi spun câteva lucruri, cred.

Si-au călăuzit caii pe pista şi au mers la trap.

Călătorul a aşteptat ca ea sa continue.

Căldura soarelui îi amintea de patria sa, de savanele din Dai Hon, deşi în acest peisaj erau mai puţine muşte, iar de turmele enorme de nenumărate feluri de fiare – şi de cele care le vânau – erau puţine semne. Aici, pe Lamâtath, erau bhederin, o rasă singuratică de antilope, iepuri de câmp, lupi, coioţi, urşi şi nu multe altele. Desigur, o mulţime de şoimi'şi şoimi deasupra capului, dar acest loc nu plină aşa cum s-ar putea aştepta şi el se întreba despre asta.

Conflagraţia de la Morn a şters totul? A lăsat un peisaj nenorocit să se refacă lent, în care doar câteva specii au plutit dinspre nord? Sau erau vânătorii turbaţi din K'Chain Che'Malle, care se dedau la un măcel care nu s-a încheiat până când

ei înşişi au dispărut?

— Ce ştii despre împăratul celor o mie de morţi?

El a aruncat o privire spre ea. 'Nu prea mult. Numai că nu poate fi ucis.

'Dreapta.'

El a aşteptat.

Lăcustele se târau pe pista prăfuită printre fire de iarbă mărunţite, de parcă s-ar întreba cine le-a bătut până la el. Undeva sus, deasupra unui răpitor, a scăpat un strigăt pătrunzător, genul care avea scopul de a panica o pasăre în zbor.

— Sabia lui a fost forjată de puterea Zeului Infirm. Posedă niveluri de vrăjitorie la care purtătorul poate ajunge, de fiecare dată, <ioar murind – luptând şi murind cu acea armă în mâini. împăratul, o sărmană creatură devastată, un Tiste Edur, ştia că moartea nu era decât o iluzie. El ştia, sunt sigur de asta, că a fost blestemat, atât de teribil de blestemat. Sabia aceea îl înnebunise.

Traveler şi-a imaginat că o astfel de armă l-ar înnebuni într-adevăr pe cel care o poartă. Putea simţi transpiraţia pe palmele mâinilor şi a mutat frâiele în' mâna dreaptă, aşezându-l pe cealaltă pe coapsă. Gura i se simţea inexplicabil de uscată.

„Avea nevoie de campioni. Challengers. Uneori îl ucideau. Unele timid, de mai multe ori. Dar pe măsură ce se întorcea iar şi iar, din ce în ce mai puternic, în cele din urmă provocatorul avea să cadă. Şi aşa a mers.

— O soartă teribilă, mormăi Călătorul.

— Până într-o zi au sosit nişte corăbii. La bord, încă mai mulţi campioni din ţări îndepărtate. Printre ei, Karsa Orlong, Toblakai. S-a întâmplat să fiu cu el, atunci.

„Aş auzi povestea din spatele unui astfel de parteneriat”.

'Poate mai târziu. Mai era cineva, un alt campion. Numele lui era Icarium.

Călătorul s-a răsucit încet în şa, a studiat femeia vizavi de el, un mesaj inconştient i-â spus castraului să se oprească.

Calul Jhag al lui Samar a continuat câţiva paşi, apoi ea l-a oprit şi s-a întors să întâlnească privirea Calatorului. — Cred că, dacă Icarium l-ar fi întâlnit pe împărat, ei bine, moartea ar continua, răspândindu-se ca un incendiu. Un întreg continent. . aproape incinerat. Cine ştie, poate lumea întreagă.

El dădu din cap, fără a avea încredere în el însuşi să vorbească.

— În schimb, spuse Samar Dev, Karsa a fost trimisă pentru prima.

'Ce s-a întâmplat?[1]

Zâmbetul ei era trist. 'Ei au luptat.'

— Samar Dev, spuse Traveler, asta nu are sens. Toblakai încă trăieşte.

„Karsa l-a ucis'pe împărat. Cu finalitate.[1]

'Cum?[1]

— Am câteva suspiciuni. Cred că, undeva, cumva, Karsa Orlong a vorbit cu

Zeul Infirm – nu o conversaţie plăcută, sunt sigur. Karsa le are rareori.

„Atunci, împăratul celor o mie de morţi...”

— A dispărut, adus la moarte finală. Îmi place să cred că Rhulad i-a mulţumit lui Karsa cu ultima lui suflare.

Dacă era nevoie de un asemenea gând, era binevenită la el. — Şi sabia? Toblakai îl poartă acum ca al lui?

Ea şi-a adunat frâiele şi şi-a împins montura mai departe.' — Nu ştiu, spuse ea'. — Un alt motiv pentru care trebuie să-l găsesc.

Nu eşti singură în asta, femeie. — S-a târguit cu Zeul Infirm. L- a *înlocuit* pe împărat.

ţA făcut el?[1]

îşi îndemnă calul înainte, veni din nou alături de ea. — Ce altă posibilitate mai există?

Şi la asta ea zâmbi. — Ah, dar aici ştiu ceva ce tu nu ştii, Călător. O cunosc pe Karsa Orlong.

'Ce inseamna asta?'

— Vezi tu, este jocul lui preferat, pretinzând că este aşa. . evident. Contondent, lipsit de orice subtilitate, de tot decorul. La urma urmei, doar un sălbatic. Şingura posibilitate este cea evidentă, nu-i aşa? De aceea nu cred că asta a făcut.

— Nu vrei să crezi, vrei să spui. Acum voi vorbi clar, Samar Dev. Dacă Toblakai-ul tău mânuieşte sabia Zeului Infirm, va trebui fie să o predea, fie să o

tragă împotriva mea. O astfel de armă trebuie distrusă.

— Te afli drept un duşman al Zeului Infirm? Ei bine, nu eşti singur în asta, nu-i aşa?

S-a încruntat. „Nu am făcut-o atunci”, a spus el, „nici nu vreau să fac asta acum. Dar el merge prea departe.

— Cine eşti tu, Călător?

— Am jucat o dată jocul civilizaţiei, Samar Dev. Dar până la urmă rămân aşa cum sunt, un sălbatic.

„Prea mulţi s-au pus în calea lui Karsa Orlong”, a spus ea. — Nu stau acolo mult timp. O pauză şi apoi: „Civilizat sau barbar – acestea sunt doar cuvinte – criminalul crud poate purta toate costumele pe care le doreşte, poate pretinde cauze mari şi nevoi grele. Dumnezeu e'dedesubt, totul mă îmbolnăveşte, aşa cum mergi mai departe, proştii. În toată lumea blestemată, e mereu la fel.

El a răspuns cu tăcere acestei dezgustări, pentru că credea că *era* mereu la fel şi că nu se va schimba niciodată. Animalele au rămas doar atât, fie că sunt conştiente sau nu, şi s-au luptat, au ucis, au murit. Viaţa a suferit până s-a terminat şi apoi. . *atunci ce?*

Un sfârsit. Asta trebuia să fie. Trebuie *să* fie asta.

Călărind, acum, fără cuvinte între ei. Deja trecut de povestirea povestirilor, povestirea aventurilor. Tot ce conta, pentru fiecare dintre ei, era ceea ce avea

în faţă.

Cu Toblakai pe nume Karsa Orlong.

Cu ceva timp în trecutul său, bărbatul cunoscut drept Căpitanul fusese prizonierul unuia timid. La un moment dat, îsi supravieţuise utilitatea şi fusese pus pe câmpie, cu ţepi de lemn bătuţi prin mâini, prin picioare, bătuţi cu ciocanul pe pământul tare pentru a hrăni furnicile, pentru a hrăni pe toţi vânătorii de carii din Lamatath. Dar nu fusese pregătit să 'moară chiar atunci. îşi trăsese mâinile prin ţepi, îşi smulsese picioarele şi se târâse pe coate şi genunchi o jumătate de leghe, în jos, într-o vale unde un rau, cândva puternic, se împuţinase într-un pârâu mărginit de păduri.

Mâinile îi erau distruse. Picioarele nu-i puteau suporta greutatea. Şi, era convins, furnicile care se târiseră în urechile lui' nu plecaseră niciodată, prinse în capcanele craniului său, făcând din creierul său un adevărat cuib – putea gusta exsudaţiile lor acide pe umflatul lui, limba înnegrită.

Dacă legenda era adevărată, şi aşa era, spiritele râului uitate de mult timp se zvârcoliseră din noroiul de sub pielea crăpată a malului expus, zgâriindu-se ca dăunători până acolo unde se înghesuia febril şi tremurând. A da viaţă nu era un dar pentru astfel de creâturi; nu, a da a fost la rândul său a lua. Aşa cum regele îşi hrăneşte moştenitorul cu tot ce are

nevoie pentru a supravieţui,' la fel şi moştenitorul îl hrăneşte pe rege cu iluzia nemuririi. Si mâna se întinde să fie timid; între barele unei cuşti, până la mâna care ajunge între gratiile celeilalte cuşti. £i schimbă mai mult decât atingere.

Spiritele i-au hrănit viaţa. Şi i-a luat în suflet şi le-a dat o casa nouă. S-au dovedit, vai, musafiri neliniştiţi, 'necivili.

Călătoria şi transformarea într-un tiran nomad al Câmpiei Lamatath au fost lungi, dificile şi miraculoase pentru oricine ar fi putut vedea creatura' nenorocită şi mutilată pe care căpitanul fusese cândva. Nenumărate poveşti se învârteau ca nişte diavoli de j>raf despre el, multé inventate, unele abia strângând adevărul.

Picioarele lui ruinate făceau mersul pe jos un calvar. Degetele lui se strânseseră în nişte cârlig, oasele de dedesubt calcifiindu-se în butoane şi proeminente inestetice. Să-i vezi mâinile însemna să'-ţi aminteşti de picioarele vulturilor strânşi în moarte.

Călărea pe un tron aşezat pe balconul din faţă al celui de-al doilea nivel al trăsurii, protejat de soarele âmiezii de o copertă de pânză roşie decolorată. în faţa lui mergeau undeva între patru suté şi cinci sute de sclavi, înjugaţi de trăsură, fiecare aplecândii-se în faţă în timp ce se străduia să tragă enormul palat cu roţi peste pământul accidentat, Un număr egal se odihnea în vagoanele anturajului, ajutând bucătarii

şi ţesătorii şi dulgherii până le veni rândul în hamuri.

Căpitanul nu credea în oprire. Nu au fost înfiinţate tabere. Mişcarea a fost totul. Mişcarea era veşnică. Cele două aripi' ale sale de cavalerie,' fiecare câte' o sută de cavaleri, călăreau în poziţii de flaneare, îmbrăcate în armură cu bandă completă şi mantii de abanos, cârmate şi purtând lănci ghimpate, cú capetele sclipind în lumina soarelui. în spatele palatului se afla un kraal mobil de trei sute de cai, cea mai mare mândrie a lui, pentru că liniile de sânge erau puternice şi o mare parte din bogăţia lui (ceea ce nu a obţinut prin raid) provenea de la ele. Négustorii de cai din departe spre sud î-au cautat pe acest pustiu si au plătit aur solid pentru distrugătorii robusti.

O a treia trupă de războinici cai, cu o armură mai uşoară, s-a desfăşurat pe toate părţile caravanei sale, asigurându-se că niciun inamic nu ameninţa şi căutând posibile ţinte – acesta era sezonul, până la urmă, şi existau – rar în zilele noastre, destul de adevărat —' trupe de sălbatici care duc o existenţă slabă pe pajişti, inclusiv aceia care au crescut batjocuri groteşti ale cailor, cu crupa lată şi cu coame cu peri, care dacă nimic altceva nu s-a dovedit a fi bun de mancare. Aceste trupe de distanţă includeau grupe de raid de treizeci sau mai multe şi, la un moment dat, Căpitanul avea patru sau cinci astfél de grupuri să cucerească câmpiile.

Negustorii începuseră să angajeze trupe de mercenari, pornind să-l vâneze. Dar pe cei pe care nu i-a putut cumpăra i-a distrus. Cavalerii săi erau îngrozitori în luptă.

Regatul Căpitanului era în mişcare de şapte ani acum, rostogolindu-se într-un cerc vast care cuprindea cea mai mare parte a Lamatath. Acest teritoriu l-a revendicat ca fiind al său şi, în acest scop, trimisese recent emisari în toate oraşele învecinate – Dăruihistan, Kurl şi Saltoan la nord, New Callows la sud-vest, Bastion si Sarn la nord-est – Elingarth la sud era în plin război civil, aşa că ar aştepta asta,,

În total, Căpitanul a fost mulţumit de regatul său. Sclavii lui se înmulţeau, pro timid,' împărtăşeau ceea ce avea să fie următoarea generaţie care ii va arăta palatul. Partidele de vânătoare sunt fără maşini; s-au folosit în bhederin şi antilopă pentru a suplimenta alimentele mai fine, jefuite din rulotele care trec. Soţii şi soţiile soldaţilor săi au adus cu ei toate abilităţile timide necesare pentru a- şi menţine curtea şi poporul şi, de asemenea, au fost înfloritoare.

Deci, ca un râu, şerpuind peste pământ, această împărăţie a lui. Spiritele străvechi, pe jumătate nebune, erau cel mai încântate.

Deşi nu s-a gândit niciodată prea mult la asta, natura tiraniei lui era, în ceea ce îl privea, relativ benignă. Nu cu privire la străini, bineînţeles, dar atunci

cine a dat naiba pentru ei? Nu sângele lui, nici rudele adoptive, nici responsabilitatea lui. Şi dacă nu puteau rezista apetitului regatului său, atunci a cui a fost vina? Nu asta.

Creaţia cere distrugere. Supravieţuirea cere ca altceva nu reuşeşte să supravieţuiască. Nicio existenţă nu a fost cu adevărat benignă.

Totuşi, căpitanul visa adesea să-i găsească pe cei care îl tintuiseră la pământ cu toţi aceşti ani în urma – amintirile lui din acea vreme erau înnebunitor de vagi. Nu le putea distinge chipurile sau hainele. Nu-şi putea aminti detaliile taberei lor şi, în ceea ce priveşte cine şi ce fusese înainte de acel moment, ei bine, nu avea nicio amintire. Renăscut într-o albie. Când era beat, râdea şi proclamă că nu avea decât unsprezece ani, unsprezece din ziua aceea a renaşterii, acea zi a începutului din nou,

Observă călăreţul singuratic venind dinspre sud-vest, bărbatul împingându-şi calul cu putere, iar Căpitanul se încruntă – ar fi bine ca prostul să aibă un motiv întemeiat să abuzeze fiara în acest fel. Nu a apreciat că soldaţii săi atitudinea şi să facă impresii îndrăzneţe. El a decis că, dacă motivul eră insuficient, îl va executa pe bărbat în maniera tradiţională – călcat în ruine sângeroase sub copitele cailor săi.

Călăreţul se opri lângă palat, un servitor de pe platforma laterală luând frâiele calului în timp ce bărbatul păşi la

bord. Un schimb de cuvinte cu sergentul-maestru, iar apoi bărbatul urca treptele abrupte până la margine, înconjurând balconul. Unde, cu capul la nivelul genunchilor Căpitanului, se înclină.

— Domnule, trupa a patra, a fost considerat călăreţul cel mai capabil să transmită acest mesaj.

— Continuă, spuse căpitanul.

— O altă echipă de raid a fost găsită, sire, toţi ucişi în acelaşi mod ca primul. De data aceasta lângă o tabără Kindâru.

— Kindaru? Sunt inutile. împotriva a treizeci de soldaţi ai mei? Nu se poate.[1]

— Liderul trupei Uludan este de acord, sire. Apropierea Kindaru a fost doar o coincidenţă – sau a fost planul grupului de raid să le ţină ambuscadă.

Da, asta era probabil. Nenorociţii Kindaru şi caii lor delicioşi au devenit timizi, greu de găsit în ultimul timp. — Uludan îi urmăreşte acum pe ucigaşi?

— Greu, domnule. Ei par să posede o cunoaştere impresionantă şi sunt capabih să-şi ascundă destul de timizi urmele. S-ar putea ca ei să fie ajutaţi de vrăjitorie.

— Gândul tău sau al lui Uludan?

O culoare slabă a feţei bărbatului. — Al meu, sire.

— Nu ţi-am invitat părerea, soldat.

— Nu/domnule. îmi cer scuze.[1]

Vrăjitorie – spiritele din interior ar fi trebuit să simtă aşa ceva oriunde pe teritoriul său. Ce triburi au fost capabile

să adune războinici atât de pricepuţi şi, fără îndoială, nu timizi? Ei bine, un răspuns evident' a fost Barghast – dar ei nu au călătorit pe Lamatath. Ei locuiau mult la nord, de-a lungul marginilor Câmpiei Rhivi, de fapt, şi la nord de Capustan. Nu ar trebui să existe Barghast atât de departe la sud. Şi dacă, cumva, au existat. . căpitanul se încruntă. — Douăzeci de cavaleri se vor însoţi de tine înapoi la locul sacrificării. îi conduci apoi la trupa lui Uludan. Găsiţi traseul indiferent de situaţie.

— O să facem, sire.

— Fii sigur că Uludan înţelege.

'Da domnule.'

Şi înţelege că ar fi făcut-o. Cavalerii erau acolo nu doar pentru a oferi un adjunct timid trupei. Ei trebuiau să impună orice pedeapsă pe care sergentul o considera necesară în cazul în care Uludan eşua.

Căpitanul tocmai pierduse şaizeci de soldaţi. Aproape o cincime din numărul său total de cavalerie uşoară.

— Du-te acum, îi spuse călăreţului,' găseşte-l pe sergentul Teven şi trimite-l imediat la mine.

|Da domnule.[1]

În timp ce bărbatul cobora înapoi, Căpitanul se lăsă pe spate în tronul său, privind în jos la spatele prăfuit al sclavilor înjugaţi. Kindaru acolo, da. Şi Sinbarl şi ultimii şapte şi ceva Gandaru, veri cu sprâncene în pantă ai lui fCindar'u care în curând vor fi dispăruţi pe deplm. Păcat că

— erau nişte nenorociţi puternici, muncitori, niciodată timizi; Le' lăsase deoparte pe cele două femei supravieţuitoare şi acum se călăreau într-o căruţă, cu burta umflată de copil,' mâncând grăsimi grase, gălbenuşul de ouă de şarpe şi alte alimente bizare către care erau înclinaţi Gandaru. Copiii de pe drum erau puri Gandaru? Nu credea asta – femeile lor făceau ceva cu un al treilea picior şi mult mai puţin supus decât credea el prudent. Chiar şi aşa, unul sau ambii copii ar putea fi ai lui.

Nu ca moştenitori, desigur. Copiii lui nenorociţi nu deţineau drepturi speciale. Nici măcar nu le-a recunoscut. Nu, avea să adopte un moştenitor când va veni momentul – şi, dacă promisiunile şoptite ale spiritelor ar fi adevărate, âsta^ar putea fi la secole distanţă.

Îşi dăduse seama că mintea i se îndepărtase de pe cale.

Şaizeci de soldaţi ucişi. Era regatul Skathandi în război? Poate asa.

Cu toate acestea, inamicul nu a îndrăznit să-l înfrunte aici, cu cavalerii săi şi cu masa timidă a armatei sale pregătite şi capabile sa ia câmpul de luptă. Astfel, orice armata s-a'r lupta cu el era mică...

Strigăte din faţă.

Ochii Căpitanului se îngustară. Din punctul său de observaţie înalţat, vedea cu un obstacol timid că o siluetă singură se apropia dinspre nord-vest. O piele de blană albă clătina în briză ca aripa unei

molii-fantomă, întinzându-se de pe umerii largi. O sabie lungă era legată de spatele bărbatului, marginile ei ondulate ciudat, lama însăşi de o culoare diferita de orice metal pe care îl cunoştea Căpitanul.

Pe măsură ce silueta se apropia, de parcă s-ar fi aşteptat ca sclavii în masă să se despartă sa fie timid; în faţa lui, simţul căpitanului a fost zdruncinat. Războinicul era enorm, uşor timid; iarăşi pe jumătate mai înalt ca cel mai înalt Skathandi – mai înalt chiar şi decât un Barghast. O faţă aparent mascata – nu, tatuată' într-un tip de sticlă spartă sau zdrenţuită. Sub acel chip barbar, trunchiul era acoperit cu un fel' de armură de obuz, drăguţă, dar probabil inutilă.

Ei bine, prostul – uriaş sau nu – era pe cale să fie călcat în picioare sau dat deoparte. Mişcarea era veşnică. Mişcarea a fost – un spasm brusc strâns în mintea Căpitanului, înfipându-i degetele în creier – spiritele, zvarnindu-se de groază – ţipete...

Un gust de acid pe limba lui...

Gâfâind, căpitanul făcu un gest.

Un servitor, care stătea în spatele lui într-o cutie verticală în formă de sicriu, privind printr-o fantă din lemn, a văzut semnalul şi a tras cu putere de o frânghie împletită. Un claxon sună, urmat de încă trei.

Şi, pentru prima dată în şapte ani, regatul Skathandi sa oprit.

Războinicul uriaş se îndreptă spre capul coloanei de sclavi. Şi-a scos sabia.

În timp ce el a coborât cu acea armă sălbatica, sclavii au început sa ţipe.

Din ambele flancuri, pământul s-a cutremurat în timp ce cavalerii se îndreptau spre interior.

Mai multe gesturi frenetice din partea Căpitanului. Coarnele au sunat din nou şi cavalerii s-au mişcat în masă, s-au legănat larg pentru a evita uriaşul.

Lovitura în jos a săbiei lovise spatele central care lega hamul jugului. Muchie pe capătul contondent, despicând spatele pe jumătate din lungimea lui de douăzeci de oameni. Şuruburi împrăştiate, lanţuri s-au repezit prin bucle de fier pentru a se încolăci şi a' aluneca pe pământ.

Căpitanul stătea în picioare, clătinându-se, strângându- se de bolardele balustradei balconului. Putea vedea, m timp ce cavalerii săi se încorporau din nou în rânduri, toate capetele se întoarseră spre el, privind, aşteptând comanda. Dar nu se putea mişca. Durerea i-a urcat picioarele din oasele deformate ale picioarelor. Se ţinea de stâlpii ornamentaţi cu mâinile lui slabe. Furnicile roiau în craniul lui.

Spiritele dispăruseră.

Fugit.

Era singur. Era gol.

Ţulburandu-se înapoi, căzând pe tronul lui.

îl văzu pe unul dintre sergenţii săi călare, apropiindu-se de uriaş, care acum stătea sprijinit de sabie. Ţipetele sclavilor s-au îndepărtat, iar cei sfişi brusc,

eliberaţi de legăturile lor s-au clătinat de ambele părţi, unii căzând în genunchi ca şi cum s-ar fi supus în faţa unui nou rege, un uzurpator. Sergentul s-a oprit şi, cu ochii la nivelul uriaşului, a început să vorbească.

Căpitanul era prea departe. Nu auzea şi trebuia să — transpiraţia curgea din el, înmuiindu-si mătăsurile fine. Tremura bând febra îl prinse. S-a uitat în jos la mâinile lui şi a văzut sângele curgând din vechile răni – deschise încă o dată – şi, de asemenea, de la picioarele lui, cumulându-se în papucii moale căptuşiţi. Şi-a amintit, deodată, cum era să te gândeşti la moarte, îaTăsare, la timiditate; Acolo, da, sub umbra pădurilor de vata...

Sergentul şi-a luat frâiele şi a călărit la galop pentru palat.

Se ridică, descălecă într-un zgomot de armură şi întinse mâna să-si scoată cârma cu vizor. Apoi a urcat treptele.

— Căpitane, domnule. Prostul pretinde că sclavii sunt acum liberi.

Privind în ochii albaştri ai soldatului, expresia căruntoasă s-a lărgit acum de timiditate; credinţă, de uimire totală, Căpitanul a simţit o figură de milă. — El este acela, nu-i aşa?

— Domnule?

'Duşmanul. Ucigaşul supuşilor mei. îl simt. Adevărul – îl văd, îl simt. îl gust!

Sergentul nu spuse nimic.

— vrea tronul meu, şopti Căpitanul, ridicându-şi mâinile

însângerate. — Pentru asta a fost toate astea, crezi? Tot ce am făcut, doar pentru el?

— Căpitane, spuse sergentul cu un mârâit aspru. — Te- a vrăjit. îl vom tăia.

'Nu. Nu intelegi. *S-au dus!*'

'Domnule-'

— Fă tabăra, sergent. Spune-i — spune-i că va fi oaspetele meu la cină. Oaspetele meu. Spune-i. . spune-i. . oaspetele meu, da, doar atât.

Sergentul, un soldat bun, salută şi porni.

Inca un gest cu o mână pătată/ picură, stricată. Două servitoare s-au strecurat să-l ajute să se ridice. S-a uitat în jos la unul. Un Kindaru, rotund şi plin şi cu botul ca o vulpe — el văzu ochii ei aţintiţi asupra apendicelui sângerând de la capătul braţului pe care îl sprijinea si ea si-a lins buzele.

eu mor. „ '

”

Nu secole. înainte de a se termina această zi. înainte de a se termina această zi, voi fi mort. — Fă-mă prezentabil, gâfâi el. „Nu va fi nicio ruşine pentru el, vezi? Nu vreau milă. El este moştenitorul 'meu. El a venit. În sfârşit, a venit.

Servitoarele, amândouă cu ochii mari de frică acum, l- au ajutat înăuntru.

Şi totuşi furnicile roiau.

Caii stăteau într-un cerc cu faţa spre

interior, cu cozile zvâcnind muştele, cu capetele în jos în timp ce tăiau iarba. Boii stăteau în apropiere, încă în jug, şi ii priveau. Kede shy;viss, care se sprijinea cu braţele încrucişate de una dintre roţile căruţei, părea să-l privească pe' străinul cu părul cárúnt cu aceeaşi privire placidă şi goală.

Nimander ştia cât ele înşelătoare putea fi acea privire. Dintre toţi — aceşti prieteni timizi; încercaţi puţmi mai rămas — îl văzu pe cel mai clar, cu o acuitate atât de ascuţită încât îi intimida pe aproape pe toţi cei supuşi. Goliciunea – dacă cel urmărit s-ar întoarce în cele din urmă să întâlnească aceşti ochi – s-ar stinge încet, iar ceva dur, neînduplecat şi timid s-ar ridica încet m locul său. Neclintit, mereu ascuţit, până când părea că străpunge victima ca nişte cuie bătute în lemn. Şi apoi îşi arunca j>rivirea în altă parte, fără să-şi amintească de inima bătătoare, de faţa palidă şi de mărgelele de sudoare de pe sprânceană, iar cel atacat aşa a rămas cu una dintre doua opţiuni: să se teamă de această femeie sau să o iubească, cu o dorinţă atât de sălbatică, exigentă, încât ar putea zdrobi inima.

Nimander se temea de Kedeviss. Şi am iubit-o şi pe ea. Nu a fost niciodată bun cu alegerile.

Dacă Kallor simţea aceasta privinţă – iar Nimander era sigur că o simţea – era indiferent faţă de ea, preferând să-şi împartă atenţia între cerul gol si peisajul

gol din jurul lor. Când nu dormea sau mânca. Un oaspete netimid, plăcut, peremptoriu şi imperios. Nu gătea, nici nu se deranja să-şi cureţe timid farfuria după aceea. Era un om cu şase servitori.

Nenanda era de acord să-l alunge pe bătrân, să-l alunge cu pietre şi bucăţi de bălegar, dar Nimander a găsit ceva incongruent în acea imagine, de parcă ar fi fost o imposibilitate atât de absurdă încât nu avea loc nici măcar în imaginaţia lui.

— Slăbeşte, spuse Desra lângă el.

— Am ajuns în curând acolo, cred, răspunse Nimander. Se aflau chiar la sud de Sarn, care fusese cândva un oraş considerabil. Drumul care ducea la el fusese aşezat pe toată lungimea sa, ferme de panglici în spatele tarabelor, magazinelor şi tavernelor. Cei câţiva locuitori rămaşi erau un lot sărac] supăraţi ca nişte' câini biciuiţi, spărgând pământul tare, care stătuse prea mult timp în'adăpost, cel puţin până când i-au văzut pe călători pe drumul principal, după care şi-au lăsat sapa si au plecat în grabă.

Rechizitele rămase la intersecţia în T fuseseră împachetate cu meticulozitate în lăzi de lemn, întreaga gramadă acoperită cu o prelată cu colţurile înţepate. Fructe coapte, zahăr confiat pudrat în sare, încărcaturi grele de pâine neagră, fâşii de anghilă uscată, vin udat şi trei feluri de brânza – de unde, toate acestea au venit, dată fiind starea jalnică a formelor pe

care le treceau, era un mister.

— Ne-ar ucide de îndată ce s-ar uita la noi, spuse Desra, cu ochii acum pe Kallor.

— Skintick este de acord.

— Ce fel de om este?

Nimander ridică din umeri. — Unul nefericit. Ar trebui să plecăm.

— Stai, spuse Desra. — Cred că ar trebui să o convingem pe Âranatha să se uite la Clip.

— Âranatha? S-a uitat în jur, a găsit-o pe femeie stând, cu picioarele încrucişate sub ea ca ale unui cerb, smulgând flori de pe malul înclinat al drumului. ‘De ce? Ce poate face ea?[1]

Desra clătină din cap, de parcă nu putea să-şi dea motivele. Sau fără voie.

Oftând, Nimander spuse: — Atunci, întreabă-o pe ea.

— Trebuie să vină de la tine.

De ce? ‘Foarte bine.[1] Porni, cu o duzină de paşi ducându-l până acolo unde stătea Âranatha. în timp ce umbra lui alunecă peste ea, ea ridică privirea şi zâmbi.

Zâmbete atât de lipsite de precauţie, de neîncredere sau de reticenţă ironică, l-au părut întotdeauna un semn de nebunie. Dar ochii de deasupra lui, de data aceasta, nu erau deloc vacui. — Mă simţi, Nimander?

— Nu ştiu ce vrei să spui cu asta, Âranatha. Desra ar vrea să fii timid; amine Clip. Nu ştiu de ce, a adăugat el, din moment ce nu-mi amintesc să fi avut

vreo abilitate specifică în vindecare.

— Poate că vrea companie, spuse Aranatha, ridicându- se cu gratie în picioare.

Şi a fost lovit, parcă pălmuit peste faţă, de frumuseţea ei. Stând acum atât de aproape, respiraţia ei atât de caldă şi atât de ciudat de întunecată. *Ce se întâmpla cu mine? Kedeviss şi acum Aranatha.*

— Eşti bine, Nimander?

'Da.[1]' Nu. „Sunt bine”. Ce se trezeşte în mine? Să eliberăm atât angoasa, cât şi să exaltaţi timiditatea?

Ea îi puse în mână o jumătate de' duzină de flori albe, zâmbi din nou, apoi se îndreptă spre căruţă. Un râs blând din partea lui Şkintick l-a făcut să se întoarcă.

— Sunt mai multe din astea zilele astea, spuse fratele său, privind după Aranatha. „Dacă trebuie să fim o mulţime incongruentă şi se pare că suntem, atunci rezultă că ne-am simţit timid; ne-am găsit la fiecare pas”.

— Spui prostii, Şkintick.

— Asta e sarcina mea, nu-i aşa? Nu am idee unde ne îndreptăm – nu, nu mă refer la' Bastion, nici măcar la confruntarea care cred că urmează. Mă refer la *noi*, Nimander. În special tu. Cu cât ai mai puţin control, cu atât talentul tău pentru conducere pare să devină mai mare, calităţile cerute unei astfel de persoane – cum ar fi acele flori în mână, petalele care se desfăşoară.

Nimander se strâmbă la asta şi se încruntă la flori. — Vor fi morţi în curând.

— La fel putem toţi, răspunse Şkintick. 'Dar. . frumos cât durează.

Kallor li se alătură în timp ce se pregăteau să reia călătoria. Fata lui zdrobită era ciudat de incoloră, ca şi cum ar fi scursă de sânge de vântul neîncetat. Sau orice amintiri l-au bântuit. Plata ochilor îi sugera lui Nimander că bărbatul nu avea umor, că noţiunea îi era la fel de străină ca să-şi repare rupturile din hainele sale. — În sfârşit, aţi terminat cu odihna? întrebă Kallor, observând florile încă în mâna lui Nimander cu un rânjet slab.

— Caii aveau nevoie de el, spuse Nimander. 'Te grăbeşti? Dacă da, ai putea să te înfrângi mai departe. Când te opreşti pentru noapte, fie te vom ajunge din urmă, fie nu.

— Atunci cine m-ar hrăni?

— Ai putea oricând să te hrăneşti singur, a spus Şkintick. — Probabil că ai fost nevoit să faci asta uneori.

Kallor ridică din umeri. — O să călăresc căruţa, spuse el, plecând.

Nenanda adunase caii şi îi conduse acum. „Toţi au nevoie de încălţăminte”, â spus el, „şi drumul ăsta blestemat nu ajută pe nimeni”.

O agitaţie bruscă la căruţă îi făcu peste tot, la timp să-l vadă pe Kallor aruncat înapoi de pe balustrada laterală, izbindu-se puternic de pavaj, expresia de pe chipul lui una de surprindere uluită.

Deasupra lui, în picioare pe pat, era Âranatha şi chiar şi la acea distantă puteau vedea ceva întunecat şi sălbatic strălucind din ochii ei.

Desra stătea lângă ea, cu gura căscată.

Pe drum, întins j>e spate, Kallor a început să râdă. Un fel de râs răsuflat, rasuflat.

Cu o privire uluită către Skintick şi Nenanda, Nimander se apropie.

Âranatha se întoarse, reluând îngrijirea cu Clip, prelingând apă între buzele bărbatului inconştient. Băgându-şi florile sub centură, Nimander se trase pe căruţă şi întâlni privirea lui Desra. „Ce se întâmplă, timid, scris?”'

— Ş-a ajutat cu o mână, răspunse Desra fără ton, făcând semn din cap către Âranatha. — Ea, ea, l-a împins departe.

— Era echilibrat pe o spiţă de roată? întrebă Skintick din spatele lui Nimander.

Desra clătină din cap. — O mână pe şină. Ea doar. . *l-a trimis în zbor*[1]

Bătrânul, cu râsul dispărut, se urca în picioare. — Ai al naibii de Tiste Andii, spuse el, fără simţ de aventură.

Dar Nimander putea să vadă că, în ciuda aparentei veselie a lui Kallor, războiul îngrozit era oarecum zguduit. Respirând adânc şi tresărind la unele dureri în coaste, se întoarse spre spatele vagonului şi se urcă încă o dată la bord, de data aceasta păstrându-şi distanţa

faţă de Âranatha.

Nimander se sprijini de balustradă, aproape de Âranatha. 'Esti în regula?[1] el a intrebat.

Ridicând privirea, ea îi aruncă încă unul dintre acele zâmbete îngrozitor de inocente. — Mă simţi acum, Nimander?

A fost suficientă *ideea* apei pentru a crea o iluzie atât de perfectă încât fiecare simţ a fost înşelat? Bucleul de şarpe al Râului Unic, cunoscut' sub numele de Dorss^n Ryl, â înconjurat jumătate din Primul oraş Kharkanas. înainte de venirea luminii, nu exista nicio reflecţie de la suprafaţa ei de la miezul nopţii, iar a-şi aşeza mana în curgerea 'ei neîncetată însemna să nu simţi decât o respiraţie mai rece pe piele, în timp ce curentul ofta în jurul intruziunii. „ *Apă în întuneric, vise în somn „* — sau aşa a scris unul dintre Poeţii Nebuni ai secolului nouăzeci şi trei, în timpul tendinţei stilistice a poeziei caracterizată de concizie, stil care s-a prăbuşit în secolul următor, în perioada artei şi a oratoriei, cunoscut sub numele de Luminosul înflorit.

Apă în iluzie perfectă. . nu era aceasta în mod fundamental diferita de adevărata apă? Dacă simţurile furnizează tot ceea ce defineşte lumea, atunci nu erau ele sfioşii realităţii? În calitate' de tânăr acolit, înfocat de pasiuni de tot felul, Endest Silann se certase clopot după clopot cu colegii săi de studenţi asupra unor astfel de chestiuni. Toate

acele teme „ *Esenţa adevărului*, *simţurile vor minţi* „ care păreau atât de importante atunci, înainte ca fiecâre univers să explodeze în incendiul creaţiei, împingând toate acele lumânări strălucitoare, aprinse peste marginea mesei, în marea învolburată de ceară unde fiecare noţiune. , fiecare idee, topită într-una şi nici una, în nămolul opărit care i-a înecat pe toţi oricât de deştept, de înţelept, de *poetic.*

La ce ma gândesc zilele astea! Nimic decât prostiile tinereţii mele irosite. — Certitudinea zboară, o lume fără mirare. Ah, atunci, poate că acei poeţi concisi s-au împiedicat până la urmă de ceva. Asta mă obsedează acum? O bănuiala că toate adevărurile care contează se allă undeva în tinereţea unui süßet, în acele zile ameţitoare în care cuvintele şi gândurile încă mai puteau străliici – ca şi cum s-ar ñ născut din nimic doar pentru edifícarea noastră personală.

Generaţie după generaţie, asta nu se schimbă. Sau aşa ne mângâie să ñm timizi; crede. Totuşi, mă întreb, acum, se scurtează această întindere de încântare? Este strâns timiditatea, blestemat într-un nou tip de concizie, cea cu ignoranţa precedând şi cinismul reuşind, ñecare mghesuind momentul preţios?

Atunci ce urmatoareă generaţie? înfometaţi de mirare, indiferenţi faţă de realitatea sau irealitatea apei care curge pe lângă ele,'îngrijorându-le doar dacă ar

putea deriva sau se îneca. Şi apoi, vai, pierderea simţului diferenţei dintre cei doi.

Nu era nimeni, aici, în camera lui modestă, care să-i audă gândurile. Nimeni, într-adevăr, căruia măcar să-i pese. Faptele trebuie să se prăbuşească înainte, ca nu cumva toţi aceşti martori să devină plictisiţi şi neliniştiţi. Şi dacă secretele'locuiau în vârtejul fără lumină al unui' râu nevăzut, neînchipuit, ce conteaza când efortul de a adânci a fost j)ur şi simplu prea mare? *Nu, mai bine. . derivă.*

Însă grijile legate de doar zeci de tineri Tiste Andii care cresc acum în Black Coral au fost o energie irosită. Nu avea înţelepciune de oferit, chiar dacă vreunul dintre ei era timid; înclina să asculte, ceea ce nu era. Bătrânii nu posedau nimic altceva decât virtutea unică de a supravieţui, iar când nimic nu se schimba, era într-adevăr o virtute goală.

Şi-a amintit de marele fluviu, de misterul său profund al existenţei. Dorssan Ryl, în care canalizările turnau sângele murdăr'os, diluat de ploaie, al morţilor şi muribunzilor. Râul, proclamându-şi realitatea într-'un vuiet, în timp ce ploaia năvăli în sfială, ca norii, gemeind, cădeau ca fiarele m genunchi, numai ca să se plieze în curenţii acum furioşi şi să se răsucească în adâncurile negre. Toate acestea, înghiţite de o iluzie.

A' existat o femeie, odată, şi da, ar fi

putut-o iubi. La fel ca mâna scufundată în apa rece, el ar fi putut să fi fost periat de această timiditate ameţitoare, această obsesie şoptită de sânge pentru care au murit poeţii şi pentru care oamenii şi-au ucis cei mai dragi. Şi şi-a amintit că ultima dată când a pus ochii pe ea, jos' lângă Dorssan Ryl, înnebunit de abandonul mamei (mulţi erau), nu a recunoscut nimic în ochii ei. Să vadă, acolo, într-o faţă pe care o cunoscuse, pe care o adorase, acea absenţă îngrozitoare – ea dispăruse, să nu se mai întoarcă niciodată.

Aşa că i-am ţinut capul dedesubt, am privit acei ochi holbaţi, neînţelegându-se din ce în ce mai mari, umplându- se de panică oarbă – şi acolo! în ultimul moment, nu am văzut – o lumină bruscă, o bruscă -

Oh, acesta a fost un coşmar. Nu făcuse nimic, fusese prea mult laşul. Şi o privise plecând, cu toţi ceilalţi atât de loviţi de pierdere, în timp ce porneau într-ûn pelerinaj fără speranţă, o căutare fatală ^pentru a o găsi din nou. Ce călătorie trebuie să fi fost! înainte ca ultimul înnebunit să cadă pentru ultima oară, punctând o dâră de cadavre lungi de leghe. O cruciadă a nebunilor, rătăcitori în neant.

fCnarkanas era practic un oraş gol după ce au plecat. Prima domnie a lui Anomander Râke asupra camerelor cu ecou, a caselor goale. Ar mai fi multe altele.

Aşadar, un calm, plutind mai departe ca nişte râu în pârâu, neprins încă de papură, încă neîncăpat atât de apă mcât să dispară, s-a prăbuşit ca o lună tăiată în patul noroios. Bineînţeles că nu a putut dura. Mai era nevoie de încă o trădare, pentru a spulbera lumea odată pentru totdeauna.

Noaptea care tocmai a trecut de Endest Silann, făcându-şi drum spre o magazie din spate de la nivelul superior/ a dat peste Fiul întunericului pe un coridor. Un om, crezând fapta de onoare, atârnase o serie de tapiserii antice Andii pe ambii pereţi ai pasajului. Scene din Kharkanas şi una care îl înfăţişează într-adevăr pe Dorssan Ryl – deşi nimeni nu ar şti dacă nu cunoştea acel punct de vedere anume, pentru 'că râul nu era' decât o tăietură întunecată, o gheare încolăcită în jurul inimii oraşului. Nu exista o ordine anume, aranjată atât de ignorant, iar a parcurge acest coridor însemna să fii lovit ae un colaj de imagini, distincte ca amintiri, nu una legată de alta.

Anomander Rake stătuse în faţa unuia, cu ochii de o nuanţă profundă de chihlimbar. Prădător, fixat ca un leu înainte de o acuzaţie de ucidere. Pe tapiseria decolorată o siluetă stătea înaltă în mijlocul măcelului. Corpurile s-au prăbuşit în faţa lui, toate sângerau de la răni la spate. Nimic subtil aici, indignarea ţesătorului picura din fiecare fir. Păr alb, ochi de onix, păr înnegrit de transpiraţie

împletit ca nişte frânghii. Cu săbii lipicioase în mâmi, se uita la privitor, sfidător si rece. Pe cerul zdrobit în spatele lui, Locqui Wyval se învârtea cu capete de femei, cu gurile deschise în ţipete aproape audibile.

— Nu a vrut să spună, spuse Anomander Rake.

Dar a făcut-o. — Abilitatea ta de a ierta o depăşeşte cu mult pe a mea, Doamne.

„Corpul urmează capul, dar uneori este invers. A existat o cabală. Ambiţios, flămând. L-au folosit, Endest, l- au folosit prost.

— Au plătit pentru asta, nu-i aşa?

— Cu toţii am făcut-o, vechi prietene.

Endest Silann îşi întoarse privirea. — Nu-mi place atât de mult acest hol, Doamne. Cand trebuie să merg, nu mă uit nici la stânga, nici la dreapta.

Rake mormăi: „Este într-adevăr o mănuşă de
recriminare”.

— îmi amintesc, Doamne, de faptul că unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Trebuie să te smulgi, Endest. Această descurajare poate. . distruge sufletul.[1]

„Am auzit că există un râu care se varsă în Coral Bay. Eryn sau Maurik. Ceea ce pare lipsit de profunzime.

Anomander Rake, încă studiind tapiseria, dădu din cap.

— Spinnock Durav l-a văzut, si-a plimbat ţărmurile. Spune ca îi aminteşte de Dorssan Ryl. . copilăria lui.[1]

— Da, există unele asemănări.

— Mă gândeam dacă aş putea fi cruţat. .'

Domnul său a aruncat o privire şi a zâmbit. — Un pelerinaj? Desigur, Endest. Dacă, adică, te poţi întoarce mainte de a trece o lună.

Ah, atunci suntem atât de aproape? — Nu voi sta mult, Doamne. Numai să văd, cu ochii mei, asta-i tot.

Privirea devenise ceva mai concentrată, iar strălucirea chihlimbar se diminuase la ceva de genul. . *ca noroiul.* — Mă tem că ai putea fi dezamăgit. Nu este decât un râu adânc. Nu putem atinge trecutul, vechi prietene. Se uită din nou înapoi la tapiserie. „Si ecourile pe care ne imaginăm că le auzim, ei bine, ele *înşală.* Nu fi surprins, Endest, dacă nu găseşti nimic din ce cauţi şi tot ce te temi.

Şi ce crezi, Doamne, că caut? Nu te-aş întreba de ce crezi că mă tem pentru că ştii răspunsul la acesta. — M-am gândit că plimbarea mi-ar putea face bine.

— Şi aşa va fi.

Acum, a doua zi, stătea în camera lui. Un pachet mic de rechizite din piele se afla lângă uşă. Iar gândul la o plimbare, una lungă, în sus, pe munte accidentate, sub lumina puternică a soarelui, nu mai părea atât de apetisant.

Vârsta a făcut astfel de lucruri, hrănind dorinţa, apoi înfometând voinţa. Şi, la urma urmei, ce ar realiza dacă văd râul?

O amintire de iluzii, poate, o amintire că, într-un tărâm pentru totdeauna dincolo de atingere, stătea ruina unui oraş odată măreţ şi, curgând în jurul lui, Dorssan Ryl, trăind, neîncetat în absenţa lui perfectă, în joc. jocul ei al existenţei. Un râu al întunericului cel mai pur, apa de viaţă a Tistei Andii, iar dacă copiii erau plecaţi, ei bine, ce diferenţă avea asta?

Copiii vor pleca. Copiii vor abandona vechile moduri, iar bătrânii proşti cu toate sfaturile lor inutile pot mormăi şi mormăi în spaţiile goale şi pot da din cap la ecourile care răspund. Piatra şi cărămidă fac publicul ideal.

Nu, ar face această călătorie. El ar sfida nebunile bătrâneţii, nemăsurat, sigur şi nebatjocorit sub ochii
tinerilor. Un pelerinaj solitar.

Şi toate aceste gânduri, părând atât de îngăduitoare şi capricioase, îşi vor dezvălui probabil valoarea atunci, conducând ecouri îngrozitoare către acel viitor moment al revelaţiei. Hah. A crezut el astfel de lucruri? Avea el credinţa necesară?

„Nu pune întrebări, râul va răspunde. [1]

întrebaţi râul găsiţi răspunsul. [1]

Poeţii nebuni au petrecut vieţi întregi ducând războaie profunde în proza lor

redată/ Realizarea ce? De ce, distrugerea implozivă a tradiţiei lor.

Rezumaţi asta în două clauze.

— Am nevoie să faci o călătorie.

Spinnock Durav reuşi să zâmbească. — Când, Doamne?

Anomander Rake şi-a întins picioarele până când cizmele lui au ajuns aproape în flăcările vetrei. — În curând, cred. Spune-mi, cum merge meciul?

S-a mijit la foc. 'Nu bine. Oh, câştig de fiecare dată. Doar că cel mai bun adversar al meu se descurcă prost în ultimul timp. Mintea lui este pe alte chestiuni, din păcate. Nu sunt presat, iar asta elimina o mare parte din plăcere.

— Acesta ar fi Seerdomin.

Spinnock ridică privirea, momentan surprins. Dar, desigur, şi-a spus el, el este Fiul întunericului, până la urma. S-âr putea să-l numească Regele Fantomă, dar mă îndoiesc că există un singur detaliu pe care nu-l cunoaşte în Black Coral. Nu vor ţine seama de asta până nu vor face o greşeală teribilă şi atunci va ii prea târziu. „Văzător timid; domin, da. Cei înclinaţi.

Un zâmbet slab de la Anomander Rake. — Itkovian a fost un om extraordinar. Acest cult nou-născut mă interesează şi nu sunt atât de sigur că i-ar fi plăcut. Se vedea pe sine ca un soldat, un eşuat la fel – caderea lui Capustan l-a devastat. S-a oprit o' clipă, amintindu-şi clar, apoi a spus: „Nu erau

decât o companie de mercenari, modestă în completare – nimic ca Crimson Guard, îndrăznesc să spun că nici Garda Crimson nu ar fi reuşit să- 1 ţină pe Capustan.

Spinnock Durav rămase tăcut, atent. Fusese plecat în acea perioadă. O altă călătorie în numele Domnului său. *Vânând un dragon, dintre toate.* Conversaţii timide ca cea pe care o găsise la sfârşitul acelei căutări nu meritau repetate.

— Ar putea ierta pe toţi, în afară de el însuşi.

Nu e de mirare că l-ai plăcut.

Anomander Rake oftă. — Nu pot spune de cât timp vei avea nevoie, Spinnock. Atâta timp, poate, cât te descurci.

Pe măsură ce semnificaţia acelei declaraţii s-a instalat în Spinnock Durav, a simţit o fulgerare neobişnuită de consternare. Furios pe el însuşi, şi-a aşezat încet mâinile pe braţele scaunului, cu degetele înc'olăcindu-se în jurul lemnului neted, sperând că nu a lăsat nimic în expresia lui. *Asta fac şi voi face. Până la sfârşitul meu. E tânără, atât de tânără – oh, nu are rost să te gândeşti la asta. . despre orice din astea. Despre ea deloc. A* fost capabil să-şi ţină angoasa din ochi? Ce gânduri – îndoieli – foşneau prin'Domnul său acum, în timp ce-şi privea vechiul prieten? Simţindu-se timid, Spinnock Durav aruncă o privire spre Anomander Rake.

Conducătorul Coralului Negru stătea încruntat la cizmele lui mocnite.

Deci, de cât timp este aşa? — întotdeauna am făcut-o. . reuşit, Doamne.

'Da ai. Sunt curios. Ce îl afectează atât de mult pe Seerdomin?

— *O criză de credinţă, cred. Viaţă ca Kef Tanar, săritul peste poteci. O face atât de bine, acest om pe care nu l-am învins niciodată în războaiele noastre de masă, nici în zece mii de ani. Dar pot sta cu Tine, Doamne, cel puţin până aici. „A încetat să-şi facă pelerinajul zilnic. Printre cei care trăiesc acolo, au crescut aşteptări. Pe care, se pare, nu este în stare să-l întâlnească.*

— Călci cu grijă, Spinnok Durav. Este diferit de tine.

— încă nu am toate detaliile.

— Dar o vei face.

— în cele din urmă, da.

'Si apoi?'

Spinnock se uită la Rake. „Voi face ceea ce trebuie făcut”.

— Atunci, cel mai bine, grăbeşte-te.

Ah, da, văd acum.

— Răscumpărătorul este un zeu cel mai neajutorat, spuse după un timp Anomander Rake. „Ne timid; capabil să refuze, incapabil să ofere. Un burete de mare înghiţind întreaga mare. Apoi următorul şi cel de după aceea. Poate merge pur şi simplu pentru totdeauna? Dar pentru Itkovian, aş crede că nu.

— Este un fel de credinţă, Doamne?

— Poate că este. Este capacitatea lui de a ierta cu adevărat infinită? Să-ţi asume durerea şi vinovăţia altora pentru veşnicie? Recunosc, am nişte dificultăţi serioase cu principiile rădăcinii acestui cult – 6, aşa cum am spus, l-am admirat foarte mult pe Itkovian, Shiéld Anvil of the Grey Swords. înţeleg chiar, într-o oarecare măsură, gestul lui cu Kron T'lan'Imass. Ca Răscumpărător, însă. . Nu pot decât să mă întreb de un zeu atât de dispus să-şi asume crimele şi defectele morale ale adepţilor sai, în timp ce, la rândul său, nu cere nimic – nicio ' aşteptare la o schimbare a comportamentului, nicio ameninţare cu pedeapsa dacă aceştia continuă să transgrede/Absoluţie – da, înţeleg noţiunea, dar abso timiditate; luţie nu esté acelaşi lucru cu răscumpărarea, nu-i aşa? Primul este pasiv. Acesta din urmă cere un efort, unul cu sacrificii şi greutăţi implicite, unul care cere toate calităţile superioare a ceeă ce numim virtuţi.[1]

— Cu toate acestea, el este numit Răscumpărătorul.

„Pentru că el îşi asumă sarcina mântuirii pentru toţi cei
care vin la el, pentru toţi cei care se roagă lui. Şi da/este un act de curaj profund.' Dar el nu se aşteaptă lâ fel de la poporul său – pare să nu aibă niciun fel de aşteptări.

Acest lucru a fost cel mai locuitor

al'Domnului său, dovada unei lungi si atente condensări de gândire, a unei energii considerabile dedicate naturii cultului agăţat chiar de marginea Coralului Negru şi a Nopţii, toate ' acestea părând. . neobişnuit. — El conduce prin exemplu, atunci.

O sclipire bruscă de interes m ochii lui Anomander Rake şi îl studie pe Spin timid;nock Durav intens. „S-a întâmplat vreun adept în această posibilitate, Spinnock Durav?”.

‘Nu stiu. Eu, ăăăă, nu cred, dar, Doamne, sunt prea departe de toate acestea în acest moment.

„Dacă Mântuitorul nu poate nega, atunci el este prins într-o stare de dezechilibru. Am câştigat timid, mai degrabă, de ce ar fi nevoie pentru a remedia acest dezechilibru?

Spinnock Durav şi-a găsit gura uscată şi, dacă şi-ar fi construit castele mândre de înţelegere, dacă ar fi ridicat fortificaţii solide pentru a-şi păzi presupunerile şi şi-ar fi aranjat armate vaste pentrii a-şi argumenta cazul şi pentru a se schimba, alinia şi manevra pentru a-şi apăra noţiunile lui preţuite – dacă ar fi făcut toate acestea pentru a şedea apoi confortabil, în siguranţă la locul lui în această conversaţie – dacă acesta eră într-adevăr un joc de Kef
Tanar, atunci într-o simplă întrebare pusă, duşmanul său şi- a prăbuşit imperiul în ruină.

Ce âr fi nevoie pentru a remedia

acest dezechilibru?

Un om care refuză.

îmi spui că timpul este scurt, Domnul meu. Mă faci să elucidez ceea ce mă deranjează – pentru că poţi vedea că ceva face – şi apoi, în mijlocul norilor înalţi ai discuţiilor religioase, loveşti un fulger, lovindu-mi chiar inima.

Dacă trebuie să fac ceva, trebuie să o fac curând.

Domnul meu, veneraţia mea faţă de tine este nemărginită. Dragostea mea pentru tine'si compasiunea pe care o dezvălui atât de delicat mă duc în această dorinţă, de a asalta fără ezitare, ceea ce ai vrea să asalt, să stau atâta timp cât este nevoie, căci este ceea ce ai nevoie.

— Bine că sunt imun la căldură, spuse Anomander Rake, pentru că mi-am pârjolit cizmele cel mai grav.

Si astfel focul creşte în jurul tău, dar tu nu tresăriţi.

***Nu** te voi dezamăgi, Domnul meu.*

— Endest Silann este acum pe drumul de munte, spuse Anomander Rake, ridicându-se. — Şi Crone s-a întors, dar în curând trebuie să plece din nou. O să-i rog să trimită câţiva nepoţi să-l păzească în călătoria lui. Dacă, desigur, nu crezi că' l-ar putea supăra pe Endest Silann dacă î-ar vedea învârtindu-se deasupra lui?

— S-ar putea, Doamne, dar asta nu ar trebui să-ţi schimbe decizia.

Un zâmbet slab. 'De acord. Trimite-i

salutările mele preotesei, Spinnock.

Până în acel moment, nu ştia că avea de gând să o viziteze pe Marea Preoteasă – care îşi îndepărtase chiar numele în slujba rolului ei din Templul timidităţii întunecate, pentru a face din picioarele ei mereu deschise un act impersonal, asta făcea din corpul ei un vas şi nimic mai mult – dar acum ştia că trebuia să facă exact asta. Kurald Galain era cel 'mai tulburat warren chiar acum. Furtunile bubuiau înăuntrul ei, bătând fiecare fir de putere. Energiile trosneau. *Făcând-o nesăţioasă. Deci, ea mă va dori, dar nu asta îl priveşte pe Anomander Rake. Mai este ceva. Trebuie să merg la ea şi nici nu ştiu de ce.*

Dar el o face.

Spinnock Durav s-a trezit stând singur în camera mică. Focul s-a redus la cărbuni. Aerul mirosea a piele arsă.

Marea Preoteasă a Templului întunericului şi-a tuns părul şi mai scurt, făcând-o tulburător de băieţel în timp ce îl împingea^ pe spate, călărându-l pe el cu nerăbdarea ei obişnuita. În mod normal, el ar începe acum să o încetinească, oferind o forţă de rezistenţă sfidând nerăbdarea ei si astfel atrăgându-i plăcerea. De data aceasta, însă, a făsat-o să-şi facă drumul. Toate acestea au fost întâmplătoare. De bând acea forţă necunoscută tremurase prin Kurald Galain, toate preotesele au fost frenetice în dorinţa lor, forţând pe bărbatul Tiste

Andii să intre în templu si în camerele cu paturile de pluş. Dacă zvonurile erau adevărate, atunci chiar şi un om ocazional a fost târât pentru acelaşi interogatoriu necesar.

Dar nu s-au putut găsi răspunsuri în indulgenţele cărnii şi poate că toate acestea erau un fel de revelaţie metaforică â acelui adevăr brut, unul care se extindea cu mult dincolo de templu şi de prescripţiile preoteselor. Totuşi, a vrut el răspunsuri de la Salind? 'De la acea tânără femeie umană care nu putea avea mai mult de douăzeci de ani? De la o altă Mare Preoteasă?

Văzuse prea multe, trăise prea mult. Tot ce se confrunta în faţă şi toate experienţele foste timide care o aşteaptă încă : aparţineau vârstei ei şi, într-adevăr, ar trebui să fie împărtăşite – dacă este deloc – de unul din ani similari. Nu avea nicio dorinţă de a fi mentor, pentru că studentul depăşeşte curând nevoia unuia (dacă mentorul şi- a făcut bine treaba), şi atunci mentorul este cel care critică noţiunea de egalitate sau de timiditate; a trecut. Dar imposibilitatea noţiunii a mers mai departe. Ea nu l-ar fi depăşit niciodată. în schimb, avea să îmbătrânească prea repede, iar sensibilităţile vieţii ei, o viaţă atât de trunchiată, nu i-ar putea egala niciodată.

Korlat nu ezitase cu sergentul Malazan Whiskeyjack — Spinnock auzise povestea tragică, legată aşa cum era de cucerirea Coralului Negru şi căderea

Panriion Domin. Şi absenţa prelungită atât a lui Korlat, cât şi a fratelui ei, Orfantal. Cu toate acestea, Whiskyjack fusese un bărbat la sfârşitul anilor săi – trăise cea mai mare parte a vieţii. Şi cine' ar putea spune dacă uniunea ar fi putut dura? Când, într-un interval de ani îngrozitor de scurt, Korlat şi-ar fi văzut-o pe iubita ei scăzând în decădere, cu spatele îndoit, cu mâinile tremurând, cu memoria epuizată.

Spinnock aproape si-a putut imagina sfârşitul, în vreme ce, cu inima zdrobită, Korlat avea sa înfrunte o clipă cu un cuţit în mâini, contemplând mila de a sfârşi sfârşitul vieţii soţului ei. A fost un lucru de aşteptat cu nerăbdare? *Nu avem destule poveri aşa cum esté?*

„Dacă nu ar fi dorinţa ta, m-aş putea simţi în cuibul meu”, a spus femeia care zăcea acum, fii timidă/ sub el, „aş crede că eşti dezinteresat, Spinnock Durav. Nu ai fost cu mine aici, se pare, şi deşi se spune că sabia unui bărbat nu minte niciodată, acum mă întreb cu adevărat dacă este aşa.

Clipind, el se uită în jos în faţa ei. Un chip cât se poate de atrăgător, unul care se potrivea atât naturii devotamentului ei şi totuşi părea mult prea inocentă – prea deşchisă – pentru aceasta viaţă de îngăduinţă neinhibată.

— Îmi pare rău, spuse el. — Ani aşteptat să faci. . părăsi.[1]

Ea se împinse afară de sub el, se ridică şi îşi trecu mâinile cu degete lungi

prin peria părului. — Eşuăm în ultimul timp, spuse ea.

Ah, deci acesta este motivul disperării tale, a avidităţii tale.

— Se va întoarce, spuse ea. 'Trebuie. Ceva. . schimbări, Spin.

El se uită la spatele ei fără pată, la curba graţioasă a coloanei ei, la uşoară rotunjire a şoldurilor, despre care ştia că sunt moale şi răcoroase la atingpre. Unghiul umerilor ei indică fie o saţietate temporara, fie o oboseală mai prelungită. — Domnul nostru ii trimite salutări.

Ea se întoarse să se uite în jos la el, cu sprâncenele ridicate, surprinsă. 'El face? Ar fi o premieră.

Spinnock se încruntă. Da ar fi. Nu m-am gândit la asta.

— Voi pleca în curând.

Ochii ei s-au întărit. 'De ce te tratează aşa? De parcă te- a stăpânit, să faci cu ce vrea.

„Eu stau în locul lui”,^

— Dar tu nu eşti Fiul întunericului.

— Nu, este adevărat.

— într-o zi vei muri în locul lui.

'Eu sunt.'

— Si atunci va trebui să găsească un alt prost.

'Da.'

Ea se uită la el, apoi se întoarse şi se ridică rapid. Piele neagră lustruită în strălucirea felinarelor – nimic ca băiatul acum, o siluetă toate curbe si planuri înmuiate. Spinnock zâmbi. — Şi mie îmi va fi dor de tine.

Predare slabă în timp ce ea ofta. Şi când ea l-a înfruntat din nou, nu era nimic timid acoperit în ochii ei. — Facem ce putem.

'Da.'

— Nu, nu înţelegi. Templul — preotesele mele. încercăm aşa cum' Anoman timid; der Rake încearcă, amândoi, căutând să ne păstrăm un sens, un scop. El îşi imaginează că poate fi găsit în luptele oamenilor mai mici' – ale oamenilor şi toate certurile lor mizerabile. El greşeşte. Noi ştim asta şi la fel ştie el. Templul, Spin, alege o altă cale.' Renaşterea Porţii noastre, întoarcerea Mamei întunecate, în vieţile noastre, în sufletele noastre.

■Da. Şi?[1]

Ceva se mptotoli în expresia ei. — Eşuăm ca şi el. Ştim şi el stie. Fiul întunericului nu-mi trimite salutările lui.

Apoi. . a spus „preoteasa”.

Dar nu se referea la asta. Spinnock se ridică, întinse mâna pe podeaua unde îi zăceau hainele. — înaltă preoteasă, spuse el, ce îmi poţi spune despre Cultul Răscumpărătorului?

‘Ce?

El ridică privirea, mirat de alarma din ochii ei. După o clipă, clătină din cap. — Nu, nu mă interesează iertarea. Imorăţişarea T'lan Imass l-a ucis pe bărbat – ce i-ar face să ne îmbrăţişeze sufletului?

— îmi pasă să nu mă gândesc, Spin. Oh, era glorios în felul lui – pentru

tot sângele care a fost vărsat inutil din cauza lui – încă. . glorios. Dacă nu vorbeşti despre timiditatea noastră, atunci nu înţeleg întrebarea ta.

„Este nou-născut, acest cult.'Ce formă va lua?

Ea oftă din nou – cea mai extraordinară şi mai multă dovadă a epuizării ei. — După cum spui, într-adevăr foarte tânăr. Şi ca toate religiile, forma ei – viitorul – se va găsi în ceea ce se întâmplă acum, în aceste prime momente. Şi acesta este un motiv de îngrijorare, pentru că, deşi pelerinii se adună şi dau daruri şi se roagă, nu există nicio organizaţie.'Nimic nu a fost formulat — nicio doctrină — şi toate religiile au nevoie de astfel de lucruri.

Şi-a frecat maxilarul, gândindu-se, apoi a dat din cap.

— De ce te interesează asta? ea a intrebat.

— Nu sunt sigur, dar apreciez expertiza ta. Făcu o pauză, se uită în jos la hainele din mâinile lui. Uitase ceva, ceva important – ce ar putea fi?

— Nu m-am înşelat, observă ea, încă privindu-l. — Nu eşti tu însuţi, Spin. Aţi ajuns în sfârşit să vă supăraţi cerinţele Domnului vostru?

„Nu”, poate, dar asta nu merită luat în considerare – defectul ar ii al meu, până la urmă. — Sunt bine, Mare Preoteasă.

Ea pufni. — Nici unul dintre noi nu

este aşa, Spin, spuse ea întorcându-se.

În timp ce privirea îi coborî, îi văzu sabia şi cureaua întinse pe podea. Bineînţeles — îşi uitase ritualul. El a strâns arma şi, în timp ce Marea Preoteasă şi-a aruncat hainele, a dus-o la masa şi a pus-o jos. Din puncra rigidă de piele a curelei scoase un'mic burete, un balon ae metal cu ulei de anghilă şi un tampon de piele de rechin foarte pătat.

— Ah, spuse Marea Preoteasă din prag, totul este din nou în regula cu lumea. Mai târziu, Spin.

— Da, Mare Preoteasă, răspunse el, alegând să ignore sarcasmul ei. Şi nevoia de ea atat de prost deghizată.

Ploaia se repezise din mare, transformând potecile în râuri de noroi. Salind stătea în magazia improvizată, cu picioarele încovoiate sub ea, tremurând în timp ce apa curgea prin găurile din acoperiş. Mai mulţi oameni veniseră scărpinand la uşa ei, dar ea îi întoarse pe toţi.

Se săturase să fie o Mare Preoteasă. Toate sensibilităţile ei sporite faţă de capriciile Răscumpărătorului se dovedeau puţin mai mult decât un blestem. Ce contează toate aceste emoţii vagi pe care le simţea de la zeu? Ea nu putea face nimic pentru el.

Acest lucru nu ar fi trebuit să o surprindă şi şi-a spus că ceea ce era ea nu era rănit, ci altceva, ceva măi impersonal. Poate că era durerea ei

pentru lista din ce în ce mai mare de victime, pe măsură ce Gradithan şi mafia sa sadica au continuat sa terorizeze tabăra – atât de mult încât unii plănuiau să plece de îndată ce drumul se seca. Sau eşecul ei cu The Benighted. Aşteptările care se instalau asupra ei, în ochii atâtor oameni' erau prea mari, prea zdrobitoare. Nu putea spera să le răspundă tuturor. Şi descoperi că, în adevăr, nu putea răspunde la niciuna dintre ele.

Cuvintele erau goale în fata voinţei brutale. Ei au fost neputincioşi să apere orice sfinţenie s-ar putea pretinde, pentru sinea unei persoane, pentru libertatea lor de a alege cum vor trăi şi cu cine. Empatia o bântuia. Compasiunea a deschis răni pe care numai o întărire a sufletului le-ar putea preveni în viitor, şi ea nu şi-a dorit acest lucru – văzuse prea multe feţe, se uitase î'n prea mulţi ochi şi se dădu înapoi de răceala lor, de plăcerea lor în judecata vicioasă.

Cei neprihăniţi îşi vor pretinde un singur domeniu pe baza judecăţii. Céi neprihăniţi sunt primii care transformă mâinile în pumni, primii care strigă pe dizidenţi, primii care îi intimidează pe alţii pentru a se conforma.

Locuiesc într-un sat al celor blânzi şi sunt cel mai blând dintre toţi. Nu există glorie în a fi neputincios. Nici nu există speranţă.

Ploaia zdrobitoare, un vuiet de tobe pe acoperişul cu şipci, zgomotul unui

potop care i-a umplut craniul. *Pe care Răscumpărătorul îl va îmbrăţişa nu este nici drept, nici nedrept. Nici un muritor nu poate sancţiona comportamentul lor în numele Mântuitorului. Cum îndrăznesc ei să presupună atât de mult?* Feţe mizerabile trec pe lângă ei, uitându-se prin crăpăturile' uşii ei. Şi a vrut să-i bata pe toţi. *Nenorociţi ai naibii. Absoluţia nu este suficientă!* Dar ei s-ar uita apoi la ea, cu ochi de lună şi îndureraţi, disperaţi că fiecare întrebare dă un răspuns, agăţândii-se de ide'ea că cineva suferă pentru un motiv şi cunoaşterea acestui motiv ar uşura suferinţa.

Cunoaşterea, îşi spuse Sali'nd, nu uşurează nimic. Doar umple spaţii care altfel ar putea inunda'de disperare.

Poţi trăi fără răspunsuri? Voi toti, întrebaţi-vă asta. Poţi trăi fără răspunsuri? Pentru că dacă nu poţi, atunci cu siguranţă vei inventa propriile tale răspunsuri şi te vor mângâia. Şi toţi cei care nu vă împărtăşesc punctul de vedere, prin însăşi existenţa lor, vă vor insufla frică şi ură în inima. Ce Dumnezeu binecuvântează asta?

— Nu sunt o Mare Preoteasă, a grămăit ea, în timp ce apa i se prelingea pe faţă.

Cizme grele stropind în noroi afară. Uşa a fost trasă înapoi si o formă întunecată a stins lumina cenuşie pal. — Salmd.'

Ea clipi, încercând să discerne cine i-a vorbit aşa ceva. . asemenea compas

shy;sion. — Nu mă întreba nimic, spuse ea. — Spune-mi mai puţin.

Silueta s-a mişcat, închizând uşa într-o zgârietură de nisip udă care a umplut din nou magazia de întuneric. Făcând o pauză, stând în picioare, apa picurând dintr-o mantie lungă de piele. — Asta nu va merge.

— Oricine ai fi, spuse Salind, nu te-am invitat înăuntru. Aceasta este casa mea.

— Scuzele mele, mare preoteasă.

— Miroşi a sex.

— Da, îmi imaginez că da.

'Nu ma atinge. Sunt otravă.

— Nu am nicio dorinţă. . atinge-te, Mare Preoteasa. Am mers pe jos în acest sat – condiţiile sunt deplorabile. Fiul întunericului, ştiu bine, nu va suporta mult timp o asemenea sărăcie.

Ea îşi miji ochii spre el. — Eşti prietenul lui Benighted. Singurul Tiste Andii pentru care oamenii nu sunt sub observaţie.[1]

„Aşa crezi despre noi, atunci? Acesta este. . nefericit.[1]

'Sunt bolnav. Vă rog să plecaţi, domnule.

— Mă numesc Sjunnock Durav. S-ar putea să ţi-aş fi spus că când ne-am întâlnit ultima dată — nu-mi amintesc şi în mod clar nici tu. Tu. . m-a provocat, mare preoteasă.

— Nu, te-am respins, Spinnock Durav.

S-ar putea să fi existat ceva

asemănător cu o amuzament ironic în tonul lui în timp ce el a răspuns: „Poate că cei doi sunt una şi aceeaşi”.

Ea pufni. — Oh, nu, un optimist peren.

Se întinse brusc în jos şL palma lui caldă se lipi de fruntea ei. Ea se smuci înapoi. Indreptându-se, el a spus: — Ai febră.

'Doar pleaca.[1]

— O voi face, dar intenţionez să te iau cu mine...

— Şi cum rămâne cu' toţi ceilalţi atât de afectaţi în aceasta tabără? Le vei duce pé toate? Sau doar eu, doar cel de care ţi-e milă? Doar dacă nu milă te împinge.

„VoijDune vindecători să participe la tabără...”

— Fa asta, da. Pot să aştept cu ceilalţi.

'Salind-'

'Acela nu este numele meu.'

'Nu este? Dar am fost-'

„Am ales-o pur şi simplu. Nu aveam nume. Nu în copilărie, nici pană acum câteva luni. Nu aveam deloc nume, Spinnock Durav. Ştii de ce nu am fost încă violată? Majoritatea celorlalte féméi au. Majoritatea copiilor, de asemenea. Dar nu eu. Sunt atât de urâtă? Nu, nu în carne si oase – chiar şi eu ştiu asta. Pentru că am fost Copilul Sămânţei Moarté, ştii ce înseamnă asta, Tiste Andii? Mama mea s-â târât pe jumătate nebună pe un câmp de luptă, întinzându-

se sub bătăiele soldaţilor morţi pană când a găsit un membru solid şi dur. Apoi a luat-o'în sine şi, dacă era binecuvântată, s-ar revărsa în ea. Sămânţa uniii mort. Am avut o mulţime de fraţi şi surori, o familie de mătuşi şi o mamă care, în'cele din urmă, a putrezit de o boală teribilă care i-a mâncat carnea – creierul ei era de mult dispărut până atunci. Nu am fost violată, pentru că sunt de neatins.[1]

Se uită la ea, evident şocat, îngrozit într-o tăcere mută.

Tuşi, dorindu-şi să nú se îmbolnăvească atât de des – dar aşa fusese întotdeauna. — Poţi pleca acum, Spinnock Durav.

— Locul ăsta devine. Şi a înaintat să o ia.

Ea a dat înapoi. 'Nu înţelegi! Sunt bolnav pentru că *el* este bolnav!'

Se opri şi ea îi distinge în cele din urmă ochii, verzi de pădure şi înclinaţi la colţuri, si mult prea multă compasiune strălucea în această privinţă. „Măscumpărătorul? Da, îmi imaginez că este. Vino”, iar el o luă în sus, fără efort, iar ea ar n trebuit să se chinuie – ar fi trebuit să fie liberă să aleagă – dar era prea slabă. A-l împinge cu mâinile ei a fost un gest, o dorinţă, transformată în strângere de ajutor timid; mai puţin la mantia lui. Ca un copil.

Un copil.'

— Când ploile încetează, murmură el, cu respiraţia caldă, dar opărind pe

obrazul ei febril, vom reconstrui. Fă toate astea noi. Uscat, cald.

— Nu mă viola.

— Nu mai vorbim despre viol. Febra va trezi multe terori. Ma odihnesc acum.'

nu voi judeca. Nici măcar această viaţă a mea. Nu o voi face – există slăbiciune în lume. De tot felul. Tot felul. .

Ieşind afară cu femeia acum inconştientă în braţe, Spinnock Durav se uită în jur. Siluete din toate părţile, atât cu glugă, cât şi cu capul gol în ploaie, apa curgând în jos.

„Este bolnavă”, le-a spus el. — Are nevoie de vindecare.

Nimeni nu a vorbit ca răspuns.

El a ezitat, apoi a spus: „Fiul întunericului va fi informat despre tine. . dificultăţi.'

Au început să se întoarcă, topindu-se în cearşafurile gri. în câteva momente, Spinnock se trezi singur.

A pornit spre oraş.

Fiul întunericului va fi informat. . dar el ştie deja, nu-i asa? El ştie, dar lasă totul aşa. . la care? Pe mine? Seerdomih ? Răscumpărătorul este timid;

„ Fă-i salutările mele preotesei. '

Ea, atunci, acest lucru firav în braţele mele. Mă voi ocupa de ea, pentru că în ea se află răspunsul.

Doamne, răspunsul la ce?

Cizme nesigure în nămol şi noroi, a

făcut drumul înapoi cu grijă. Noaptea aşteptată.

Şi, ridicându-se din adâncul amintirilor sale, fragmentul vreunei poezii vechi, ' *Luna nu plouă, ci plânge.* Un fragment, da, trebuie să fie asta. Din păcate, nu şi-a putut ammti restul şi, aşadar, ar fi trebuit sa se mulţumească cu fraza – deşi, în adevăr, era orice altceva decât o soluţie.

L-aş putea întreba pe Endest — ah, nu, deocamdată a plecat de la noi. înalta Preoteasă, poate. Ea cunoaşte fiecare poezie Tiste Andii scrisă vreodată, cu unicul scop de a-i batjocoresc pe fiecare dintre ei. încă.

Cuvintele îl bântuiau, îl batjocoreau cu ambiguitatea lor. A preferat lucrurile simple şi directe. Solide ca o sculptură eroică – acele monumente de marmură şi alabastru ale unei persoane grozave care, dacă se cunoaşte adevărul, nu era nici pe departe la fel de mare pe cât'se credea sau se proclama şi, într-adevăr, nu semăna deloc cu chipul alb lustruit de deasupra corpului divin – *oh, Abyss ia-ma , destul de asta!*

în tabără, în urma plecării lui Tiste Andii cu Marea Preoteasă pe jumătate moartă în braţe, preotul chel, scund şi cu picioarele zbârcite şi îmbibat sub haine de lână îmbibate de ploaie, s-a zbătut până la Gradithan. 'Ai văzut?'

Fostul soldat mormăi. — Am fost tentat, ştii. Un vârf de sabie, chiar în

spatele craniului. Nenorocitul de Tiste Andii, ce s-a gândit, pe numele lui Hood, a venit aici?

Preotul – un preot al vreunui zeu necunoscut undeva la sud, Bastion, poate – a scos sunete tsk-tsking, apoi a spus: „Ideea este, Urdo-”.

— Taci gura ta! Acest rang nu mai este pentru nimeni, eşti timid? Nu contează ticălosul care crede că e singurul care a mai rămas, aşa că poate să-l folosească ca şi cum ar fi fost numele lui blestemat sau aşa ceva. Nu contează, pentru că va plăti pentru asta destul de curând.

— Scuze umife, domnule. Ideea mea a fost că ea a plecat acum.

— Ce-i cu asta?

— Ea era ochii Răscumpărătorului — urechile lui, totul în lum^a muritorilor — şi acum că Tiste Andii a plecat şi a luat-o. înseamnă că putem face, ăă, ce ne place.

La asta, Gradithan zâmbi încet. Apoi spuse cu o voce joasă^şi uşoară: — Ce am făcut până acum, Monkrat?

„în timp ce ea era aici, a rămas şansa de a-l trezi pe Cel Alungit la rolul său sfânt. Acum nu trebuie să ne facem griji pentru^niciunul dintre ei.

— în primul rând, nu am fost niciodată îngrijorat, spuse odată Seerdomin, pe jumătate mârâit. — Du-te târă-te înapoi în gaura ta şi ia orice băiat cu tine după cum îţi doreşti – aşa cum spui, nimic nu ne opreşte acum.

După ce creatura oribilă a fugit, Gradithan a făcut semn unuia dintre locatarii săi timizi. — Urmează porcul ăla Andii înapoi în noapte, spuse el. — Dar păstrează-ţi distanţa. Atunci spune-le prietenilor noştri din oras. Totul este îngrijit la Barrow – acesta este mesajul pe care le spui, nu? Du-te şi întoarce-te aici înainte de zori şi poţi alege dintre femei – una pe care vrei să o păstrezi pentru im timp dacă îţi pasă, sau să te sugrum sub tine pentru tot ce-mi pasă. Merge![1]

Stătea în ploaie, simţindu-se mulţumit. Totul se uita în sus, şi în sus. Şi mijind ochii, de ce/ aproape că putea să distingă acel turn blestemat cu dezgustul său timid edificiu dragon – da, în curând avea să se prăbuşească totul. Frumos şi sângeros, ca.

Şi, deşi nu era conştient de asta – nu era suficient pentru a găsi un motiv pentru frisonul brusc care l-a luat –, s-a întors de la acea privire nevăzătoare şi, aşa de netimid, a rupt contactul cu ochii adormiţi, reci, de reptil, care puteau vedea departe în timid; fapt, prin ploaie, prin fum, prin — dacă se doreşte — ziduri de piatră.

Edificiul sculptat Silanah nu era. Protectoare şi santinelă nedormite, atotvăzătoare, iubită de Fiul întunericului şi stăpânită de o timiditate absolută, ascuţită de obsidian, a judecătorului, cu siguranţă că ea era totul'. Şi groaznic în

mânie? Puţini muritori ar putea chiar sa conceapă adevărul şi capacitatea celui implacabil de drept.

Ceea ce probabil a fost la fel de bine.

Milă în compasiune, niciun dragon nu trăieşte. [1]

Când îndemânarea cu sabia trecea, era nevoie de altceva. Furie. Blestemul a fost că furia şi-a spart vasul, a trimis fisuri prin lutul fragil, a căutat fiecare slăbiciune a temperamentului, nisipul de mica care se dezvăluia doar în marginile cioburilor sparte. Nu au fost posibile reparaţii, nici adeziv nu se strecoară când fragmentele au fost presate înapoi împreună, pentru a fi şters cu vârful degetului.

Nimander se gândea la ceramică. Amforele din pânză zgomotând din lateralele vagonului, nectarul oribil dinăuntru – o specie de furie, poate, puţin diferită de ceea ce îi curcase prm vene când lupta. S-a spus că furia în luptă este un dar al zeilor – el auzise acea credinţă rostită de acel marinar Malazan, Deadsmell, jos în cala navei amirale a Adjunctului, în timpul uneia dintre acele multe nopţi în care omul îşi croiase drum în jos. burta întunecată, ulcior de rom legănat de o ureche într-o mână.

La început, Nimander fusese supărat de companie – la fel de mult ca şi rudele lui – dar Malazanul persistase, ca un săpător care'subminează zidurile. Romul se prelingea pe gât, slăbise balamalele

limbilor şi, după un timp, toate acele fortificaţii şi bastioane îşi deschiseseră uşile şi portalurile.

Romul aprinsese un foc în creierul lui Nimander, aruncând lumină roşie pâlpâitoare asupra unei sume de amintiri adunate fantomatice în jurul inimii neprimitoare. Fusese undeva un gardian, un loc al copilăriei sigur şi protejat de cel pe care îl numeau cu toţii *Tată.* Ţepii de zăpadă crestaţi căptuşesc poteca pietruită care duce la

f ioarta ambrazură, un' vânt care urla din munţi gri – o ocuinţă de moment în care zeci de copii se năpusteau sălbatici ca şobolani, cu silueta înaltă a lui Anomander Rake rătăcind pe coridoare într-o indiferenţă divină.

Ce fusese înainte de asta? Unde erau toate mamele? Acea amintire a fost pierdută, pierdută în întregime.

A existat un preot, un vechi însoţitor al Fiului întunericului, a cărui sarcină fusese să menţină puietul hrănit, îmbrăcat şi sănătos. îi privise pe toţi cu ochii plini de consternare, înţelegând fără îndoială – cu mult înainte ca oricare dintre ei sa o facă – viitorul care îi aştepta, înţelegând suficient de bine pentru a cu timiditate; ţine-i căldura – oh, el fusese ca un căpcăun pentru toţi, cu siguranţă, dar unul care, cu toată fanfara lui, nu le-ar fi făcut niciodată rău.

Ştiind acest lucru, îşi abuzaseră de multe ori libertate^, îl batjocoriseră, de mâi multe ori, pe bietul bătrân. îi

aruncaseră pahare în cale când trecea pe lângă el, scârţâind de încântare când picioarele lui le făceau să zboare să sară şi să se sfărâme sau, mai bine, când şi-a pierdut echilibrul şi s-a bătut pe spate, tremurând ' de durere.

Un foc atât de crud, luminând toate aceste amintiri îngrozitoare. Deadsmell, în felul lui somnoros, aparent neglijent, le trasase povestea. De la acea curţiune ascunsă în fermitatea unui lanţ îndepărtat de munţi până la sosirea bruscă şi surprinzătoare a unui străin – bătrânul şi încovoiat Tiste Andii care era, s-a aflat cu şoc, chiar fratele lui Anomander. Şi argumentele răsunând din camerele private ale familiei lor, în timp ce fraţii se luptau pentru lucruri necunoscute – decizii trecute, decizii ce vor veni, desfăşurarea precisă a crimelor sufleteşti care au dus la acuzaţii dure şi tăceri reci şi reci.

Câteva zile mai târziu, pacea a fost lovită, cumva, în întunericul nopţii. Tatăl lor a venit atunci la ei, să le spună cum Andarist îi ducea pe toţi. Spre o insulă, un loc de căldură, de întinderi de nisip moale şi ape pelucide, de copaci înghesuiţi de fructe. Şi acolo,' stând m fundal în timpul acestei conferinţe a unui nou viitor, era bătrânul Endest Silann, cu faţa devastată de o oarecare extremă emoţie – nu mai aveau pahare sub picioare, nu mai aveau batjocuri şi diavolii evazivi care alergau pentru a scăpa de urmăririle imaginate (nu a mai urmărit niciodată, Niciodată nu

a ajuns să-i smulgă pe unul dintre ei, nu a ridicat nicio mână, nici măcar nu şi-a ridicat vocea; el nu a fost altceva decât un focar pentru ireverenta lor – o ireverenţă pe care nu ar îndrăzni să o îndrepte asupra tatălui lor). îşi avusese scopul şi îl supravietuise şi acum plângea în timp ce copiii erau atraşi împreună şi sé deschidea un labirin, un portal către o lume nouă, necunoscută, misterioasă, în care orice era posibil.

Andarist i-a condus prin ele.

Ar învăţa lucruri noi. Armele care îi aşteaptă.

Un profesor sever, nu unul pe care să-l batjocorească, oh, nu, asta s-a clarificat rapid cand o manşetă obişnuită pe partea laterală a capului lui Skintick l-a făcut să zboare – o manşetă pentru a răspunde la o derizoriu mormăit, fără îndoială.

Jocurile s-au încheiat. Lumea a devenit brusc serioasă.

Au ajuns să-l iubească pe acel bătrân. L-a iubit mult prea mult, după cum s-a dovedit, pentru că acolo unde Anomander s-ar fi putut dovedi capabil să respingă ororile maturităţii şi lumea ei teribilă, Andarist nu era.

Copiii ău făcut soldaţi perfecţi, ucigaşi perfecţi. Nu aveau nici un sentiment de mortalitate. Nu se temeau de moarte. Le făcea o plăcere strălucitoare în distrugere, chiar şi atunci când acea distrugere presupunea luarea unei vieţi. Au jucat cu cruzime pentru a

urmări rezultatele. Ei au ínțéles simplitatea puterii găsite acolo în arma ţinută în mână.

Vedeţi un copil plictisit cu un băţ – şi vedeţi cum ñecare bară din apropiere fuge, sub timiditate; stând bine ceea ce este acum posibil şi, într-adevăr, probabil. Vezi copilul, cu ochii scanand pământul, legănând băţul în jos pentru a zdrobi insectele, „pentru a bate flori,'pentru a duce un război de haos. înlocuiţi băţul cu o sabie. Explicaţi cum vina nu trebuie luată în considerare atunci când cei care trebuie să moară sunt inamicul.

Dezlănţuiţi-i, aceşti copii cu ochi avid.

Soldaţi'buni. AncTarist ii făcuse soldaţi buni. Ce copil, la urma urmei, nu cunoaşte furia?

Dar vasul se sparge.

Vasul se rupe.

Nimander credea acum că Dumnezeul muribund era un copil. Preoţii nebuni l-au turnat plin, ştiind că vasul se scurgea, apoi au băut din acea infiltraţie' puerilă. Pentru că era un copil, setea şi nevoia lui Dumnezeu muribund au fost fără sfârşit, niciodată săturate.

Pe măsură ce călătoreau de-a lungul drumului, mereu spre vest, s-au trezit să fie timizi, între câmpurile plantate. Aici sperietoarele erau cu adevărat moarte, epuizate. Ofilit, îmbracat în bucăţi negre de pânză, legănându-se ţeapăn în vânt. Aceste vieţi s-au vărsat, iar Nimander a văzut acum aceste câmpuri ca nişte

cimitire bizare, în care o aberaţie locală de credinţă a insistat ca morţii să fie ţinţi în picioare, ca să fie vreodată pregătiţi pentru orice va veni.

Privitorii acestui drum şi toţi proştii care l-au parcurs.

Odată, pe Drift Avalii,' cu' aproape un an mainte de primele atacuri, doi Dai Honese, pe jumătate morţi, apăsaseră pe coasta stâncoasă. Au vâslit pe insula Geni, din motive neexplicate, într-o pirogă veche. Amândoi erau goi, deoarece consumaseră fiecare fărâmă de pânză din hame, ca să se înfunde în crăpăturile corpului — prea multe crăpături, s-a dovedit, iar ambarcaţiunea asediată s-a scufundat în cele din urmă, forţându-i pe cei doi bărbaţi să înoate.

Inghiontul Domnului i-a adus la Drift Avalii şi, cumva, au evitat recifele şi stâncile ucigaşe care înconjoară insula.

Locuitori în jungla întunecată a patriei lor, erau dintr- un trib timid, sesizat de proprii strămoşi. Morţii nu au fost îngropaţi. Morţii au fost făcuţi parte din zidurile de noroi ale colibelor satului. Când cineva dintr-o familie moare, avea să înceapă o nouă cameră, la început nimic altceva decât un singur perete proiectat spre exterior. Şi în acel perete se afla cadavrul, orbite pline de lut, nas, urechi, gura. Argilă ca o piele nouă pe faţă, membre, trunchi. în poziţie verticală, în ipostaze ele cavaler ca îngheţat într-un dans. încă doi rude trebuiau să moară înainte ca camera să

fie completă şi gata să fie acoperită cu frunze de palmier şi altele asemenea.

Unele case erau mari ca castele, întinse la nivelul solului într-un labirint de camere, sute dintre ele, întunecate şi fără aer, în felul acesta, morţii nu au plecat niciodată, Ei au rămas, martori ai tuturor, veşnici la judecată această presiune, au spus cei doi. refugiaţi, puteau înnebuni pe cineva şi deseori o făcea.

Jungla a rezistat agriculturii. Pământului său nu-i plăcea îmblânzirea. Copacii uriaşi nu erau timizi, permesi la foc şi puteau întoarce tăişul unui topor de fier. Satele creşteau prea masiv, devorau pământ, m timp ce fiecare zona defrişată din jurul lor era epuizată, triburile rivale sufereau la fel şi, înainte de a se declanşa războaie prea mult timp. Strămoşii morţi au cerut răzbunare pentru nelegiuiri. Rudele ucise – ale căror cadavre fuseseră furate şi, prin urmare, nu puteau fi îngrijite în mod corespunzător – reprezentau o rană deschisa, o crimă la care trebuia răspuns.

Sânge înainte şi înapoi, au spus cei doi refugiaţi. Sânge înainte şi înapoi, âsta-i tot. Şi când inamicul a început să distrugă satele, să le ardă până la pământ. .

Niciun răspuns la nebunie, ci zborul.

Nimander se gândi la toate acestea în timp ce-şi conducea iapa prin frâiele de-a lungul drumului prăfuit. Nu avea

strămosi care să-l bântuie, nici strămoşi care să-i ceară să facă asta şi asta, să se comporte aşa, dar nu aşa. Poate că asta era libertate, dar l-a lăsat să se' simtă ciudat. . pierdut.

Cei doi Dai Honese construiseră o barcă nouă şi plecaseră cu vâsle – nu înapoi acasă, ci într-un loc necunoscut, un loc lipsit de fantome care nu clipesc, care priveau de pe fiecare perete.

Din căruţă se auziră zgomote de legănat şi se întoarse si-l văzu pe Kallor legănându-se pe partea apropiată, făcând o pauză pentru a-si ajusta mantia de lanţ, apoi mergând până când ajunse fângă Nimander.

— Interesantă folosirea cadavrelor, spuse el.

— La ce ar avea? întrebă Şkintick aruncând o privire înapoi spre ei.

— Sa sperii corbii? Nu că vreo cioară cu minte corectă s-ar uita de două ori la acele plante murdare – la urma urmei, nici măcar nu sunt native din această lume.

Nimander văzu sprâncenele lui Şkintick ridicându-se. — Nu sunt?

Kallor se scărpină la barbă şi, din moment ce părea că nu se grăbea să ne timid, Şkintick se îndreptă înca o dată cu faţa în faţă.

— Saemankelyk, spuse Nimander. — Dumnezeul pe moarte. . care va fi găsit în Bas shy;tion.'

Războinicul cu părul cărunt mormăi. 'Nimic nu se schimba.'

— Desigur că se schimbă, a replicat Skintick fără să se întoarcă. — Devine tot mai timid, tot mai rău.

— Este o iluzie, răspunse Kallor. — Tu, Tiste Andii, ar trebui să ştii asta. Simţul tău că lucrurile se înrăutăţesc vine din îmbătrânire. Vezi mai multe, iar ceea ce vezi se războaie cu amintirile tale despre cum erau lucrurile înainte.

'Gunoi. Pârşii bătrâni ca tine spun asta pentru că ţi se potriveşte. Speri că ne îngheaţă pe drum, astfel încât să ajungem să nu facem nimic, ceea ce înseamnă că status quo-ul tău preţios persistă atât de mult – suficient pentru ca tu să-ţi trăieşti viaţa într-o mângâiere timidă pe care crezi că ai câştigat-o.' Nu vei accepta vinovăţia pentru nimic, asa că ne spui că nimic nu se schimbă vreodată.

— Ah, focul tinereţii. Poate într-o zi, puiule, vei fi bătrân – presupunând că prostia ta nu te va ucide mai întâi – şi te voi găsi undeva. Vei fi timid pe treptele de piatră'ale vreunui templu abandonat sau, mai rău, gloriosul monument al vreunui rege mort. Privind tinerii trecând în grabă. Şi mă voi aşeza, fii timid; lăsăm lângă tine şi te mtreb: „Ce s-a schimbat, bătrâne?” Şi vei strânge ochii, îţi vei mesteca gingiile pentru o vreme, apoi vei scuipa pe pavajul dând din cap.

— Plănuiesti să trăieşti pentru totdeauna, Kallor?

'Da, o iau/

— Şi dacă prostia ta te va ucide?

^

Rânjetul lui Kallor era sălbatic. — încă nu a fost.

Skintick aruncă din nou privirea înapoi, cu ochii strălucitori, si dintr-o dată a râs. — Mă răzgândesc despre tine.

— Zeul pe moarte i-a furat sufletul lui Clip, spuse Nimander. — O să-l recuperăm.

'Mult noroc.'

— Presupun că vom avea nevoie.

— Nu sunt genul care ajută, Nimander, spuse Kallor. — Chiar si rudele lui Rake. Poate, a adăugat el, în special rudele lui Rake.

„Ce te face să crezi...”

Bărbatul îl întrerupse cu un pufnit. — Il văd în voi toţi – cu excepţia celui gol pe care îl numiţi Clip. Te îndrepţi spre Coral. Sau ai fost, înainte ca acest tur timid să ţi se impună. Spune-mi, ce crezi că se va întâmpla când' îţi vei găsi gîoriosul patron? Va întinde el o mână perfectă pentru a-ţi peria ^ sprâncenele, pentru a binecuvânta darul existenţei tale? îi vei mulţumi pentru privilegiul de a fi în viaţă?

'Ce ştii despre asta?[1] întrebă Nimander, simţind că căldura se ridică si îi înroşeşte faţa.

„Anomander Rake este im geniu la începutul lucrurilor. Le termină cu care are probleme.

Ah, asta ustă adevărul. Kallor, tocmai mi-ai împins propriul suflet. O trăsătură pe care am moştenit-o de la el, atunci? Asta are prea mult sens. — Deci, când îi

voi vorbi despre tine, Kallor, va şti cum te cheamă?

— Eram cunoştinţe? Da noi am fost. Ne-am încântat unul de altul? Va trebui să-l întrebi pe acela. Caladan Brood a fost mai simplu, mai uşor de gestionat. Nimic decât pământ şi piatra. Cât despre K'azz, ei bine, voi afla mai multe când îl voi întâlni în sfârşit pe nenorocit.

— Nu cunosc acele nume, spuse Nimander. — Caladan Brood. K'azz.[1]

— Nu are nicio semnificaţie reală. Am fost aliaţi într-un război sau trei, atâta tot. Şi pentru timid; poate într-o zi vom fi aliaţi încă o dată, cine poate spune? Când un inamic imens ne forţează din nou în aceeaşi tabără, toţi de aceeaşi

K

arte. Părea'să se gândească la asta o clipă, apoi spuse: — [imic nu se schimba.

— Atunci te întorci la Coral – unde aşteaptă tatăl nostru?

'Nu. Praful pe care l-am ridicat data trecută va avea nevoie de câteva secole pentru a se aşeza, sper timid. Era pe cale să mai adauge ceva când atenţia i-a rost dispărută şi a păşit pe calea lui Nimander – forţându-l să se oprească – pentru a merge până la marginea drumului, cu faţa spre nord.

— Am observat asta, mormăi Skintick, oprindu-se şi el.

La cincizeci de paşi de drum, chiar dincolo de o fâşie de plante extraterestre şi şirul ei de efigii înfăşurate, era o ruină. Doar unul dintre

pereţii structurii pătrate, asemănătoare unui turn, se ridica deasupra înălţimii omului. Pietrele erau enorme, montate fără mortar. Copacii dintr-o specie pe care Nimander nu o mai văzuse până atunci îşi înrădăcinaseră deasupra pereţilor, şerpuind funii lungi şi groase până la pământ. Ramurile erau scheletice, se întindeau orizontal în lateral, strângând doar pumni de frunze închise la culoare, piele.

Nenanda oprise căruţa şi toti studiau acum ruina care captase atât de mult atenţia lui fCallor.

— Pare bătrân, spuse Skintick, prinzând privirea lui Nimander şi făcând cu ochiul.

— Jagliut, spuse Kallor. Şi a pornit spre ea. Au urmat Nimander şi Skintick.

Pe câmp, brazdele pământului erau albite, moarte, la fel şi plantele îngrozitoare. Chiar şi norii groaznici de insecte dispăruseră.

Kallor a păşit între două cadavre, dar nu era suficient loc, aşa că a mtins mâna de fiecare parte şi a împins ţăruşii. Praf â scuipat de pe baze în timp ce sperietoarele se lăsau, apoi, trăgandu-se, au căzut la pământ. Războinicul a continuat.

— Putem spera, spuse Skintick pe gura, în timp ce el şi Nimander urmareau prin gol.

'Pentru ce?' întrebă Nimander.

— Că decide că nu-i place acest Dumnezeu pe moarte. Şi se hotărăşte să

facă ceva în privinţa asta.

— Crezi că este atât de formidabil?

Skintick îi aruncă o privire. — Când a spus că este aliat cu Anomander şi cu alţii, nu părea că ar fi vrut să spună că este soldat sau ofiţer niinor într-o armată, nu-i aşa?

Nimander se încruntă, apoi clătină din cap.

Skintick şuieră fără cuvinte printre dinţi şi apoi spuse: — Ca. . egal.[1]'

'Da, asa. Dar nu contează, Skin, nu ne va ajuta.

— Nu speram la asta. Mai mult ca el decide să facă ceva din motivele lui, dar ceva care ajunge să ne rezolve problema.

— Nu aş paria nicio monedă pe asta, Skin.

Apropiindu-se de ruină, au tăcut. Oricât de decrepit
era, turnul era impunător. Aerul din jurul lui părea granulat, cumva fragil, ameninţător de rece, în ciuda căldurii aprige a soarelui.

Cel mai malt dintre pereţi dezvăluia o secţiune de tavan chiar sub cea mai ele sus a ansamblului de pietre, proiectând fără niciun alt suport evident care să arunce o umbră adâncă la parter de sub el. Peretele din faţă ajungea doar suficient de înalt pentru a cuprinde o uşă îngusta şi arcuită. Chiar în afara acestei intrări, într-o parte, se afla un ghiveci în formă de burtă în care creşteau câteva

plante rătăcite cu flori căzute, atât de incongruente în aerul de abandon, încât Nimander pur şi simplu se uita la ele, neîncrezător.

Kallor se îndreptă spre intrare, scoase o mănuşă sigilată şi o înfăşură pe cadrul cu rădăcină. — Ne vei
saluta? întrebă el cu voce tare.

Din interior un sunet târâit slab, apoi un răspuns subţire, răguşit: „Trebuie?”

— Gheaţa a dispărut de mult, Jaghut. Câmpiile de dincolo sunt uscate şi goale. Până şi prarul din T'lan Imass a dispărut. Ai şti ceva din lumea pe care ai ignorat-o atât de mult timp?

'De ce? Nimic nu se schimba.'

Kallor îi întoarse un zâmbet mulţumit către Nimander şi Skintick şi apoi se îndreptă din nou spre uşa întunecată. — Ne inviţi să intrăm, Jaghut? Eu sunt înaltul...

„Ştiu cine esti, o, Doamne al inutilităţii. Regele Cenuşii. Conducătorul Ţărilor Moarte. Născut' pentru glorie ' şi blestemat pentru a o distruge de fiecare dată. Ucigaşul Viselor Despoiler de...

— în regulă, destul de toate astea. Nu eu sunt cel care trăieşte în ruine.

— Nu, dar le laşi vreodată în urma ta, Kallor. Intră, atunci, tu şi ceilalţi ăi tăi. Vă salut ca oaspeţi şi aşa nu vă voi zdrobi viaţa şi vă devora sufletele cu hohote de râs. Nu, în schimb, voi' face nişte ceai.

Nimander şi Skintick l-au urmat pe Kallor în întunericul dinăuntru.

Aerul camerei cu doi pereţi era rece,

pietrele învelite în brumă cu dungi de chihlimbar Acolo unde ceilalţi doi pereţi ar fi trebuit să fie bariere negre, strălucitoare, dintr-o substanţă necunoscută, şi a-i privi prea mult însemna să te simţi vertiginos – Nimander aproape că se înclină înainte, tras doar de strânsoarea bruscă a lui Skintick, iar prietenul său şopti: „Niciodată, ai grijă de gheaţă, verişoară.

Gheaţă, da, tocmai asta a fost. gheaţă uimitor de transparentă-

O siluetă ghemuită lângă o vatră mică, cu mâinile cu degete lungi care lucrează cu un ibric înnegrit la un cârlig de fier deasupra cărbunilor. — Mi-e teamă că am mâncat ultimul lot de prăjituri. Cuvintele au ieşit fără inflexiune de sub o pălărie de pâslă neagră cu boruri largi. — Cei mai mulţi oameni trec pe acolo, când trec. Nu văd nimic interesant. Nimeni nu se apropie să-mi admire grădina.

— Grădina ta? întrebă Skintick.

'Da. Mic, ştiu. Modest.'

— Ghiveciul cu cele două flori.

'Doar asa. Gestionabil — orice mai mare, iar plivitul m- ar înnebuni, vezi tu.

— îţi ocupă tot timpul, comentă Kallor, privind în jur.

'Doar asa.'

Un altar lung de piatră îi asigura Jaghut-ului patul său, pe care blănurile palide erau îndoite cu grijă. în apropiere stătea un birou, lemnul pătat în negru, scaunul din faţă cu spătar înalt şi căptuşit

cu piele de căprioară. Pe o' nişă aşezată în peretele cel mai înalt, ghemuit un sfeşnic argintiu cu trei picioare, negru oxidat. Lumânări de ceară de albine pâlpâiau în bălţi timide; Aplecat lângă altar era o sabie enorma cu teacă/ cu mânerul în cruce lungă cât braţul unui copil. Pânze de păianjen acopereau arma.

— îmi ştii numele, spuse Kallor. — Dar încă nu am auzit-o pe a ta.

'Asta e adevarat.'

Ceva periculos a apărut în vocea lui Kallor când a spus: „Aş şti numele gazdei mele”.

' /Odată, cu mult timp în urmă, un zeu lup a venit înaintea mea. Spune-mi, Kallor, înţelegi natura zeilor fiare? Desigur că nu. Esti doar o fiara în sensul nedrept pejo timid; nedrept faţă de fiare, adică. Cum se face, aşadar, că cei mai vechi zei ăi acestei lumi erau, una şi toţi, fiare?

— întrebarea nu mă interesează, Jaghut.

— Dar răspunsul?

— Ai unul?

Mâinile întinseră mâna şi ridicară fierbătorul din cârlig, în timp ce aburul se repezi în jurul degetelor lungi. — Acum trebuie să fie abruptă pentru o vreme. Sunt neobişnuit în tendinţa mea de a evita astfel de întrebări directe? O trăsătură exclusivă pentru Jaghut? Cu greu. Cunoaşterea poate fi liberă; vocea mea nu este. Sunt un avar, vai, deşi nu am fost întotdeauna aşa.

— întrucât văd puţină valoare în această chestiune anume, spuse Kallor, nu în-aş negocia cu tine.

— Ah, şi ce-i cu Ceilalţi cu tine? Nu ar putea fi interesaţi?

îşi drese glasul, Skintick spuse: — Venerabile, nu avem nimic de valoare pentru unul ca tine.

— Eşti prea modest, Tiste Andii.

'Eu sunt?'

„Fiecare creatură se naşte dintr-una, nu din felul ei. Aceasta este o minune, un miracol forjat în focul haosului, căci haosul într-adevăr şopteşte m sângele nostru, indiferent de nuanţa lui specială.' Dacă îţi răzuiesc pielea, atât de uşor încât să nu las decât o dâră'de moment, ceea ce ţi-am luat sub unghie conţine fiecare adevăr despre tine, viaţa ta, chiar şi moartea ta, presupunând că violenţa nu te revendică. Un cod, dacă vreţi, aparent precis şi atât de ordonat. Cu toate acestea, haosul se agită. 'Cu toate asemănările tale cu tatăl tău, nici tu, nici cel numit Nimander — nici vreunul dintre fraţii şi surorile tale — nu este identic cu Anomander Dragnipu'rake. Infirmi asta?

‘Desigur că nu-[1]

„Pentru fiecare fel de fiară există o primă astfel de fiară, mai diferită de părinţii ei decât de restul rudelor sale, din care apare o noua rasă în timp util. Atunci, acesta este primul născut un zeu?

— Ai vorbit despre un zeu lup, spuse Skintick. — Ai început să ne spui o poveste.

Asa am făcut. Dar trebuie să fii făcut să înţelegi. Este o chestiune de esenţe. Pentru a vedea un lup şi'a-l cunoaşte ca pur, trebuie să posedă în sine o imagine a unui lup puf, a lupului perfect.

— Ridicol, mormăi Kallor. „Vezi o fiară ciudată şi cineva îţi spune că este un lup – şi din această amintire/şi poate încă câteva de urmat, ţi-ai modelat imaginea unui' lup. în imperiile mele, filozofii au vărsat astfel de gunoaie timp de secole, până când, desigur, m-am săturat de ei şi î-am torturat şi executat.

Un zgomot ciudat înăbuşit se auzi de la Jaghut cocoşat. Nimander a văzut umerii tremurând şi şi-a dat seama că bătrânul râdea.

— Am ucis câţiva Jaghut, spuse Kallor; nu o lauda, pur si simplu o afirmaţie. Un avertisment.

— Ceaiul este gata, spuse Jaghut, turnând lichid închis la culoare în patru căni de lut pe care Nimander nu le observase înainte. — S-ar putea să te întrebi ce făceam când m-a găsit zeul lup. eu fugeam. Deghizat. Ne adunasem pentru a întemniţa un tiran, până când aliaţii noştri s-au mtors asupra noastră şi au reluat măcelul. Cred că pot fi blestemat să fiu vreodată în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

— Aliaţii T'lan Imass, spuse Kallor. — Păcat că nu te-au găsit niciodată.

'Kron, clanul lui Bek'athana Ilk care locuia în stâncile de deasupra mării furioase. Patruzeci şi trei de vânători şi

un Bonecaster. M-au găsit.

Skintick se ghemui pentru a ridica două dintre cupe, îndreptându-se pentru a-i înmâna una lui Nimander. Aburul care se ridica din ceai era ameţitor, indicând mentă şi cuişoare şi altceva. Gustul îi amorţea limba.

'Unde este al meu?' întrebă Kallor. — Dacă trebuie să ascult această creatură, îi voi bea ceaiul.

Zâmbind, Skintick arătă în jos spre locul unde cupele aşteptau pe pământ.

încă un râs blând de la Jaghut. — Raest era numele tiranului pe care l-am învins. Unul dintre urmaşii mei mai detestabil de aroganţi. Nu i-am plâns căderea. În orice caz, spre deosebire ae Raest, eu n-am fost niciodată genul stăpânit. Este un semn de slăbiciune să străluceşti orbitor cu propria putere. Neîncredere patetică. O nevoie care subminează, am fost mai mult. . sigur.'

Acum avea atentia lui Kallor. — Ai ucis patruzeci şi trei de T'lan Imass şi un bonecaster?

— I-am omorât pe toţi. Jaghut sorbi din propria sa ceaşcă. — Am omorât câţiva T lan Imass, spuse el, intonaţia fiind o imitaţie perfecta a afirmaţiei lui Kallor de câteva momente trecute. — Spune-mi, atunci, îţi place locuinţa mea? Grădina mea?'

— Solitudinea te-a înnebunit, spuse Kallor.

— Ai sti totul despre asta acum, nu-i aşa, Doamne al eşecurilor? Pe timid,

ia ceaiul, ca să nu mă supăr.

Dinţii dezveliţi, Kallor se aplecă să-şi ia ceaşca.

Mâna stângă'a lui Jaghut a tras, închizând' încheietura mâinii lui Kallor. — L-ai rănit pe zeul ăla lup, spuse el.

Nimander se uită fix când îl văzu pe bătrân chinuindu- se să se elibereze de acea strângere. Venele ieşind în evidenţă pe tâmplă, muşchii maxilarului strânşi sub barbă. Dar nu a existat nicio tragere liberă. Nu se simţea deloc mişcare de la acea mână omită şi verde.

' „Când ai pustiit tărâmul tău”, a continuat Jaghut. — L- ai rănit îngrozitor.

— Eliberează-mă, spuse Kallor cu o râpă. Şi cu cealaltă mână se întinse înapoi spre strânsoarea săbiei.'

Deodată, mâna Jaghut-ului căzu.

Kallor se clătină mapoi şi Nimander văzu o impresie albă de degete înconjurând încheietura bătrânului războinic. „Nu asa se comportă o gazdă. Mă forţezi să te ucid.

— O, taci, Kallor. Acest turn a fost odată un Azath. Să-l trezesc pentru tine?

Minunându-se, Nimander îl privi pe Kallor întorcându- se spre intrare, cu ochii mari în acea faţă palidă şi pălită, cu privirea de recunoaştere brută. — Gothos, ce cauţi aici?

'Unde altcineva ar' trebui să fiu? Acum rămâi afară — aceşti doi Tiste Andii trebuie să plece o vreme.

Căldura se răspândea rapid, din stomacul lui Nimanderi. Aruncă o privire

sălbatică către Skintick, şi-a văzut prietenul scufundându-se încet până în genunchi. Paharul gol din mâna lui căzu, s-a rostogolit pentru scurt timp pe pământul umed, Nimander se uita la Jaghut. 'Ce ai făcut?'

— Doar ceea ce era necesar.

Cu un mârâit, Kallor se întoarse şi ieşi din cameră. Peste umărul lui, timid, a spus: „Nu voi aştepta mult”.

Ochii lui Nimander au fost atraşi încă o dată către pereţii de gheaţă. Adâncimi negre, forme care se mişcă în interior. S-a clătinat, şi-a întins mâinile...

— Oh, nu intra acolo...

Şi apoi cădea înainte, cu mâinile trecând în zidul dinaintea lui, fără nicio rezistenţă.

— Nimander, nu...

întunericul.

Desra rătăci în jurul căruţei, ridicându-se să se oprească lângă bou. Îşi puse o mână pe spate, simţi căldura fiarei, unduirea cu fiecare zvâcnire aruncând muştele care muşcă. S-a uitat în jos în ochiul animalului şi a văzut cu o tresărire cât de delicate îi sunt genele. „ *Trebuie să iei lumea aşa cum este.* Ultimele cuvinte ale lui Andarist către ea, înainte ca lumea să-l ia.

Nu a fost greu. Oamenii ori aveau putere, ori nu. Cei slabi o lăsară dezgustată, plină de întunecat disj>reţ. Dacă au ales deloc, a fost vreodată o alegere greşita. Au lăsat lumea să-i rupă

din nou, apoi s-au întrebat – cu ochi plictisiţi ca acest bou – de ce era atât de crud. Dar nu lumea a fost problema, nu-i aşa? A păşit în calea fughedei din nou şi din nou. Nu învăţa nimic din nimic. *Nimic.*

Au fost mai mulţi oameni slabi decât cei puternici. Cei slabi erau legiune. Unii pur şi simplu nu erau suficient de deştepţi pentru a face faţă cu nimic în afară de satisfacerea nevoilor imediate: câmpul de semănat, recolta de adus la treierat, fiarele de povară de hrănit. Copilul de crescut, moneda pentru următorul ulcior de bere, următorul sac de d'bayang. Nu vedeau dincolo de orizont. Nici măcar nu au văzut următoarea vale. Lumea de afară era de unde au venit lucrurile, lucruri care au cauzat necazuri, care au tulburat ordinea potrivită a vieţii. Nu erau interesaţi să gândească. Adâncurile erau înspăimântătoare, drumurile lungi o călătorie fără scop în care se putea ajunge să fie pierdut, ghemuindu-se pentru a muri în şanţ.

Văzuse atât de mulţi dintre cei slabi. Au murit pe nedrept în miile lor. Zeci de mii. Au murit pentru că s-au închinat ignorantei şi au crezut că acest zeu orb îi poate pune în siguranţă.

Dintre cei puternici, doar câţiva merită să fie atenţi. Majoritatea erau bătăuşi. Ameninţările lor erau fizice său emoţionale, dar efectul a fost acelaşi – de a face victima să se simtă slabă. Şi a fost sarcina autoproclamată a acestor

bătăuşi să convingă cât mai mulţi oameni că sunt în mod inerent slabi, iar vieţile lor sunt de mizerie jalnică. Odată ce s-a făcut acest lucru, bătăuşul spunea: *fă cum îţi spun şi te voi ţine în siguranţă. Eu voi fi puterea ta. . dacă nu mă enervezi. Dacă mă enervezi, te voi teroriza. S-ar putea chiar să te ucid.* Erau o mulţime de aceşti nenorociţi, băieţi cu ochi de porc şi plini de aer în trupuri mari. Sau căţele urâte cu ochi de peşte – deşi acestea, după ce le-au dovedit victimelor cât de slabe erau, urmau să stropească tot sângele vărsat. Limbi delicate care trec şi ies. Ai avut bătăuşi fizici şi bătăuşi emoţionali şi amândoi s-au delectat cu distrugerea vieţilor.

Nu, nu a avut timp pentru ei. Dar mai erau şi alţii a căror forţă era de un fel mult mai rar. Nu este uşor de găsit, pentru că nu au dezvăluit nimic. Erau liniştiţi.' Ei se credeau adesea mult mai slabi decât erau. Dar, împinşi prea tare, s-au surprins pe ei înşişi, constatând că nu vor mai da înapoi, ca în sufletele' lor se ridicase un zid, neclintit, o barieră care nu putea fi trecută. A găsi una ca aceasta a fost cea mai preţioasă dintre descoperiri.

Desra se jucase de bătăuş de mai multe ori, la fel de mult din plictiseală ca din orice altceva. îşi bătuse partea ei de sânge.

Ea ar putea foarte bine să facă acelaşi lucru cu ăsta numit Clip – dacă s-ar fi întors vreodată la ei şi nu exista

nicio garanţie în acest sens. Da, l-ar folosi pe el şi pe oameni ca el, care se imaginau puternici, dar erau, de fapt, slabi sau aşa avea să dovedească ea, în cele din urmă. Cu siguranţă, sângele lor nu avea un gust mai pur, mai dulce,

La urma urmei, ^ea făcuse descoperirea unuia a cărui putere era absolută. În faţa căreia ea msăşi se simţea slabă, dar într-un mod cât se poate de plăcut şi satisfăcător, una căreia i-ar putea preda orice ar n ales fără să se teamă că într-o zi îl va folosi împotriva ei. Nu acesta.

Nu Nimander Golit.

Desra îl văzu pe Kallor ieşind din ruină, cu agitaţia lui clar de văzut. Foşnind armura,' a mărşăluit între sperietoare şi a urcat pe drum. Ajuns la căruţă' se ridică cu o cizmă uzată pe o spiţă de lemn, apoi se opri să se uite la Clip. — Ar trebui să-l arunci pe nebunul ăsta, îi spuse lui Aranatha, care stătea în mână cu o cârpă subţire întinsă peste silueta inconştientă.

Ea a zâmbit ca răspuns si nu a spus nimic.

Desra se încruntă la Kallor. ‘Uncie sunt ceilalţi?[1]

— Da, răspunse el cu un rânjet, *ceilalţi.*

‘Bine?[1]

Se ridică peste şipci. — Jaghut a decis să le folosească – din păcate pentru ei.

Utilizare?

Nenanda se întoarse de unde stătea

pe bancă. — Ce Jaghut? el a cerut.

Dar Desra deja se întorcea, se repezi prin şanţ şi mai departe spre câmpul ofilit. între sperietoarele răsturnâte-

Deci cine este acest Dumnezeu pe moarte?

Skintick, care se cunoştea bine, care stia că imaginaţia lui era cea mai mortală armă pe care a folosit-o împotriva lui însuşi, care stia cum, în orice situaţie, ar putea rade – o cufundare în adâncul absurdului, o încercare disperată de a-şi salva mintea – acum trezindu-se pe o platformă prăfuită, de nu mai mult de doisprezece paşi, de calcar. Era înconjurat de măslini, un crâng de tulpini străvechi răsucite si frunze de piele închisă la culoare, fructele strânse din belşug. Un vânt cald alunecă peste forma lui goală, făcând căldura soarelui – cel puţin pentru început – mai puţin apăsătoare decât ar fi trebuit sa fie. Aerul mirosea a sare.'

Butuci de coloane înconjurau platforma. Fuseseră vopsite în nuanţa profundă a vinului, dar acesta începuse să se desprindă,'expunând roca galbenă brută.

pine este acest Dumnezeu pe moarte?

îi durea capul, Skintick s-a ridicat încet, ferindu-si ochii de strălucire, dar lumina soarelui a revenit din piatra şi nu a fost nicio uşurare. Gemuind, se ridică în picioare, rămase clătinând. Doamne,

durerea lui în cap! Pulsând, explodând în fulgerări orbitoare în spatele ochilor lui.

Cine este acesta pe moarte...

Erau cadavre înghesuite sub copaci – în mare parte oase şi pânză putrezită, smocuri de păr, cranii întinse cu pielea'. Odinioară haine viu colorate, pantofi ciudaţi, strălucire de nasturi şi bijuterii, auriu pe dinţii dezgolit.

Soarele a simţit. . *răul*. De parcă căldura ei, lumina ei, l-ar fi ucis într-uri fel, pătrunzându-i prin carne, sfâşiindu-i creierul. Era din ce în ce mai bolnav.

înţelese brusc că nu mai era nimeni în viaţă pe această lume. 'Chiar şi copacii mureau. Oceanele ardeau şi moartea era peste tot. Nu s-a putut scăpa. Soarele devenise un criminal.

Cine este aceasta-

Ai putea visa la viitor. L-ai putea vedea doar ca o continuare recunoscută a ceea ce poate fi văzut în jurul tău în acest moment. Vedeţi-l ca un progres, o forţă condusă cu glorie orbitoare la sfârşit. Sau m fiecare moment ca vârf, cel puţin până când următorul vârf mai înalt s-a rezolvat singur.' Un fermier seamănă pentru a hrăni viziunea fructificării, a abundenţei şi confortul care vine cu un univers previzibil redus'la acest sezon viitor. Libaţii prin picurare pentru a le aminti zeilor că ordinea există.

Ai putea visa, măcar, la un loc pentru fiul tău, fiica ta. Cine şi-ar dori să livreze un copil într-o lume a haosului, a anihilării inevitabile? Şi a contat dacă moartea a

sosit ca o forţă care nu poate' fi controlată de cineva sau ca o consecinţă logica a prostiei voită? Nu, nu a fost, când nu mai era nimeni care să se gândească la astfel de întrebări.

Furie şi nebunie. Cineva de aici jucase cea mai bună glumă practică. A sămânţat o lume cu viaţă, a asistat la înflorirea ei şi apoi a împins soarele la mânie. Într-o furtună mortală, o tuse de moment de lumină otrăvitoare şi sezonul vieţii s-a încheiat. Doar asa.

' *Care este-*

Zeul moare când moare ultimul credincios. Se ridică umflat şi alb, cufundându-se în adâncuri nevăzute. Se prăbuşeşte în praf. Expulzat într-o rafală de vânt fierbinte.

Lănci veninoase au pătruns prin creierul lui Skintick, tăind până la capătul rămas. Şi deodată a fost liber, lansându-se spre cer. Liber, da, pentru că nimic nu mai conta. Acumulatorii de bogăţii, ucigaşii de copii timizi, violatorii celor nevinovaţi au' dispărut' cu toţii. Cetătorii nedreptăţii, dependenţii de victimizare, ofensaţii la nesfârşit,' au dispărut.

Nimic nu era corect. Nimic. Şi de aceea mori, Dumnezeule dragă. Acesta este motivul pentru care. Cum poţi face altceva ? Soarele dă furie!

Fără înţeles!

Toti murim. Fără înţeles!

OMS-

O palmă puternică şi s-a trezit zguduit. O faţă cu cusătură şi colţi plutea'

deasupra lui. Pupilele verticale fixate în gri, albul abia vizibil. *Ca o capră blestemată.*

— Tu, a spus Jaghut, eşti o alegere proastă pentru asta. Răspunzând disperării cu râsete aşa.[1]

Skintick ridică privirea la creatură. Nu se putea gândi la nimic de spus.

„Există un ultim moment”, a continuat Gothos, „în care fiecare creatură simţitoare în viaţă îşi dă seama că s-a terminat, că nu s-a făcut suficient, că retrospectiva nu supravieţuieşte morţii. Nu s-a făcut suficient — tu Tiste Andii ai înţeles asta. Anomander Rake a făcut-o. Şi-a dat seama că â locui într-o singură lume era o nebunie.' Pentru a supravieţui, trebuie să te răspândeşti ca paraziţi. Rake şi- a smuls poporul din automulţumireâ lor. Şi pentru asta' a fost blestemat.

„Am văzut — am văzut o lume murind”.

— Dacă asta ai văzut, atunci asa este. Undeva, undeva. Pe potecile Azath, o lume îndepărtată alunecă în uitare. Potenţialul a fost stins. Ce ai simţit, Skintick?

‘Am simţit. . gratuit.[1]

Jaghut se îndreptă. — După cum am spus, o alegere proasta.

— Unde... unde este Nimander?

Sună în prag-

Desra se repezi în cameră. L-a văzut pe Skintick, l-a văzut ridicându-se încet.

Văzu ceea ce trebuie să fie Jaghut, gluga trasă pe spate pentru a dezvălui acel chip verzui, unhu timid, pateul fără păr atât de pestriţ încât ar fi putut fi o hartă a insulelor unui marinar, o coastă chinuită, recife. Stătea înalt în hainele lui de lână.

Dar nicăieri nu l-a putut găsi pe Nimander.

Ochii Jaghut-ului se fixara asupra ei pentru o clipă, apoi se îndreptă spre unul dintre pereţii de gheaţă.

Ea a urmat acea privire.

Se clătina în întuneric, a fost lovit de nenumărate ori. Pumnii băteau cu putere, degetele îi trecură brazde zdrenţuite prin piele. Mâinile s-au închis în jurul membrelor lui şi au tras.

'— Acesta este al meu!

— Nu, al meu!

Deodată voci strigau din toate părţile şi o mână închisă în jurul taliei lui Nimander, îl smulse în aer. Silueta uriaşă care-l purta a alergat, cu picioarele bătând ca un tunet, în sus pe o pantă abruptă, stâncile năvălind în jos, mai întâi un firicel, apoi un vuiet de pietre în cascadă, cu ţipete în urma lor.

Praful sufocat l-a orbit.

O creastă cu muchii ascuţite scrâşnind sub picioare, apoi un miros de timid şi mai abrupt, în jos într-o calderă. Nori cenuşii care se ridicau în penaj, căldură coruscata bruscă murdară de gaze care-i usturau ochii, i-au ars în gât.

A fost aruncat pe cenuşă fierbinte.

Creatura uriaşa se profila peste el.

Printre lacrimi, Nimander ridică privirea şi văzu o faţă ciudat de copil care se uita în jos. Fruntea s-a înclinat înapoi în spatele unei creste ondulate ale sprâncenelor din care sprâncenele curgeau în mârâituri groase de păr palid, aproape alb. Obraji rotunzi, netezi, buze groase, un nas de moş, un vaci palid, bombat, sub bărbia rotunjită. Pielea îi era'galben strălucitor, ochii lui verde smarald.

Vorbea în limba Tiste Andii. 'Sunt ca şi tine. Nici eu nu aparţin aici.

Vocea era blândă, o voce de copil. Uriaşul clipi încet, apoi zâmbi, dezvăluind un rând de pumnale ca nişte colţi.

Nimander se strădui să vorbească: „Unde – cine – toţi oamenii aceia. .'

— Spirite. Prinse ca furnicile în chihlimbar. Dar nu este chihlimbar. Este sângele dragonilor.

— Eşti un spirit?

Capul uriaş clătină negativ. „Sunt un bătrân şi sunt pierdut”.

'Mai mare.' Nimander se încruntă. — Iti spui asa. De
ce?'

O ridicare din umeri ca nişte dealuri în mişcare. — Spiritele m-au numit aşa.

— Cum ai ajuns să fii aici?

'Nu ştiu. Sunt pierdut, vezi tu.

— Şi' înainte de acest loc?

'Altundeva. Am construit lucruri. Din piatră. Dar fiecare casă pe care am construit-o apoi a dispărut – nu ştiu unde.

A fost cel mai mult. . frustrant.'

— Ai un nume?

'Mai mare?'

'Nimic altceva?'

— Uneori, sculptam piatra. Ca să arate ca lemnul. Sau os. Amintesc. . apusuri de soare. Sori diferiţi, în fiecare noapte, sori diferiţi. Uneori doi. Uneori trei, unul fioros, ceilalţi ca nişte copii. Aş construi altă casă, dacă aş putea. Cred 'că, dacă aş putea face asta, aş înceta să mai fiu pierdut.

Nimander se ridică. Era acoperit de praf vulcanic, atât de fin încât s-a scurs de pe el ca un lichid. — Atunci construieşte-ţi casa.

„De câte ori încep, spiritele mă atacă. Sute, apoi mii. Prea multe.[1]

— Am păşit printr-un zid de gheaţă. Amintirea era brusc puternica. — Omtose Phellack...

„On, gheaţa este ca sângele şi sângele este ca gheaţa. Există multe căi de intrare. Niciuna de ieşire. Nu eşti aici pentru că nu eşti încă mort. Eşti pierdut, ca şi mine. Ar trebui să fim prieteni, cred.

'Nu pot sta...[1]

'îmi pare rău.[1]

Panica a fiert la viaţă în Nimander. Stătea în picioare, scufundându-se până la tibie în cenuşa fierbinte. — Nu pot — Gothos. Gaseste-ma. *Gothos*![1]

— îmi amintesc de Gothos. O încruntare teribilă coborî sprâncenele Bătrânului. — Avea să apară, chiar înainte ca ultima piatră să fie pusă. S-ar uita la

casa mea şi s-ar pronunţa potrivită. Adecvat! Oh, cât de mult am urât acel cuvânt!' Transpiraţia mea, sângele meu şi el le-a numit adecvate! Şi apoi intra şi închide uşa, iar eu puneam ultima piatră si casa dispărea! Nu cred că-'mi place Gothos.[1]

— Nu te învinovăţesc, spuse Nimander, nedorind să-şi exprime suspiciunea că sosirea lui Gothos şi dispariţia caselor erau de fapt legate; că într-adevăr Jaghut a venit să le *culeagă . Acest Bătrân construieşte Casele Azathului.*

Şi el este pierdut.

— Spune-mi, zise Nimander, crezi că mai sunt şi alţii ca tine? Alţii, acolo, construind case?

‘Nu ştiu.[1]

Nimander se uită în jur. Pereţii zimţaţi ai conului închideau spaţiul. Bucăţi enorme ' de piatră ponce şi obsidian zaceau pe jumătate îngropate în praful cenuşiu. — Bătrâne, te asalteaza vreodată spiritele aici?

— În groapa mea? Nu, ei nu pot urca pe margini.

— Construieşte-ţi casa aici.

‘Dar-[1]

„Foloseşte janta ca fundaţie”.

— Dar casele au colţuri!

— Fă din el un turn.

'O casa. . în sângele dragonilor? Dar nu există apusuri de soare.

O casă în sângele dragonilor. Ce s-ar întâmpla? Ce s-ar schimba? De ce

spiritele 11 neagă acest lucru? — Dacă te-ai săturat să fii pierdut, zise Nimander, construieşte o casă. Dar înainte de a termina, înainte de a pune ultima piatră, intră în ea. Se opri şi se uită în jur, apoi mormăi râzând. — Nu vei avea de ales; vei construi lucrul din interior spre exterior.

— Dar atunci cine o va termina?

Nimander îşi întoarse privirea. A fost prins aici, posibil pentru totdeauna. Dacă ar fi făcut asa cum a făcut Gothos, dacă ar rămâne în casă să aştepte finalizarea ei, ar putea găsi o cale de ieşire. S-ar putea să meargă pe acele căi ascunse. Şi făcând astfel, el ar condamna această creatură la eternitate aici. Acest copil, acest zidar.

Si asta nu pot face. Nu sunt ca Gothos. Nu sunt atât de crudă.

A auzit râsete în capul lui. Phaed, ţipând de râs. Apoi ea a spus: „ Nu fi idiot. Luaţi calea de ieşire. Lăsaţi-l pe acest nebun în mâinile lui! E patetic![1]

— Voi pune ultima piatră, spuse Nimander. — Asigurate doar că este suficient de mic pentru ca eu să îl ridic şi să împing la loc. Şi ridică privirea, şi văzu că uriaşul zâmbeşte, şi nu, nu mai părea un copil/iar în ochi strălucea ceva si'îi curgea lumina m jos, îl scăldă pe Nimander.

„Sunt diferit”, a spus Bătrânul cu o voce profundă şi caldă, „ *când construiesc.* [1]

— Scoate-l afară, spuse Desra.
'Nu pot.'
'De ce?'
Jaghut clipi ca o sopârlă. — Nu ştiu cum. Poarta este Omtose Phel timid; lipsă, dar tărâmul de dincolo este altceva, ceva cu care nu vreau să am nimic de-a face.
— Dar tu ai făcut această poartă – şi porţi se deschid din ambele părţi.
— Mă îndoiesc că l-ar putea găsi vreodată, spuse Jaghut. — Chiar şi presupunând că cineva îl lasă sa se apropie.
'Oricine? Cine e acolo cu el?
— Câteva milioane de nenorociţi.
Desra se uită cu privirea la Skintick. „Cum ai putut lăsa să se întâmple asta?
Plângea şi nu putea decât să scuture din cap.
— Nu-l da vina pe acesta, spuse Jaghut. 'Nu da vina pe nimeni. Accidentele au loc timid.
— Ne-ai drogat, îl acuză brusc Skintick, cu vocea aspră de durere.
— Vai, am făcut-o. Si am avut motivele mele pentru a face asta. . care par să fi eşuat. Prin urmare, trebuie să fiu mai mult. . direct, şi cât dé mult nu-mi place să fiu direct. Când îl vei vedea pe Anomander, spune-i asta de la mine: a ales cu înţelepciune. De fiecare data, a ales cu înţelepciune. Spune-i, deci, că dintre toţi cei pe care i-am întâlnit, nu

există decât unul care mi-a câştigat respectul şi el este acela.

Un suspine brusc de la Skintick.

Desra se simţi ciudat zguduită de cuvintele lui Jaghut.

— Si, a adăugat Jaghut, pentru tine. Nu ai încredere în Kallor. '

Simţindu-se neputincioasă, inutilă, se apropie de peretele de gheaţă, miji în adâncurile lui întunecate.

— Ai grijă, femeie. Sângele ăla trage tare pe tine, Tiste.

Şi da, putea simţi asta, dar nu era nimic în care să aibă
încredere, nici măcar la care să-i acorde atenţie — era minciuna pe care o cunoscuse mereu, minciuna a ceva mai bun chiar înainte, a tuturor întrebărilor la ^care se răspunde, chiar înainte. *Inca un pas, inca unul. încă una.* Dialogul timpului cu cei vii, iar timpul era o creatură înşelătoare, un mincinos. Timpul a promis totul şi nu a livrat nimic.

S-a uitat în întuneric şi a crezut că vede mişcare, adânc, adânc în interior.

— Niciun Jaghut nu trebuie să fie de încredere, spuse Kallor, uitându-se la soarele care apucă. — Mai ales nu Gothos.

Aranatha l-a studiat pe străvechiul războinic cu o privire neclintită şi, deşi nu voia să întâlnească ochii surorii ei, pentru Kedeviss îi éra clar că Kallor se simţea asediat. Atenţia unei femei, un baraj devastator de calcul inexorabil – chiar şi

un războinic a tresărit înapoi.

Dar acestea erau distrageri ae moment, ştia ea. Se întâmplase ceva. Desra se repezise în ruină şi nu se mai întorsese. Nenanda stătea agitată, cu ochii aţintiţi asupra edificiului prăbuşit.

— Unii zei sé nasc pentru a suferi, spuse Kallor. — Ar fi mai bine să te îndrepţi direct la Coral. Dezlănţuiţi Anomander Rake împotriva acelui Dumnezeu pe moárté, dacă obţineţi acest Clip înapoi, este atât de important pentru dvs. Cel puţin, vei avea răzbunare.

— Şi este atât de importantă răzbunarea? întrebă Kedeviss.

— Adesea, este tot ce există, răspunse Kallor, încă strâmbând ochii spre vest.

— De asta te urmăresc?

S-a întors, a studiat-o. — Şi cine ar fi după mine?

'Cineva. Asta pare evident. Greşesc?

Aranatha a vorbit din căruţă: „Nu eşti, soră. Dar apoi, el a fost întotdeauna vânat. O poţi vedea în ochii lui.

— Bucură-te că îmi rămâi' puţin util, spuse Kallor, întorcându-se încă o dată.

Kedeviss o văzu pe Nenanda uitându-se la spatele războinicului.

Cât timp trecuse? Zile, poate săptămâni. Nimander stătea în picioare, privindu-l pe zidar construindu-şi turnul. Piatra de modelare cu pumni, cu pietre

de ciocan rotunde găsite undeva, cu ciocane de lemn învelite în piele pentru a tăia piatra ponce, pe care se hotărâse să adauge pentru a „lumina pereţii”.

Pentru a găzdui uriaşul, turnul trebuia să fie imens, cu patru etaje sau mai mult'până în tavan. Făcută din sângele dragonilor, din paharul a ceea ce curgea, din piatra ponce a ceea ce a spumat cu suflarea pe moarte. Un turn, da, dar şi un monument, un mormânt. Ce va veni din asta? Nu stiu. Ai fost deştept, Nimander, cu această idee. Prea deştept să rămân aici. Trebuie să pleci, când turnul dispare, trebuie să fii în el. O să rămân. '

Au repetat acel argument iar şi iar şi de fiecare dată Nimander a învins, nu prin raţionament strălucit, nu prin apelarea la dorinţele egoiste ale Bătrânului (pentru că s-a dovedit că nu avea), ci doar prin refuzul său de a se preda.

La urma urmei, nu avea nimic care să-l aştepte. Nenanda putea să-i conducă pe ceilalţi – îsi găsea propriul fel de înţelepciune, reţinerea lui şi,' cu Skintick şi Kede timid, să-'l călăuzească,' s-ar descurca bine. Până când au ajuns la Coral.

Nimander pierduse prea multe bătălii – putea vedea asta în el însuşi. Putea simţi fiecare cicatrice, încă proaspătă, încă rănită. Acest loc i-ar da timp să se vindece, dacă aşa ceva ar fi posibil. Cât timp? *De ce nu eternitatea?*

Un' cor de vaiete i-a înconjurat, o armată de spirite care se prăvăleau în cenuşă şi praf de la baza conului vulcanic.

Plângându-se de sfârşitul lumii — de parcă această lume le convine foarte bine, când era clar că nu, când fiecare visa să recupereze carne şi oase, sânge şi respiraţie. Au căutat să asalteze panta, dar cumva au eşuat din nou'şi din nou.

Nimander a ajutat când putea, purtând unelte ici şi colo, dar mai ales stătea în praful moale, nevăzând nimic, auzind doar strigătele de dincolo de zidul în creştere al turnului, ne simţind nici sete, nici foame, golindu-se încet de dprinţă, ambiţie, tot ceea ce ar fi putut conta cândva.

În jurul lui, întunericul s-a adâncit, până când singura lumină a venit de la o strălucire pre-timida;ternaturala din piatră ponce. Lumea se apropie de...

Pana cand-

— A mai rămas o piatră. Piatra asta. Baza acestei ferestre joase, Nimander, la îndemâna ta. Te voi ajuta să te urci afara – apoi împinge piatra, aşa – dar spune-mi, te rog, de ce nu putem pleca amandoi de' aici? Sunt în turn. Si tu. Dacă as pune piatra...

— Bătrân, tăie Nimander. — Aproape ai terminat aici. Unde este Gothos?

O privire de surpriză. 'Nu ştiu.'

— Cred că nu îndrăzneşte acest tărâm.

— Poate că este adevărat.

— Nici măcar nu ştiu dacă asta va funcţiona – dacă îţi va creşL o cale de ieşire.

— înţeleg, Nimander. Rămâi înăuntru cu mine. Lasă-mă să pun piatra asta.

— Nu ştiu unde te va duce acest turn, răspunse Nimander. — înapoi în tărâmul tău, oriunde s-ar afla, poate, dar nu acasă. Nu ştiu nimic. în plus, ai sculptat asta pentru a fi împins la loc din exterior – unghiurile...

— Il pot remodela, Nimander.

Nu pot merge cu tine. — Aflând unde eşti, bătrâne, mă pierd. Tu eşti zidarul, făuritorul caselor. Este sarcina ta. Nu esti aici.

— Nici tu.

— Nu-i aşa? Există spirite Tiste Andii acolo. Şi Tiste Edur. Chiar şi Liosan. Cei care au căzut în primele războaie, când' balaurii au izbucnit prin fiecare poartă ca să omoare, să moară. Ascultă-i acolo! Au făcut pace unul cu celălalt – un miracol, pe care aş fi bucuros să-l împărtăşesc.

— Nu eşti o fantomă. Ei te' vor lua. Se vor lupta pentru tine, începutul unui nou război, Nimander. Te vor rupe în bucăţi.

— Nu, voi argumenta cu ei...

'Nu se poate.'

Disperarea s-a trezit în Nimander, când a văzut adevărul cuvintelor Bătrânului. Nici aici nu era binevenit.

Chiar şi aici ar aduce distrugere. *Cu toate acestea, când mă vor rupe mădular din mădular, voi muri. Voi deveni exact ca ei. Un război scurt.* — Ajută-mă să trec prin fereastră, spuse el, ridicându-se pe marginea aspră.

'Cum doriţi. Am înţeles, Nimander.

Da, poate'că da.

— Nimander.

'Da?'

'Mulţumesc. Pentru acest dar al creaţiei.'

— Data viitoare când îl întâlneşti pe Gothos, a spus Nimander, în timp ce prietenul lui îl împinge prin portal, da-l cu pumnul în faţă pentru mine, vrei?

— Da, o altă idee bună. îmi va fi dor de tine. Tu şi ideile tale bune.

A căzut pe o pantă groasă, pudră, întinzându-se în grabă pentru a se prinde de marginea ferestrei pentru a nu aluneca. În spate şi dedesubt voci strigau de foame bruscă. Putea simţi ca voinţa lor se ridică pentru a-l înghiţi.

O zgârietură grea de la fereastră şi a ieşit piatra finală, capătul întâi, măcinat în timp ce a fost forţat să treacă. îl prmd pe Nimander prin surprindere. Greutatea i-a împins degetele acolo unde s-a ţinut strâns şi a înjurat de durere în timp ce vârfurile erau zdrobite, înţepenite – smulgând o mână liberă unghiile lăsate în urma, picături de sânge stropite. A căutat încă o mână de mână, apoi, scoţând un ţipăt, şi-a smuls celălalt braţ.

Doamne, cum avea să gestioneze

asta? Cu două mâini stricate, fără picior ferm, cu o gloată care urcă frenetic pe panta în spatele lui?

Inexorabilă, piatra şi-a şters drumul. A adus un umăr sub el, simţi cum greutatea uriaşă se aşează. Braţele au început să-i tremure.

Destul de departe acum, da, şi întinse mâna cu o mână, începu să împingă într-o parte căpătui cel mai apropiat al bucăţii de obsidian lipita de sânge. Putea vedea acum unghiurile inteligente, avioanele şi cum totul avea să alunece cumva, aparent imposibil, într-o poziţie perfectă, împingeţi, încă ceva – nu mult – aproaj>e la locul' lor -

Mii,' sute de mii — o furtuna de voci, ţipete de disperare, de consternare, de groază teribilă — *prea mult! Te rog opreşte te! Stop!*

Slăbea — n-o să reuşească — nu mai putea să ţină — cu un suspine şi-a eliberat strânsoarea şi în ultimul moment, clătinându-se, a împins cu ambele mâini, punând piatra — şi apoi a căzut înapoi, jos, înghiţit în cascadă de cenuşă, pietre, curăţând bucăţi ae piatră ponce aspră. Pe panta s-a prăbuşit, îngropat sub tot mai multe moloz. Fierbinte. Sufocant. ORB. înecul şi o mână care zguduia a fost apucată, tare, de una şi apoi de două mâmi — mici — mâinile unei femei.

Umărul i s-a aprins de durere în timp ce acea strânsă s- a strâns, l-a tras în jurul lui. Dealul prăbuşit îl trăgea, nerăbdător să-l ia — înţelegea nevoia lui,

simpatiza, da, şi voia să se cedeze, să renunţe, să dispară în întunericul zdrobitor.

Mâinile l-au târât liber. L-a târât de un braţ însângerat. Furtuna de voci năvăli din nou, mai aproape acum şi se închidea repede. Vârfurile degetelor reci s-au zgâriat pe cizmele lui, unghiile îi zgâriau gleznele şi oh, nu-i păsa, lăsati-i să-l ia, lasaţi-i...

S-a prăbuşit pe pământul umed. întuneric, tăcere, dar pentru respiraţii grele, un mormăit surprins din apropiere.

Se rostogoleşte pe spate, tuşind printr-o gura înţesată în cenuşă. Ochi a'rdând-

Des'ra îngenunche deasupra lui, cu capul în jos, cu faţa răsucită de durere, în timp ce îşi ţinea braţele ca două aripi rupte în poală. Skintick, grăbindu-se ' aproape să se ghemuiasca lângă el.

„M-am gândit că... ea...”

‘Cât timp?[1] întrebă Nimander. „Cum ai putut să aştepţi atât de mult? Clamă-[1]

‘Ce? Au fost doar momente, Nimander. Desra — a intrat, a văzut în gheaţă — te-am văzut...

Focul i-a ars degetele, i-a aruncat flăcări în sus mâinile şi în încheieturile mâinilor, sfârâind puternic de-a lungul oaselor. Sânge proaspăt picura din rănile acoperite de praf unde fuseseră unghiile.
— Desra, gemu el. ‘De ce?[1]

Ea a ridicat privirea, l-a fixat cu ochi duri. — încă nu am terminat cu tine, Nimander, spuse ea cu o râpă. — O, nu,

încă nu.

— Al naibii de prost, spuse Gothos. — îl păstram pe acela pentru mai târziu. Şi acum e liber.

Nimander se răsuci.' „Nu poţi să *adună* oameni! Ca nişte pietre strălucitoare!

‘De ce nu? Ideea mea este că aveam nevoie de asta. Acum există un Azath în sângele dragonilor...

„Sângele vărsat — sângele dragonilor morţi../'

— Şi crezi că distincţia este importantă? Oh, eu şi nesfârşita mea nebunie! Cu gesturi ascuţite îşi ridică încă o dată gluga, apoi se întoarse să se aşeze pe im taburet, cu faţa spre vatră, poziţia lui se potriveşte perfect cu momentul în care Nimander, Skintick si Kallor intraseră pentru prima dată în acest loc. — Idiotule, Nimander. Dragonii nu joacă jocuri. Mă înţelegi? *Dragonii nu joacă niciun joc.* Ân$_x$ disperez, sau aş face-o dacă mi-ar păsa suficient. Nu, m schimb, voi face nişte prăjituri de frasin. Pe care nu o voi împărtăşi.

— E timpul să plecăm, spuse Skintick.

Da, asta era evident.

— Ei vin acum, spuse Kallor.

Kedeviss privi, dar nu vedea nicio mişcare în întunericul de la intrarea ruinei.

— E prea târziu să călătorim – va trebui să tabărâm aici. Fă-ne o masă

bună, Aranatha. Nenanda, aprinde un foc. O casă de bete de incendiat – asta îl va face pe Gothos să tresară, sper. Da, ademă-l aici în seara asta, ca să-l pot ucide.

— Nu-l poţi ucide, spuse Aranatha, îndreptându-se în patul căruţei.

— Oh, şi de ce nu?

— Trebuie să vorbesc cu el.

Kedeviss i-a privit pe rudele ei coborând din căruţă, ajustându-si hainele, apoi mergând cu paşi mari spre ruină – unde apăruse Skintick, ajutându-l pe Nimander, ale cărui mâini erau întunecate de sânge. în spatele lor, Desra.

— Sora aia târfă a ta este ciudată, spuse Kallor mârâind.

Kedeviss nu a văzut nevoia să comenteze despre asta.

— Vorbeşte cu Gothos – de ce? Ce ar putea ei să-şi spună unul altuia?

Ridicând din umeri, Kedeviss se întoarse. — Cred că voi găti în seara asta, spuse ea.

Murind, Căpitanul se uită la războinicul uriaş cu faţa zdrobită. Covoare ţesute sub fiecare dintre ele, cea pe care stătea acum căpitanul ud cu sânge – sânge care parea să curgă pentru totdeauna, ca şi cum corpul lui nu ar fi fost decât o supapă, ruptă, blocată deschisă şi a ieşit, prelingând din răni. care nu s-ar închide niciodată. Şi-a dat seama că era înapoi de unde a început.

Opulenţa l-a înconjurat de data aceasta, mai degrabă decât nisip, noroi şi praf pe marginea unei albie uscate, dar a făcut asta vreo diferenţă reala? în mod clar nu a făcut-o.

Numai cei pe moarte puteau râde de acel adevăr. Erau multe lucruri, înţelesese acum, la care numai muribunzii puteau răspunde cu veselie sinceră. Ca acest războinic nemesis care stă cu picioarele încrucişate, cocoşat şi strălucit în faţa lui.

Un mic brazier mocnea intre ei, cocotat pe trei picioare. Pe cărbuni stătea un ibric ghemuit, iar vinul condimentat dinăuntru a aburit pentru a îndulci aerul camerei.

— Va trebui să dărâmaţi unii dintre pereţii interiori, spuse căpitanul. — Pune-le sclavilor să-ti facă im pat nou, unul suficient de lung şi alte piese de mobilier în plus.

— Nu asculţi, spuse uriaşul. „îmi pierd cumpătul când oamenii nu ascultă”.

„Tu esti moştenitorul meu...”

‘Nu. £u nu sunt. Sclavia este o urâciune. Sclavia este ceea ce oamenii care urăsc le fac altora. Se urăsc pe ei înşişi. Ei urăsc pentru a se face diferiţi, mai buni. Tu. Ţi-ai spus că ai dreptul să deţii alţi oameni. Ţi-ai spus că sunt mai puţini decât tine şi' ai crezut că cătuşeîe ar putea dovedi asta.

„Mi-am iubit sclavii. Am avut grijă de ei.

„Există destul loc pentru vinovăţie în

inima urii”, a răspuns războinicul.

„Acesta este cadoul meu...”

„Toată lumea caută să-mi facă cadouri. Le resping pe toate. Crezi că al tău este minunat. Generos. Tu esti nimic. Imperiul tău este jalnic. Am cunoscut câini din sat care erau mai mari tirani decât tine.

„De ce mă chinuiţi cu astfel de cuvinte? eu mor. M-ai ucis. Şi totuşi nu te dispreţuiesc pentru asta. Nu, te fac moştenitorul meu. îţi dau împărăţia mea. Armata mea vă va prelua comenzile. Totul este al tău acum.

— Nu vreau.

— Dacă nu o iei, unul dintre ofiţerii mei o va face.

„Acest regat nu poate exista fără sclavi. Armata voastră
nu va deveni altceva decât o bandă în plus de raiders, aşa că cineva îi va vâna şi îi va distruge. Şi tot ce ai căutat să construieşti va fi uitat.

— Mă chinuieşti.

■Iţi spun adevarul. Lasă-ţi ofiţerii să vină să mă omoare, le voi distruge pe toate. Şi voi împrăştia armata ta. Sânge
în iarbă.

Căpitanul se uită la acest monstru şi ştia că nu putea face nimic. Se scufunda, cu spatele pe mormanul lui de perne, fiecare suflare mai superficială decât ultima, îmbrăcat în haine şi blănuri, era totuşi rece. — Ai fi putut să minţi, şopti el.

Ultimele cuvinte ale bărbatului. Karsa studie faţa moartă încă o clipă. Apoi a lovit uşa panoului din stânga lui.

A deschis o crăpătură.

— Toată lumea părăseşte trăsura asta, porunci Karsa. „Ia tot ce vrei – dar nu ai mult timp”.

Apoi s-a aşezat încă o dată. A scanat rămăşiţele fastuoasei sărbători pe care o devorase – în timp' ce Căpitanul pur şi simplu privea, îngâmfat ca un tată bogat chiar şi atunci când a murit. Dar Karsa nu era fiul lui. Nu moştenitorul lui, indiferent de ce a avut prostul de timid. El era' Toblakai. Un Teblor şi departe spre nord îşi aştepta oamenii.

Era gata pentru ei?

El a fost.

Ar fi ei gata pentru el? Probabil ca nu.

îl aştepta o plimbare lungă – nu exista un singur cal în acest regat meschin care să-l poată găzdui. Se gândea la tinereţea lui, la acele zile strălucitoare de dramă grea, pline de prevestiri, când fiecare fir de iarbă era saturat de semnificaţie – dar mintea tânără era cea care modela astfel de lucruri'. Nu este încă albit de soare, încă nu este uzat de vânt. Vederile trebuiau depăşite. Duşmanii urmau să fie învinşi cu lătrături aspre de triumf aprig, sângele stropit în aer.

Odată, cu mult timp în urmă se părea că acum, el îşi propusese să găsească gloria, doar pentru a descoperi că nu semăna deloc cu ceea ce îşi imaginase el

că este. Era un adevăr brutal că tovarăşii lui atunci înţeleseseră mult mai bine decât el, în ciuda faptului că era lider de război. Cu toate acestea, ei se lăsaseră atraşi în urma lui şi pentru aceasta muriseră. Puterea propriei voinţe a lui Karsa îi copleşise. Ce s-ar putea învăţa din asta?

Următorii vor urma, chiar şi până la moartea lor. A existat un defect pentru astfel de oameni – disponibilitatea de a depăşi propriul instinct de autoconservare. Şi acest defect a invitat la exploatare, poate chiar a *cerut* -o. Confuzia şi incertitudinea s-au predat simplităţii, atât de reconfortante, atât de mortale.

Fără adepţi, acest Căpitan nu ar fi reuşit nimic. La fel peste tot în fume. Războaiele s-ar dezintegra în haosul raidurilor, al ciocnirilor, al masacrelor nevinovaţilor, al războaielor de sânge si puțin altceva. Monumentele nu vor fi ridicate niciodată. Fără temple, fără străzi şi drumuri, fără oraşe. Fără nave, fără poduri. Fiecare petic de pământ arat s-a'r micşora la ceea ce puteau reuşi câţiva. Fără adepţi, civilizaţia nu s-ar fi născut niciodată.

Le-ar spune poporului său toate acestea. Nu i-ar face pe urmaşii săi, ci tovarăşii săi. Şi împreună aveau să ducă civilizaţia în ruină, oricând şi oriunde au găsit-o. Pentru că, pentru 'tot binele pe care l-â creat, singurul său scop a fost să crească adepţi – suficient pentru a pune

în mişcare forţe de distrugere, răspândind un val de sânge la pofta acelor câţiva tirani cinici născuţi să conducă. Conduce, da, cu minciuni, cu cuvinte de fier — *datorie*, *onoare*, *patriotism*, *libertate* — care i-au hrănit pe cei proşti intenţionaţi cu un scop măreţ, cu motive de nenorocire 'şi oferind mizerie în natură.

Văzuse chipul inamicului, măştile sale gemene de sacrificiu de sine abject şi comanda cu ochi reci. Văzuse lideri hrănindu-se cu carnea celor căzuţi curajos. *Şi acesta nu este modul Teblor. Nu va fi calea mea.*

Sunetele jafurilor din camerele din jurul lui dispăruseră acum. Tăcere din toate părţile. Karsa s-a întins în jos şi a folosit un cârlig pentru a ridica ibricul de pe cărbuni şi a aşezat-o pe măsuţa, printre alimente, farfuriile de argint şi paharele lustruite.

Apoi a dat cu piciorul peste brazier, împrăştiind cărbuni pe covoarele ţesute frumos, în mătăsurile şi păturile de lână, în blănuri. A aşteptat să vadă flăcări timid.

Când au început primele, Karsa Orlong s-a ridicat şi, aplecat să elibereze uşa panoului, şi-a făcut drumul afară.'

întuneric în lumea dincolo de focurile de bucătărie ale taberei. O abundenţă nebună de stele deasupra capului. Aşezat într-un semicerc vast, cu faţa la trăsura enorma, era regatul Căpitanului. Karsa

Orlong stătea în faţa tronului de pe balcon.

— Sclavii sunt liberi, spuse el cu o voce tare, care a dus la toată lumea. „Ofiţerii vor împărţi prada, caii şi restul — o parte egală ^ pentru toţi, sclavi şi liberi,' soldaţi şi meşteşugari. înşelă pe oricine şi te voi omorî.

În' spatele lui, pe trăsură, flăcări se stingeau din nenumăratele ferestre şi orificii de aerisire. Fumul negru se ridica într-o coloană care se îngroşa. Simţea căldura rafale pe spate.

„în zori”, a spus el, „toată lumea va pleca. Du-te acasă. Cei fără casă – du-te să găseşti una. Şi să ştii că timpul pe care ţi-l acord acum este tot ceea ce vei' avea vreodată. Căci când mă vei mai vedea, când te vei ascunde acolo în cetăţile tale, voi veni ca un nimicitor. Cinci sau douăzeci de ani — este ceea ce ai, ceea ce îţi dau. Foloseşte-l bine. Toţi, să *trăiţi bine.*

Şi faptul că un astfel de rămas-bun ar trebui primit, nu ca o binecuvântare, ci ca o ameninţare, a marcat bine modul în care aceşti oameni l-au înţeles pe Karsa Orlong – care a venit din nord, imun la toate armele. Care l-a ucis pe Căpitan fără măcar să-l atingă. Care i-a eliberat pe sclavi si i-a împrăştiat pe cavalerii tărâmului fără nicio ciocnire de săbii.

Zeul Fetei Frânte a venit printre ei, aşa cum fiecare le- ar spune altora pentru anii care le-au rămas. Si, atât de grăitoare, cu ochii mari şi lingându-se

buzele uscate, ajungeau în grabă la tancar şi nectarul ei de uitare.

Unii, nu poţi ucide. Unii sunt eliberatorii morţii şi ai judecăţii. Unii, dorindu-ţi o viaţă plină, îţi promit moartea. Nu există nicio minciună în acea făgăduinţă, pentru că moartea nu vine la noi toţi? Şi totuşi, cât de rar spune asta. Fără eufemism dulce, ' fără colocvialism ciudat. Fără metaforă, fără analogie. Nu există decât un singur poet adevărat pe lume şi el spune adevărul.

Fugi, prieteni, dar nu există unde să te ascunzi. Nicăieri.

Vezi-ţi soarta, acolo în Chipul lui Frânt.

Vezi bine.

Cai opriţi pe un deal jos, iarba şoptind nevăzută din toate părţile.'

— Ani condus odată armate, spuse Traveler. — Am fost cândva voinţa împăratului din Malaz.

Samar Dev simţi amărăciunea şi se aplecă într-o parte şi scuipă.

Bărbatul de lângă ea mormăi, de parcă ar fi recunoscut gestul drept comentariu. „Am slujit moartea, desigur, în tot ceea ce am făcut. Pentru toate pretenţiile noastre altfel. Impunerea păcii, sfârşitul disputelor stupide şi rivalităţilor tribale. Deschiderea drumurilor către mers timizi; cântări fără teamă de banditism. Moneda curgea ca sângele în vene, aşa era auria acelor drumuri şi pacea pe care am impus-o'. Şi

totuşi, în spatele tuturor, a'aşteptat.

— Toată civilizaţia grindină, spuse Samar Dev. „Ca un far în sălbaticia întunecată”,

— Cu un zâmbet rece, continuă Traveler, de parcă n-ar fi auzit-o, aşteaptă. Unde converg toate drumurile, unde se termină fiecare potecă. El asteapta.[1]

Au trecut o duzină de bătăi ale inimii, fără să se mai spună nimic.

Spre nord ceva a ars, aruncând în cer flăcări portocalii strălucitoare, luminând pântecele norilor agitaţi de fum negru. *Ca un far*. .

— Ce arde? se întrebă Călătorul.

Samar Dev scuipă din nou. Pur şi simplu nu şi-a putut scoate acel gust urat din gură. „Karsa Orlong”, ă răspuns ea. — Karsa Orlong arde, călător. Pentru că asta face.

‘Nu te înţeleg.

— Este un rug, spuse ea. — Şi nu se întristează. Skathandii nu mai sunt.

„Când vorbeşti despre Karsa Orlong”, a spus Călătorul, „mi-e frică”.

Ea dădu din cap la acea recunoaştere – un răspuns pe care probabil nici nu l-a putut vedea. Bărbatul de lângă ea era unul cinstit. În multe privinţe, la fel de sincer ca Karsa Orlong.

Si mâine s-ar întâlni aceşti doi.

Şamar Dev a înţeles biné teama Călătorului.

CAPITOLUL NOUĂ

Taurii merg mereu singuri spre singurătate De la sine
Străduindu-se în hainele lor de pâslă transpirată Fiecare venă umflată
Sfidătoare şi mândri de nevoia lor bestială Tunetorîn pas Fă loc săbiilor care ţâşnesc Ucide inimile de domnişoară
Despicaţi tăietura larg căscată – o atitudine atât de delicata!
Şi trebuie să leşinăm
în faţa ochilor cu rame roşii nu vei găsi nicio vină în sine atât de dovedit
Şi încărcătura de foc a seminţelor cele mai fertile
Cântă ca ploaia zeilor
Faceţi drum, faceţi un alt cuvânt îndrăzneţ
Dansatorul va greşi cu siguranţă în tobele repezi ale mulţimii

Dandies of the Promenade,
Seglora

Aşteptarea este blestemul încrustat al umanităţii. Se pot asculta cuvinte şi le pot vedea ca desfăşurarea unei petale sau, într-adevăr, chiar opusul: fiecare cuvânt îndoit şi împins mai strâns, mai

mic, pană când însuşi pachetul de semnificaţii dispare cu o foaie de degete iscusite. Poeţii şi povestitorii pot fi atraşi fie de curent, fie în conflagraţia răvăşită a limbajului frumos, fie în reducerea concisa a concisului incolor.

Ca şi în cazul artei, la fel şi cu viaţa. Vedeţi un bărbat fără degete stând în spatele' casei lui. El are un somn granulat care nu-i oferă nicio odihnă, nicio uşurare din cauza unei lumi împovărătoare (şi toate astea), iar ochii lui sunt ciudat de goli şi ar putea n şi ei închişi, în timp ce se uită la forma înghesuită a soţiei sale în timp ce ea lucrează o ciudăţenie în peticcul ei cu legume.

Acesta este concis. Existenţa este într-adevăr cea mai îngustă deschidere. Eşecul lui nu constă în a fi nearticulat din cauza lipsei de intelect. Nu, această minte este cel mai fin şlefuită. Dar el vede lipsa de cuvinte – atât în gândire, cât 'si în dialog – ca pe o virtute, un simbol al bărbăţiei rigide. El a făcut din concizie o obsesie, o dependenţă şi,' în nesfârşita lui despărţire, îşi îndepărtează orice speranţă de emoţie şi, odată cu ea, ia timiditate. Când limbajul'este lipsit de'viaţă, la ce serveşte ea? Când sensul este redat în jos, ce veridicitate ţine de iluzia profunzimii?

Bah! la asemenea îngâmfări! O astfel de afectare anală! Ceară extravagantă şi lasă lumea să se învârtească în jurul tău! Spune povestea vieţii tale aşa cum ai trăi-o!

O mişcare încântată' de degete acum ar putea semnala o cruzime batjocoritoare atunci când îl observi pe acest bărbat fără degete care stă tăcut şi fără expresie în timp ce îşi studiază femeia. Decide cum vrei. *Femeia lui.* Da, noţiunea îi aparţine, artă timidă; complet tăiată din viziunea sa asupra' lumii (una de aşteptare şi furie la eşecul său perpetuu). Posesia are regulile ei şi ea trebuie să se comporte în limitele prescrise de acele reguli. Acesta a fost, pentru Gaz, de la sine înţeles, un detaliu care nu a supravieţuit propriei editări maniacale.

Dar ce facea Thordy cu toate acele pietre plate? Cu acea timiditate ciudata pe care o construia acolo, în pământul întunecat şi lutos? Nu se poate planta nimic timid; sub piatră, nu-i aşa? Nu, sacrifica pământul fertil şi pentru ce? El nu ştia. Şi ştia că s-ar putea să nu ştie niciodată. Cu toate acestea, ca activitate, urmărirea diligentă a lui Thordy a fost o încălcare clară a regulilor şi ar pptea fi nevoit să facă ceva în acest sens. Curând.

În seara asta ar fi bătut un bărbat jrână la moarte. Exultare, da, dar un gen rece. Muşte bâzaind în capul lui, sunetul ridicându-se ca un val, umplându-i craniul cu o sută de mii de picioare îngheţate. Ar face asta, da, şi asta însemna că nu trebuia să-şi bată soţia — nu încă, oricum; încă câteva zile, poate o săptămână sau cam asa ceva — ar trebui

să vadă cum au mers lucrurile.

Păstraţi lucrurile simple, nu lăsaţi muştele pe care să aterizeze, acesta era secretul. Secretul pentru a rămâne sănătos.

Pânele mâinilor lui bătute fără degete ardeau cu foc nerăbdător.

Dar nu se gândea la nimic, nu-i aşa? Nimic care să ajungă la faţa lui, la ochi, la linia plată a gurii. Sigil al bărbăţiei, această faţadă goală, iar când un bărbat nu are nimic altceva, cel puţin ar putea avea asta. Şi şi-a dovedit-o din nou şi din nou. Noapte după noapte.

Pentru că asta au făcut artiştii.

Thordy se gândea la multe lucruri, niciunul dintre ele deosebit de relevant – sau aşa ar fi judecat ea dacă ar fi fost forţată să examineze, deşi, desigur, nu era nimeni care să

E

oâtă exprima o asemenea provocare, ceea ce era la fel de ine. Aici, în grădina ei, putea pluti, fără scop ca o frunză aruncată pe un râu lent şi leneş.

Se gândea la libertate. Se gândea la modul în care o minte se putea transforma în piatră, modelele solide şi imobile în fata presiunilor aparent insuportabile şi la felul în care praful se prelingea slab ca şoaptele, neobservate de nimeni. Şi se gândea la suprafaţa răcoroasă şi lustruită a acestor plăci de ardezie, la senzaţia de ceară a acestora şi la felul în care soarele reflecta un alb moale, lăptos şi deloc dureros să-si

odihnească ochii. Şi-şi amintea relul în care soţul ei vorbea în somn, o revărsare de cuvinte de parcă orice baraj i-a reţinut în trezirea lui ar fi fost dat jos şi a ţâşnit poveşti despre zei şi promisiuni, invitaţii şi pofta de sânge, durerea mâinilor mutilate şi durerea de mutilare pe care au dat-o acele mâini.

Şi a observat fluturii care dansau deasupra şirului de verdeaţă din stânga ei, aproape la îndemână dacă întindea o mână pătată de murdărie, dar apoi acei sprites cu aripi portocalii s-au îndepărtat, deşi ea nu-i ameninţa. Pentru că viata era nesigură şi pericdlul aştepta sub' masca unei odihne paşnice.

Şi o dureau genunchii şi nicăieri în gândurile ei nu puteau fi găsite aşteptări – nicăieri nu puteau găsi o dovadă atât de tare a realităţii ca cadrul a ceea ce aştepta undeva înainte. Nici un indiciu, chiar dacă a întins piatră după piatră. Era totul afară, vezi tu, totul afară.

Funcţionarul de la biroul Breslei Fierarilor nu mânuise niciodată în viaţă ciocanul şi cleştele. Ceea ce mânuia el nu pretindea nici' muşchi, nici 'greutatea imboldului pe picioarele de stejar, nici transpiraţia care curgea în jos pentru a înţepa ochii, nici rafale de căldură arzatoare care să întindă firele de păr de pe antebraţe. Şi aşa, în faţa unui adevărat fierar, funcţionarul s-a lăudat cu puterea lui.

Acea plăcere se vedea în buzele lui

mici strânse, întoarse bine în jos la fiecare capăt, putea fi surprinsă în ochii lui lăcrimi care se odihneau peste tot şi nicăieri; în mâinile lui palide ţinând un Stylus de lemn ca pumnalul unui asasin, vârful pătat de albastru de cerneală şi ceară.

S-a aşezat pe scaunul său în spatele tejghelei late care împărţea camera din faţă de parcă ar păzi bogăţia lumii şi fiecare promisiune a paradisului pe care calitatea de membru al acestei cele mai nobile bresle le-a oferit membrilor ei sfinţiţi şi drepţi (şi grăsanul face cu ochiul).

Aşa că s-a aşezat, şi aşa ca Barathol Mekhar a vrut să treacă peste tejghea, să-l smulgă pe funcţionar în aer şi să-l rupă în jumătate. Din nou şi din nou, pană când puţin mai mult decât o grămadă 'de deşeuri fragile a rămas îngrămădite pe tejghea cu cicatrici' cu stiloul înfipt în el ca o sabie de războinic care înjunghie o tumulă.

întuneric era amuzamentul din gândurile lui Barathol, când funcţionarul clătină din nou din cap.

„Este 'simplu – chiar şi pentru tine, sunt sigur. Breasla cere acreditări, în special sponsorizarea unui membru acreditat al Breslei. Fără asta, moneda ta este atât de multă zgură. Şi a zâmbit la acest joc de cuvinte inteligent rostit unui fierar.

„Sunt nou în Darajhistan”, a spus Barathol, din nou, „şi aşa că o astfel de

sponsorizare este imposibilă.”

‘Da, este.[1]

— Cât despre ucenicie...

— De asemenea, imposibil. Spui că eşti fierar de mulţi ani şi nu mă îndoiesc de o astfel de afirmaţie – dovezile sunt' clare în faţa mea. Desigur, acest lucru te face să fii supracalificat ca'ucenic şi, în plus, prea bătrân.

„Dacă nu pot fi ucenic, cum pot obţine un sponsor?”

Un zâmbet al buzelor şi o clătinare a capului, O ridicare a palmelor. — Nu eu fac regulile, înţelegi.

— Pot să vorbesc cu cineva care ar n putut fi implicat în elaborarea acestor reguli?

— Un fierar? Nu, din păcate, toţi sunt plecaţi să facă lucruri de fierărie, aşa cum se cuvine profesiei lor.'

— Atunci pot vizita unul la locul lui de muncă. Mă poţi îndruma către cel mai timid?

‘Absolut nu. Mi-au încredinţat responsabilităţile de a opera administrarea Breslei. Dacă aş race aşa ceva, aş fi disciplinat pentru nerespectarea datoriei şi sunt sigur că'nu vrei asta pe conştiinţa ta, nu-i aşa?

— De fapt, spuse Barathol, aceasta este o vină cu care pot trăi.

Expresia se întări. „Personajul onorabil este o condiţie esenţială pentru a deveni membru al Breslei”.

— Mai mult decât sponsorizare?

— Sunt virtuţi echilibrate,

domnule. Acum, sunt foarte ocupat astăzi...

— Dormeai când am intrat.

— S-ar putea să fi apărut aşa.

„Aşa a apărut pentru că aşa era”.

— 'Nu am timp să mă cert cu tine despre ceea ce ai putut sau nu ai perceput când ai intrat în biroul meu...

— Ai adormit.

— S-ar putea să fi ajuns la concluzia la aşa ceva.

— Am concluzionat, pentru că asta erai. Presupun că şi asta ar putea duce la masuri disciplinare, odată ce devine cunoscut membrilor.

„Cuvântul tău împotriva mea şi, în mod clar, ai o agendă, una care se reflectă prost asupra simţului tău al onoarei...”

— De când onestitatea reflectă slab asupra simţului onoarei?

Funcţionarul clipi. — Desigur, când este răzbunător.

Acum era rândul lui Barathol să facă o pauză. Si încercaţi o nouă direcţie. „Pot plăti un avans din cotizaţiile mele — în valoare de un an sau mai mult, dacă este necesar”.

„Fără sponsorizare, o astfel de plată ar fi interpretată ca o donaţie. Există un precedent legal pentru a susţine această interpretare.

— Mi-ai lua moneda şi nu-mi dai nimic în schimb?

— Aceasta este esenţa unei donaţii caritabile, nu-i aşa?

— Nu cred că este, dar nu contează asta. Ceea ce'îmi spui este că nu pot deveni membru al Breaslei Fierarilor.

„Descrierea este deschisă tuturor fierarilor care doresc să lucreze în oraş, vă asigur. Odată ce ai fost sponsorizat.

— Ceea ce îl face un magazin închis.

'O ce?[1]

„Imperiul Malazan a întâlnit magazine închise în şapte oraşe. Le-au rupt larg. Cred că pâna şi nişte sânge â fost vărsat. împăratul nu a fost unul care să se încurce în faţa monopolurilor profesionale de orice fel.

— Ei bine, spuse funcţionarul, lingându-şi buzele pâlpâitoare, mulţumesc tuturor zeilor pe care malazanii nu î-au cucerit niciodată Darujhistanul!

Barathol iesi afară şi îl văzu pe Mallet aşteptând peste drum, mâncând un fel de gheaţa aromată într-un con cu frunze late. Căldura dimineţii topea cu repeziciune gheaţa, iar apa purpurie se prelingea pe mâna îndesată a vindecătorului. Buzele lui erau pătate la fel.

Sprâncenele subţiri ale lui Mallet se ridicară când fierarul se apropia. — Acum eşti un membru mândru, dacă oarecum mai sărac al Breslei? '

'Nu. M-au refuzat.

'Dar de ce? Nu poti să dai un fel de

examen...

'Nu.'

'Oh. . deci acum ce, Barathol?

'Ce? O, voi deschide o fierărie oricum. Independent.'

'Esti suparat? Te vor arde. Distrugeţi-vă echipamentul. Coboară asupra ta într-o gloată şi te bat până la moarte. Şi asta doar în ziua deschiderii.

Barathol zâmbi. Îi plăceau Malazans. în ciuda a tot, în ciuda nenumăratelor greşeli pe care le făcuse Imperiul, tot sângele vărsat, îi plăceau nenorociţii. Hood ştia ca nu erau nici pe departe la fel de volubili ca băştinaşii din ţara lui natală. Sau, a adăugat el ironic, cetăţenii din Darujhistan. Pentru predicţiile lui Mallet, el a spus: „M-am descurcat mai rău. Nu-ţi face griji pentru mine. Plănuiesc să lucrez aici ca fierar/ indiferent dacă Breslei îi place sau nu. Şi în cele din urmă vor trebui să mă accepte ca membru.'

— Nu se va simţi prea triumfător dacă eşti mort.

— Nu voi fi. Moartă, adică.

— Vor încerca să oprească pe oricine să facă afaceri cu tine.

— Sunt foarte familiarizat cu armele şi armurile Malazan, Mallet. Munca mea îndeplineşte standardele militare din vechiul tău imperiu şi, după cum ştii, acestea sunt ridicate. A aruncat o privire spre vindecător. — Te va speria Breasla? Prietenii tai?'

'Desigur că nu. Dar amintiţi-vă,

suntem pensionari.

— Şi vânat de asasini.

— Ah, uitasem de asta. Ai un punct. Chiar şi aşa, Barathol, mă îndoiesc că noi puţini Malazani te pot tine în afaceri foarte mult timp.

— Noua ambasadă are o companie de gardieni.

'Adevărat.'

— Şi mai sunt şi alţi malazani care locuiesc aici. Dezertori din campaniile din nord...

— Şi asta este adevărat, deşi au tendinta să se ascundă de noi – nu că ne pasă. De fapt, preferăm să le punem afacerile la bar. Ce rost au ranchiunile?

— Celor care vin la mine li se va spune tocmai asta, şi astfel ne putem ajuta unii pe alţii.

Mallet a aruncat conul înmuiat şi şi-a şters mâinile pe jambiere. „Aveau un gust mai bun când eram un băiat tânăr – deşi erau mai scumpe, deoarece era nevoie de o vrăjitoare pentru a face gheaţa în primul rând. Aici, desigur, are legătură cu unele dintre gazele din cavernele de dedesubt.

Barathol s-a gândit o clipă la asta în timp ce se uită la vindecător cu buzele lui violet şi a văzut, pentru o clipă scurtă, cum fusese acest bărbat când era copil, apoi a zâmbit încă o dată. — Trebuie să găsesc un loc potrivit pentru fierăria mea. Vrei să mergi cu mine, Mallet?

— Mă bucur, a răspuns vindecătorul. — Acum, cunosc oraşul – ce cauţi mai

exact?

Si aşa i-a spus Barathol.

Şi ¿h, cât de râs Mallet şi s-au dus în camerele întunecate ale inimii oraşului, unde sângele curgea în hohote şi tot felul de viclenie erau posibile. Dacă mintea era atât de înclinată. O minte precum cea a lui Barathol Mekhar când este în jos — *jos!* — a fost aruncat mănuşul îngrozitor!

Bouul, acelaşi bou, îşi balansa capul înainte şi înapoi în timp ce trăgea căruţa de zidărie în poarta arcuită, la umbra binecuvântată pentru câţiva paşi aglomeraţi, apoi a ieşit din nou în căldura strălucitoare – genele blonde delicate fluturând – pentru a se găseşte într-o curte şi undeva aproape era apă dulce şi rece, sunetul în timp ce prelevea o invitaţie, mirosul moale ca un sărut pe nasul lat şi strălucitor, cu părul blond şi mai delicat, şi în sus se ridica capul masiv al fiarei şi nu voia. omul cu comutatorul are milă de acest bou obosit şi însetat?

El nu ar fi făcut-o. Căruţa trebuia mai întâi descărcată si aşa că boul trebuie să stea, tânjind în tăcere, fălcile care lucrează la micul dejun cu sunete puternice şi groase de aspiraţie şi molari umed, iar muştele erau înnebunite, dar ce se putea face cu muştele? Nimic, nu până când frigul nopţii i-a îndepărtat si aşa a lăsat bouul sa adoarmă, drept în măreţia bovină sub stele (dacă cineva

avea noroc) care, poate, era locul unde dormeau muştele.

Bineînţeles, a cunoaşte mintea unui bou înseamnă a pierde cantităţi excesive de timp înainte de a recunoaşte civilizaţia placidă a sensibilităţii unui ierbivor. Ridicaţi-vă privirea, cfeci, către cele două personaje vag mişcătoare care trec prin poartă – nu muncitori care se chmuie'încoace şi încolo m mijlocul renovării vechii moşii; nu funcţionari sau servitori; nu zidari, nici ingineri, nici inspectori, nici aparate de măsurare, nici măsurători. După toate aparenţele, bănuitori, furfani, dar, de fapt, chiar mai rău decât atât...

Douăsprezece nume pe listă. Unul a lovit cu bucurie. Alţi unsprezece au găsit şi apoi au scăpat ca nişte anghile alunecoase care, fără îndoiala, erau, fiind vânaţi'de datorii, ghinion şi capriciile unui univers clar rău intenţionat să aducă mizerie şi nu numai. Dar indiferent de un astfel de eşec printre bandiţii trimişi pentru a impune colectarea sau a pedepsi – nu este problema acestor bărbaţi, nu-i asa?

Lipsiţi de toate poverile, binecuvântaţi cu o libertate extraordinară, Scorch şi Leff erau aici, în această moşie care în curând avea să fie opulentă, care chiar şi acum se ridica din praful neglijenţei şi a decăderii pentru a învălui ca o mantie de bijuterii sosirea misterioasa a unui născută nobilă — o femeie, se zvonea, toată acoperită, dar

vezi ochii! *Ochi de atâta frumuseţe! De ce, imaginează-ţi că se lărgesc în timp ce mă întind îh jos* -

— Scorch şi Leff, intrând nervoşi, abia ieşind din umbra porţii arcuite. Privind în jur, parcă s-ar fi pierdut, de parcă momente de la fugă cu bucăţi de zidărie furate sau cu o grămadă de cărămizi sau chiar cu o pungă de pene de fier...

„Ho, voi doi! Ce vrei aici?

începând vinovat. Scorch se uită cu ochii mari la maistrul cărunt care se îndrepta spre ei – un Gadrobi atât de înclinat încât părea să pătrundă până la şold prin noroi. Leff şi-a plecat capul ca şi cum ar fi ocolit instinctiv un topor – ceea ce a spus multe despre viaţa lui de până acum, nu-i aşa – şi apoi a făcut un pas mic înainte şi a încercat un zâmbet care a mers atât de prost încât nici măcar nu putea fi descris ca o grimasă. .

— Există vreun castelan cu care am putea vorbi? întrebă Leff.

'Despre ce?[1]

— Gardieni, spuse Leff. — Avem o mulţime de calificări.

'Oh. Care dintre ele sunt relevante?

'Ce?'

Leff se uită la Scorch şi văzu panica răspândindu-se ca un incendiu pe faţa prietenului sau. O potrivire a propriei sale consterniri tot mai mari – nebunie, crezând că ar putea doar să urce încă o treaptă pe scară. Nebunie! 'Noi. . am putea să-i plimbăm câinii, adică?

'Ai putea? Presupun că ai putea, dacă Stăpâna ar avea vreunul.

'Ea face?' întrebă Leff.

— Ea ce?

'Ai vreun. Câini pe care i-am putea plimba.

— Nici măcar cei pe care nu le poţi plimba.

— Putem păzi poarta! striga Scorch. „Pentru asta suntem aici! Pentru a fi angajat, vedeţi, ca gardieni ai proprietăţii. Şi dacă nu crezi ca putem legăna o sabie sau să folosim o arbaletă, de ce, nu ne cunoşti deloc, nu-i aşa?

„Nu, ai dreptate”, a răspuns maistrul. 'Eu nu.'

Leff se încruntă. — Nu ce?

— Rămâi aici, spuse bătrânul, întorcându-se, cât timp iau Gastellan Studlock.

În timp ce maistrul se îndepărta prin praf – urmărit cu dor de bou lângă grămada de moloz – Left se întoarse spre Scorch. — Stucflock?

Scorch ridică neputincios din umeri. — Nu am auzit niciodată de el. De ce, ai?

'Nu. Desigur că nu. Mi-as fi amintit.

'De ce?'

'De ce? Eşti un idiot al naibii de Hood?

— Ce facem aici, Leff?

— Torvald a spus nu, îţi aminteşti? La tot. E prea bun pentru noi acum. Aşa că îi vom arăta. Ne vom angaja pe această proprietate' luxoasă. Ca gardieni. Cu uniforme şi catarame lustruite şi acele curele de pace împletite pentru săbiile

noastre. Si aşa se va blestema că nu ne mai vrea, ca parteneri sau altceva. E soţia lui, pun pariu că nu ne-a plăcut niciodată deloc, mai ales pe tine, Scorch, aşa că asta ne-ai făcut si nu voi uita prea curând, nici nu te gândi altfel.

Şi-a închis gura şi a rămas atent, deoarece maistrul se întorcea, iar lângă ef zbârnâi o siluetă atât de înfăşurată în înfăşări de bumbac încât a fost nevoie de trei pasi pentru fiecare pas de pendul înainte de maistru. Picioarele de sub tivul zdrenţuit erau suficient de mici pentru a fi copite despicate. O glugă acoperea capul castelanului, iar în umbra gurii late a glugăi se afla ceva timid, care ar fi putut fi o mască. Mâinile înmănuşate au fost întocmite într-un mod care i-a amintit lui Leff – şi, o clipă mai târziu, Scorch – de o mantis rugătoare, iar dacă acesta era castelanul moşiei, atunci cineva ar fi trântit lumea înclinată în moduri inimaginabile; incapabil pentru Leff sau Scorch. .

Maistrul a spus: „Iata-i, domnule”.

Erau ochi în găurile acelei măşti netede? Cine ar putea spune? Dar capul s-a mişcat şi' ceva le-a spus ambilor bărbaţi – ca nişte picioare de păianjen care le dansează pe coloana vertebrală – că sunt supravegheaţi.

„Atât de adevărat”, a spus Castellan Studlock cu o voce care l-a făcut pe Leff să se gândească la pietriş de sub unghii, în timp ce Scorch se gândea la felul în care'a existat întotdeauna un pescărus

care i-a hărţuit pe toţi ceilalţi şi, dacă ceilalţi pur şi simplu s-ar aduna, de ce ar îi egalitatea si libertatea, aparţin tuturor! „Atât de adevărat”, a spus bărbatul (sau femeia, dar apoi maistrul spusese „domnule”, nu-i aşa), înfăşat si mascat, „e nevoie de paznici. Stăpâna va sosi astăzi, de fapt, din străinătate. Se doreşte o prezentare corectă. Castelanul făcu o pauză, apoi se aplecă mainte de la talie, iar Leff văzu strălucirea roşie a ochilor neoameni în găurile măştii. — Tu, cum te cheamă?

— Leff Banan, domnule, este numele meu.

— Ai mâncat conc de lac crud?

'Ce? Nu de curând.

Un deget înfăşurat a sărit în sus si s-a clătinat încet înainte şi înapoi.' 'Riscant. Te rog, deschide-ţi gura şi scoate-ti limba.

'Ce? Ei, aşa?

— E bine,'foarte bine, da. Asa de.[1] Castelanul se lăsă pe spate. — Viermii Greva. Esti infectat. Pustule pe limbă. Sinusuri care picură, da? Mâncărimi la pleoape – ouăle fac asta, iar când eclozează, de ce, viermii se vor târî din colţurile ochilor tăi. Conc de lac crud, tsk tsk.[1]

Leff îl gheare pe faţă. — Doamne, am nevoie de un vindecător! Trebuie să plec-
[1]

'Nu este nevoie. Voi vedea cu bucurie tratată boala ta — trebuie să fii prezentabil Stăpânei, da, fiecare stând în atenţie de fiecare parte a porţii. Bine

îmbrăcată, plin de ten şi fără paraziţi. Se pregăteşte o mică baracă. Va fi necesar să mai angajaţi cel puţm trei pentru a îndeplini cerinţele — aveţi prieteni de încredere capabili de o astfel de muncă?

— Ei, spuse Scorch când era evident că Leff îşi pierduse momentan capacitatea de a vorbi, am putea. Aş putea să mă duc să văd. .'

— Excelent, iar numele tău este?

— Argument. Ei, avem referinţe...

'Nu este nevoie. Sunt încrezător în capacitatea mea de a judeca caracterul şi am ajuns la concluzia că voi doi, deşi nu sunteţi consideraţi cu inteligenţă vastă, sunteţi totuşi înclinaţi spre loialitate. Acest lucru aici va niarca o avansare în cariera, sunt sigur, şi astfel vei fi sârguincios aşa cum se cuvine bănuiala ta secretă că ţi-ai depăşit competenţa. Toate acestea sunt bine. De asemenea, sunt încântat să observ că nu aveţi niciun parazit debilitant, inestetic. Deci, Scorch, du-te acolo şi găseşte-ne unul, doi sau trei paznici suplimentari. Între timp, mă voi ocupa de Leff Bahan.

'Dreapta. Da, domnule, chiar asta voi face!

Maistrul stătea în apropiere, zâmbind. Nici Scorch, nici un Leff uluit nu au observat acest detaliu, şi da, ar fi trebuit.

— O femeie are nevoie de secretele ei, spuse Tiserra, ridicând o ceaşcă de porţelan subţire ca o coajă de”ou şi ţinând-o în faţa luminii

strălucitoare a soarelui. — Asta e bun, dragă. Fără defecte. Iar cîrga din taraba rânji, dând din cap.

Torvald Nom dădu din cap fericit, apoi şi-a lins buzele. — Nu este distractiv? el a spus. — Veselă bună pentru a merge în noua noastră bucătărie şi cuptorul elegant pe patru picioare şi tot. Draperii adevărate. Mobilier ae pluş, covoare colorăte. Putem reconstrui şi magazia de depozitare. Mai mare, solid...

Tiserra puse paharul jos si se mişcă direct în fata lui. —
Soţ.

'Da?[1]

— Te străduieşti prea mult.

'Eu sunt? Ei bine, este ca un vis, vezi tu, să te poţi întoarce acasă. Fă toate aceste lucruri pentru tine, pentru noi. încă nu se simte real.

— Oh, nu asta e problema, spuse ea. — Deja te plictiseşti, Torvald Nom. Ai nevoie de mai mult decât doar să te etichetezi lângă mine. Şi moneda nu va dura pentru totdeauna — Beru ştie că nu fâc suficient pentru noi doi.

— Vrei să spui că trebuie să-mi caut un loc de muncă.

— Îţi voi spune un secret – doar unul şi ţine cont de ceea ce am spus mai devreme: noi, femeile, avem multe secrete. Mă simt generos astăzi, aşa că ascultă bine. O femeie este mulţumită de un partener. El este insula ei, dacă vrei, solidă' sigură. Dar uneori îi place să înoate în largul ţărmului, în afâră, plutind

cu faţa la soare, dacă vrei. Şi s-ar' putea chiar să se scufunde din vedere, să strângă scoici drăguţe şi altele asemenea. Şi când termină, de ce, va înota mâpo'i pe insulă. Ideea este, soţ, că nu vrea compania partenerului ei când înoată. Trebuie doar să ştie că insula aşteaptă acolo.

Torvald clipi, apoi se încruntă. — îmi spui să mă pierd.

— Lasă-mă să trec prin piaţă, dragă. Fără îndoială că aveţi sarcini bărbăteşti de îndeplinit, poate la o tavernă din apropiere. Ne vedem'acasă în seara asta.

— Dacă aşa doreşti, atunci bineînţeles că te voi lăsa pe tine, dulceaţă – şi da,'mi-ar plăcea să rătăcesc. Şi un bărbat are secrete!'

'Într-adevar.[1] Şi ea a zâmbit. — Cu condiţia să nu fie genul care, dacă voi afla, va trebui să te vânez şi să te ucid.

S-a albit. 'Nu, desigur că nu! Nimic de genul ăsta!

'Bun. Ne vedem mai târziu atunci.[1]

Şi, fiind un om curajos, un om mulţumit (mai mult sau mai puţin), Torvald Nom şi-a fugit fericit de soţia, asa cum o fac bărbaţii curajoşi şi mulţumiţi în toată lumea. *Trebuie să arat câmpul ăla îii spatele paravanului iubire. Plec acum şi arunc plasele. Mai bine şlefuieşte blatul acela. E timpul să ieşi şi să jefuieşti pe cineva, dulceaţă.* Da, bărbaţii au făcut' aşa cum au făcut ei, aşa cum au' făcut si femeile – oricât de *misterioase* şi

inexplicabile ar fi acele fapte.

Şi, gândindu-mă' aşa, nu a trecut mult până când Torvald Nom s-a trezit intrând în hanul Phoenix. Un bărbat care caută de lucru în toate locurile greşite.

Scorch a sosit la scurt timp mai târziu, cu mândria şi panica razboiindu-se în faţa lui, şi al meu, cum a aprins mândria în timp ce se îndrepta până unde stătea Torvald Nom.

înapoi la moşie, Castellan Studlock l-a adus pe Leff într- o anexa aflată îritr-o parte a clădirii principale, unde după ce a scotocit în lăzi pline cu paie, silueta înfundată a găsit o sticlă mică de sticlă şi i-a prezentat-o lui Leff.

— Două picături în fiecare ochi. încă două pe limbă. Repetaţi înca de două ori astăzi şi de trei ori pe zi până când sticla este goală.

— Asta îi va ucide viermii din capul meu?

— Viermii Greva, da. Nu pot garanta pentru alţii.

— Am mai mulţi viermi în cap?

‘Cine poate spune? Gândurile tale se învârtesc?

‘Uneori! Zei de jos![1]

— Două posibilităţi, spuse Studlock. — Viermi de suspiciune sau viermi de vinovăţie.

Leff se încruntă. — Vrei să' spui că viermii sunt cauza acestor lucruri? Vina si suspiciune? Nu am auzit niciodată aşa ceva.

— Eşti uneori rocade de îndoială? Noţiunile prind rădăcini în mintea ta? îţi strecoară idei ciudate în cap? Te- ai speriat inexplicabil la vederea cârligului ghimpat al unui pescar?

— Eşti un fel de vindecător?

„Sunt ceea ce cineva trebuie să fiu. Acum, hai să-ţi găsim o uniformă.

Torvald Nom repeta ce avea să-i spună soţiei sale. Cântărind cu atenţie fiecare cuvânt, încercând în mintea lui nonşalanţa necesară pentru a evita cu îndemânare anumite detalii alé noului său loc de muncă.

„Este grozav că lucrăm din nou împreună”, a spus Scorch, plimbându-se fericit alături de el. — Ca gardieni ai moşiei, nu mai puţin! Gata cu braţele puternice pentru criminalii urât mirositori. Gata cu văriarea învinşilor pentru a fi pe placul unor piranha vicioase. Nu mai-[1]

— Acest castelan a pomenit despre salarii?

'Huh? Nu, dar trebuie să fie bine. Trebuie sa fie. E o muncă solicitantă...

„Scorch, pot fi o mulţime de lucruri, dar „pretenţionant nu este unul dintre ele. Suntem acolo pentru ă ţine hoţii departe. Şi din moment ce toţi trei am rost noi înşine hoţi la un moment dat, ar trebui să fim al naibii de buni la asta. Ar fi bine să fim, sau vom fi concediaţi.

„Avem nevoie de încă doi oameni. A vrut încă trei şi tot ce am primit ai fost pe tine. Deci, încă două. Te poţi gândi la

cineva?

'Nu. Ce familie?

'Ce?[1]

— Această stăpână... cărei casă aparţine?

— Nu ştiu.

'Care este numele ei?'

'Nici o idee.'

— E de la ţară?

'Asa cred.'

— Ei bine, a murit vreun nobil recent care ar fi putut-o fi atras? Moştenire, vreau să sj>un?

'De unde sa stiu? Crezi ca mă deranjez să ţin evidenţa cine e mort în mulţimea aceea? Nu sunt nimic pentru mine, asta vreau să spun.

— Ar fi trebuit să-l întrebăm pe Kruppe – el ar şti.

— Ei bine, nu am făcut-o şi nu contează deloc. Ne-am

g

ăsit o muncă legitimă, noi tréi. Suntem pe cale să fim, ei ine, legitimi. Aşa că nu mai pune la îndoială totul, Tor! Ai de gâncTsă-l strici!

— Cum pot strica ceva câteva întrebări rezonabile?

— Pur şi simplu mă face nervos, a răspuns Scorch. — Apropo, nu-l poţi vedea pe castelan.

'De ce? Cu cine altcineva aş vorbi despre angajare?

— Nu, nu asta vreau să spun. Adică nu poţi să-l vezi. Toate învelite în zdrenţe. Cu glugă, mănuşi şi mască. Asta voiam sa spun. NumeleTui este Studlock.

— Nu poţi vorbi serios.

'De ce nu? Acesta este numele lui.

— Castelanul este strâns ca un cadavru şi nu ţi se pare oarecum neobişnuit?

— Ar putea să-mi fie frică de soare sau ceva de genul. Nici un motiv să fii suspicios. Nu ai întâlnit niciodată oameni străini în zilele tale, Tor?

Şi Torvald Nom a aruncat o privire spre Scorch şi a constatat că nu avea niciun răspuns la asta.

— Văd că ai găsit un alt candidat, spuse Studlock. 'Excelent. Şi da, se va descurca frumos. Poate ca căpitan al Gărzii Casei?

începu Torvald. „Nu am spus încă un cuvânt şi deja sunt promovat?"

„Exercitul comparativ oferă încredere în această evaluare. Numele tau este?'

— Torvald Nom.

„A casei Nom. Acest lucru nu ar putea dovedi un conflict de interese?

'Se poate? De ce?'

— Stăpâna este pe cale să preia locul vacant din Consiliu.

'Oh. Ei bine, practic nu am nicio poziţie în treburile Casei Nom. Sunt zeci de noi în oras, desigur, cu legături care se întind peste tot, inclusiv în afara continentului. Eu, totuşi, nu sunt implicat în nimic din toate astea.

— Ai fost dat afară?

— Nu, nimic, eh, extrem. Era mai degrabă o chestiune de. . interese.'

— îţi lipseşte ambiţia.

'Exact.

— Este o manichiură bună, Torvald Nom.

— Eh, mulţumesc, as putea recomanda. .' dar această noţiune s-a redus într-o tăcere dureroasă şi Torvald se strădui din răsputeri să nu se uite în jos la degetele bandajate ale castelanului.

În acest moment, Leff apăru din partea cealaltă a casei principale. Buzele şi ochii lui erau portocalii strălucitori,

Scorch mormăi. — Hei, Leff. îţi aminteşti pisica pe care ai stat odată în acel bar?

— Ce-i cu asta?

'Nimic. Tocmai mi s-a reamintit felul în care ochii i s-au înălţat şi au înnebunit.

'Ce vrea sa insemne asta?[1]

'Nimic. Tocmai a fost reamintit, asta e tot. Uite, l-am adus pe Tor.

— Văd asta, mârâi Leff. — Văd bine, mulţumesc.

— Ce e în neregulă cu ochii tăi? întrebă Torvald Nom.

— Tinctură, spuse Leff. — Mi-am luat un caz de viermi Greva.

Torvald Nom se încruntă. „Oamenii nu pot obţine viermi Greva. Peştii iau viermi Greva din consumul' de conchi infectaţi.

Ochii portocalii bombaţi ai lui Leff s-au bombat şi mai mult. Apoi s-a întors pentru a se înfrunta pe castelan. '

Cine a ridicat din umeri şi a spus: „Viermi Jurben?”

Torvald Nom pufni. — Cei care trăiesc în cavernele de dedesubt? în buzunare de gaz verde? Sunt la fel de lungi ca piciorul unui bărbat şi aproape la fel de groşi.

Castelanul pftă.' „Spectrul diagnosticării greşite ne bântuie pe toţi. îmi cer scuze, Leff. Poate că afecţiunile tale se datorează' unei alte boli. Indiferent, picăturile se vor spăla într-o lună sau două.

— O să am ochi de pisică striviţi încă o lună?

— De preferat viermilor Greva,' ar trebui să cred. Acum, domnilor, haideţi să găsim haina casei. Ar trebui să-mi imaginez ceva negru şi brocart în fir de aur. Culorile casei şi toate astea. Şi apoi, un scurt rezumat al îndatoririlor tale, al turelor, al zilelor libere si altele asemenea.

— Rezumatul ar include salariile? întrebă Torvald Nom.

'Natural. Ca căpitan, vei fi plătit cu douăzeci de consilii
de argint pe săptămână, Tor shy;vald Nom. Scorch şi Leff, ca gardieni, la cincisprezece ani. Acceptabil?'

Toţi trei dădură repede din cap.

Se simţea uşor tremurând în picioare, dar Murillio ştia că asta nu avea nimic de-a face cu niciun reziduu' de slăbiciune lăsat de rană. Această slăbiciune aparţinea spiritului său. De parcă vârsta i-ar fi răsărit pe spate cu ghearele înfipte în fiecare articulaţie şi acum ar fi atârnat

acolo, devenind din ce în ce mai grele'pe moment. Mergea cocoşat la umeri şi acesta părea să fi venit ca un nou obicei, sau poate că era 'mereu acolo şi abia acum, în extremitatea lui, devenise conştient de asta/

Lovitura cu sabia acelui pui beat străpunsese într- adevăr ceva vital şi niciun vindecător Malazan sau orice alt fel de vindecător nu putea să-l repare.

A încercat să-şi forţeze încrederea în pas în timp ce îşi croia drum pe strada âglomerată, dar nu a fost o sarcină uşoară. Pe jumătate Beat. Pantaloni la glezne. Scuze valoroase pentru ceea ce s-a întâmplat în acea noapte. Văduva Sepharla a scuipat venin odată ce s-a trezit suñcient pentru a realiza ce s-a întâmplat şi l-a scuipat încă, se pare. Ce sa întâmplat, da. Cu ñica ei'. Oh, nu viol – prea mult triumf în ochii fetei pentru asta, deşi faţa ei strălucea de încântare la îndrumarea escortei ei dé a-şi apăra onoarea. Odată ce şocul a dispărut. Nu ar ñ trebuit sa mă întorc niciodată să explic...

Dar ăsta a fost coşmarul de ieri, toate acele scântei plouând pe scena timidă, mestică, cu aerul ei de îngrijorare, fiecare cuvânt captivant pictând peste crăpături în lovituri scurte si sălbatice ale periei. La ce se aşteptase? Ce se dusese acolo să găsească? Reasigurare?

Poate. Presupun că am ajuns cu propria mea pensulă.

Cu ani în urmă, ar fi netezit totul, aproape fără efort. Un murmur aici, o întâlnire de priviri acolo. Atingere moale cu o singură mână, cel mai simplu indiciu de presiune. Din nou, cu ani în urmă, *nu s-ar ñ întâmplat niciodată. Prostul ăla beţiv!*

Olí, mârâise des acele trei cuvinte în capul lui. Dar s-au referit la tânărul cu sabia sau la el însuşi?

Ajuns la marea şcoală de duel, şi-a făcut drum prin poarta deschisă şi a ieşit în lumina strălucitoare a soarelui a terenului de antrenament. O zeci de studenţi tineri, transpiraţi şi supraponderali, zcjâriau în praf, zdârâind armele de lemn. Majoritatea, văzu el imediat, nu aveau agresivitatea necesară, instinctul ucigaşului. Au dansat pentru a evita, împingând punctele de stick înainte cu o lipsă de angajament dezordonată. Jocul lor de picioare, a văzut el, era abisal.

Instructorul clasei stătea la umbra unei coloane pe coridorul cu colonade, chiar dincolo. Nici măcar nu observa haosul din complex, intenţionată, se j>ărea, la vreo cusătură liberă sau la ruperea uneia dintre mânuşile ei de piele.

Făcându-şi drum de-a lungul unei părţi a mulţimii pierzându-se în nori de praf alb, Murillio se apropié de instructor. Ea l-a observat pentru scurt timp, apoi şi-a întors atenţia asupra mănuşului.

— Scuză-mă, spuse Murillio când

sosi. — Tu eşti amanta duelului?

'Eu sunt.' Ea dădu din cap fără să se uite la studenţi, unde începuseră cu adevărat câteva lupte. — Cum mă descurc până acum?

Murillio aruncă o privire şi studie cearta pentru o clipă. — Asta depinde, spuse el.

Ea mormăi. 'Răspuns bun. Cu ce vă pot ajuta? Ai vreun nepot sau fiică pe care vrei să-l arunci acolo? Hainele tale erau scumpe. . o singura data. După cum pare, mă îndoiesc că îţi poţi permite această şcoala, cu excepţia cazului în care, bineînţeles, eşti unul dintre acei bogaţi împuţiţi care îşi fac rost să se îmbrace toţi urâţi. Bani vechi şi' toate astea.

— Destul de argument de vânzare, observă Murillio. — Chiar funcţionează?

— Clasele sunt pline. Există o listă de aşteptare.

— Mă întrebam dacă ai nevoie de ajutor. Cu instrucţiuni de bază.

— Atunci ce şcoală te-a pregătit?

— Carpala.

Ea pufni. — A luat un student la fiecare trei ani.

'Da.'

Şi acum ea îl privea cu o intensitate pe care nu o văzuse înainte. — Ultima dată când am auzit, erau şapte studenti din stânga lui în oraş.

— De fapt, cmci. Fedel s-a prăbuşit pe o scări şi şi-a rupt gâtul. El a

fost beat. Santbala-'

„A fost înjunghiat în inimă de către Gorlas Vidikas – prima victorie serioasă a nebunului”.

Murillio se strâmbă. — Nu prea este un duel. Santbala devenise în mare parte orb, clar era prea mândru ca să recunoască. O tăietură la încheietura mâinii i-ar fi dat triumful lui Gorlas.

„Tinerii preferă uciderea decât rănirea”.

— La asta a ajuns duelul, da. Din fericire, cei mai mulţi dintre studenţii tăi de aici au mai multe şanse să se înjunghie singuri decât orice adversar cu care s-ar putea confrunta într-o zi, iar astfel de răni sunt rareori fatale.

'Numele dumneavoastră?'

— Murillio.

Ea dădu din cap de parcă ar fi ghicit deja. — Şi eşti aici pentru că vrei să predai. Dacă te-ai fi apucat de predare când Carpala era încă în viaţă…

— M-ar fi vânat şi m-ar îi ucis, da. El dispreţuia şcolile, de fapt, dispreţuia duelul. El a spus odata că predarea spatei era ca şi cum ai pune un şarpe otrăvitor în mâna unui copil. Nu a simţit plăcere din instruire şi nu a fost deloc surprins când aproape toţi elevii săi fie âu fost ucişi, fie s-au irosit ca beţivi sau mai rău.

— N-ai făcut nici una.

— Nu, este adevărat. Am urmărit femei.

— Numai că acum sunt prea rapizi pentru tine?

'Ceva de genul.'

— Sunt Stonny Menackis. Această şcoală există pentru a mă face bogat şi da, funcţionează. Spune-mi, vei împărtăşi ura vechiului tău maestru faţă de predare?

— Nu la fel de vehement, îmi imaginez. Nu mă aştept să-mi fac plăcere, dar voi face ceea ce este necesar.

— Lucru de picioare.

El a dat din cap. — Lucru de picioare. Arta de a fugi. Şi forme, cuşca defensivă, deoarece asta îi va menţine în viată. Lovituri stop la încheietura mâinii, genunchi, picior.

''Neletal.'

'Da.'

Ea oftă şi se îndreptă. 'În regulă. Presupunând că îmi pot permite/

— Sunt sigur că poţi.

Ea i-a aruncat o privire surprinzătoare, apoi a adăugat: — Apropo, nu te gândi să mă urmăreşti.

— Am terminat cu toate astea,' sau, mai degrabă, cu mine s-a terminat.

ţBun-'

în acest moment, amândoi au observat că o bătrână a venit la ei.

Vocea lui Stonny se auzi brusc. . diferit, după cum a spus ea, „Myrla. Ce faci aici?'

— L-am căutat pe Gruntle...

— Prostul ăla a j>lecat cu Trygalle – l-am avertizat şi acum se va ucide fără un motiv întemeiat!

'Oh. E Harllo, vezi tu. .'

'Ce spui despre el?'

Femeia tresări la tot ce spunea Stonny şi Murillio bănuia că ar fi făcut acelaşi lucru în faţa unui asemenea ton. — A dispărut.

'Ce? Pentru cât timp?'

— Snell a spus ca l-a văzut acum două zile. Jos, la docuri. Nu a venit niciodată acasă la sfârşitul zilei – are doar cinci ani...

'Doua zile!'

Murillio văzu că faţa lui Stonny devenise albă ca moartea şi o groază creştea brusc în ochii ei. ' *Două zile!*'

— Snell spune...

— Femeie proastă – Snell este un mincinos! Un hoţ al naibii!

Myrla se dădu înapoi sub atac. — Ne-a dat moneda pe care ai adus-o...

„După ce aproape că a trebuit să-l sugrum, da! Ce i-a făcut Snell lui Harllo? *Ce a făcut?*'

Myrla plângea acum, strângându-şi mâinile artritice. — A spus că nu a făcut nimic, Stonny...

— O clipă, spuse Murillio, păşind fizic între cele două femei, când îl văzu pe Stonny pe cale să înainteze, ridicând mâna înmănuşată. „Un copil a dispărut? Pot scoate cuvântul – cunosc tot felul de oameni. Te rog, putem face asta în mod logic – jos la docuri, ai spus? Va trebui să aflăm ce nave au părăsit portul în ultimele două zile – sezonul de tranzacţionare abia începe, aşa că nu ar

trebui să fie multe. Numele lui este Harllo şi arecinci ani... Doamne *mai jos*, *îl trimiţi în stradă şi aré doar cinci ani?* 'Poţi să-mi dai o descriere? Păr, ochi, altele asemenea.

Myrla dădea din cap, chiar dacă lacrimile îi curgeau pe obrajii căptuşiţi şi întregul ei trup tremura. Ea a dat din cap şi a continuat să dea din cap.

Stonny se întoarse şi se repezi, cu cizmele răsunând aspru pe coridor.

Murillio se uită după ea uimit. 'Unde ce?'

— Vezi tu, este fiul ei, spuse Myrla între plâns. „Singurul ei fiu, doar că ea nu-l vrea şi aşa că este cu noi, dar Snell are gânduri rele şi face lucruri'rele uneori doar nu asta, niciodată atât de rău, nu i-ar face nimic atât de rău lui Harllo, ar face-o” t!'

— îl vom găsi, spuse Murillio. *într-un fel sau altul, tracţiunea doamnei ne binecuvântează şi binecuvântează pe flăcău.* „Acum, te rog, descrie-l şi descrie-l bine – ceea ce face în mod normal în fiecare zi -' trebuie să ştiu şi asta. Tot ce poţi să-mi spui, Myrla. Tot.[1]

Snell a înţeles, într-un mod vag, dar precis, cum alţii, dorindu-şi numai binele în el, puteau să li se abuzeze credinţa după bunul plac şi chiar dacă un adevăr ar fi târât în lumină, ei bine, atunci era vorba de a-şi etala şinele zdrobit. – păcat, iar marele apărător l-ar lua în braţe — aşa cum fac mamele.

Putem să sperăm că în rare ocazii, poate noaptea târziu, când terorile se strecurau aproape, sa se gândească la modul în care lucrurile pe care le-a făcut ar putea dăuna credinţei mamei sale, şi nu doar în el, ci şi în ea însăşi? La urma urmei, fiul nu este decât o prelungire a mamei' – cel puţin aşa credea mama, acolo, într-o parte nearticulată a sufletului ei, nevăzută, dar solidă ca un lanţ de fier. Asaltează copilul şi la fel mama este atacată, căci ceea ce este contestat este viata ei de mamă, lecţiile pe care le-a predat sau nu le-a predat, lucrurile pe care a ales să nu le vadă, să explice, sa pretindă că sunt altfel decât ceea ce erau.

Plânge pentru mama. Snell nu o va face si nu o va face niciodată, salvându-si tot viitorul pentru a plânge exclusiv pentru el însuşi. Teroriile târâtoare au trezit licăriri uimitoare de gânduri, de aproape empatie, dar nu au mers niciodată atat de departe încât să ducă la vreo recunoaştere de sine sau la compasiune pentru mama care l-a iubit necondiţionat. Natura lui era genul care lua orice i se dăruia ca şi cum ar fi un drept de naştere, totul, pentru totdeauna.

Furia faţă de nedreptate a venit atunci când ceva – orice – a fost reţinut. Lucruri pe care le merita cu dreptate şi, bineînţeles, merita tot ce şi-a dorit. A întins tot ceea ce şi-a dorit şi, o, atâta furie dacă acele lucruri i-au scăpat de strângere sau ar fi fost apoi luate!

În absenţa a ceea ce ar putea fi impus, un copil va modela structura lumii aşa cum îi convine. Creată dintr-o minte abia trează – şi în mod clar nici măcar atunci când vine vorba de introspecţie – lumea aceea devine un loc ciudat într-un loc timid. Dar să nu ne batjocorim de deficienţele adulţilor din apropiere legaţi de sânge sau de orice altceva. Unii copii se nasc într-o'cuşcă – este deja acolo, în craniul lor – şi este o cuşcă întunecată.

Rătăcea pe străzi, fugind de toate întrebările crude care îi erau aruncate. Nu aveau dreptul să-l acuze aşa. Oh, când va fi mare, nimănui nu avea voie să-l urmărească aşa. Le-ar sparge feţele. Le-ar călca pe cap. I-ar face să se teamă, pe fiecare dintre ei, ca să poată continua să facă tot ce-i place. Abia aştepta să îmbătrânească şi acesta era adevarul.

Si totuşi, s-a trezit îndreptându-se spre Poarta celor doi boi. Trebuia să ştie, până la urmă. Harflo mai zăcea acolo?
Nu-l lovise atât de tare, nu-i aşa? Suficient să-l omoare? Doar dacă Harllo s-ar fi născut slab, doar dacă ceva nu era în neregulă cu el de la început. Şi asta n-ar fi o surpriză, nu-i aşa? La urma urmei, propria mamă a lui Harllo îl aruncase. Deci, dacă Harllo zăcea moartă în iarba de pe vârful acelui deal, de ce, nu a fost vina lui Snell, nu-i aşa? Ceva l-ar fi ucis mai devreme sau mai târziu.

A fost o uşurare, dar ar fi bine să meargă şi să afle cu siguranţă. Dacă Harllo nu ar fi murit deloc? Dacă ar fi fost

acolo undeva, plănuind o crimă? Ar putea să-l spioneze pe Snell chiar acum! — Cu un cuţit pe care l-a găsit, sau un băt înnodat. Rapid, viclean, capabil să scape din vedere, indiferent cât de repede se învartea Snell pe stradă – era acolo! Aşteptând, urmărind.

Snell trebuia să dovedească lucrurile şi de aceea fugea prin Maiten, unde mirosul de Brownrun B'ay şi leproşii era aproape suficient pentru a-l face să aibă voma – şi hah! Ascultă-i cum ţipă când sunt loviţi de pietrele mai mari pe care le-a aruncat în ei! Era tentat să zăbovească o vreme, să găsească unul dintre cei mai urâţi pe care i-ar putea ucide iar şi iar cu pietre până când strigatele pur şi simplu dispăreau' şi nu ar fi asta o milă? Mai bine decât putrezirea.

Dar nu, nu încă, poate pe drumul de întoarcere, după ce stătuse o vreme, uitându-se în jos la cadavrul zburat de zbură al lui Harllo – asta ar fi concluzia perfectă până în ziua de azi, până la urmă. Problemele lui s-au rezolvat. Nimeni nu-l vânează în umbră. Ar arunca cu pietre repede şi greu atunci, o catapultă umană – *smack!* Zdrobeşte craniul firav!

Poate că nu era încă mare, dar încă putea face lucruri. *Ar putea lua vieţi.*

A părăsit drumul, şi-a făcut drum în sus pe deal. Acesta era locul în regulă – cüm a putut să uite? Fiecare detaliu a fost ars în creierul lui. Prima tapiserie

uriașă din istoria lui Snell. *Uciderea rivalului său rău şi vedeţi dragonii care se învârt pe cer deasupra lacului – martori!* '

Panta l-a obosit inexplicabil, i-a adus un tremur la picioare, doar nervozitate, desigur. Tibiei i-au usturat când s-a repezit printre ierburi şi a ajuns la loc.

Nici un corp.

Teroare bruscă. Snell se uită în jur, din toate părţile – era acolo! Nu a fost rănit deloc! Probabil că făcuse totul, muşcându-şi durerea cu fiecare lovitură. Ascunzându-se, da,' doar pentru a-l pune pe Snell în necazuri şi când
Gruntle se va întoarce, va fi Hood de plătit! Gruntle, care a făcut-o pe Harllo favorita pentru că Harllo a făcut lucruri pentru a ajuta, dar nu Snell a fost cel care a adus înapoi ultimul sac de combustibil? A fost! Desigur, Gruntle nu era acolo să vadă asta, nu-i aşa? Deci nu ştia nimic pentru că dacă ştia...

Dacă ar fi făcut-o, m-ar ucide.

Frig, tremurând de vântul lacului, Snell alergă înapoi pe deaf. Trebuia să ajungă acasă, poate nu chiar acasă, dar undeva aproape – pentru a putea sări pe Harllo când apărea să-şi spună minciunile despre ceea ce se întâmplase. 'Minciuni — Snell nu avea nicio pungă de monede, nu-i aşa? Monedele mamei lui Harllo, hah, nu a fost amuzant? Oricum era destul de bogată, iar Snell merita acei bani la fel de mult ca oricine altcineva – el întinse mâna şi atinse cu tandreţe umflătură de pe obrazul stâng. Căţeaua îl lovise, totul

pentru a fura banii înapoi. Ei bine, ar plăti într-o zi, da, ar plăti.

Într-o zi, da, va fi mare. Şi apoi. . *atenţie!*

A fost nevoie de moartea unui duelist cândva faimos înainte ca oamenii să înceapă să-l trateze pe Gorlas Vidikas ca pe un adult, dar acum era într-adevăr un bărbat, unul de temut, membru al Consiliului. Era bogat, dar nu încă dezgustător de bogat, deşi asta era doar o chestiune de timp.

Prosti lumea cu zei şi zeiţe venerate. Dar moneda era singurul lucru care merita închinat, pentru că a te închina însemna să o vezi crescând — din ce m ce mai mult — şi tot ceea ce a luat pentru sine le-a luat de la altcineva şi aici s-a întâmplat adevărata cucerire. Zi de zi, afacere cu' afacere, iar câştigarea acestor jocuri era dovada adevăratei credinţe şi închinare şi, oh, cât de delicios de satisfăcător.

Proştii au aruncat monede în boluri de colecţie. Cei bogaţi au curăţat acele boluri şi aceasta a fost adevărata împărţire a umanităţii. Dar mai mult decât atât: bogaţii au decis de câte monede trebuiau să economisească prostii şi cum a evaluat asta ca putere? Care parte era de preferat? De parcă ar trebui pusa întrebarea.

Moneda a cumpărat putere, ca un zeu care binecuvântează pe evlavioşi, dar atât din putere, cât şi din bogăţie nu ar

putea fi niciodată suficientă. Cât despre victime, ei bine, nici nu ar putea fi niciodată destule. Era nevoie de cineva care sa cureţe străzile din E state Dishy;trict. Era nevoie de cineva care să spele rufe, lenjerie de pat si altele asemenea. Era nevoie de cineva care să facă lucrurile naibii de la început! Şi era nevoie de cineva care să lupte în războaie când bogaţii au decis că vor mai mult din orice era acolo.

Gorlas Vidikas, născut din bogăţie şi crescut pentru titlu, a găsit viaţa bună. Dar ar putea' fi şi mai bine şi paşii spre îmbunătăţire au fost destul de simpli.

„Dragă soţie”, spuse el acum în timp ce ea se ridica să plece, „trebuie să fac o excursie şi nu ma voi întoarce decât mâine sau chiar poimâine”.

Ea a făcut o pauză, privind distrasă cum servitorii se închideau pentru a colecta vasele de la micul dejun târziu – mâinile zgariete care se învârteau ca nişte păsări fără pene – şi spuse: — O?

'Da. Mi s-a acordat titlul de supraveghetor al unei operaţiuni în afara oraşului si trebuie să vizitez lucrările. După aceea, trebuie să merg la Gredfallan Annexe pentru a finaliza un contract.

— Foarte bine, soţ.

„Nu a fost nicio notificare prealabilă cu privire la toate acestea”, a adăugat Gorlas, „şi, din păcate, am avut foste invitaţii timide atat pentru Şhârdan, cât si pentru Hanut să ia masa cu noi în seara

asta”. Se opri să-i zâmbească. „Le las în mâinile tale capabile – vă rog să-mi cereţi scuzele.”

Se uita la el într-un mod oarecum deconcertant. — Vrei să-ţi găzduiesc cei doi prieteni în seara asta?

' 'Desigur.[1]

'înţeleg.'

Şi poate că a reuşit la asta – totuşi îl batjocoreşte? Nu. Şi a'existat, probabil, o culoare de'emoţie pe obrajii ei acum? Dar ea se întorcea, aşa că el nu putea fi sigur. Şi mergând, cu şoldurile legănâhdu-se în felul ăla admirabil al ei, chiar afară din camera.

Si acolo, ce s-a făcut. . a fost făcut.

Se ridică şi făcu un semn către servitorul său. — Pregăteşte trăsura, plec imediat.

Capul clătinând, bărbatul se grăbi să plece.

Era nevoie de cineva care să îngrijească caii, să verifice virajul, să ţină trăsura curată şi frânele în stare de funcţionare. Era nevoie de cineva care să se asigure că are tot ce îi trebuia în cuierele de călătorie. Si, aşa cum s-a întâmplat, era nevoie de cineva pentru alte lucruri în afară. Ca desfăşurarea picioarelor ca o recompensă pentru favorurile din trecut şi ca o datorie viitoare cand era timpul să întoarcă totul.

Ar putea să-i ia soţia. Îi va lua, într-o zi, tot ce aveau, tot ce visau să deţină. După seara asta, avea să deţină unul dintre ele sau pe amândouă – cu

siguranţă ambele în săptămânile următoare. Care ar produce moştenitorul lui Gorlas? Nu-i păsa – că Challice rămâne însărcinată i-ar scoate cel puţm părinţii de pe spate şi ar putea foarte bine să adauge răsplata de a o satisface – şi astfel să-i şteargă acea nefericire slabă de pe faţă şi să pună capăt tuturor acelţp suspine iritante şi dor de departe se uită pe ferestre.

În plus, ea se închina şi la bani. Hood ştia că a cheltuit destul, pe bibelouri prea timide şi îngăduinţe inutile. Dă-i un copil şi apoi încă trei sau patru şi nu va mai avea probleme şi mulţumiri.

Trebuiau făcute sacrificii. Aşa că fă-o, soţie, şi cine ştie, s-ar putea chiar să zâmbeşti când gata.

Un clopoţel şi jumătate mai târziu, trăsura Vidikas curătea în sfârşit Poarta celor doi boi, iar caii şi-au accelerat pasul când drumul se deschidea, trecând prin mizeria lui Maiten (şi unde altcineva ar trebui să meargă cei pierduţi şi cei fără speranţă decât în afara oraşului), ziduri?) pe care Gorlas a suferit cu obloane închise şi o minge parfumată ţinută la nas.

Când a domnit, va ordona să se săpa o groapă imensă în Câmpia Locuinţei şi le-ar târâ toate aceste creaturi risipite acolo şi le'-ar îngropa pe mulţi. A fost destul de simplu – nu se poate plaţi pentru un vindecător şi asta e foarte rău, dar uite, nu vom percepe pentru

înmormântare.

Bucurându-se de astfel de gânduri şi de alte îmbunătăţiri civice, Gorlas a moştenit în timp ce trăsura mergea niai departe.

Challice stătea singură în camerele ei private, privind emisfera de sticlă cu luna prinsă. Ce ar pierde ea? Reputaţia ei. Sau, mai degrabă, acea reputaţie s-ar schimbă. Hanut zâmbind, Shardan stăpânindu-se în acel fel de cunoştinţă al lui, asigurându-se că secretul lui curge din fiecare por, astfel încât să fie orice altceva decât un secret. Alţi bărbaţi veneau la ea, aşteptându-se cam la acelaşi lucru. Şi poate că până atunci nu avea să o oprească. Şi poate, înainte de prea mult timp, va găsi un bărbat care 'a decis că ceea ce simţea el era dragoste şi apoi va începe să- şi dezvăluie planul – singurul plan pe care îl avea şi cu siguranţă avea sens. Eminent de logic, chiar rezonabil. Justificabil.

Uneori, fiara din lanţul ei se întoarce spre stăpânul ei. Uneori îi merge pe gât, iar uneori ajunge acolo.

Dar ar dura timp. Nici Shardan Lim, nici Hanut Orr n- ar face – ambii aveau nevoie de Gorlas, chiar dacă triumviratul lor era un parteneriat de comoditate. Oricare dintre ei s-ar întoarce împotriva celuilalt dacă situaţia s-ar prezenta – dar nu încă, nu pentru mult timp, bănuia ea.

Ar putea face asta?

Care este viaţa mea? Uită-te în jur –

ce este? Ea nu avea răspuns la acea întrebare. Era ca un bijutier orb la noţiunea de valoare. Strălucitor sau plictisitor, nu conta. Rar sau abundent, singura diferenţă consta în dorinţă şi cum ar putea cineva sa cântărească asta, când nevoia din spatele ei era aceeaşi? La fel, da, în toată foamea ei sordidă.

Ea şi-ar putea reduce toate nevoile la unul singur. Ea ar pute^a face asta. Ar fi trebuit, să suporte ceea ce urma.

Îi simţea rece, putea vedea urmele violet prin pielea albă si palidă a braţelor ei, în timp ce sângele îi curgea turbulent. Trebuia să meargă în lumina soarelui, să simtă căldura şi să ştie că oamenii se vor uita la ea în timp ce trecea – pe pelerină ei fină de hermină cu marginile ei de mătase neagră cusute cu fir argintit) pe brăţarile de la încheieturi si în jos la gleznele ei – prea multe bijuterii au invitat hoţul să smulgă mâna timida, până la urmă si, în plus, era grosolană. Iar părul ei lung sclipea cu uleiurile lui parfumate, iar în ochii ei avea o anumită privire, leneşă, săturată, seducătoare, închisă timid, astfel încât părea 'că nu a băgat în seamă nimic şi nimeni, şi asta era, ea. bine ştiut, o privire cea mai atrăgătoare în ceea ce erau încă ochi frumoşi...

S-a trezit uitându-se în ele, acolo, în oglindă, încă limpede chiar şi după o jumătate de carafă de vin la micul dejun şi apoi pipa ele frunze de foşnet după aceea şi a avut brusc sentimentul că data

viitoare' când a stat astfel, chipul privind înapoi la ea ar aparţine altcuiva, o altă femeie purtând pielea ei, faţa. Un străin cu mult mai priceput, mult mai înţelept în modurile sumbre ale lumii decât acesta dinaintea ei acum.

Abia ea să-şi facă cunoştinţă?

Era posibil.'

Ziua a făcut semn şi ea s-a întors – înainte să vadă prea mult din femeia pe care o lăsa în urmă – şi a început să se îmbrace pentru oraş.

— Deci, tu eşti istoricul care a supravieţuit Lanţului de Câini.

Bătrânul care stătea la masă ridică privirea şi se încruntă. — De fapt, nu am făcut-o.

— Oh, spuse Scillara, aşezându-se pe scaunul de vizavi de el – corpul ei se simţea ciudat astăzi, de parcă până şi grăsimea ar putea fi lipsită de greutate. Desigur, ea nu devenea din ce în ce mai grea, dar oasele ei erau uzate din belşug şi avea un sentiment de plenitudine, de rotunjime şi, dintr-uri motiv oarecare, toate acestea o făceau să se simtă încărcată şexual, aproape plină de un lent, sufocant, indolenţă. îşi scoase pipa şi privi Malazanul vizavi. — Ei bine, îmi pare rău să aud asta.

— Este o poveste lungă, spuse el.

— Pe care te referi la bardul ăla cu coadă de cal.

El a mormăit. — Atât pentru intimitate.

— Sună a fi un lucru bun, să scoţi

totul. Când a aflat că sunt în tabăra lui Sha'ik din Raraku, s-a gândit să-mi convingă detalii. Dar abia eram conştient în cea mai mare parte a timpului, aşa că nu am fost de mare ajutor. Totuşi, i- am spus despre Heboric.

Iar Duiker se îndreptă încet, cu o sclipire bruscă în ochi ardând toată tristeţea, toată oboseala. — Heboric?

Scillara zâmbi. — Fisher a spus că ai putea fi interesat de asta.

'Eu sunt. Sau, ezită el, cred că sunt.

— Mi-e teamă că a murit. Dar îţi voi spune despre asta, dacă vrei. Din noaptea în care am fugit din Sha'ik.[1]

Lumina se diminuase în ochii lui Duiker şi îşi întoarse privirea. — Hood pare hotărât să mă lase pe ultimul în picioare. Toţi prietenii mei. .'

— Poate prieteni vechi, spuse ea, trăgând flacără în castron. — Mai mult loc pentru altele noi.

— Asta-i o consolare amară.

— Cred că trebuie să mergem pe jos.

'Eu nu sunt în starea de spirit-

— Dar eu sunt şi Barathol a plecat, iar partenerii tăi sunt sus, mestecând conspiraţii. Chaur este în bucătărie şi mănâncă tot ce se vede şi Blend s-a îndrăgostit de mine şi cu siguranţă, asta e amuzant şi chiar plăcut pentru o vreme, dar pentru mine nu este adevăratul lucru. Numai că ea nu ascultă. Oricum, vreau o escortă şi eşti ales.

— Serios, Scillara...

„A fi bătrân nu înseamnă că poţi fi nepoliticos. Vreau să mă duci la Phoenix Inn.

Se uită lung la ea.

Ea a tras cu putere de pipa, şi-a umflat plămânii pentru a-si împinge sânii amplu şi a Văzut cum privirea lui a coborât o fracţiune sau două. — înţelegi că vreau să fac de ruşine un prieten, a spus ea, apoi a eliberat plinul de fum către căpriorii pătaţi ele negru.

— Ei bine, m căzui asta, a târât el acru. .'

— Rallick e furios, spuse Cutter în timp ce se aşeza, întinzând mâna spre cărămidă de brânză pentru a rupe o bucată considerabilă pe care o ţinea în mâna stângă, cu un măr în dreapta. O muşcătură din măr a fost urmată rapid de una din brânză.

— Kruppe se compasează. Tragedie a destinului, când destinul este ceea ce o alegeţi având în vedere ceea ce vi se dă. Draga Cutter ar fi putut păstra numele original dacă şi- ar fi afes o viaţă în, să zicem, umbra lui Murillio. Din păcate, Cutter în nume este tăietor în faptă.

Cutter înghiţi în sec şi spuse: „Aşteaptă. Nu mă gândeam să merg în umbră lui Rallick.' Nu este umbra nimănui – de fapt, toată ideea de „umbră” îmi face rău. Dacă un zeu acolo m-a blestemat cu adevărat, acela este Shadowthrone.

„Shifty Shadowthrone, el al umbrei fără sursă, un zeu cel mai înţelegător şi nenorocit! Chill este umbra lui, crud şi inconfortabil este'tronul lui, oribil câinii lui, frânghia lui încurcată, dulci şi seducătoare slujitorii săi nevinovaţi! Dar![1] Şi Kruppe ţinea în sus un deget plinuţ. „Cutter nu ar vorbi despre mersul în umbră, de ce, nu al nimănui! Chiar şi una care se leagănă cel mai bine, care se clădeşte cel mai bine, care flutură în gene fluturate încadrând ochi întunecaţi fără adâncime care nu sunt deloc ochi, ci bazine de o adâncime insondabilă – şi îi pare rău? Prin Ap shy; salar ea nu este![1]

— Te urăsc uneori, spuse Cutter mormăit, cu ochii pe masă, brânza şi mărul uitate temporar în mâini.

— Sărmanul Cutter. Vedeţi-i inima cioplită din piept, căzându-se ca atâta carne însângerată pe această masă. Kruppe suspină şi oftează din nou în adancul simpatiei şi întinde, da, această mantie caldă a companiei împotriva luminii reci şi aspre a adevărului în această zi şi în fiecare zi! Acum, va rog să ne turnaţi mai mult din acest amestec de plante care, deşi gustă aminteşte oarecum de paiele si noroiul folosit pentru a face cărămizi, este asigurat de Meese că ajută la toate problemele legate de digestie, inclusiv veştile proaste.

Cutter a turnat, apoi a mai luat două muşcături, măr şi brânză. A mestecat o vreme, apoi s-a încruntat. — Ce veste proastă?

— Ceea ce urmează să sosească, desigur. Va ajuta mierea acest ajutor digestiv? Pro timid; probabil că nu. Se bănuieşte că se va închega şi se va retrage. De ce în ea, se întreabă Kruppe, că cei care pretind toate remediile sănătoase prin băuturi rangate, mâncare cenuşie crudă de cruditate şi nerafinată şi poţiuni neplăcute/ şi asta în mijlocul unui regim de activităţi în timiditate, aerisită doar pentru a eroda oasele şi a uza muşchii — toţi aceşti purtători ai vieţii curate şi bune se dezvăluie unii şi toţi ca slăbiţi, uscaţi' aproape ' fără sânge, cu pumnii uriaşi clătiriându-se în sus şi în jos în gat şi cu ochi lăcrimaţi sălbatici în neprihănire înfăţişare, mergând ca berzele pline de energie şi urinând apă suficient de pură să bei din nou? Şi, dacă vrei, treci la dragul beatific Kruppe, atunci, ultimul patiserie ghemuit ghemuit şi singur pe acea farfurie de cositor.

Cutter clipi. — îmi pare rău. Treci ce?

— Patiserie, dragă flăcău! Dulci plăceri de a încurca pe evlavioşii închinători ai suferinţei timid! Câte vieţi avem fiecare' dintre noi, se întreabă retoric Kruppe, pentru a-l constrânge atât de mult pe acesta cu discipline dezordonate atât de eficient^, încât însuşi Hood trebuie să se aplece convulsiat în râs? În această seară, dragă prieten al lui Kruppe, tu şi cu mine vom plimba prin cimitir şi vom paria că oasele îngropate aparţin celor sănătoşi şi pe care ale maniacilor sălbatici care zâmbet cu

capul,' care au dansat strălucitor cu zâmbete în fiecare zi!

— Oasele sănătoase ar fi cele lăsate de bătrâni, aş pariez.

— Fără îndoială, fără îndoială, prietene Cutter, un adevăr neîntemeiat. De ce, Kruppe întâlneşte zilnic oameni străvechi şi se bucură de zâmbetele lor largi şi de binecuvântările vesele.

— Nu toţi sunt nenorociţi, Kruppe.

„Adevărat, ici şi colo se clătineşte unul cu ochii mari, cu ochii mari pentru că o viaţă de abandon zgomotos este în spatele unuia şi prostul a plecat şi a supravieţuit tuturor! Acum ce, se întreabă această creatura? De ce nu sunt mort? Iar tu, cu cele trei decenii tale meschine de plictiseală curată, de ce nu mergi undeva şi mori!

— Eşti urmărit de bătrâni, Kruppe?

'Mai' rau. Draga Murillio geme nebuneşte şi fără dinţi şi acum se gândeşte la o viaţă de inactivitate. Făgăduieşte-i lui Kruppe asta, dragă Cutter – când vezi acest model radiant aici înainte de a te clătina, driblezi la gură, mormăi la nori, şuieră, şuieră şi picură şi tot restul, strânge-l pe Kruppe strâns într-un sac gros, impermeabil de pânză de

P

ânza., găseşte o stâncă din apropiere şi trimite-l să plece! rin aer! Până la mările zvâcnitoare şi stâncile care se prăbuşesc şi spume peliculoase – Kruppe te imploră! Şi ascultă$_x$ în timp ce faci asta, prietene Cutter, cânta şi râzi, scuipă m urma mea!

Promiţi aşa?

— Dacă sunt prin preajma, Kruppe, voi face exact ce îmi ceri.

— Kruppe este uşurat, atât de uşurat. Aaii, ultimele revolte de patiserie în intestinul de jos – mai mult din acest ceai, deci, pentru a produce eructarea de bitum al mizeriei fără gust pe pământ. Şi apoi, în scurt timp, va fi timpul

K

entru prânz! Şi vezi cine intră, de ce, nimeni altul decât lurillio, proaspăt angajat şi îmbujorat şi atât de dornic de generozitate![1]

Dragostea lui Iskaral Pust a fost pură şi perfectă, cu excepţia faptului că soţia lui a continuat să ia în cale. Când el se apleca la stânga, ea se aplecă la dreapta; când el s-a aplecat la dreapta ea s-a aplecat în stânga. Când el şi-a întins gâtul, ea şi-a întins j>e al ei şi tot ce a putut să vadă a fost plasa sfărâmată a parului ei încâlcit si dedesubt acei ochi negri şi oţel care ştiau şi pentru binele ei şi pentru al lui, să ajungă la asta.

— Nebunul, mormăi el. „Nu poate vedea că mă aplec într-un loc şi în altul şi mă balansez în sus şi în jos doar pentru că îmi vine şi nu pentru că Marea Preoteasă este acolo, prezentându-şi din plin spatele delicios de amplu – să ştii că timid, da, o face. , cât ma zvârcolesc şi saliv, gâfâi şi palpitez, ispită, vulpiţa voioasă! Dar nu! Fiecare unghi şi acest nemesis oribil se ridică la vedere, blestemânau-mi ochii! Poate o pot trimite

inteligent la o comisie, acum am o idee. El a zâmbit şi s-a aplecat înainte, toată armura farmecului lui tremurând şi scârţâind în faţa atacului privirii ei nenorocite. „Dulce crumpet de stafide, catârul are nevoie de îngrijire delicată în grajdurile templului”.

— Acum?

'Da. Şi din moment ce în mod clar nu eşti ocupat cu nimic în acest moment, ai putea în schimb să faci ceva util.

— Dar fac ceva util, dragă soţ.

— Oh, şi ce-i asta, dulcele trollop?

— Ei bine, îmi sacrific timpul pentru a te împiedica să faci o prostie mai mare decât este normal, ceea ce este o provocare, te asigur.

— Despre ce prostie vorbeşte? Dragoste stridiile, despre ce vorbeşti?

— Şi-a făcut o concesie că eşti cine pretinzi că eşti. Şi asta e singurul lucru care o împiedică să ne arunce pe amândoi în spatele nostru zgârcit. Tu şi cu mine şi catârul şi bhokarala gălăgioasă – presupunând 'că va reuşi'vreodată să-i scoată din pivniţă. Sunt o vrăjitoare a zeiţei păianjen şi marea preoteasă de' acolo nu este deloc încântată de asta. Asa că iţi spun, mărele putrede a ochiului meu, dacă te las să încerci sa o sări, am terminat cu toţii.

„Vorbeşte atât de mult încât este de mirare că nu îi cad dinţii. Dar asteapta! Majoritatea au deja! Shh, nu râde, nici măcar nu zâmbeşti, zâmbesc? Poate, dar este genul indulgent, genul care

înseamnă bine sau dacă nu oine, atunci nimic, deşi soţiile din întreaga lume, când văd asta, intră în furie apo'plectică fără niciun motiv întemeiat, dragii drăguţi şi iubiţi. Oftă şi se lăsă pe spate, încercând să privească sub 'axila ei' dreaptă, dar cnestia cu vederea

P

eriferică a transformat asta într-un coşmar păros, resărind, oftă din nou şi se frecă la ochi. — Hai, nevastă, catârul doare şi faţa ta dulce este tot ce tânjeşte – să dea cu piciorul! Hee Hee! Shh, nu râde! Nici măcar să nu zâmbeşti! El a ridicat privirea. „Delicioasă întâlnire sifonată, de ce să nu faci o plimbare, în soarele străzilor? jgheaburile, mai degrabă, hah! Canalele de canalizare care curge — faceţi o baie! Enervaţi unul dintre acele felinare şi nici un câine'în Darujhistan ar îndrăzni provocarea! Hali! Dar^acest zâmbet este genul grijuliu, da, vezi?

înalta preoteasă Sordiko Qualm s-a năpustit până acolo unde stăteau ei — această femeie nu a mers, a mers atât de mult în lateral, cât şi înainte, un şarpe de seducţie, o vrăjitoare a nonşalanţei, zei, un bărbat ar putea muri' doar privind! A fost un scâncet care i-a scăpat? Bineînţeles că nu, mai probabil că axila lui Mogora venmd după aer a scos acel sunet gâfâit.

— Aş n foarte încântată, spuse Marea Preoteasă cu acea voce profundă care toarcea, ca orice ispită imaginabilă, toate amestecate într-o tocană aburindă

de invitaţie, dacă v-aţi deda cu sinuciderea reciprocă.

— L-aş putea preface pe a mea, şopti Iskaral Pust. — Atunci ea's-ar încfepărta de noi – ştiu, Mare Preoteasă a tuturor fanteziilor mele, văd cum purtaţi război împotriva dorinţelor voastre naturale, a foametei voastre arzătoare de a pune mâna pe mine! Oh, ştiu că nu sunt la fel de chipeş ca unii oameni, dar am putere!

Oftând, Sordiko Qualm s-a îndepărtat, dar nu, din sj>ate era mai degrabă o plimbare. Apropierea a fost o sarcina, iar plecarea a rost o plimbare. „Sordiko Saunter Qualm Cavort, ea vine şi pleacă, dar nu pleacă niciodată, dragostea mea de iubiri', iubirea mea mai bună decât acea scuză pentru dragoste pe care o credeam cândva este dragoste adevărată, dar să recunoaştem că dragostea nu a fost, nu ca această iubire. De ce, această iubire este genul mare, genul umflat, genul falnic, genul care găfeşte şi explodează! Oh, m-am rănit.

Mogora pufni. „Nu ai cunoaşte dragostea adevărată dacă te-ar muşca în faţă”.

— Ţine axila aia departe de mine, femeie!

— Ai transformat acest templu într-un cămin de nebuni, Iskaral Pust. Transformi fiecare templu în care locuieşti într-un cămin de nebuni! Deci iată-ne, gândindu-ne la' o crimă reciprocă, şi ce vrea zeul tău de la noi?

De ce nimic! Nimic decât aşteptare, aşteptare mereu! Bah, mă duc la cumpărături!

'În sfârşit![1] a cântat Iskaral.

— Şi tu vii cu mine, să-mi duci cumpărăturile.

'Nicio sansa. Foloseşte catârul.

— Ridică-te sau o să' mă descurc cu tine chiar aici.

— în sfânta sacristie? Esti nebun?[1]

— Blasfemie înrădăcinată. Va fi mulţumit Shadowthrone?

'Amenda! Cumpărături, atunci. Numai că de data asta fără lesă.

— Atunci nu te rătăci.

— Nu m-am pierdut, bivol de apă, scapam.

— Ar fi bine să iau din nou lesa.

— Şi îmi iau cuţitul!

O, ' cât de căsnicia ia în calea iubirii! Legăturile dispreţului reciproc s-au strâns până când victimele scârţâie, dar este de durere sau de plăcere? Există vreo diferenţă? Dar aceasta este o întrebare care nu trebuie pusă oamenilor căsătoriţi, oh, nu.

Iar în grajduri catârul îi face cu ochiul calului şi calul simte micul dejun răsucindu-i în intestin şi muştele, ei bine, zboară dintr-un bulgăre de bălegar în altul, convinşi că fiecare este diferită ae ultimele creaturi volubile care sunt, si nu există înţelepciune printre volubili, doar dor şi frustrare, iar zumzetul invită următoarea cucerire dubioasa mirosind atât de parfumat în paiele umede.

Buzz buzz.

în mijlocul maselor de granit şi a pliurilor febrile de rocă cu nervuri strălucitoare, operaţiunea de exploatare detinută de Humble Measure era o groapă enormă îndreptată spre o stâncă cresată de peşteri şi tuneluri. Situată la echidistant între Darujhista'n şi Gredfallan Annexe şi legată de drumuri ridicate solide, mina şi aşezarea 'sa de mărimea unui oraş aveau o populaţie de opt sute. Muncitori prin contract, sclavi, prizonieri', şefi de muncă, paznici, bucătari, dulgheri, olari, frânghii, confecţionări şi reparatori de hame, cărbuni, tăietori şi asistente, măcelari şi brutari – întreprinderea a fiert d'e activitate. Fumul a' umplut aerul. Bătrâne cu mâinile însângerate se căţărau printre mormanele de steril, adunand bucăţi de zgură şi bucăţi de cărbune de proastă calitate. Pescăruşii şi corbii dansau în jurul acestor siluete îmbrăcate în cârpe şi cocoşate.

Nici măcar un copac nu a mai rămas în picioare la o jumătate de legă de mină. Jos, pe o pantă de pe malul lacului, era un cimitir cocoşat în care stăteau câteva sute de morminte guţin adânci. Apa de lângă ţărm era lipsită de viaţă şi pătata de roşu, cu o culoare portocalie strălucitoare pe fundul noroios.

Pânză parfumată, ţinută de faţă, Gorlas Vidikas a observat operaţia pe care o gestiona acum, deşi poate că

„reuşit” era cuvântul greşit. Necesităţile de zi cu zi erau responsabilitatea şefului d'e lagăr, un bărbat de cincizeci de ani cu cicatrici şi cu faţa buzunar, cu resturi de metal brut vechi de zeci d'e ani încă încorporate în mâini. Tuşise la fiecare zece cuvinte şi a scuipat mucus galben gros printre cizmele lui cu capac de bronz.

— Cei tineri merg cel mai repede, desigur. *Tuşi, scuipă.* „ *Aluniţele noastre* sau aşa le numim noi, din moment ce pot strânge în crăpături' niciun adult nu poate trece,” *tusesc, scuipă,* „şi în acest fel, dacă există aer prost, niciunul dintre lucrătorii noştri mai puternici nu va fi ucis”. *Tuşea* . . „Am avut probleme să luăm destui copii tineri acolo, până când am început să-i cumpărăm de la familiile mai sărace atât din oraş, cât şi din afara ei – au primit prea mulţi răni de hrănit, înţelegi? Şi avem reguli speciale pentru cei tineri – nimeni'nu pune mâna pe ei, dacă ştii ce vreau să spun.

— De la ei merge în sus. Un miner durează poate cinci ani, cu excepţia căderilor şi altele asemenea. Când se îmbolnăvesc prea mult, îi scoatem din tuneluri, îi punem pe căpitani de schimb. Câţiva s-ar putea să devină suficient ae bătrâni pentru maistru – eu am fost unul dintre ei, vedeţi. Mi-am murdărit mâinile ca flăcău si „aici sunt şi dacă asta nu e libertate, nu ştiu ce este, hei?''

Acest maestru, a prezis în tăcere Gorlas Vidikas, va muri în trei ani. — vreo

problemă cu prizonierii? el a intrebat.

— Nu, majoritatea nu trăiesc suficient de mult pentru^ a crea probleme. Îi punem să lucreze venele mai mortale. În mare parte, arsenul este cel care îi omoară – şi noi scoatem aur, ştii. Profitul a crescut cu trei mii la sută în ultimul an. Din partea mea mă uit, poate să cumpăr o mică proprietate.

Gorlas aruncă o privire spre această creatură odioasă. 'Te-ai căsătorit?[1]

Tuşi scuipă , „Nu încă", iar el rânji, „dar ştii ce poate cumpăra un om bogat, hei?"

„Ca parte a ceea ce sunt sigur că va fi o relaţie excepţională", a spus Gorlas, *unde profit de muiica dumneavoastră*, „sunt pregătit să vă finanţez pe o astfel de proprietate. Un avans modest din partea ta, la dobândă mica$_v$.'

'Într-adevăr? De ce, nobile domnule, ar fi bine. Da, foarte bine. Putem face asta în regulă.

Şi când începeţi fără moştenitori mai achiziţionez o altă'proprietate în districtul Estate. — îmi face plăcere, spuse el zâmbind. „Aceia dintre noi care ne-am descurcat bine în viaţa noastră trebuie să ne ajutăm reciproc ori de câte ori putem".

— Şi gândurile mele despre toate astea. Exact gândurile mele.[1]

Fum şi duhoare, voci răsunând prin praf, boi care zguduiau când se încordau, cu căruţele supraîncărcate. Gorlas Vidikas şi maestrul de muncă muribund

au privit de sus la scenă, simţindu-se foarte mulţumiţi de ei înşişi.

Harllo ieşi zvârcolit din fisură, mâna care ţinea lumânarea întinsă în faţa lui şi simţi o strângere cafoasă înfăşurându-i încheietura îngustă. Lumânarea a fost luată şi apoi Bainisk a scos-o pe Harllo afară, surprinzător de tandru, dar acesta era Bainisk, un veteran înţelept, în vârstă de şaisprezece ani, cu jumătate de faţă 6 dâră de ţesut cicat'ricial strălucitor prm care se uita la albastrul strălucitor al ochilor lui – ambii, scăpase în mod miraculos de daune. Zâmbea acum în timp ce o ajuta pe Harllo să se ridice în picioare.

— Ei bine, Aluniţă?

— Fier, crud şi rece şi lat, în timp ce trei dintre mâinile mele stăteau întinse.

'Aerul?[1]

— Sunt aici, nu-i aşa?

Rîzînd, Bainisk l-a plesnit pe spate. — Ai câştigat după- amiaza. Intoarce-te la Chuffs.

Harllo se încruntă. — Te rog, nu pot să rămân aici?

— Venaz îţi dă mai multe probleme?

— Bătăuşii nu mă plac, spuse Harllo.

— Asta pentru că eşti inteligent. Ascultă, l-am avertizat deja o dată şi o dată este tot avertismentul pe care îl dau şi el ştie asta, aşa că nu te va deranja.

Avem nevoie de alunițele noastre fericite şi dintr-o bucată. Este o lege a taberei. Eu sunt responsabil de Chuffs, nu?

Harllo dădu din cap. — Numai că nu vei fi acolo, nu-i aşa? Nu în după-amiaza asta.

— Venaz este astăzi în bucătărie. O să fie bine.

Dând din cap, Harllo şi-a adunat sacul mic cu echipament, care era puţin măi greu decât de obicei, şi a pornit spre sus. Îi plăceau tunelurile, cel puţin când aerul nu era urât şi îi ardea gâtul. înconjurat dé atâta piatră solidă, îl făcea să se simtă în siguranţă, protejat şi îi iubea cele mai înguste crăpături prin care numai el putea trece – sau puţinele altele ca el, încă potrivite, fără oase rupte şi încă destul de mici. Pînă acum a crăpat doar un deget şi acela era pe mâna lui dreaptă pe care o folosea pentru a ţine lumânarea şi nu prea multe altele. Putea să se tragă cu stânga, corpul pe jumătate gol alunecat de sudoare, în ciuda pietrei umede şi a picuraturii de apă îngheţată.

Explorând locuri'pe care nimeni nule mai văzuse până acum. Sau târând furtunurile groase şi şerpuitoare în bazinele îngheţate, apoi strigând bărbaţii dé pe pompe să înceapă, iar în lumina pâlpâitoare a lumânării, el privea coborând nivelul apei şi vedea, uneori, excrescenţe ciudate de pe piatră. , iar în crăpături peştişorul orb pe cáré – dacă putea ajunge – a alunecat în gură'şi'a mestecat şi a înghiţit, aşa că luând în sine

ceva din această lume intérlopá şi,' la fél ca peştii aceia, uneori nici nu avea nevoie, ochii lui, doar degetele lui tatonătoare, gustul şi mirosul aerului şi ale pietrei, ecourile picăturilor de apă şi clicul-clic al gândacilor albi care se îndepărtează.

Mai devreme azi-dimineaţă, a fost trimis într-o crevasă, cu frânghii legate de glezne, 'în timp ce a fost coborât ca o greutate moartă, în jos, în jos, trei, apoi patru noduri de frânghie, înainte ca mâinile lui întinse să găsească piatră calda şi uscată, şi aici, atât de departe sub pământ, aerul era fierbinte şi sulfuros, iar lumanarea când a aprins-o aprinse într-un' flux încrucişat de aer dulce şi bogat.

în lumina galbenă, se uită în jur şi văzu, aşezat lângă un perete al crevasei, îa nu trei paşi depărtare, un cadavru. Deshidratată, faţa s-a prăbuşit, iar orbitele s-au micşorat. Ambele picioare' erau spulberate, evident de la o cădere, cioburile lipindu-se prin pielea piele.

Blanuri întinse ca o pătură şi aproape la îndemâna unei mâini nemişcate, scheletice, era o pungă putrezită acum desfăcută, dezvăluind două târâturi de coarne, un pumn de os şi un ciocan de piatră de pământ. Un miner, şi-a dat seama Harllo, la fel ca el. Un miner de demult.

încă un pas mai aproape, cu ochii pe acele unelte minunate pe care ar vrea să le ia, iar cadavrul a vorbit.

— După cum vrei, pui.

Harllo se aruncă înapoi. Inima îi bătea sălbatic în cuşca din piept. — Un demon!

— Patronul minerilor, poate. Nu un demon, pui, nu un demon.

Lumânarea se stinsese odată cu retragerea panicată a lui Harllo. Vocea cadavrului, sonoră, cu un ritm ca valurile pe o plajă de nisip, răsuna din întunericul negru.

„Sunt Dev'ad Anan Toi, din Clanul Irynthal al Imass, care a trăit cândva pe ţărmurile Jhagra Til până când Tiranul Raest a venit să ne înrobească. Ne-a trimis jos în stâncă, unde am murit cu toţii. Totuşi, vezi, nu am murit. Singur dintre rudele mele, nu am murit.

Harllo bâjbâi tremurând cu lumânarea, forţând fitilul uns cu ulei m tubul de scânteie al arcului. Trei pompe şuierate rapide ale scânteii şi ale flacărei se ridicară.

— Frumos truc, asta.

„Tubul are gaz albastru, nu prea mult şi se epuizează repede, aşa că trebuie reumplut. Există vezicii în sus. De ce nu ai murit?

— Am avut timp să mă gândesc la această întrebare, pui. Am ajuns la o singură concluzie care explică starea mea. Ritualul lui Tellann.

— Ce l-a făcut pe răul T'lan Imass! Am auzit despre asta de la unchiul Gruntle! Războinici strigoi de la Black Coral — Gruntle i-a văzut cu ochii săi! Şi au îngenuncheat şi toată durerea le-a

fost luată de la un om care apoi a murit, deoarece a fost atât de multă durere pe care a luat-o de la ei şi aşa au construit o tumulă şi încă mai este acolo şi Gruntle' a spus că a plâns, dar nu cred asta pentru ca Gruntle este mare şi cel mai bun războinic din întreaga lume şi nimic nu l-ar putea face să plângă deloc! Iar Harllo a trebuit să se oprească atunci ca sa-şi poată recăpăta respiraţia. Şi totuşi inima îi bătea ca grindina pe un acoperiş de tablă.

Din'Imasa numită Dev'ad Anan Toi, tăcere.

'Esti tot acolo?[1] întrebă Harllo.

'Pui. Ia-mi uneltele. Prima făcută şi de mâna mea. Am fost un inventator. în mintea mea ideile s-au crescut cu atâta frenezie încât am trăit în febră. Uneori, noaptea, am înnebunit pe jumătate. Atâtea gânduri, atâtea noţiuni — clanul meu se temea de mine. Bonecasterul se temea de mine. Raest însuşi se temea de mine, aşa că m-a aruncat aici jos. A muri. Şi ideile mele cu mine.

— Ar trebui' să spun tuturor despre tine? S-ar putea decide să te scoată afară, ca să poţi vedea lumea din nou.

'Lumea? Acea flacără mică pe care o ţii mi-a arătat mai multe despre lume decât pot înţelege. Soarele. . o, soarele. . asta m-ar distruge, cred. Să-l vad din nou.

„Acum avem târăţi de metal”, a spus Harllo. 'Fier.'

— Skystone. Da,' am văzut multe în tuneluri. Jaghut folosea vrăjitoria pentru a o scoate la iveală şi pentru a o modela – nu aveam voie să asistăm la astfel de lucruri. Dar m-am gândit, chiar si atunci, cum ar putea fi desenat liber, fără magie. Cu căldură. Extras, dat formă, transformat în lucruri utile. Mai conduce Raest?

— N-am auzit niciodată de vreun Raest, spuse Harllo. „Bainisk conduce Chuffs şi Workmaster conduce mina şi în oraş există un consiliu de nobili, iar în ţări îndepărtate sunt regi şi regine, împăraţi şi împărătese”. '

— Şi T'lan Imass care îngenunchează.

Harllo aruncă o privire în sus, putea auzi voci slabe, răsunând în jos. — Vor să mă traga înapoi în sus. Ce ar trebui să le spun despre acest loc?

„Piatra greşită, nisipul alb care îmbolnăveşte oamenii. Aer urât.

— Deci nimeni altcineva nu vine aici.

'Da.'

— Dar atunci vei fi din nou singur.

'Da. Spune-le şi lor că o fantomă bântuie acest loc. Arată-le instrumentele magice ale fantomei.

'Eu voi. Ascultă, s-ar putea să mă strec înapoi aici, dacă vrei.

— Cub, asta ar fi binevenit.

— Pot să-ti aduc ceva?

'Da.'

'Ce?'

— Aţele.

Şi acum Harllo îşi făcea drum înapoi la lumina zilei, iar în geanta lui foarte grea zgâieau uneltele cadavrului. Coarnul şi osul s-au întărit în piatră, cu dinţii înţepenindu-i şoldul.

Dacă Venaz ar afla despre ei, s-ar putea să le ia, aşa că Harllo a ştiut că trebuie să fie atent. Trebuia să le ascundă undeva. Unde nimeni nu a mers, nu s-a uitat sau a căutat prin lucruri. Avea multe de gândit.

Şi trebuia să găsească ceva numit „aţele”. Oricare ar fi fost/

Ea a insistat să-l ia de braţ în timp ce se îndreptau spre hanul Phoenix, în jos din districtul Estate, prin Zidul de nivel al treilea şi în districtul Daru. „Atât de mulţi oameni”, spunea ea. „Acesta este de departe cel mai măre oraş în care am fost vreodată. Cred ca ceea ce mă frapează este câte feţe familiare văd – nu oameni pe care îi cunosc de fapt, ci' doar oameni care arată ca oameni pe care i-am cunoscut”.

Duiker se gândi la asta, apoi dădu din cap. — Aşa e lumea, da.

'Este acum? De ce?'

— Habar n-am, Scillara.

— Aceasta este toată înţelepciunea pe care o poţi oferi?

„M-am luptat chiar şi cu acela”, a răspuns el.

'În regula. Să încercăm altceva. Bănuiesc că nu vezi niciun rost în istorie.

El a mormăit. „Dacă prin asta vrei să spui că nu există progres, că până şi noţiunea de progres este o amăgire şi că istoria nu este altceva decât o mulţime de lecţii la care nimeni nu vrea să le acorde atenţie, atunci da, nu are rost. Nu scriind-o, nu predând-o.

'Nu mai conteaza. Tu alegi.'

'Alege ce?'

— Ceva despre care să vorbim.

— Nu cred că pot – nu-mi vine nimic în minte, Scillara. Ei bine$_x$ presupun că aş dori să ştiu despre Heboric.

— îşi pierdea minţile. încercam sa ajungem pe Insula Otataral, unde a vrut să dea ceva înapoi, ceva ce a furat cândva. Dar nu am reuşit niciodată. Ambuscadă de T'lan Imass. Mergeau după el şi noi ceilalţi tocmai ne-am băgat în cale. Eu, Cutter, Greyfrbg. Ei bine/l-au furat şi pe Felisin Younger – şi asta părea să facă parte din plan.

— Felisin Younger.

— Acesta este numele pe care ia dat-o Sha'ik.

'Stii de ce?[1]

Ea clătină din cap. — Totuşi, mi-a plăcut de ea.

— Sha'ik?

— Felisin Younger. O antrenam să fie la fel ca mine, aşa că nu e de mirare că mi-a plăcut de ea. Şi ea îi aruncă un zâmbet larg.

Duiker răspunse cu unul leşin al lui – chiar greu să fii mizerabil în preajma acestei femei. Mai bine daca ar evita

compania ei pe viitor. — De ce hanul Phoenix, Scillara?

„Aşa cum am spus mai devreme, vreau să fac pe cineva de ruşine. Cutter, de fapt. A trebuit să-l ascult luni şi luni despre cât de minunat este Darujhistan şi cum îmi va arăta asta si asta. Apoi, de îndată ce ajungem,]el se îndepărtează, nevrând să nu aibă de-a face cu noi. înapoi la vechii lui prieteni, presupun.

Era neplăcută, dar Duiker a simţit durerea subiacentă. Poate că eja şi Cutter fuseseră mai mult decât nişte tovarăşi. — În schimb, spuse el, ne-ai găsit, Malazanii.

— Oh, am fi putut face mult mai rau.

— Barathol avea rude, spuse Duiker. — în Bridgeburners. Un asasin. Să-ţi vezi prietenul a fost ca şi cum ai vedea o fantomă. Pentru Picker, Antsy. . Amestec. Bluepearl. Vechii marini.

— Una dintre feţele alea familiare aparţinând cuiva pe care nu-l cunoşti.

El a zâmbit din nou. „Da," Oh, da, Scillara, eşti într- adevăr deşteaptă.

— Si înainte să-ţi dai seama, un bătrân vindecător marin face tot ce poate pentru a-l ajuta pe Barathol Mekhar. Numai că există această istorie – chestiile care nu contează pentru prietenul nostru fierar. De-a face cu Aren şi cu...

— Lamele roşii, da.

Ea îi aruncă o privire. 'Tu ştiai?'

'Toti stim. bietul ticălos. Obţine o afacere atât de crudă în propria sa patrie.

Lucruri de genul acesta, ei bine, le putem simpatiza, pentru că avem istoriile noastre. Genul care nu poate fi ignorat pentru că ne-au pus exact acolo unde suntem, chiar aici, la un continent departe de casa noastră.

'Progres?[1]

— Rămâne de văzut. Şi iată-ne. Phoenix Inn.

Rămase în picioare studiind semnul decrepit o clipă lungă. 'Asta e? Este o groapă.

„Dacă povestea este corectă, Kalam Mekhar însuşi a intrat acolo o dată sau de două ori. La fel şi Sorry, care mai târziu a luat numele de Apsalar, şi acolo a cunoscut-o tânărul Crokus – care acum este cunoscut sub numele de Cutter, nu? A pune totul împreună nu este uşor. Mallet a fost acolo pentru cea mai mare parte. Acolo, adăugă el, s-ar putea să găseşti chiar un bărbat pe nume Kruppe.

Ea pufni. — Cutter a vorbit despre el. Un gard uleios şi un fost hot.

— Ambasador în libertate în timpul războiului Pannion. Omul care a renunţat la Caladan Brood. încurcă de unul singur pe majoritatea marilor lidşri de pe continent.

Ochii i se măriseră uşor. 'într-adevăr? Tot ceea ce? Cutter nu a menţionat niciodată nimic din toate astea.

— N-ar fi ştiut, Scillara. A plecat cu Fiddler, Kalam şi Apsalar.

„Aceasta este o poveste pe care o pun încet la cap”, a spus ea. — Apsalar.

Femeia pe care Cutter o iubeşte.

Ah.

'Hai sa mergem, atunci.'

Şi au pornit peste drum.

— Copilul a fost smuls, cred eu, a concluzionat Murillio, aşezându-se pe spate în scaun. — Ştiu, Kruppe, este unul dintre acele lucruri care tocmai se întâmplă. Tăbăcării iau copii, nave comerciale, echipaje de pescuit, proxeneţi şi temple, cu toţii dacă au ocazia. Aşa că ştiu, s-ar putea să nu fie prea multe speranţe...

— Prostii, Murillib, prieten loial al lui Kruppe. Făcând apel la acest eu rotund, ati dat dovadă de cea mai mare înţelepciune. Mai mult, Kruppe aplaudă această nouă profesie a ta. Instructor da, m toate punctele fine, arta duelului este scrisă îndrăzneaţă în sânge, da? îndrăzneţ este şi acest Stonny Menackis, vechi partener al nimeni altul decât Gruntle of the Barbs, şi nu a existat un al treilea? Un om cu braţele lungi care nu s-a întors din Capustan? Şi nu era numele lui Harllo? Kruppe trebuie să cerceteze adâncimea mai adâncă a memoriei pentru a fi sigur de astfel de detalii, dar instinctul lui striga *adevărat!* Şi cum poate fi refuzată o asemenea voce?

Cutter şi-a frecat perii de pe bărbie. — M-aş putea întoarce la nava pe care am venit, Murillio. Vorbeşte cu cei din doc şi cu bătrânele de sub chei.

— Aş aprecia asta, Cutter.

„Kruppe bănuieşte o încălzire în şoaptă a inimii la dragul lui Murillio pentru noul său angajator – ah, oare Kruppe tresări la proteste vehemente? Trece el la negarea sălbatică? De ce, răspunsul este nu la amândoi!

— Lasă deoparte, Kruppe, spuse Murillio. — Băiatul este fiul ei.

— Lăsată în grija celorlalţi – atunci e atât de rece la suflet? Te ridici la o fostă provocare timidă, poate? Cel mai bun tip, desigur, cel mai bun tip vreodată.

— E o poveste acolo, spuse Murillio. — Nu toate femeile sunt mame bune, destul de adevărat. Dar ea nu pare asa de bună. Adică, ei bine, ea mi-a părut o persoană cu loialitate înverşunată. Poate. Oh, nu ştiu. Ar fi frumos să-l găseşti pe rădăcină, asta-i tot.

— înţelegem, Murillio, spuse Cutter.

— Bâzează-te pe Kruppe, cel mai drag prieten. Toate adevărurile se vor preda în plinătatea revelaţiei revelatoare, imediat. Dar stai, o reuniune fortuită de alt fel vă face semn, şi se aplecă în faţă, cu ochi mici aţintiţi asupra lui Cutter. Sprâncenele clătinară.

'Mă sperii-'

— Teroarea va înflori iminent pentru bietul Cutter.

'Ce eşti tu-'

O mână se aşeză pe umărul lui, moale, plinuţă.

Cutter închise ochii şi spuse: „Trebuie

să nu mai stau cu spatele la uşă”.

Murillio se ridică, brusc formal, în timp ce se înclină în faţa cuiva care stătea în spatele lui Cutter. 'Istoric. Ne-am întâlniUo dată sau...

— îmi amintesc, răspunse bărbatul, întorcându-se în vizorul lui Cutter, în timp ce aduna două scaune de la o masă din apropiere. *Mulţumesc zeilor, nu mâinii lui.*

— Te rog, mulţumeşte-i lui Mallet din nou...

— O voi face, a răspuns istoricul. — între timp, nu eu sunt cel care ar trebui să facă prezentările. Acei ochi străvechi, obosiţi, fixaţi pe Cutter. — Tu eşti Cutter, da?

Se răsuci să se uite la femeia care stătea în spatele scaunului lui. Aşezat aşa cum era, ochii îi erau la nivel cu o

E

ereche de sâni'acoperiţi cu lenjerie strânsă. Şi le cunoştea ine. A fost o luptă să-şi ridic privirea mai sus. — Scillara.

— Numiţi asta o introducere? întrebă ea, târând pe celălalt scaun pe care istoricul îl trase aproape. Ea s-a prins în dreapta lui Cutter şi s-a aşezat. — N-am mai văzut niciodată oase culese atât de curate pe o farfurie, observă ea, cu ochii aţintiţi asupra resturilor de prânz.

Kruppe se ridică şuierând. A început să-şi fluture mâinile. „Kruppe se grăbeşte cu binevenit cuvenit în această mare companie către deja îndrăgita Scillara a Ochilor Cunoscători şi alte accesorii asortate de farmec pe care Kruppe şi-ar

dori cu drag să privească cu bună ştiinţă, dacă nu pentru cerinţele urate, de decor. Bine ai' venit, strigă Kruppe, chiar dacă se prăbuşeşte pe spate – *uf!* — epuizat de entuziasmul lui şi plin de gropiţe de dorinţă.

Murillio se înclină spre Scillara. — Nu voi fi la fel de grosolan ca Kruppe cu gropiţe. Sunt Murii timid, un vechi prieten al lui Cro Cutter.

A început să-şi reambaleze pipa cu frunze de rugină. — Cutter vorbea adesea despre farmecul tău, Murillio, când vine vorba de femei, şi ea se opri să zâmbească.

Murillio s-a aşezat puţin greu şi Cutter a văzut, amuzat ironic, că arăta niai treaz acum decât a fost în câteva zile, poate de la înjunghiere.

Kruppe îsi evantai fata îmbujorată. Apoi a ridicat o mână. „Sultyf Creatură dulce, cel mai bun vin din casă! Nu aşteptaţi! Du-te pe stradă până la Peacock şi cumpără-ne o sticla din *cel* mai bun vin al lor! Cel mai bun vin din casa lor, da! E ceva în neregulă, Meese? Kruppe nu a însemnat nicio insultă, sincer! Sulty, fii cu tine, copile! Meese, de ce...

— Nu mai mult, spuse Murillio, cu excepţia cazului în care vrei să aduni tot mai multe insulte la adresa credinciosului nostru proprietar, până când ea vine aici şi te ucide pe loc.

'Neînţelegere groaznică! Entuziasm şi...

— Gropiţe, ştim.

Cutter a spus: „Scillara a fost un urmaş al taberei în oraşul rebel al lui Şha'ik din Raraku. Ei, nu un adept ca astă, adică...

— Da, am fost, spuse ea. 'Doar asta.' Ea^ a lovit cu scântei bolul. — Jucărie pentru soldaţi. În special, Malazans. Renegaţi din armata lui Korbolo Dom. Ucigătorii lui. Am fost apoi smuls din ceea ce ar fi fost o existenţă scurtă şi amorţită de un preot Malazan fără mâini, care m:a târât prin jumătate din şapte oraşe, împreună cu Cutter aici. Ea a trimis un flux de fum în sus, apoi a continuat. — Chiar în interiorul Mării Otataral, am fost săriţi. Preotul a fost doborât. Cut shy;ter s-a dezbrăţat şi am aviit un copil – nicio legătură reala între cei doi, apropo, în afară de momentul prost. Unii săteni ne-au găsit şi ne-au salvat – fiul lui Osserc s-a prezentat pentru asta – şi'aşa i-am adunat pe Barathol Mekhar şi Chaur, compensând pe cei doi pe care îi pierdusem în ambuscadă.

„Acum, în mod normal, nu spun poveşti lungi ca aceasta, dar ceea ce ţi-am dat a fost necesar pentru ca tu să înţelegi câteva lucruri importante. Unu: Am lăsat copilul în sat, fără regrete. Doi: Cutter, care a fost cu noi pentru că The Rope credea că Felisin Younger avea nevoie de protecţie, aproape a murit şi trăieşte acum cu sentimentul că nu â reuşit sa-şi îndeplinească sarcina,

deoarece Felisin a fost luat dé la noi. Trei: Cutter are şi inima frântă şi oricât de mult ne-am distrat până la urmă, el şi cu mine, este clar că nu-l pot ajuta cu asta. Si, în sfârşit, patru: îi este ruşine de mine pentru că probabil crede că sunt prea grasa şi crede că o să vă gândiţi şi voi toţi la acelaşi lucru.

Toţi cei trei bărbaţi care se înfruntau cu ea au clătinat cu entuziasm din cap, în timp ce Cutter stătea cu capul în mâini.

Sulty a sosit să trântească o sticlă groasă de lut praf şi încă două pahare. — Trei consilii, Kruppe!

Kruppe şi-a pus în mână trei monede de argint fără un scâncet.

După o clipă lungă, istoricul a oftat, a întins mâna şi a desfundat botul. A adulmecat gura. Sprâncenele ridicate'. — Goliţi gunoiul din pahare, vă rog.

Au făcut-o şi Duiker a turnat.

— Cutter, spuse Murillio.

■Ce?[1]

— Ai fost dezmembrat? Zei de jos, omule!

„Kruppe se luptă să guste din minunea acestui vintage minunat, aşa ca este ameţit de această poveste îngrozitoare. Lumea este cea mâi crudă, dar mântuirea se desfăşoară în cele din urmă, binecuvântaţi să fie toţi zeii, zeitelé, spiritele, marsupialele şi amfibienii şi într-ădevăr toţi ceilalţi. îmbătat de pumni e sărmanul Kruppe, legănat în' acest fel, bătut în ala, bătut oblic în toate direcţiile deodată, aproape

de a exploda. Iubita Scillara, spui o poveste cea mai ciudată şi o spui prost. În ciuda acestui rapt, vezi-ne aici, fiecare' tăvănndu-se la aceste revelaţii prost spuse!

— Poate că sunt excesive în eforturile mele de a rezuma, vă acord, spuse Scillara al timidă. „Dar m-am gândit: cel mai bine să trecem prin etapa incomodă, iar acum suntem aici, relaxaţi şi dornici să bem acest vin fin. Am decis că îmi place Phoenix Inn.

Duiker se ridică. — Sarcina mea s-a încheiat, voi...

— Stai jos, bătrâne, spuse ea. — Dacă trebuie să-ţi dau viaţa înapoi, o voi face. Mai j>uţin dureros, se speră, să participăm la compania noastra astăzi, nu crezi?

Istoricul se aşeză încet pe loc.

Kruppe scoase un oftat. „Să fie milă de noi, bărbaţii la această masă, suntem depăşiţi numeric!”

— înţeleg că Cutter nu â spus nimic, observă Scillara. — Nici măcar cum aproape ne-am înecat când luna s-a despărţit şi a căzut din cer. Salvat de un dragon.

— într-adevăr, voi rămâne, spuse Duiker, cu condiţia să dai înapoi şi să ne spui cu timiditate toată această recuzită, Scillara.

'Cum doriţi.'

— Din momentul în care l-ai întâlnit prima dată pe Heboric.

— Va dura toată noaptea, spuse

ea. — Şi mi-e foame.

— Murillio va fi încântat să ne cumpere cina, a declarat Kruppe.

— Pentru o dată ai dreptate, spuse Murillio.

— *Nu cred că eşti prea gras,* *spuse Cutter. — Nu cred aşa ceva, Seil shv;lara. Preß bine, da. Şi de ce nu vezi cum se uită Barathoi la tine? în ceea ce mă priveşte, ei bine, Apsalar a fost destul de deştept ca să scape şi nu o voi supăra asta. De fapt, mă îndoiesc că există o femeie suficient de jos pentru mine oriunde în lume.*

A fost prea autocompătimitor? Nu, doar realist, a decis
el.

Oh, şi apropo, toată lumea, acel dragon poartă mătase şi îşi aşteaptă timpul la bordul naibii ei blestemate, chiar acolo, în portul Darujhistan. . Ah, şi am menţionat că oraşul este în pericol iminent?

Sticla de vin a fost gata şi Sulty a fost trimisă pentru alta. Meese a fost rapid liniştită de comenzile pentru cină şi de ştirea că, în cele din urmă, deşeurile pe care ea le-a stocat aveau să fie abordate şi consumate în exces.

Aşa cum Scillara şi-a spus povestea.

În timp ce mintea lui Cutter, îmbibată de alcool, rătăcea prin toate acele gânduri care nu erau nimic altceva decât autocompătimire. *Nu o femeie nicăieri* . .

Lady Challice Vidikas stătea la un

capăt al mesei, Shardan Lim în stânga ei, Hanut Orr în dreapta ei. Pentru această noapte, a purtat mătase verde smarald, haina scurtă strânsă, fără guler pentru a-şi expune gâtul neîmpodobit, pudrat şi decoltat pentru â-şi dezvălui sânii parfumaţi. Părul ei era legat, înţepat cu ace de argint. Rouge şi-a înroşit obrajii. Kohl şi-a îngroşat genele. Cerceii depindeau de urechile ei într-o matrice sclipitoare, de verdele smaraldului şi albastrul de safir. Mânecile scurte ale hainei îi dezvăluiau braţele goale, pielea moale, netedă, uşor plinuţă, nepătată de soare. Jambiere din piele de puşti periată îi acopereau membrele inferioare şi pe picioarele ei se afla cel mai recent stil de sandale, cea cu toc înalt ca pegli.

Vinul de chihlimbar strălucea în pahare de cristal. Lumina lumânărilor a pictat moale şi auriu fiecare detaliu într-o piscină care s-a stins în întuneric dincolo de cei trei de la masă, astfel încât servitorii s-au mişcat în umbră,

f
)ărând doar să cureţe vasele, să rearanjeze decorurile şi să ivreze încă mai multă mâncare.

Ea însă a ales la masă, dorind să fie oarecum beată

E
entru ceea ce avea să vină la sfârşitul acestei nopţi, ingura întrebare la care nu a putut să răspundă a fost.' . *careprima?*

Oh, era emoţie sexuală – nu putea nega asta. Ambii bărbaţi erau sănătoşi si atrăgători, deşi în moduri foarte diferite. Şi ambele lâ fel de detestabile, dar ea

credea că ar putea trai cu asta. Cu siguranţă, inima ei nu avea să joace niciun rol în ceea ce urma, nicio cedare, nicio confuzie care ar putea duce la sentimente conflictuale sau sentimente de orice fel.

Ar putea să rămână simplu. Toată lumea a folosit ceea ce avea, nu-i aşa, mai ales cand ceea ce s-a dovedit de dorit

E

entru ceilalţi.' Asa a acumulat puterea, până la urmă. Un ărbat de aici, la dreapta sau la stânga, ar avea-o în noaptea asta – oare ar fi decis deja care dintre ei? O aruncare a degetelor. Un pariu în carne şi oase. Nu era sigură – seara era încă devreme şi până acum nu văzuse semne evidente de concurenţă.

Hanut spuse: — Shardan' si cu mine am discutat despre tine toată după-amiaza, Lady Challice.

'Oh? Cât de măgulitor.

— A fost în noaptea uciderii unchiului meu, nu-i aşa? La moşia doamnei Simtal — aţi fost acolo.

' — Am fost, da, Hanut. '

— în acea noapte, tânărul Gorlas Vidikas ţi-a salvat viata.

'Da.'

— Si aşa ţi-a câştigat inima, spuse Shardan Lim, zâmbind în spatele paharului în timp ce sorbea.

— Faci sa sune un lucru uşor, a spus ea, să-mi câştigi inima.

„Atunci recunoştinţa a făcut un început bun”, observă Shardan în timp

ce'Hanut se liniştea ca şi cum ar fi dispus să asculte şi să nu se aventureze altceva – cel puţin j>entru moment. — Era foarte tânăr, la fel ca tine. O epocă m care farmecele păreau să strălucească orbitor de strălucitor.

— Şi am fost uluită, spuse ea.

„Gorlas s-a descurcat foarte bine, ar trebui să spun. Se speră că în fiecare zi îşi exprimă timiditatea mulţumită. . cand el este aici, vreau să spun. Toate gesturile potrivite, complet lipsite de ambiguitate şi altele asemenea.

Hanut Orr se agită. — De prea mult timp, Lady Vidikas, Casa Orr şi Casa D'Arle au fost în conflict în Consiliu. Generaţii din asta şi, în ceea ce mă priveşte, fără un motiv întemeiat. îmi doresc, de multe ori, ca' tatăl tău să mă întâlnească, să mă descurc, să fac ceva nou şi de durată. O alianţă, de fapt.

— Un obiectiv ambiţios, Hanut Orr, spuse Challice. *Din nefericire, tatăl meu crede că eşti un măgar care se îmbrăţişează. Un adevărat Orr, cu alte cuvinte.* — Şi sunt binevenit, sunt sigur, să faci o astfel de uvertură. Vă doresc remorcherul Doamnei.

— Ah, atunci am binecuvântarea ta într-un asemenea efort?

'Desigur. îl va impresiona pe tatăl meu? Rămâne de văzut.

— Cu siguranţă te preţuieşte cu drag, murmură Shardan Lim. — Cum a putut să nu?

Am aceasta lista . . „Casa Vidikas a

fost întotdeauna o prezenţă modestă în Consiliu”, a spus ea. „O succesiune lungă şi neîntreruptă de bărbaţi şi femei slabi, în mod singular lipsiţi de ambiţie”.

Hanut Orr pufni şi întinse mâna după paharul lui. — Cu excepţia celor mai recente, desigur.

'Desigur. Ideea mea este că tatăl meu acordă puţină pondere dorinţelor Casei Vidikas, iar acum fac parte din acea casă.

— Te enervezi?

Ea îşi fixă privirea asupra lui Shardan Lim. — O întrebare îndrăzneaţă, domnule.

— Scuzele mele, Lady Vidikas. Cu toate acestea, am venit să te preţuiesc şi, aşadar, îţi doresc numai fericire şi mulţumire.

— De ce ţi-ai imagina că am simţit altfel?

— Pentru că, spuse Hanut Orr târâtor, ai bătut vinul înapoi în noaptea asta ca o curvă de tavernă. Şi s-a ridicat. „Mulţumesc, Lady Vidikas, pentru o seară cât se poate de plăcută. Trebuie, din păcate, să-mi iau concediu.

Luptându-se împotriva furiei, ea a reuşit să dă din cap. — Desigur, domnule consilier Orr. Iartă-ma dacă nu te vad afară.

El a zâmbit. — S-a făcut uşor, milady.

Când a plecat, Shardan a înjurat încet pe sub răsuflarea lui. — Era supărat pe tine.

'Oh?' Mâna care îi ridică paharul la

buze tremura, văzu
ea.

— Hanut vrea ca tatăl tău să vină la el, nu invers. Nu va fi un căţeluş zvârcolit pentru nimeni.

„Uri pui nu este niciodată suficient de puternic pentru a face prima mişcare, Shardan Lim. A înţeles greşit provocarea mea.'

— Pentru că implică un eşec al prezentului din partea lui. O defecţiune a nervilor lui/

— Poate că da, iar asta ar trebui să-l înfurie pe mine? Cum, mai exact, funcţionează?

Şhardan Lim râse si, în timp ce se întindea, era clar că, eliberat acum de umbra lui Hanut Orr, era ca o floare mortală care se deschidea spre noapte. — L-ai arătat pentru bătăuşul însemnat, dar cu voinţă slabă care este.

— Cuvinte neplăcute pentru prietenul tău.

Shardan Lim se uită în jos la paharul său în timp ce bea o gură. Apoi a spus într-un mârâit: — Hanut Orr nu este prietenul meu.

Vinul îi făcea creierul să se simtă ciudat de liber, nelegat. Nici măcar nu mai gusta din fiecare înghiţitură, fuseseră atât de multe, servitorul o fantoma tăcută strecurându-şi să-şi umple din nou paharul. — Cred că el crede altfel.

'Mă îndoiesc de asta. A fost o conspiraţie blestemată cu Casa Orr care la văzut pe tatăl meu asasinat. Şi acum

se pare că familia mea este prinsă în capcană, iar jocurile continuă.

Aceasta era cea mai neaşteptată parte a bărbatului şi ea nu ştia cum să răspundă lă ea. — O asemenea onestitate mă umileşte, Shardan Lim. Pentru cât merită, voi păstra pentru mine ceea ce am auzit în această noapte.

— Nu e nevoie, dar mulţumesc oricum. De fapt, aş prefera ca soţul tău să înţeleagă bine cum stau lucrurile. Hanut Orr este un om periculos. Casa Lim şi Casa Vidikas împărtăşesc multe lucruri, printre care principalele stigmatul lipsei de respect asupra Consiliului. Chiar şi dispreţ. Am fost curios, iar acum privirea pe care o întoarse asupra ei era ascuţită, cercetătoare. — Această aventură a soţului tău, care â făcut vreodată forţă pentru ca acest fierar al lui să ajungă membru în Consiliu – la ce joacă Gorlas?

Ea clipi confuză. — îmi pare rău, habar n-am.

'Poti afla? Pentru mine?

— Nu sunt sigur dacă pot – Gorlas nu se încrede în mine în astfel de chestiuni.

— Se încrede în tine deloc? El a continuat fără să aştepte răspunsul ei (nu că ar fi avut unul). — Lady Vidikas — Challice — te iroseşte, înţelegi? Văd asta – zei, mă lasă furios! Eşti o femeie inteligentă, o femeie frumoasă,^iar el te tratează ca pe una dintre aceste plăci de argint. încă o posesie, încă o piesă în tezaurul lui.

Ea a pus paharul jos. — Ce vrei de la mine, Shardan Lim? Este un fel de invitaţie? 0 conspiraţie a iubirii? încercări la spatele soţului meu? în timp ce el călătoreşte ici şi colo, tu şi cu mine ne întâlnim într-un han mizerabil? Deveniţi intim' unul cu corpul celuilalt, apoi vă întindeţi pe spate şi faceţi planuri inutile, ne minţiţi-vă la nesfârşit despre un viitor împreună?

Se uită fix la ea.

Toţi servitorii au dispărut cu o discreţie neobişnuită în camerele laterale, în bucătării, oriunde în afară de această sufragerie. Până şi servitorul de vinuri dispăruse. Lui Challice i-a trecut prin minte că servitorul lui Shardan probabil că fusese liber cu monede printre toiagul casei şi acel bărbat viclean şi tăcut era acum afară, în curte, dând o ţeavă unor servitori cu ochi nerăbdători şi toţi râdeau, râdeau, îşi dădeau ochii peste cap. si mai rau.

Prea târziu, îşi dădu seama, să schimbe ceva din toate astea. Pentru a curăţa gândurile groaznice din minţile lor meschine.

— Descrieţi, spuse în cele din urmă Shardan Lim, un aranjament cel mai sordid, cu tot cinismul unui veteran în astfel de chestiuni. Şi asta nu cred. Ai fost credincios, Challice. Altfel nu mi-âr păsa atât de mult de tine.

'Oh? Atunci m-ai spionat? A fost o întrebare batjocoritoare care şi-a pierdut aura lipsită de griji, când bărbatul nu a

exprimat mcio negare, iar ea s-a simţit brusc îngheţată până la os. — Să urmăreşti soţia altui bărbat prin preajmă nu pare un lucru onorabil de făcut, Shardan Lim.

„Dragostea nu are onoare”.

'Dragoste? Sau obsesie? Nu este propria ta foame de posesie care te face să te sfinţeşti de o femeie deţinută de un alt bărbat?

— El nu te deţine. Acesta este punctul meu de vedere, Challice. Asemenea noţiuni de proprietate nu sunt altceva decât minciuni întortocheate deghizate în dragoste. Nu am niciun interes să te deţin. Nici dacă te-aş fi furat – dacă aş fi făcut-o, aş fi găsit o scuză pentru a mă duel cu soţul tău demult şi l-aş n ucis fără necaz. Pentru dumneavoastră. Pentru a-ţi da Viata înapoi.

— Cu tine afături de văduva îndurerată? Oh, asta ar

E

ărea ciudat acum, nu-i aşa? Eu sprijinindu-mă de braţul ărbatului care mi-a ucis soţul. Şi îmi vorbeşti despre libertate? Şi-a dat seama că era şocată treaz. Prin ceea ce acest bărbat a fost timid; prin adâncimea uluitoare a dorinţei sale depravate.

— Să-ţi dau viaţa înapoi, am spus.

— Te voi întreba din nou: ce vrei?

„Pentru a-ţi arăta ce înseamnă să fii liber. Să-ţi tai lanţurile. Du-ma în patul tău dacă vrei aşa. Sau nu. Triinite- mă'de aici cu cizma ta în spateᵥ Alegerea este a

ta. Vreau să-ti simţi libertatea, Challice. în sufletul tău — lasă-l să ardă, luminos sau întunecat după cum vrei, dar lasă-l să *ardă* ! Te umple în întregime.

Respiraţia îi venea repede, superficial. Oh, asta a fost cea mai neaşteptată tactică a lui. Nu-mi da nimic, femeie. Nu, dă-ţi-o ţie m schimb. Foloseşte-te de mine. Ca dovadă. De libertatea ta. În seara asta poţi să te faci din nou liber. Aşa cum te simţeai când erai mai'tânăr, când nu era niciun soţ care să-ţi' cântărească braţul. înainte ca cătuşele solemne să' fie strecurate. într-adevăr, o invitaţie extraordinară. — Unde sunt servitorii mei?

— Pleacă pentru tot restul nopţii, Lady Vidikas.

— La fel ca Hanut Orr. Sta acum într-o tavernă, spunând tuturor...

— Nu am aranjat nimic cu ticălosul ăla. Şi trebuie să realizezi, el va vorbi dacă se întâmplă ceva sau nu. Să te rănesc. Reputaţia ta.

— Apoi soţul meu va auzi de asta, chiar dacă nu s-a întâmplat nimic.

— Şi dacă stai în faţa lui Gorlas şi negi zvonurile, te va crede, Challice?

Nu. *Nu ar vrea.* — Nu va accejDta să fie încornorat.

„Va zâmbi pentru că nu-i pasa. Până când îi serveşte să provoace pe unul dintre noi, pe mine sau pe Hanut, la'duel. La un punct de onoare. Este un duelist bun. Una crudă la asta. El nesocoteşte toate regulile, orice dreptate. Victoria

este tot ceea ce contează şi dacă asta înseamnă să arunce nisip în ochii adversarului său, el va face exact asta. Un om foarte periculos, Challice. N-aş vrea să-l înfrunt cu spadele descoperite. Dar o voi face dacă trebuie. Apoi clătină din cap. — Dar nu voi fi eu.

■Nu?[1]

— Va fi Hanut Orr. Acesta este bărbatul pe care îl doreşte pentru tine. Te-a dat lui Hanut Orr – un alt motiv pentru care a plecat în fugă, din moment ce a înţeles în sfârşit că nu-i voi permite.

— Aşadar, în locul lui Gorlas în această noapte, mi-aţi apărat onoarea.

— Şi a eşuat, pentru că Hanut îţi strică reputaţia chiar şi atunci când vorbim. Când am spus că te poţi folosi de mine, Challice, am vrut să spun serios. Chiar şi acum, aici, poţi să-mi spui să-l caut pe Hanut – da, pot ghici unde este acum – şi să-l chem afară. Pot să-l omor pentru tine.

— Reputaţia mea. .'

— E deja distrus, Lady Vidikas, şi îmi pare sincer rău pentru asta. Spune-mi ce vrei să fac. Vă rog.[1]

Ea a tăcut. Devenise greu să gândesc clar. Consecinţele se prăbuşeau ca o avalanşă şi ea a fost îngropată, tot aerul scos din' plămâni. îngropat, da, în ceea ce nici nu se întâmplase.

Inca.

— Voi încerca această libertate a ta, Shardan Lim.

Se ridică, cu o mână aşezându-se pe

strânsoarea rapiei. ‘Doamnă.[1]

Oh, ce nobil. Pufnind, se ridică. — Ai pus mâna pe armă greşită.

Ochii i se măriră. Surpriza a fost reală sau prefăcută? Era o licărire de triumf în acei ochi albaştri şi albaştri? Nu l-a putut găsi deloc.

Şi asta a speriat-o.

— Shardan. .'

'Doamnă?[1]

„Nu-ti dori un viitor. Mă înţelegi?'

'Fac/

„Nu îmi voi elibera inima doar pentru a o lega din nou”.

— Bineînţeles că nu o vei face. Ar fi o nebunie.

Ea l-a mai studiat o clipă şi nu a primit nimic nou pentru acel efort. „Mă bucur că nu sunt beată”, a spus ea.

Si s-a înclinat.

Făcând, în acel singur gest, această noapte de adulter atât de tare. . nobil.

Noaptea se scurge în Darujhistan, o ceaţă densă orbitoare în care oamenii se poticnesc sau se ascund în timp ce merg pe alei şi străzi. Unii sunt atraşi ca moliile de zonele luminate şi de şuieratul etern primitor al gazelor de pe stâlpii din fier forjat. Alţii caută sa se mişte ca una cu întunericul, cel puţin până când vreo bucată de veselă blestemată plesneşte sub picioare sau o pietricică este trimisă să se zbată. Şi peste tot se poate vedea sclipirea mică a ochilor rozătoarelor sau se aude alunecarea cozilor.

Lumina străluceşte prin obloane şi ferestre de sticlă cu barbote, dar nu contează lumina şi tot somnul paşnic şi discursul şi tot restul pe care o astfel de iluminare le-ăr putea dezvălui! Aşteptările s-au predat atât de repede şi previzibil!

O femeie în al cărei suflet ardea libertatea negru şi arzător îşi arcuieşte spatele, în timp ce doar al doilea bărbat din viaţa ei alunecă adânc în ea şi ceva se aprinde în mintea ei – Gorlas şi-a folosit vreodată degetele în acest loc, până la urmă şi degetele nu se pot potrivi – *zeii de mai jos!*

Dar lăsaţi asta acum – într-adevăr, imaginaţia este suficientă pentru a face elocvente toate mişcările stângace şi sunetele ciudate şi bâjbâitul după asta şi asta si apoi asta – nu mai mult! În întuneric adevărat, da, către bărbatul fără degete care îşi urmăreşte următoarea victimă.

La o nouă moşie şi la căpitanul Torvald Nom al Gărzii Casei, la câteva momente de la plecarea în noapte cu toată securitatea în mâinile atât de capabile ale lui Scorch şi Leff (da, a muncit din greu la asta), care se opreşte să privească un negru doi- trăsura de persoane se îndreaptă spre curte şi ai cărei ochi se subţire până la cele mai multe fante de suspiciune şi curiozitate şi un sentiment de necăjit de. . ceva, în timp ce o siluetă îmbrăcată, cu glugă iese în vedere şi alunecă ca un gând rău în

sus pe scări şi în casa principală. *Cine* . . Nu te mai gândi, Torvald' Nom! Pe drumul tău, da, înapoi acasă la soţia ta iubitoare şi impresionată în mod corespunzător. Gândeşte-te la nimic altceva decât la asta şi la asta singur şi fii pe drumul tău!

Un paznic cu dureri ocazionale în piept îi chestionează pe clienţii unui bar, căutând martori care ar fi putut vedea pe cineva plecând să-l urmeze pe acel localnic pe alee pentru a-l bate până la moarte şi nimeni nu ar păşi înainte m numele acelei victime nefericite? S-ar putea, da, dacă vreimul dintre noi l-a plăcut, vezi. .

într-o criptă (iraţional de bine luminată, bineînţeles) stă un bărbat care planifică prăbuşirea oraşului, începând cu o mână de malazani, şi stă cel mai mulţumit în absenţa umbrelor sau a oricărei alte ambivalenţe impuse realităţii/ Afară în Chuffs, în timp ce aluniţele dorm în pătuturile lor minuscule, Bainisk se aşează lângă patul lui Harllo pentru a auzi mai multe povesti despre Darujhistan, pentru că Bainisk s-a născut în Chuffs şi nu a părăsit-o niciodată, vezi tu, iar ochii îi strălucesc în timp ce Harllo şopteşte despre bogăţii şi tot felul de mâncăruri minunate şi monumente şi statui grozave şi foc albastru peste tot şi în curând ambii adorm, Harllo în patul lui norocos şi Bainisk

E

e podea lângă el, iar peste drum, Venaz vede asta şi atjocoreşte pentru a-şi etala

ura faţă de ambii Bainisk. şi noul favorit al lui Bainisk când Venaz era cel mai bun al lui, dar Bainisk era un trădător, un mincinos şi mai rău şi într-o zi Harllo avea să plătească pentru asta...

Pentru că Harllo avea dreptate. Era un băiat care atrăgea bătăuşi ca o piatră de foc şi acesta a fost un fapt cruci şi oamenii lui erau o legiune şi a fost o binecuvântare dumnezeiască faptul că atât de mulţi au supravieţuit şi au crescut pentru a se răzbuna pe toţi acei oameni nu la fel de deştepţi ca ei, dar chiar şi aceasta este o recompensă amara şi niciodată atât de satisfăcătoare pe cât ar putea fi.

înapoi la Darujhistan, cu uşurare, în timp ce un Corb Mare se lansează mspre cer de pe turnul moşiei lui Baruk, urmărit cu satisfacţie diabolică de un demon ghemuit şi supraponderal care'se uită din gura unui coş care scuipa scântei.

Şi aceasta a fost o noapte ca oricare alta, o sferă de aşteptări şi anticipări, dezvăluiri şi perturbări. Uită-te în jur. Uită-te în jur! Pe toate părţile, zi şi noapte, lumină şi întuneric! Fiecare pas făcut cu hotărârea fermă de a crede în terenul solid care îl aşteaptă. Fiecare pas, unul după altul, din nou si din nou/ şi niciun margine periculos nu căscă înainte, oh, nu.

Pas şi pas, acum, pas şi pas-

CAPITOLUL ZECE

Vii să-mi spui când se termină muzica Când muzicienii sunt înghiţiţi de flăcări Fiecare instrument se înnegre şi se prăbuşeşte în cenuşă

Când dansatorii se poticnesc şi îşi întind membrele bolnave

putrezind şi zvâcnind pielea desprinzându-se vii să-mi spui când se termină muzica Când stelele pe care le-am împins spre cer îşi pierd vuietul

Şi norii pe care i-am creat în furie vizibilă explodează acum

Când prinţii strălucitori ai privilegiilor trec cu zâmbete moarte

căzând de pe faţă o mulţime de măşti înşelătoare Vii să-mi spui când se termină muzica Când raţiunea se scufundă în mlaştina superstiţiei Purtarea unui război de zece mii de armate a înţepat până la bici

Când încetăm să privim în sus chiar şi când începem alergarea noastră nebună

în neantul prostiei cu coruri cereşti ţipând Vii să-mi spui când se termină muzica Când muzicienii nu sunt decât nişte beţe negre care rânjesc

Fiecare instrument care îşi plânge moartea frenetică strigăjpe drum

Cand celor rămaşi în picioare li s-a tăiat gura lăsând găuri din care bate

veşnic un vânt de mănăstire Vii să-mi spui când se termina muzica Focul îmi mănâncă respiraţia şi agonia umple acest cântec

Când degetele îmi trosnesc sforile şi îmi cad din mâini Şi acest dans răsuceşte fiecare muşchi ca o frânghie arzând

în timp ce râsul tău urmează cadavrul meu mototolit Nu vrei să vii să-mi spui când se termină muzica Când pot să sară departe şi să înfrunt un zeu sau o mie Sau nimic în aceasta binecuvântată fericire a uitării

Când voi putea deschide această cutie şi eliberez furia crudă şi amară

la toţi proştii nebuni care se înghesuiau uşa în zbor panicaţi

Pnveşte-mă si priveşte-mă cu ochii mari şi şocaţi Cu neîncredere cu groază, cu umbrire indignată de a reproşa

Iar nu strigaţii sunt ca nişte bătăi de tobe care anunţă un adevăr

Muzica se termină cu prietenii mei, prietenii mei ticăloşi şi dispreţuitori şi vedeţi-mă -

vezi-mă trântesc usa trânteste-o tare — în toate fetele tale!

Muzica se termină, Fisher kel Tath

Cizmele lui scrâşneau pe pietre uzate de apă şi alunecoase de ceaţă în timp ce se îndrepta spre malul apei. Pantele abrupte ale versanţilor din jur erau

E

înverzite,
ădure tropicală deasă, copaci cu scoarţă purpurie înalţi, ărbi de muşchi atârnând de trunchiuri răsturnate.

Endest Silann s-a sprijinit de toiagul lui de mers, cu muşchii picioarelor tremurând. Se uită în jur în timp ce îşi recapăta încet răsuflarea. Era frig, arcul soarelui tocmai aluneca pe lângă vârfurile vestice, iar umbra înghiţi valea râului.

Apa neagră a trecut si el a simţit frigul – nu era nevoie să se ghemuiască, nu trebuia să alunece o mână în curentul trăgător. Acest râu întunecat nu semăna deloc cu Dorssan Ryl. Cum s-ar fi putut aştepta altfel? Noul este întotdeauna doar un ecou stricat' al vechiului şi orice şoaptă de asemănare pe care şi le-ai imaginat nu fac altceva decât să usture de durere, lăsându-l învăluit de pierdere. Oh, fusese un prost, că a călătorit până aici. Cauţi ce? Nici măcar nu putea să răspundă.

Nu, poate că ar putea. Evadare. Scurt, da, dar scăpaţi totuşi. Laşul fuge, ştiind că trebuie să se întoarcă, dorindu-şi că călătoria ae întoarcere să-l omoare, să-şi ia viqLţa aşa cum a făcut-o pe bătrâni peste tot. Dar ascultă! Îţi poţi modela sufletul – transformă-l într-o găleată, una cu scurgeri pe care o jporţi. Sau sufletul tău poate h o frânghie, groasă şi răsucită, refuzând să se rupă chiar şi atunci când se prinde la un nod după altul. Alegedi imaginea, Endest

Silann. Eşti aici, ai ajuns până aici, mi-i aşa? Si aşa cum ţi-a spus. . nu e mult mai departe. Nu mult mai departe deloc.

Mirosea a fum de lemne.

Uimit, alarmat, se întoarse de la cjoana râului. Cu faţa în amonte, de unde venea briza târzie a după-amiezii. Acolo, în întuneric îndepărtat, strălucirea stinsă a unui foc de tabără.

Ah, nicio scăpare până la urmă. îşi dorise singurătate, faţă în faţă cu o natură intratabilă, timidă, diferită. Ar fi vrut să simtă. . irelevant. îşi dorise ca sălbăticia să-l lovească fără sens, să-l lase umilit, redus la un nenorocit. Oh, îsi dorise multe, nu-i aşa?

Cu un mormăit acru, Endest Silann a început să meargă în amonte. Cel puţin, focul i-ar încălzi mâinile.

La treizeci de j>aşi depărtare, putea să vadă silueta singuratică înfrunta cu flăcările fumurii. Uriaş, cu umeri rotunzi, aşezat pe un buştean căzut. Şi Endest Silann a zâmbit în semn de recunoaştere.

Doi păstrăvi înţepaţi pe frigărui gătite deasupra focului. O oală cu ceai fierbinte stătea cu un umăr înnegrit întins în cărbuni. Două ceşti de tablă s-au încălzit pe stânca plată care alcătuieşte o parte a vetrei.

Un alt buştean aştepta vizavi de cel pe care stătea domnul războiului, Câladan Brood, care se răsuci încet pentru a-l privi pe Endest Silann apropiindu-se. Faţa lată, ciudat de bestială, s-a împărţit într-un zâmbet

ironic. — Dintre toţi oaspeţii pe care 'mi-am imaginat în această noapte, vechi prietene, nu mi-ai venit în mmte. Iartă-mă. Ti- ai luat timp de când ai început timid să cobori în această vale, dar pentru asta voi face plăcere îngăduinţă – dar nu te plânge dacă pestele este prea gătit.

— Plângerile sunt departe şi aşa vor rămâne, Călădan. Mi-ai trezit pofta de mâncare, ' băutură şi, mai ales, companie.

— Atunci staiₓ fă-te confortabil.

— Aşa că, mtr-adevăr, ţi-ai desfiinţat armata după asediu, spuse Endest Silann, făcându-şi drum pentru a se stabili. — Au existat zvonuri. Desigur/ stăpânul meu nu a spus nimic.

— Vezi-mă acum, spuse căpetenia războiului, comandând o armată de pietre umede, şi daₓ se dovedeşte mult mai puţin supărătoare decât ultima. În sfârşit, pot dormi liniştit noaptea. Deşi, potrivirea inteligenţei cu aceşti păstrăvi m-a provocat puternic. Acolo, ia una dintre acele farfurii şi iată, totuşi, ai grijă la oase, a adăugat el în timp ce punea un peşte pe farfurie.

— Singur aici, Caladan Brood, mă face să mă întreb dacă te ascunzi.

— Poate că sunt, Endest Silann. Din păcate, ascunderea nu funcţionează niciodată.

— Nu, nu se întâmplă niciodată.

Niciunul nu a vorbit o vreme în timp ce luau cina. Păstrăvul era într-adevăr

exagerat, dar Endest Silann nu spuse nimic, pentru că era totuşi delicios.

Dacă Anomander Rake éra un mister învăluit în întuneric, atunci Caladan Brood era unul îmbrăcat în genialitate. Scurt de cuvinte, el putea totuşi să facă pe oricine să se simtă binevenit şi, într-adevăr, apreciat. Sau, mai degrabă, putea atunci când presiunile de comandă nu erau ghemuite pe umerii lui ca un munte blestemat. Aşadar, înţelesese bine Endest Silann^ această noapte a fost un cadou, cu atât mai preţios cu cat era cu totul neaşteptat.

Când masa a fost terminată, sosirea nopţii a închis lumea dincolo de lumina focului. Goana râului era o voce, o prezenţă. Apa curgea indiferentă în faţa zgomotului şi plonjării soarelui, a lunii învăluite şi a învârtirii lente a stelelor. Sunetul ajungea la ei într-un cântec fără cuvinte şi orice efort de a-i înţelege sensul era fără speranţă, căci, fa fel ca apa însăşi, nu se putea prinde sunetul. Fluxul era neîncetat si incomensurabil şi la fel cum liniştea nu a existat de fapt, la fel de adevărată, liniştea absolută.

'De ce esti aici?[1] întrebă Endest Silann după un timp.

— Aş vrea să-ţi pot răspunde, vechi prieten, iar Burn ştie că dorinţa de á uşura povara este aproape copleşitoare.

— Tu presupui, Caladan, că nu ştiu ce ne aşteaptă.

— NUA nu fac asta – la urma

urmei, ăi cautat un pelerinaj, m acest râu – şi printre Tiste Andii, acest loc s-a dovedit a fi o momeală misterioasă. Totuşi mă întrebi de ce sunt aici si aşa trebuie să fie cunoştinţele tale. . incomplet. Endest Silann, nu pot spune mai mũit. Nu te pot ajuta.[1]

Bătrânul Tiste Andii a privit în altă parte, în întunericul unde râul cânta noaptea. Deci, alţii veniseră aici, atunci. O nevoie instinctivă sa-i atragă, da, la fantoma lui Dorssan Ryl. Se întrebă dacă au simţit aceeaşi dezamăgire ca şi el cand a văzut aceste ape negre (dar nu suficient de negre). *Nu este la fel. Nimic nu este niciodată*, *începând cu noi înşine.* „Nu cred prea mult în iertare”, a spus ef.

— Dar restituire?

întrebarea l-a uluit, i-a furat respiraţia. Râul s-a repezit cu sunetul a zece mii de voci şi acele strigăte i-au umplut capul, s-au întins în piept pentru a-i strânge inima. Frig i s- a acumulat în intestine. *Pe lângă Abis. . astfel de. . ambiţie.* Simţi stropirea îngheţată de lacrimi pe obrajii lui încălziţi de foc. — Voi face tot ce pot.

— Ştie asta, spuse Caladan Brood cu atâta compasiune încât Endest Silann aproape că strigă. — S-ar putea să nu crezi asta acum, continuă uriaşul războinic, dar vei găsi că acest pelerinaj merită. O amintire pentru a da putere atunci când ai cea mai mare nevoie.[1]

Nu, nu credea asta acum şi nu-şi putea imagina să creadă asta vreodată.

Chiar şi aşa. .' *ambiţia .* _ Atât de îngrozitor, atât de uluitor.

Caladan Brood turnă ceaiul şi puse o ceaşcă în mâinile lui Endest. Tina a aruncat căldură m degetele lui îngheţate. Lordul războinic stătea lângă el acum.

— Ascultă râul, Endest Silann. Un sunet atât de liniştit.

Dar în mintea anticului Tiste Andii, acel sunet era un cor de plâns, un potop copleşitor de pierderi şi disperare. Fantoma lui Dorssan Ryl? Nu/aici s-a golit acel râu mort de mult timp, alimentând nebunia de la miezul nopţii a istoriei sale într-un torent unde se învârtea cu o mie de alţi curenţi. Variaţii nesfârşite pe aceeaşi aromă amară.

Şi în timp'ce se uita în flăcări, a văzut din nou oraşul murind într-o conflagraţie timidă. Kharkanas sub cerul furibund. Cenuşa orbitoare ca nisipul în ochi, fumul ca otrava în plămâni. Mama întuneric m furia ei, negându-şi copiii timizi, întorcându-se în timp ce aceştia mureau şi mureau. Si a murit.

Ascultă râul. Aminteşte-ţi vocile.

Aşteaptă, la fel ca şi domnul războiului de aici. Aşteaptă, să vezi ce vine.

Mirosul fumului a rămas mult timp după stingerea incendiului. Au intrat pe pământ carbonizat şi pe epave înnegrite. Prăbuşită, prăbuşită înăuntru, trăsura enormă încă se ridica ca un rug'

fumegând malign în centrul pământului pătat. Detritus au fost împrăştiate pentru a marca dezintegrarea comunităţii. Cu toate acestea, deşi scena a fost una a măcelului, nu existau cadavre. Trasee pornesc în toate direcţiile, unele mai largi decât altele.

Samar Dev a studiat scena pentru o vreme, apoi a privit cum Traveler descăleca pentru a merge până la marginea taberei, unde a început să examineze unele dintre urmele care duceau. Era un bărbat ciudat, decise ea. Tăcut, autonom, un bărbat obişnuit să fie singur, dar sub toate acestea era un curent de.'. da, haos. Ca şi cum singurătatea lui era cea care ţinea lumea în siguranţă'.

Odată, cu mult timp în urmă, se trezise în compania unui alt războinic la fel de familiarizat cu acest concept. Dar acolo s-a încheiat asemănarea. Karsa Orlong, în ciuda acelei prime călătorii în fortăreaţa asediată din afara Ugarat, a prosperat cu o audienţă. *Martor*, ar spune el, în plină aşteptare de la asta. El dorea ca fiecare faptă să fie observată, ca şi cum fiecare ochi ar exista doar pentru a-l marca pe Karsa Orlong, iar minţile din spatele lor au servit, cu excluderea tuturor celorlalte, să povestească tuturor ceea ce a făcut, ce a spus, ce a începuse şi ceea ce se sfârşise. *El ne face istoria lui. Fiecare martor contribuie la naraţiune — viaţa, faptele lui Toblakai — o naraţiune de*

care'suntem, fiecare dintre noi, legaţi.

Lanţuri şi cătuşe şerpuiră din trăsura arsă. Gol, desigur.' Şi totuşi, în ciuda acestui fapt, Samar Dev a înţeles că supravieţuitorii acestui loc au rămas sclavi. înlănţuit de Karsa Orlong, eliberatorul lor, legat de încă un episod sumbru din istoria lui. *El ne dă libertate şi ne înrobeşte pe toţi. Oh, acum există ironie. Cu atât mai dulce pentru asta nu vrea, nu, chiar opusul de fiecare dată. Prostul blestemat.*

„Mulţi au luat cai, încărcaţi cu pradă", a spus Călătorul, întorcându-se la montura lui. — O potecă se îndreaptă spre nord, cea mai puţin marcată – cred că aparţine prietenului tău.

Prietenul meu.

„El nu este cu mult înaintea noastră acum şi încă pe jos. Ar trebui să-l ajungem din urmă ca să ne sfiim.

Ea a dat din cap.

Traveler a stucfiat-o o clipă. Apoi s-a aruncat pe cal şi a luat frâiele. — Samar Dev, nu pot să-mi dau seama ce' sa întâmplat aici.

— A făcut-o, răspunse ea. — S-a întâmplat aici.

„Nu a ucisjpe nimeni. Din câte mi-aţi spus, ei bine, m- am gândit să găsesc altceva. Este ca şi cum pur şi simplu s- a apropiat de ei şi le-a spus: „S-a terminat." El s-â încruntat spre ea. 'Cum poate fi asta?[1]

Ea clătină din cap.

El a mormăit, îndreptându-şi calul. —

flagelul lui Skathandi sa încheiat.

‘Are.[1]

— Frica mea de tovarăşul tău are. . adâncit. Sunt din ce în ce mai reticent să-l găsesc.

— Dar asta nu te va opri, nu-i aşa? Dacă poartă Sabia împăratului. .' El nu a răspuns.

Nu avea nevoie.

Au pornit la galop. Spre nord.

Vântul tăia dinspre vest, încălzit de soare şi uscat. Cei câţiva nori care treceau peste cap erau subţiri 'şi mărunţiţi. Corbii sau şoimii se învârteau, făcând roţi,' iar' Samar Dev se gândi la muşte care bâzâiau cadavrul pământului.

Scuipă pentru a îndepărta gustul fumului de lemn.

La scurt timp mai târziu, au dat peste o tabără mică. Trei bărbaţi, două femei însărcinate. Frica din ochii lor s-a luptat cu o'resemnare abjectă, când Samar Dev şi Traveller au venit şi s-au oprit. Bărbaţii nu căutaseră să fugă, dovadă a celui mai rar tip de curaj/- femeile erau prea împovărate pentru a alerga, aşa că barbatii rămăseseră şi dacă asta însemna moarte, atunci aşa să fie.

Detalii ca acestea l-au umilit vreodată pe Samar Dev.

— Îi urmăreşti pe Toblakai, spuse Călătorul, descălecând. S-au ' uitat, să spună timid, fără nimic. Călătorul s-a întors pe jumătate şi a făcut semn pentru Samar Dev. Curios, ea a alunecat jos.

— Poţi să te îngrijeşti de sănătatea femeilor? a întrebat- o cu voce joasă.

— În regulă, spuse ea, apoi se uită cum războinicul Dai Honese îi conducea pe cei trei oameni într-o parte. Uimit, Samar Dev se apropie de femei. Ambele, a văzut ea, erau mult în sarcină şi apoi a observat că ambele păreau. . nu destul de uman. Ochi furtivi de nuanţa ierburilor brune, un fel de precauţie animală împreună cu' resemnarea pe care o observase mâi devreme, dar acum o înţelegea ca fiind fatalismul victimei, al vânătului, al prăzii. Da, îsi putea imagina că vad astfel de ochi în antilopă cu fălcile de leopard închise pe gât. Imaginea a lăsat-o să se simtă zguduită.

— Sunt o vrăjitoare, spuse ea. „Femeie de umăr”.

Amândoi au rămas aşezaţi. S-au uitat în tăcere.

Ea se apropie mai mult şi se ghemui în faţa lor. Aveau trăsături atat umane, cât si animate, de parcă ar reprezenta o versiune alternativă a fiinţelor umane. Cu pielea închisă la culoare, sprâncenele înclinate, cu gura lată cu buzele pline şi probabil — când nu este încordată de anxietate — neobişnuit de expresiv. Ambele păreau bine hrănite, în esenţă sănătoase. Ambele emanau acea completitudine ciudată pe care o posedau doar femeile însărcinate^ Când totul spre exterior era îndreptat spre interior. într-un moment mai puţin generos, ea ar

putea să-l numeasgă *îngâmfare ,* dar acesta nu a fost un astfel de moment. În plus, era în acele aure ceva animal care făcea ca totul să pară potrivit, firesc, de parcă pentru asta erau exclusiv şi precis femeile.

Acum *această* noţiune o irita.

Se îndreptă şi 'se îndreptă spre locul unde stătea Călătorul cu bărbaţii. — Sunt bine, spuse ea.

Sprâncenele lui s-au ridicat la tonul ei, dar nu a spus nimic.

— Deci, a întrebat ea, ce secrete au dezvăluit?

— Sabia pe care o poartă a fost făcută din silex sau obsidian. Piatră.[1]

— Apoi l-a respins pe Dumnezeul Infirm. Nu, nu sunt surprins. Nu va face ceea ce se aşteaptă. Vreodată. Bănuiesc că face parte din blestemata lui religie. Ce acum, Călător?

El a oftat. — Oricum îl vom ajunge din urmă. Un zâmbet scurt. — Cu mai puţină trepidare acum.

„Există încă riscul”, a spus ea, „un. . argument.[1]

S-au întors la caii lor.

— Regele Skathandi era pe moarte, explică Traveler în timp ce amândoi ieşeau din tabără. — El si-a lăsat moştenire regatul prietenului tău. Care apoi a dizolvat-o, eliberând pe toţi sclavii, avertizând soldaţii. Nu ia nimic pentru el. Nimic'.[1]

Ea mormăi.

Traveler a tăcut pentru o clipă, apoi a

spus: „Un bărbat ca ăsta. . ei bine, sunt curios. Mi-ar plăcea sa-l cunosc.

„Nu vă aşteptaţi la îmbrăţişări şi sărutări”, a spus ea.

— Nu va fi încântat să te vadă?'

— Habar n-am, deşi îi aduc calul lui, care ar trebui să conteze ceva.

— Ştie el ce simţi pentru el?

Ea îi aruncă o privire, apoi pufni. „S-ar putea să creadă că da, dar adevărul este *că* nu ştiu ce simt pentru el, aşa că orice ar crede el, este neapărat să fie greşit. Acum ca ne apropiem, eu sunt cel care devin mai nervos. E ridicol, ştiu.

— Se pare că examinarea celor două femei' ţi-a înrăutăţit starea de spirit. De ce?[1]

— Nu stiu ce ai vrut să fac cu ei. Erau însărcinate, nu în travaliu. Arătau destul de sănătoşi, mai bine decât mă aşteptam, de fapt. Nu aveau nevoie de mine să mă împingă si sa-l împing. Copiii se vor naşte şi vor trăi sau vor muri. La fel şi pentru mame. Cam aşa'stau lucrurile.

— Scuzele mele, Samar Dev. Nu ar fi trebuit să-ţi ordon aşa ceva. Dacă aş fi în locul tău, şi eu m-aş fi jignit de prezumţie.

Astă a fost ceea ce o enervase? Eventual. La fel de probabil, acceptarea ei mută, uşurinţa cu ochi de căprioară cu care căzuse în acel rol subordonat. Ca şi când eram cu Karsa Orlong. Oh, cred că acum păşesc pe cea mai subţire crustă de nisip de deasupra unei gropi fără fund.

Samar Dev îşi descoperă propriile slăbiciuni secrete. Era proastă de dispoziţie mai devreme? Vezi-o acum.

Un talent, o sensibilitate – *ceva* – i-au spus clar Călătorului să nu mai spună nimic.

Mergeau mai departe, cu copitele cailor bătând tamburul încordat al pământului. Vântul cald a alunecat uscat ca nisipul. Într-o depresiune joasă şi largă din stânga lor stăteau şase antilope pronghorn, privincfu-le trecând. Plăci roşii de rocă plata se înclinau în sus prin pământul subţire de-a lungul spinilor dealurilor. Păsări cu cic lung, de un fel, se cocoţau pe ele, penajul lor având acelaşi amestec de nuanţe. — Totuf e la fef, murmură ea.

— Samar Dev? Tu ai vorbit?[1]

Ea a ridicat din umeri. „Modul în care atât de multe animale sunt făcute pentru a se potrivi cu mediul înconjurător. Mă întreb, dacă toată iarba asta a devenit brusc roşie ca sângele, cât timp înainte ca semnele de pe acele antilope să se schimbe în modele roşii? Ai crede că nu ar putea fi niciodată invers, dar ai greşi. Vedeţi acele flori – culorile strălucitoare pentru a atrage insectele potrivite. Dacă insectele potrivite nu vin să adune polenul, floarea moare. Deci, mai luminos este mai bine. Plante şi animafe, merge înainte şi înapoi, totul inseparabil şi dependent. în ciuda acestui fapt, nimic nu rămâne la fel.

— Adevărat, nimic nu rămâne

niciodată la fel.

— Femeile alea de acolo. .'

— Gandaru. înrudit cu Kindaru şi Sinbarl – aşa au explicat bărbaţii.

— Nu sunt oameni adevăraţi.

'Nu.[1]

— Cu toate acestea, fideli cu ei înşişi.

— îmi imaginez că da, Samar D^ev.'

— Mi-au frânt inima, Călător. împotriva noastră, ei nu au nicio şansă.

El a aruncat o privire spre ea. — Asta este o prezumţie.

'Este?[1]

— Călărim către un Tartheno Toblakai, aparţinând unui trib rămăsit izolat undeva în nordul Genabackis. îmi spui că Karsa Orlong intenţionează să aducă distrugere tuturor „copiilor" lumii – nouă, cu alte cuvinte. Cand vorbeşti despre asta, văd frică în ochii tăi. O convingere că va reuşi. Deci, spune-mi, împotriva unuia precum Karsa Orlong şi ai lui, avem vreo şansa?

„Desigur ca facem, pentru că putem riposta. Ce pot face aceşti blând Gandaru? Nimic. Ei se pot ascunde şi, atunci când acest lucru nu reuşeşte, sunt ucişi sau înrobiţi. Cele două femei au fost probabil violate.' Folosit. Vase pentru sământa umană.

„Cu excepţia violului, fiecare animal pe care îl vânăm pentru hrană are aceleaşi câteva opţiuni. Ascunde-te

sau fugi.

— Până când nu mai rămâne loc de ascuns.

„Şi când animalele pleacă, vom pleca şi noi”.

Ea lătră în râs. — S-ar putea să crezi, călător. Nu, nu vom merge aşa. Vom umple pământurile goale cu vite, cu oi şi capre. Sau'sparge pământul şi plantează porumb. Nu ne opreşte nimic.

— Cu excepţia, poate, a lui Karsa Orlong.

Şi acolo, atunci, era adevărul tuturor acestor lucruri. Karsa Orlong a pronunţat un viitor de distrugere, de dispariţie. *Şi ea i-a urat bine.*

— fată,' spuse Călătorul cu o voce diferită şi se ridică în etrieri. — La urma urmei, nu a călătorit prea departe...

De pe şaua lui Havok, Samar Dev îl putea vedea acum. Se oprise şi se înfrunta cu ei, la o mie de paşi distanţă. Doi cai stăteau lângă el si erau cocoaşe în iarba dealului, împrăştiaţi ca nişte dealuri de furnici sau bolovani, dar, ştia ea, niciuriul dintre aceştia. „A fost atacat”, a spus ea.' — Idioţii ar fi trebuit să plece destul de bine singuri.

— Sunt sigur că fantomele lor sunt de acord, spuse Traveler.

S-au apropiat mai mult.

Toblakai nu arăta altfel decât ultima dată când îl văzuse – acolo, pe nisipurile arenei din Letheras. La fel de

sigur, la fel de solid, la fel de incontestabil ca întotdeauna. [1] *O să-l omor . o singura data.* [1] Şi aşa a făcut. Sfidând. . Tot. Oh, acum părea timid la ea şi la Havok, cu aerul unui stăpân care îşi chema câinele de vânătoare preferat.

Şi deodată a fost furioasă. — Asta nu a fost o obligaţie! se răsti ea, frânându-se sălbatic direct în faţa lui. — Ne-ai abandonat – acolo, în acel blestemat de oraş străin! „Fă asta când este momentul potrivit”, şi aşa am'făcut! *Unde te-ai dus Hood? Şi*...

Şi apoi ea a ţipat, în timp ce uriaşul războinic a luat-o de pe şa cu un Braţ masiv şi a închis-o într-o îmbrăţişare sufocantă, iar nenorocitul râdea şi chiar Călătorul – blestemă prostul – zâmbea, deşi pentru a fi sigur că era un rânjet dur, atent, cum era clar' de cele jumătate de duzină de trupuri care zăceau în mijlocul sângelui şi măruntaielor în ierburi.

‘Vrăjitoare![1]

— Lasă-mă jos!

— Sunt uimit, urlă el, că Havok te-a suferit în tot acest drum!

‘Tos![1]

Asa că a scăpat-o. Făcându-i genunchii, lăsând-o în jos cu o lovitură în spate, fiecare os zdrăngăni. Ea s-a uitat la el.

Dar Karsa Orlong se întoarse deja şi îl privea pe Călător, care este timid; stătea pe cal. „Tu... eşti soţul ei atunci? Trebuie

să fi avut una pe undeva – niciun alt motiv pentru care să mă refuze pentru totdeauna. Foarte bine, vom lupta pentru ea, tu şi cu mine...

— Taci, Karsa! El nu este soţul meu şi nimeni nu luptă pentru mine. *Pentru că nu aparţin nimănui în afară de mine!* înţelegi? Vei înţelege *vreodată* ?

— Samar Dev a vorbit, spuse Traveller. „Ne-am cunoscut nu de mult, amândoi călătorind pe această câmpie. Am ales să călărim ca însoţitori. Sunt din Dai Hon, pe continentul Quon Tali...

Karsa mormăi. — Malazan.

Un răspuns din cap. — Mă numesc Călător.

— îti ascunzi numele.

— Ceea ce ascund începe doar cu numele meu, Karsa Orlong.

Ochii Toblakai s-au rărit la asta.

— Porţi tatuajele, continuă Traveller, ale unui sclav scăpat din ^ Seven Cities. Sau, mai degrabă, una recapturată. În mod clar, lanţurile nu te-au ţinut mult timp.

Samar Dev se ridicase şi acum îşi peria praful de pe haine. — Aceştia sunt Skathandi? a întrebat ea făcându-i un semn către cadavre. — Karsa?

Gigantul se întoarse de la studiul lui Malazan. — Idioţi, spuse el. — Caut răzbunare pentru regele mort, de parcă l-as fi ucis.

' 'Ai?[1]

'Nu.[1]

— Ei bine, spuse ea, măcar acum

voi avea un cal al meu.

Karsa se apropie de Havok şi îşi puse o mână pe gât. Trilurile fiarei se sfiară, iar buzele se dezlipiră pentru a dezvălui colţii prea lungi. Karsa râse. — Da, vechi prietene, miros a moarte. Când nu a fost niciodată aşa? Şi a râs din nou.

— Te ia, Karsa Orlong, ce sa întâmplat?

Se încruntă la ea. — Ce vrei să spui, vrăjitoare?

— L-ai ucis pe împărat.

— Am spus că o voi face, şi aşa am făcut. Făcu o pauză, apoi spuse: — Şi acum Malazânuf ăsta vorbeşte de parcă m- ar face din nou sclav.

— Deloc, spuse Traveller. — Se pare că ai trăit o viaţă plină de evenimente, Toblakai. Regret doar că probabil că nu voi auzi niciodată povestea ta, pentru că înţeleg că nu eşti genul vorbăreţ.

Karsa Orlong îşi dezveli dinţii, apoi se ridică în şa. — Călăresc spre nord/ spuse el.

— La fel ca şi mine, răspunse Călător.

Samar Dev â strâns ambii cai şi a legat o plumbă lungă de cel pe care a hotărât că nu îl va călăre, apoi s-a urcat m şaua celuilalt – un castron roşu cu spatele lat şi ochi dezinteresaţi. — Cred că vreau să merg acasă, a spus ea. — înseamnă că trebuie să găsesc un port, probabil pe coasta de vest a acestui continent.

Călătorul a spus: „Mă călăresc până în Darujhistan. Navele străbat lacul şi râul care curge spre coasta pe care o căutati. Aş saluta compania, Samar Dev.

— Darujhistan, spuse Karsa Orlong. „Am auzit de acel oraş. Sfidat Imperiul Malazan şi deci încă liber. O să văd singur.

— Bine atunci, se răsti Samar Dev. — Să mergem mai departe, până la următorul morman de cadavre – şi cu tine pentru companie, Karsa Orlong, nu ar trebui să dureze mult – şi apoi vom mergeja următorul şi aşa mai departe, pe tot acest continent. În Darujhistan! Oriunde este în numele lui Hood.

— O să văd, spuse Karsa din nou. — Dar nu voi sta mult. Şi a privit-o cu ochi brusc fioroşi. — Mă întorc acasă, vrăjitoare.

— Să-ţi faci armata, spuse ea dând din cap, cu nervii brusc furnicându-i în intestine.

„Si atunci lumea va da mărturie”.

'Da.[1]

După o clipă, cei trei au pornit, Karsa Orlong în stânga ei, Călător în dreapta ei, niciunul nu vorbeşte, totuşi erau istorii, volume ale trecutului, prezentului şi viitorului. între ei, se simţea ca o pagină mototolită de pergament, viaţa ei o mâzgălire minora.

Sus, sus, deasupra lor, un Corb Mare a fixat ochi supranaturali asupra celor trei siluete de dedesubt si a scos un strigăt pătrunzător, apoi şi-a înclinat aripile largi

de pânză neagră şi a alergat pe ún curent de vânt rece, care se repezi spre est.

Ea a crezut că ar putea fi moartă. Fiecare pas pe care a făcut-o a fost fără efort, un produs al voinţei şi nimic altceva – nicio schimbare a greutăţii, nicio balansare a picioarelor şi nici o flexie a genunchilor. Will a dus-o acolo unde căuta ea să meargă, în acel loc de lumină fără formă, unde nisipul alb strălucea orbitor de strălucitor sub ea, la distanta potrivită în care ar fi stat. Cu toate acestea, privind în jos, ea nu a văzut nimic din propriul ei corp. Fără membre, nici trunchi şi nicăieri în nicio parte nu-şi putea vedea umbra.

Voci zburau undeva înainte, dar ea nu era încă pregătită pentru ele, asa că a rămas acolo unde era, înconjurata de căldură şi lumină.

Pulsurile^ ca de la torţe care ardeau prin ceaţa deasă, s- au apropiat mcet, s-au deconectat de vocile zgomotoase şi acum văzu o linie de siluete care se îndreptau spre eă. Femei, cu capul înclinat în jos, cu părul lung pe faţă, goale, fiecare grea de sarcină. Focurile torţei pluteau peste fiecare, sori de mărimea unui pumn' în care flăcările curcubeului pâlpâiau şi se învârteau.

Salind a vrut să se retragă. La urma urmei, a fost copilul unei seminţe moarte. Născut dintr-un pântec al nebuniei. Nu avea nimic pentru aceste femei. Ea nu mai era o preoteasă, nu mai putea să

ofere binecuvântarea nimănui, nici un zeu şi mai puţin ea însăşi, oricărui copil care aştepta să se prăbuşească pe lume.

Cu toate acestea, acélé globuri de flacără clocotitoare – ea ştia că sunt sufletele celor nenăscuţi, ale celor nenăscuţi, iar aceste mame mergeau spre ea, cu scop, cu nevoie.

Nu-ţi pot da nimic! Pleacă de aici!

Totiişi au venit, cu feţele ridicate, dezvăluind ochii întunecaţi şi goali, şi păreau să nu o văd, chiar dacă, unul câte unul, treceau prin Salind.

Doamne, unele dintre aceste femei nici măcar nu erau umane.

Si pe măsură ce fiecare trecea prin ea, ea simţea viaţa copilului dinăuntru. Ea a văzut naşterea desfăşurându-se/a văzut creatura mică cu acei ochi' ciudat de Înţelepţi care păreau să aparţină fiecărui nou-născut (cu excepţia, poate, ai ei). Şi apoi ânii se grăbesc, copilul creşte, feţele luând forma pe care o vor purta la bătrâneţe...

Dar nu tot. Pe măsură ce mamă după mamă trecea prin ea, viitorul strălucea strălucitor, iar unii au murit mtr- adevăr repede. Scântei pline, pâlpâitoare, scăzând, clipind, întunericul intră în grabă. Şi la acestea, ea a strigat, plină de angoasă, chiar dacă nu éra timidă; a înţeles că sufletele parcurgeau nenumărate călătorii, dintre' care doar una putea fi cunoscută de un muritor – atât de multe , în nenumărate perturbări — şi că pierderea a aparţinut numai

altora, niciodată copilului' însuşi, căci în înţelepciunea sa inarticulată, inefabilă, înţelegerea era absoluta; trecerea vieţii care părea tragic' de scurtă ar putea fi durata perfectă, experienţa completă-

Alţii, însă, au murit în violenţă, iar aceasta a fost o crimă,' un ultraj împotriva vieţii însăşi. Aici, printre aceste suflete, era furie, şoc, negare. Era balustradă, zbatere, sfidare amară. Nu, únele decese au fost aşa cum ar trebui să fie, dar altele nu. De undeva, vocea unei femei a început să vorbească.

[1] Binecuvântaţi-i, ca să nu ñe luaţi.

[1] Binecuvântăţi-i, că încep în timpul lor şi că se termină în plinătatea lui.

- i, în numele Răscumpărătorului împotriva cruzilor culegători de suflete, luăton de viaţă.

- i Fiica Morţii, că ñecare viatá va ñ aşa cum este scris, căci pacea se naşte din desăvârşire, iar desăvârşirea refuzată – desăvârşirea oricărui potenţial, totul promis în viaţă – este o crima, un păcat, o condamnare la eternitate, damnare. Atenţie la cei care iau, utilizatorii! Placa ucigaşilor!

[1] Fi vin! Din nou şi din nou, ei culeg sufletele ...

Acea voce ciudată ţipă acum şi Salind a căutat să fugă, dar toată voinţa dispăruse. Era prinsă în acest singur loc, în timp ce mama după mamă pătrundea în ea, cu ochii negri şi larg, cu gurile căscate mtr-un cor de tipete, teroare plângătoare, frică zdrobitoare, pentru

copiii lor nenăscuţi...

Deodată auzi din nou vocile zgomotatoare, chemând-o, invitând-o să intre. . în ce?

Sanctuar.

Cu un strigăt smulgându-i din gât, Salind s-a îndepărtat, a alergat spre acele voci...

Şi şi-a deschis ochii. Lumină slabă a lumânărilor o înconjura. Ea stătea întinsă pe un pat. Vocile o îmbrăţişară din toate părţile şi, clipind, a căutat să se ridice.

Atât ae slab-'

Un braţ i-a alunecat în spatele umerilor, a ajutat-o să se ridice în timp ce pernele erau împinse dedesubt. Se uită în sus la o faţă familiară, străină. — Şpinnock Durav.

El a dat din cap.

Alţii se ridicau la vedere acum. Femeile Tiste Andii, toate în veşminte întunecate şi fără formă, cu ochii abătuţi, când au început să iasă din cameră, luându-şi cântecul cu ele.

Acele voci – atât de grele, atât de solide – au aparţinut cu adevărat ale acestor femei? Era uluită, pe jumătate neîncrezătoare, şi totuşi. .

— Aproape' că ai' murit, spuse Şpinnock Durav. — Vindecătorii te-au chemat înapoi — preotesele.

‘Dar de ce?[1]

Zâmbetul lui era ironic. — Am cerut o favoare sau două. Dar cred că, odată ce te-au asistat, a fost mai mult. O obligaţie, poate. La urma urmei, eşti o soră

preoteasă — oh, logodită cu un alt ascendent, destul de adevărat, dar asta nu conta. Sau, şi el zâmbi din nou, aşa s-a dovedit.

Da dar de ce? De ce m-ai adus înapoi? Nu vreau – oh, ea nu a putut duce la capăt acel gând. înţelegând acum, în sfârşit; cât de mare este păcatul sinuciderii – desigur, nu ar fi fost asta, nu-i aşa? Sa fi scăpat pur şi simplu, luat de orice boală a afectât-o. Nu era un fel de înţelepciune să te predai?

— Nu, mormăi ea, nu este.

— Salind?

„A binecuvânta”, a spus ea, „înseamnă să dai o speranţă. E suficient? Să sfinţi dorinţa de noroc, o viaţă împlinită? Ce poate realiza?

Îi studia chipul. — înaltă preoteasă, spuse el acum zdruncinat, ca şi cum ar fi încercat cu adevărat un răspuns,

E

rin binecuvântare, cumperi un moment de pace, în cel inecuvântat, în cel pentru care se cere binecuvântare. Poate că nu durează, dar cadoul pe care îl oferi, ei bine, valoarea lui nu se estompează niciodată.

Ea întoarse capul, privi în altă parte. Dincolo de lumânări, ea văzu un zid înghesuit cu hieroglife andiene şi o procesiune de figuri pictate, toate îndreptate într-un singur sens, spre unde stătea imaginea unei femei cu spatele întors, negând toţi cei care o implorau. O mamă care îşi respinge copiii – a putut vedea cum artista se luptase cu toate

acele feţe răsturnate, cu disperarea şi angoasa răsucindu-le – pictate în lacrimi, da.

— Trebuie să mă întorc, spuse ea.

'înapoi? Unde?[1]

— Tabăra, locul pelerinilor.

— încă nu eşti suficient de puternică, Mare Preoteasă.

Cuvintele *ei* către el îl dezbrăcaseră pe ale lui folosind
numele ales de ea. O vedea acum ca pe o Mare Preoteasă. Ea a simţit un strop de pierdere la asta. Dar acum nu era momentul să ne gândim la semnificaţia unor astfel de lucruri. Spinnock Durav avea dreptate' – era prea slabă. Chiar şi aceste gânduri au epuizat-o. — De îndată ce pot, spuse ea.

'Desigur.[1]

— Sunt în pericol.

— Ce vrei să fac?

în cele din urmă, se uită înapoi la el. 'Nimic. Asta îmi aparţine. Şi Seerdomin.

Ea pomenirea acestui nume, Tiste Andii tresări. 'Mare preoteasă-'

— Nu mă va respinge din nou.

'El lipseste.'

'Ce?'

— Nu-l pot găsi. îmi pare rău, dar sunt destul de sigur că nu mai este în Black Coral.

— Nu contează, spuse ea, luptându-se să-şi creadă propriile cuvinte. 'Nu conteaza. Va veni când va fi nevoie de el. îşi dădea seama că Spinnock Durav era sceptic, dar nu-l va

mustra pentru asta. „Măscumpărătorul m-a adus la limita morţii”, a spus ea, „să-mi arate de ce era nevoie. Pentru a-irii arăta de ce era nevoie de mine. Ea făcu o pauză. — Sună arogant? Da, nu-i aşa?

Oftat îi era zdrenţuit. El a stat. — Mă voi întoarce să vă verific, Mare Preoteasă. Deocamdată, dormi.

Oh, ea îl jignise, dar cum? — Stai, Spinnock Durav...

— Este în regulă, spuse el. — M-ai citit greşit. Ei bine, poate nu în totalitate. Ai vorbit despre dumnezeul tău care iţi arăta ceea ce era nevoie – ceva la care Tiste Andii tânjim vreodată, dar nu vom realiza vreodată. Atunci te îndoieşti de tine. Aroganţă? Abis dedesubt, Mare Preoteasă. Aşa 'te simţi când Mântuitorul te *binecuvântează* ?

Apoi a rămas singură în cameră. Flăcările lumânărilor tremurând în urma plecării lui Spinnock Durav, lumina agitată făcând figurile să se zvârcolească pe pereţi.

Totuşi, mama stătea în picioare, se întoarse.

Salirid simţi o întorsătură de furie. Binecuvântează-ţi copiii Mamă Întunecată. Au suferit destul de mult Spun asta în semn de recunoştinţă propriilor voastre preotese, care mi-au redat viaţa. O spun în numele răscumpărării. Binecuvântează-ţi copiii femeie.

Lumânările s-au aşezat din nou, cu flăcările înalte, imune la agitaţiile blânde

ale lui Salind. Nicăieri în această cameră nu era întuneric şi asta, îşi dădu seama, era un răspuns suficient.

Sângele vechi stropit pe pereţi era negru, dornic să înghită lumina felinarului. Praful' se prelingea încă din fracturile de stres din tavanul înclinat, amintindu-i lui Seerdomin că o jumătate de munte stătea deasupra lui. Nivelurile superioare ale donionului au fost zdrobite, prăbuşite, dar încă s-au aşezat chiar şi după tot acest timp. Poate că, în curând, aceste tuneluri inferioare aveau să cedeze, iar ruinele masive de pe stânca scobită s-ar înclina pur si simplu şi s-ar aluneca în mare.

Între timp, existau aceste coridoare neluminate, curbate, cu catarame, un labirint haotic în care nu-i aparţinea nimănui, şi totuşi amprentele de cizme urmăreau

g

raful gros şi pietros. Jefuitori? Poate, deşi Seerdomin ştia ine ca se' găsesc puţine la aceste niveluri inferioare. Mersese pe aceste trasee de multe ori, făcând tot ce putea pentru diverşii prizonieri ai Văzătorului Pannion, deşi nu era niciodată suficient – nu, niciodată suficient.

Dacă exista un blestem, un fel de blestem cel mai vicios, prin care o persoană decentă se găsea într-o sclavie inevitabil faţă de o creatură a răului pur şi neatenuat, atunci Seerdomin îl trăise. Decenţa nu era scutibilă. Onoarea pur

timidă; a urmărit fără încetare crimele împotriva umanităţii. Şi în ceea ce priveşte datoria, ei bine, părea din ce în ce mai'mult singura scuza a dispreţuitorului moral. El nu a oferit niciunul dintre acestea în apărarea lucrurilor pe care le făcuse la ordinul stăpânului sau. Nici nu ar vorbi despre constrângere, despre dorinţa de înţeles de a rămâne în viaţă sub ameninţarea constrângerii mortale. Niciuna dintre acestea nu a fost suficientă. Când au fost comise crime de netăgăduit, justificarea era actul unui laş. *Şi laşitatea noastră a fost cea care a permis astfel de crime în primul rând.* Niciun tiran nu ar putea prospera acolo unde fiecare subiect a spus *nu .*

Tiranul prosperă când primul prost salută.

El a înţeles bine că mulţi oameni se bucurau de astfel de societăţi – au existat tovarăşi Seerdomin, cei mai mulţi dintre ei de fapt, care se delectau cu frica şi ascultarea pe care frica le comanda. Şi asta era ceea ce îl'condusese aici, urmărind un vechi servitor al Văzătorului, care se îndreptase pe furiş în ruinele vechiului donjon. Nu, nu un jefuitor. O conspiraţie sordidă era în curs, Seerdomin era sigur de asta. Supravieţuitorii unui coşmar caută să-l hrănească pe altul. Omul acela nu va fi singur odată ce va ajunge la destinaţie.

A închis încă o dată obloanele

lanternei şi a continuat.

Soldaţii Malazan muriseră aici, împreună cu ai lui Pannion. ' Seguleh trecuse printre rândurile paznicilor palatului. Seerdomin aproape că auzea ecourile acelui măcel, strigătele muribunzilor, pledoariile disperate împotriva accidentului crud, ciocnirea înţepătoare a armelor. A ajuns la un set de trepte care duceau în jos. Dărâmăturile fuseseră îndepărtate. De undeva de jos se auzi murmurul de voci.

Nu puseseră nicio gardă, o dovadă a încrederii lor şi, în timp ce cobora pe furiş, distinge strălucirea felinarelor care emanau din celula de jos.

Această ^cameră fusese cândva acasă celui numit Toc cel Tânăr. înlănţuit de un perete, la îndemâna mamei monstruoase a Văzătoarei. Darurile de milă ale lui Seerdomin îl uscaseră probabil ca picăturile de acid pe bietul om. Mai bine să-l fi lăsat să înnebunească complet, scăpând în acea lume nevăzută în care totul era atât de stricat, încât reparaţia era imposibilă. încă simţea mirosul matronei K'Cham.

Vocile deveneau distinse – trei, poate patru conspiratori. Auzea entuziasmul, bucuria dulce, împreună cu importanţa obişnuită de sine, cântecele celor care se jucau cu vieţi — era la fel în toată lumea, în fiecare istorie, mereu la fel.'

îşi zdrobise indignarea cu atât de mult timp în urmă, a fost o luptă să-l trezească în viaţă încă o dată, dar avea

nevoie de ea. Sfârâitor, dar greu, controlat, peremptoriu. La trei paşi de podea, încă m întuneric, îşi scoase încet tulwarul. Nu conta ce discutau. Nici nu conta dacă planurile lor erau jalnice, sortite eşecului. însuşi actul a trezit în Seerdomm inima crimei,' astfel încât acum a tamburat prin el, tuns de dispreţ şi dezgust, gata să facă ceea ce era nevoie.

Când a păşit pentru prima dată în cameră, niciunul dintre cei patru aşezaţi la masă nu a băgat de seamă, permiţându-i să mai facă un j>as, suficient de aproape pentru a-şi trimite arma cu lama largă prin prima fată care se ridica spre el, tăind-o în jumătate. Atacul lui de întoarcere a fost o leagăn înapoi în buclă, tăind gâtul bărbatului din dreapta, care, trântindu-se în picioare, părea să-şi ofere gâtul la marginea tăietoare ca un sacrificiu de bună voie. În timp ce capul i s-a prăbuşit, corpul împiedicându-se în timp ce se dădea înapoi peste scaun, Seerdomin apucă o margine a mesei şi o răsturnă în aer, lovindu-l în bărbatul din stânga, care căzu sub greutatea mesei. Lăsând un bărbat chiar vizavi de Seerdomin.

Ochi rugători, o mână care zbârnâie la pumnalul ornamentat de la centură, dând înapoi...

Nu destul de repede, în timp ce Seerdomin înainta şi-şi legăna tulwarul greoi în jos, tăind antebraţele ridicate şi cioplind în partea superioară a pieptului

bărbatului, prin clavicula şi pe o parte a sternului. Marginea sa blocat la. a patra coasta, forţându-l pe Seerdomin să dea în libertate cadavrul. Apoi s-a' întors către ultimul conspirator.

Serviciul vechi al palatului. Scuipat pe Duze, mirosul de urină urcându-se ca aburul. ‘Nu vă rog-[1]

— Mă cunoşti, Hegest?

O încuviinţare rapidă din cap. — Un om de onoare – ce ai făcut aici... '

„Sfidează ceea ce te-ai aştepta de la un om onorabil şi tocmai această aşteptare te' eliberează să comploţi şi sa complotezi. Vai, Hegest, aşteptările tale au fost greşite. Fatal asa. Black Coral este'în pace, pentru prima data în decenii – eliberat de teroare. Şi totuşi te enervezi, visând fără îndoială la vechiul tău post, la toate excesele pe care ai avut privilegiul să le posezi.

„Mă arunc peste mila Fiului întunericului...”

— Nu te poţi arunca atât de departe, Hegest. Am de

g

ând să te omor, aici, acum. O j>ot race repede sau încet, 'acă îmi răspunzi la întrebări, iţi voi acorda mila pe care nu i-ai cruţat niciodată pe alţii. Dacă refuzi, îţi voi face aşa cum ai făcut cu multe, multe victime – şi da/îmi amintesc bine. Cş soartă va fi, Hegest?

— Îţi voi spune totul, Seerdomin. În schimbul vieţii mele.

— Viaţa ta nu este moneda acestei înţelegeri.

Bărbatul a început să plângă.

— Destul de asta, mârâi Seerdomin. — Astăzi, sunt ca cândva, Hegest. Spune-mi, ţi-au înmuiat inima lacrimile victimelor tale? Nu, nici o dată. Aşa că şterge-ţi faţa. Şi dă- mi răspunsul tău.

Şi aşa a făcut omul, iar Seerdomin a început să-şi pună întrebări.

Mai târziu, şi fidel cuvântului său, Seerdomin a arătat milă, în măsura în care acel cuvânt însemna ceva atunci când ia viaţa altcuiva şi ştia bine că nu însemna mare lucru. Şi-a curăţat arma pe mantia lui Hegest.

Atunci era el diferit de proştii ăştia? Existau nenumărate căi pe care le putea lua care l-âr conduce să afirme contrariu^ fiecare torturat şi calomniat cu înşelăciune. Fără îndoială, îşi spuse în timp ce îşi făcuse drumul, ceea ce făcuse a pus'capăt cu ceva, m timp ce ceea ce plănuiseră aceşti proşti era începutul a altceva, ceva urât şi sigur că va vărsa sânge nevinovat. Prin această măsură, crima lui a fost cu mult mai mică dintre cele două. Atunci de ce s-a simţit sufletul pătat, stricat?

Raţionamentul convingător ar putea duce un om, pas cu pas'logic, în groază. Acum purta cu el o listă de nume, detaliile sordide ale unui plan de alungare a Tistei Andii şi, deşi ştia că este sortit să eşueze, a-l tasa liber înseamnă' a invită haos şi mizerie. Şi aşa va trebui să

omoare din nou. În linişte, să nu dezvălui nimic nimănui, pentru că acesta era uri act de ruşine. Pentru felul lui, pentru oameni şi înclinaţiile lor stupide şi vicioase.

Cu toate acestea, riu voia să fie mâna justiţiei, căci acea mână era mereu sângeroasă şi adesea nediscriminată, predispusă la excese de tot felul.'

Cel mai crud detaliu dintre tot ce aflase în această noapte era că această reţea de conspiraţie a ajuns la tabăra de pelerini. Hegest nu ştia cine sunt jucătorii acolo, dar era clar că aceştia erau' importanţi, poate chiar esenţiali.
Seerdomin va trebui să se întoarcă în tabără şi chiar gândul l-a îmbolnăvit.

Salind, Marea Preoteasă, a fost ea unul dintre conspiratori? A fost acest act de uzurpare în inima sa unul religios? Nu ar fi prima dată când o religie sau un cult s-ar aprinde cu focul certitudinii auto-îndreptăţite şi al zelului puritan, ducând la conflicte îngrozitoare si' nu ar fi auzit – de mai multe ori – afirmaţia îndrăzneaţă că Fiul întunericului nu avea revendica' asupra regiunii din afara Nopţii? O noţiune absurdă, da, una de neapărat, spre care convergeau fanaticii foarte amabili, cu pumnii strânşi în aer.

De o vreme, el a cultivat credinţa că nu era unic în aprecierea lui pentru domnia Tiste Andii şi respectul pentru înţelepciunea afişată din nou şi din nou de Fiul întunericului. Darul păcii şi stabilităţii, regulile de drept sigure şi fără

ambiguitate' impuse de un popor a cărui civilizaţie s-a întins pe zeci de mii de ani – chiar mai mult dacă zvonurile erau deloc exacte. Cum ar putea vreun om să înfrunte acest dar?

Mulţi au făcut-o, acum era clar. Noţiunea de libertate ar putea face chiar şi pacea şi ordinea să pară apăsătoare, să genereze suspiciunea cu privire la un scop ascuns, o înşelăciune vasta, o infracţiune nespecificata săvârşită dincolo de cunoştinţele umane. Acesta a fost un mod generos de a privi;' alternativa era să recunoaştem că oamenii erau intrinsec în conflict, blestemaţi cu dependenţe achizitive ale spiritului.

Ajunse la rampa abruptă care ducea la intrarea bine ascunsă în tuneluri, şobolanii zburând din calea lui şi ieşi în aerul mai cald şi mai uscat al Nopţii. Da, ar trebui să meargă în tabără de pelerini, dar nu acum. Acest lucru ar necesita ceva planificare. În plus, dacă ar putea exciza cancerul din oraş, atunci conspiratorii de acolo s-ar găsi izolaţi, neputincioşi şi incapabili să realizeze ceva. Putea apoi să se ocupe de ei la îndemâna lui.

Da, acesta a fost un curs mai bun. Rezonabil şi metodic, aşa cum ar trebui să fie dreptatea. Nu a evitat în mod deliberat o astfel de călătorie.

Mulţumit de aceste argumente, Seerdomin şi-a propus să-şi înceapă noaptea de măcel şi aici, în acest oraş, noaptea a fost fără sfârşit.

Şobolanii l-au privit plecând. Au simţit mirosul de sânge de pe el şi mai mult de unul fusese martor la măcelul mult dedesubt, iar unii dintre aceştia se îndepărtau acum de ruină, îndreptându-se spre lumea luminii zilei dincolo de giulgiu.

Invocat, da, de stăpânul lor, cel cunoscut drept Monkrat, un nume destul de amuzant, implicit dispreţuitor şi batjocoritor. Ceea ce niciunul dintre asociaţii bărbatului nu a înţeles cu adevărat era adevărul care stătea la baza acestui nume. *Monkrat, da. Călugărul şobolanilor, preot şi vrăjitor, prestigiu şi liant de spirite. Radeţi şi râdeţi dacă doriţi. . pe riscul tău.*

Eliberarea îşi găsise un inamic şi ar trebui făcut ceva în privinţa asta.

Oraşul Bastion stătea ghemuit deasupra vastului lac pe moarte/cu pereţii lui stâlpi şi ghemuiţi, negri, sfişi şi striaţi de un fel de ulei. Coabele şi căsuţele din jurul' zidulíii fuseseră arse şi apoi distruse,' epava carbonizată împrăştiată pe panta care ducea la drumul pietruit. Deasupra crenelurilor atârna fum, gros şi îmbătrânit.

Legănându-şi mâinile bătute – năiţel'e slăbite în jurul lor – Nimander îşi miji ochii spre oraş si porţile lui căscate. Fără paznici la vedere, nici o singură figură pe pereţi. Cu excepţia fumului, oraşul părea lipsit de viaţă, abandonat.

Călărind alături de el în faţa coloanei

lor modeste, Skintick a spus: „Un nume precum „Bastion” invită imagini cu apărători feroce, plini de tot felul de arme, suspicioşi de fiecare străin care urcă spre porţi. Deci, adăugă el oftând, trebuie să fim aici martori la binecuvântată indolenţă a lui Saemankelyk, sângele dulce al Zeului Muritor.

Amintiri din timpul petrecut în compania zidarului gigant îl bântuiau încă pe Nimander. Părea că era blestemat de întâmplări lipsite de rezoluţie, fiecare viată trecându-i în cale lăsând un val învolburat de mistere în care se zvârnea, pe jumătate înecându-se. Jaghut, Gothos, doar a înrăutăţit lucrurile, o creatură a unei vechi vechi timpuri care căuta să se folosească de ele, cumva, din motive pe care nu fusese prea interesat să le explice.

De când l-am eşuat.

Mirosul de sáré putrezită umplea aerul şi puteau vedea apartamentele albite întinzându-se de pe vechiul ţărm, docuri înalte şi uscate deasupra buruienilor care şe luptau, bărci de pescari întinse pe lateral, mai departe. În stânga lor, în interior, fermele erau vizibile printre rânduri ae sperietoare, dar părea că nu mai traia nimic acolo – plantele erau negre şi ofilite, sutele de siluete înfăşurate nemişcate.

S'-au apropiat mai mult de arcadă şi tot nu era nimeni în vedere.

— Suntem urmăriţi, spuse

Skintick.

Nimander dădu din cap. El a simţit la fel. Ochi ascunşi, ochi avid.

— De parcă am făcut exact ce au vrut ei, continuă Skintick, cu vocea scăzută, livrându-l pe Clip direct la blestemul lor Abject Templu.

Asta a fost cu siguranţă posibil. — Nu am de gând să-l predau – ştii asta.

— Deci ne pregătim să pornim război împotriva unui întreg oraş? O preoţie fanatica şi un zeu?

Rânjind, Skintick a slăbit sabia de lângă el.

Nimander se încruntă la el. — verişoara, nu-mi amintesc să fi avut aşa poftă de sânge.

— Oh, sunt la fel de reticent ca tine, Nimander. Dar simt că am fost împins suficient de mult. E timpul să împingeţi înapoi, atata tot. Totuşi, acea deteriorare a mâinilor tale mă îngrijorează.

„Aranatha a făcut tot ce a putut – voi fi bine". El nu a explicat cum rănirea s-a simţit mai mult spiritual decât fizic. Aranatha vindecase îritr-adevăr oasele zdrobite, carnea sfărâmată. Cu toate acestea, el încă le-a legănat ca schilod, iar în visele sale noaptea s-a trezit prins în amintirile acelui bloc greu de obsidian alunecat peste vârfurile degetelor, durerea, sângele care ţâşneşte – şi se trezise alunecos de transpiraţie, cu mâinile balpitânte. .

Aceleaşi mâini care o sugrumaseră pe Phaed – aproape luându-i viaţa. Durerea se simţea ca o pedeapsă, iar acum, în oraşul dinaintea lor, credea că ei vor cunoaşte încă o dată violenţa, eliberând moartea cu un har teribil.'

S-au frânat înaintea arcadei porţii. Sigiliile înghesuiau uşile de lemn, vopsite cu aceeaşi vopsea groasă, neagră, care strică pereţii de ambele părţi.

Nenanda vorbi de pe banca' vagonului. ‘Ce aşteptăm? Nimander? Să terminăm cu asta.[1]

Skintick s-a răsucit în şa şi a spus: — Răbdare, frate. Aşteptăm petrecerea oficială de bun venit. Uciderea va trebui să vmă mai târziu.

Kallor coborî din spatele vagonului şi se îndreptă spre poartă. — Aud cântând, spuse el.

Nimander dădu din cap. Vocile erau îndepărtate, ajungând la ele în valuri slabe care ieşeau din inima oraşului. Nu se auzeau alte sunete, aşa cum ne-am aştepta de fa o aşezare aglomerată şi înfloritoare. Şi prin arcadă nu putea vedea decât străzi goale si fetele' plictisitoare ale clădirilor blocate, cu obloanele închise la fiecare fereastră.

Kallor continuase mai departe, în umbra porţii şi apoi ieşise pe strada largă de dincolo, unde se opri, cu privirea aţintita pe ceva din stânga lui.

— Atât de mult pentru petrecerea de bun venit, spuse Skintick, oftând. — Să intrăm, Ni shy; mander?

Din spatele lor sş auzi vocea melodică a Aranatei. — Fiţi atenţi, verişoare. întregul oraş este Templul Abject.

Nimander şi Skintick se întoarseră la asta.

— Mama să ne binecuvânteze, şopti Skintick.

— Ce efect va avea asta asupra noastră? a întrebat-o Nimander. — Va fi la fel ca în sat în noaptea aceea?

— Nu, nimic de genul ăsta nu s-a trezit încă. Apoi clătină din cap. — Dar va veni.

— Şi poţi să ne aperi? întrebă Nenanda.

'Vom vedea.'

Skintick şuieră pe sub răsuflare şi apoi spuse: — Acum, asta e liniştitor.

— Nu contează, răspunse Nimander. Trecându-se, îşi strânse strânsoarea frâielor şi cu o uşoară apăsare a picioarelor şi-a călăuzit calul îri oraş. Ceilalţi se trântiră în mişcare în spatele lui.

' Venind lângă Kallor, Nimander urmă privirea bătrânului pe strada laterală şi văzu ceea ce îi captase atât de mult atenţia. Ruina unui mecanism enorm a umplut strada la o sută'de paşi mai jos. Părea să fi venit din cer sau să fi căzut de pe acdperişul clădirii cel mai apropiat de peretele exterior – luând' cu ea cea mai mare parte din peretele din faţă. Fierul răsucit îi umplea burta căscată, acolo unde fuseseră rupte foi turtite, nituite.

Bucăţi mai mici ale maşinii împrăştiau pietruiala, ca nişte' fragmente de armură, fierul de un albastru ciudat, aproape strălucitor.

— Ce în Abiss este asta? întrebă Skintick.

— Arata K[1] Chain Che'Malle, spuse Kallor. „Dar ei nu ar oferi zei, fie timid, fie altfel. Acum sunt curioasă," şi spunând aşa, şi-a dezvăluit dinţii într-un zâmbet neîndreptat nimănui de faţă – ceea ce, a decis Nimander, era un lucru bun.

— Aranatha spune că întregul oraş este sfinţit.

Kallor aruncă o privire. — Am încercat odată asta pentru un întreg imperiu.

Skintick pufni. — Cu tine ca centru de închinare?

'Desigur.

— Si a eşuat?

Kaflor ridică din umeri. „Totul eşuează, în cele din urmă". Şi a pornit pentru o examinare mai atentă a maşinii ruinate/

— Chiar şi conversaţie, mormăi Skintick. — Ar trebui să-l urmăm?

Nimander clătină din cap. 'Lasa-l. Dacă oraşul este un templu, atunci trebuie să existe un altar – probabil undeva la mijloc.

— Nimander, am putea face tot ce vor ei să facem, mai ales aducându-l pe Clip la acel altar. Cred că ar trebui să găsim un han, unde să ne odihnim. Putem apoi să recunoaştem si să vedem ce ne aşteaptă.

Se gândi la asta o clipă, apoi dădu din cap. 'Bună idee. îndruma-te, Skin, vezi ce poţi găsi.

Au continuat pe stradă principală care ducea de la poartă. Casele păreau lipsite de viaţă, magazinele de la parter goale, abandonate. Glife acopereau fiecare perete şi uşă, răspândite de la fiecare fereastră cu obloane până cât putea ajunge o mână dacă cineva se apleca. Scrisul părea să înregistreze o frenezie a revelaţiei, sau nebunie, sau ambele.

La o jumătate de duzină de clădiri, Skintick găsi un han, închis ca orice altceva, dar descălecă şi se apropie de porţile curţii. O împingere i-a făcut larg şi Skintick s-a uitat mapoi zâmbind.

Butucii vagonului scârţâiau în şanţurile uzate din cadrul porţii m timp ce Nenandao ghida înăuntru. Complexul de dincolo abia era suficient de mare pentru a găzdui un singur vagon pe banda sa circulară care trecea, mai întâi, pe lângă grajduri şi apoi pe lângă faţă. intrare cu trei trepte la pensiune. O uşă parţial subterană din stânga uşilor principale ducea probabil' în camera de bar. În centrul rundei se afla o fântână căptuşită cu piatră – plină de cadavre umflate.

Zâmbetul lui Skintick s-a stins când a văzut acest detaliu. Virmele morţi învăluiau fântâna. — Să sperăm, îi spuse el lui Nimander, mai e o pompă înăuntru. . trage dmtr-o sursă diferită.'

Nenanda pusese frâna şi acum a

căzut jos, uitându-se la cadavre. — Oaspeţi prea timizi?

— Asta se întâmplă când nu plătiţi.

Nimander descalecă si îi aruncă lui Skintick o privire de avertizare, dar vărul sau nu a observat – sau a ales să nu facă, pentru că a continuat apoi: — Sau toate paturile au fost luate. Sau o interdicţie de a bea orice altceva în afară de kelyk – clar că nu plăteşte să te plângi.

— Destul, spuse Nimander. — Nenanda, poţi să verifici grajdurile – sa vezi dacă există hrană şi apă curată. Skintick, hai să intrăm eu şi tu înăuntru.

I-a întâmpinat un foaier spaţios, bine amenajat, cu o cabină imediat în dreapta, acoperită de un tejghea lustruit. Uşa cu panou îngust, aşezata în peretele am spate, era închisă. În stânga era ún vestiar cu două feţe şi lângă acesta intrarea scufundată în camera de baie. Un' coridor era direct în faţă, care ducea la camere, iar o scară abruptă urca la următorul nivel unde, probabil, se puteau găsi mai multe camere. îngrămădite pe podea, la picioarele scărilor, era lenjerie de pat, cea mai mare parte pata tă întuneric.

— Au dezbrăcat camerele, observa Skintick. — A fost atent.

— Bănuiesti că ne-au pregătit locul ăsta?

— Cu cadavre în fântâna şi cearşafuri pătate de icor? Probabil. Este rezonabil să rămânem pe strada

principală care duce, iar acesta a fost primul han la care ajungeam. Făcu o pauză, privind în jur. „Evident, există multe modalităţi de pregătire pentru oaspeţi. Cine poate înţelege culturile umane, oricum?

Afară, Nenanda şi ceilalţi despachetau căruţa.

Nimander se diise la intrarea în bar şi se abătu să privească înăuntru. întunecat, aeryl gros cu parfumul înţepător şi dulce-amar al kelvk. Il auzea pe Skintick urcând scările, hotărându-l să-l lase. Un pas în jos, pe podeaua de rumeguş. Mesele şi scaunele fuseseră toaţe împinse într-o parté într-o grămadă întâmplătoare. În spaţiul deschis lasat în spate, podeaua era groasă de pete si aglomerări coagulate care îi aminteau lui Nimander de bălegar dintr-o tarabă. Nu bălegar, totuşi ştia asta.

A explorat în spatele barului şi a găsit şiruri de sticle şi ulcioare de lut prăfuite, vin şi bere.' Paharele care conţineau kelyk erau împrăştiate pe podea, unele dintre ele rupte, altele încă plângând lichid întunecat.

Uşa exterioara se deschise şi Nenanda păşi înăuntru, cu o mână în mâna săbiei. O privire rapida în jur, apoi întâlni privirea lui Nimander şi ridică din umeri. — Cred că te-am auzit.

— Grajdurile?

— Aprovizionat suficient, pentru câteva zile măcar. Există o pompă manuală şi un jet peste jgheaburi. Apa

mirosea acru, dar în rest bine — caii nu au ezitat, în orice caz. A intrat cu paşi mari înăuntru. — Cred că trupurile alea din fântână, Nimander – mor de prea mult kelyk. Bănuiesc că fântâna a fost de fapt uscata. Obişnuiau să-i arunce pe cei care au murit, aşa cum au murit.

Nimander se întoarse spre uşa care ducea în foaier.

Desra şi Kedeviss îl transportaseră pe Clip înăuntru, aşezându-l 'pe podea. Skintick era pe scări, la câţiva pasi în sus de movila de aşternuturi murdare. Stătea sprijinit de o balustradă, urmărind cum cele două femei se ocupau de Clip. Văzându-l pe Nimander, a spus: „Nimic decât gândaci si ploşniţe în camere. Totuşi, nu cred că ar trebui să le folosim — există un miros ciudat acolo sus, deloc plăcut.

— Camera asta ar trebui să funcţioneze, spuse Nimander în timp ce se apropia să se uite' în jos la Clip. ‘Vreo schimbare?[1] el a intrebat.

Desra ridică privirea. ‘Nu. Aceeaşi febră uşoară, aceeaşi respiraţie superficială.

Ar'anatha intră, se uită în jur, apoi se duse la cabină, ridică tejgheaua cu balamale şi păşi. A încercat zăvorul de pe uşa panoului şi când s-a deschis, a dispărut în camera din spate.

Un mormăit de la Skintick. — Ai nevoie de dulapul cu apă?

Nimander şi-a frecat faţa, si-a îndoit degetele pentru a uşura durerea,' iar

apoi, când a sosit Nenanda, a spus: „Skintick şi cu mine vom pleca acum. Voi restul. . Ei bine, am putea' avea probleme oricând. Şi dacă facem, unul dintre noi va încerca să se întoarcă aici...

— Dacă dai de necazuri, spuse Aranatha din cabină, vom sti.

Oh? Cum? ‘în regulă. Nu ar trebui să fim mult timp.

îşi aduseseră toate echipamentele în camera, iar Nimander se uită acum la Desra şi apoi la celelalte femei, care începură să-şi despacheteze armele, mănuşile de lanţ fine si mânuşile de poşta. El i-a privit când se pregăteau de lupta şi nu â spus nimic în timp ce suferinţa îl cuprinse. Nimic din toate acestea nu era corect. Nu fusese niciodată corect. Şi nu putea face nimic în privinţa asta.

Skintick ocoli aşternutul şi, trăgând de braţul lui Nimander, îl conduse înapoi afară. — Vor fi bine, spuse el. — Suntem îngrijorat pentru noi.

'Ne? De ce?'

Skintick doar zâmbi.

Au trecut prin poartă şi au ieşit din nou j>e strada principală. Căldura de la mijlocul după-amiezii facea aerul lent, enervant. Cântarea slabă părea să-i invite în inima oraşului. O privire schimbată; apoi, ridicând din umeri din partea lui Skintick, porniră.

— Maşina aia.

— Ce zici, Skin?

'De unde crezi că a venit? Părea ca

doar. . a apărut, chiar deasupra uneia dintre clădiri, apoi a căzut, zdrobind totul în cale, terminând cu el însusi. Iti aminteşti pompele acelea vechi, cele de sub strada Dreth din oraşul Malaz? Withal i-a găsit în acele tuneluri pe care le-a explorat? Ei bine, ne-a dus într-un tur...

— îmi amintesc, Skin.

„îmi amintesc de acele maşini – toate angrenajele şi tijele, felul în care toate componentele metalice s-âu îmbinat atât de inteligent, de ingenios – nu îmi pot imagina mintea care ar putea gândi astfel de construcţii.

— Despre ce sunt toate astea, Skin?

— Nimic prea mult. Mă întreb dacă acel lucru are cumva legătura cu sosirea Zeului muribund.

— Cum te-ai conectat?

— Şi dacă ar fi fost ca un skykeep? O versiune mai mică, evident. Ce se întâmplă daca Dumnezeul pe moarte ar fi *înăuntrul* ei? Un accident a doborât-o, localnicii l-au scos afară. Dacă maşina aia ar fi un fel de tron?

Nimander s-a gândit la asta. O idee curioasă. Andarist explicase odată că skykeeps – precum cel pe care Anomander Rake îl pretindea ca fiind al său – nu erau o creaţie a vrăjitoriei şi, într-adevăr, cetăţile plutitoare erau ţinute în sus prin manipulări arcane ale tehnologiei.

K'Chain Che'Malle, spusese Kallor. în mod clar, el făcuse aceeaşi legătură

timidă ca şi Skintick.

— De ce âr avea un zeu nevoie de o maşinărie? întrebă Nimander.

'De unde sa stiu? Oricum, acum e stricat.

Au ajuns la o intersecţie largă. Clădirile publice dominau fiecare colţ, arhitectura deosebit de utilitara, de

g

arcă cultura care o crease ar fi lipsită de fler creativ, ilifele au făcut o mâzgălire nebună pe pereţii altfel neîmpodobiţi, unele dintre simboluri îl surprind acum pe Nimander ca fiind asemănătoare cu acel mecanism distrus.

Artera principală continua pe încă două sute de paşi, vedeau, deschizându-se spre o rundă întinsă. La capătul îndepărtat se ridica cea mai impunătoare structură pe care o văzuseră până acum.

— Iată, spuse Skintick. — Abjectul. . altar. Cred că de aici vine cântarea.

Nimander dădu din cap.

— Ar trebui să ne uităm mai atent?

El a dat din nou din cap. — Până când se întâmplă ceva.

— A fi atacat de o mafie furioasă contează? întrebă Skintick.

Siluete se năpusteau în rotund, goale, dar cu armele în mână pe care le fluturau deasupra capului, cântecul lor brusc feroce, în timp ce începeau să mărşăluiască spre cei doi Tiste Andii.

— Aici mă gândeam că vom rămâne singuri, spuse Nimander. — Dacă

fugim, îi vom conduce înapoi la han.

— Adevărat, dar sa ţinem poarta ar trebui să fie uşor de gestionat, doi dintre noi odată, să ne scriem unul pe celălalt.

Nimander a fost primul care a auzit un sunet în spatele lui si s-a întors, cu sabia şuierând din teacă.

Kallor.

Bătrânul războinic se îndreptă spre ei. — I-ai trezit cu piciorul, spuse el.

„Am vizitat obiectivele turistice”, a spus Skintick, „şi, deşi acest Joc este mizerabil, ne-am ţinut părerile pentru noi înşine. în orice caz, tocmai discutam ce să facem acum.

— Ai putea să stai şi să lupţi.

— Am putea, încuviinţă Nimander, aruncând o privire înapoi către mulţime. Acum la cincizeci de paşi distanţă şi se închide rapid. — Sau am putea învinge o retragere.

— Sunt curajoşi chiar acum, observă Kallor, Jrecând pe lângă el şi scoţâridu-şi sabia cu două mâini. în timp ce mergea, făcu bucla peste cap cu arma bătută de câmpie, câteva treceri, ca şi cum şi-ar fi slăbit umeri. Dintr-o dată nu părea deloc foarte bătrân.

Skintick a întrebat: — Ar trebui să-l ajutăm?

— A cerut ajutorul, Skin?

— Nu, ai dreptate, nu a făcut-o.

Au privit cum Kallor mergea direct în faţa mulţimii.

Şi dintr-o dată acea gloată a

explodat, oamenii s-au împrăştiat, înghesuindu-se în lateral, m timp ce cântecul a izbucnit în bocete de consternare. Kallor a ezitat doar o clipă, înainte de a-şi relua marşul. În centrul unui coridor care se deschisese acum pentru a-l lăsa să treacă.

„Vrea doar să vadă acel altar”, a spus Skintick, „şi nu este cel cu care sunt deranjaţi. Păcat, a adăugat el, 'ar fi fost interesant să-l vezi pe bătrânul bursuc lupta.

— Să ne întoarcem, spuse Nimander, cât timp sunt distraşi.

— Dacă ne lasă.

S-au întors şi au pornit într-un ritm uniform, fără grabă. După vreo duzină de paşi, Skintick se întoarse pe jumatate. El a mormăit, apoi a spus: „Ne-au lăsat pe noi. Nimander, mesajul pare clar. Pentru a ajunge la acel altar, va trebui să trecem prin ele.

‘Asa se pare.[1]

— Lucrurile se vor încurca încă.

Da, ar face-o.

— Deci, crezi că Kallor şi Zeul pe moarte vor avea o conversaţie frumoasă? Observaţii asupra vremii. Amintind- o pe vechile zile tiranice când totul era distracţie şi jocuri. Pe vremea când sângele era mai roşu, avea gustul mai dulce. Crezi?[1]

Nimander nu spuse nimic, gândindu-se în loc la acele chipuri din acea gloată, petele negre mânjite în jurul gurii lor, gropile ochilor. îmbrăcaţi în zdrenţe, plini

de murdărie, puţini copii printre ei, de parcă kelyk-ul i-a făcut pe toţi egali, indiferent de vârsta, indiferent de orice fel de pregătire de a gestiona lumea şi cerinţele vieţii. Au băut şi au murit de foame şi prezentul era' viitorul, până când moartea a furat acel viitor. O traiectorie simplă. Fără griji, fără ambiţii, fără vise.

Ar face ceva din astea uciderea lor mai uşoară? Nu.

— Nu vreau să fac asta, spuse Nimander.'

— Nu, aprobă Skintick. — Dar ce zici de Clip?

‘Nu ştiu.[1]

„Acest kelyk este mai rău decât o ciumă, pentru că victimele lui îl invită în viata lor şi apoi sunt indiferenţi faţă de propria lor suferinţă. Forţează întrebarea: avem vreun drept sa căutăm să punem capăt ei, să o distrugem?

— Poate că nu, recunoscu Nimander.

„Dar mai este o problemă, şi aceasta este mila”.

Îi aruncă o privire dură pe vărul său.
— Îi omorâm pe toţi pentru binele lor? Abyss ne ia, Skin...

— Nu ei – desigur că nu. Mă gândeam la Dumnezeul pe moarte.

Ah. . bine. Da, putea vedea cum ar funcţiona asta, cum ar putea, de fapt, sa facă acest lucru plăcut.' Dacă ar putea ajunge la Dumnezeul Muritor fără a fi nevoie să măceleze sute de închinători.

— Mulţumesc, Skin.

'Pentru ce?'

— Ne vom strecura pe lângă ei.

— Clipul de transport?

'Da.'

— Nu va fi uşor – de fapt, ar putea fi imposibil. Dacă acest oraş este templul, iar puterea Dumnezeului Muritor acordă daruri preoţilor, atunci ei vor simţi abordarea noastră indiferent de cee^ ce facem.'

— Suntem copii ai întunericului, Skintick. Să vedem dacă asta mai înseamnă ceva timid.

Desra şi-a tras mâna de pe fruntea lui Clip. 'Am greşit. Devine din ce în ce mai rău. Şi se îndreptă şi se uită la Aranatha. 'Ce fac ei?'

O clipire languroasă. — Mă întorc, nevătămat.

Ceva nu era în regulă cu Aranatha. Prea calm, de asemenea. . gol. Desra a considerat-o întotdeauna pe sora ei ca fiind nesăbuită – o, ea mânuia o sabie cu o eleganţă desăvârşită, o ucigaşă la fel de rece ca ceilalţi atunci când necesitatea o cere – dar a existat un fel de dezlegare generală în Aranatha. Adesea coborând asupra ei în mijlocul calamităţii şi haosului, de parcă lumea în haosul ei mai îndrăzneţ ar putea să o lovească nesimţită.

Făcând-o nesigură în ceea ce o privea pe Desra. O mai studie pe Aranatha o clipă, privirile lor întâlnindu-se, iar când

sora ei zâmbi, Desra răspunse cu o privire încruntă si se întoarse către Nenanda. — Ai găsit ceva de mâncare Ia bar? Sau bea?

Războinicul stătea lângă uşa din faţă, pe care o ţinea deschisă cu o mână. La întrebările lui Desra se uită înapoi. — O mulţime, de parcă tocmai ar fi plecat – sau poate a rost o livrare,' ca genul pe care l-am primit pe drum.

— Atunci cineva trebuie să cultive hrană adecvată, spuse Kedeviss. — Sau aranjarea achiziţiei sale din alte oraşe şi altele asemenea.

—' Au făcut multe probleme pentru noi, observă Nenanda. — Şi asta mă nelinişteşte.

— Clip moare, Aranatha, spuse Desra.

'Da.[1]

— S-au întors, a anunţat Nenanda.

— Nimander va şti ce să facă, pronunţă Desra.

— Da, spuse Aranatha.

Ea s-a învârtit o dată, sus deasupra oraşului, si chiar şi vederea ei supranaturală s-a luptat cu întunericul etern de dedesubt. Kúráld Gáláin a fost cel mai extraterestru warren, chiar şi în această stare difuză, slăbită. Trecând direct peste mása adormită a Silanah, Crone a chicotit un salut ironic. Bineînţeles că nu a existat niciun răspuns vizibil din partea dragonului roşu, dar Marele Corb ştia bine că Silanah a simţit

că se învârte deasupra capului/Şi, fără îndoială, a permis, într-un fulger de imagini, viziunea fălcilor pocnind, a oaselor şi a penelor scrâşnind în timp ce fluide delicioase ţâşneau -'Crone chicoti din nou, mai tare de data aceasta, şi a fost răsplătit cu o smucitură a acelei coazi lungi şi serpentine.

Ea a alúnecat pe un curent ascendent de pe marginea stâncii, apoi a coborât prin ea într-o scufundare abruptă către balconul cu pereţii joase al donjonului.

El stătea singur, ceva ce ea se aşteptase în ultimul timp. Fiul întunericului se apropia, ca *o* floare de onix, în timp ce clopotele miezului nopţii răsunau, clopoţei cu clopoţel pâna la al doisprezecelea şi ultimul, şi apoi nu aveau să fie decât ecouri, până când chiar şi acestea se stingeau, lăsând liniştea. Şi-a încovoiat aripile pentru a-şi încetini prăbuşirea, viiul încă se repezi în întâmpinarea ei. O rafală de aripi bătând şi ea s-a aşezat deasupra zidului de piatră, cu ghearele scrâşnind în granit.

— Şi se schimbă vreodată priveliştea? întrebă Crone.

Anómander Rake se uită în jos, o'privi o vreme.

Ea a deschis ciocul ca să râdă în tăcere pentru câteva bătăi de inimă. — Tistei Andii nu sunt un popor predispus la atacuri bruşte de bucurie, nu-i aşa? Dansează în întuneric? Sălbaticul vesel sărită în viitor? îţi închipui că zborul nostru din carnea lui putrezită nu a fost

unul de bucurie extazoasă? Plăcere de a te naşte, plăcere de a fi în viaţă? Oh, am rămas fără întrebări pentru tine – într-adevăr acum este un moment trist.

— Baruk înţelege, Crone?

‘El face. Mái mult sau mai puţin. Poate. Vom vedea.

— Se întâmplă ceva în sud.

Ea a clătinat din cap de acord. — Ceva, oh, da, ceva în regulă. Sunt încă preotesele într-o orgie sălbatică? Plonjul care răspunde la *toate* ! Sau, mai degrabă, amână nevoia de răspunsuri pentru un timp, un timp al beatitudinii corespunzătoare, fără îndoială. Dar apoi. . realitatea revine.
Al naibii de realitate, al naibii de Abyss! E timpul pentru o altă plonjare!

— Călătoriile ţi-au acrit starea de spirit, Qrone.

„Nu este în natura mea să mă întristez. Il dispreţuiesc, de fapt. Mă opun! Sfincterul meu explodează pe el! Şi totuşi, ce îmi forţezi, vechiul tău tovarăş, slujitorul tău iubit?

„Nu am o astfel de intenţie”, a răspuns el. — În mod clar, te temi de ce e mai rău. 'Spune-mi, ce au văzut rudele tale?

— Oh, sunt împrăştiaţi, ici şi colo, mereu sus, deasupra maşinaţiunilor meschine' ale târâtoarelor de suprafaţă. Privim cum se târăsc încoace şi în altul. Ne uităm, râdem, le cântăm poveştile surorilor noastre, fraţilor noştri.

■Si?[1]

Fa lăsă capul în jos, fixând un ochi asupra mării negre tumultoase de dedesubt. — Acest întuneric al tău, stăpâne, generează furtuni aprige.

— Aşa este.

„Voi' zbura sus, deasupra norilor răsucitori, în aer limpede şi rece.”

— Si aşa vei face, Crone, aşa vei face.

— Nu-mi place când eşti generos, Maestre. Când acea atenţie blânda vă fură în' ochi. Nu este pentru tine să dezvălui compasiunea. Stai aici, da, nevăzut, de necunoscut, ca să pot ţine asta în minte. Lasă-mă să mă gândesc la gheaţa dreptăţii adevărate, de genul care nu se sparge niciodată – ascultă', aud clopotele de mai jos! Cât de sigur acea muzică, cât de adevărat strigătul de fier.

— Eşti cel mai poetic în ziua de azi, Crone.

— Aşa se învârteşte Marii Corbi de durere, Maestre. Acum, ce vrei să fac?

— Endest Silann este la râul adânc.

— Abia singur, ar trebui să mă gândesc.

— Trebuie să se întoarcă.

Ea a tăcut o clipă, cu capul înclinat. Apoi a spus: „Au sunat zece clopote”.

‘Zece.[1]

— Atunci voi fi pe drum.

— Zboară adevarat, Crone.

— Te rog să spui la fel iubitului tău, Stăpâne, când timpul se apropie.

El a zâmbit. — Nu este nevoie de

asta.

CAPITOLUL XI

Cine eşti tu ca să
judeci dacă e
bătrână sau tânărăA
iar dacă ea ridică
găleata sau
coborand-o în
această fântână?

Şi este frumoasă sau simplă ca inul nevopsit, este o pânză care călăreşte vântul de vară strălucitor ca ochiul unei fecioare deasupra valurilor de albastru?

Mersul ei se leagănă în plăcere şi promisiune de vise încurajate de parcă pământul ar putea cânta fertili ca fluturii veseli într-un câmp înflorit, sau are această şa întinsă slăbită în cascade de fructe coapte şi nu mai trece prin livezi înflorite? Cine esti atunci a înghesui în fier prezumtuos chiar mister care ne cheamă la viaţă acolo unde pluteşte găleata plină, mereu dispusa între ele adâncimi întunecate şi lumina corală a soarelui — ea este frumuseţe

şi acesta este şi acesta un îndemn criminal şi nimic valoros nu se găseşte în tine privire care nu face altceva decât să se întindă această frânghie zdrobită — atât de ruşine!

Demiterea da răni vicioase şi ea se îndepărtează sau se îndreaptă spre cu încântare interioară.

Nu îndrăzni să vorbeşti despre

corectitudine, nu îndrăzneşti să te răsfăţ
judecată crudă când stau aici şi privesc şi toate calculele dintre clipi invită mulţimea la dispreţ greu şi vezi acea vela care se descreşte trecând pentru totdeauna dincolo de tine
precum este privilegiul ei acolo pe marea de flori tot parfumul dulce care se învârte în urma ei – nu va ajunge niciodată la tine – şi asta este echilibru, aceasta este măsura, aceasta este respectarea
de străini care îşi ascund lacrimile când se întorc.
Tineri împotriva unui zid, Nekath of One Eye Cat

Nici un artist mai pur nu există sau nu a existat vreodată decât un copil eliberat să-şi imagineze. Această împrăştiere de beţişoare în praf, pe bare orice adult le-ar putea trece cu piciorul fără sa se gândească o clipă, este de rapt oasele unei lumi vaste, îmbrăcate, încarnate, o fortăreaţă, o pădure, un zid mare împotriva căruia hoarde groaznice se răsucesc şi sunt aruncate. înapoi de o mână ae eroi sumbru. Un cuib pentru dragoni, iar aceste pietricele netede şi strălucitoare sunt ouăle lor, fiecare găzduind un viitor furios şi glorios. Nicio creaţie nu a fost vreodată ridicată la fel de împlinită, la fel de plină, la fel de bucuroasă triumfătoare, iar toate maşinaţiunile si manipulările adulţilor

sunt amintiri fantomatice ale copilăriei şi minunile ei, împerecherea incomodă cu o funcţie convingătoare, un scop rezonabil; şi fiecare faţadă are o poveste de povestit, o legendă de Văzut în stil de cuviinţa. Statuile din nişe fixează expresii sumbre, indiferente pentru fiecare trecător. Regimentarea stăpâneşte aceste minţi scârţâitoare şi înţepenite atât de aşezate în obişnuinţă şi frică.

A împinge copiii în travaliu înseamnă a sacrifica artişti, a cuceri toate minunile de moarte, săgeata pâlpâitoare a imaginaţiei dornice ca cintezele care zboară din ramură în ramură – toate zdrobite pentru a satisface nevoile adulţilor şi aşteptările lipsite de mimă. Adultul care cere aşa ceva este mort înăuntru, lipsit de culorile strălucitoare dansante ale nostalgiei, atât de neted, atât de delicios, atât de plin de dor atât de dulce, cât şi de amar – mort înăuntru, da, şi mort afară, de asemenea. Cadavre în mişcare, reci de resentimentele strigoilor poartă faţă de toate lucrurile încă în viaţă, toate lucrurile încă calde, încă respiră.

Păcat de ăştia? Nu, niciodată, niciodată atâta timp cât conduc hoardele de copii la muncă înspăimântătoare, apoi sună languid de nenumărate recompense.

îndrăzneşte acest eu rotund să coboare într-o judecată dură? Acest sine rotund îndrăzneşte! O lume construită dintr-un pumn de beţe poate provoca

lacrimi în ochi, în timp ce artistul pe mâini şi în genunchi cântă o zeci de cântece fără cuvinte, vorbeşte cu o sută de voci şi mişcă figuri nevăzute prin vasta panoramă a pânzei minţif (făcând o pauză, dar o dată pentru a şterge nasul pe'mânecă).
îndrăzneşte asta! Si ar qrăbi dispariţia unui asemenea abuz crud.

Chiar şi un şarpe are un design grandios, dar trebuie să se alunece în trepte minute, luptând pentru distante pe care un gigant sau un zeu le-ar dispreţui. Limbă sclipind pentru miros, încoace şi în altul. Mântuirea este fructul suculent de la sfârşitul vânătorii, oul de pasăre încălzit de soare, şobolanul moale şi drăgălaş prins în fălci.

Aşa cercetează şarpele, prieten al drepţilor. Aşa gă alunecă anghila prin noroiul agitat al lumii, cu mustăţile. În curând, se spera, în curând!

Tânărul Harllo nu se gândea la dreptate, nici la libertatea neprihănită şi nici nu modela cu stăpânire lumi sclipitoare din venele' strălucitoare ale fierului brut sau petele de aur în mijlocul cuarţitului rece şi ascuţit. N-a avut timp să îngenuncheze într-o grădină supra-acărată, construind forturi minuscule şi poduri de stuf peste urme de scurgere lăsate dg ploaia ele ieri. Nu, pentru Harllo copilăria s-a terminat. În vârstă de şase.

În acest moment, deci, stătea întins pe un raft de piatră tare, neagră, devorat

de întuneric. Abia îi auzea pe muncitori mult deasupra, deşi din când în când stâncile îşi săreau în jos prin crevasă, răsunând cu lătrături aspre de la podeaua de dedesubt.

Ultima oară aici atârnase de o frânghie şi nu fusese nicio ploaie neglijentă de pietre – dintre care oricare ar fi

E

utut să-i zdrobească craniul. Şi la coborârea lui pe atunci, raţele lui întinse nu întâlniseră nici un zid, ceea ce l-a făcut să creadă că crevasa era vastă, deschizându-se poate într-o cavernă. De data asta, desigur, nu a existat nicio frânghie – Harllo nici măcar nu ar trebui să fie aici şi probabil că va fi schimbat odată ce va fi aflat.

Bainisk îl trimisese înapoi la Chuffs la sfârşitul schimbului. Şi acolo ar fi trebuit să fie acum, devorându-şi în grabă castronul cu supă apoasă şi Qoajă de pâine neagră, înainte de a se poticni la patul lui. În schimb, cobora pe acest zid, fără lumină pentru a se asigura că nu va fi descoperit de cei care lucrează deasupra.

Nu o caverna la urma urmei. În schimb, o stâncă înfundată, abruptă – şi acele găuri căscate erau toate ciudat de regulate, dreptunghiulare, deşi nu până când Harllo a ajuns la marginea balconului şi-â dat seama că cobora pe faţa unei clădiri îngropate. Voia să se strecoare într-una dintre aceste ferestre şi să exploreze, dar promisese că va livra

aţele Minerului de oase de dedesubt şi asta avea să facă.

O chestionare atentă îl condusese la o definiţie a „atelelor”, dar nu găsea bete potrivite pentru a' fixa picioarele zdrobite ale Minerului. Fie prea slab şi mic, fie nu suficient de drept; ^şi în plus, tot lemnul adus'în tabără era prea bine păzit. În schimb, se dusese la haldele de steril, unde erau aruncate tot felul de gunoaie. Privite cu suspiciune de bătrânele care vândusera copii si nepoţi la mină, dar au descoperit că nu-şi puteau rupe legăturile – condamnându-se astfel în aceasta lume marginală de la marginea taberei – Harllo scosese printre gunoaie.

Adesea, şi mai ales din tunelurile de scurgere pompate

Î

irin straturi de gresie, minerii găseau grămezi de oase de a creaturi moarte de mult timp. Oasele grele şi solide şi aproape imposibil de spart. Cranii şi altele asemenea âu fost vândute colecţionarilor – savanţi cu ochi miji şi prea multă monedă şi timp pentru binele lor. Bucăţile deja rupte, rupte şi formând un fel de pietriş, s-au dus la herborişti pentru' grădinile lor şi la imitatori de vindecători pentru poţiuni şi paste – sau aşa le-a numit Bainisk, *falşi vindecători*, cu un rânjet – *oase măcinate, bun doar pentru constipatie!* Acest lucru a lăsat oasele lungi supradimensionate – despre care din anumite motive se credea că sunt blestemate.

Afară, pe grămezi, a găsit două care

păreau să fie de la acelaşi fel de fiare. După câteva examinări şi comparaţii, a confirmat că avea unul drept şi unul stâng. Erau grele, groase şi încreţite şi el spera că o vor face.

Între schimburile de la tunelul principal era o jumătate de clopot când nimeni nu era sub stâncă, iar Harllo, transpirat sub greutatea oaselor, le transportă în grabă; apoi, găsind un pasaj lateral abandonat, le-a ascuns împreună cu nişte lungimi de frânghie şi şireturi de piele. Asta fusese înainte de schimbarea lui, iar acum iată-l aici, încercând să facă ceea ce promisese.

Acele oase lungi ale piciorului îi erau legate de spate. Gâtul şi umerii îi erau cruzi de frânghii şi de mai multe ori crezuse că balansarea oaselor grele îl va' smulge de perete, dar se ţinuse, cel puţin până aici.

Si acum, întinsă pe acest balcon, Harllo s-a odihnit.

Dacă cineva mergea să-l caute si nu-l găsea, se dădea alarma. întotdeauna două posibilităţi când cineva a dispărut. Zbor, sau pierdut în tuneluri. Căutările începeau în ambele direcţii, iar vreo bătrână spunea cum l-a văzut la grămezi, adunând oase şi cine ştia ce altceva. Apoi altcineva şi-ar aminti că l-a văzut pe Harllo ducând ceva înapoi la gura principală a tunelului între schimburi – şi Venaz ar spune că Harllo a pus în mod clar ceva, deoarece nu s-a întors niciodată la masă. Ceva împotriva

regulilor! Ceea ce l-ar pune pe Bainisk într-o situaţie proastă, întrucât Bainisk îl favorizase de mai multe ori.' Oh, totul a fost o greşeală!

Gemuind, a alunecat peste margine, precaut cu mânerele, şi şi-a reluat călătoria în jos.

Şi, la nici două înălţimi de om mai jos de la balcon, picioarele lui bâjbâind au găsit un alt pervaz, urmat imediat de un altul – o scară, coborând abrupt pe perete. Într-o mână, menţinând contactul cu piatra fără sudură, Harllo a coborât pas cu pas.

Nu-şi amintea să fi observat nimic din toate acestea pentru prima dată aici jos. Bineînţeles, lumina lumânărilor fusese slabă – ceea ce făcea să prinzi mai uşor strălucirea aurului şi altele asemenea – şi se întorsese direct la frânghie.' Şi nu-i fusese mintea învârtită? O Imasă vorbitoare! Aici jos, poate sute de ani, fără cu cine să vorbeşti si fără sa te uiti, oh, cât de mizerabil trebuie să fi fost.

Asa de. Nu ar trebui să-i fie supărat că a făcut toate acestea pentru Minerul de oase. Câteva schimbări în spate nu era mult de plătit pentru această milă.

A ajuns la podea şi a făcut o pauză. Asa de intuneric! 'Buna ziua? Sunt eu! Dev'ad Anan Toi, mă auzi?

'Eu pot. Urmează, atunci, sunetul vocii mele. Dacă aşa ceva este posibil...

'Este. . Cred. Scărpina piatra pe care stai — voi simţi asta sub picioarele

mele...

— Acesta, spuse Imass, este un talent impresionant.

„Sunt bine când nu văd. Vibraţii, se numeşte.

'Da. Poţi simţi asta atunci?

— Mă apropii, da. Cred că pot porni un felinar aici. Obloane pentru a nu se extinde. Se ghemui, cu capetele oaselor lungi bubuind în spatele lui, şi desfăcu micul felinar de tablă dela brâu. — Acesta se numeşte împingător. Il poţi fixa pe un stâlp si îl poţi împinge înainte. Dacă fitilul se estompează repede, atunci ştn ca este aer rău. Aştej>ta.' O clipă mai târziu, o lumina aurie moale se înclina ca o potecă, drept spre locul în care stătea Minerul de Ose. Harllo rânji. — Vezi, aproape că eram acolo, nu-i aşa?

— Ce porţi, puiule?

Atelele tale . Şi sfoară şi sfoară.

— Lasă-mă să le văd/, oase. Da, dă-mi-le... Şi întinse mâinile scheletice pentru a apuca aţele, de îndată ce Harllo s-a apropiat suficient. Un gâfâit scăzut din Imass, apoi un mormăit blând. — Pe malul lui Jaghra Til, nu mă gândisem să văd. . Cub, uneltele mele. . pentru asta. Darul nu este în echilibru.

— Pot să încerc să găsesc unele mai bune...

— Nu, copile. Dezechilibrul este invers. Acestea sunt emlava, un mascul oasele lungi din spate. Adevărat, se răsucesc şi nu pot. încă. . da. . posibil.[1]

— Atunci vor lucra ca aţele?

'Nu.[1]

Harllo s-a lăsat.

Imasul a râs încet. — Ah, pui. Nu aţele. Nu . *Picioare.* '

— Deci poţi să mergi din nou? Oh, mă bucur!

— Dacă într-adevăr am fost prins într-un fel de Ritualul lui Tellann, da, cred că pot moda. . de la acestea. . de ce te supări aşa, puiule?

— A trebuit să mă strec aici. Dacă vor afla că lipsesc. .'

'Ce se va intampla?[1]

— S-ar putea sa fiu bătut – nu atât de mult încât să mă facă inutil. Nu va fi atât de rău.

— Atunci ar trebui să pleci repede.

Harllo dădu din cap, dar totuşi ezită. „Am găsit o clădire, o clădire îngropată. Acolo ai locuit?

'Nu. A fost un mister chiar şi pentru Tiranul Jaghut. Nenumărate încăperi goale, ferestre cu vedere spre nimic – stâncă goală, gresie cu sâmburi. Coridoarele care nu duc nicăieri – am explorat cea mai mare parte, îmi amintesc, şi nu am găsit nimic. Nu încerca la fel, pui. Este foarte uşor să te pierzi acolo.

— Mai bine plec, spuse Harllo. — Dacă pot veni din nou aici...

— Nu riscă să te ascunzi. în curând, poate, voi veni la tine.

Harllo s-a gândit la consternarea pe care o va aduce un astfel de eveniment şi a zâmbit. O clipă mai târziu a închis

felinarul şi a pornit spre scări.

Din bastoane o cetate, o pădure, un zid mare. Din bastoane, un uriaş, care se ridica în întuneric, şi a te uita în gropile ochilor lui înseamnă a vedea tuneluri gemene în stâncă, care se întinde în jos şi în jos, ajungând înapoi şi înapoi, până la chiar oasele pământului.

Şi aşa se ridică, să te privească – Harllo îşi imaginează asta,' dar nimic din el în aşa fel. Astfel de viziuni şi promisiunea lor mortală aparţin adulţilor lumii. Pentru a răspunde la ceea ce s-a făcut. Ce s-a făcut.

Şi în oraş fiecare clădire poartă un rânjet rictus, sau aşa ar părea' când piatra, cărămida, tencuiala şi lemnul respiră m întunericul amurgului, iar felinarele cu gaz încă nu au fost aprinse şi toata lumea se stinge, cu umbre adunându-se pentru a lua orice certitudine. Oraşul, acest artificiu de stanei şi peşteri, şoapte de nebunie. Cifrele se grăbesc să se adăpostească, şobolanii şi mai rău se uită curioşi şi înfometaţi, vocile devin zgomotoase în taverne şi alte sanctuare de foc.

Acesta este oraşul zilei abia trecut? Nu, este transformată, cu tentă de coşmar, într-o lume de jos atât de potrivită celor două figuri' care merg — cu confort şi uşurinţă — spre poarta unei moşii. Uncie stau doi gardieni, nervoşi, la câteva momente de la avertizarea străinilor, pentru că Doamna Casei era în

reşedinţă şi îşi preţuia intimitatea, da, a făcut-o. Sau aşa trebuie presupus,' iar Scorch si Leff, după ce au discutat pe larg această problemă, erau într-adevăr convinşi că, fiind o Doamnă, preţuia toate acele lucruri pe care puţini alţii şi le puteau permite, inclusiv. . eh, intimitate.

Ţineau arbalete pentru că cine ar putea spune ce s-ar putea strecura în vedere şi, în plus, armele grele erau atât de reconfortante de leagăn când norii devorau stelele şi luna uitase să răsară şi felinarele blestemate încă nu erau aprinse. Adevărat, torte în aplice încadrau poarta arcuită, dar acest lucru nu a făcut altceva decât să-i orbi pe cei doi paznici de ororile care pândeau chiar dincolo de iazul de lumină.

Două astfel de orori s-au apropiat. Unul era enorm, cu umerii largi şi cu picioare ciudat de scurte, cu părul zdruncinat ca al unui iac. Zâmbea – sau, adică, dinţii lui străluceau şi poate că era într-adevăr un zâmbet, poate că nu. însoţitorul lui era aproape la fel de înalt, dar mult mai slab, aproape scheletic. Chel, cupola înaltă a frunţii lui prezenta o scenă tatuată într-un cadru oval elaborat de aur cusut prin piele. Dinţii lui, de asemenea vizibili, erau toţi acoperiţi de aur cu vârful argintiu, ca un şir de colţi. Purta o mantie de pânză urâtă atât de mult încât s-a târât în spatele lui, în timp ce tovarăşul lui care se profila era îmbrăcat ca un bufon de curte – verde strălucitor, portocaliu şi roşu şi galben –

si acestea erau doar culorile vestei lui subdimensionate. Purta o bluză ondulată de mătase albastru cer sub vestă, cu manşetele mânecilor rigide şi ajungând la jumătatea distanţei dintre încheietura mâinii 'şi cot. O batistă neagră sclipitoare îi înconjura gâtul ca de bou. Purta nişte pantaloni vermilion strânşi chiar sub genunchi şi mocasini confortabili până la picioare.

— Cred, mormăi Scorch, o să mă fac rau.

'Opreste-te acolo![1] a lătrat Leff. — Spune-ţi afacerea
dacă ai, dar ştii asta, Stăpâna nu vede pe nimeni.'

'Excelent![1] spuse uriaşul cu o voce tunătoare. — Atunci nu va întârzia să ne acorde audienţă. Dacă te rog, o, cu ochi portocalii, anunţă-o pe Stăpână că Lazan Door şi Madrun au sosit în sfârşit, la slujba ei.

Leff rânji, dar şi-ar fi dorit ca Torvald Nom să nu fi plecat la cina sau la o masă cu soţia lui sau altceva, ca să-i poată transmite toate astea şi să nu mai fie nevoit să-şi facă griji. Stând aici la poartă, da, asta era în limitele abilităţilor lui. — Antrenează-ţi arma împotriva lor, Scorch, spuse el. — Mă duc să-l găsesc pe castel shy;lan.

Scorch 11 aruncă o privire de groază crudă. — Sunt două, Leff, dar o singură ceartă! Lasa-mă pe a ta.

— Bine, dar mi-ar plăcea să văd că iei doi cu ei la doar zece paşi distanţă.

Dacă te-au grăbit, ai fi norocos să primeşti doar una'.

— Cu toate acestea, mă va face să mă simt mai bine.

— Acum, domnilor, spuse cel mare, prea lin, nu e nevoie de îngrijorare. Vă asigur, suntem aşteptaţi. Nu este aceasta moşia doamnei Varada? Eu chiar cred că este.

— Varada? şuieră Scorch către Leff. — Acesta este numele ei?

— Taci, se răsti Leff pe sub răsuflare. — Ne faci să arătăm ca nişte idioţi! Şi-a lăsat cu grijă arbaleta şi a scos cheia porţii. — Nimeni nu se mişcă decât dacă e să plece – nu tu, Scorch! Stai chiar acolo. Ma intorc imediat.[1]

După ce Leff a dispărut din vedere, închizând şi încuind poarta în urma lui, Scorch i-a înfruntat încă o dată pe cei doi străini. A reuşit să zâmbească. — Frumoasă îmbrăcăminte, asta, i-â spus el bufonului. — Esti un clovn de curte sau aşa ceva? Cântă-ne un cântec. Ce zici de o ghicitoare? Nu mă pricep deloc la ghicitori, dar îmi place să le aud şi în felul în care îmi gândesc, încercând şa le dau seama, tot creierul meu devine alb. Poţi jongla? îmi place să jonglez, am încercat o dată, am ajuns până la doi la un moment dat – asta a durat săptămâni, să vă spun.

Săptămâni. Jonglerea necesită disciplină în regulă şi poate

E

are mai timid pentru alti oameni, dar tu şi cu mine ştim, ei ine, cât de talentat

trebuie să fii pentru a o face. Dansezi şi tu sau stai pe cap…

„Domnule”, a întrerupt uriaşul, „nu sunt un bufon. Nici jongler. Nici un ghicitor, nici cârităret, nici dansator.

'Oh. Daltonic?

'Scuzaţi-mă?[1]

— Paznicul, spuse celălalt bărbat, cel slab, cu o voce şi mai slabă, ţi-a interpretat greşit ţinuta, Madrun. Moda locală este' în mod caracteristic banală, lipsită de imaginaţie. Nu ai observat mai devreme?

Asaam făcut. Desigur. O ciocnire de culturi...

'Doar asa!' strigă Scorch. — Hainele tale, da, o ciocnire de culturi în regulă – un mod bun de a o descrie. Eşti păpuşar, poate? îmi plac spectacolele de păpuşi, felul în care arata atât de realiste, chiar şi cele cu mere şifonate pentru capete...

— Nu un păpuşar, vai, spuse Madrun cu un oftat greu.

Poarta se deschise scârţâind în spatele lui Scorch şi el
se întoarse pentru a-i vedea pe Leff şi Studlock trecând. Castelanul trecu pe lângă el şi pluti direct în faţa celor doi străini.

— Ei bine, voi doi v-aţi luat timp!

Madrun pufni. — încearcă să-ţi scoţi drumul dintr-un munte prăbuşit, Studious. Al naibii' de cutremur a venit de nicăieri...

— Nu chiar, spuse Studlock. — A fost implicat un anume ciocan. Recunosc,

imediat după ce am ajuns la concluzia că nu ti-aş mai vedea niciodată avarul – feţele tale memorabile. îmâginează-ţi surpriza mea când am auzit de la un comerciant de rulote că...

— Asemenea zvonuri, interveni cel pe care Scorch a presupus pe bună dreptate că se numea Uşa Lazan, „desi, fără îndoială, sunt exagerat de exagerate şi atât de distractive, pot aştepta, da? Dragă Studious, care a visat să nu ne mai vadă feţele frumoase, ai o nouă Stăpână şi are nevoie de gărzi compuse. Şi, întrucât suntem în prezent subangajaţi, de ce, destinele se pot dovedi fără întreruperi uneori, nu-i aşa?

— Aşa că pot, Lazan. Da, paznici compuşi. Vedeţi, avem deja paznici la poartă. Şi un capitan, care este în prezent în altă parte. Acum, dacă voi doi mă urmaţi, ne putem întâlni pe Stăpână.

— Excelent, spuse Madrun,

Scorch şi Leff s-au îndepărtat bine în timp ce trio-ul a intrat pe poartă. Leff l-a mchis apoi şi s-a întors către Scorch.

„Nu am avut niciodată audienţă cu Stăpâna!”

„Am fost snobiti!”

Leff îşi ridică din nou arbaleta. — Pentru că suntem pe treapta cea mai de jos, de aceea. Cel mai mic. . din nou! Şi aici credeam că urcăm! Sigur, Tor a făcut ceva alpinism, căpitane şi tot. Dar uită-te la noi, nici măcar paznicii compuşi şi am ajuns primii!

— Ei'bine, spuse Scorch, dacă am

fi ştiut că există o diferenţă – poarta şi complexul am fi făcut eforturi pentru asta, nu? Am fost prost informaţi – uită-te la tine, până la urmă.

‘Ce vrea sa insemne asta?[1]

— Ai ochi portocalii, Leff!

— A fost un alt tip de prost informat.

‘Asa crezi tu.[1]

— Dacă eşti atât de deştept, Scorch, ai fi putut să întrebi cum să fii gardieni compuşi!

— Dacă aş fi fost doar eu, aş fi făcut-o!

— Dacă a'i fi fost doar tu, Studlock nu te-ar fi angajat deloc, cu excepţia, poate, pentru a curăţa latrinele!

— Cel puţin'atunci aş fi *înăuntrul* porţii!

Ei bine, el a avut un punct acolo. Leff oftă, se uită în stradă. — Uite, aici este ecnipajul lanternei.

— Să-i împuşcăm!

— Sigur, daca vrei să fim concediaţi, Scorch, asta vrei?

— Am glumit doar, Leff.

Au fost priviri care au ucis şi apoi au fost priviri care au condus tortură. Excoriating pielea cu felii incrementale, rafinate, care au lăsat sângele să curgă la suprafaţă. Asta a smuls globii oculari şi a tras până s-au întins toate tendoanele, pe care acele ligamente lungi umede erau înnodate împreună, astfel încât ambii ochi să se aşeze pe puntea nasului.

Tortura, da, eliberată în plăcere rece, în privinţa clinică.

Aşadar, nu era deloc surprinzător că Torvald Nom şi-a devorat cina în grabă, uitând să mestece, şi astfel acum era afectat de o indigestie teribilă, luptându-se să nu geme în timp ce o ajuta pe Tiserra să cureţe farfuriile şi altele; iar tăcerea de rău augur s-a întins, chiar dacă ea arunca priviri piezişoare de excizie de coagul sângelui, toate îmbrăcate neconvingător în priviri însoţitoare şi iubitoare.

Era timpul să ne întoarcem la moşie pentru seară. Aceste preţioase momente mortale de linişte domestică – oricât de pline au fost toate aceste momente cu tot ceea ce a rămas nespus, subiectele nedorite, dar mereu pânde, capcanele ascunse şi nuanţe explozive sau chiar şi mai explozivă lipsă a acestora – de ce, au trebuit să vina, vai, până la sfârşit, întrucât consideraţiile de carieră şi responsabilitate profesională au revenit din nou în prim- plan.

— Draga mea, trebuie să te părăsesc acum.

— Oh, trebuie?

'Da. Până la miezul nopţii, dar nu simţi nevoia să aştepţi.

'Am avut o zi plină. Două comenzi noi. Mă îndoiesc că voi fi treaz când te întorci, dragă.

— Voi încerca să tac.

'Desigur că vei.'

Sărut superficial.

Aşa, schimburile plăcute pentru a încheia masa abia trecute, dar, desigur, astfel de cuvinte au fost înflorirea feţei şi a vicleanului joc de mână. Sub inocenţă, Torvald a înţeles bine, era asta: „Draga mea, voi fugi, nu voi merge înapoi la moşie acum”.

'Oh, te-â supărat stomacul? Să sperăm că vei zbura peste cei doi paznici de la poartă când ajungi acolo.

'Da. Şi deodată se va face miezul nopţii şi, ca un om condamnat, voi număra paşii până la spânzurătoarea care mă aşteaptă acasă. Roaga-te lui Beru şi oricărui alt ascendent din lume să adormi când ajung aici, sau măcar să te prefaci că dormi.

— Am avut o zi plină, soţule, doar mă gândeam la toate lucrurile pe care aş vrea să-ţi fac pentru că ai încălcat această promisiune/ Şi când ajungi acasă, de ce, voi visa scene îngrozitoare, fiecare adăugând acel zâmbet plăcut de pe chipul meu adormit.

,ˇVoi încerca să dorm pe cel mult o mână de pat, rigid ca o scândură rindeluită, fără a scoate niciun zgomot”.

'Da, tu vei. Dragă.

Si sărutul superficial, smooch smooch.

Lumină albastră picta străzile prin care Torvald Nom trecea acum grăbit, lumină albastră şi gânduri negre, o adevărată vânătăi de consternare, şi' astfel clădirile de fiecare parte s-au aglomerat, s-au rezemat asupra lui, până

când a simţit că stropeşte – ca un fault deosebit, bulgăre de excremente — printr-o conductă de canalizare. îngrozitor într-adevăr, dezamăgirea şi, poate, dezgustul unei soţii.

Salariile princiare ' erau lipsite de relevanţă. Schimburile flexibile abia ar putea câştiga un semn de cap. Legalitatea impresionantă a acestui lucru a scos puţin mai mult decât un mormăit acru. Şi chiar faptul că Torvald Nom deţinea acum titlul de Căpitan al Gărzii Casei, în timp ce Scorch şi Leff nu erau decât subalterni dintr-o menajerie de subalterni (da, el exagerase oarecum), nu i-a acordat decât o amânare temporară a furiei stridente, el a meritat clar – şi a aşteptat, oh, a aşteptat. El ştia asta. Ea ştia asta. Şi ştia că ea se ţinea de ea, ca un secure uriaş, aşezat deasupra ghindei lui.

Da, renunţase la sclavie pentru asta.

Aşa era puterea iubirii, momeala liniştii domestice şi renunţarea la singurătatea singuratică. Ar âvea-o altfel?

Intreabă-l mai târziu.

Mai departe, şi acolo, în faţa lui, zidul modest, dar bine întretinut al proprietăţii, şi intrarea formală a porţii, cu torţele sale gemene ap'rinzând şi pâlpâind, suficient pentru a face ca cele două forme ale redutabililor săi subordonaţi să pară aproape. . atent.

Nu ca niciunul dintre ei privea strada. În schimb, părea că se certau.

— Rămâneţi atenţi, voi doi! spuse

Torvald Nom cu vocea sa cea mai stentoriană, subminată de punctuaţia unui eruct puternic şi gazos.

— Doamne,'Tor e beat!

‘Mi-aş dori. Cina nu a fost de acord cu mine. Acum, care este problema ta? V-am auzit pe voi doi plesnind şi mârâind de cealaltă parte a străzii.

— Avem doi paznici compuşi noi, spuse Leff.

— Gardieni compuşi? Oh, vrei să spui să păzeşti complexul...

‘Asta am spus. Ce mai păzesc gărzile compuse dacă nu compuşi? Căpitanii ar trebui să ştie aşa ceva, Tor.

Si o fac. Doar titlul m-a derutat. Compound are nevoie de pază, da, deoarece probabilitatea ca cineva să treacă de voi doi este atât de mare. . probabil. Bine. Deci, i-ai întâlnit? Cum sunt ei?

— Sunt prieteni ai lui Studlock, pe care îi numesc Studious, spuse Scorch, făcându-şi ochii mari înainte de a privi în alta parte şi a miji ochii.'— Vechi prieteni, de sub vreun munte.

— Oh, spuse Torvald Nom.

— S-a prăbuşit, a adăugat Scorch.

'Prietenia? Oh, muntele, vrei să spui. S-a prăbuşit.

Leff se apropie si adulmecă. — Esti sigur ca nu esti beat, Tor?

— Bineînţeles că nu sunt beat! Scorch vorbeşte multe prostii, asta-i tot.

— Dărâmături, nu gunoi.

'Asa, da! Uite, Lefi, deschide poarta

blestemată, vrei? Aşa ca pot să-i întâlnesc pe noii jDaznici compuşi.

— Căutaţi-i în complex, îl sfătui Scorch.

O, poate că soţia lui avea dreptate, până la urmă. Poate? Bineînţeles ca era. Aceşti doi erau idioţi şi erau şi prietenii lui şi'ce^ spunea asta despre Torvald Nom? Nu, nu te gândi la asta. *în plus, ea s-a gândit deja la asta, nu-i aşa?*

Torvald trecu repede prin poartă. Doi paşi în complex şi s-a oprit. Studios? Studious Lock? Cei ' fără pământ? Studious Lock the Landless, a pisicii cu un singur ochi?

— Ah, căpitane, bine sincronizat. Permiteţi-mi să vă prezint cei doi noi paznici ai proprietăţii.

Torvald tresări când Studlock se îndreptă spre el. Glugă, mască, ochi înfricoşători, toţi legaţi în zdrenţe pentru a acoperi ceea ce i s-a făcut în ¿rasul sau de adopţie – da, dar apoi, infamia nu a rămas niciodată ascunsă mult timp, nu-i aşa? — Ah, bună seara, Castellan. Această salutare modestă şi civilă a fost abia reuşită, cronind dintr- o gură prea uscată. Si văzu, cu o trepidăre crescândă, cele două siluete mergând în urma lui Studlock.

— Căpitane Torvald Nom, acest domn îmbrăcat vesel este Madrun, iar tovarăşul său efemer îmbrăcat timid este Lazan Door. Ambele provin din nord şi, prin urmare, nu au interese locale care ar putea intra în' conflict cu loialitatea lor –

o cerinţă cea mai importantă, după cum aţi ştiut, pentru Lady Varada din Casa Varada. Acum, m-am' îngrijit de trusa lor şi de locurile repartizate. Căpitane, e ceva m neregulă?

Torvald Nom clătină din cap. Apoi, înainte să se poată gândi – înainte ca simţul lui fin perfecţionat al proprietăţii să poată interveni – a s'capat: — Dar unde sunt măştile lor?

Uriaşul cu părul hirsut se încruntă. „Oh”, â spus el, „este foarte nefericit. Mai linişteşte-mă încă o dată, Studious, te rog.

Pauza castelanului a fost lungă, apoi o mână legată de cârpe flutură. — Reputaţiile, vai, sunt ceea ce sunt, Madrun. Evident, căpitanul nostru aici a călătorit ceva. Pisica cu un ochi? Să sperăm că nu s-a rătăcit niciodată în apropierea acelui bârlog trădător şi perfid de hoţi, criminali şi mai rău...

— N-am fost niciodată acolo, spuse Torvald Nom, în grabă, lingându-şi buzele. — Dar poveştile celor, ăă, angajaţi pentru a-'l înlătura pe Pumnul Malâzan. . şi, eh, ce sa întâmplat după timid; wards-[1]

— Minciuni revoltătoare, spuse Lazan Door cu vocea lui zgomotoasă şi şubredă, aşa cum sunt în mod invariabil săvârşite de cei care sunt interesaţi de iluzia dreptăţii. Toate'minciunile, căpitane. Minciuni urâte, dispreţuitoare, ruinătoare. Vă asigur că ne-am îndeplinit sarcina/chiar şi până la urmărirea

Pumnului şi a cadrelor lui până în inima unui munte...

— Tu şi Madrun Badrun, vrei să spui. Studious Lock, pe de altă parte, era. .' Şi abia atunci Torvald Nom a decis că probabil că nu ar trebui să vorbească, probabil că nu ar trebui să dezvăluie destul de mult amploarea cunoştinţelor sale. „Povestea pe care am auzit-o”, a adăugat el,' „a'fost confuză, la mâna a doua şi poate chiar la a treia, un amestec de detalii şi cine poate separa adevărul de fantezie în astfel de lucruri?”

— Cine, într-adevăr, spuse castelanul cu încă un semn cu o mână. — Căpitane, trebuie să avem încredere că subiectul nenorocirilor noastre trecute nu va apărea din nou, în nicio companie şi în special în cea a celor doi paznici de la poarta.

„Subiectul este acum si pentru totdeauna mai închis”, a afirmat Torvald Nom. — Pi bine, cel mai bine aş ajunge la biroul meu. Pentru a lucra la, um, programarea schimburilor – se pare că acum avem tura de noapte destul de plină. Cât despre ziua...

„După cum am spus mai devreme”, a tăiat castelanul, „necesitatea unei vigilenţe armate în timpul zilei este pur şi simplu inexistentă. Evaluarea riscurilor şi aşa mai departe. Nu, căpitane, nu avem nevoie de mai mulţi paznici. Patru vor fi de ajuns.

— Bine, asta va uşura programarea. Acum, a fost o plăcere să

vă cunosc, Lazan Door, Madrun Badrun. Si, cu un marş disciplinat, Torvald Nom a traversat complexul, îndreptându-se spre micul său birou din anexa cazărmii. Unde a închis uşa slabă şi s-a aşezat pe scaunul din spatele biroului care, pentru a ajunge la el, i-a cerut să se caţere peste birou însuşi. S-a prăbuşit, cu mâinile ţinându-i capul m sus, el s-a aşezat. Transpiraţie.

Era Ladv Varada conştientă de ceva din toate acestea. . acest fundal, acolo unde pământul încă mai aburi de sânge şi mai rău? Ei bine, îl angajase pe Ştudlock, nu-i aşa? Dar asta nu a însemnat nimic, nu-i aşa? îşi strânsese numele şi nici măcar acel nume nu era numele lui adevărat, doar ceva ce i-au dat idioţii din One Eye Cat, la fel ca Madrun Badrun. Cât despre Lazan Door, ei bine, acela ar putea fi real, chiar original. Şi doar unul dintre ei purta o mască şi acea mască era o marcă locală, generică, nepictată cu niciun simbol relevant sau orice altceva. Deci, s-ar putea să nu ştie nimic! S-ar putea să fie complet oarbă, nebănuitoare, inconştientă, nepregătită, fără totul!

S-a urcat înapoi peste biroul lui, s-a îndreptat şi şi-a netezit hainele cât a putut de bine. Nu ar trebui să fie atât de greu, căpitanul căutând audienţă cu Stăpâna. Perfect rezonabil. Cu excepţia faptului că 'ruta oficială era prin castelan, si asta nu mergea. Nu, trebuia să fie mai inteligent decât atât. De fapt, trebuia. . *sparge* .

Mai multă sudoare, brusc, înfiorându-l în timp ce stătea între birou şi uşa biroului, o deschidere abia suficient de largă pentru'a se întoarce înăuntru.

Deci, Lazan Door şi Madrun Badrun ar patrula complexul. Şi Studious Lock the Landless, ei bine, el ar fi în propriul său birou, acolo^ la etajul principal. Sau chiar în camerele sale private, stand acolo, dezbrandu-se încet sau dezbrăcându-se sau cum ar fi vrut să-i spună.

Pe peretele din spate al anexei era o fereastră. Obloane simple şi zăvor interior simplu. De acolo se putea urca pe acoperiş, care era suficient de aproape de peretele lateral al clădirii principale pentru a-i permite sa sară peste şi poate să gasească o mână sau două, apoi putea să urce până la următorul şi ultimul nivel, unde locuia Doamna. Era mcă devreme, aşa' că nu ar fi adormit sau într-o anumită stare de dezbrăcare.

Totuşi, cum ar reacţiona ea la intervenţia căpitanului ei în intimitatea ei? Ei bine, ar putea explica că testa cea mai interioară securitate a proprietăţii (şi, găsind că este atât de lipsită, de ce, ar fi putut să facă presiuni pentru a angaja încă mai mulţi paznici. Gărzi normali, rezonabili, sănătoşi de data aceasta. Fără criminali în masă. Fără sadişti. Nimeni a cărui umanitate să fie îndoielnică şi deschisă interpretării. El ar putea, atunci, să ofere o contrabalansare subtilă paznicilor pe care îi aveau deja).

Totul suna foarte rezonabil şi

sarguincios, aşa cum se cuvine unui căpitan.

S-a întors şi a deschis uşa biroului. S-au aplecat pentru a se asigura că barăcile au'rămas goale – bineînţeles că a făcut-o, erau acolo păzind lucruri! Se îndreptă spre geamul din spate. L-am deblocat şi am deschis obloanele. încă o privire rapidă, îndrăzneaţă, afară de data asta. Zidul proprietăţii nu la zece paşi vizavi. Clădirea principală în stânga lui, grajduri în dreapta lui. Această zona făcea parte din rundele lor? Cu siguranţă ar trebui să fie. Ei bine, dacă s-a mişcat suficient de repede, chiar în acest moment...

Agăţându-se de pervaz, Torvald Nom ieşi şi întinse mâna spre jgheabul streaşinii. îşi testa greutatea pe ea şi, mulţumit de scârţâitul modest, se trase repede în sus şi pe acoperişul înclinat. A ajuns înapoi în jos şi a închis cu grijă obloanele.

S-a rostogolit pe spate şi a aşteptat. Ar aştepta, da, până când cei doi monştri trec în picioare.

Plăcile de lut i-a'u săpat în omoplaţi. Asta a fost zgârietura de cizme? A fost oare şoapta de lenjerie care mătura pavajul? Era asta... nu, nu era, nu auzea nimic al naibii. Unde s-au dus blestemaţii lui de paznici? Se ridică, se strecură spre vârful acoperişului. S-au uitat pe teren – şi iată că erau, jucând zaruri de peretele dintr-o parte a porţii.

I-ar putea concedia pentru asta! De

ce, nici măcar Studlock nu ar putea...

Şi iată -/ , el însuşi Studious, plutind spre cele două cohorte ale sale. Iar vocea lui a revenit la Torvald Nom.

— Vreo schimbare a degetelor, Lazan?

„Oh, da”, a răspuns bărbatul. ‘Se inrautateste. Opţiunile se scad rapid.

' — Cât de nefericit.

Madrun Badrun a mormăit şi apoi a spus: „Am avut şansa noastră. Mergeţi spre nord'sau spre sud. Ar fi trebuit să mergem spre nord.'

— Nu ar funcţiona, după cum ştiţi bine, spuse Studious Lock. — Unde vă sunt măştile?

Lazan Door aruncă din nou zarurile de os împotriva peretelui, aplecat să studieze rezultatele timide.

— Le-am aruncat, răspunse Madrun.

— Fă altele noi.

— Nu vrem, Studious, chiar nu vrem.

— Este de la sine înţeles, dar nu schimbă nimic.

Oh, Torvald bănuia' că s-ar putea ghemui aici şi să-i asculte jDe idioţi toată noaptea. În schimb, trebuia să profite de nepasarea lor. Coborî înapoi pe panta acoperişului, se ridică ghemuit şi privi clădirea principală – şi, uite, un balcon. Ei bine, nu a fost înţelept, nu-i aşa?

Acum, ar putea să faca un salt fără să facă zgomot? Bineînţeles că ar putea – fusese un hoţ de ani de zile, şi un hoţ

de'succes, dacă nu pentru toate arestările şi amenzile, închisoarea şi sclavia şi altele asemenea. Făcu o pauză, măsurând distanţa, hotărând la ce parte a şinei avea să întindă, apoi se lansă peste gol.

Succes! Şi practic nici un zgomot. S-a atârnat o clipă, apoi s-a tras pe balcon. Era îngust şi aglomerat cu vase de lut mârâite cu plante moarte. Acum, putea să lucreze încuietorile şi să se strecoare pe acest podea, luând calea interioară până la nivelul de mai sus. Ar fi cel mai simplu, nu-i aşa? Mai riscant căpătând peretele exterior, uncie o privire întâmplătoare a oricăruia dintre cei trei proşti care mcă vorbeau chiar înăuntrul porţii ar putea să se afle asupra lui. Si ultimul lucru pe care'şi-a dorit a fost să vadă pe oricare dintre ei scoţând săbii (nu că şi-a amintit că i-a văzut purtând vreuna).

A testat uşa balconului. Deblocat! Oh, lucrurile ar trebui într-adevăr să se schimbe. De ce, ar putea să se plimbe înăuntru şi să se găsească...

— Te rog, căpitane, ia loc.

Stătea pe un scaun de pluş,^ abia vizibil în camera întunecată. Voalat? Da, voalat.' îmbrăcat într-o chestie lungă, poate mătase. O mână cu degete lungi, strânsă într-o mănuşa de piele gri, ţinea un pahar. În faţa ei era un scaun potrivit.

— Turnaţi-vă nişte vin – da, acolo, pe masă. Eşecul acelui traseu' de pe' acoperişul anexei, este că acoperişul este în întregime vizibil de la fereastra oricărei

încăperi din această parte a casei. Presupun, căpitane, fie testaţi securitatea proprietăţii, fie doriţi să vorbiţi cu mine în privat. Orice alte alternative, din păcate, ar fi'nefericite.

— într-adevăr, stăpână. Şi da, testam. . lucruri. Şi da, adăugă el, chemând cat de mult aplomb a putut, s-a dus să- şi toarne un pahar plin cu vin de chihlimbar, am vrut să vorbesc cu tine în privat. în ceea ce priveşte castelanul tău şi cei doi noi paznici compuşi.

— Parcă. . excesiv?[1]

— Acesta este un mod de a spune.

„Nu aş vrea să fiu descurajat”.

El a stat jos. — Descurajează, stăpână?

— Spune-mi, cei doi paznici ai mei de la poartă sunt la fel de incompetenţi pe cât par a fi?

— Ar fi o mare realizare, stăpână.

— Ar fi, da.

— S-ar putea să te surprindă, spuse Torvald Nom, dar de fapt au o fire urâtă. Şi experienţă considerabilă. Ei au fost paznici de rulotă, ' executori, ' bătăuşi ai breslei şi vânători de recompense. Formalitatea ' acestei slujbe actuale este cea care îi are aşa. . incomod. Se vor adapta în timp.

— Nu prea bine, sper.

În regulă, hotărî Torvald Nom, ea vorbea despre ceva şi el habar nu avea ce era acel ceva. — Stăpână, m ceea ce priveşte Studlock, Lazan şi Madrun...

— Căpitane,^ înţeleg 'că esti

înstrăinat de Casa Nom. Este regretabil. întotdeauna sfătuiesc ca astfel de erori din trecut să fie remediate ori de câte ori este posibil. Reconcilierea este esenţială pentru bunăstare.[1]

— Mă voi gândi la asta, stăpână.

‘Face acest lucru. Acum, te rog să ieşi pe scări. Informează-l pe castelan că vreau să vorbesc cu el – nu, nu vor exista repercusiuni în ceea ce priveşte căutarea unei conversaţii private cu mine. De fapt, sunt încurajat de îngrijorarea ta. Loialitatea a fost întotdeauna cea mai importantă trăsătură a familiei Nom. Oh, acum, termină-ţi vinul, căpitane.

A făcut-o, destul de repede. Apoi a trecut şi a încuiat uşile balconului. O plecăciune către Lady Varad'a, apoi ieşi pe coridor, închizând uşa în urma lui. Un moment pentru â- mi da seama unde sunt'scările şi, simţindu-mă uşor amorţit, era vinul? Nu, nu era vinul – a coborât la parter şi a ieşit prin intrarea oficială, traversând cu paşi mari, până unde stăteau castelanul si cei doi prieteni ai săi.

„Castellan Studlock”, a strigat Torvald Nom, încântat să vadă cum se uitau toţi trei vinovaţi din jocul lor. — Stăpâna doreşte să te vadă imediat.

‘Oh? Desigur. Mulţumesc, căpitane.

Torvald îl privi zburând, apoi se întoarse către Lazan Door şi Madrun. — O tehnica interesantă ai aici. Simt nevoia' să vă descriu îndatoririle, deoarece se pare că castelanul a uitat. Trebuie să

patrulaţi complexul, de preferinţă la intervale aleatorii, fofosind o varietate de rute pentru a' vă asigura că evitaţi predictibilitatea. Fiţi atenţi în special la zonele neluminate, desi nu vă recomand' să purtati torţe sau felinare. Alte intrebari?[1]

Madrun zâmbea. S-a înclinat. — învăţătură bună, căpitane, mulţumesc. Ne vom începe imediat sarcinile.

Lazan, adună-ţi zarurile de zgomot. Trebuie să ne ocupăm de formalităţile necesare de patrulare diligentă.

zaruri strigăte? Zei de mai jos. „Este înţelept”, a întrebat el, „să te bazezi pe zeii cârcoşi pentru a determina gustul nopţii?”

Lazan Door şi-a dres glasul apoi şi-a descoperit colţii de metal. — După cum spui, căpitane. Divinaţia este întotdeauna o ştiinţă imprecisă. Vom fi siguri că evităm să ne bazăm prea 'mult pe astfel de lucruri.

— Ea, corect. Bine, bine, atunci voi fi în biroul meu.

— Din nou, spuse Madrun, cu zâmbetul lărgit.

Era, hotărî Torvald în timp ce se îndepărta, nimic plăcut la acel zâmbet. Despre oricare dintre zâmbetele lor, de fapt. Sau orice altceva despre cei doi. Sau Studious Lock, de altfel — Băutor de *sânge, Scuipător de bilă, Otrăvitor, o*, *aveau atât de multe nume pentru acela. Cât de curând înainte să mai câştige câteva? Şi Madrun Badrun? Şi Uşa Lazan?*

Ce face Lâdy Varada?

Nu contează, nu contează. Avea un birou, până la urmă. Şi odată ce s-a târât peste birou şi s-a aşezat pe scaun, de ce, s-a simţit aproape important.

Senzaţia a durat câteva bătăi ale inimii, ceea ce a fost de fapt o realizare. Câteva momente preţioase, da, de a nu te gândi la cei trei. Oricare.

Faceţi măşti noi – acum de ce ar trebui să facă asta? Renegade Se'guleh sunt renegaţi – nu se pot întoarce niciodată înapoi. Se presupune,' dar atunci, ce ştie cu adevărat oricare dintre noi despre Seguleh? Faceţi măşti noi, le-a spus el. De ce?

Ce este în neregulă cu sfatul normal? Spală haina aceea, Lazan Door, înainte ca păianjenii să înceapă să depună ouă. Alegeţi nu mai mult de două culori, Madrun, şi nu cele care se confruntă. Vă rog. Şi ce-i cu mocasinii ăia?'

Măşti? Nu contează măştile.

Stomacul îi gâgâi şi simţi o nouă creştere a gazelor bilioase. [1] *Mesteca-ţi 'mereu mâncarea, Tor, de ce te grăbeşti asa? Mai este multă lumină naturală de jucat. Mestecă, Tor, mestecă! Frumos şi încet, ca o vaca, aa. în acest fel, nimic nu va fi de acord cu tine. La urma urmei, nimic nu este de acord cu vacile.* [1]

Atât de adevărat, cel puţin până când securea se leagănă în jos.

Stătea în biroul lui, strâns în spatele biroului, într-o stare cât se poate de neplăcută.

— Il otrăveşte, cred eu.

Scorch se uită, parcă uimit de o asemenea sugestie. — De ce ar face asta?

— Din cauza ta, spuse Leff. — Te urăşte, Scorch, din cauza modului în care l-ai băgat mereu pe Tor în necazuri, iar acum crede că o vei face din nou, aşa că de aceea îl otrăveşte.

— Asta nu are niciun sens. Dacă era îngrijorată, nu l-ar fi ucis!

„Nu uciderea, ci doar a face bolnavă. Uitaţi, e o vrăjitoare, poate face astfel de lucruri. Desigur, ar face mai bine dacă te-otrăveşte.

— Nu mă ating de nimic din ce ea găteşte, asta e sigur.

— Nu va ajuta dacă ea decide ca mai bine eşti mort, Scorch. Doamne, mă bucur că nu sunt voi.

'Şi eu.[1]

'Ce?[1]

„Aş avea ochi portocalii şi ar fi îngrozitor pentru că atunci am avea amandoi ochi'portocalii, asa că a ne privi unul pe celălalt ar fi ca şi cum te-ai uita la tine, ceea ce oricum trebuie să fac tot timpul, dar să-mi imaginez dublu! Nu, mulţumesc, asta spun.

— Asta spui?

— Tocmai am spus-o, nu-i aşa?

'Nu ştiu. Nu ştiu ce tocmai ai spus, Scorch, şi acesta este adevărul.

— Bine, din moment ce ceea ce am avut de spus oricum nu era destinat ţie.

Leff s-a uitat în jur şi nu, nu a văzut pe nimeni altcineva. Bineînţeles ca nu a făcut-o, n-avea rost să te uiţi.

— în plus, spuse Scorch, tu eşti cel care a fost otrăvit.

— Nu a fost nicio otravă, Scorch. A fost o greşeală, un diagnostic greşit. Şi se estompează...

— Nu, nu este.'

'Da. Este.'

'Nu. Nu este.

— N-aş mai spune că dacă as fi în locul tău...

— Nu o porni pe aia din nou!

Sorte binecuvântate! Lasă-le în voia asta, roagă şinele tău rotund! Noaptea se întinde, oraşul îşi poartă rânjetul de granit şi umbrele dansează pe marginea întunericului. Vânzătorii de noajDte târziu îşi strirjă mărfurile, serviciile lor atât adecvate, cat şi dubioase. Cântăreţii cântă şi beţivii beau şi hoţii îşi fac hoţia şi misterele prosperă oriunde nu vă aparţine şi acesta, prieteni, este adevărul greu.

Asemenea şobolanilor, ne îndepărtăm de bazinele de lumină, căutând alte lucruri, alte scene atât liniştite, cât şi murdare.

Urmează, o, urmează-mă!

Binefăcător al tuturor lucrurilor cosmopolite, dăruitor de binecuvântări asupra tuturor chestiunilor umane şi umane (binecuvânteaza-le inimile deopotrivă mizerabile si generoase,

binecuvântează-le visele şi binecuvântează-le coşmarurile, binecuvântează-le

temerile şi
iubirile şi
temerile lor de iubire şi dragostea de frici şi
binecuvântează, bine, binecuvântaţi-le pantofii, sandalele, cizmele şi papucii şi să umble în fiecare, la rândul lor, ah, aşa minuni! Atât de nebunii ciudate!), Kruppe din D'arujhistan a mers pe Marea Cale a achiziţiilor sordide, aruncând o umbră enormă, într-adevăr gigantică, care s-a rostogolit sigur ca un val pe lângă toate aceste magazine şi marfa lor, pe lângă ochii precauţi ai proprietarilor de magazine, pe lângă standurile cu' fructe şi produse de patiserie suculente, pe lângă coşurile cu fructe de pădure şi peştele uscat şi lucrurile ciudate cu frunze pe care unii le-au mâncat crezând, să fii masticatori ai sănătăţii, pe lângă pâini şi brânză, pe lângă vasele de vin şi băuturi alcoolice de toate mărimile, pe lângă tesători şi croitorii, pe lângă harpistul cu cioburi pentru f. ingeri' şi doar trei coarde rămase pe harpă şi cântecul ei despre cuier şi gaură şi mierea de pe noptieră — scăpând monedele aruncate şi trecând atât de repede! — şi şuruburile de pânză nu duc nicăieri şi pantalonii care Blocau

pragul uşii si cămăşile pentru bărbaţii de arme şi pantofii pentru cei fără suflet şi făcătorii de pietre funerare şi urnele şi bătrânul de trei ori divorţat care îşi făcea noduri pentru a'trăi cu o grămadă de copii în cârca sigur legaţi de sânge şi lucruri mai groase. Pe lângă picurătorn de ceară şi rătăcitorii fitilului, mâncătorii de foc şi făcătorii de prăjituri de cenuşă, pe lângă prostituate – curgând fiecare pas langouros cu zâmbete de apreciere şi degetele fluturate şi nedorite senzaţii misterioase de mângâieri în ascuns sau cel puţin în afara... ajung în locuri şi văd că ochii se lăresc şi aprecierea inundă ca goana tinereţii pierdute şi a viselor princiare şi oftă şi strigă *Kruppe, dragă! Kruppe, nu vei plăti pentru asta? Kruppe, casătoreşte-te cu fiecare dintre noi şi fă-ne femei cinstite! Kruppe* — trecând repede pe lângă, acum, aaii, perspectivă înspăimântătoare de imaginat! O lovitură de soţii (cu siguranţă asta trebuie să fie atribuirea la plural)! O vorbăreala de prostituate!

Pe lângă această poartă, mulţumesc zeilor, şi în tunel şi din nou afară, iar acum civilizaţia se profila austeră şi adecvată, iar această umbră îndrăzneaţă a păşit singură, animată în singurătatea ei, şi totuşi acest moment s-a dovedit a avea suficient timp pentru â lua parte la trecerile trecute prin viaţa însăşi.

Dintr-o mânecă, un produs de patiserie împânzit cu fructe de pădure, un fruct copt şi un balon de vin ae mentă;

din celălalt un cuţit de masa argintiu nou cu monograma Casei Varada (me/de unde a venit asta?), lama lustruită — uluitor! — sclipind deja cu o bucată sănătoasă de unt striată cu miere — şi atât de multe lucruri care înghesuie aceste mâini ample/dar agile, dar vezi cum un lucru după altul pur şi simplu *dispare* mtr-o gură primitoare şi un palat apreciativ, potrivit pentru toate artele culinare, atunci când îmbinarea subtilă a aromelor a dat rezultate, maestru rafinat timid;piesă — unt, miere şi — oh! — gem, şi patiserie şi brânză si fructe şi anghilă afumată — agii! Mâneca voluminoasa se trădează pe sine! Vin pentru a spăla gustul necinstit (şi cel mai crud).

Mâinile libere temporar încă o dată, pentru a permite examinarea unei cămăşi noi, a unei game de lumânări parfumate, a şnururilor 'de mătase înnodate, a pantalonilor frumoşi şi a sandalelor cu fire aurite moi ca oricare dintre cei patru obraji ai lui Kruppe, şi aici un prezervativ cu intestine de puşti – zei, unde asta a venit de la? Ei bine, sfârşitul admiraţiei pentru cea mai de succes afacere de cumpărături din'noapte, şi dacă acea ticăloşă a descoperit doar două corzi rămase pe harpă, ei bine, imaginaţi-vă cum s-a simţit calul!

Sta'u^acum, în sfârşit, în faţa celei mai austere moşii austere. în timp ce poarta s-a deschis scârţâind, invitaţia şi aşa invitata, Kruppe s-a invitat să intre.

Trepte şi intrarea şi coridorul formal

ornamentat şi mai multe trepte acestea sunt acoperite cu covoare şi urcă în sus şi un alt coridor şi acum uşa pătată de întuneric şi – o, aruncaţi acele saloane deoparte, Doamne – înăuntru.

— Cum ai făcut... nu contează. Stai, Kruppe, fă-te confortabil.

„Maestrul Baruk este atât de amabil, că Kruppe va face ceea ce doreşte, cu o uşurare posibilă măsurabila, nu-i aşa *!* în acest scaun şi întinde picioarele, da, sunt într-ade'văr întinse, detaliul subtil. Ah, o călătorie obositoare, Baruk, iubitul prieten al lui Kruppe!

Un demon obez asemănător unei broaşte s-a târât până să se cuibărească la picioarele lui, pufnind. Kruppe a produs o fâşie de anghilă uscată şi a oferit-o. Demonul a adulmecat, apoi a acceptat cu grijă bucata.

— Sunt lucrurile într-adevăr la fel de îngrozitoare pe cât cred eu, Kruppe?

Kruppe dădu din sprâncene. „Asemenea călătorii se lasă încreţit^de uscăciune, gâfâind de sete”.

Oftând, înaltul Alchimist a spus: „Ajută-te”.

Zâmbind, Kruppe scoase dintr-o mânecă o sticlă mare prăfuită, deja desfundată. A examinat ştampila de pe sticla verde închis. — Doamne, pivniţa ta este mtr-adevăr bine echipată! Din cealaltă mânecă a'apărut un pahar de cristal. A turnat. A bătut o gură, apoi şi-a plesnit buzele. 'Rafinat![1]

— Anumite aranjamente' au fost

finalizate, a spus Baruk.

— Cel mai impresionant, Baruk prieten al lui Kruppe. Cum pot fi măsurate astfel de evenimente portentoase, se întreabă. Dacă unul era genul care se întrebă. Totuşi, ascultă — poarta îngropată scârţâie, praful se cerne, pietrele geme! Oricât de umili suntem, putem spera să oprim astfel de inevitabilităţi inevitabile? Din păcate, timpul se macină. Toate destinele se învârt şi nici măcar zeii nu pot ghici cum se va răsturna fiecare'. Luna însăşi răsare nesigură în aceste nopţi. Stelele se clătină, pietrele cad în sus, soţiile nedreptăţite iartă şi uită – o, acesta este timpul pentru miracole!

— Şi de asta avem nevoie, Kruppe? Miracole?

„Fiecare moment poate părea mtr-adevăr în flux, haotic
şi încordat, totuşi – şi Kruppe stie acest lucru cu siguranţă – când totul este pus la punct, clipă după clipă, atunci fiecare aberaţie nu este decât o cută modestă, o pliură slabă, o amintire şifonată. Marile forţe ale universului sunt ca o piatră de' greutate pe ţesătura vieţii noastre. Bogaţi şi săraci, modeşti şi ambiţioşi, generoşi şi lacomi, cinstiţi şi înşelători, de ce, totul este turtit! Splat! Crunch, unge, suge! Ce îi pasă Naturii de coroane cu bijuterii, monede stivuite periculos de sus, moşii mari şi turnuri înalte? Regi şi reginele, tiranii şi devoratorii — toţi sunt ca nişte musaci pe fruntea lumii!

— Sfătuiţi o perspectivă extinsă. Totul este foarte bine, din punctul de vedere al unui istoric şi retrospectiv. Din păcate, Kruppe, celor dintre noi care trebuie să o trăiască, m mijloc, parcă, le oferă o uşurare puţină.

— Vai, Baruk spune ' adevărat. Trăieşte înăuntru, trăieşte afară. Suspinele morţii sunt cântecele udate ale lumii'. Atât de adevarat, atât de trist. Kruppe întreabă asta: fii martor la două scene. într-una, un bărbat furios si amar îl bate pe un alt bărbat până la moarte pe o alee din districtul Gadrobi. În celălalt, un om cu o vastă bogăţie conspiră cu compatrioţi la fel de bogaţi pentru a ridica din nou preţul cerealelor,' făcând costul pâinii simple atât de prohibitiv, încât familiile mor de foame, sunt duse la viaţa criminală şi mor tineri. Ambele sunt acte de violentă?

înaltul' Alchimist se uită în jos la Kruppe. — Doar într- unul dintre aceste exemple vei găsi sânge pe mâinile unui bărbat.

— Adevărat, oricât de deplorabile sunt astfel de pete. Şi-a mai turnat nişte vin.

„Există”, a spus Baruk, „nenumărate construcţii prin care omul bogat ar putea pretinde nevinovăţia. Circumstanţele atenuante, costurile neaşteptate de producţie, legea cererii şi ofertei şi aşa mai departe.

„într-adevăr, o multitudine de justificări, care fac apele atât de tulburi,

şi atunci cine vede sângele?”

„Şi totuşi, sărăcia rezultă, cu toata mizeria ei, stresul şi anxietatea ei, cu vaporii ei murdari ai sufletului. Se poate spune că bogatul negustor de cereale duce un război subtil.

Kruppe a studiat vinul prin cristal. „Şi aşa săracii rămân saraci şi, poate, chiar mai săraci. Angajaţii, dar abia reuşesc să se'agaţe de locurile lor de munca, chiar şi să accepte condiţii de muncă dispreţuitoare – care, la rândul lor, le permite angajatorilor sa-şi' umple poşetele până la umflături, satisfăcând astfel orice insuficienţă patetică ascunsă pe care le adăpostesc. Se poate spune că există un echilibru, unul niciodată repetat, prin care războiul etern este ţinut în frâu, pentru a evita anarhia. Dacă comerciantul de cereale percepe prea mult, atunci revoluţia poate exploda în viaţă.

„D'upa ce toata lumeapierde”.

‘Pentru un timp. Pâna când va apărea noua generaţie de bogaţi, pentru a începe din nou prădările asupra săracilor.' Echilibrul este încadrat de dezechilibre şi astfel se pare că astfel de lucruri ar putea persista' pentru totdeauna. Din păcate, în orice punct de vedere long, se vede că nu este aşa. Structura societăţii este mult mai fragilă decât cred majoritatea. A pune prea multă încredere în rezistenţa sa înseamnă a cunoaşte un moment de uimire neobişnuită în momentul prăbuşirii

sale totale – înainte ca lupii să se apropie. Kruppe ridică un deget. „Totuşi, fiţi martor la toţi aceştia care vor să apuce coroana, pentru a se face cei mai liberi şi cei mai bogaţi dintre toţi. Oh, sunt cele mai periculoase m acest moment, aşa cum' s-ar putea aştepta. Cel mai periculos într-adevăr. Unul este încurajat să se roage. Rugaţi-vă pentru praf.

— Un sfârşit la toate.

— Si un nou început.

— Cumva mă aşteptam la mai mult de la tine, prietene.

Kruppe zâmbi, se întinse în jos şi mângâie capul pietriş
al demonului. Clipi languit. „Kruppe menţine o perspectivă la fel de largă precum talia lui, care, după cum ştiţi, este neîncetată. La urma urmei, unde începe şi unde se termină?

— O altă veste importantă?

„Oraşele trăiesc în grabă. Mereu cu capul. Nimic nu se schimbă' şi totul se schimbă. Un criminal urmăreşte districtul Gadrobi, dar Kruppe bănuieşte că ştii asta. Complotul de asasini. Ştii şi tu asta,' prietene Baruk. îndrăgostiţii se întâlnesc sau visează la acele întâlniri. Copiii muncesc pe viitor necunoscut. Oamenii se pensionează şi alţii sunt pensionaţi, carierele noi abundă şi vechii duşmani pândesc. Prieteniile se desfăşoară în ţimp ce altele' se desfăşoară. La timpul său, cel mai înaft Alchimist, totul la timpul său.

— Nu mă linişti, Kruppe.

„Vino alături'de mine într-un pahar

din acest vintage rafinat!”

— Există o duzină de secţii care sigilează pivniţa — de două ori mai multe decât de la ultima ta vizită.

‘Într-adevar?[1]

— Nu ai împiedicat nici unul.

‘Extraordinar![1]

‘Da, este.[1]

Demonul a eructat şi parfumul ameţitor al anghilei afumate se răspândi prin cameră. Până şi demonul şi-a încreţit fantele din nări.

Kruppe a produs, cu înflorire, nişte lumânări parfumate.

O confuzie intestinală de ţevi, supape, globuri de cupru, îmbinări şi orificii de ventilaţie domina un capăt întreg al încăperii principale din faţă â clădirii. Din acest mecanism bizar au apărut gâfâituri ritmice (cele mai sugestive), şuierături (introducând, parcă, o contribuţie mai realistă) şi murmur şi subtonuri şuierate. Au ieşit şase duze, fiecare pregătită pentru un ataşament sau prelungire a furtunului, dar în acest moment toate au izbucnit o flacără albastră constantă, iar acest lucru a încălzit aerul uscat trosnitor al camerei, astfel încât atât Chaur, cât şi Barathol – lucrând fără spate, aşa cum fuseseră întregi, ziua tocmai s-a terminat — erau pline de sudoare.

Cea mai mare parte a dezordinei din această brutărie decrepită fusese acum îndepărtată sau, mai degrabă,

transferată din interior în curtea îngustă cu pereţi înalţi din spate, iar Chaur era pe mâini şi în genunchi folosind cârpe umede pentru a şterge praful 'şi făina veche din podea din pavaj bine aşezat'. Barathol examina bazele de cărămidă ale celor trei cuptoare cu cocoaşe, surprins şi încântat să găsească, prinse între straturi de cărămidă, plăci vaste de piatră ponce. Pereţii interiori din spate ai cuptoarelor conţineau fiecare elemente de fixare pentru gazul care fusese folosit drept combustibil, cu tuburi perforate alungite ieşind în afară sub rafturi. Ar putea transforma aceste cuptoare în forje cu căldură scăzuta? Poate.

Vechile tamburi de amestec de cupru au rămas, acoperind o jumătate din peretele din spate al camerei, şi aveau să servească la stingere. El cumpărase o nicovală de la o rulotă de intrare de la Pale, cumpărătorul iniţial a murit, din păcate, în timp ce obiectul era pe druni. Un design de câmpie, destinat portabilităţii – Rhivi, fusese informat el – nu era chiar de dimensiunea pe care şi-o dorea sau de care avea nevoie, dar ar fi suficient pentru moment. Diverse cleşti şi alte unelte au venit din pieţele de fier vechi din partea' de vest a oraşului, inclusiv un ciocan foarte fin din oţel Aren (fără îndoială furat de la un fierar de arme al armatei Malazan).

A doua zi avea să comandă primele sale comenzi de lemn, cocs, cărbune si cupru brut, staniu şi fier.

Se făcea târziu. Barathol s-a îndreptat după examinarea cuptoarelor şi i-a spus lui Chaur: „Lasa asta acum, prietene. Suntem murdari, adevărat, dar poate că un restaurant exterior ne-ar găzdui, odată ce ne arătăm moneda. Nu ştiu despre tine, dar nişte bere rece ar sta bine acum.

Privind în sus, faţa mânjită şi pătată a lui Chaur s-a împărţit într-un zâmbet larg.

Uşa de la intrare a fost deschisă cu un picior si amândoi s-au întors în timp ce o jumătate de duzină de bărbaţi de renume intrară înăuntru, răspândindu-se. Bâte şi ciocane în mâinile lor, au început să privească echipamentul. O clipă mai târziu, o femeie îmbrăcată fin a păşit prin freză, cu ochii aţintiţi asupra lui Barathol, asupra căruia ea a zâmbit.

„Stimate domnule, sunteţi angajat într-o activitate ilegală...”

'Ilegal? Sunt sigur că este o rază de acces. Acum, înainte să-ţi trimiţi bătăuşii la distrugere, aş putea să subliniez că supapele nu súnt doar deschise, dar firele au fost tăiate. Cu alte cuvinte, deocamdată, fluxul de gaz din camerele de sub această structură nu poate fi oprit. Orice fel de daune va avea ca rezultat, ei bine, o minge de foc, probabil de o dimensiune suficientă pentru a incinera o zonă considerabilă a dishy;trict. Făcu o pauză, apoi adăugă: „O astfel de distrugere intenţionată din partea ta va fi văzută de cei mai mulţi drept ilegale. Acum, nu te vei confrunta

cu acuzaţii, deoarece vei fi mort, dar breasla care te-a angajat se va confrunta cu o pedeapsă cumplită. Numai amenzile o vor falimenta.

Zâmbetul femeii dispăruse de mult. — O, nu eşti tu cel deştept? Deoarece nu vă putem descuraja prin dezmembrarea magazinului dvs., nu avem de ales decât să ne concentrăm atenţia asupra voastră.

Barathol se îndreptă spre tejgheaua de frământat şi băgă mâna într-un ghiozdan de piele, retrăgând o minge mare rotundă de lut ars. S-a confruntat cu femeia şi cu mulţimea ei, a văzut câteva expresii curgând de sânge şi a fost mulţumit. — Da, o grenada Moranth. Cusser, malazânii o numesc pe asta. Mă ameninţăm j>e mine sau pe tovarăşul meu de aici, şi voi fi încântat sa ma sinucid – la urma urmei, ce avem de pierdut şi nu ne-aţi lua cu bucurie, dacă aveţi ocazia?

— Ti-ai pierdut minţile.

— Esti binevenit la acea opinie. Acum, întrebarea este, nu-i aşa?

Ea ezită, apoi mârâi şi se răsuci pe călcâie. Făcându-i cu mâna echipajului să o urmeze, ea a ieşit.

^ *Oftând, Barathol l-a întors pe bleste'mător în ghiozdan. „ În ñecare a treisprezecea ladă cu câte douăsprezece înjurătoare ñecare „, îi spusese Mallet, „ se aña un al treisprezecelea înjurător. Gol. De ce? Cine ştie? Moranth sunt oameni ciudaţi. '*

— A funcţionat de data asta, îi

spuse el lui Chaur, dar mă îndoiesc' că va dura. Deci, j>rima sau timiditatea afacerilor este să te îmbraci. Armura, arme.

Chaur se uită la el ca neînţelegător.

— Îţi aminteşti de mirosul de sânge, Chaur? Cadavre, morţi şi'dezmembraţi?

Expresia se luminează brusc, iar Chaur dădu din cap eneraic.

Oftând din nou, Barathol spuse: „Să urcăm peste peretele din spate şi să ne găsim berea”.

A luat ghiozdanul cu el.

în altă parte în oras, în timp ce suna al zecelea clopoţel al nopţii, un bărbat fără degete a pornit spre o nouă tavernă, cu crima pe gânduri. Soţia lui a ieşit în grădina ei să îngenuncheze pe piatră, pe care a şlefuit-o cu nisip uns şi un tampon gros de piele.

O femeie desfăşurată şi curbă – care a atras admiraţie şi ciudă în funcţie de sex şi preferinţele de gen – a mers cu im braţ rotunjit prins de'braţul destul de subţire al unui istoric ' Malazan, care avea' o expresie oscilând între neîncredere şi consternare. Se plimbau ca îndrăgostiţii şi, din moment ce nu erau iubiţi, uimirea istoricului a crescut.

în High Markets din' Districtul EStates, la sud de spânzurătoare, se plimba Lady Challice. Plictisită, înţepată de dor şi, posibil, jefuită (în propria ei mintea) dincolo de orice speranţă de

mântuire, ea a cercetat cu atenţie mulţimea de obiecte şi obiecte, dintre care niciunul nu era cu adevărat necesar, şi a privit femeile la fel ca ea (deşi majoritatea erau urmărite de servitori), care transporta orice era cumpărat) a cules prin gunoaiele scumpe şi deseori fin făcute dornice ca ghiocele (şi la fel de lipsite de minte? Ah, fereşte-te de presupunerile crude!), şi se vedea foarte diferită de ele. Asa de. . schimbat.

La nu trei sute de paşi de Lady Challice, rătăcind fără să-şi amintească unde îl duceau paşii, se afla Cutter, care fusese cândva un hoţ pe nume Cr'okus Younghand, care furase cândva ceva ce' nu ar fi trebuit să aibă şi, constatând că nu putea cu adevărat, dă-l înapoi, confundase apoi vinovăţia şi simpatia cu beatitudinea adoraţiei (astfel de erori sunt' comune), doar pentru a fi eliberat în cele din urmă de dispreţul deschis al unei tinere pentru recunoaşterile sale sincere şi sincere.

Ei bine, vremurile şi oamenii se schimbă, nu-i aşa.

Pe un acoperiş, la jumătate de oraş distanţă, Rallick Nom stătea cu privirea spre marea agitată 'de lumini albastre, alături de Krute de Talient, şi aveau multe de discutat, iar asta însemna, având în vedere taciturnitatea lui Rallick Nom, o sesiune într-adevăr lungă.

Krute avea prea multe de spus. Rallick cântărea fiecare bucăţică pe care o dădea înapoi, nu din neîncredere, pur şi

simplu din obişnuinţă.

Într-o scoală de duel, la mult timp după ce ultimii dintre tinerii studenţi si-au dat cursul, Murillio stătea sub lumina lunii cu Stonny Menackis, în timp ce, plângând, se dezlega în faţa acestui adevărat străin – ceea ce poate a făcut totul atât de uşor – dar Stonny nu avea nimic, experienţă cu un bărbat precum Murillio, care a înţeles ce înseamnă să asculte, să acorde atenţie răpită, completă şi cea mai autentică doar unei singure femei, pentru a atrage toată esenţa ei – atât de revărsată – în propria fiinţă, aşa cum ar putea o pasăre colibri bea nectar sau un liliac sânge de gleznă de vacă (deşi această analogie nu serveşte momentului tandru).

Şi astfel, între ei plutesc vapori nevăzuţi, animale şi de netăgăduit, şi atât de multe se infiltrează în carne, oase şi sine, încât o recunoaştere uimitoare vine – atunci când vine – ca descuierea unei uşi, când se credea sigilată pentru totdeauna.

Plângea şi plângea des şi de fiecare dată a fost cumva mai uşor, cumva mai natural, mai confortabil şi mai acceptabil, cu nimic diferit, într-adevăr, de mişcarea'moale a degetelor lui prin părul ei scurt, de felul în care vârfurile îi periau obrazul pentru a netezi. îndepărtaţi lacrimile – şi oh, cine ar putea n surprins de toate acestea?

Până în jDrezent, atunci, în timp ce luna înceţoşată, acum răsărita, îşi mijeşte

ochii spre o zeci de figuri adunate pe un acoperiş. Schimbul de semnale cu mâinile şi mormăitul instrucţiuni şi sfaturi. Verificarea armelor. Un scor complet, căci'ţintele erau duri, medii, veterani cu căi străine. Şi atacul care va veni, ei bine, ar fi brutal, nesubtil şi, fără îndoială, minuţios.

Mulţimea obişnuită din K'rul's Bar, vreo duzină de locuitori care aleg să nu-şi mai ţină seama de templul care a fost cândva – aceşti ziduri de piatră extrasă, pătaţi de fum şi depozite mute pentru voci umane generaţie în generaţie, de la cântece zgomotoase şi muzică corală la urletul râsului beat şi ţipetele femeilor ciupite, aceste ziduri, apoi, groase şi solide, ţin mereu indiferenţa în faţa dramei.

Vieţilâ se joacă, vieţile împart porţiuni încadrate de piatră şi lemn, de ţiglă şi căpriori şi fiecare dintre aceste forme nesimţite a avut, la vremea lor, gust de sânge.

Sala principală vastă, cu tavanul jos, cu podeaua scufundata, a fost cândva un transept sau poate o zonă de congregaţie. Coridorul îngust dintre stâlpii încadraţi de-a lungul spatelui a fost cândva o colonadă cu nişe pe cáré, cu mult timp în urmă, se aflau urne funerare care conţineau rămăşiţele carbonizate şi cenuşii ale marilor preoţi şi preotese. Bucătăria şi cele trei depozite din spate le éi furnizaseră odată hrană

călugărilor şi purtătorilor de lame, cărturarilor şi acoliţilor autorizaţi. Acum au hrănit patroni, personal şi proprietari.

în sus pe treptele abrupte, înşeuate, de piatră, până la palierul de la etajul superior, de unde treceau pasaje cu tavane înclinate ascuţite, trei laturi ale unui pătrat, cu a patra întreruptă de fâţada din faţă a clădirii. Opt camere asemănătoare celulelor s-au alimentat din fiecare dintre aceste pasaje, cele din spate proiectate spre interior (sprijinite de stâlpii colonadei etajului principal), în timp ce cele două de ambele părţi îşi aveau camerele lipite de pereţii exteriori ai clădirii (asigurând astfel ferestre).

Chiliile care dădeau spre sala de bar aveau pereţii din interior distruşi, astfel că opt camere erau acum trei camere, constituind birourile. Ferestrele interioare erau acum închise – fără sticlă sau piele – iar Picker avea obiceiul să le deschidă larg când stătea la birou, oferindu-i o vedere clară asupra treimii din faţă a barului, inclusiv asupra intrării.

În această noapte, erau puţini oaspeţi rezidenţi în camerele hanului. Barathol şi Chaür nu se întorseseră încă. Scillara îl dusese pe Duiker în districtul Daru. Bardul stătea pe estrada joasă din sala de bar, scoţând o melodie aerisită şi descurajată pe care puţini dintre cei douăzeci şi ceva de patroni o ascultau cu ceva care se apropia de atenţie. Un străin din Pale luase o cameră de colţ în colţul de nbrd-est si se retrăsese devreme după

o masă slabă şi o singură halbă de bere Gredfallan.

Picker o zări pe Blend în staţia ei de lângă uşa de la intrare, scufundată în umbră în timp ce stătea, cu picioarele întinse, cu mâinile legănând o cană de cidru fierbinte – gusturi bizare, femeia aceea, din moment ce era sufocant şi abur în noaptea asta. Oamenii care intrau rareori au observat-o, trecând pe lângă ea fără să se uite în jos. Talentul lui Blend, da, şi cine ar putea spune dacă a fost natural sau altceva.

Antsy tipa în bucătărie. Se dusese acolo să-i linişească pe cei doi bucătari – care se dispreţuiau unul pe celălalt – şi s-a dovedit ca de obicei, cu Antsy m război cu toată lumea, inclusiv cu şobolanii şi şobolanii ascunşi sub blat. În scurt timp, ustensilele vor începe să zboare şi Picker va trebui să se târască acolo jos.

Bluepearl a fost. . undeva. Era obiceiul lui să rătăcească, explorând escrocii şi crăpăturile mai întunecate ale vechiului templu.

O noapte, deci, deloc diferită de oricare alta.

Bluepearl s-a trezit în pivniţă. E amuzant cât de des s-a întâmplat asta. Scoase al patrulea butoi prăfuit din spatele din spatele raftului de lemn. Primele trei pe care le testase la începutul săptămânii. Doi fuseseră oţet, din care nu putea sa se descurce decât câteva înghiţituri odată. Celălalt fusese

ceva gros şi cadruos, mirosea â cedru sau poate a seva de pin – în orice caz, nu făcuse decât să bage un deget în el, găsind gustul şi mai urât decât mirosul.

De data aceasta, însă, s-a simţit norocos. încercând butoiul, se aplecă şi încercă câteva adulme tentative. Ale? Bere? Dar desigur,' niciunul nu a durat, nu-i aşa? Totuşi, acest butoi purta sigilul templului pe ceara roşie groasă care acopera capacul. A adulmecat din nou. Cu' siguranţă drojdie, dar proaspătă, ceea ce însemna. . vrăjitorie. A adulmecat a treia oară.

Dansase cu tot felul de magie ca mag de echipă în Bridgeburners. Da, avea atât de multe poveşti, încât până şi acel bard cu faţa acrişoară de la etaj ar fi căscat gura de mirare doar să le audă pe jumătate. Păi, se abătuse şi se rostogoli sub cele mai urâte tipuri, vrăjitorii care smulgeau carnea din oase, care fierbeau sângele, care făceau mingile unui bărbat să se umfle ca pepenii... oh, acel timp fusese înainte să se alăture nu-i asa? Da, vrăjitoarea şi fiica vrăjitoarei – nu contează. Ceea ce era el era o' mână bătrână.

Şi chestia asta – Bluepearl a băgat un deget si apoi şi l-a băgat în gură – oh, a fost într-adevăr magie. Ceva mâi în vârstă, aluzii de sânge (da, mai gustase ceva asemănător).

— Tu eşti, frate Cuven?

Se răsuci şi se încruntă la fantoma ai cărei cap şi umeri se ridicau la vedere

prin podea. — Arăt ca fratele Cuven? Eşti mort, mort de mult. Totul a dispărut, ai auzit? Deci de ce nu te duci şi faci la fel?

— Am mirosit lama, murmură fantoma, începând să se cufunde înapoi. — L-am mirosit. .'

Nu, a decis Bluepearl, probabil că nu era un lucru bun să bei chestia asta. Nu înainte de a fi făcut un fel de analiză. Poate că Mallet ar putea ajuta la asta. Acum, a încurcat-o deschizând butoiul? Probabil că acum ar merge prost. Deci, ar fi bine să o ia sus.

Oftând, Bluepearl puse la loc dopul de lemn şi luă butoiul.

în camera de colţ de la al doilea nivel, străinul care rezervase camera pentru noaptea asta a terminat de săpat ultimele gratii de pe fereastră. Apoi a stins felinarul şi a trecut spre uşa holului, unde s-a ghemuit, ascultând.

De la fereastra din spatele lui a intrat primul dintre asasini.

Blend, cu ochii pe jumătate închişi, a privit cum intrau cinci bărbaţi, mişcându-se într-un pâlc pe jumătate beţi şi certându-se cu voce tare despre cea mai recentă creştere a

E

reţului pâinii, declaraţii neclare punctate de împingeri şi ufete, şi nu era o minune? Blend reflectă în timp ce intrau clătinându-se în sala de bar, cum oamenii se puteau plânge de aproape orice, ca şi

cum viaţa lor ar depinde de asta.

Pe ăştia nu îi cunoştea, ceea ce înseamnă că probabil că îi spionaseră semnul cu torţe pe drumul de întoarcere din alt loc, hotărând că acest beţiv nu era suficient de băut şi ea a remarcat că erau mai bine îmbrăcaţi decât majoritatea — nobili, cei mai mulţi, probabil, cu toate fanfara şi aerul obişnuit de invincibilitate şi toate astea. Ei bine, ar'cheltui monede aici şi asta era ceea ce conta.

Mai luă o înghiţitură de cidru.

Antsy scoase sabia scurtă în timp ce se strecura spre spatele celui mai mic dintre cele trei depozite. Afurisitul acela de şobolan cu două capete se întorsese. Sigur, nimeni altcineva' nu l-a crezut, în afară de bucătarii de acum, pentru că amândoi văzuseră lucrul oribil, dar singura modalitate de a le dovedi celorlalţi era să-l ucizi pe nebun şi apoi să-l arăţi tuturor.

Au putut apoi să-l mureze într-un borcan uriaş şi să facă din el o curiozitate pentru bar. Ar fi sigur să-i tragă înăuntru. Şobolan cu două capete prins în bucătăria barului K'rul's! Vino sa vezi!

Oh, stai. . a fost cel mai bun tip de publicitate? Ar trebui să-l întrebe pe Picker despre asta.

Mai întâi, desigur, trebuia sa omoare chestia.

S-a strecurat mai aproape, cu ochii aţintiţi pe golul întunecat din spatele ultimei lăzi din stânga.'

Omoară chestia, da. Doar nu tăiaţi niciunul din cap.

Unsprezece siluete se înghesuiau în camera de colţ de la etajul superior. Trei ţineau pumnale, inclusiv bărbatul

S

hemuit la uşă. Patru arbalete leagănate, ceartă pusă. Itimii patru – toţi bărbaţi mari – mânuiau săbii şi clapete, iar sub cămăşile lor largi era un lanţ fin.

Cel de lauşă auzea acum ceartă în sala de jos, acuzaţii cu privire la preţul pâinii — un subiect ridicol, se gândi omul încă o dată, având în vedere cum aceştia erau îmbrăcaţi ca nobilii doi şi trei născuţi — dar era clar că nimeni nu luase, nota de particularitate. Vocile zgomotoase, în special cele care sunau beat, aveau un mod ae a umple capetele oamenilor din jurul lor. Umplerea lor cu lucruri greşite.

Aşa că acum atenţia tuturor s-a concentrat asupra noilor veniţi zgomotoşi şi neplăcuţi, şi cel puţin unele dintre ţinte erau susceptibile să converge, având în vedere, j>oate, să-i arunce pe proşti sau măcar să le ceară să reducă tonul şi toate astea.

Aproape timpul atunci. .

Aşezat pe scaunul de pe estradă, bardul îşi lăsă degetele să se îndepărteze de ultimele note pe care le cântase şi se lăsă încet pe spate, în timp ce nobilii se certau acum ce'masă să ia. Erau multe din care să alegeţi, aşa că problema nu a meritat toată acea energie.

I-a urmărit o clipă îndelungată, apoi a lăsat instrumentul jos şi s-a dus la ulcior şi vasul care aşteptau într-o parte a scenei modeste. Şi-a turnat nişte bere/apoi s- a rezemat de perete, luând înghiţituri.

Picker se ridică de pe scaun când uşa se deschise în spatele ei. Ea s-a întors. — Mallet, acea grămadă de idioţi care tocmai au intrat.

Vindecătorul dădu din cap. — Vor fi probleme cu ei. L-ai văzut pe Barathol sau Chaur? Trebuiau să se întoarcă aici – probabil că Breasla şi-a dat seama ce face el până acum. Mă gândesc să mă duc, poate, în caz că...

Picker îi ridică mâna, două semnale rapide care l-au făcut pe Mallet la tăcere. — Ascultă-i, spuse ea, încruntandu-se. — Nu sună bine.

După o clipă, Mallet dădu din cap. — Ar fi bine să avem capul în jos.

Picker s-a întors şi s-a rezemat de pervaz, mijind ochii la umbrele în care stătea Blend – si a văzut acele picioare întinse trăgându-se încet înapoi. — La dracu.

A fost un act. Acea concluzie a ajuns brusc şi rece ca un vânt de iarnă. Alarmată, Blend se ridică de pe scaun, cu mâinile alunecând sub capacul ei de ploaie.

Când uşa de afară se deschise din nou.

Nenorocitul ăla de şobolan se strecurase pe sub uşa care ducea la pivniţă Antsy văzu coada alunecoasă zvârcolindu-se din vedere şi înjură pe sub răsuflarea lui. L- ar putea prinde pe scări...

Uşa pivniţei s-a deschis şi acolo stătea Bluepearl, purtând un butoi prăfuit de parcă ar fi fost un copil nou- născut.

'Ai văzut?[1] întrebă Antsy.

'Sa vad ce?'

„Şobolanul cu două capete! Tocmai a intrat pe sub uşă!

— Zei de jos, Antsy. Te rog, nu mai mult. Nu există şobolan cu două capete. Mută-te deoparte, vrei? Chestia asta e grea.

Şi trecu pe lângă Antsy, în bucătărie.

Trei siluete îmbrăcate au păşit din afâra K'rul's Bar, cu arbalete pregătite. Şuruburile s-âu rupt. În spatele barului, Skevos, care se ocupa de tura în noaptea asta, a fost alungat înapoi în timp ce o ceartă i-a izbit în piept, sfăramându-i sternul. O a doua ceartă a izbucnit spre fereastra biroului, unde Picker era slab timid, ieşind şi ea s- a repezit înapoi, fie lovită, fie evitându-se, nu avea cum să-i spună. Cea de-a treia ceartă a prins-o pe Hedry, o servitoare de cincisprezece ani, şi a învârtit-o, cu tava cu căni răsturnându-se.

De mai aproape de estradă, cei cinci beţivi au scos cuţite şi săbii de sub mantie şi s-au întins în evantai, picăindpe

toţi cei care se aflau la îndemână.

Ţipete umpleau aerul.

Ieşind de pe masa ei, Blend alunecă ca fumul în mijlocul celor trei siluete din prag. Cuţitele i-au pâlpâit, tăiate, deschizând gâtul bărbatului chiar în faţa ei, tăind tendoanele celui mai apropiat braţ al bărbatului' din stânga ei. Aplecându-se sub primul bărbat în timp ce acesta se răsturna înainte, ea înfipse unul dintre pumnalele ei în pieptul celui de-al treilea asasin. Vârful a trecut prin lanţ şi lama sa rupt. L-a adus pe celălalt înainte într-o tăietură de sus, înjunghiind între picioarele bărbatului. Când a coborât, Blend a smuls cuţitul şi s-a învârtit pentru a-l tăia în faţa celui de-al doilea asasin. Aruncându-şi capul pe spate, pentru a evita lama, îl împinse într-uri căprioriu jos. S-a auzit o strângere puternică, iar bărbatul s-a lasat pe genunchi apei. Blend l-a înjunghiat într-un ochi.

A auzit o a patra eliberare a arbaletei şi ceva i-a lovit umărul stâng, aruncând-o. Braţul de sub acel umăr părea să fi dispărut – ea nu simţea nimic – şi auzi cuţitul zgomotând pe podea, chiar dacă asasinul, care se ţinuse înapoi în prag, se repezi acum spre ea, cu arbaleta aruncată şi pumnalele scoase.

Mallet deschisese uşa în momentul în care Picker – aplecat pe fereastră – a scos un ţipăit speriat. O ceartă s-a izbit de perete la nici un brat' ae capul

vindecătorului. Inclinându-se, se aruncă pe coridor.

În timp ce se îndrepta pe jumătate, văzu siluete curgând din colţul din stanga lui. Corzile au bătut. Un şurub i-a lovit stomacul. Celalalt i-a rupt gâtul. A căzut cu spatele într-o spălare de sânge şi durere.

întins pe spate, auzind zgomotele de paşi apropiindu-se cu repeziciune, Mallet se întinse până la gât – nu putea respira – sângele îi ţâşni în plămâni, fierbinte şi amorţit. Frenet, l-a chemat pe'High Denul-

O umbră a coborât peste el şi a privit în sus, spre o faţă tânără pasivă, cu ochii m gol, în timp ce un pumnal ridicat în vedere.

Deschide poarta, Whiskyjack -

Mallet se uită la punctul fulgerător.

O înţepătură în ochiul drept şi apoi întuneric.

Ucigaşul lui Mallet se îndreptă, retrăgând pumnalul şi se întrebă, pe scurt, de zâmbetul ciudat de pe chipul mortului.

Ieşind din bucătărie, coborându-se sub traversa joasă a uşii care ducea la bar, Bluepearl a auzit arbalete slăbite, a auzit ţipete şi apoi şuieratul săbiilor scoase din teacă. El a ridicat privirea.

Un pumnal aruncat i-a prins mâna dreaptă de butoi. Strigând la agonia de foc, el s-a clătinat înapoi în timp ce doi asasini s-au repezit spre el. Unul cu un

cuţit, celălalt cu o sabie lungă, cu lamă subţire.

Atacatorul cu cuţitul era în frunte; arma ridicată.

Bluepearl scuipa la el.

Acea globulă sidefată s-a transmogrificat în aer, extinzându-se într-o minge de şerpi care se zvârcoleşte. O duzină de fălci cu colţi l-au lovit pe asasin în faţă. A ţipat de groază, lovindu-şi propria faţă cu cuţitul.

Bluepearl a căutat să arunce butoiul, doar ca greutatea lui să-i tragă braţul în jos – mâna încă prinsă – şi a ţipat la izbucnirea agoniei.

A avut timp să ridige privirea şi să vadă şabia în timp ce i-a fost înfiptă m faţă. În partea laterală a nasului lui, vârful lovindu-i mai adânc, în sus, pătrunzând în creierul anterior.

în pragul pivniţşi, Antsy a auzit rămăşiţele izbucnind în camera cfe bar. ' Invârtindu-se, pierzând douăzeci de blesteme în paisprezece limbi diferite, reajustându-şi strânsoarea săbiei scurte. Doamne, suna ca o măcel nesfânt acolo. Avea nevoie de un scut blestemat!

Bucătarii şi ţâşnii se repezi spre uşa din spate – şi dintr- o dată se auziră 'ţipete de pe aleea de dincolo.

Antsy se aruncă în magazia din stânga. Până la lada de la capătul îndepărtat, sub faldurile de pânză de pânză. Deschise capacul şi scoase trei, patru ascuţitori, îndesându- le sub

cămaşă. Uri al cincilea pentru mâna stângă. Apoi s-a repezit înapoi în bucătărie.

Un bucătar şi doi şavi – ambele fete – alergau înapoi înăuntru, iar Antsy văzu forme îmbrăcate înghesuind uşa din spate. 'Jos![1] ţipă el, aruncând cu mâna mai ascuţita, tare, drept pe lârigă cei doi asasini din prag. Ascuţitorul a lovit peretele aleii şi a explodat.

Văzu ceaţa roşie izbucnind în jurul celor doi asasini vizibili, ca nişte halouri ale lui Hood. Amândoi s-au trântit cu fata întâi/ De pe aleea de dincolo, un cor de strigăte teribile. Antsy scoase un alt ascuţit, alergă spre prag. Stând pe spatele asasinilor morţi, se aplecă şi aruncă grenada j>e alee. încă o detonare aprigă, aprigă. Şi nu mai erau strigate acolo.

„Mestecaţi asta, nenorociţi!

Picker se rostogoli pe podea în urma acelei j>rime cearte. Il văzu pe Mallet aruncându-se pe coridor, văzu că şuruburile îl doborau. Scurtându-se – ştimd că vindecătorul era un om mort – ea s-a aruncat la uşa biroului, trântind-o chiar dacă paşii se apropiau. Lăsând zăvorul, cu o bătaie a inimii înainte ca o greutate grea să lovească bariera solidă, se duse la lada de la picioarele biroului.

Am căutat cheia pentru o clipă – bubuituri tunătoare de la uşa din spatele ei, haos în camera de dedesubt – înainte de â elibera încuietoarea şi a arunca capacul înapoi. Şi-a scos arbaleta grea şi

o grămadă de certuri.

A auzit ecoul ascuţitorilor din bucătărie şi a rânjit, dar era un rânjet rece.

încă o dată în picioare, chiar dacă lemnul s-a aşchiat pe usă, s-a repezit înapoi la fereastră – la timp să-l'vadă pe Blend bătut înapoi ele un şurub în umăr şi un asasin care se aruncă după ea din prag.'

A fost o lovitură al naibii de bună, cearta ei lovindu-l pe bărbat în frunte, dându-i capul înapoi într-o explozie de sânge, craniu şi creier.

Invârtindu'-se, se întoarse la ladă, găsi ascuţitorul singur pe care îl ascunsese acolo, apoi înapoi la fereastră, unde sari pe pervaz, ghemuită în echilibru. Chiar dedesubt era o masa. Două cadavre au sângerat lângă el, picioarele încurcate în scaunele răsturnate – doi patroni nevinovaţi, doi obişnuiţi care nu au făcut niciodată rău nimănui, buni cu bacşişuri, întotdeauna un zâmbet...

Uşă se deschise în spatele ei. Ea s-a răsucit şi a aruncat ascuţitorul, apoi a căzut jos de pe pervaz. Trons'ul grenadei în birou, un strop de flăcări şi fum, când Picker a aterizat pe blat.

A explodat sub ea. Unul dintre genunchi i s-a izbit de bărbie şi a simţit dinţii trosnind în timp ce cădea într-o parte, lovind pe unul dintre cadavre. A reuşit să se ţină de arbalete, deşi certurile s-au împrăştiat pe podea.

Scuipând sânge, se ridică.

Blend şi-a văzut atacatorul aruncat pe spate, şi-a văzut capul căzut în interior, deasupra ochilor. Se' ghemui, întinzând mâna spre cearta înfiptă în umărul ei stâng. Vârful a fost blocat în cartilaj între osul braţului superior şi alveolele umărului. Să-l laşi acolo a fost probabil mai rău decât să-l scoţi afară. Strângând din dinţi, ea smulse şurubul.

Asta a făcut-o să leşine.

După ce a împins echipajul supravieţuitor din bucătărie înapoi pe alee – acum aglomerat cu o duzină de cadavre sfâşiate – Antsy a traversat camera, adunând capacul de fier al unui cazan mare pe drum. La intrarea care ducea la bar, l-a găsit pe Bluepearl, mort pe cât de mort ar putea fi într-o baltă de bere, şi chiar dincolo de el îngenunchea un asasin care părea să'-şi fi luat pumnalul la faţa lui^ care acum era un feliat, maruntit, fără ochi. mizerie. Canta o melodie fără cuvinte din adâncul gâtului.

Bara oblică inversă a lui Antsy a despicat craniul ticălosului. Strângând sabia, el înainta.

Mai fusese un ascuţit, de la etaj, si se prăbuşise mobila, dar puţin altceva acum. Mişcându-se ghemuit, sabia pregătită, capacul ţinut ca un scut, se îndreptă spre capătul apropiat al barului.'

Era Picker, în genunchi chiar înainte, întinzând mâna spre o ceartă pe podea şi

încărcându-şi rapid arma marina. Blend zăcea nemişcat lângă intrarea în bar.

şuieră Antsy.

Picker ridică privirea, îi întâlni privirea. Ea a făcut semn cu o mână, şase gesturi, iar el a dat din cap, răspunzând cu două.'

Curând bere şi sânge, câteva gemete blânde ici şi colo.

Păşiri moi pe palierul din vârful scărilor.

Antsy lăsăjos sabia, scoase un ascuţitor şi i-o arătă lui Picker, care dadu din cap şi apoi se mişcă liniştit, folosind dărâmăturile mesei ca să se acopere şi şi-a antrenat arbaleta pe scări.

Când a văzut că era pregătită, Antsy şi-a ridicat scutul improvizat pentru a acoperi umărul şi capul, apoi a păşit repede la piciorul scărilor. Şi a aruncat grenada în sus.

Două certuri se auziră de pe capacul cazanului, cu suficientă forţă pentru a-l doborî din mână. În acelaşi moment, o asasină, după ce s-a lansat de la jumătatea scărilor, a coborât spre el.

Cearta lui Picker l-a prins pe atacator undeva în secţiunea mediană, făcând-o convulsii în timpul zborului. Ea s-a prăbuşit exact când ascuţitorul a detonat lângă palier.

Şi apoi Antsy, încă o dată cu sabia în mână, se repezi pe acele trepte. Picker a alergat în urma lui, scoţând propria sabie. — Pleacă din drum cu autocolantul ăla de porc! mârâi ea. — Acoperă-mă de

aproape! Ea l-a tras înapoi şi în jur de un umăr şi a împins pe lângă el.

Membrele zvâcnind dintr-o grămadă de cadavre de pe palier şi stropi de sânge pe pereţi – şi mişcarea dincolo, undeva pe coridor.

Ea s-a grăbit peste morţi şi muribunzi pe palier, s-a aruncat pe coridor şi, văzând trei asasini ridicâncfu-se încet de pe podea, a pornit în faţă.

Scurtă muncă de tăiere a atacatorilor uluiţi, cu Antsy păzindu-i spatele.

Blend deschise ochii şi se întrebă de ce stătea întinsă pe podea. Ea a încercat să-şi ridice braţul stâng şi a gâfâit când durerea a înflorit roşu şi fierbinte, lasand-o pe jumătate oarbă în urma ei. Oh, acum şi-a amintit. Cu un geamăt scăzut, s-a rostogolit pe partea ei bună şi s-a trezit mtr-o poziţie aşezată, clipind transpiraţie şi mai rău din ochi.

Uşa barului era deschisă, unul dintre balamalele rupte.

Pe strada de dincolo, a văzut cel puţin o jumătate de duzină de siluete îmbrăcate, adunate şi târâmdu-se mai aproape.

La dracu.

Disperată, se uită în jur după cea mai apropiată armă aruncată. Ştiind că nu va avea timp, ştiind că o vor tăia o dată pentru totdeauna. Totuşi, ea a văzut un cuţit şi a întins mâna spre el.

Cei şase asasini au venit într-un sprint.

Cineva s-a izbit de ei dintr-o parte,

slăbind un urlăit ca un taur rănit, iar Blend s-a uitat la omul uriaş – *Chaur* – îşi legăna pumnii uriaşi. Capetele răsturnate pe gâtul rupt, feţele mototolite în stropi ae sânge...

Şi apoi Barathol a rost acolo, cu nimic mai mult decât un cuţit, lovindu-se în asasinii zguduiţi, iar Blend a putut vedea frica din ochii fierarului – frică pentru Chaur, teamă pentru ceea ce s-ar putea întâmpla daca asasinii îşi revin...

Asa cum făceau ei acum.

Blend se ridică în picioare, luând pumnalul de pe podea în timp ce se clătina înainte...

Şi a fost împins deoparte de Antsy. Păcătuindu-l pe cel mai apropiat asasin cu sabia lui scurta, un capac de cazan zdrobit care îi protejează partea stângă.

Chaur, cu antebraţele tăiate de pumnale disperate, a luat un asasin şi l-a aruncat j>e pavaj. Oasele s-au spart, încă urlând, a luat forma rupta de o gleznă şi l-a aruncat în aer, rotund, apoi slăbit – pentru a se ciocni cu un alt asasin şi amândoi au căzut. Barathol se ridică brusc deasupra primului bărbat, dându-şi călcâiul în jos pe tâmplă. Membrele spasme.

Antsy şi-a scos sabia din pieptul unui asasin şi s-a pregătit pentru următoarea sa ţintă, apoi s-a îndreptat mcet.

Rezemat de tocul uşii, Blend a scuipat şi a spus: — Totul, sergent.

Barathol l-a înfăşurat pe Chaur într-o îmbrăţişare pentru a-l calma pe Bărbat.

Lacrimile curgeau pe obrajii largi ai lui Chaur, iar pumnii îi erau încă mchisi, ca nişte cioburi masive însângerate la capetele braţelor lui. 'Se udase.

Blend şi Antsy au privit cum fierarul îşi îmbrăţişa strâns prietenul, cu nevoie şi cu o uşurare crudă, atât de expuşi mcât ambii malazani' au fost nevoiţi să privească în altă parte.

Picker a venit în spatele lui Blend. — Vei trăi? ea a intrebat.

— Bun ca nou, de îndată ce Mallet...

‘Nu. Nu Mallet, iubire,

Blend a strâns ochii, „Au prins ca, Pick”, spuse ea. — Ne-au grins bine.

Ea a aruncat o privire. — îi ai pe toţi la bar? Al naibii de impresionant...

— Nu, n-am făcut-o, dar toţi sunt în jos. Patru dintre ei, chiar la poalele scenei. Părea ca s-au grăbit.

Te-ai grăbit? Dar cine era acolo sus . . — Atunci ne pierdem bardul?

— Nu ştiu, spuse Picker. — Nu l-am văzut.

S-a grăbit pe scenă . .

— Şi noi l-am pierdut pe Bluepearl.

Blend închise încet ochii a doua oară. Oh, o doare şi o mare parte din durerea aceea nu putea fi cusută. *Ne-au prins.* — Culegător.

— Au măcelărit pe toată lumea, Blend. Oameni cu nimic altceva decât ghinion fiind aici în seara asta. Skevos.

Hedry, Larmas, micul Boothal. Toate pentru a ne doborî.

De sus, pe stradă, venea o echipă de gardieni, cu felinarele balansând.

Pentru o scenă la care se uită acum Blend, ar trebui să existe o mulţime de privitori, cei flămânzi să vadă oameni răniţi, pe moarte, cei care se hrănesc cu astfel de lucruri. Dar nu era nimeni.

Pentru că asta a fost munca de breaslă.

„Unii dintre noi încă mai respiră”, a spus Blend. — Nu e bine să faci asta. Lăsaţi unii puşcaşi puşcaşi încă să respire.

— Nu, nu e deloc bine.

Blend cunoştea acel ton. Totuşi, se întrebă ea. *Suntem de ajuns? Este suficient în noi să facem asta? Mai avem ce ne trebuie?* Pierduseră un vindecător şi un mag în noaptea asta. Pierduseră ce era mai bun dintre ei. *Pentru că am fost neglijenţi.*

Antsy li sa alăturat în timp ce paznicii se închideau în jurul lui Barathol şi Chaur. „Alege, Blend”, a spus el, „Nu stiu despre voi doi, dar chiar acum, zei de jos, mă simt bătrân”.

S-a apropiat un sergent de gardă. — Cât de rău este înăuntru?

Nimeni nu părea dornic să răspundă.

La şase străzi distanţă, la o lume distanţă, Cutter stătea în curtea din faţă a unui magazin care vindea pietre funerare şi faţade de criptă. O serie de

zeităţi stilizate, niciuna dintre'ele nu a fost încă sancţionată de templu, implorând binecuvântări asupra viitorilor morţi. Beru şi Burn, Soliei şi Nerruse, Treach şi cel căzut, Hood şi Fanderay, Hou'nd şi tigru, mistreţ şi vierme. Magazinul era închis şi s-a uitat la pietre încă necioplite, aşteptând numele celor dragi. împotriva unuia dintre zidurile joase ale curţii stătea un şir de sarcofage de marmură, iar pe peretele opus erau urne înalte, cu gura evazată, gâtul mgust şi burta umflată^ amintindu-i de femeile însărcinate.
. naştere în moarte, pântece pentru a ţine tot ce a rămas din carnea muritoare, case pentru cei care vor răspunde la întrebarea finală, la ultima întrebare: *ce se află dincolo? Ce ne aşteaptă pe toţi? Ce formează poarta din faţa mea?* Existau o mulţime de moduri de a întreba, dar toate însemnau acelaşi lucru şi toate căutau un singur răspuns.

Unul a vorbit des despre moarte. Moartea unei prietenii. Moartea iubirii. Fiecare a ecou cu finalitatea care a aşteptat chiar la sfârşit, dar erau ecouri slabe, fantomatice, care jucau scene din spectacole de păpuşi înghiţite în umbre pâlpâitoare. *Omoara o iubire. Ce se află dincolo? Golic, frig, cenuşă plutitoare, dar nu se dovedeşte fertil? Un loc în care o samanţă nouă este plantată, găsind viaţă, crescând în sine? Aşa este şi moartea adevărata?*

' Din praf, o sămânţă nouă. .

Un gând plăcut. Un gând reconfortant.

Strada din spatele lui era modest aglomerată, ultimii dintre cumpărătorii târzii de noapte reticente să închidă această zi. Poate că nu aveau la ce să meargă acasă. Poate că aveau foame de încă o achiziţie, în speranţa deznădăjduită că va umple orice gol care rămăsese adânc în interior.

Nimeni nu a rătăcit în această curte, nimeni nu a vrut să-şi amintească ceea ce îi aştepta j>e toţi. Atunci de ce se trezise aici? Căuta el un fel'de mângâiere, o amintire că pentru fiecare persoană, indiferent unde, aceeaşi concluzie era pe cale? Se putea merge, se târa, se putea alerga cu capul înainte, dar nu se putea întoarce niciodată şi se îndrepta în altă j>arte, nu putea scăpa niciodată. Că, chiar şi cu adevărul ca toată durerea aparţine celor vii, cei lăsaţi în urmă — în faţa unor spaţii goale unde stătea cineva cândva — se putea găsi un rel 'de odihnă calmă. *Mergem pe aceeaşi potecăunele mai departe, altele mai înapoi, dar tot şi pentru totdeauna aceeaşi cale.*

A fost, atunci, moartea iubirii.

Şi a fost, din păcate, crima ei.

— Crocus Younghand.

S-a întors încet. O femeie stătea în faţa lui, îmbrăcată rafinat, cu o mantie de hermină pe umeri.' O faţă în formă de inimă, ochi languiţi, buze vopsite şi da, cunoştea acest chip. O ştiam, o versiune

mai tânără, o versiune pentru copil, poate, dar acum nu mai era nimic din acel copil – nici în ochi, nici măcar în zâmbetul trist de pe buzele acelea pline. — Challice D'Arle.

Mai târziu, avea să se uite înapoi la acest moment, la avertismentul întunecat conţinut în faptul că, atunci când îi rosti numele de odinioară, ea nu l-a corectat.

O astfel de percepţie ar fi schimbat lucrurile? Tot ce urma să vină?

Moarte şi crimă, seminţe în cenuşă, cineva face asa cum face. Sarcofagele rămaseră cu gura căscată. Urnele răsunau în gol şi întuneric. Feţe de piatră aşteptau nume, durerea ghemuită la poartă.

Aşa a fost în această noapte în oraşul Darujhistan.

Aşa este noaptea asta, *peste tot.*

CAPITOLUL DOISprezece

Unde voi sta
Când zidurile se dărâmă
La est până la răsăritul soarelui
Nord spre faţa iernii
La sud, unde se nasc stelele
Vest spre drumul morţii
Unde voi sta
Când vânturile duc război
Fugând din zori Urlă respiraţia
de gheaţă învăluit de
zâmbetul deşertului Praf din

cripte Unde voi sta
Când lumea se prăbuşeşte Şi
din toate părţile Sunt lăsat
expus La arme nelimitate De
la gazda ventilată Voi sta
deloc
împotriva unor astfel de forţe
nelimitate
Tulburând la ñecare lovitură
Orbit de furtunile durerii
Ca totul mi-a fost luat
Atât de crunt luat
Să nu vorbim de curaj
Nici forţa de oţel
Darurile înţelepciunii
Arde prea ñerbinte pentru a ñ atins
Foamea de pace
Rupe inima
Unde voi sta
în praful unei vieţi făcute Faţa
descoperită pentru regrete
Acel frământare chipul
cunoscut Până nu numai
străini Priveşte căderea mea

Nimeni în afară de Străini, Fisher kel Tath

Copacii impunători cu trunchiurile lor negre şi frunzele de la miezul nopţii formau un inel aspru înconjurând Suruth Common. f)în centrul vastei poieni, se vedeau, la nord, turnurile Cetăţii, liniile lor subţiri răsunând cu aceşti copaci sacri. Sosise toamna, iar aerul era umplut de filamentele plutitoare din lemnul negru.

Forjele mari de la vest aprinseră

purpuriu norii murdari care atârnau deasupra lor, astfel încât părea că o parte a Kharkanas era în flăcări. O ploaie eternă de cenuşă a afectat fabricile masive, întinse, nimic la fel de dulce ca filamentele ondulate pentru a marca venirea sezonului rece^.

În refugiul Suruth Common, tărâmul distrus al fabricilor parea la lumi îndepărtate. Paturi groase de muşchi acopereau pavajul poienişului, mutând cizmele lui Endest Silann în timp ce se îndrepta spre piatra concavă a altarului din inimă. Nu putea să vadă pe nimeni altcineva – acesta nu era sezonul festivităţilor. Acesta nu a fost un moment pentru nici un fel de sărbătoare. Se întrebă dacă copacii îl simţeau, dacă erau capabili să-i concentreze asupra lui un fel de atenţie, conştienţi de turbulenţele de aer, de exsudaţia de căldură şi de respiraţie.

Citise odată un tratat al unui savant care descrie relaţia chimică dintre plante şi animale. Limbajul fusese clinic la felul unor astfel de eforturi academice şi, totuşi, Endest îşi aminti că închisese cartea si stătea pe spate pe scaun. Ideea că ar putea merge până la o plantă, un copac, chiar şi un pădure negre şi sa-l binecuvânteze cu propria sa respiraţie – un dar de aer acrişat de plămâni care ar putea însufleţi acel copac, care ar putea, cu adevărat, să ofere sănătate şi vigoare, să dea viaţă. în sine. . ah, dar asta a fost într-âdevar o minune, una care, pentru o

vreme, a calmat vâltoarea agitată care era sufletul unui tânăr.

Cu atâta timp m urmă, acum, şi simţea, uneori, că s-a terminat cu dăruirea cadourilor.

Stătea singur în faţa altarului antic. Ploaia modestă din noaptea trecută formâse un bazin de mică adâncime în cupa de bazalt. Se spunea că Andii provin din păduri si din poienile lor naturale. Născut pentru a da suflare pădurii sacre şi că prima cădere a poporului său a avut loc în momentul în care au ieşit, pentru a pune jos prima piatră în formă a acestui oraş.

Câte eşecuri au existat de atunci? Suruth Common a fost ultimul fragment din pădure veche rămasă în toate Kharkanas. Blackwood însuşi alimentase marile forje.

Nu avea chef să privească spre vest. Mai mult decât îl tulbura strălucirea de foc. Nebunia din acele fabrici – făceau arme. Armură. Se oregăteau de război.

Fusese trimis aici de înalta Preastă. „ *Martor* „, spusese ea. Şi aşa ar fi făcut-o. Ochii Templului, ai preoţiei, trebuie să rămână deschişi, conştienţi, sa nu fie dor de nimic în aceste vremuri grêle. Că'ea îf alesese pe el în detrimentul altora – sau chiar pe ea însăşi – nu era o măsură de respect. Prezenţa lui era politică, rangul său modest o expresie deliberată a dispreţului Templului.

, *Endest Silann. Dar taci. Eşti o prezenţă, eşti în stare de timiditate?*[1]

El a făcut.

Au apărut aproape simultan, unul de la nord, unul de la est şi unul de la sud. Trei fraţi. Trei fii. Aceasta trebuia să fie o întâlnire de sânge şi da, âveau să-i fie supăraţi, pentru că nu îi aparţinea. Într-adevăr, Templul nu aparţinea. L-ar trimite departe?

Copacii şi-au plâns promisiunea unui nou anotimp al vieţii – un anotimp care nu avea să vină niciodată, căci nu mai era nicăieri pentru ca filamentele să prindă rădăcini – nu pentru zeci de leghe în orice direcţie. Râul avea să ia milioane, dar nici macar acele fire negre şi fine nu puteau pluti pe apele lui, aşa că ceea ce lua râul râul a păstrat, îngropat în nămolurile moarte ale Dorssan Ryl. *Respiraţia noastră a fost menită să dea viaţă, nu să o ia. Respiraţia noastră a fost un dar şi în acel dar Blackwood a găsit trădare.*

Aceasta a fost şi este crima noastră şi a fost şi rămâne de neiertat.

— Bună seara, preote, spuse Andarist, care adăugă apoi: „Anomander, se pare că ai avut dreptate”.

— O predictie uşoară, răspunse Anomander. — Templul mă urmăreşte fa fef cum o grămadă de rhotes privesc un ginaf pe moarte.

Endest clipi. Ultimul ginaf sălbatic a dispărut cu un secol în urmă si turmele cu spatele argintiu nu mai tuneau prin câmpiile de sud; şi în zilele noastre pâlcuri de rhotes înaripau deasupra

câmpurilor de luptă şi nicăieri altundeva — şi nu, nu mureau de foame. *Esti ultimul Doamne? Acesta este ceea ce spui? Mama binecuvântează-mă, nu ştiu niciodată ce spui. Nimeni nu face. împărtăşim limbajuldar nu sensul.*

Al treilea frate tăcea, cu ochii roşii aţintiţi asupra forjelor de sub cerul vestic.

„Confruntarea dintre Drethdenan şi Vanut Degalla se apropie de sfârşit", a spus Andarist. „Ar putea fi timpul..."

— Ar trebui să vorbim despre asta? Silchas Ruin a intervenit, întorcându-se în cele din urmă spre Endest Silann. Nimic din toate acestea nu este pentru Templu. Mai ales nu vreun patetic acolit de al treilea nivel.

Anomander părea neinteresat să-şi concentreze atenţia asupra lui Endest Silann. În faţa belicosităţii fratelui său, acesta a ridicat din umeri. — în acest fel, Silchas, poate că putem asigura rămăşiţele Templului. . neutru.[1]

— Dezvăluindu-i tot ceea ce intenţionăm? De ce ar trebui Templul să aibă o anumită credinţă în noi? Ce ne face pe noi trei mai demni de încredere decât, să zicem, Manalle sau Hish Tulla?

„Există un răspuns evident la asta", a spus Andarist. 'Preot?[1]

Ar putea refuza un răspuns. Putea să pretindă ignoranţa. La^urma urmei, nu era decât un acolit de al treilea nivel. în schimb, eî a spus: „Voi trei nu staţi aici încercând să vă ucideţi unul pe altul".

Andarist i-a zâmbit Ruinei Silchas.

Care s-a încruntat şi a privit în altă parte încă o dată.

— Avem lucruri de discutat, spuse Anomander. — Andarist?

„Am trimis deja reprezentanţi în ambele tabere. O ofertă de atenuare. Indicii vălate ale potenţialelor alianţe împotriva celorlalţi dintre voi. Cheia va îi în a aduce Drethdenan si Vanut în aceeaşi cameră, cu armele în teacă.

— Silchas?

„Atât Hish, cât şi Manalle au fost de acord cu pactul nostru. Manalle încă mă îngrijorează, fraţilor. Nu este o proastă...

— Şi Hish este? râse Andarist — un râs înnebunit de uşor, având în vedere trădarea pe care o discutau.

„Hish Tulla nu este subtil. Dorinţele ei sunt simple. Este aşa cum spun toţi: ea nu minte. Nu, Manalle este suspicios. La urma urmei, vorbesc despre cea mai mare crimă dintre toate, vărsarea sângelui rudelor. Făcu o pauză, apoi se înfruntă cu Anomander si brusc expresia i s-a transformat. Nelinişte, ceva nedumerit şi luminat de groază. — Anomander, şopti el, ce facem?

Trăsăturile lui Anomander s-au întărit. „Suntem suficient de puternici ca să supravieţuim asta. Vei vedea.' Apoi se uită la Andarist. „Cel care ne va frânge inimile stă în faţa noastră. Andarist, care alege să se întoarcă.

— O alegere, nu-i aşa? La tăcerea grea care a urmat, a râs din nou. 'Da, a

fost. Unul dintre noi. . trebuie să fie, măcar unul dintre noi, şi nu vreau să-ţi merg pe calea. Nu am curajul pentru aşa ceva. Curajul, şi. . nebunie crudă. Nu, fraţilor, a mea este sarcina cea mai'uşoară – nu trebuie să fac *nimic*.

— Până să te trădez, spuse Silchas, iar Endest a fost şocat să vadă ochii umezi ai Domnului cu pielea albă.

„Nu există altă cale”, a spus Andarist.

Secole în milenii, Endest Silann s-ar întreba – şi nu ştia niciodată cu adevărat – dacă tot ce a urmat a fost'aşa cum au plănuit aceşti trei. Curaj, îi spusese Andarist. Si. . nebunia crudă' — de către Mama, da — o astfel de distrugere, îndrăzneala totală a trădării — ar fi putut ei să *însemne* toate acestea?

Data viitoare când Anomander îl întâlnise pe Endest Silann se aflase pe podul de la poalele Cetăţii şi, în cuvintele sale, arăta că nu-l recunoscuse ca fiind acelaşi om cu cel trimis să asista la întâlnirea lui cu fraţii săi. O nepăsare ciudată pentru unul precum Anomander. Deşi, fără îndoială, Domnul avea alte lucruri în minte în acel moment.

Endest Silann îi dăduse înaltei Preotese relatarea sa despre acea întâlnire căzută. Si, relatând detaliile trădării, aşa cum puteau fi extrase din ceea ce auzise – toate implicaţiile – el se aşteptase să vadă indignare pe faţa ei. În schimb – şi, avea să se gândească el mai târziu, cu un simbolism prevăzător – ea doar se întoarse.

Atunci nu fuseseră furtuni pe cer. Nimic care să sugereze ce va urma. Copacii de lemn negre din Suruth Common trăiseră timp de două milenii, poate mai mult, şi în fiecare anotimp îşi aruncau seminţele alungite în vânt. Cu toate acestea,atunci când se uita la acei copaci impunători, aveau să ia foc.

— Ai devenit mult prea tăcut, vechi prietene.

Endest Silann ridică privirea dinspre flăcările pe moarte. Zorii se apropiau cu paşi repezi. — Mi s-a reamintit. . felul în care lemnul se prăbuşeşte până la dizolvare.

„Eliberarea de energie. Poate un mod mai bun de a vedea asta.

„O astfel de eliberare este întotdeauna fatală”.

— Printre plante, da, spuse Caladan Brood.

Printre plante . . „Mă gândesc la respiraţia pe care le dăm – darul nostru”.

„Şi suflarea pe care ei o dau înapoi”, a spus şeful războiului, „care arde dacă este atinsă. Sunt norocos, cred, a continuat el, că nu am apreciere pentru ironie.

„Este un dar fals, căci cu el revendicăm proprietatea. Ca negustorii strâmbi, fiecare dintre noi. Dăm pentru ca apoi sa justificăm luarea înapoi. Am ajuns să crea că acest schimb este principiul central al relaţiei noastre. . cu tot ce este în lume. Orice lume. Uman, Andii, Edur, Liosan. Imass, Barghast, Jaghut...

„Nu Jaghut”, a spus în Caladan Brood.

— Ah, spuse Endest Silann. — Ştiu puţin despre ei, de fapt. £are era atunci târgul lor?

„Între ei şi lume? Nici măcar nu ştiu dacă o explicaţie este posibilă, sau cel puţin în limitele răutăţii mele. Până'la forjarea ghetii – apărând împotriva Imass' – Jaghut a dat mult mai mult decât au luat. Cu excepţia tiranilor, desigur, ceea ce a făcut ca o asemenea tiranie să fie cu atât mai condamnabilă în ochii altor Jaghut.

— Deci, erau administratori.

‘Nu. Noţiunea de administraţie implică superioritate. O anumită aroganţă.

— Unul câştigat, cu siguranţă, din moment ce puterea de a distruge există.

— Ei bine, iluzia puterii, aş spune, Endest. La urma urmei, dacă distrugi lucrurile din jurul tău, în cele din urmă te distrugi pe tine msuţi. Aroganţa este cea care afirmă un fel de separare, iar de la aceasta noţiunea că putem modela şi remodela lumea pentru a se potrivi scopurilor noastre şi că o putem *folosi* , ca si cum nu ar fi altceva decât un

instrument viu compus dintr-un milion de părţi. .' Făcu o pauză şi clătină din cap. 'Vedea? Deja mă doare craniul.

— Numai cu adevărul, cred, spuse Endest Silann. „Aşadar, Jaghuţii nu se considerau administratori. Nici ca paraziţi. Au fdst fără aroganţă? Mi se pare un lucru extraordinar, Warlord. Dincolo de înţelegere, de fapt.

„Au împărtăşit această lume cu Forkrul Assail, care erau contrariul lor. Au fost martori la cea mai pură manifestare de aroganţă şi separare.'

— A fost război?

Caladan Brood a tăcut atât de mult, încât Endest a început să creadă că nu va primi niciun răspuns, apoi şi-a ridicat privirea cu ochii lui bestiali sclipind în flăcările în scădere ale vetrei. „'A fost”?'

Endest Silann se uită la vechiul său prieten, iar respiraţia şuieră încet din el. — Zei de jos, Caladan. Niciun război nu poate dura atât de mult.

— Se poate, când faţa armatei este lipsită de relevanţă.

Revelaţia a fost. . monstruos. Nebun. 'Unde?[1]

Zâmbetul războinicului era lipsit de umor. — Departe
de aici, prietene, ceea ce este bine. Imaginează-ţi ce ar putea alege Domnul tău să facă, dacă ar fi altfel.

El ar interveni. Nu s-arputea opri.

Caladan Brood se ridica atunci. — Avem companie.

O clipă mai târziu, în întunericul care

se stingea deasupra lor s-a auzit un zgomot puternic de aripi, iar Endest Silann şi-a ridicat privirea pentru a o vedea pe Crone, acum aripile strâmbe, călărind curenţi schimbători de aer în timp ce ea cobora, aterizând cu o împrăştiere de pietre chiar dincolo de marginea luminii focului. .

— Miros peşte!

— Nu ştiam că oamenii tăi pot mirosi deloc, spuse Caladan Brood.

— Amuzant, deşi trebuie să recunoaştem că ochii noştri sunt adevăratul dar al perfecţiunii — printre multe, desigur. De ce, Marii Corbi sunt plini de excelenţă – şi văd oase culese? Da, cu o certitudine descurajată' — voi, creaturi nepoliticoase, nu mi-aţi lăsat nimic!

Ea sări mai aproape, privind pe cei doi bărbaţi cu un ochi mai întâi şi apoi cu celălalt. — Conversaţie sumbră? Mă bucur că am întrerupt. Endest Silann, Domnul tău te cheamă. Caladan Brood, nu tu. Acolo, mesaje livrate! Acum vreau mâncare!

Harak a fugit prin noapte. Străzi vechi prăbuşite, epavele asediului au fost curatate, cu excepţia blocurilor de piatră de carieră sparte; pe alei înguste,' chinuite, unde gunoaiele erau adunate până la genunchi; de-a lungul clădirilor prăbuşite, zbârmndu-se ca un păianjen. Ştia că Thove era mort. Ştia că Bucch era mort şi alţi o jumătate de duzină de

conspiratori. Toti morţi. Ucigaşii năvăliseră. Tiste Andii, bănuia el, un fel de politie secretă, pătrunzând în celule şi măcelând acum toţi eliberatorii pe care îi puteau vâng.

întotdeauna ştiuse că demonii neoameni erau departe de ocupanţii inocenţi si benigni la care jucau, oh, da, erau plini de secrete mortale. Planuri de sclavie şi opresiune, de tiranie, nu doar asupra Black Coral, ci şi dincolo, în oraşele din apropiere – oriunde puteau fi găsiţi oameni, Tiste Andii aruncau ochi lacomi. Şi acum avea dovezi.

Cineva îl urmărea, urmărind cu toată răutatea intenţionată a unei pisici de vânătoare – încă nu-l spiona pe criminalul acela, dar într-o lume precum Night care nu era surprinzător. Tiste Andii erau pricepuţi în tărâmul întunericului lor, mortali ca şerpii.

Trebuia să ajungă la tumulă. Trebuia să ajungă la Gradithan. Odata ajuns acolo, Harak ştia că va fi în siguranţă. Trebuiau avertizaţi şi trebuiau făcute noi planuri/ Harak stia că ar putea fi ultimul rămas în Black Coral.

El a rămas în cele mai ruinate zone ale oraşului, căutând să se rotească sau, în caz contrar, să iasă' prin poarta interioară care ducea în dealurile împădurite – unde blestemaţii Arzătoare de Bridge se împotriviseră, ucigând mii de oameni cu vrăjitorie murdară şi muniţii Moranth. — de ce, toată panta era încă nimic altceva decât copaci

zdrobiţi, carbonizaţi, fragmente de armură stricat, ocazional cizmă de piele şi, ici şi colo, în pământul mort, oase pronunţate. Dacă ar putea ajunge la asta, ar putea găsi o potecă care duce la Lumina Zilei şi apoi, în cele din urmă, ar fi în siguranţă.

Această ultimă opţiune a devenit din ce în ce mai îmbietoare – nu era prea departe de poartă, iar aceste umbre infernale şi întunericul nesfârşit de aici nu i-au fost de nici un ajutor – Tiste Andii putea vedea în acest întuneric, până la urmă, în timp ce se împiedica pe jumătate. ORB.

A auzit o stâncă mişcându-se în dărâmături în spatele lui, la nu treizeci de paşi depărtare. Inima bătând cu putere, Harak şi-a pus ochii pe poartă. Distrus în timpul asediului, dar un fel de potecă fusese degajată prin el, care ducea la drumul înălţat care înconjura partea interioară a oraşului. Mijind ochii, nu distinge nicio siluetă care să zăbovească lângă poartă.

La douăzeci de paşi acum. Şi-a accelerat pasul şi, odată ajuns pe bulevardul eliberat, â sprintat spre deschiderea cfin zid.

Au fost acele paşi în spatele lui? Nu îndrăznea să se întoarcă.

Alerga! La naiba cu picioarele mele – fugi!

Pe potecă, trecând printre mormane de zidărie spartă şi în afara oraşului!

Mai departe, în sus pe panta până la

drumul înălţat, un fugitiv rapid şi frenetic îl traversează şi coborî în stâncile prăbuşite de 1'a baza pantei ruinate. Pământ zdrobit, movile improvizate, rădăcini încurcate şi ramuri moarte, scâncind, se căţără mai departe, sfâşiat şi'zgâriat, tuşind în praful de scoarţă de pin moartă.

Şi acolo, lângă vârf, era lumina soarelui? Da. La urma urmei, era aproape de zori. Soarele – lumină binecuvântată!

O privire rapidă înapoi nu a dezvăluit nimic – nu a putut desluşi ce ar putea şojDti prin epava de dedesubt.

Avea să reuşească.

Harak a făcut ultimii paşi, s-a aruncat în aerul răcoros al dimineţii, în ramuri de raze aurii – si o siluetă ia apărut în cale. Un tulwar a izbucnit. Chipul lui Harak arata o expresie de uimire, încremenit acolo, în timp ce capul i se rostogoli de pe umeri, sări şi se înclină înapoi pe pantă, unde s-a blocat lângă o grămadă de oase albite şi fracturate. Corpul s-a afundat în genunchi, chiar la marginea vechiului şanţ excavat de Briageburners, şi acolo a rămas.

Seerdomin şi-a şters lama şi a învelit arma. Acesta a fost ultimul dintre ei? El a crezut că este. Oraşul. . curatat. Lăsându-i doar pe cei afară la tumulă. Aceia ar persista o vreme, în ignoranţa că totul în Black Coral se schimbase.

Era obosit -' vânătoarea durase mai mult decât se aşteptase. Da, s-ar odihni acum. Seerdomin s-a uitat înjur, a studiat

şanţurile şifonate pe care săpătorii le reuşiseră cu puţin mâi mult decât cu lopeţile pliabile. Şi a fost impresionat. Un alt fel de soldat, aceşti malazani.'

Dar chiar şi asta pădurea îşi revendica încet.

Se aşeză lâ câţiva paşi de cadavrul îngenuncheat şi îşi aşeză capul în mâinile înmănuşi. Simţea miros de p'ielé, transpiraţie şi sânge „vechi. Mirosurile trecutului lui, iar acum se întorseseră. în mintea lui, auzea ecouri, foşnetul armurii şi teaca periind coapsele. Urdomenii mărşăluind în rânduri, vizierele de pe marile lor cîrme coborau pentru a- şi ascunde ochii febrile. Pătrăţele de betakliţi se formează în afara oraşului, pregătindu'-se să lovească spre nord. Escarcatorii ' Scalandi si Tenescowri — mulţimile înfometate, disperate ca dinţii descoperiţi. El şi-a amintit masa lor, schimbându-se în urechi uriaşe, ondulaţii şi papuri pe câmpie, felul în care fiecare val â lăsat corpurile m urma – cele mai slabe, cele muribunde – şi cum s-ar forma vârtejuri în jurul lor, în timp ce cei mai apropiaţi se învârteau înapoi pentru a coborî apoi pe tovarăşii lor nefericiţi.

Când nu era nimeni altcineva, armata se mânca singură. Şi se uitase pur şi simplu, inexpresiv, învelit în armura lui, mirosind fier, piele, transpiraţie şi sânge.

Soldaţii care luptaseră într-un război drept – un război pe care îl puteau vedea drept drept, oricum – puteau păstra un sentiment de mândrie, fiecare sacrificiu

fiind unul demn. Şi atât de întăriţi, puteau să-l lase în urmă, găsind o viată nouă, o viaţă diferită. Şi oricât de groteşti ar fi nedreptăţile lumii din jurul lor, lumea prezentului, acel veteran ar putea să se ţină de sfinţenia a ceea ce el sau ea a trăit.

Dar ducând ün război nedrept. . asta era diferit. Dacă cineva avea vreo conştiinţă, nu se putea scăpa de crimele comise, de sângele pe mâini, de nebunia pură a vremii – când onoarea era o minciună, datoria o armă care reducea la tăcere, iar curajul însuşi era pătat şi murdar. Dintr-o dată, atunci, nu a existat mcio apărare împotriva nedreptăţii, nici un sanctuar care să fie găsit în amintirile unui timp drept. Şi aşa mânia a fiert în sus, umplând fiecare crăpătură, 'trarisformându-se în furie. Nu exista nicio modalitate de a-i da o voce, nici un mijloc de a o elibera, şi aşa s-a creat presiunea. Când în sfârşit a copleşit, apoi' sinuciderea părea cea mai uşoară opţiune, singura evadare adevărată.

Seerdomin putea vedea logica asta, dar logica nu era suficientă. Oricine s-ar putea raţiona într-un colţ, şi astfel să justifice capitularea. Era şi mai uşor când curâjiil însuşi era vulnerabil la abuz şi la batjocură sordidă. Pentru că, până la urmă, a stărui, a trăi mai departe, cerea curaj şi asta nu era posibil decât atunci când virtutea rămânea demnă de respect.

Seerdomin ridică capul şi se uită cu

privirea la cadavrul decapitat. — Poţi să înţelegi ceva din toate astea, Harak? Poţi înţelege, acum, în' sfârşit, cum însăşi existenţa unor oameni ca tine îmi dă motivé să rămân în' viaţă? Pentru că îmi dai o faţă mâniei şi săbiei mele, ei bine, e flămând de feţe. Ori era asta, ori furia din el avea să-i devoreze propriul suflet. Nu, mai bine să păstrezi faţa pe care a tăiat-o pe a altcuiva, decât pe a lui. Continuă să le găseşti, unul după altul. Justiţia era atât de slabă. Corupţii au câştigat, cei curaţi cu inima au eşuat şi au căzut pe' calea timidă. Altfel si lăcomia aii cântat triumfător asupra responsabilităţii si compasiunii. Ar putea lupta cu asta, iar acea luptă nu trebuie sa fie nici măcar în nume propriu. Ar putea lupta pentru Black Coral, pentru Tiste Andii, pentru umanitatea însăşi.

Chiar şi pentru Mântuitorul — nu, nu poate ñ. Ceea ce fac aici nu poate ñ niciodată vindecat – nu poate exista nicio mântuire pentru mine. Vreodată. Trebuie să vezi asta. Toţi trebuie să vedeţi asta.

Şi-a dat seama că imploră – dar cui? Nu a ştiut. Am fost puşi într-o situaţie imposibilă şi, cel puţin pentru noi, tiranul responsabil este mort — â fost pedepsit. Ar ñ putut ñ şi mai rau – ar ñ putut scăpa de pedeapsă, e timid; a făcut dreptate.

A fost o traumă în război. Unii oameni i-au supravieţuit; alţii au rămas pentru totdeauna prinşi în ea. Pentru mulţi dintre aceştia, această circumstanţă nu a fost un eşec din partea

lor/Nu o formă de boală său nebunie. A fost, într- adevăr, consecinţa incapacităţii unei persoane pro timid, întemeiat moral de a reconcilia conflictele din sufletul său. Niciun vindecător nu putea vindeca asta, pentru că nu era nimic de vindecat. Niciun elixir nu a îndepărtat boala. Niciun unguent nu a şters cicatricile. Singura reconciliere posibilă a fost să răspundă pe cei responsabili, să-i vedem m faţa dreptăţii. Şi de cele mai multe ori, istoria a arătat că o astfel de contabilitate a avut loc rar. Şi astfel rănile veteranului nu se remediază niciodată, cicatricile nu se estompează niciodată, furia nu se potoleşte niciodată.

Aşa că Seerdomin ajunsese să creădă şi ştia bine că ceea ce făcea aici, cu arma în mână, nu rezolva nimic din conflictul din el. Pentru că era la fel de viciat ca oricine şi, oricât de incandescentă era furia, furia lui dreaptă, nu putea să ofere dreptate pură şi nepătată – pentru că aşa ceva era colectiv, parte integrantă a identităţii unui popor. Aşa ceva trebuie sa fie un act al societăţii, al civilizaţiei. *Nu societatea Tiste Andii – în mod clar'ei nu vor accepta această povară, nu vor accepta să facă dreptate în numele nostru, oamenii, şi nici nu ar trebui să fíe aşteptaţi să o facă. Aşadar. . iatâ-mă şi îl aud plângând pe Răscumpărător.*

Nu se poate ucide în numele justiţiei.

ireconciliabil. Ce fusese, ce era acum. Lucrurile pe care le-a făcut atunci

şi tot ce făcea aici, în acest moment.

Viitorul uzurpator a îngenuncheat lângă el, fără cap în simbolism acru. Dar era un simbol complicat, dezordonat. Şi nu putea găsi pentru el însuşi decât un adevăr în toate âcestea.

Capetele se rostogolesc la vale.

S-ar putea ca, în credinţa posibilităţii mântuirii oamenii să greşească de bunăvoie. Răscumpărarea aşteaptă', ca o uşă laterală, acolo, în orice instanţă de judecatá timizi, né găsim în cele din urmă. Nici măcar plata unei amenzi nu se cere, pur şi simplu negocierea goala care absolvă responsabilitatea. O strângere de mână şi unul pleacă, prin acea uşă laterală, cu judecătorul urmărind cu bine. Culpabilitatea şi consecinţele s-au eludat cu grijă.

Oh, Salind era îhtr-adevăr mtr-o criză. Argumentele s- au redus până când însăşi noţiunea de răscumpărare a fost contestata. Răscumpărătorul a îmbrăţişat, luând totul în sine. Neîntâmpinata, dezvăluirea de parcă ar fi lipsită de valoare, fără valoare, în timp ce răsplata celor îmbrăţişaţi era un dar mai mare decât tezaurul unui tiran.

Unde era dreptatea în toate astea? Unde s-a promulgat pedeapsa pentru infracţiuni, pedeapsa pentru greşeli? *Nu există, în aceasta, nició busolă morală. Nu este nevoie de unul, pentru că fiecare cale duce în acelaşi loc, unde binecuvântarea este distribuită, fără întrebări.' pultul Mântuitorului. . este o*

urâciune. începuse să înţeleagă cum se nasc preoţimile, necesitatea formelor sancţionate, regulilor şi interdicţiilor, filtrul muritor definit de noţiunile acceptate de dreptate. Şi totuşi, putea vedea şi cât de profund periculoasă ar putea deveni o astfel de instituţie, ca arbitri ai moralităţii, ca distribuitori ai acelei justiţii. Chipuri ca nişte vulturi cu glugă, care păzesc uşa curţii, aleg cine intră şi cine nu. Cât de curând mainte că prima pungă de argint să schimbe mâinile? Cât de curând înainte ca primul criminal condamnabil să cumpere trecerea în braţele Mântuitorului orb si neîndoielnic?

Ea ar putea modela o astfel de

biserică, ar putea oficializa cultul într-o religie şi ar

putea impune un sentiment aspru şi neclintit al dreptăţii. Dar ce rămâne cu următoarea generaţie de preoţi şi preotese? Şi cea de după aceea si următoarea? Cât de múlt înainte ca regulile dure să facă din acea biserică o tiranie auto-îndreptaţită, care stăpâneşte puterea? Cât timp înainte de a veni corupţia, când inima ascunsă a religiei

este simplul

fapt că Răscumpărătorul îi îmbrăţişează pe *toţi cei*

care vin înaintea lui? Un fapt practic garantat pentru a genera cinism în preoţie, iar din acest cinism achizitivitatea seculară ar fi inevitabilă.

Această pierdere nu a fost doar o pierdere a credinţei în Mântuitorul. A fost o pierdere a credinţei în religia msasi.

Rugăciunile ei au atins o prezenţă, au fost încălzite de suflarea din apropiere a unui nemuritor. Şi ea a implorat cu acea forţă. Ea a bătut. A făcut cereri. A insistat pe explicaţii' răspunsuri.

Şi á luat toată mânia ei în îmbrăţişare, aşa cum a făcut orice altceva. Şi asta a fost *greşit*. ' '

Existau două semnificaţii ale cuvântului „apăsat”. Prima a fost peiorativă, o formă de ignoranţă dură. A doua era o onoare conferită în serviciul unui rége sau regină. Acesta din urmă sens a fost aplicat lui Seerdomin, un titlu de respect.

A existat o a treia definiţie, una specifică Black Coral şi a lui Seerdomin însuşi. El a locuit în Noapte, la urma urmei, unde întunericul nu era ignorantă, ci înţelepciune profundă, cunoaştere

străveche, simbol al chiar începutului existenţei, primul pântece din care s-a născut toate celelalté. A locuit, deci, în Noapte si pentru o vreme făcuse pelerinaje zilnice în tumulă cu bogăţiile ei interzise, o procesiune de renaştere unică pe care' Salind o înţelesese abia acum.

Seerdomin era, de fapt, cel mai puţin ignorant dintre toţi.Il cunoscuse pe Itkov timid în viaţa lui? Ea credea că nu. într-adevăr, ar fi fost imposibil. Şi aşa, orice l-a atras pe Seerdomin la cult a sosit mai târziu' după moartea lui Itkovian, după ascensiunea lui. Astfel, o criză personală, o nevoie pe care a căutat să o potolească cu rugăciunile zilnice.

Dar. . de ce sa te deranjezi? Mântuitorul nu a întors pe nimeni. Binecuvântarea şi iertarea erau o certitudine. Târgul a fost o farsă. Seérdomin trebuia să fi făcut acea procesiune o singură dată si să fi terminat cu ea.

Dacă nimeni nu l-ar fi confruntat, el şi-ar fi făcut în continuare pelerinajul zilnic, ca un animal 'care se loveşte cu capul de gratiile unei cuşti – şi, nesocotită într-o parte, uşa atârnând larg deschisă.

A fost asta semnificativ? Seerdomin nu dorea îmbrăţişarea Mântuitorului. Nu, răscumpărarea pe care o căuta a fost de altă natură.

Nevoia a alungat-o din patul din templu, afară în noapte. Se simţea slăbită, ameţită şi fiecare pas părea să scurgă cantităţi îngrozitoare dé enérgie în

j>avajul tari de sub picioare. înfăşurată într-o pătură, fără sa ţina seama de cei pe lângă care â trecut, ea a mers prin oraş'.

Era înţeles în grapa în sine, în comoara pe care nimeni nu o putea atinge. Era un sens în refuzul lui Seerdomin de la calea uşoară. În rugăciunile sale care au cerut fie ceva ce Răscumpărătorul nu putea să-i acorde, fie nimic. Exista, poate, un secret în însăsi îmbrăţişarea Mântuitorului, ceva ascuns, poate chiar înşelător. A luat în considerare crime şi defecte şi a ţinut totul în suspensie. . până când? Moartea celui răscumpărat? Ce atunci? Aşteaptă fiecare suflet o contabilitate ascunsă?

Câtă disperare se ascunde în fiecare rugăciune rostită? Speranţa de binecuvântare, de pace, de sentimentul că ceva mâi mare decât tine însuţi ar putea recunoaşte acel sine nefericit şi ar putea într-adevăr să modifice toată realitatea pentru a se potrivi dorinţelor sinelui. Oare rugăciunile nu erau altceva decât încercări de chilipiruri? O afirmaţie jalnică a unui fel de reciprocitate?

Ei bine, ea nu s-ar târgui. Nu, avea întrebări şi voia răspunsuri. Ea a *cerut* răspunsuri. Dacă credinţa care a fost data unui zeu nu provenea decât din dorinţe egoiste, atunci nu era mai puţin sordidă decât lăcomia josnică. Dacă a-şi preda sufletul unui zeu era de fapt o renunţare la voinţă, atunci acel suflet era lipsit de valoare, un sclav de bunăvoie pentru care libertatea – şi toată

responsabilitatea care o implica – era anatema.

S-a trezit zguduindu-se prin poartă, pe drumul pe care Seerdomin o parcurgea odată zi de zi. începuse sa plouă, picăturile uşoare, răcoroase pe fruntea ei febrilă, dulci ca lacrimile în ochi. Nu au crescut prea multe de o parte şi de alta a drumului, nici măcar plantele ciudate andiene bare puteau fi găsite în grădinile cu ziduri şi pe acoperiş. Luna muribunda a dus acest loc cu apă sărată, o ploaie ale cărei rămăşiţe au rămas ca o crustă albă ca o piele crăpată pe pământul sterp.

Simţea mirosul mării ridicându-se în jurul ei în timp ce mergea'mai departe.

Şi apoi, dintr-o dată, ea se împiedică în lumina zilei, ramurile soarelui înclinând dinspre est, în timp ce un singur nor gri atârna direct deasupra capului, ploaia fiind un traseu strălucitor de dungi înclinate.

Picioarele goale alunecând pe pietruiala drumului, continuă Salind. Putea vedea tumul din faţă, strălucitor şi proaspăt spălat, cu noroiul gros si agitat în jurul bazei. Nu erau pelerini de văzut – poate că era prea devreme. *Poate că au plecat toti.* Dar nu, putea vedea fumul ridicându-se de la focurile de bucătărie din tabără. *Şi-au pierdut drumul, atunci? Este surprinzător? Nu am suferit eu propria mea criză de credinţa?*

Ea se apropie, cu privirea aţintită

acum asupra tumulei.

Mântuitor! Mă vei auzi. Trebuie să mă auzi!

Ea a căzut în genunchi în noroi şi frigul i-a răsărit prin ea. Ploaia trecuse şi acum se ridicau aburi din toate părţile. Apa curgea în picurături peste tot pe tumulă, o sută de 'mii de lacrimi curgând prin toate ofrandele.

Mântuitor-

Un pumn închis în părul scurt de la ceafă. A fost trasă cu sălbăticie în picioare, cu capul răsturnat. Ea ridică privirea spre chipul rânjător al lui Gradithan.

— N-ar fi trebuit să te întorci niciodată, spuse bărbatul. Respiraţia lui mirosea a kelyk şi ea văzu petele maro de pe buzele şi gura lui. Ochii lui păreau ciudat de alunecoşi, ca nişte pietre spălate de valuri. — Sunt tentat, preoteasa, să te dau Urdomenului meu – nu că ei te-ar avea.

Urdomen. Era un Urdo, un comandant al elitelor fanatice. Acum incep sa inteleg…

— Dar Monkrat ar putea.

Ea se încruntă. Ce spusese el? — Lăsaţi-mă, spuse ea şi a fost şocată de cât de subţire şi slabă îi suna vocea. — Vreau sa mă rog.

îşi răsuci strânsoarea, forţând-o să se întoarcă cu faţa spre el, suficient de aproape pentru a fi iubiţi. — Monkratf

Cineva a venit lângă ei.

— Ia nişte saemankelyk. Aş vrea

să văd cât de bine danşează.

Îşi simţea degetelor dure apăsându-i ceafa, răsucindu-i şi smulgând părul de la rădăcini, împingând vânătăile pe care le făcuse deja.

— Nu-ţi pot cfa nimic, spuse ea.

,ₓOh, dar vei face”, a răspuns el. „Ne vei da o cale”, iar el o întoarse cu spatele spre tumulă, „direct către el”.

Ea nu înţelegea, şi totuşi frica o cuprinse şi, când a auzit pe cineva grăbîndu-se, fâşâind sticla, frica ei s-a transformat în groază.

Gradithan îşi trase capul mai în spate. — Ai de gând să bei, femeie. Pierdeţi o picătură şi veţi plăti.

Monkrat se apropie, ridicând sticla cu gura pătată la buze.

Ea a căutat să-şi răsucească faţa, dar strânsoarea lui Urdo a negat asta. El întinse mâna cu cealaltă mână şi îi închise nările.

— Bea şi apoi poţi respira din nou.

Salind a băut.

Găsind-o plecată din camera ei, Spinnock Durav rămase o clipă lungă, timid, coborând la salteaua şifonată a pătutului, observând pătura lipsă, văzând că îsi lăsase în urmă majoritatea hainelor, inclusiv mocasinii. Şi-a spus că nu ar trebui să fie surprins. Nu prea primise atenţia lui.

Totuşi, se simţea de parcă un nenorocit rece şi rânjător i-ar fi sculptat o

gaură cascată în piept. Era absurd că ar fi trebuit să fie suficient de nepăsător, suficient de mulţumit pentru a se găsi atât de vulnerabil. O femeie umană de atât de putini am – era mai rău decât un bătrân care stătea pe treptele templului şi saliva la fiecare tânăr care trecea pe lângă el. Dragostea ar putea fi o emoţie atât de mizerabilă: ardea strălucitoare în mijlocul patosului, subiectul milei şi al dispreţului, ardea totuşi cu o prostie strălucitoare.

Furios pe sine, s-a învârtit şi a ieşit din cameră.

într-un oraş al Nopţii fără sfârşit' niciun clopoţel nu era prea devreme pentru a'bea. A părăsit templul şi fortificaţia şi şi-a îndreptat drum pe străzile fantomatice până la Scour.

înăuntru, Resto era în spatele barului, cu ochii roşii şi scărpinându-se la barbă şi fără să spună nimic în timp ce Spinnock se îndrepta spre masa din spate. Tavernerii cunoşteau bine nenumăratele feţe ale mizeriei şiᴀ fără să pornească, scoase o cană înaltă de bere, aducand-o cu privirea abătută.

Privind cu privirea la celelalte mese — toate goale; era singurul client — Spinnock a strâns vasul şi a înghiţit jumătate din conţinutul spumos al acestuia.

La câteva momente după ce Resto a livrat cea de-a treia astfel de bomboane, uşa s-a deschis şi a intrat Seerdomin.

Spinnock simţi brusc o teamă. Chiar

si de acolo omul mirosea a sânge, iar faţa lui era un lucru răvăşit, îmbătrânit şi palid, ochii atât de bântuiţi încât Tiste Andii a trebuit să privească în altă parte.

De parcă nu şi-ar fi dat seama de reacţia lui, Seerdomin a venit la masa lui Spinnock şi s-a aşezat în faţa lui. Resto a sosit cu un ulcior şi o a doua ciocană.

— Nu vrea ajutorul meu, spuse Spinnock.

Seerdomin nu spuse nimic în timp ce turna bere în vasul lui, punând ulciorul la loc cu o pocnitură. 'Despre ce vorbeşti?[1]

Spinnock îşi întoarse privirea. — Nu te-am putut găsi. Am cautat peste tot.

— Atât de disperat după un joc?

Un joc? Oh. Kef Tanar. — Te uiţi la un bătrân jalnic, Seerdomin. Simt că trebuie să-mi sacrific ultima demnitate, aici şi acum, şi să-ti spun totul.

,'Nu ştiu daca sunt pregătit pentru asta", a răspuns bărbatul. — Demnitatea ta este importantă pentru mine.

Spinnock tresări şi tot nu voia să întâlnească ochii lui Seerdomin. „Mi-am predat inima".

'Bine. Nu te poti căsători cu ea, nu-i asa?

'OMS?[1]

— înalta preoteasă – desi era timpul să-ţi dai seama că te iubeşte în schimb, probabil că întotdeauna a făcut-o. Ai naibii de Andii – trăieşti atât de mult încât parcă nu eşti capabil să te apuci de lucrurile din aici şi acum. Dacă aş avea anii tăi nesfârşiţi. . nu, zgârieşte ochii

acelui gând. Nu le vreau. Am trăit prea mult aşa cum este.

Mintea lui Spmnock se învârtea. Marea preoteasă? — Nu, ea nu. Iubeşte-mă, vreau să spun. Oricum, nu mă refeream la ea.

— Doamne de jos, Spinnock Durav, esti un prost al naibii.

'Ştiu că. Am mărturisit, de dragul lui Hood.

— Deci nu eşti interesat să o faci pe Marea Preoteasă mai fericită decât a fost ea în o mie de ani. Amenda. E treaba ta. O altă femeie, atunci. Atenţie, cineva s-ar putea ridica şi o ucide. Gelozia este mortală.'

Acest lucru a fost prea neplăcut pentru Seerdomin, prea lejer, prea neglijent. Avea sunetul unui om care se predase disperării, fără să-i mai pese – de nimic. Pierzând fiecare săgeată din tolba lui, dornic să o vadă brusc, fatal goală. Acest Seerdomin l-a speriat pe Spinnock. 'Ce ai mai făcut între timp?' el a intrebat.

— Am ucis oameni. A turnat încă o rundă, apoi s-a aşezat pe spate în scaun: — Unsprezece până acum. Ei se vedeau ca eliberatori. Plângând căderea asupritorilor lor Tiste Andii. Le-am răspuns rugăciunilor şi i-am eliberat pe fiecare dintre ei. Aceasta este penitenţa mea, Spinnock Durav. Scuzele mele singulare pentru nebunia umanităţii. Iertaţi-i, vă rog, pentru ca nu pot.

Spinnock a cjăsit o senzaţie de strângere în gât, care a început să-i faca

lacrimi în ochi. Nu putea nici măcar să se uite la acest om, nu îndrăznea, ca nu cumva să vadă tot ceea ce nu ar trebui să fie niciodată dezvăluit, niciodată demascat. Nu în cel mai apropiat prieten al lui. Nu în nimeni. — Nu era necesar, spuse el, urându-şi propriile cuvinte.

— Strict vorbind, ai dreptate, prietene. Ei ar fi eşuat – nu îmi lipseşte credinţa în eficacitatea ta, în special în'cea a Domnului tău. înţelege, am făcut asta din dorinţa de a dovedi că, uneori,' suntem papabili să ne controlăm pe ai noştri. Control şi echilibru. în acest fel sângele îmi pătează mâinile, nu pe ále tale. Să nu oferi nimănui alt motiv să te urască.

— Cei care urăsc au nevoie de puţină cauză, Seerdomin.

Bărbatul dădu din cap — Spinnock surprinse mişcarea periferic.

Urmă o tăcere. Povestea fusese spusă, îşi aminti Spinnock, de mai multe ori. Cum l-a numit Bridgeburner pe Whiskeyjack – un bărbat pe care Anomander Rake l-a numit prieten – intervenise în măcelul vrăjitoarelor Pannion, mamele nebune ale Copiilor Seminţei Moarte. Whiskyjack, un omA a căutat să-i acorde Fiului întunericului un cadou, eliminând povara actului. Un gest care îl zguduise pe Domnul său până în miez. *Nu este în natura noastră să permitem altora să ne împărtăşească povara.*

Cu toate acestea, fără ezitare, le vom

lua pe ale lor.

— Mă întreb dacă i-am deschis urmele.

■Ce?[1]

Spinnock se frecă de faţă, simţindu-se uşor beat. — Al lui Itkovian.

— Desigur că nu ai făcut-o. Săbiile gri...

— Deţinea o nicovală de scut, da, dar nu erau unice în asta. Este un titlu străvechi. Suntem noi oglinda întunecată pentru astfel de oameni? Apoi clătină din cap. ‘Probabil ca nu. Ar fi o îngâmfare grozavă.

— Sunt de acord, spuse Seerdomin într-un mârâit neclar.

‘Eu o iubesc.[1]

— Aşa ai susţinut. Şi probabil că nu te va avea.

‘Foarte adevărat.[1]

— Deci aici stai, te îmbăti.

‘Da.[1]

— După ce voi fi eu însumi suficient de beat, Spinnock Durav, voi face ce trebuie.

— De ce este nevoie?

— Mă duc să-i spun că e o proastă al naibii.

— Ai eşua.

‘Aş?[1]

Spinnock dădu din cap. — Te-a mai înfruntat înainte. Neclintit.

încă o întindere de tăcere. Asta s-a întins şi mai departe.

Era destul de beat acum pentru a-şi muta în sfârşit privirea, pentru a-şi fixa

atenţia pe' chipul lui Se'er shy; domin.

Era o mască de moarte, albă ca praful. 'Unde este ea?[1] întrebă bărbatul cu o voce crudă şi încordată.

— Ar trebui să mă gândesc în drumul ei înapoi în tumulă. Seerdomin, îmi pare rău. Nu am minţit când am spus că sunt un prost...

— Ai fost, şi se ridică, tesând uşor înainte, ţinându-se cu ambele mâini pe spătarul scaunului. — Dar nu în felul în care gândeşti.

— Nu a'vrut ajutorul meu, spuse Spinnock Durav.

— Şi nu i-aş da-o pe a mea.

'Alegerea ta-'

— N-ar fi trebuit să asculţi, prietene. Pentru ea. *N-ar fi trebuit să fii timidă', să te apropii de ea*!'

Spinnock se ridică în picioare în timp ce Seerdomin se întoarse şi mergea spre uşă. Deodată rămase fără cuvinte, amorţit, uluit de confuzie. *Ce am făcut?*

Ce nu am făcut?

Dar prietenul lui dispăruse.

în iritarea ei, Samar Dev a descoperit în ea însăşi trăsături care nu i-au plăcut. Nu exista niciun motiv să ne supărăm pentru felul în care cei doi tovarăşi ai ei îşi găsiseră atâta plăcere în compania celuilalt. Felul în care vorbeau liber, neconstrânşi de decor, neafectaţi nici măcar de faptul că abia se cunoşteau unul pe altul şi felul în care subiecţii curgeau în orice direcţie, aruncaţi pe

capricii dispoziţiei, învârtindu-se în jurul subiectelor ameţitoare ca vârtejuri în jurul stâncilor zimţate. Cel mai înfuriânt dintre toate, au izbit momentele de râs, iar ea stia bine – *la naiba zeilor, era sigură* – că niciunul dintre bărbaţi nu poseda atât de uşor umorul, încât să fie atât de departe de acea caracterizare încât să poată privi doar m neîncredere uluită.

Au vorbit despre triburile lor respective, au făcut schimb de poveşti despre cuceriri sexuale. Vorbeau despre arme şi niciunul nu a ezitat să-i predea sabia pentru ca celălalt să o examineze şi, într-adevăr, să încerce câteva leagăne şi pase experimentale cu ajutorul cărora. Călătorul a povestit despre un prieten de odinioară pe nume Ereko, un Tartheno cu un sânge atât de pur şi străvechi, încât s-ar fi înălţat peste Karsa Orlong dacă cei doi ar fi stat unul lângă altul. Şi în acea poveste, Samar Dev a simţit o durere profundă, răni atât de severe încât a devenit curând evident că însuşi Călător nu se putea aventura prea aproape, aşa că povestea lui despre Ereko nu a ajuns la mcio concluzie. Iar Karsa Orlong nu a apăsat, dezvăluindu- şi înţelegerea clară că un suflet poate sângera din locuri nevăzute şi de multe ori tot ceea ce îl menţine pe un muritor depindea de evitarea unor astfel de locuri.

El a răspuns în vorbirea lui despre cei doi însoţitori care l-au însoţit într-un raid nefericit în pământurile aşezate ale

oamenilor, Bairoth Gild şi Delum Thord. Ale cărui suflete, a explicat vesel Karsa, locuia acum în piatra săbiei lui.

Călătorul a mormăit pur şi simplu la acel detaliu, apoi a spus: „Este un loc demn .

Până în a doua zi, Samar Dev era gata să ţipe. Rupe-i părul de pe cap, scuipă sânge şi blesteme şi dinţi şi poate tot stomacul pană când a terminat. Şi aşa şi'-a ţinut 'tăcerea şi s-a ţinut de furia ei, ca o fiară tiirbâtă înlănţuită la pământ. A fost absurd. Patetică şi ridicolă, această' invidie grosolană pe care o simţea. În plus, nu aflase ea mai multe despre ambii bărbaţi de la întâlnirea lor fatidică decât ştiuse până acum? Ca o căpuşă zboară timidă între doi tauri bhederin, atenţia ei a fost atrasă mai întâi asupra unuia, apoi asupra celuilalt. Cât timp a durat j>acea, ar fi făcut să nu spună nimic, să nu facă nicio zarva, indiferent cât de înfuriată ar fi fost ea.

Au mers mai departe, peste câmpia vastă, de-a lungul unei cărări uzate de rulotă care pătrundea în deşeurile de scorţişoară. Acele câteva trenuri comerciale pe care le-au întâlnit sau le-au depăşit erau deosebit de taciturne, paznicii nervoşi, comercianţii neprimitori. Chiar înainte de amurg noaptea trecută, patru călăreţi trecuseră pe lângă tabăra lor şi, după o privire lungă, au mers mai departe fără să se aventureze un cuvânt.

Karsa râsese şi spusese: „Vezi asta, Samar Dev? După cum spunea bunicul

meu, „Lupul nu miroase anusul ursului .

— Bunicul tău, răspunsese Traveller, era un om observator.

„În mare parte, era un prost, dar chiar şi proştii puteau să spună înţelepciune tribală”. Şi s-a întors din nou către
Samar Dev. — Eşti în siguranţă, vrăjitoare.

— De la alti oameni, da, mârâise ea ca răspuns.

Si ticălosul răsese.

Deşeurile de scorţişoară erau bine numite. A predominat rapid o specie de iarbă cu rădăcini adânci, roşie ruginie şi înaltă până la şold, cu margini zimţate şi păstăi spinoase de seminţe pe tulpini subţiri, oscilante. Mici şopârle cu benzi roşii roiau aceste ierburi, cozile biciuind şi foşnind în timp ce se împrăştiau din calea lor. Pământul s-a nivelat până când nu a fost la vedere nici o înălţime sau deal

În mijlocul acestei monotonii, Traveller şi Karsa Orlong păreau intenţionaţi să-şi uzeze corzile vocale.

„Puţini îşi amintesc/' spunea Traveler, „haosul Imperiului Mălazan din aceje zile de început. Nebunia a *început doar* cu Kellanved, împăratul. Primul său grup de locotenenţi erau toţi Napan, fiecare jurat în secret unei tinere pe' nume Surly, care era moştenitoarea coroanei Insulelor Nap – ascunsă încă de la cucerirea Untan. El s-a oprit. — Sau asa spune povestea. A fost adevărat? A fost Surly cu adevărat ultimul din linia regală Napan? Cine poate spune,

dar i-a fost util când si-a schimbat numele în Laseen şi a atins tronul Imperiului. în orice caz, acei locotenenţi erau năruiţi, fiecare dintre ei. Urko, Crust, Nok, toate. Rapid la fanatism, dispus să facă orice şi orice pentru a avansa Imperiul.

— Imperiul sau Surly? întrebă Karsa Orlong. — Nu pare la fel de probabil că pur şi simplu foloseau Kellanved?

— O suspiciune corectă, cu excepţia faptului că numai Nok a rămas odată ce Laseen a devenit împărăteasă. Ceilalţi fiecare. . înecat.[1]

‘înecat?[1]

‘Oficial. Acea cauză a morţii a devenit rapid eufemistic. Pune-o aşa. Au *dispărut*.

— Mâi era cineva, spuse Samar Dev.

‘Dansator-[1]

— Nu el, Călător. Acolo a fost Prima Sabie. Acolo era Dassem Ultor, comandantul tuturor armatelor împăratului. El nu era Napan. Era Dai Honese.

Călătorul aruncă o privire spre ea. „A căzut în Şapte oraşe, cu puţin timp înainte ca Laseen să preia puterea”.

„Surly l-â asasinat”, a spus Samar Dev.

Karsa Orlong mormăi. „Eliminând potenţialii rivali — trebuia să elibereze calea. Asta, Vrăjitoare,' nu este nici sălbatică, nici civilizată. Veţi vedea astfel de lucruri în triburile cu nas de murdărie şi în imperii ambele. Acest adevăr aparţine puterii.

— Nu aş contesta cuvintele tale, Toblakai. Vrei să ştii ce s-a întâmplăt după ce l-ai ucis pe împăratul Rhulad?

— Tiste Edur au părăsit Imperiul.

— Cum... de unde ai ştiut asta?

Şi-a dezvăluit dinţii. — Am ghicit, vrăjitoare.

'Pur si simplu?[1]

'Da. Nu au vrut să fie acolo.

Călătorul spuse: — Mă aştept că Tiste Edur a descoperit destul de repede blestemul ocupaţiei. Acţionează ca o rană nou deschisă, infectând şi otrăvinau-i atât pe asupritori, cât şi pe cei asupriţi. Ambele culturi devin malformate, amar cu extreme. Ură, frică, lăcomie, trădare, paranoia şi indiferenţă îngrozitoare faţă de suferinţă.

— Totuşi, malazanii au ocupat şapte oraşe...

— Nu/Samar Dev. Malazanii'au cucerit şapte oraşe. Asta e diferit. Kel shy;lanved a înţeles asta. Dacă cineva trebuie să strângă puternic pe teritoriul inamic, atunci acea strângere trebuie să fie ascunsă – chiar în vârful puterii locale. Şi astfel, nu mai mult de o mână este strict controlată – toţi ceilalţi, negustori şi păstori şi fermieri şi negustori – toţi – trebuie sa li se árate circumstanţe mái bune, cât mái repede posibil. „Cucereşte ca un val necinstit, stăpâneşte în valuri liniştite/' propriile cuvinte ale împăratului.

— Asta a făcut Gheara, nu-i aşa? Infiltraţi-vă şi paralizaţi conducătorii...

„Cu cât s-a vărsat mai puţin sânge,

cu atât mai bine”.

Karsa Orlong lătră în râs. — Asta depinde, spuse el. — Există si alte tipuri de cucerire.

■Ca'?[1]

„Călător, prietene, vorbeşti despre cucerire ca pe un mijloc de a-ţi creşte puterea – cu cat mai multe supuşi şi mai multe oraşe' sub controlul tău este măsura ace'stéi puteri. Dar cum rămâne cu puterea de distrugere?

Samar Dev a descoperit că îşi ţinea respiraţia si l-a urmărit pe Călător luând în considéráre cuvintele lui Kârsa, înainte ca acesta să spună: „Atunci, nu mai este nimic de câştigat”.

— Te înşeli, spuse Karsa, făcând o pauză pentru a-şi întinde spatele. Capul lui Havok zvâcni, o mişcare de tăiere ca o lamă de topor. „Am privit faţa civilizaţiei şi nu sunt impresionat”.

„Nu există niciun defect în a fi critic”.

„Nu este doar critic”, a spus Samar Dev. — Intenţionează să o distrugă. Civilizaţie, vreau să spun. Totul,' de la mare la mare. Când Karsa Orlong se va termina, nici un oraş din lume nu va rămâne în picioare, nu-i aşa, Toblakai?

— Nu văd nicio valoare în ambiţiile modeste, vrăjitoare.

Călătorul era tăcut atunci, iar tăcerea

era ca un vid
care se extinde, până când până şi geamătul vântului neîncetat părea îndepărtat şi gol.

Doamne, de câte ori i-âm urat bine! Chiar dacă gândul mă îngrozeşte – ar ucide milioane de oameni. El ar zdrobi orice simbol al progresului. De la pluguri înapoi la bastoane. De la cărămizi la peşteri. De la fier la piatră. Zdrobeşte-ne pe toţi înapoi în pământ, noroiul găurilor de apă. Şi 'fiarele ne vor vâna pe noi, iar pe cei care rămânem, de ce, ne vom vâna unii pe alţii.

Călătorul a vorbit în cele din urmă. „Nu-mi plac oraşele”, a spus el.

— Amândoi barbari, mormăi ea pe sub răsuflarea ei.

Nici unul nu a răspuns. Poate ca nu auziseră. Ea aruncă
fiecăruia o privire rapidă, la dreapta şi apoi la stânga, şi văzu că amândoi zâmbeau.

Mergând mai departe, ziua foşnind în valuri de iarbă roşie.

Până când Călătorul a început din nou să vorbească. „Prima lege a mulţimii este conformitatea. Civilizaţia este mecanismul de control şi menţinere a acestei mulţimi. Cu cât o naţiune este mai civilizată, cu atât populaţia' ei este mai conformată, până când soseşte ultima ' epocă a civilizaţiei respective, când multiplicitatea se războieşte cu conformismul. Primul devine din ce în ce mai sălbatic, din ce în ce mai

disfuncţional în extremităţile sale; în timp ce acesta din urmă caută să-şi mărească măsura de control, până când astfel de eforturi dobândesc tiranie diabolică”.

— Mai mult Kellanved? întrebă Samar Dev.

Călător pufni. ‘Cu greu. Acesta a fost Duiker, istoricul imperial.

De-a lungul nopţii care tocmai trecuse, Nimander Golit îşi condusese slaba trupă prin oraşul Bastion. Copii întunericului, cu puterea tacuta a Aranathei îmbrăţişându-i, se mişcaseră în tăcere, nedetectaţi din câte îşi dădeau seama', pentru că nu se declanşaseră alarme. Oraşul era un lucru aparent mort, ca o floare închisă.

La amurg, cu puţin timp înainte de a pleca, auziseră zgomot zgomot pe bulevardul principal si se duseră la porţi pentru a urmări sosirea în oraş a zeci de vagoane enorme, împovăraţi de mărfuri comerciale, cărucioşii slăbiţi, epuizaţi, cu ochii bântuiţi deasupra gurilor pătate de maro. Baloţi de alimente crude, butoaie ele smochine şi uleiuri, angliile împachetate în sare, bhederin afumat, carne de oaie condimentată şi nenumărate alte provizii care fuseseră presate cu nerăbdare asupra lor în schimbul butoaielor de kelyk.

Era o ironie crudă de găsit în dezinteresul sordid pe care localnicii îl manifestau înaintea unei astfel de subzistenţe esenţiale – cei mai mulţi au

depăşit dorinţa de mâncare. Cei mâi mulţi mureau dé foame îritr-un zgomot extatic de saemankelyk' cerneala neagră a durerii unui zeu.

Tiste Andii purtau armura lor. îşi purtau echipamentul pentru luptă, pentru ucidere. Nimander nu avea nevoie să arunce o privire înapoi pentru a şti transformarea şi ce a făcut asupra expresiilor de pe toate feţele, cu excepţia uneia, ale celor care se ţineau în spatelé lui. Skintiek, al cărui zâmbet dispărusâ, totuşi ochii lui străluceau strălucitori, parcă ar fi febril. Kedeviss, mereu raţional, purta acum o mască de nebunie, frumuseţea transformată m ceva teribil: Nenanda, cu toate ipostazele lui de ferocitate, era acum cenuşie, incoloră, de parcă adevărul dorinţei l-ar fi acrişat de otravă. Desra, înroşită de ceva ca de emoţie. Doar Aranatha a rămas neschimbată. Placid, cu ochi sticloşi de concentrare, trăsăturile ei oarecum mai blânde, înceţoşate.

Skintick'şi Kedeviss au purtat Clip între ei. Nenanda ţinea peste un umăr armele bărbatului, arcul şi tolba, sabia şi cureaua de cutit – toate purtate pe o singură curea de piele care putea fi slăbită într-o clipă dacă era nevoie.

Trecuseră pe lângă clădirile în care închinătorii dansau, membrele înfometate fluturând, pântecele întinse legănându-se – uşile fuseseră lăsate deschise, obloanele se întoarseră înapoi spre noapte. Voci gemeau în cor

dezordonat. Nici acele chipuri care, întâmplător, s-au întors spre Tiste Andii în timp ce treceau pe lângă fantomatic, nu s-au trezit cu recunoaştere, ochii rămânând plictisiţi, goali, nevăzători.

Aerul era cald, mirosea a sare râncedă din lacul pe moarte, amestecat cu duhoarea mai grea a cadavrelor putrede.

Ajunseră la marginea pieţei centrale, priviră peste întinderea ei goală. Altarul însuşi era întunecat, aparent lipsit de viaţă.

Nimander se ghemui, nesigur. Trebuie să fie observatori. Ar fi o nebunie să gândească altfel. Ar putea ei să ajungă la altar înainte ca vreo gloată ascunsa să se repezi sa-i apropie? Nu părea probabil. Nu îl văzuseră pe Kallor de la marşul său spre altar în ziua precedentă. Nenanda credea ca bătrânul era mort. El credea că îi vor găsi trupul, rece şi palid, întins pe podea cu gresie, undeva m clădire. Dintr-im motiv oarecare, Nimander nu credea aşa de probabil.

Skintick şopti în spatele lui: — Ei bine? Se apropie zorii, Nimander.

Ce i-a aşteptat? Exista o singură modalitate de a afla. 'Sa mergem.'

Dintr-o dată, cu primii paşi în hol, aerul părea să se învârtească, gros şi greu. Nimander a constatat că trebuia să-l împingă, o senzaţie de strângere în gât şi apoi în piept.

— Ard rahatul, şuieră Skintick. — Il simţi miros? kel^-'

'Linişte.'

Cincisprezece, douăzeci de paşi acum. Tăcere de jur împrejur. Nimander îşi puse ochii pe intrarea în altar, treptele strălucind de rouă sau ceva mult mai rău. Glifele negre păreau să-i palpească în ochi, de parcă întreaga structură respira. Putea simţi ceva întunecat şi neplăcut m vene, ca nişte bule în sânge, sau seminţe, dornici să iasă la viaţă. A simţit momente de la pierdereacontrolului.

În spatele lui, respiraţii grele şi gâfâind – toţi simţeau asta, tQţi erau...

— În spatele nostru, mormăi Nenanda.

Si în lateral, mulţimi se apropie de la fiecare gură de stradă şi alee, încet, forme întunecate împingând în piaţă. *Arată ca sperietoarele*, *desprinse de ţăruşi* – *binecuvântarea mamei...*

Patruzeci de paşi, ajungând în centrul hallului. Fiecare bulevard le-a fost închis acum, cu excepţia clădirii în sine.

— Suntem găzduiţi, spuse Kedeviss, cu vocea strânsă. — Ne vor înăuntru.

Nimander aruncă o privire înapoi, în jos, la forma moale a lui Clip, cu capul bărbatului atârnând şi părul înclinat pe pământ. Ochii lui Clip erau întredeschise
— Mai este în viaţa?

— Abia, spuse Kedeviss.

Sute de siluete s-au apropiat şi mai mult, ochii înnegriţi strălucind, gurile rămase deschise. Cuţite, secure, furci şi ciocane atârnau din mâinile lor. Singurul

sunet care venea de la ei era zgomotul picioarelor goale.

La douăzeci de paşi acum de trepte. În dreapta şi în stânga, şi în urma lor, închinătorii din primele linii au început să ridice armele, apoi cei din spatele lor le-au urmat exemplul.

— Skintick, spuse Nimander, ia-l singur pe Clip. Aranatha, armele lui. Desra, protejează-ţi sora ta. Kedeviss, Nenanda, pregătiţi-vă să faceţi ariergarda — odată ce suntem înăuntru, ţineţi-i la intrare.

Doi împotriva unei mii sau mai mult. Fanatici, neînfricat şi fără sens — *zei, suntem dezlănţuiţi* .

A auzit o pereche de săbii răsturnând fără teacă. Sunetul a tăiat aerul şi a fost ca şi cum fierul rece i-ar fi atins fruntea, trezindu-l.

Mulţimea era aproape acum, un mârâit bestial răsărind.

Nimander ajunse la prima treaptă. 'Acum![1]

S-au repezit în sus. Skintick era imediat în spatele lui Nimander, Clip pe spatele lui cocoşat, în timp ce strângea o încheietură şi o coapsă. Apoi Aranatha, urcând treptele ca o apariţie, Desra în urma ei. Nenanda şi Kedeviss, cu faţa în sens opus, cu săbiile ţinute pregătite, au dat înapoi mai încet.

Primele rânduri de închinători au gemut şi apoi au ţâşnit înainte.

Fierul sună, se ciocni, se zvâcni în carne şi oase. Nimander se aruncă prin

intrarea. Nu era nicio lumină – fiecare torţă din lampa fusese acoperită – totuşi, ochii lui puteau pătrunde în întuneric, la timp pentru a vedea o zece de preoţi năvălindu-se spre el.

Strigând un avertisment, Nimander şi-a scos sabia din teacă...

Proştii erau oameni. În acest întuneric erau pe jumătate orbi. S-â tăiat, a văzut un cap rostogolit de pe umeri, corpul mototolit. O leagăn în spate a interceptat un braţ care îi împinge un pumnal în piept. Muşchiul săbiei a tăiat oasele încheieturii mâinii, iar mâna tăiată, cşre încă ţinea arma, i- a bătut pieptul înainte de a cădea. îndreptandu-şi vârful săbiei înapoi pe trunchi, Nimander l-a înjunghiat pe preotul cu o^ singură mână în gât.

În viziunea sa periferică, a surprins forma lui Clip rostogolindu-se pe podea, în timp ce Skintick şi-a eliberat braţele pentru a se apăra.

Sunetul bolnăvicios al muşcăturii de carne a ecou în cameră, urmat de stropi de sânge pe plăci.

Nimander opri un alt preot încărcător, vârful împingând cu putere între coaste şi străpungându-i inima bărbatului. Când a căzut, a căutat să prindă sabia în capcană, dar Nimander sa răsucit şi, cu o tragere sălbatică, şi-a smuls arma.

Un cuţit şi-a zgâriat verigile lanţului de sub braţul stâng si ef s-a tras m jos şi în jos, înjunghiând în cruce' şi simţind cum sabia lovi în carnea moale. Acizii din stomac au ţâşnit lama şi i-au înţepat

degetele. Preotul s-a îndoit în jurul rănii. Nimander lovi cu putere în picior, cu tibia înaltă, frântând oase. în timp ce barbatul s-a lăsat, el a împins înainte pentru a se apropia de încă unul.

Sabia împotriva pumnalului nu a fost o competiţie. în timp ce biata creatura s-a răsturnat, plângând de o rână de moarte, Nimander si-a biciuit sabia şi s-a învârtit pentru a-l întâlni pe următorul atacator.

Nu a mai rămas niciunul în picioare.

Skintick stătea în apropiere, trântindu-şi sabia încă însângerată înapoi în teacă de la centură, apoi ghemuindu-se să-l ia pe Clip. Desra, cu armele picurând, pluti aproape de Aranatha care, nevătămată, trecu pe îângă el, cu privirea aţintită asupra setului de uşi ornamentate care marcau o mare intrare interioară. După o clipă, Desra îl urmă.

De la uşile exterioare au continuat sunetele frenetice ale luptei, ţipetele umane răsunând, sărind în cacofonie nebuna. Nimander s-a uitat înapoi şi a văzut că Kedeviss si Nenanda încă mai ţineau portalul, sângele şi bilă răspândindu-se sub cizme pentru a urmări de-a' lungul adâncituri şi amprente ale plăcilor. Nimander s-a uitat la acel detaliu, blocat, până când un ghiont de la Skintick l-a scuturat.

— Haide, spuse Nimander cu o râslă, pornind în urmele lui Aranatha.

Desra şi-a simţit întregul corp

năvălindu-se de viaţă. Nici măcar'sexul nu ar putea egala acest sentiment. O zeci de preoţi nebuni se năpustesc asupra lor, iar ei trei pur şi simplu i'-au tăiat pe toţi. Cu abia trăgând aerul – o văzuse pe Nimander măcelând pe ultimii, cu atâta gratie dezinvoltă încât nu putea decât să privească cu mirare. Oh, se credea un sărac spadasin şi poate, în comparaţie cu *Nenanda sau cu Kedeviss, nu era într-adevăr egalul lor. Chiar şi aşa — Bastion, copiii tăi nu ar fi trebuit să ne provoace niciodată. Nu arii trebuit să ne împingă la asta.*

Acum vezi ce ai făcut.

Se grăbi după sora ei fără creier.

Skintick voia să plângă, dar ştia destule pentru a păstra asta pentru mai târziu, pentru acea ultimă poticnire, într-un loc viitor, când toate astea se terminaseră, când se puteau întoarce fiecare la o viaţă normală, la o viaţă aproape liniştită.

'Nu fusese^ niciodată unul pentru rugăciuni, mai ales nu către Mama întunecată, a cărei inimă era crudă, a cărei negare era o rană mereu sângerândă în Tiste Andii. Cu toate acestea, el s-a rugat totuşi. Nu pentru un zeu sau zeiţă, nu pentru o forţă necunoscută în largul lui cu darul milei. Nu, Skintick s-a rugat pentru *pace .*

O lume a calmului.

Nu ştia dacă o astfel de lume exista, pe undeva. Nu ştia dacă unul ca el merita

lumea aceea. Paradisul aparţinea celor nevinovaţi.

De aceea a fost şi va rămâne vreodată. . gol.

Şi asta îl face un paradis.

La uşile exterioare, măcelul a continuat. Kedeviss a văzut-o pe Nenanda zâmbind şi, dacă ar fi avut timp, l-ar fi pălmuit. Greu. Suficient de greu pentru a-i scutura oucuria din ochi. Nu era nimic glorios în asta. Prostii veneau din ce în ce mai departe, strivindu-se unul pe altul în nevoia lor, iar ea şi Nenanda i-au ucis unul câte unul.

Oh', lupta împotriva şanselor absurde era ceva cu care erau obişnuiţi; ceva ce au făcut al naibii de bine. Nu era o sursă de' mândrie. Apărarea disperată a cerut oportunitate şi puţin altceva. Iar Tiste Andii au fost, mai presus de orice, im popor convenabil.

Şi astfel sângele s-a vărsat, trupurile s-au mototolit la picioarele lor, doar pentru a fi târâte de următorii care vor muri.

Ea şi-a ucis al douăzecilea adorator, iar el nu era diferit de al nouăsprezecelea, nici de primul, acolo, pe trepte.

Sânge ca ploaia. Şângele ca lacrimile. Totul a fost atât de inutiL

Nenanda începu să râdă.

Câteva clipe mai târziu, închinătorii şi-au schimbat tactica. Cu ţipete înnebunite, au împins înainte în masă, iar

acei Nenanda şi Kedeviss răniţi de moarte au fost pur şi simplu aruncaţi înainte, murind, zvârnind scuturi din carne si oase. Pe măsură ce gloata mergea mai departe, cei doi Liste Andii au fost forţaţi să iasă din prag-

Iar atacatorii s-au'revărsat cu ţipete de triumf.

Nenanda încetă să râdă.

Nimander era în pragul uşii interioare când auzi strigătele sălbatice în spatele lui.' învârtindu-se, îi văzu pe Nenanda şi Kedeviss retrăgându-se sub un aval de siluete înnebunite.

— Skintick!

Vărul lui a mutat corpul lui Clip pe umerii lui Nimander, apoi s-a întors şi, scoţând din nou sama, s-a aruncat în corp la corp. Nimander intră clătinându-se în coridor.

De ce? De ce facem asta? îi livrăm Clip zeului pe moarte, ca un sacrificiu blestemat. În fată, le văzu pe Desra şi Aranatha apropiindu-se de capătul îndepărtat, unde părea că mai era o cameră. *Camera altarului – unde ne aşteaptă* – „Opreşte-te!” el a strigat.

Numai Desra' se uită înapoi.

Aranatha intră cu paşi mari înăuntru.

Mirosul de kelyk ars îl asaltă pe Nimander si se împiedică în timp ce se înainta sub slăbirea, târând greutatea formei inconştiente a lui Clip. Glifele neprelucrate se învăluiau' pe pereţii de ambele părţi. Busturile proiectate ale

unor zeităti'din trecut au arătat feţe lovite, secţiuni zdrobite şi altele tăiate de demolarea recentă. Ochii singuratici se uitau în jos. Jumătate de gură zâmbiră cu un escroc de bufon. Trecând unul după altuL

Tremurând, Nimander se forţă să înainteze. O văzu pe Desra mergând cu pas după Aranatha.

Glifele au început să plângă si, dintr-o dată, a simţit că timpul însuşi se dizolva. Orbire bruscă, zgomotele teribile ale luptei în' spatele lui diminuându-se, parcă trase departe, până când nu rămânea decât vâlvă de sânge, o furtună în capul lui.

Prin care, slab şi apoi ridicându-se, se auzi o voce de copil. Cântând încet.'

Seerdomin ieşi din Noapte, mijind ochii împotriva strălucirii de la mijlocul dimineţii. Nori argintii în faţă, îngrămădiţi deasupra tumulei ca detritusurile cerului. Ploaia a căzut înclinat pe movilă.

Tulwar în mână, se grăbi mai departe, cu cizmele alunecând în noroiul cu crusta de sare a pistei.

Ieşise, singură.

Spinnock Durav – singurul prieten pe care-l mai rămăsese – îşi declarase dragostea pentru ea. Dar el nu înţelesese – da, ea i-ar refuza ajutorul. Dar un astfel de refuz trebuie refuzat. Ar fi trebuit să înţeleagă asta.

Zei de jos, aceasta nu a fost lupta fui Seerdomin. *Ea* nu a fost lupta lui. Cu

toate acestea, el s-a trezit mânat mai departe, rece de frică, febril de spaimă şi fiecare lucru timid pe care îl vedea în jurul său parea să ţipe detaliile, de parcă până şi adevărurile timide ale munţilor ar putea arde, ar putea înţepa ca acidul în ochii lui. . Razuri şi spiţe rupte, cioburi de oală, bazine de apă opacă, rădăcini expuse ca nişte rădăcini ale pământului, fiecare cerându-i cu ferocitate atenţia. *Suntem aşa cum suntem* , păreau să strige, *suntem tot ce există! noi suntem -*

Nu lupta lui, dar Spinnock nu înţelesese. Era Tiste Andii. A fost o creatură de secole şi ceea ce a fost evitat într-o zi putea fi abordat mai târziu – decenii, milenii, *veacuri* mai târziu. În ochii lor, nimic nu s-a schimbat. Nimic nu se *putea* schimba. Erau un popor căzut. Visul de a te ridica din nou dispăruse în praf.

Ea ieşise. Singur. Acolo unde conspiratorii se pavaneau la lumina zilei, complotând nebuneşte întoarcerea suferinţei. Unde au abuzat de sanctuarul unui zeu indiferent. Poate că acum era din nou printre cei de la felul ei – dacă era adevărat, atunci Spinnock Durav merita să audă adevărul.

Un şobolan s-a strecurat în şanţ cu câţiva paşi înainte. Se apropie de murdăria din tabără, cu duhoarea atât de urâta nici măcar ploaia nu o putea spăla.

Ar fi el provocat? Aşa spera. Dacă conspiratorii s-au ascuns, ar putea avea probleme în a-i îndepărta. Şi dacă *ea*

decidea să se ascunda, ei bine, el ar trebui să treacă cu piciorul prin fiecare colibă şi adăpost decrepite, în fiecare cort care curge si în căruţa prinsă de rugină.

Cântecul păsărilor cobora din copacii pantei de pe partea opusă a taberei, sunetul uimitor de clar. Vârâiele ae rum din vetrele umezite de ploaie se ondulau în sus, fiecare solidă ca un şarpe în ochii lui Seerdomin. El îşi dădu seama că mergea în cuibul lor.

Dar Spinnock, nu trebuie să faci asta, nici măcar nu trebuie sa ştii despre asta. Aceasta este o afacere umană, iar dacă ea vrea, atunci da, o voi scăpa de ea. înapoi la tine. Se poate salva şi asta ar trebui să fie suficient.

Se întrebă dacă Mântuitorul a văzut vreodată lucrurile aşa. Luând în îmbrăţişare un suflet cu o mie de alţii dornici privind – dar nu, 'el nu a ales, nu şi-a ales' unul în detrimentul celuilalt. Le-a luat pe toate.

Seerdomin şi-a dat seama că nu-i pasă nicio parte. Acest zeu nu éra pentru el. Răscumpărarea nu rusese niciodată motivul pentru care a îngenuncheat în fata acelei tumule. *Am fost singur. M-am gândit că ar putea fi la fel. La naiba, mare preoteasă, de ce nu m-ai lăsat în pace?*

Nu mizeria mea.

Spinnock, îmi eşti dator şi nu vei şti niciodată. Nu voi spune nimic – lasă această ploaie să-mi spele sângele de pe mâini...

începuse marşul pe jumătate beat, dar din asta nu mai rămăsese nimic. Acum, totul era în flăcări.

Ajungând pe panta bulevardul principal al lagărului, a început ascensiunea. Ploaia era fină ca ceaţa, totuşi eí a fost înmuiat rapid, aburii ieşind din antebraţe. Pământul ceda preaţă sub cizme la fiecare pas. A ajuns la creastă aptepandu-se mult înainte, zgârâind în graba.

îndreptându-se, ceva îi trecu în viziune. A auzit un pocnet, un scrapnet care i-a explodat în cap şi apoi nimic.

Gradithan stătea deasupra formei întinse a lui Seerdomin, privind în jos la raţa zdrobită şi însângerată. Monkrat se strecura mai aproape şi se ghemui lângă corp.

‘El trăieşte. Se va îneca în sângele lui dacă nu-l dau peste cap, Urdo. Care este dorinţa ta?[1]

— Da, împinge-l – îl vreau în viaţă, cel puţin deocamdată. Luaţi-i armele, legaţi-i membrele, apoi trageţi- 1 la Cortul Sacru.'

Gradithan şi-a lins buzele, gustând învechirea kelyk- ului uscat. Voia'mai mult, proaspat, amar şi dulce, dar avea nevQie de mintea lui. Ascuţit, treaz, conştiént de tot.

În timp ce Monkrat le-a îndrumat pe doi dintre Urdomenii săi să se ocupe de Seerdomin, Gradithan a pornit spre Cortul Sacru. Teren sfintit, da, dar doar

temporar. în curând, aveau să aibă tumuía în sine. Tumul şi evlavia ignorantă din ea.

De-a lungul pistei, odată închinători ai Mântuitorului au îngenuncheat când acesta a trecut. Unii gemeau în dărâma dansului nopţii. Alţii se uitau la noroiul din faţa genunchilor, cü capetele atârnate, slime maro salivad din

g

ura căscată. O, asta ar putea părea a fi corupţie, dar pe Iradithan nu era interesat de astfel de concepţii greşite.

Zeul pe moarte era mai important decât Coralul Negru şi morţişorul lui din cauza lorzilor timizi. Mai important decât Mântuitorul şi cultul său patetic. Cântecul lui Dumnezeu pe moarte era un cântec al durerii şi nu era durerea blestemul morţii?

Auzise de un alt cult, unul străin, devotat cuiva numit Zeul Infirm.

Poate că , Monkrat se aventurase în acea dimineaţă, *există o tendinţă.*

Era ceva Hulitor în acea observaţie, iar Gradithan şi-a amintit că va trebui să-l bată pe mag – dar nu încă. Gradithan avea nevoie de Monkrat, cel puţin deocamdată.

A intrat în Cortul Sacru.

Da, ea încă dansa, zvârcolindu-se acum pe podeaua de pământ, poate prea epuizată ca să stea în picioare, totuşi mişcările senzuale erau încă suficient de puternice pentru a-i lua respiraţia lui Gradithan. Nu mai conta că fusese un Copil al Sămânţei Moarte. La urma urmei,

nimeni nu-şi putea alege păruiţii. în plus, ea fusese adoptată acum. Prin Dumnezeul pe moarte, prin durerea şi extazul binecuvântat pe care le-a eliberat.

Las-o să danseze mai departe, da, până când poarta s-a deschis forţat.

Gradithan şi-a ridicat capul, a adulmecat aerul – oh, şângele era vărsat, sacrificiul se închidea rapid în prag. închide acum.

Zeul muribund a sângerat. Urmaşii muritori au băut acel sânge. Apoi a vărsat-o, s-a transformat, astfel încât Dumnezeul Muritor să o poată lua din nou în sine. Acesta a fost adevărul secret din spatele oricărei jertfe de sânge. Zeul dă şi muritorul dă înapoi. Toate celelalte. . nimic mai mult decât îmbrăcăminte ornamentată, nimic mai mult decât obshy;fuscation.

Mori, prietenii mei îndepărtaţi. Mori în mulţimile tale. Aproape am ajuns.

— Tu mori.

Seerdomin deschise ochii. O fată necunoscută se uita la
el.

— îţi sângerezi în creier, Segda Travos. Au vrut să te abuzeze. Pentru că te timid cu privelişti groaznice – Urdo numit Gradithan te crede trădător. El vrea să suferi, dar îi vei sfida această plăcere, căci mori.

'Cine ce. .'

— Sunt itkoviană. Eu sunt

Răscumpărătorul.

— îmi pare rău.

Bărbatul a zâmbit şi Seerdomin a putut vedea cum acel zâmbet aparţinea acestor trăsături blânde, ochi amabili. O asemenea compasiune era. . ' *Greşit'.*

— Poate ca aşa pare, dar eşti puternică — spiritul tău este foarte puternic, Segda Tfavos. Crezi că sunt fără compasiune adevărată. Crezi că îmbrăţişez suferinţa din nevoi egoistă, pentru a hrăni foamea, o 'dependentă/ Ochii blânzi ai lui Itkovian se îndepărtară. — Poate că ai dreptate.

Seerdomin se ridică încet. Şi am văzut un cer în formă de cupolă care strălucea parca cu milioane şi milioane de stele, un grup solid care luptă pentru fiecare spaţiu, astfel încât fiecare aşchie şi vârtej de întuneric păreau micşorat, în retragere. Vederea i-a făcut capul să se învârtă şi s-a uitat repede în jos. Şi a constatat că stătea în genunchi pe un pământ compus în întregime din monede. Aramă, tablă, alamă, câteva stropi de argint, mai puţine încă de aur. Pietrele preţioase străluceau ici şi colo. „Suntem”, a spus el într-o şoaptă uluită, „în tumula ta”.

'Da?' spuse Itkovian.

Seerdomin îi aruncă zeului o privire rapidă. 'Nu ştiai. .'

— Este necesar să ştii, Segda Travos?

„Nu mai folosesc acest nume. Segda Travos a murit. Eu sunt Seerdomin.

— Preot Războinic al Văzătorului Pannion. Văd războinicul din tine, dar nu preotul.

— Se pare că nu mai sunt prea războinic, observă Seerdomin. — Eu veneam să o salvez.

— Si acum, prietene, trebuie să te lupţi cu ea.

'Ce?'

Itkovian arătă cu degetul.

Seerdomin se răsuci unde îngenunche. Se construia o furtună care se prelingea în cupola ofrandelor şi văzu cum întunericul cuprindea acele stele aprinse, înecându-le una câte una. Sub norii sălbatici care se agitau era o siluetă. Dans. Şi cu fiecare leagăn sălbatic al unui braţ, mai multă putere de la miezul nopţii se învârtea în exterior, în sus, în norul de furtună în creştere. Părea să fie la o mie sau mai mulţi paşi depărtare,' dar devenise tot mai mare pe moment.

îi putea vedea gura căscată ca o groapă, din care ţâşneau lichid ticălos, stropindu-se, stropindu-se în timp ce ea se învârtea.

Salind. Doamne, ce s-a întâmplat cu voi?

— Mă vrea, spuse Itkovian. — Este nevoia ei, vezi tu.

— Nevoia ei?

'Da. Pentru răspunsuri. De ce se poate mai teme un zeu, decât un muritor care cere un răspuns timid?

— Trimite-o!

'Nu pot. Deci, războinicul, mă aperi?

— Nu pot lupta cu asta!

— Atunci, prietene, sunt pierdut.

Salind se apropie şi, în timp ce făcea asta, păru să-şi piardă concentrarea în ochii lui Seerdomin, membrele ei mângâind aerul, corpul ei înceţoşându-se de la o poziţie la alta. Braţele ei păreau să se înmulţească şi în fiecare, vedea el acum,' ea ţinea o armă. Fier' pătat de cafeniu, lemn înnodat cu zgomote de păr, pumnale de obsidian, coase din bronz purpuriu.

Deasupra gurii ei pătată şi plângătoare, ochii îi ardeau de foc nebunesc.

— Răscumpărător, şopti Seerdomin.

'Da?[1]

— Răspunde-mi la o întrebare. Te implor.'

'Cere.'

Şi s-a înfruntat cu zeul. ' *Meriţi?*'

— Merit eu sacrificiul pe care trebuie să-l faci? Nu, nu cred.'

— Nu vei implora să fii mântuit?

Itkovian zâmbi. 'Veţi?'

Nu. Nu am făcut-o niciodată. Se ridică în picioare, constată că tulwarul îi rămânea în mână. Ridică arma şi îl privi j>e Salind. *Pot sfid nevoia ei? Pot să mă opun cu adevarat?* — Dacă nu ar fi smerenia ta, Răscumpărător, aş pleca. Dacă nu pentru dvs. . incertitudinea, îndoielile tale, *umanitatea ta* .'

Şi, ne aşteptând niciun răspuns de la zeu, el a pornit în calea ei.

Liniştea bruscă din Taverna Scour a pătruns în cele din urmă în ceata beată a lui Spinnock Durav. Clipind, şi-a înclinat capul şi s-a trezit privind în sus la Domnul său.

Cine a spus: „Este timpul, prietene”.

— Acum mă trimiţi? întreba Spinnock.

'Da. Acum te trimit departe.

Spinnock Durav s-a rotit în picioare. Faţa lui era amorţită. Lumea părea un loc bolnăvicios şi dorea să intre. A tras aer în piept.

— Te doare cererea mea – de ce?

Ar fi putut să-i spună atunci. Ar fi putut vorbi despre această extraordinara binecuvântare a iubirii. Pentru o femeie umană. Ar fi putut să-i spună lui Anomander Rake despre eşecul său şi, făcând astfel, l-ar fi trezit pe Fiul întunericului în situaţia sa sordidă.

Dacă ar fi făcut toate astea, Anomander Rake ar fi întins o mână pentru a-şi sprijini umărul şi ar fi spus: Atunci trebuie să rămâi, prietene. Pentru dragoste, trebuie să rămâi — du-te la ea, acum. Acum, Spinnock Durav. Este ultimul cadou la îndemâna noastră. Ultimul – ai crezut cu adevărat că voi sta în calea asta? Că voi decide că nevoia mea este mai mare?

Credeai că aş putea face aşa ceva, când vin la tine aici şi acum fiu timid, din cauza propriei mele iubiri? Pentru dumneavoastră? Pentru oamenii noştri?

Du-te la ea, Spinnock Durav. Merge.

Dar Spinnock Durav nu spuse nimic. în schimb, s-a închinat înaintea Domnului său. — Voi face ce îmi ceri.

Şi Anomander Rake a spus: „Este în regulă să eşuezi, prietene. Nu vă cer imposibilul. Nu plânge în acel moment. Pentru mine, Spinnock Durav, găseşte un zâmbet pentru a anunţa finalul. Ramas bun.[1]

Uciderea părea fără sfârşit. Braţul săbiei lui Skintick îl durea, muşchii lipsiţi de viaţă şi grei, şi totuşi continuau să apară – feţe răsucite dornice şi disperatei foste timide; presiuni pliante în jurul rănilor' muritoare de parcă fierul ascuţit ar fi fost o atingere de binecuvântare, un cadou rafinat. Stătea între Kedeviss şi Nenanda, iar cei trei fuseseră duşi înapoi la al doilea set de uşi. Cadavrele erau îngrămădite în grămezi, umplând fiecare spaţiu al podelei camerei, unde sângele şi fluidele formau bălţi groase. Pereţii din toate părţile erau împroşcaţi în sus.

Putea vedea lumina zilei prin' uşile exterioare – dimineaţa se prelungea. Cu toate acestea, din pasajul din spatele lor mai existase. . nimic. Erau toţi morţi acolo? Sângerează pe piatra altarului? Sau se treziseră cumva prinşi sau pierduţi fără răspunsuri – era Clip mort acum sau fusese dat în mâinile Zeului Muritor?

Atacatorii rămâneau fără spaţiu – prea multe cadavre – şi cei mai mulţi acum se târau sau chiar s-au alunecat în

faza de acţiune a armelor.

— Ceva nu e în regulă, gâfâi Kedeviss. „Skintick – du-te – le putem reţine acum. Du-te — află dacă. .'

Dacă ne pierdem timpul. Am înţeles. Se tr^se înapoi, cu un umăr izbmdu-se în cadrul căii de intrare. Invârtindu-se, porni pe coridor. Când groaza a urmărit lumea, părea că fiecare adevăr îngrozitor a fost dat la iveală. Lupta vieţii s-a încheiat vreodata cu un eşec. Nicio victorie nu a fost cărată sau curată. Triumful a fost o minciună timidă, întăritoare şi s-a dovedit întotdeauna a fi efemer, gol si de scurtă durată. Acesta este ceea ce a asaltat spiritul când s-a întâlnit faţă în fată cu groază.

Si atât de puţini au înţeles asta. Atât de puţini. .

S-a gheare prin fumul urât, şi-a auzit bătăile inimii încetinindu-şi, târându-se chiar şi în timp ce respiraţia i se stingea. *Ce – ce se întâmplă?'*Orbire. Tăcerea, sfârşitul oricărei mişcări. Skintick a căutat să împingă înainte, doar pentru a descoperi că dorinţa era goală atunci când nu avea voinţă si când nu există putere, voinţa însăşi era o vanitate. Glifele curgeau ca ploaia neagră, 'pe faţă lui, pe gâtul şi pe mâinile lui, curgând timid, fierbinte ca sângele.

Cumva, a luptat mai departe, cu tot trupul târându-i în urma lui ca pe jumătate mort, un impediment, un lucru demn de uitat, voia să se elibereze de ea, chiar dacă înţelesese că carnea lui era tot

ceea ce îl ţinea în viaţă, totuşi tânjea după o soluţie timidă, iar dorinţa aceea devenea disperata.

Aştepta. Nu aşa văd eu lumea. Acesta nu este jocul pe care aleg să-l joc – nu voi crede în acest abject. . predare.

Este ceea ce oferă kelyk. Sângele Zeului muribund scapă de scăpare — din tot ceea ce contează. Invitaţia este atât de atrăgătoare, promisiunea atât de captivantă.'

Dans! Peste tot în jurul tău lumea putrezeşte. Dans! Otrăvire în gură şi otravă din gură. Dansează, la naiba, în praful visurilor tale. M-am uitat în ochii tăi şi am văzut că nu esti nimic. Gol.

Doamne, aşa invitaţie seducătoare!

Recunoaşterea l-a trezit, brusc ca un pumn în faţă. Se trezi întins ' pe gresfa coridorului, cu uşile interioare aproape la îndemână. în camera de dincolo de întuneric se învârtea ca un fum gros, ca o furtună prinsă sub tavanul cu cupolă. A auzit cântând, blând, vocea unui copil.

Nu-l putea vedea pe Nimander, nici pe Desra, nici pe Aranatha. Corpul lui Clip era întins la nu mai puţin de cinci paşi, cu faţa în sus, cu ochii deschişi, fix şi aparent timid; mâi puţin. '

Tremurând de slăbiciune, Skintick se trase înainte.

În clipa în care se îndreptase spre camera altarului, Nimander simţise ceva sfâşiat, de parcă ar fi trecut printr-o pânză subţire ca tifon. Din furtuna clocotitoare în care se scufundase, a ieşit

într-un calm brusc, la lumină blândă şi curenţi blând de'aer cald. Primul lui pas a aterizat pe ceva bulversat care s-a răsucit să fie timid, sub greutatea lui. Privind în jos, văzu o păpuşă mică de iarba şi crenguţe ţesute. Şi, împrăştiate pe podea de jur împrejur, erau mâi multe astfel de figuri. Unele din fâşii de pânză, altele din sfoară, lemn lustruit şi lut ars. Măjoritatea erau rupte – membre lipsă sau fără cap. Alţii atârnau de tavanul simplu, jos, răsucite sub laţuri de sfoâră de piele, capete înnodate înclinate, lichid întunecat curgând.

Cântarea fără cuvinte era mai tare aici, părând să emane din toate direcţiile. Nimander nu vedea pereţi – doar podeaua şi tavanul, ambele întinzându-se într-un alb fără formă.

Şi păpuşi, mii de păpuşi. Pe podea, atârnând de tavan.

— Arată-te, spuse Nimander.

Cântarea s-a oprit.

— Arată-te mie.

„Dacă le strângi”, a spus vocea – a unei femei sau a unui băiat – „se scurg. Le-am stors pe toate. Până s-au spart. Urmă o pauză, apoi un oftat blând. „Niciuna nu a funcţionat”.

Nimander nu ştia unde să se uite – apariţiile stricate atârnate să fie timide; pentru că acum îl umplea de groază, când le vedea asemănarea cu sperietoarele de pe câmpurile din afara Bastionului. *Sunt la fel. Nu erau rânduri plantate*, *nimic făcut să ofere un*

randamament. Erau. . versiuni.

'Da. Eşecul unul câte unul — nu este corect. Cum a făcut-o?'

'Ce eşti tu?' întrebă Nimander.

Voceă a devenit vicleană: „Pe podeaua Abisului — da, există *o* podea — sunt cei căzuţi. Zei şi zeiţe, spirite şi profeţi, discipoli şi văzători, eroi si regine si régi – *gunoaie* ale existenţei. Puteţi juca acolo. Am făcut. Vrei sa? Vrei să joci si tu acolo?

'Nu.'

— Toate stricate, mai stricate decât mine.

— Ei te numesc Dumnezeul pe moarte.

— Toţi zeii mor.

— Dar tu nu eşti un zeu, nu-i aşa?

— Jos, pe podea, nu vei fi niciodată foame. Sunt eu un zeu acum? Trebuie să fiu. Nu vezi? Am mâncat atât de multe. Atâtea piese, piese. Oh, puterea lor, vreau să spun. Corpul meu nu avea nevoie de hrană. Nu are nevoie, adică da, este corect să spun. Este atât de corect să spui. L-am întâlnit prima dată pe podea — el explora, a spus el, şi am călătorit atât de departe. . până acum.[1]

— închinătorii tăi...

„Sunt în mare parte morţi. Mai mult de băut. Tot sângele acela, suficient pentru a face un râu, iar curentul mă poate lua de aici, mă poate aduce înapoi. Tot drumul înapoi. Să o facă să *plătească pentru ceea ce a făcut*!

Venind din haos, nu era o surpriză că zeul era nebun. 'Arata-te.[1]

— Aparatul era stricat, dar nu ştiam asta. Am călărit pe spate, în sus şi în sus. Dar apoi's-a întâmplat ceva. Un accident. Am căzut mult. Eram îngrozitor de distruşi, amândoi. Când m-au târât afară. Acum trebuie să fac o nouă versiune timidă, asa cum ai spus. Şi mi-ai adus unul. Va face. Nu sunt surd la gândurile lui.' îi înţeleg haosul, durerile şi trădările. îi înţeleg chiar aroganţa. Va merge, va merge.

— Nu-l poti avea, spuse Nimander. — Eliberează-l.

„Niciuna dintre acestea nu a funcţionat. Toată puterea
pur si simplu se scurge. Cum a făcut-o?[1]

Una dintre aceste jfăpusi. El este una dintre aceste păpuşi. Ascunzându-se în mulţime.

Vocea a început să cânte din nou. Fără cuvinte, fără formă.

Si-a scos sabia.

‘Ce faci?[1]

Lama de fier s-a tăiat în afară, tăind cele mai apropiate figuri. Corzi tăiate, membre tăiate, paie şi iarbă plutind în aer.

Un chicotit, apoi: „Vrei să mă *găseşti* ? Câte secole mai ai de prelungit?

— Câte am nevoie, răspunse Nimander, făcând un pas înainte şi balansându-se din nou. Lemn sfărâmat, lut spulberat. Sub picioare şi-a împărţit călcâiul într-o altă siluetă.

— Voi fi plecat cu mult înainte de atunci. Râul de sânge

K

e care mi l-ai oferit – calea mea de ieşire. Departe merg! Pu poţi să-l vezi, nu-i aşa? Poarta pe care ai deschis-o aici. Nici măcar nu poţi să-l vezi.

Nimander a distrus încă o jumătate de duzină de păpuşi.

'Nu mă găsi niciodată! Să nu mă găseşti niciodată!

O înceţoşare sălbatică de arme în timp ce Salind îl ataca pe Seerdomin. Fiecare lovitură o lua cu tulwarul său şi fiecare lovitură îi tundea în sus braţul, îi împuşca agonia prin oase. S-a dat înapoi sub atac. Trei paşi, cinci' zece. Era tot ce putea face pentru a se apăra pur şi simplu. Şi asta, ştia el, nu putea dura.

Mântuitorul a vrut ca el să reziste la asta?

S-a luptat mai departe, disperat.

Ea gemea, un sunet blând, de dor. Un sunet de *dorinţă* . Capetele de buzdugan i-au bătut armele, lamele de săbii, vârfurile suliţelor, biţurile, pumnalele, coasele – o duzină de braţe se îndreptară spre el. Impacturile i-au fulgerat corpul.

Nu putea ţine. El nu putea-

O margine a toporului i-a sfâşiat umărul stâng, înclinată în sus pentru a-i izbi o parte a feţei. îşi simţi

E

omeţii şi orbitele prăbuşindu-şi spre interior.' Orbit, eerd'omin s-a clătinat, încercând' un contraatac disperat, tulwar-ul tăindu-se. Marginea a muşcat în lemn, făcând-o aşchie. Ceva l-a lovit în sus la

piept, scăpat timid, bătând în claviculă. în timp ce braţul armei i s-a lasat, brusc lipsit de viaţă, a întins mâna şi a luat sabia cu cealaltă mână. Sângele curgea de pe umăr – îşi pierdea toată puterea.

[0] altă margine s-a tăiat î'n el şi el s-a clatinat, apoi a căzut pe spate.

Salind făcu un pas pentru a sta direct deasupra lui.

Se uită în ochii ei întunecaţi, strălucitori.

După o clipă, Nimander îşi coborî sabia. Dumnezeul pe moarte avea dreptate – asta era inutil. — Arată-te, blestemat de laş!

Aranatha fu deodată alături de el. — Trebuie să fie chemat, spuse ea.

— Te aştepţi să ne ofere numele lui?

Dumnezeul'pe moarte a vorbit. ‘Cine e aici? *Cine e aici?*

— Eu sunt cel care te va chema, răspunse Aranatha.

'Nu ma cunoşti. Nu mă poţi cunoaşte!

„Îţi cunosc drumul”, a răspuns ea. — Ştiu că ai vorbit cu cel numit Hairlock, pe podeaua Abisului. Şi ţi-ai imaginat că poţi face acelaşi lucru, că poţi să-ţi modelezi un corp. Din lemn,' din sfoară, din lut...

[1] *Nu mă cunoşti!*[1]

— Ea te-a aruncat pe tine, a spus Aranatha, nu-i aşa? Fragmentul din tine care a rămas după aceea. Viciat, copilăresc, abandonat.

„Nu poţi şti asta – nu ai fost acolo!”

Aranatha'se încruntă. — Nu, nu am fost acolo. Inca. . pământul tremura. Copiii s-au trezit. Era mare nevoie. Tu ai rost partea ei. . că ea nu a vrut.[1]

[1] *Ea va plăti! Şi pentru tine – te cunosc acum – şi este prea târziu!'*

Aranatha oftă. „Sot, Blood Jurat de Nightchill”, a intonat ea, „copil al lui Thelomen Tartheno Toblakai, Bellurdan Skullcrusher, te chem”. Şi ea întinse mâna, la timp pentru ca ceva să-i pălmuiască cu putere. O păpuşă răvăşită şi deformată atârnă, un braţ rupt, ambele p>icioafe rupte la genunchi, o faţă abia distinsa, aparent arsa de foc. Aranatha l-a înfruntat pe Nimander. — Iată-l pe Dumnezeul tău pe moarte.

în jurul lor scena a început să se dizolve, să se prăbuşească.

— Nu vorbeşte, spuse Nimander, privind păpuşa stricat.

— Nu, spuse ea. 'Curios.[1]

— Eşti sigur că îl ai, Aranatha?

Ea îi întâlni privirea, apoi ridică din umeri.

— Ce a vrut să spună că te *cunoştea* ? Şi cum... de unde ai ştiut numele lui?

' Ea clipi, apoi se încruntă la păpuşa pe care încă o întindea într-o mână. — Nimander, şopti ea cu o voce mică, atât de mult sânge. .’

întinzând mâna către Clip, Skintick l-a târât pe bărbat aproape, a studiat chipul,

ochii timizi ai vedetei şi a văzut ca ceva pâlpâie la viaţa. ‘Clamă?[1]

Războinicul şi-a mutat privirea, străduindu-se să se concentreze, apoi s-a încruntat. Cuvintele lui au ieşit într- un grăunţ urât. ‘La dracu. Ce vrei?[1]

Sunete, mişcare şi apoi Nimander era acolo, îngenuncheat de'cealaltă parte a Clipului. „Se pare că am reuşit”, a spus el.

‘Cum?[1]

— Nu ştiu, Skin. Momentan, nu ştiu nimic.

Skintick a văzut-o pe Aranatha stând chiar lângă un bloc masiv de piatră – altar. Ţinea în mână o păpuşă sau o păpuşă. — Unde este Desra?'întrebă el deodată, privind în

Fumul urât se limpede. Skintick se ridică într-o poziţie aşezată şi miji ochii în direcţia vocii. în peretele din spatele altarului şi în stânga, foarte timid; ceî mai mult ascunsă între coloane, se afla o uşă îngustă, prin care ieşea acum Desra. Era îmbibată în sânge, deşi, prin felul în care se mişca, nimic nu şra al ei. — Presupun că un fel de Mare Preot, spuse ea. „încerc să protejez un cadavru sau ceea ce cred că este un cadavru”. Făcu o pauză, apoi scuipă pe podea. — înşirate ca una dintre acele sperietoare, clar părţile corpului. . toate greşite, toate cusute împreună...

— Zeul muribund, spuse Aranatha, a trimis viziuni despre ceea ce dorea. Defectuoasă. Dar ceea ce s-a

scurs era dulce.

Din coridor au sosit Kedeviss şi Nenanda. Se uitară amândoi în jur, cu feţele plate, cu ochii loviţi.

— Cred că i-am ucis pe toţi, spuse Kedeviss. — Sau restul au fugit. Aceasta nu a fost o luptă – a fost o măcel. Nu avea sens...

— Sânge, spuse Nimander, studiindu-l pe Clip – care a rămas întins în faţa lui – cu ceva asemănător cu suspiciune. — Te-ai întors cu noi?

Clip îşi îndreptă încruntarea spre Nimander. 'Unde suntem?[1]

— Un oraş numit Bastion.

A urmat o tăcere ciudată, dar Skintick a înţeles-o. Urma onoarei noastre. Se aşează, se îngroaşă, formează o piele tare — ceva lipsit de viaţă, neted. Aşteptăm să termine toate astea, până ne poate lua din nou greutatea.

Şi apoi plecăm de aici.

— Mai avem mult de mers, spuse Nimander, îndreptându-se.

în ochii lui Skintick, rudele lui – prietenul său – păreau îmbătrânite, devastate, ochii bântuiţi şi sumbru. Ceifalti nu erau mai buni. Niciunul dintre ei nu şi-a dorit asta. Şi ce făcuseră aici. . totul fusese pentru Clip.'

— Sânge, spuse Clip, făcând ecou lui Nimander, iar el se ridică încet în picioare. Se uită cu privirea la ceilalţi. 'Uită-te la tine. Pe Mother Dark, aş jura că te-ai rostogolit în gropile de deşeuri

ale unui abator. Curătă-te sau nu vei mai avea compania mea pentru mult timp. Făcu o pauză, iar privirea lui se întări în ceva mai crud. — Simt miros de crimă. Cultele umane sunt lucruri jalnice. De acum înainte, scuteşte-mă de pofta ta de a ucide nevinovaţi. Aş prefera să nu-mi' amintesc orice crime ai comis în' numele Fiului întunericului. Da, adăugă el, dezvăluind dinţii, are atât de multe de răspuns.

Stând deasupra lui, armele învârtindu-se, învârtindu-se. Seerdomin o privea cu singurul ochi rămas, aşteptând sfârşitul tuturor acestor lucruri, un sfârşit pe care îl regretă doar puţin timid. Eşecul, eşecul lui, da, care merita un oarecare regret. Dar atunci, crezuse el cu adevărat că poate opri această apariţie?

A spus că mor.

mor din nou.

Deodată, ea era nemişcată. Ochii ei ca nişte felinare cu glugă, braţele ei aşezându-se ca şi cum dansul şi-ar fi dansat chiar din ea şi acum se învârtea undeva nevăzut. Se uită la el fără să recunoască, apoi se întoarse.

A auzit-o poticnindu-se înapoi pe drumul în care venise.

— A fost destul de lung.

Seerdomin întoarse capul, îl văzu pe Mântuitorul stând aproape. Nu un om mare. Nu este deloc impresionant. Destul de greu, desigur, dezvăluind profesia lui de soldat, dar de altfel neremarcabil. —

Ce te-a făcut ceea ce eşti? el a întrebat – sau a încercat – gura i s-a umplut de sânge care spuma şi scuipa timid de fiecare cuvânt.

Răscumpărătorul l-a înţeles totuşi. 'Nu ştiu. S-ar putea să avem ambiţie şi, odată' cu ea, *o* imagine de sine atât grandioasă, cât şi în poziţie, dar sunt lucruri goale în cele din urmă. Apoi a zâmbit. — Nu-mi amintesc să fiu un astfel de bărbat.

— De ce a plecat, Mântuitorule?

Răspunsul a întârziat să apară. — Cred că ai avut ajutor. Şi nu, nu ştiu ce va fi din asta. Puteţi aştepta? S-ar putea să am nevoie din nou de tine.

Seerdomin reuşi să râdă. 'Ca aceasta?'

— Nu te pot vindeca. Dar nu cred că o vei face. . înceta. Al tău este un suflet puternic, Seerdomin. Pot să mă aşez lângă tine? A trecut mult timp de când nu am avut cu cine să vorbesc ultima oară.

Ei bine, aici sângerez. Dar nu există durere. — Cât timp voi putea, spuse el, vei avea cu cine să vorbeşti.

Răscumpărătorul şi-a întors privirea atunci, astfel încât Seerdomin să nu-şi vadă lacrimile bruşte.

— Nu a reuşit, spuse Monkrat, îndreptându-se.

Gradithan se uita cu privirea la cadavrul lui Seerdomin.

— Am fost şi noi atât de aproape. Nu

înţeleg ce s-a
întâmplat, nu înţeleg deloc.

Se întoarse uşor şi o studie pe Marea Preoteasă unde îngenunchea pe podeaua noroioasă a cortului. Faţa ei era slăbită, saliva neagră îi atârna de gură. „A folosit-o. Prea devreme, prea repede, cred. Tot sângele irosit. .'

Monkrat şi-a dres glasul. „Viziunile...”

— Nimic acum, se răsti Gradithan. — Mai găseşte nişte kelyk.

La acel moment, capul lui Salind se ridică, o sete bruscă arzându-i în ochi. Văzând asta, Gradithan a râs. — Ah, vezUcum se închină acum. Sfârşitul tuturor acestor îndoieli. într-o zi, Monkrat, *toată lumea* va fi ca ea. Salvat.[1]

Monkrat părea să ezite.

Gradithan se întoarse şi scuipă pe chipul nemişcat si palid al lui Seerdomin. — Chiar şi tu, Monkrat, spuse el. 'Chiar si tu.[1]

— Vrei să-mi predau talentele de mag, Urdo?

'Nu încă. Dar da, într-o zi, vei face asta. Fără regrete.

Monkrat a pornit să găsească un alt butoi de kelyk.

Gradithan se îndreptă spre Salind. S-a ghemuit în faţa ei, s-a aplecat în faţă pentru a-i linge saliva de pe buze. — Vom dansa împreună, spuse el. — Esti nerăbdător pentru asta?

El a văzut răspunsul în ochii ei.

Sus, în vârful turnului, în clipa în care

Silanah se răsfrângea – cu ochii reci aţintiţi asupra tabărei de pelerini dincolo de vălul Nopţii – Anomander Rake întinsese mâna să o liniştească cu cea mai uşoară atingere.

— Nu de data asta, iubirea mea, spuse el într-un murmur. 'Curând. Tu vei stii.'

încet, imensul dragon s-a instalat încă o dată, cu ochii închizândii-se în cea mai subţire dintre fante.

Fiul întunericului şi-â lăsat mâna să rămână, sprijinindu-se acolo pe gâtul ei rece şi solz. „Nu vă temeţi”, a spus el, „nu vă voi opri data viitoare”.

A simţit plecarea lui Spinnock Durav, pe un mic tăietor rapid în timidul Ort dincolo de Nightwater. Poate că călătoria i-ar fi de folos, o distanţă care se întindea mereu între războinic şi ceea ce îl bântuia.

Şi a simţit, de asemenea, apropierea lui Endest Silann de-a'lungul malurilor râului, cel mai vechi prieten al său, care mai avea o sarcină în faţă. Una dintre cele mai dificile.

Dar acestea au fost vremuri grele, reflectă el.

Anomander Rake a părăsit Silanah atunci, sub întuneric care nu s-a rupt niciodată.

La nord si la vest de Bastion, Kallor a mers pe un drum
gol.

Nu găsise nimic valoros în Bastion.

Rămăşiţa patetică a unuia dmtre iubiţii lui Nightchill, o amintire *a* blestemelor rostite cu mult timp în urmă, o amintire a felului în care timpul a răsucit totul, ca o frânghie care se leagă în noduri şi îndoituri din ce în ce mai strânse. Până când ceea ce ar fi trebjiit să fie drept era acum o mizerie încâlcită, inutilă.

în fată aştepta un tron, un tron nou, unul pe care îl merita. Fl a crezut că prinde contur, devenind ceva cu adevărat corporal. Putere brută, pîină de promisiuni neîmplinite.

Dar apariţia tronului nu era singurul lucru care îl aştepta si el simţea bine cel puţin atât. O convergenţă, da, încă o altă dintre acele cuspizi confuze, când puterile s-au adunat, când căi neprevăzute s-au intersectat brusc. Când toată existenţa s-ar putea schimba într-un singur moment, în tăietura solitara a unei săbii, într-un cuvânt rostit sau într-un cuvânt rămas nespus.

Ce ar veni?

Trebuia să fie acolo. în mijlocul ei. Asemenea lucruri l- au ţinut să meargă, dar timid. Astfel de lucruri au făcut ca viaţa să merite trăită.

Sunt înaltul Rege al Eşecurilor, nu-i aşa? Cine mai merită Tronul Frânt? Cine' altcineva personifică mizeria Zeului Infirm ? Nu, va ii al meu şi, în ceea ce priveşte restul, ei bine, vom vedea, nu-i aşa?

A mers mai departe, singur încă o dată. Satisfăcător, de amintit – aşa cum

fusese când călătorea în compania acelor patetici Tiste Andii – că lumea era plină de idioţi. Fără creier, poticnit, stângaci cu certitudini şi convingeri stupide.

Poate că, de data aceasta, se va dispensa de imperii. De data asta, da, avea să zdrobească totul, până când fiecare muritor nenorocit s-a zgârcit în pământ, luptându-se pentru larve şi rădăcini. Nu era acesta tărâmul perfect pentru un tron spart?

Da, şi ce dovadă mai bună a dreptului meu de a revendica acel tron? Numai Kallor întoarce spatele civilizaţiei. Priveşte, Căzut, şi vezi-mă stând în faţa ta. Eu şi nimeni altul.

Promit să dau jos totul. Fiecare cărămidă. Şi lumea poate privi, uimită, cu mirare. Zeii înşişi se vor uita, uluiţi, uimiţi, răvăşiţi şi pierduţi. Blestemă-mă să cad de fiecare data, vrei? Dar'voi face un loc unde nicio cădere nu este posibilă. Voi învinge acel blestem, în sfârşit îl voi învinge.

Mă auzi, K'rull?

Nu conteaza. Vei vedea ce este de văzut, destul de curând.

Acestea erau, a decis el, vremuri glorioase într-adevăr.

CARTEA A TREIA

A MORI ÎN ACUM

Impingeţi-l până în momentul următor Nu te gândi acum, salvează-l Pentru mai târziu când se va arăta gândirea Faţa lui inutilă
Când este prea târziu şi grijile sunt irosite
În goana după acoperire
împinge-l în buzunar
încât să-şi cedeze prezenţa roade
Si nimic nu merita făcut '
în har fără rost
Când toate presupunerile valabile Şufocă-ţi strigătele
Impingeţi-l în gaura adâncă Nu vrei să ştii
în caz că se rupe şi te face să simţi
Mementouri crude
Când tot ce ai fi putut face a trecut
Nu, nu te deranja
Impingeţi-l bine în colţ
Nu are rost, aşa că scuteşte-mă de durere.
Nu ţi-a plăcut costul atât de luminos, atât de mare
Cea mai sângeroasă tăietură
Când tot ce căutai a fost plăcere dulce
Până la sfârşitul zilelor tale
împingeţi-l până când se împinge înapoi
Striga-ţi şocul, strigă-1
Nu ti-âi imaginat niciodată că nu ştii ce
Ar fi bine sa te întorci
Acum plânge-ţi spaima în valuri de

neîncredere
Ş-a terminat, e mort
împingeţi-vă drumul în faţă
Gheare în ochii rudelor care ţipă
Nicio moştenire nu-i aşteaptă pe copiii tăi strălucitori
Este ucis, ucis
Tot viitorul a plecat pentru a hrăni o slavă sfântă Lumea s-a terminat. Peste.
Mărturisirea lui Siban pe moarte, Siban din Aren

CAPITOLUL 13

L-am privit apropiindu-se de la o legă distanţă Se datina sub greutatea a tot ce ţinea în braţele lui
Am crezut că purta o coroană, dar când s-a apropiat Cercul a fost dezvăluit ca pielea unui şarpe Muşcându-şi coada
Am râs şi am împărţit carafa când a căzut Aclamat în timp ce se căţăra înapoi în picioare în farmec plăcut
Am încetinit în tăcere când a sosit Si am văzut singuri povara pe care a purtat-o
Ferit de rău
Ne-am ţinut aspru în faţa zâmbetului lui uşurat Şi a spus această lume tânără proaspătă pe care o găsise
Acum era al nostru Ne uitam de

parca am fi zei mari Contemplând
o mulţime de daruri nemeritate Cu
ti te de desen
îndrăzneţ cu mândrie, tăiem felii
gratuite însângerate Si ne-am să
tura t
L-am văzut plângând atunci când
nu a mai rămas nimic
îndepărtându-se cu ochi de durere
şi consternare Braţele care cad
Dar lupii vor face din orice lume o
carcasă
Pur şi simplu am răspuns cu natura
noastră dezvăluită
în toată inocenţa
Noi am proclamat cu zel curăţia
noastră umilă Deşi acum s-a întors
şi nu a auzit Pe 'măsură ce gustul
se acru
Si trădarea otrăvii s-a strecurat în
membrele noastre L-am privit
plecând acum o ligă poate mai
mult Marşul lui singuratic Plecarea
lui doliu de la bunătatea noastră
Anihilarea lui fericită a eului nostru
fără minte Muşcat de şarpe până la
moarte

Ultimele zile ale moştenirii noastre,
Fisherkel Tath

Arcurile uriaşe ale trăsurii se trântiră în jos pentru a absorbi impactul fulgerător, apoi, în timp ce enormul mijloc de transport se ridica înapoi, Gruntle îl zări o clipă pe unul dintre fraţii Bole, cu stransoarea lui slăbită, rulând

prin aerul granulat. Braţele năucindu-se, picioarele lovin, faţa larg de surpriză uluită.

Legătură i se strânse, iar Gruntle văzu că idiotul o legase de una din glezne. Bărbatul a căzut în jos şi a dispărut din vedere.

Caii ţipau, coama biciuindu-se în braţele lor frenetice înainte pe pământ pietros şi zdrobit. Siluete întunecate au scos strigăte în surdină în timp ce fiarele le călcau sub copită, iar trăsura se legăna îngrozitor peste cadavre.

Cineva îi ţipa la ureche, iar Gruntle se răsuci pe stingherul său de pe acoperişul trăsurii, pentru a-l vedea pe celălalt frate Bole – Tula – trăgând de legătură. A apărut un picior – mocasinul (dispărut, degetele lungi şi noduţe de la picioare larg răspândite, ca şi cum ar fi căutat o ramură – şi apoi tibia şi genunchiul nodul. O clipă mai târziu, Amb'y întinse mâna, găsi o strângere de mâna şi se trase înapoi pe acoperiş. Purtând cel mai ciudat rânjet pe care Gruntle îl văziise vreodată.

În semilumină, trăsura Trygalle a alergat înainte, aruncându-se printre masele clocotite de oameni. Chiar şi în timp ce au străbătut ca o navă care tăia mările înnebunite, braţele aspre şi putrede se întindeau în lateral. Unii s-au prins doar pentru a li se smulge braţele din prize. Alţii au fost scoşi dm picioare, iar aceştia au început să urce, căutând o achiziţie mai bună.

Pe baza căruia s-a evidenţiat funcţia principală a acţionarilor. Sweetest Sufferance, femeia scundă, plinuţă, cu'un zâmbet strălucitor, mârâia acum, vânând cu o secure un braţ care se întindea. Oasele se rupseră ca nişte beţe şi ea strigă în timp ce lovi cu piciorul într-o faţă u'scăcio'asă, destul ae tare încât să lovească capul de pe umeri.

Cadavre blestemate – călăreau printr-o mare de cadavre animate şi părea că practic fiecare dintre ei dorea să rezerve un pasaj.

O formă mare, brutală, se ridică lângă Gruntle. Barghast, păros ca o maimuţă, a şters dinţii înnegriţi dezvăluţi într-un rânjet încântat.

Eliberând o mână de treapta de alamă, Gruntle smulse una dintre fetele lui timide taiate, tăind lama grea în faţa cadavrului. S-a ^scuturat, jumătatea de jos a rânjetului a dispărut brusc. Intorcându-se mai departe, Gruntle lovi cu piciorul Barghast-ului în piept. Apariţia a căzut înapoi. O clipă mai târziu a apărut altcineva, cu umerii îngusti, cu vârful capului un pateu alungit, cu un cuib de păr de şoricel cocotat pe coroana, cu o faţa înţepenită dedesubt.

Gruntle a dat din nou cu piciorul.

Trăsura s-a înclinat sălbatic când roţile uriaşe se rostogoleau peste ceva mare. Gruntle ' simţi ca se balansează peste marginea acoperişului şi strigă de durere când mâna îi era smulsă acolo unde ' se prindea de o treaptă. Degetele

cu gheare s-au zbătut pe coapsele lui şi a dat cu piciorul în panică tot mai mare. Călcâiul a lovit ceva care nu a cedat şi a folosit acea achiziţie pentru a se lansa înapoi pe acoperiş.

Pe partea opusă, trei morţi atacau acum Sweetest Sufferance, fiecare părând intenţionat la un fel de viol. Ea s-a răsucit şi s-a zvârcolit sub ei, tăind cu securele ei, muşcându-le mâinile ofilite şi dând capul pe cei care încercau să se sărute. Reccanto Ilk s-a alaturat apoi luptei, folosind un cuţit ciudat cu dinţi de ferăstrău în timp ce a atacat diverse articulaţii – umeri, genunchi, coate – şi aruncând membrele tăiate peste o parte în timp ce mergea.

Gruntle se ridică în genunchi şi privi peisajul cu privirea. Masele de morţi, îşi dădu seama, toate se mişcau mtr-o singură direcţie, în timp ce trăsura le tăia oblic în cale – şi pe măsură ce rezistenţa dinaintea lor se construia, figurile convergând ca sângele către o rană, impulsul înainte a început să încetinească inexorabil, caii bătând în picioare, sus pe măsură ce se căţărau peste tot mai mulţi strigoi.

Cineva striga în spatele trăsurii, iar Gruntle se întoarse şi o văzu pe femeia j>e nume Faint aplecându-se pe o parte, ţipând prin geamul mchis, timid.

[0] altă lovitură grea a lovit trăsura şi ceva demonic a răcnit. Ghearele au smuls o bucată de lemn.

[1] *Scoate-ne de aici!*[1]

Gruntle nu putea să fie mai de acord, în timp ce demonul apăru brusc în vizor, reprezentând braţele timide întinzându-se spre el.

Mârâind, a sărit în picioare, cu ambele arme acum în mână.

O faţă alungită, cu colţi, s-a aruncat spre el, şuierând.

Gruntle a răcnit înapoi – un sunet asurzitor – năvălii care năvăleau. Marginile s-au izbit de piele groasă, tăiate adânc în carne fără viaţă, până la oasele gatului lung al demonului.

A văzut ceva asemănător cu surpriza pâlpâind în ochii tăinuţi ai creaturii, apoi capul şi jumatatea gâtului au căzut.

încă două cotlete sălbatice îi învârtiră antebraţele.

Corpul s-a prăbuşit înapoi şi, chiar şi atunci când făcea aşa, cadavre mai mici se năpusteau pe el, ca şi cum ar urca pe o scară.

Acum auzi în faţă un sunet ciudat, ritmic, ca ciocnirea armelor împotriva marginilor scutului. Dar sunetul era prea puternic pentru asta, prea copleşitor, cu excepţia cazului în care — Gruntle se îndreptă şi se îndreptă cu faţa în faţă.

O armată într-adevăr. Soldaţi morţi, mişcându-se în rânduri, în pătrate şi pene, mărşăluind împreună cu toţi ceilalţi – şi în număr inimaginabil. Se uită cu privirea, luptându-s'e să înţeleagă imensitatea

forţei. Din câte putea vedea în faţa lor.'

. *Zei de jos, toţi morţii, în marş – dar unde? La ce război?*

Scena s-a înceţoşat brusc, s-a împrăştiatın fragmente. Trăsura părea să se prăbuşească sub el. întunericul se cuprinse, un miros de măre, zgomot de valuri, nisip alunecând sub roţi. Partea trăsurii cea mai apropiată de el s-a zguduit în bobul unui palmier, trimiţând o ploaie de nuci de mărimea unui înjurator, care a' bătut de-a lungul acoperişului înainte de a se îndepărta. Caii s-au împiedicat, încetinind plonjarea lor sălbatică, iar o clipă mai târziu totul s-a oprit.

Privind în sus, Gruntle a văzut stele pe un cer blând de noapte.

Sub el, uşa trăsurii s-a deschis cu un scârţâit şi cineva s-a urcat să vomite pe nisip, tuşind, scuipând şi' înjurând.

Maestrul Quell.

Gruntle coborî, folosind spiţele celei mai noi roţi şi, cu picioarele tremurate sub el, se îndreptă spre vrăjitor'

Bărbatul era încă pe mâini şi în genunchi, scoţând ultimele dârze din ceea ce i se' afla vreodată timid în stomac. — Oh, icni el. — Mă doare capul.

Faint se apropie de Gruntle. Purtase o calotă de fier, dar o pierduse, iar acum părul îi atârna în şuviţe mătuşe, încadrandu-i faţa rotundă.

„Credeam că un' blestemat de tigru a aterizat asupra noastră”, a spus ea, „dar tu ai fost, care ai pus teroarea într-un demon. Deci, este adevărat, acele tatuaje nu sunt deloc tatuaje.

Glanno Tarp se lăsase jos, evitându-se pentru a evita pocnirea dinţilor celor mai apropiaţi cai. — Ai văzut-o pe Amby Bole zburând? Doamne, a fost 'stupaculos!

Gruntle se încruntă. — Stu... ce?

— Prostit de spectaculos, explică Faint. — Sau spectaculos de prost. Eşti, Sole, timid, luat?

El îi aruncă o privire, apoi porni să exploreze.

0 sarcină îndeplinită rapid. Erau pe o insulă. O insulă foarte mică, la mai puţin de cincizeci de paşi. Nisipul era coral zdrobit, argintiu' strălucitor în lummă stelelor. Doi palmieri s-au ridicat din centru. În împrejurimile adânci, la o mie de paşi în afară, panglici de recif au înconjurat în întregime atolul, rupând suprafaţa ca coloana vertebrală a unui şarpe de mare. Erau vizibile mai multe insule, puţine mai mari decât cea pe care se aflau, întinzându-se ca mărgelele unui colier rupt, cea mai apropiată pentru fiecare timid; poate trei mii de paşi distanţa.

Când s-a mtors, a văzut un cadavru prăbuşindu-se de pe acoperişul trăsurii pentru a lovi în nisip'. După un moment s-a'ridicat. „Oh”, a spus.

Trell a ieşit din trăsura, urmată de

vrăjitoarea din mlaştină, Precious Thimble, care părea fantomatologic palid în timp ce s-a împiedicat de câţiva paşi, apoi s-a aşezat prompt pe nisip. Văzându-l pe Gruntle,' Mappo s-a apropiat.

— înţeleg, spuse el, că am întâlnit ceva neaşteptat pe tărâmul lui Etood.

— N-aş şti, răspunse Gruntle. — A fost prima mea vizită.

'Neaşteptat?[1] Faint pufni. — A fost o nebunie — toţi morţii care existau, în marş.

''Unde sa?[1] întrebă Gruntle.

— Poate că nu, poate *de la .*

Din? în retragere? Acum asta era o noţiune alarmantă. *Dacă morţii sunt pe fugă. .*

„Obişnuia să fie," gândi Faint, „tărâmul morţilor era o călătorie' uşoară. Paşnic. Dar în ultimii ani. .' ceva se întâmplă. S-a îndreptat spre maestrul Quell. — Deci, dacă asta nu va merge, Quell, ce acum?

Bărbatul, încă în mâini şi în genunchi, ridică privirea. — Doar că nu înţelegi, nu-i asâ?

'Ce?[1]

— Nici măcar nu am ajuns la *poarta blestemata .*

— Dar, atunci, ce...

[1] *Nu era nicio poartă! strigă magul.*

A urmat o lungă tăcere.

În apropiere, strigoiul strângea scoici.

Ochii lăcrimaţi ai Julei Bole aţintiţi asupra Precious Thimble, visătoare de

adoraţie. Văzând ăsta, Amby făcu la fel, încercând să-i facă e^cpresia şi mai dezirătoare, pentru ca atunci când se va uita m cele din urmă peste ea sa vadă că el era cel potrivit pentru ea, singurul pentru ea. Pe măsură ce momentele s-au întins, competiţia a devenit acerbă.

Il mai durea piciorul stâng, de la şold până la degetele de la picioare, si avea un singur mocasin, clar măcar nisipul era cald, aşa ca nu era prea rău.

Precious Thimble a fost la o întâlnire cu maestrul Quell şi cu acel om ghimpat înfricoşător şi cu căpcăunul uriaş

E

' ăros pe nume Mappo. Aceştia erau oamenii importanţi, oţărî el şi, cu excepţia Precious Thimble, nu voia nimic de- a face cu ei. A sta Vrea aproape de acei oameni nu a fost niciodată sănătos. Capetele explodează, inimile izbucnesc – o văzuse cu ochii săi, pe vremea când era un rătăcit (dar nu atât de mult ca Jula) şi familia hotărâse în cele din urmă să lupte cu malazanii ' care apăreau în mlaştina lor ca ciupercile otrăvitoare. Buna Bole conducea' lucrurile pe atunci, înainte să fie mâncat de o broască râioasă, dar era un fapt că cei mai apropiaţi fraţi ai lui Buna – cei care voiau să se apropie – au mers cu toţii şi s-au ucis. Capete care explodează. Inimi care izbucnesc. Ficat de fierbere. Era legea eschivării, desigur. Mareşalii şi submarsalii lor erau deştepţi şi deştepţi, însemnând rapid, asa că, atunci când săgeţile, certurile 'şi valurile de magie zburau, de ce, s-au eschivat din

drum. Oricine din preajma lor, încercând să fie la fel de deştept, dar deloc deştept, aşa că atât de mult mai încet, ei bine, nu s-au eschivat suficient de repede.

Jula oftă în cele din urmă, anunţând înfrângerea lui şi se uită la Amby. — Nu pot fi timid; crede că te-am salvat.

— Nici eu nu pot. Nu aş vrea.

„De aceea nu pot să cred că asta am făcut. Dar apoi a văzut cât de curajoasă sunt, cât de generos şi altruist. A văzut că sunt mai bine pentru că ştie ca nu ai fi'făcut-o.

— Poate că aş fi făcut-o şi poâte că ea ştie asta, Jula. în plus, unul dintre ei urât mirositoare încerca să deschidă uşile şi, dacă nu eram eu, ar fi intrat şi asta a văzut cu adevărat.

— Nu l-ai răzuit pe acela intenţionat.

‘De unde ştiţi?[1]

— Pentru că l-ai lovit cu faţa ta, Amby.

Amby şi-a testat din nou nasul şi a tresărit, apoi a rânjit. „Ea a văzut ceea ce a văzut şi ceea ce a văzut nu ai
fost *tu.* [1]

— Mi-a văzut mâinile, întinzându-se să te tragă înapoi în sus. Ea a văzut asta.

— Nu a făcut-o. M-am asigurat acoperindu-le cu, eh, cu cămaşa mea.

'Minţi.[1]

[1] *Tu* minţi.[1]

'Nu tu.[1] '

■Tu![1]

Poti să spui ce îti place, Amby, orice vrei. Eu te-am salvai/

„îmi scot mocasinul, vrei să spui”

— A fost un accident.

— Da, atunci unde este?

A căzut pe o parte.

— Nu, nu a fost. Ţi-am verificat geanta, Jula. Nu încercai deloc să mă salvezi^ îmi furai mocasinul pentru că este mocasinul tău preferat. îl vreau înapoi.

— Este împotriva legii să te uiţi în geanta altcuiva.

— Legea mlaştinilor. Asta arata ca o mlaştină?

— Asta nu contează. Ai încălcat legea. Oricum, ceea ce ai găsit a fost mocasinul meu de rezerva.

— Mocasinul tău de rezervă?

‘Asta e corect.[1]

— Atunci de ce era plin de notele mele de dragoste?

— Ce note de dragoste?

— Cei pe care eu şi ea le-am scris înainte si înapoi. Cei pe care i-am ascuns în mocasinul meu. Alea, Jula.

„Ceea ce este evident acum este de câte ori ai încălcat legea. Fii timid; pentru că ţi-ai ascuns notele de dragoste – pe care le scrii pentru tine 'şi pentru nimeni altcineva – le-ai ascuns în mocasinul meu de rezervă!

— Nu că te-ai uita vreodată.

— Dar aş putea, dacă aş şti despre asta.

— Totuşi, nu ai făcut-o, nu-i aşa?

în plus, nu ai un mocasin de rezervă, pentru că l-am furat.

— Şi de aceea am furat-o înapoi!

„Nu poţi să furi înapoi ceea ce nu ştiai că a fost furat în primul rând. Asta înseamnă doar furt. Şi furtul este împotriva legii.

„Legea mlaştinilor”.

— Geanta ta *este* o mlaştină.

‘Ha, ha, ha, ha, ha-[1]

Şi Amby a zâmbit la propria sa glumă, apoi a râs şi el. ‘Ha, ha, ha, ha, ha-[1]

Faint smulse dopul şi luă o înghiţitură, apoi îi dădu pielea lui Sweetest Sufferance. — Ascultă-i pe idioţii ăia, spuse ea.

— Nu vreau, a răspuns Sweetest Sufferance. Şi apoi a tremurat. — A fost prima dată când, ştii, încercau să-mi bage asa în pantaloni.

— Poate blestemat cu rigor mortis.

Ea pufni. 'Îţi bati joc de mine? Orice ar fi avut acolo jos, nici măcar nu era real, cum ar fi beţe legate sau aşa ceva. Ea bău nişte vin, apoi oftă şi se uită Înjur. 'Frumos.[1]

— Mica noastra bucata de paradis.

— Măcar putem privi cum răsare soarele. Va fi frumos. A rămas tăcută o clipă, înainte de a relua: „Când a apărut Reccanto, am crezut că mă ajută. Dar acum cred că doar folosea situaţia pentru a-şi obţine câteva jDumni.

— Eşti surprinsă, scumpo? Este un barbat.

— CŰ ochii răi.

— Ochi răi şi mâini proaste.

— S-ar putea să trebuiască să-l ucid.

— Aşteaptă, spuse Faint, luând pielea înapoi. „ Te *-a* salvat, tăindu-ti braţele şi mâinile...”

„Eliminând competiţia”.

— îţi apăr onoarea, scumpo.

'Daca spui tu.'

Faint a pus la loc opritorul. — Doamne de jos, dragă, cu ce crezi că ne-am întâlnit acolo?

Sweetest Sufferance îşi strânse buzele plinuţe, pleoapele cu genele lungi aşezându-se peste ochi. „înapoi m pisica cu un ochi, când érám copil, am fost dusă la o zori a muştelor – ştii, acele ceremonii de la Templul Hood, când toţi prşoţii se'pictează în miere...”

— în unele locuri, replică Faint, ei folosesc sânge.

— Deci am auzit. În One Eye Cat, era miere, aşa că muştele s-au blocat. Muşte şi viespi, de fapt. Oricum, eram cu bunicul meu, care fusese soldat în Revenants...

— Doamne, a trecut mult timp de când nu i-am mai auzit pomenind! Faint se uită la Sweetest Sufferance. 'Este adevărat? Bunicul tău a fost cu Revenants?

— Asa că a spus-o mereu. Când eram foarte tânăr, am crezut fiecare cuvânt pe care îl spunea. Când eram mai mare, nu credeam nimic din toate astea.

Şi acum sunt încă mai în vârstă, am revenit să-l cred. Lucruri din casa lui, lespezile sculptate, măştile sparte pe care le avea pe perete. . da, Faint, cred ca a fost la asta.

„Comandată de un Seguleh...”

— Un Seguleh scos în afara legii, da. Oricum, bunicul meu a fost cel care m-a dus să privesc templul patron al vechii sale companii şi toţi preoţii şi preotesele facându-şi treaba cu muştele.

'Aştepta. Se presupunea că Revenants ar fi dispărut cu toţii – luaţi de Hood însuşi, pentru a-l sluji pe tărâmul morţilor. Deci, ce a făcut bunicul tău timid să trăiască în One'Eye Cat?

— Şi-a pierdut braţul cu sabia într-o luptă. Fusese lăsat ca mort şi, până când cineva timid, îl găsise, era prea târziu pentru o vindecare serioasă. Aşa că au ars ciotul si l-au scos afară. Acum, mă laşi să-mi spun povestea sau nu?

'Da bine. îmi pare rău.

— A spus că preoţii au înţeles totul greşit, cu mierea aia. Muştele şi viespile'nu au fost cel mai important lucru în ceremonie. Era sângele – miere, dar asta simboliza sângele. Revenants – care erau la fel de buni ca preoţii-războimci ai lui Hood, oricum în lumea muritorilor – ei bine, erau flagelanti. Sânge pe piele, viaţa a sângerat pentru a muri pe piele – acesta era detaliul important. Acesta este motivul pentru care Hood preţuieşte soldaţii morţi mai mult decât oricare altul dintre nenumăraţii morţi care se

poticnesc prin poartă. Negustorii de sânge, armata care va lupta pe câmpia ascunsă numită Defiance Last.' Ea făcu o pauză, apoi şi-a lins buzele. — Despre asta este Zorii muştelor. O bătălie finală, morţii s-au adunat, pe o câmpie ascunsă numită Defiance Last.'

— Deci, spuse Faint, simţindu-se înfrigurat de povestea lui Sweetest Sufferance, poate de aceea Hood i-a luat pe Revenants. Pentru că acea bătălie se apropie.

— Mai dă-mi ceva din asta, spuse Sweetest Sufferance, întinzând mâna spre burduf.

Glanno Tarp l-a înghiontat pe Reccanto Ilk. „Le vezi? Ei vorbesc despre noi. Eu bine, eu, mai ales. Se va întâmpla, Ilk, mai devreme sau mai târziu, se va întâmpla.

Reccanto Ilk îl miji spre bărbat. — Ce, te vor ucide în somn?

— Nu fi idiot. Unul dintre ei mă va cere să mă căsătoresc cu ea pentru totdeauna.

— Şi *apoi* te va ucide în somn. Şi apoi vă putem tăia cu toţii partea.

— Crezi că n-am văzut cum ai bâjbâit-o pe Sweetie?

'Cum ai putut? Conduceai!

— Nu există nimic ce să nu văd, Ilk. Asta mă face să fiu un şofer atât de bun, dacă timid şi timid.

'— Are cele mai frumoase mânere.

— Ai grijă ce faci cu viitoarea mea

soţie pentru totdeauna.

— Ar putea fi slab cu care ajungi, ceea ce înseamnă că pot face ce îmi place cu Sweetie.

Glanno Tarp scoase un eructat puternic. — Ar trebui să pregătim ceva de mâncare. Rupeţi timid, repede, aşa că, când au terminat de gălăgie acolo,' să ne putem ridică şi să ne luăm drumul.

— Oriunde ar fi asta.

— Oriunde nu contează. Niciodată nu a făcut-o şi nu va face niciodată.

Reccanto Ilk rânji. 'Dreapta. Nu destinaţia contează. .'

Si împreună au adăugat: „Este călătoria!”

Suferinţa slabă şi cea mai dulce se uită în sus, amândoi încruntat. — Nu astă din nou! Faint a sunat. „Opriţi-vă, voi doi! Opreşte-te sau te ucidem în somn!

Reccanto Ilk îi dădu un ghiont pe Glanno Tarp.

Mappo se ghemui, legănându-se pe picioarele sale late, aşteptând ca maestrul Quell să-şi termine incantaţia murmură împotriva durerii. El a simpatizat, deoarece era clar că magul suferea; faţa lui palidă şi trasă, fruntea lipe de sudoare, mâinile tremurând.

Că oricine ar alege o astfel de profesie, având în vedere costul teribil, era o idee greu de acceptat. A meritat moneda asta? Nu putea înţelege genul acestajie gândire.

Ce a avut valoare reală în această

lume? În orice lume? Prietenia, darurile iubirii şi compasiunii. Onoarea pe care o acordă vieţii altei persoăne. Nimic din toate acestea nu putea fi cumpărat cu avere. I se părea un adevăr atât de simplu. Cu toate acestea, ştia că msăşi banalitatea ei era combustibil pentru cinismul batjocoritor şi batjocură. Până când asemenea lucruri au fost luate, până când preţul pierderii lor a devenit personal, într-o sosire teribilă' şi devastatoare în viata cuiva. Abia în acel moment de extremitate profunda dispreţul s-a spălat din acel adevăr, dezvăluindu-l gol, de netăgăduit.

Toate adevărurile care contau erau banale.

Totuşi, aici era un alt adevăr. El plătise pentru această călătorie. Moneda lui a cumpărat durerea acestui om. Schimbul a fost dezechilibrat, aşa că Mappo s-a întristat pentru Maestrul Quell şi nu s-a' sfiit de propria sa vină.

Onoarea însemna, la urma urmei, o prea timiditate, o dorinţă de a cântări şi de a măsura, de a judeca echilibrul potrivit fără nicio mână să încline cântarul.

Şi aşa, toţi aici plăteau pentru a servi nevoile lui Mappo, aceasta călătorie prin warrens. O altă povară pe care trebuie să o accepte. Dacă ar putea.

Redutabilul războinic care statea lângă el s-a agitat atunci şi a spus: „Cred că înţeleg acum de ce Trygalle pierde atât de mulţi acţionari, maestru Quell. Lângă prăpastie, trebuie să existe'lăgare

prin care să poţi călători m pace?

Maestrul Quell se frecă de faţă. — Tărâmurile rezistă, Gruntle. Suntem ca un strop de apă în ulei încins. Este tot ce pot face să nu. . să ne arunce. Magii îi pot împinge timizi; ei înşişi în luptele alese – nu este uşor, este un joc ae persuasiune subtilă de cele mai multe ori. Sau o modestă afirmare a voinţei. Nu vrei să faci o gaură de la un tărâm la altul, pentru că probabil că asta va^scăpa de sub control. Poate dezvălui un mag într-o clipă. îşi ridică privirea la ei cu ochi injectaţi de sânge. — Nu putem face aşa. A fluturat o mână slabă către trăsura din spatele lui. „Ajungem ca o insultă. Suntem *o* insultă. Ca o vârf de suliţă încinsă, trecem cu pumni, alergăm de-a lungul cărării noastre sălbatice şi tot ceea ce lăsăm în urma noastră, trebuie să mă asigur că este, ăă, cauterizat. închis închis. În caz contrar, o val de putere explodează în spatele nostru, iar acesta este un val pe care niciun muritor nu poate călătore mult timp.

Precious Thimble vorbi din spatele lui Mappo. — Atunci trebuie să fiţi înalţi magi, unul şi toţi.

La observaţia ei, Maestrul Quell dădu din cap. — Recunosc, începe să mă deranjeze, acest mod de a călători. Cred că stricăm întregul univers blestemat. Facem existentă. . sângera. Oh, doar o scurgere ici şi colo, în mijlocul oricăror bătăi de durere ar putea avea realitatea, în orice caz, de aceea nu există cale

j>aşnică, Gruntle. Locuitorii din fiecare tărâm sunt mânaţi sa ne anihileze.

— Ai spus că nici măcar nu am ajuns la Poarta lui Hood, a spus bărbatul ghimpat după un timp de timiditate. ‘Si totuşi. .'

— Da. A scuipat pe nisip. — Morţii nu mai dorm. Ce mizerie al naibii!

„Găseşte-ne cel mai apropiat pământ din lumea noastră”, a spus Mappo. — Voi merge de acolo. Fă-mi drumul meu...

— Rămânem fideli contractului, Trell. Te vom livra unde vrei tu...

— Nu cu preţul ca tu si tovarăşii tăi să mori – nu pot accepta asta, maestru Quell.

„Nu facem rambursări”.

— Nu cer unul.

Maestrul Quell se ridică tremurând. „Vom vedea după următoarea etapă. Deocamdată e timpul pentru micul dejun. Nu este nimic mai rău decât a zbura cand nu există nimic în intestin care să ridice.

Gruntle se îndreptă si el. — Te-ai hotărât pe o nouă cale?

Quell se strâmbă. — Uită-te în jur, Gruntle. S-a decis pentru noi.

Mappo se ridică şi rămase lângă Gruntle, în timp ce Quell se clătină spre echipajul său, care era adunat în jurul unui brazier pe care îl târaseră din burta trăsurii. Trell s-a uitat la modestul teren. — Ce a vrut să spună? el a intrebat.

Gruntle a ridicat din umeri. Când i-a zâmbit lui Mappo, colţii i-au strălucit. — Din moment ce trebuie să ghicesc, Trell,

as spune că mergem la înot.

Şi Precious Thimble pufni. — Tărâmul lui Mael. Şi voi doi credeaţi că Hood e rău.

Când avea patru anp Precious Thimble i s-a dat un tub de respiraţie şi a fost îngropată în turbă, unde a rămas două zile şi o noapte. Probabil a murit. Cei mai mulţi dintre ei au făcut-o, dar sufletul a rămas în trupul mort, prins de turbă şi de calităţile ei întunecate, vrăjitorie. Aşa explicau lucrurile vechile vrăjitoare. Un copil trebuie să fie dat în turbă, în acea uniune nesfântă a pământului şi a apei, iar sufletul trebuie să fie eliberat de carnea în'care locuia, pentru că numai atunci acel suflet ar putea călători, numai atunci acel suflet ar putea rătăci liber m tărâm, de vise.
Avea puţine amintiri din acea perioadă în turbă. Poate că a ţipat, a' căutat să se bată în panică. Frânghiile care o legau, care aveau să o smulgă eliberată la amurgul celei de-a doua zile, îi lăsaseră arsuri adânci la încheieturi şi la gât, iar aceste arsuri nu proveniseră de la presiunea blândă, măsurată, când vrăjitoarele o trăseseră. înapoi în lume. S-a mai şoptit că uneori spiritele care pândeau în turbă căutau să fure trupul copalului, să-i facă un loc al lor. Iar vrăjitoarele care stăteau păzind mormântul temporar au povestit vremuri în care frânghia – capetele ei înfăşurate în jurul încheieturilor lor – s-a întins brusc,

iar atunci avea să înceapă o luptă între vrăjitoarele de la suprafaţă şi spiritele adâncului. Uneori, se admitea, vrăjitoarele' au pierdut, frânghiile erau roade până la rupere, iar copilul era tras în adâncul murdar, ieşind doar o dată pe an, în Noaptea Trezitului. Copii cu pielea maro-albăstruie şi orbite scobite, cu părul de culoarea ruginii sau a sângelui^ cu unghii lungi şi timide – mergând pe mlaştină şi cântând cântece ale pământului care ar putea înnebuni un muritor.

Veniseră spiritele după ea? Vrăjitoarele nu ar spune. Arsurile de pe pielea ei au fost rezultatul panicii sau altceva? Ea nu stia.

Amintirile ei de atunci erau puţine şi viscerale. Greutatea de pe pieptul ei. Frigul care se scurge. Gustul de apă fetidă în gura, usturimea din ochii ei strânşi-închişi. Iar sunetele pe care le auzea, sunetele groaznice care se prelingeau, ca zgomotul de fluide în venele pământului. Bucăturile şi scârţâiturile, abordarea timidă a crăpitului. . lucruri.

Se spunea că nu era aer în turbă. Că nici măcar pielea ei nu putea respira – şi o astfel de respiraţie era necesară pentru toată viaţa. Şi aşa trebuie să fi murit în adevăr.

De atunci, noaptea când dormea, se putea ridica din carne, putea pluti, invizibilă, deasupra corpului ei nemişcat. Şi privesc în îos cu admiraţie. Era mtr-

adevăr frumoasă, de parcă ceva din copilul pe care nu a îmbătrânit niciodată, era imun la îmbătrânirea. O calitate care i-a făcut pe bărbaţi disperaţi să o revendice, nu ca egală, vai, ci ca posesie. Şi cu cât bărbatul este mai în vârstă, cu atât nevoia este mai mare.

Când a făcut această descoperire, despre ea însăşi şi despre bărbaţii care o doreau cel mai mult, a fost dezgustată. De ce să dai acest corp minunat unor creaturi atât de ridate şi timide? Ea nu ar fi făcut-o. Vreodată. Cu toate acestea, îi era greu să se apere împotriva vânătorilor de tinerete atât de nevoiaşi – o, putea să-i blesteme până la mizerie, îi putea otrăvi şi îi vedea murind de mare durere, dar astfel de lucruri o făceau doar la milă, cel blând nu nasol, ceea ce a făcut să fii crud mult mai greu.

Ea îşi găsise soluţia în cei doi tineri fraţi Bole. Abia după adolescenţă, niciunul nu era prea potrivit pentru a rămâne în Mott Irregulars, din anumite motive pentru care nu trebuie să se preocupe. Şi amândoi îndrăgostiţi glorios de ea.

Nu conta că abia aveau un singur creier între ei. Erau Boles, feroce împotriva magilor şi a magiei de orice fel şi născuţi cu darul de supravieţuire al zeului sala timid; Ei au protejât-o în toate bătăliile pe care ni le jDuteam imagina, de la luptele din afară până la prădările viclene ale bătrânilor.

Când termina să-şi admire propriul trup, plutea până acolo unde dormeau ei

şi se uita în jos la feţele lor slăbite, la gurile căscate din care sforăiau sforăitul'într-o cadenţă şuierătoare, firele de saliva şi pleoapele tresărite. Puii ei. Câinii ei de pază. Câinii ei mortali.

Şi totuşi, în această noapte cu stelele tropicale privind în jos, Precious Thimble a simţit o nelinişte tot mai mare. Această afacere Trygalle la care se hotărâse – acest capriciu – se dovedea mult mai mortală decât se aşteptase ea. De fapt, aproape că pierduse unul dintre ei în tărâmul lui Hood. Şi pierclerea unuia dintre ei ar fi. . rău. I-ar fi eliberat pe celălalt să se închidă şi ea nu şi-a dorit, deloc. Şi un câine de pază nu a fost nici pe departe la fel de eficient ca doi.

Poate, doar poate, ea mersese prea departe de data asta.

Gruntle a deschis ochii şi a privit cum emanaţia slab strălucitoare plutea pentru' a pluti deasupra fârmelor adormite ale fraţilor Bole, unde a zăbovit o vreme înainte de a reveni pentru a se scufunda înapoi în forma de Preţios Degetar.

Din apropiere auzi mormăitul blând al lui Trell, apoi: — La ce joc joacă, mă întreb. .'

Gruntle se gândi să răspundă. În schimb, somnul l-a luat dintr-o data, năvălind, devenind timid, împingându-i mintea în jos şi în jos, scuipându-l ca un şobolan stricat într-o poiană umedă de iarbă înaltă. Soarele strălucea ca un ochi înfuriat al unui zeu. Simţindu-se timid,

folosit greşit, se ridică în j>atru picioare – o poziţie care nu i se părea deloc incomoda sau i se părea neobişnuită.

Junglă solidă înconjura poienişul, din care veneau sunetele nenumăratelor păsări, maimuţe şi insecte – o cacofonie atât de puternica si insistentă încât un mârâit de iritare i se ridica clin adâncul gâtului.

Dintr-o dată, cele mai apropiate sunete au încetat, un cocon de tăcere rupt doar de zumzetul albinelor şi o pereche de colibri cu coadă lungă care dansau în faţa unei orhidee – care apoi amândouă au fugit într-un vârâit de aripi.

Gruntle simţi că i se ridică hacklele, înţepenite şi înţepătându-i pe ceafă – prea aprigă pentru un om – şi, privind în jos, văzu membrele anterioare ale unui tigru, undg. ar fi trebuit să fie braţele şi mâinile lui.

încă unul dintre aceste visé blestemate. Ascultă, Trake, dacă vrei să ñu exact ca tine, încetează să mai joci aceste scene pentru mine. Voi ñ un tigru dacă asta îţi doreşti — doar nu te limita la visele mele. Mă trezesc simţindu-mă neîndemânatic şi încet şi nu-mi place. Mă' trezesc amintindu-mi nimic altceva decât libertate.

Ceva se apropia. *Lucruri. . trei*, *nu, cinci. Nu mare*, *nici pericol timid.* Îşi întoarse încet capul, îngustându-şi privirea.

Creaturile care veneau la marginea poienii erau undeva între maimuţe şi

oameni. Mic ca adolescenţii, flexibil şi elegant, cu blana fină care se îngroaşă la axile şi la nivelul picioarelor. Cei doi masculi purtau bastoane scurte curbate de un fel, întărite la foc, cu colţi încadraţi de la un carnivor mare. Femelele mânuiau suliţe, una dintre ele ţinându-şi suliţa într-o mână şi un cap lat de topor de cremene în cealaltă, pe care l-a aruncat în poiană. Obiectul a aterizat cu o lovitură, aplatind iarba, la jumătatea distanţei dintre Gruntle şi banda.

Gruntle îşi dădu seama, cu un şoc uşor, că cunoştea gustul acestor creaturi – carnea lor fierbinte, sângele dor, salinitatea transpiraţiei lor. În această formă, m acest loc şi în acest timp, îi vânâse, îi trase în jos, auzindu-le strigătele jalnice în timp ce fălcile lui se închideau fatal în jurul gâtului lor.

De data aceasta, însă, nu i-a fost foame şi se părea că ştiau asta.

în ochi li s-a pâlpâit uimirea, gura lor răsucindu-se în expresii ciudate şi, dintr-o dată, una dintre femei vorbea. Limbajul trilla, punctat de clicuri şi opriri glotale.

Şi Gruntle a înţeles-o.

á întunericului şi a focului, vânător în întuneric şi lumină, blană de noapte şi mişcare în iarbă, zeu care ia, vezi acesta darul nostru şi cruţă-ne pentru că suntem slabi şi puţini şi acest pământ nu este al nostru, acest pământ este călătoria căci visăm latărm, unde mâncarea este din belşug şi păsările plâng în căldura soarelui. [1]

g

' Gruntle se trezi alunecând înainte, tăcut ca un gând, şi era viaţa şi puterea legate într-o singură respiraţie. înainte, ână când lama toporului a ajuns la labele lui'cu gheare, apul coborât, nările sclipind m timp ce inhala parfumul de piatră şi sudoare, marginile unde rămăsese sânge vechi, unde iarba lustruise cremenul, urina care fusese stropită pe el.

Aceste creaturi au vrut să revendice această poiană pentru ei.

Cerşeau permisiunea şi poate ceva mai mult. Ceva asemănător cu. . *protecţie. '*

„ Leopardul ne urmăreşte şi te provoacă „, a cântat femeia, „ dar nu îţi va trece în cale. Ea va fugi de mirosul tău pentru că tu eşti stăpânul aici, zeul, vânătorul necontestat al pădurii.'Aseara, ea mi-a luat copilul – ne-am pierdut toţi copiii. Poate vom fi ultimii. Poate ca nu vom mai găsi niciodată malul. Dar dacă carnea noastră trebuie să hrănească pe cei flămânzi, atunci tu să te întăreşti cu sângele nostru.

, dacă vii să iei pe unul dintre noi, ia-mă. eu sunt cel mai mare. Nu mai fac copii, sunt inutil. Ea s-a coborât apoi, aruncându-şi suliţa şi s-a cufundat în iarbă, unde s-a rostogolit pe spate, lăsându-şi gâtul l£ vedere.

Erau nebuni, decise Gruntle. înnebuniţi de terorile junglei, unde erau străini, rătăciţi, căutând o coastă îndepărtată. Şi, în timp ce călătorii timizi,

în fiecare seară dădeau groaza.

Dar acesta a fost un vis. Din vremuri străvechi. Şi chiar dacă ar căuta să-i călăuzească spre ţărmul pe care l-au căutat, el s-ar trezi cu mult înainte ca acea călătorie să fie încheiată. Treziţi-vă şi lăsaţi-i astfel destinului lor. Şi dacă i s-a făcut foame 'în clipa următoare? Ce-ar fi dacă instinctul lui ar exploda în el, lansându-l timid la această femeie nefericită, închizându-şi fălcile pe gâtul ei?

De aici a venit noţiunea de sacrificiu uman? Când natura i-a privit avid de foame? Când nu aveau decât beţe ascuţite şi un foc timid care să-i protejeze?

Nu i-'ar ucide în noaptea asta.

Ar găsi altceva de ucis. Gruntle a pornit, în junglă. Mirosuri de nisip l-au umplut, o mie de zgomote stinse şoptite în umbrele adânci. Şi-a dus greutatea uriaşă fără efort, tăcut în timp ce înainta. Sub oaldachin lumea era amurg şi aşa avea să rămână vreodată, totuşi a văzut orice lucru timid, zbârcitul unei mantis cu aripi verzi, zgomotul păduchilor în humus, scăparea alunecătoare a unui miliped. S-a strecurat peste poteca căprioarelor, a văzut unde se hrăniseră cu lastari cu frunze întunecate. Trecu pe lângă un buştean putrezit care fusese sfâşiat şi împins la o parte, pământul dedesubt era devastat de botul mistreţului.

Un timp mai târziu, cu noaptea în jos,

a găsit spoor pe care îl căutase timid. Acru, înţepător, şi familiar şi ciudat. Era sporadic, dovada că creatura care o lăsase era precaută, ducând la copaci în momentele ei de odihnă.

[0] femeie.

îşi încetini pasul în timp ce urmărea fiara. Toată lumina dispăruse acum, fiecare culoare s-a schimbat în nuanţe de gri. Dacă l-ar fi descoperit, ar fugi. Dar apoi, singura fiară care nu ar fi vrut era elefantul şi nu avea niciun interes să vâneze acel leviatan înţelept, cu simţul său umoristic al umorului.

înaintând, un pas moale pe rând, ajunse în locul în care ea făcuse o ucidere. Un wapiti, panica e o suflare amară în aer. Humusul zdrobit de copitele sale minuscule, o pată de sânge pe frunzele negre ondulate. Oprindu-se, aşezându-se, Gruntle îşi ridică privirea.

Şi a găsit-o. îşi trasase prada pe o ramură groasă de care' depindeau liane într-o cascadă de flori nocturne. Wapiti – sau ce mai rămăsese din ea – era întinsă peste burtă, iar ea stătea întinsă de-a lungul crengii, cu ochii îndoiţi şi atintiţi asupra lui Gruntle.

Acest leopard era foarte potrivit pentru vânătoare pe timp de noapte – haina ei era neagră pe negru, petele abia vizibile.

Ea îl privi fără teamă, iar acest lucru îi dădu lui Gruntle o pauză.

Apoi îi murmură o voce în craniu, dulce şi întunecată. [1] *Du-te pe drumul*

tău, Doamne. Nu esté suficient de împărţit . chiar dacă aşa mi-am dorit, ceea ce bineînţeles că nu.'[1]

„ *Am venit după tine* „, a răspuns Gruntle.

Ochii ei se măriră şi el văzu muşchii încolăcindu-se de-a lungul umerilor ei. „ *Toate fiarele cunosc călăreţi, atunci?*[1]

Pentru o clipă Gruntle nu a înţeles întrebarea ei, apoi, sub timiditate, a venit în picioare cu căldură bruscă, interes brusc. „ *Sufletul tău a călătorit departe, doamnă?*[1]

[1] *De-a lungul timpului. Prin distante necunoscute. Aici mă duc visele în fiecare noapte. Vânând mereu, gustând mereu sânge, sfiind mereu de calea celor ca tine, Doamne.* [1]

„ *Sunt chemat prin rugăciune* „, a spus Gruntle, ştiind chiar şi în timp ce el a spus că era adevărul, că creaturile pe jumătate umane pe care le lăsase în urmă l-au chemat mtr-adevăr, ca şi cum pentru a-l invita pe ucigaş, au răspuns la un refuz înnăscut al sansa intamplatoare.' El a fost chemat să ucidă, şi-a dat seama, pentru a da dovadă noţiunii de soartă.

' — O idee curioasă', Doamne. [1]

„ Scurtă-i, doamnă. [1]

[1] Cine?'

„ Ştii despre cine vorbesc. în acest timp, nu există decât o singură creatură

care poate exprima rugăciunile. ' Simţea amuzament ironic. [1] Te înşeli în asta. Deşi ceilalţi nu au niciun interes să-şi imagineze fiarele ca zei şi zeiţe.'[1]

'[1] Alţii? [1]

de acest loc, sunt munţi, iar în ei se găsesc fermele unde locuieşte K[1] Chain Che'Malle. Există un râu vast care curge către un ocean cald, iar pe malurile lui se găsesc oraşele gropi ale Forkrul Assail. Există turnuri solitare în care trăiesc singuri Jaghut, care aşteaptă să moară. Există satele Tartheno Toblakai şi verii lor care locuiesc în tundra, Neph Trell. [1]

„ Cunoşti lumea asta mult mai bine decât mine, doamnă. [1]

[1] încă intenţionezi să mă omori? [1] „ Vei înceta să vânezi pe jumătate oameni?[1] , dar trebuie să ştii, există momente când această fiară nu are călăreţ. Sunt şi momente, bănuiesc, când fiara pe care o călăreşti acum vânează şi singură. [1] [1] Am inteles. [1]

Se ridică din bibanul ei languid şi coborî primul cap pe trunchiul copacului, aterizând uşor pe podeaua moale a pădurii. [1] De ce sunt atât de importante pentru tine?[1] [1] Nu stiu. Poate mi-e milă de ei. [1] [1] Pentru oamenii noştri, Doamne, nu este loc de milă. [1] [1] Nu sunt de acord. Este ceea ce putem oferi atunci când călărim sufletele acestor fiare. Hood ştie, este tot ce putem oferi. [1] [1] Hood?[1] „ Zeul morţii. [1]

— [1] Cred că'vii dintr-o lume ciudată.

Acum asta a fost uimitor. Gruntle a tăcut j>entru o clipă lungă, apoi a întrebat: „ *De unde eşti, doamna*?[1]

— *Un oraş numit New Morn .*

Ştiu de o ruină numită Morn . [1]

'„ Oraşul meu nu este o ruină. [1]

„ Poate că exista ti într-un timp înainte de venirea lui Hood. [1]

[1] *Poate. Ea se întinse, strălucirea ochilor ei subţiindu-se până la fante. „ Plec în curând, Doamne. Dacă eşti aici când o fac eu, fiara care rămâne nu va accepta prezenţa ta.* [1]

[1] *Oh? Şi ar fi atât de proastă încât să mă atace?*[1]

[1] *Şi sa mori? Nu. Dar n-aş bleste-o de groază.* [1]

[1] *Ah, atunci este păcat?''*

[1] *Nu, este dragoste.* [1]

Da, putea vedea cum cineva putea ajunge să iubească astfel de animale magnifice şi să găsească călărea sufletelor lor este un dar cel mai preţios.

— *Mă duc acum, doamnă. Crezi că ne vom întâlni din nou*?[1]

pare că împărţim noaptea, Doamne. [1]

Ea a alunecat şi chiar şi viziunea extraordinară a lui Gruntle l-a împiedicat să o urmărească dincolo de câţiva paşi. S-a rotit si a plecat în direcţia opusă. Da, putea simţi că strângerea lui se slăbeşte şi, în curând, avea să devină timid, sa se întoarcă în propria sa lume. Acea existenţă palidă, învechită, în care a trăit parcă pe jumătate orb, pe jumătate surd, înăbuşit şi stângaci.

Şi-a permis o tuse adâncă de furie, reducând la tăcere locuitorii nevăzuţi din toate părţile.

Până când o maimuţă curajoasă, sus deasupra capului, a aruncat un băţ în el. Bucăitul care a lovit pământul lângă piciorul său stâng din spate l-a făcut să tresară şi să se îndepărteze.

Din întunericul deasupra capului a auzit râsete zgomotătoare.

Furtuna haosului a zburat în viziunea lui, mistuind jumătate din cer cu o nebunie învolburată de plumb, negru granulat şi cârce de argint aprinse. Putea vedea frontul de rafală sfâşiind pământul într-un zid frenetic de praf, pietre şi pământ crescând din ce în ce mai aproape.

Uitarea iminentă nu părea atât de rea, în ceea ce îl

g

rivea pe Ditch. Era târât de lanţul legat de glezna dreaptă, ea mai mare parte a pielii îi fusese răzuită – osul alb şi cartilajul cotului rămas, împânzit cu nisip, erau vizibile în nişte halou roşii. Genunchii lui erau versiuni mai mari, iar cătuşa îi tăia' încet prin glezna şi oasele piciorului. Se întreba ce se va întâmpla când piciorul acela va fi în cele din urmă smuls – cum s-ar simţi. Ar rămâne întins acolo, nemişcat în cele din urmă, uitandu-se poate că cătuşa se prăbuşeşte, se răsuceşte şi se bâlbâi. El ar fi. . gratuit.'

Chinul acestei existenţe nu trebuie

să includă durerea. A fost nedrept. Bineînţeles, cea mai mare parte a acelei dureri dispăruse acum – era prea departe pentru a se oncolă şi tresări, pentru a gâfâi şi suspine – dar amintirile au rămas, ca focul în craniul lui.

Trase mai departe peste pietre slăbite, cu marginile lor ascuţite rostogolindu-i spatele, crezând noi brazde prin carnea măcinată, lovindu-se de baza craniului pentru a rupe ultimele câteva mârâituri de păr şi scalp. Şi în timp ce lanţul s-a agăţat, doar pentru a-l da şi a-l răsuci, el s-a uitat iar 'şi iar la acea furtuna în urma lor.'

Cântece de suferinţă din cauza căruţei care geme undeva în faţă, un cor nesfârşit de mizerie care se întoarce mereu înapoi.

Păcat, reflectă el, că uriaşul demon nu-l găsise în clipele care au urmat prăbuşirii sale, nu-l ridicase pe umăr – nu că ar putea transportă mai mult decât transportase deja. Dar chiar dacă nu ar fi făcut altceva decât să-l târască într-o parte, atunci marginea roţii masive a vagonului nu i- ar fi zdrobit braţul şi umărul drept, măcmandu-i pe amândouă în pulpă', până când numai fire de cârtii au fost tot ce i-ar fi tinut de corp. . După aceea, toate speranţele — oricât de slabe fuseseră — de a se ridica din nou pentru a-şi adăuga puterea procesiunii dispăruseră. Devenise încă o greutate moartă, târât în urma, adăugând la suferinţa celor care^ mergeau cu greu

mai departe.

În apropiere, aproape paralel cu el, un lanţ imens învelit în muşchi se termina cu rămăşiţele unui dragon. Aripi ca nişte pânze zdrenţuite, spate rupte şi atârnand, capul în mâre parte fără piele târât după un gât zdrobit. Când o văzuse prima dată, fusese şocat, îngrozit. Acum, de fiecare dată când ieşea la vedere, simţea un val de groază. Faptul că o astfel de creatură ar fi trebuit să eşueze era o dovadă a fostei timidităţi disperate care îi afecta'acum.

Anomander Rake încetase să ucidă. Legiunea a eşuat. Anihilarea era din ce în ce mai aproape.

Viaţa se teme de haos. A fost vreodată aşa. Ne temem de ea 'mai mult decât de orice altceva, pentru că este anatemă. Ordonaţi bătălii împotriva dizolvării. Ordinul negociază cooperarea ca un mecanism de supravieţuire, la orice scară, de la o zonă de piele până la o întreagă menajerie de creaturi interdependente. Această cooperare, desigur, poate să nu fie în esenţă neapărat paşnică – un schimb minut de eşecuri pentru a asigura succese mai mari.

Da, pe măsură ce sunt târât aici, chiar la sfârşitul existenţei mele, încep să înţeleg. .

Vedeţi-mă, vedeţi acest dar al contemplaţiei.

Rakece ai făcut?

O mână caloasă s-a închis în jurul

braţului rămas, l-a ridicat departe de pământ şi a fost dus înainte, mai aproape de căruţa care se tara.

'Nu există nici un punct.[1]

— Asta, răspunse o voce profundă, măsurată, nu are relevanţă.

„Nu merit...”

— Probabil că nu, dar intenţionez să-ţi găsesc o cameră pe căruţa aia.

Ditch a râs zdrenţuit. — Doar rupe-mi piciorul, domnule bun, şi lasă-mă.

'Nu. S-ar putea să fie nevoie de tine, mage.

Nevoie? Acum a fost un lucru absurd de spus. 'Cine eşti
tu?'

— Draconus.

Ditch râse a doua oară. — Te-am căutat. . pare cu secole în urmă, acum.

— Acum m-ai găsit.

— M-am gândit că s-ar putea să ştii o modalitate de a scăpa. Acum, nu e amuzant? La urma urmei, dacă ai fi avut, nu ai fi încă aici, nu-i aşa?

— Pare logic.

Un răspuns ciudat. — Draconus.

'Ce?'

— Eşti un om logic?

'Nu în ultimul rand. Acum, iată-ne.

Priveliştea care l-a întâmpinat pe Ditch în timp ce era ridicat cu fata în faţă era, dacă ceva, chiar mai terifiantă decât orice altceva la care asistat de când sosise în tărâmul blestemat al Dragnipurului. Un zid de trupuri, picioarele proeminente blocate printre

feţele holbate, braţul ocazional atârnând, tresărind, picurând'sudoare. Aici un genunchi, acolo un umăr. încurcături de păr ud, degete cu unghii lungi ca un pumnal. Om, demon, Forkrul Assail, K'Chain Che'Malle, alţii de natură Ditch nici nu i-a putut identifica. Văzu o mână şi un antebrat care păreau a fi făcute în întregime din metal, prize şi balamale şi tije şi o carapace din piele de fier vizibilă în' pete pete şi sâmburi. Mai rău dintre toate erau ochii holbaţi, care se uitau de pe feţele care păreau să fi renunţat la orice expresie posibila, lăsând în urmă ceva timid, slăbit şi plictisitor.

„Fă spaţiu sus!" urlă Draconus.

Strigăte de „Fără cameră!" şi „Nicăieri nu a mai rămas!" l-a salutat.

Ignorând astfel de proteste, Draconus a început să urce pe zidul de carne. Feţe răsucite de furie şi durere, ochii mari de neîncredere ¿fensată, mâinile îl gheareau sau îl băteau cu pumnii, dar uriaşul războinic era indiferent la toate acestea. Ditch putea simţi puterea enormă a bărbatului, o certitudine implacabilă pentru fiecare mişcare care anunţă ceva de necucerit. Era uimit în tăcere.

S-au urcat mai sus, iar umbrele s-au repezit în modele nebuneşti acum în strălucirea timidă a furtunii, de parcă întunericul natural al lumii s-ar agăţa aproape de suprafaţa ei, iar aici, sus, deasupra ei, aerul era mai limpede. , mâi ascutit.

Târâşul legănător al căruţei de

dedesubt se simţea acum în balansul peretelui din apropierea vârfului/ o mişcare gemută în mişcarea limpede a cărnii şi într-un cântec şovăitor de gemete şi mormăituri surde' ritmice. Zidul s-â înclinat în cele din urmă spre interior, iar Ditch a fost smuls peste grămadă de piele, cu trupurile atât de strânse încât suprafaţa să fie timidă; sub el părea solid, un peisaj ondulat, învelit în sudoare şi pete de cenuşă şi murdărie. Cei mai mulţi dintre cei' care zăceau aici se aşezaseră pe burtă, de parcă să se uite la cer – care avea să dispară pentru totdeauna de îndată ce următorul cadavru soseste – era prea mult de suportat.

Draconus îl rostogoli într-o adâncime între două spate, unul îndreptat într-un sens, celălalt în direcţia opusa. Un bărbat, o femeie – contactul brusc cu carnea moale a femeii, în timp ce era prins de ea, a tresărit o trezire în Ditch şi el a înjurat.

— Ia ce poţi, mage, spuse Draconus.

Ditch l-a auzit plecând.

Acum putea distinge voci distincte, sunete ciudate din apropiere. Cineva se apropia şi Ditch simţi o strângere slaba de lanţ.

— Aproape stins, atunci. Aproape oprit.

Ditch se răsuci să vadă cine vorbise.

A Tiste Andii. Era clar orb şi ambele prize purtau cicatricile teribile ale

arsurilor – doar tortura deliberată putea fi atât de precisă. Picioarele îi dispăruseră, cioturi vizibile chiar sub şolduri. Se târa lângă Ditch, iar magul văzu că creatura ţinea într-o mână un os lung şi ascuţit, cu vârful înnegrit.

— Plănuieşti să mă omori? întrebă Ditch.

Tiste Anclii făcu o pauză, ridică capul. Părul negru înrăit încadra o faţă îngustă şi scobită. — Ce fel de ochi ai, prietene?

— Cei care lucrează.

Un zâmbet de moment, apoi s-a învârtit mai aproape.

Ditch a reuşit să se mişte, astfel încât umărul şi braţul lui distruşi sa fie timid; sub el, eliberându-şi braţul nevătămat. „Este o nebunie, dar încă intenţionez să-mi apăr timiditatea. Deşi moartea – dacă chiar există aici – ar fi o milă.

— Nu, a răspuns Tiste Andii. „Aş putea să te înjunghi în următorii mii de ani şi să nu fac altceva decât să te las plin de cjăuri. Plin de găuri.[1] Făcu o pauză şi zâmbetul pâlpâi înca o dată. — Oricum trebuie să te înjunghi, din moment ce ai făcut o mizerie de lucruri. O mizerie, o mizerie, o mizerie.

'Eu am? Explica.[1]

— Nu are rost, decât dacă ai ochi.

— Le am, prostule naibii!

— Dar pot ei să *vadă* ?

A prins accentul pe ultimul cuvânt. Ar putea trezi magia aici? Ar fi putut să zgârie ceva din lăcaşul său – suficient pentru a-şi atenua vederea? Nu era nimic

de făcut decât să încerci. — Aşteaptă o clipă, spuse el. Oh, warren era acolo, da, la fel' de impermeabil ca un zid – totuşi simţea ceva la care nu se aşteptase. Crăpături, peşti timizi; sigur, lucruri care sângerează, sângerează.

Efectele haosului, şi-a dat seama. *Doamne*, *totul se strică!* Va fi un moment, se întrebă el – o clipă, chiar în momentul în care furtuna i-a lovit în cele din urmă – când îşi va găsi warrenul la îndemână? Ar putea să scape să fie timid, pentru că a fost distrus împreună cu toată lumea şi cu toate celelalte?

— Cât timp, cât timp, cât timp? întrebă Tiste Andii.

Ditch a descoperit că într-adevăr putea să zgârie un
reziduu de putere. Câteva cuvinte mormăiră pe sub răsuflarea lui şi, dintr-o dată, văzu ceea ce fusese ascuns înainte – văzu, da, carnea pe care zăcea.

O masă de tatuaje acoperea fiecare petic expus de piele, linii şi imagini încrucişate de la un corp la altul, dar nicăieri nu putea vedea zone solide – totul era alcătuit din traseuri complicate, delicate, modele în modele. A văzut margini care s-au scufundat şi s-au răsucit. A văzut siluete alungite cu feţe întinse şi trunchi deformaţi. Niciun corp de pe acest vagon masiv nu fusese scutit – cu excepţia celui al lui Ditch.

Tiste Andii trebuie să-i fi auzit gâfâitul, căci râdea. „Imaginati-vă că plutiţi. . Oh, să zicem cincisprezece

înălţimi de om deasupra capului. Cincisprezece înălţimi de om. Peste timid; cap, deasupra capului. Plutind în aer, chiar sub tavanul neantului, tavanul neantului. Privind de sus la toate acestea, toate acestea, toate acestea. Da, ţi se pare rău de unde te ghemuieşti, dar de acolo de sus, de acolo de sus, de acolo de sus — nu vei vedea nici o grămadă de carne, nici bucăţi de oase întinse de piele — nu vei vedea deloc umbre — doar scena. Scena, da, întinsă, ai jura. Ai jura-o fiecărui zeu şi zeiţă la care te poţi gândi. Apartament! întins, întins!

Ditch s-a străduit să înţeleagă ceea ce vedea — nu îndrăznea să încerce ceea' ce ii sugerase Tiste Andii, temându-se că efortul îl va înnebuni; nu, n-ar încerca să-şi imagineze smuls eliberat de carnea lui, cu sufletul j>lutind undeva deasupra capului. A fost destul de greu să înţelegi obsesia acestei creaţii – o creaţie a unui orb. — Eşti aici de mult timp, spuse Ditch în cele din urmă. — Evitând să fii îngropat.

— Da şi da. Am fost printre primii în căruţă. Printre

g

rimii. Ucis de Draconus, pentru ca am căutat să-l smulg pe Tagnipur — oh, Anomandaris Purake nu a fost primul care a încercat. Am fost. Am fost. Am fost. Şi dacă aş fi câştigat sabia, de ce, prima mea victimă ar fi fost însuşi Anomandaris. Nu este o glumă amară, prietene? Este, este.

„Dar asta” – a gesticulat Ditch cu o mână – „trebuie să fie un efort recent...”

— Nu, doar ultimul strat, ultimul strat, ultimul strat.

— Ce... ce foloseşti pentru cerneală?

'întrebare inteligentă! Din lemnul de sânge de căruţă, lemnul negru, smoala şi smoala care se scurg mereu, transpirând mereu din cereale.

„Aş putea să plutesc sus, aşa cum spui,” a întrebat Ditch,],ce scenă as vedea?”

„Rătăciri, holde, case, fiecare zeu, fiecare zeiţă, fiecare spirit care merită oamenii timizi. Regi demoni'şi regine demoni. Dragoni şi bătrâni — oh, toti acolo, toţi acolo. Toate acolo. Aici vrei să stai, prietene? Aici vrei să stai?

Ditch s-a gândit la această creatură aplecată lângă el, acul acela de os care îi înţepa jDielea. 'Nu. Plănuiesc să mă târăsc, cât de mult pot, fara sa mă opresc niciodată. Lasă- mă afară din scena ta.

'Nu poti sa faci asta! Vei strica totul!

— Atunci, închipuiţi-vă că sunt invizibil. Imaginează-ţi că nici măcar nu exist – o să stau în calea ta.

Ochii nevăzători străluceau şi Tiste Andii clătina iar şi iar din cap.

— Nu mă vei avea, spuse Ditch. — în plus, totul se va încheia în curând.

'Curând? Cat de curând? Cat de curând? Cat de curând? Cat de curând?'

— Furtuna pare să fie cu o legă în

urma noastră.

„Dacă nu te vei alătura scenei”, a spus Tiste Andii, „te
voi împinge afară”.

— S-ar putea ca lui Draconus să nu-i placă asta.

— Va înţelege. El înţelege mai mult decât tine, mai mult decât tine, mai mult şi mai mult şi mai mult decât tine!'

— Lasă-mă doar să mă odihnesc, spuse Ditch, o vreme. Apoi voi coborî înapoi. Nu vreau să jiu aici sus când va veni sfârşitul. Vreau să stau în picioare. înfruntând furtuna.

— Chiar îţi imaginezi că ritualul se va trezi dintr-o dată? tu faci tu? Floarea se deschide curând, dar noaptea este lungă şi va dura atât de mult, atât de mult. Pentru ca floarea să se deschidă. Deschis în clipa dinaintea zorilor. Deschis în mo shy;ment. Draconus te-a ales pe tine – un mag – pentru nexus. Am nevoie de nexus. Tu eşti legătura. Stai culcat acolo, taci, nu te mişca.

'Nu.'

— Nu pot să aştept mult, prietene. Târăşte-te acum dacă vrei, clar nu pot aştepta prea mult. La o lega distanţă!

'Cum te numeşti?' întrebă Ditch.

— Ce contează din toate astea?

— Pentru data viitoare când voi vorbi cu Draconus.

'Ma cunoaşte.'

'Eu nu.'

— Sunt Kadaspala, fratele lui Enesdia, care a fost soţia lui Andarist.

andarist. Acesta este un nume pe care îl recunosc. — Ai vrut să-l ucizi pe fratele soţului surorii tale?

'Am făcut. Pentru ce le-a făcut, pentru ce le-a făcut. Pentru ce le-a făcut!

Ditch se uită la angoasa din chipul devastat al bărbatului. — Cine te-a orbit, Kadaspala?

'A fost un cadou. O milă. Nu am înţeles adevărul, nu adevărul real, adevărul real. Nu. în plus, am crezut că vederea mea interioară ar fi suficientă – pentru a-l provoca pe Draconus. Să fure Dragnipur. Am greşit, greşit. Am greşit. Adevărul este un dar, o milă.

— Cine te-a orbit?

Tiste Andii tresări, apoi păru să se ghemuiască în sine. Lacrimile străluceau în gropile pribelor lui. — M-am orbit, şopti Kadaspala. — Când am văzut ce a făcut. Ce făcuse. Fratelui său. Către sora mea. Pentru sora mea.

Dintr-o dată, Ditch nu a mai vrut să mai pună întrebări acestui bărbat. S-a împins între cele două cadavre. 'Am de gând să. . explora.[1]

— Intoarce-te, mag. Legătură. Intoarce-te. Intoarce-te.[1]

Vom vedea.

Având tot acest timp pentru a reflecta asupra lucrurilor, Apsal'ara a ajuns la concluzia că cea mai mare nefericire a ei nu a fost sa-şi găsească drumul în Moon's Spawn. Nici în descoperirea bolţilor şi a mormanilor de pietre magice, a armelor

vrăjite, â armurilor, a idolilor înmuiaţi în sânge şi a raclarilor de la zece mii de culte dispărute. Nu, cea mai mare eroare a ei de judecată fusese în a încerca să-l înjunghie pe Anomander Rake în spate.

Fusese amuzat să o găsească. Nu vorbise despre executarea ei sau măcar să o înlănţuise într-o criptă adâncă pentru totdeauna. Pur şi simplu o întrebase cum reuşise să pătrundă. Curiozitate, mai mult decât o mică mirare/ poate chiar o oarecare admiraţie. Şi apoi s-a dus şi a încercat să-l omoare.

Sabia blestemata ieşise din teacă mai repede decât o clipi din ochi, marginea mortală tăindu-i burta chiar în timp ce ea se arunca cu pumnalul ei obsidian.

O asemenea prostie. Dar lecţiile au devenit lecţii numai atunci când cineva a atins starea de smerenie necesară pentru a le asculta. Când cineva trece de toate ex timidul egoist, acuzaţiile si explicaţiile aruncate pentru a evita vinovăţia cinstită. Fra natura să se timidească mai întâi, abjurând toate noţiunile de vinovăţie şi ruşine. Zbuci, alb de furie, apoi pleacă convins de propria neprihănire.

Ea lăsase de mult în urmă o asemenea postură imbecilă. O călătorie de iluminare şi începuse cu ultima ei suflare de muritor, când se trezi întinsă pe podeaua tare de piatră, privind în ochii lui Anomander Rake şi văzând consternarea lui, regretul, întristarea lui.

Putea simţi căldura crescândă a furtunii, putea simţi foamea ei veşnică.

Nu de mult, şi atunci toate eforturile ei aveau să fie în zadar. îndoirile lanţului au arătat, în cele din urmă, o oarecare uzură, dar nu suficient, nici pe departe suficient. Ea ar fi de timidă, distrusă împreună cu toţi ceilalţi. Ea nu era unică. De fapt, nu era deloc diferită de orice alt idiot care încercase sa-l omoare pe Rake sau pe Draconus.

Ploaia care se prelingea din patul căruţei era mai caldă decât de obicei, plină de sudoare, sânge şi mai rău. Se scurgea peste corpul ei. Pielea ei fusese umedă atât de mult încât se desprindea în bucăţi zdrenţuite, albe de moarte, dezvăluind carne roşie crudă dedesubt. Ea putrezea.

Sosea vremea când va trebui să se lase din nou, să iasă de sub vagon şi să vadă singură sosirea uitării. Nu ar fi nicio milă în ochii săi – nu că ar avea vreuna – doar indiferenţa care era cealaltă faţă a universului, cea pe care toţi ar fi întors-o pentru totdeauna. Respectul pentru haos eră adevărata sursă de teroare – toate celelalte nu erau decât arome, variaţii.

Am fost copil odată. Sunt sigur de asta. Un copil. Am o amintire, o amintire din acea vreme. Pe un mal sterp al unui râu lat. Cerul era albastru perfect. Caribui treceau râufjn zecile şi zecile lor de mii.

îmi amintesc de capetele lor în sus. îmi amintesc că i- am văzut pe cei mai slabi înghesuiţi; împins în jos pentru a dispărea în apa tulbure. Aceste cadavre

aveau să fíe spălate în curent, acolo unde le aşteptau urşii cu nasul scurt şi lupii, vulturii şi corbii. Dar am stat alături de alţii. Tată, mamă, poate surori şi fraţi – doar alţii – ochii mei sunt aţintiţi asupra turmei uriaşe.

Migraţia lor sezonieră, iar acesta a fost doar unul dintre multele locuri de trecere. Caribuul aleg adesea căi diferite. Totuşi, râul trebuia traversat, iar ñaréle măcinau o jumătate de dimineaţă pe mal, până se cufundau în curent, până când deodată inundau râul, un val crescător de piele şi carne, de suflare trasă. înăuntru şi ieşit.

Nici măcar fiarele nu manifestă nerăbdare când abordează inevitabilul, când se pare că numai numerele pot încurca soarta si astfel fiecare viaţă loveşte, se străduieşte să iasă în fluxul de gheaţă. 'Salveăza-ma.'[1] Asta este scris în ochii lor. — Salvează^mă mai presus de toţi ceilalţi. Mântuieşte-mă, ca să trăiesc. Dă-mi acest moment, această zi, acest sezon. Voi urma legile genului meu

Şi-a amintit acel moment în care era copilă şi şi-a amintit de sentimentul ei de veneraţie când a asistat la trecerea, în acea forţă a naturii, acea impunere a voinţei, a ei implacabilitate profundă. Şi-a amintit şi de teroarea pe care o simţise.

Caribui nu sunt doar caribui. Trecerea nu este doar această traversare. Car shy;bou sunt toată viaţa.

Râul este lumea care trece. Viaţa înoată prin; călărind cu timid; chirie, înoată, se îneacă, triumfă. Viaţa poate pune întrebări. Viaţa – o parte din ea – poate chiar sa întrebe: de unde pot întreba orice? Şi: cum cred că răspunsurile răspund la orice merită? Ce valorează acest schimb, acest dialog prea timid, când adevărul este neschimbat, când unii trăiesc o vreme, în timp ce alţii se îneacă, când în sezonul următor apar caribui noi, în timp ce alţii dispar pentru totdeauna?

Adevărul este neschimbat.

în fiecare primăvară, în momentul traversării, râul este în inundaţie. Haosul se învârte sub suprafaţă. Este cel mai rău moment.

Urmăreşte-ne.

Copilul nu a vrut să vadă. Copilul s-a plâns si a fugit în interior. Surorile şi timidele de bulion au urmărit, râzând poate, neînţelegâridu-i frica, disperarea. Cineva a urmărit, oricum. Râzând, cu excepţia cazului în care râul a râs şi a fost turma de caribu care a răsărit de pe mal şi s-a aruncat înainte, împingându-i pe observatori să se împrăştie, strigându-şi surpriza. Poate că asta o făcuse să fugă. Ea nu era sigură.'

Amintirea s-a încheiat cu panica ei, strigătele ei, confuzia ei.

întinsă pe traversă, cu lemnul transpirat sub ea, Apsal'ara se simţea din nou ca acel copil. Sezonul venea. Râul o aştepta, în plină viitură, şi ea nu era

decât una dintre multe, rugându-se pentru confuzia sorţii.

O sută de pietre aruncate într-un iaz vor sfărâma suprafaţa netedă, vor lansa o ciocnire de ondulaţii şi valuri până când ochiul îşi va pierde orice simţ al ordinii în ceea ce vede. Iar acest moment discordant perturbă şinele, trezeşte nelinişte în spirit si lasă pe cineva frământat. Aşa a fost în acea dimineaţa în Darujhistan. Suprafeţele fuseseră sfioase. Oamenii s-âu mişcat şi fiecare mişcare a trădat agitaţie. Oamenii au vorbit şi au fost abrupţi în vorbirea lor şi au fost scurţi cu ceilalţi, străini şi cei dragi deopotrivă.

O vâlvă de zvonuri a călărit curenţii turgente, iar unele susţineau mai mult adevăr decât altele, dar toate sugerau cevâ neplăcut, ceva nedorit şi dezordonat. Asemenea sensibilităţi pot prinde un oraş şi pot ţine strâns zile întregi, unele timide; ori săptămâni, ' alteori pentru totdeauna. Asemenea sensibilităţi s-ar putea răspândi ca o ciumă pentru a infecta o întreagă naţiune, un întreg popor, lăsându-i obişnuiţi în mânia lor, perpetuu beligeranţi, înclinaţi spre cruzime şi avari cu pasiunea lor comsibilă.

Sângele fusese vărsat noaptea. Mai multe cadavre decât de obicei fuseseră găsite dimineaţa, o zeci sau mai multe dintre ele în districtul EStates, oferind un şoc timid şi teribil cetăţenilor înghesuiţi

din casele lor 'cu ziduri. Stimulată de solicitări frenetice de investigare, Garda Oraşului a adus în instanţă magi pentru a-şi contrazice examinările magice. În scurt timp, s-a şoptit un nou detaliu care făcea ochii mari, care îi facea pe cetăteni să sufle. *Asasini! Unul şi toţi — Breasla a fost timida!* Si, în urma acestui lucru, pe câteva feţe, un zâmbet viclean de plăcere – a ascuns rapid timiditatea sau salvat pentru momente private, pentru că nu s-ar putea niciodată să fii prea atent. Totuşi, ucigaşii răi au luat în mod clar pe cineva mai rău decât ei şi au plătit pentru asta cu zeci de vieţi.

Unii au devenit apoi oarecum mai grijulii – oh, erau destul de rari pentru a face unul, ei bine, deprimat. Cu toate acestea, pentru aceştia a urmat o întrebare destul de neplăcută: *anume cine este în acest oraş care poate*, *cu impunitate*, *să doboare o zeci de asasini mortali?*

Oricât de haotică era acea dimineaţă, cu trăsurile oficiale şi vagoanele cu cadavre care zdrăngăneau încoace şi încolo; cu echipe de paznici şi mulţimi de privitori zăpăciţi şi vânzătorii ambulanţi care coborau printre ei cu băuturi Îndulcite şi bomboane lipicioase şi nu numai; cu toate acestea, nimeni nu a luat în seamă barul K'rul's închis şi scânduri, cu pereţii proaspăt spălaţi şi jgheaburi spălate.

A fost la fel de bine.

Krute din Talient intră în camera lui mizerabilă şi îl văzu pe Rallick Nom ghemuit pe un scaun. Mormăind, Krute se îndreptă spre nişa care trecea pentru bucătărie şi puse jos sacul de pânză cu încărcătura lui de legume, fructe şi peşte împachetat. — Nu te-am văzut prea mult în ultimul'timp, spuse el.

— Este un război prostesc, spuse Rallick Nom fără să ridice privirea.

— Sunt sigur că Seba Krafar este de acord cu tine în această dimineaţă. Au lovit, în ceea ce trebuie să-şi fi imaginat că a fost o forţă copleşitoare, doar pentru a fi mutilaţi. Dacă asta continuă, Seba va fi Stăpân într-o breaslă de unul.

— Pari rău de dispoziţie, Krute. De ce contează pentru tine că Seba face greşeli timid?

— Pentru că mi-am dat viaţa Breslei, Rallick. Krute stătea în picioare cu un nap într-o mână. După o clipă, o aruncă în coşul de lângă butoiul cu apă proaspătă. „El o distruge de unul singur. Adevărat, va fi plecat destul de curând, dar ce va mai rămâne până atunci?

Rallick se frecă de faţă. — Se pare că toată lumea este acru în zilele noastre.

— Ce mai aşteptăm?

Krute nu putu să ţină mult timp privirea lui Rallick când asasinul se uită în cele din urmă la el. A fost ceva aşa. . fără remuşcări în acei ochi reci, în acel chip dur care părea sculptat pentru a respinge pentru totdeauna noţiunea de zâmbet. O faţă care nu se putea înmuia, nu se putea

relaxa în nimic uman. Nu e de mirare că fusese favoritul lui Vorcan.

Krute se agita cu mâncarea pe care o cumpărase. — Ţi- e foame? el a întrebat.

'Ce ai în minte?'

'Tocană de peşte.'

— În câteva clopote, afară va fi suficient de cald încât să topească plumbul.

— Asta e ceea ce gătesc, Rallick.

Oftând, asasinul se ridică şi se întinse. — Cred că o să fac o plimbare în schimb.

'Cum doriţi.'

La uşă, Rallick făcu o pauză şi aruncă o privire peste el, cu expresia brusc ironică. — Se uzează, nu-i aşa?

Krute se încruntă. 'Ce face?'

Rallick nu răspunse şi câteva clipe mai târziu dispăruse, uşa închizandu-se în urma lui.

' Ce face? Aveam vreun motiv să fiu atât de obtuz ? Trebuie, deşi nu mă pot gândi la unul în acest moment Poate doar ' instinctiv Da, Ralllick Nom, dispare. Rapid.

Lucrurile erau mai uşoare înainte – ar fi trebuit să recunoască asta atunci. Ar ii trebuit să-i placă lucrurile în regulă. Ar fi trebuit să înceteze să roadă.

Pe mâini şi pe genunchi, Thordy a frecat cenuşa în spaţiile dintre pietrele aşezate, în fiecare crăpătură şi fisură, fiecare şanţ marcând suprafeţele vag plate. Bucăţi mici de os se rostogoleau

sub vârful degetelor. Nicio cenuşa nu era jDerfectă decât dacă nu provenea decât din lemn, iar aceasta cenuşă era făcută din mai multe lucruri decât doar lemn. Sezonul uscat sosise, spera ea, în sfârşit. Altfel ar putea fi nevoită să facă asta din nou, să ţină ascunse glifele, glifele plăcute, frumoase, cu toate promisiunile pe care i le- au şoptit.

'A auzit uşa din spate deschizându-se pe balamalele ei de piele şi a ştiut că Gaz stătea în prag, cu ochii acoperiţi,

E

rivind-o.' Mâinile lui fără degete zvâcnesc timid la capetele raţelor lui, coama degetelor stricată şi roşu aprins, dinţii tăiăti şi tăiate cu oase.

El' a ucis oameni în fiecare noapte, ştia ea, pentru a nu o ucide. Ea era, ştia ea, cauza morţii lor. Fiecare dintre ei un înlocuitor pentru ceea ce Gaz re timid;ally dorea să facă.

L-a auzit ieşind afară.

îndreptându-se, ştergându-şi cenuşa de pe mâini pe şorţul ei, se întoarse.'

' — Micul dejun plecat, mormăi el.

„Casa este plină de muşte”, a spus el, stând acolo ca şi cum ar fi fost lovit înrădăcinat de lumina soarelui. Ochi roşii rătăceau prin curte de parcă ar fi vrut să se târască din capul lui şi să-şi găsească adăpost. Sub acea piatră, sau sub scândură albită de lemn gri, sau sub mormanul de resturi de bucătărie.

— Ai nevoie de un bărbierit, spuse ea. — Vrei să încălzesc apa?

Ochii bântuiţi se îndreptară spre ea, dar nu era unde să se ascundă în acea direcţie, aşa că şi-a întors privirea încă o dată. — Nu, nu mă atinge.

Se gândi să ţină briciul în mână, asezându-i marginea pe gâtul lui. Văzând curelele curgându-se prin săpunul spumat, pulsaţia lui puls. — ^Ei bine, spuse ea, barba ascunde cât de'slab ai devenit. În faţă, oricum.

Zâmbetul lui era o ameninţare. — Şi tu preferi asta, soţie?

— Doar că e diferit, Gaz.

— Nu poţi prefera nimic când nu-ţi pasă, nu?

— Nu ani spus asta.

— Nu trebuia. De ce ai făcut chestia aia din piatră – chiar acolo pe cel mai bun pământ?

„Pur şi simplu am avut chef”, a răspuns ea. „Un loc unde să stai şi să te odihneşti. Unde pot n cu ochii pe toate legumşle.

— În caz că ei fug?

'Nu. îmi place să mă uit la ei, asta-i tot. Ei nu pun întrebări. Ei nu cer prea mult de la nimic. Câteva stropi de apă, poate. O cale clară către soare, fără buruieni.

Ei nu devin suspicioşi. Ei nu se gândesc să mă ucidă.

— Pregătiţi cina pentru amurg, spuse Gaz, trecând în mişcare.

' L-a privit plecând. Cenuşa mărunţisă a făcut semilune negre din unghiile ei, de parcă ar' fi rădăcinat printre rămăşiţele

unui rug. Ceea ce era potrivit, pentru că ea avea/dar Gaz nu avea nevoie să ştie aşa ceva. Nu avea nevoie să ştie absolut nimic.

Fii o plantă, Gaz. Fă-ţi griji pentru nimic. Până la recoltare.

Bouul era prea prost ca să-şi facă griji. Dacă nu pentru o viaţă întreagă de muncă dureroasă şi abuz întâmplător, fiara ar fi mulţumită, existenţa unui ciclu lin care să se potrivească cu uşurinţa zilei în'noapte şi a nopţii în zi şi mai departe şi pentru totdeauna. Hrăniţi şi mângâiaţi din abundenţă, apă de băut şi sare de lins,' o ciumă pentru eradicarea muştelor, căpuşelor şi puricilor din lume. Dacă boul ar putea visa la paradis, ar fi un simplu vis şi un simplu paradis. A trăi simplu însemna să scapi de grijile care vin odată cu complexitatea. Acest scop a fost atms în detrimentul, din păcate, a inteligenţei.

Beţivii care au ieşit clătinându-se din taverne în timp ce soarele răsare erau în căutarea paradisului şi aveau creierul înmuiat şi îmbogăţit să dovedească acest lucru. Zăcând fără sens în bârlogurile durhang şi d'bayang, puteau fi găsiţi alţii curgând pe o cale similară'. Simplitatea pe care o vor găsi era desigur moartea, pragul trecut aproajDe fără efort.

Fară să se gândească (în mod firesc) la orice ironie, boul a tras o căruţă într-o alee din spatele bârlogurilor unde trei servitori' slăbiţi au scos la iveală recolta de cadavre irosite din această noapte.

Căruciorul, stând cu comutatorul într-o parte, a scuipat o gură de suc de frunze de foşnet şi a făcut semn în tăcere către alt cadavru care zăcea în jgheab în spatele uşii din spate. Pentru o aşchie, pentru un consiliu. Mormăind, cei trei servitori' s-au apropiat de acest cadavru şi au întins mâna după membre pentru a-l ridica de pe pavai. Unul apoi a gâfâit şi a dat mapoi, iar o clipă mai târziu, la fel au făcut şi ceilalţi.

Bouul nu a fost pus în mişcare pentru ceva timp după aceea, în timp ce oamenii se repeziră, pe măsură ce soseau mai mulţi. Simţea mirosul de moarte, dar era obişnuit cu asta. Era multă confuzie, totuşi fiara înjugată a rămas o insulă de calm, şi timid, bucurându-se de umbra aleii.

Paznicul oraşului, cu durerea de dimineaţă în piept, trecu o mână de-a lungul flancului lat al bouului în timp ce trecea pe lângă el. Se ghemui pentru a inspecta cadavrul.

Inca unul, acest bărbat bătut atât ae rău încât abia putea fi recunoscut ca om. Nici un os al feţei lui nu a rămas nerupt. Ochii erau pulpati. Au mai rămas puţini dinţi. Loviturile continuaseră, până la gâtul zdrobit care era cauza probabilă a morţii – şi apoi la piept. Indiferent de armă folosită, lăsa modele scurte şi alungite de vânătăi pete. La fel ca toate celelalte.

Gardianul se ridică şi îi înfruntă pe cei trei slujitori din bârlog. — Era un cushy;

tomer?

Trei feţe goale l-au privit, apoi una a spus: „Cum, în numele lui Efood, putem spune? Chipul lui blestemat a dispărut!

‘îmbrăcăminte? Greutatea, înălţimea, culoarea părului — oricine este ultimul...

— Domnule, spuse bărbatul, dacă era client, era unul nou – are carne pe oase, vezi? Şi hainele lui erau curate. Ei bine, înainte de a se vărsa.

Gardianul făcuse aceleaşi observaţii. — Atunci s-ar putea să fi fost? Un client nou?

— Nu a fost niciunul în ultima zi. Nişte casual, ştii, genul care poate să-l ia sau să-l lase, dar nú, nu credem că l-am văzut pe acesta, după hainele şi părul lui şi aşa ceva.

— Deci, ce făcea pe aleea asta?'

Nimeni nu a avut un răspuns.

Avea paznicul suficient să rechiziţioneze un necromant? Doar dacă acest om s-a născut biné. Dar hainele nu sunt atât de scumpe. Mai degrabă clasa de comerciant sau vreun ofícial de nivel mediu. Dacă da, atunci ce făcea el aici în drojdie districtului Gadrobi? — El este Daru, gândi el. ^

— îi luăm, spuse servitorul locuitor, cu un ras slab. — îl primim pe Rhivi, îl primim pe Callowan, îl primim pe Barghast.

Da, mizeria este egalitară. — în cărucior, atunci, cu ceilalţi.

Servitorii s-au apucat de lucru.

Paznicul privea. După o clipă, privirea

i se îndreptă spre cărucior. Studie chipul înţepenit, cu dungile ei de suc de frunze de frunze care curgeau pe bărbia timidă şi sângerată. — Ai o femeie iubitoare acasă?

— Eh?

— îmi imaginez că boul este suficient de fericit.

— O, da, aşa este, domnule. Toate muştele, vezi, preferă sacii mari.

'Ce?[1]

Căruciorul îl miji, apoi se apropie. — Cadavrele, domnule. Saci mari, le spun eu. Am făcut studii şi m-am gândit mult la lucruri importante. Despre viaţă şi chestii. Ce îl face să funcţioneze, ce se întâmpla când se opreşte si tot.

'Într-adevar. Bine-[1]

— Fiecare corp care există, domnule, este alcătuit din aceleaşi lucruri. Atât de mic încât nu poţi vedea decât cu o lentilă specială, dar mi-am făcut unul. Minuscul, chestia aia. Eu le numesc *saci.* Şi în interiorul fiecărei pungi se află un portofel, care pluteşte în mijloc. Şi îmi dau seama că în portofelul ăla sunt note.

— îmi pare rău, ai spus note?

O încuviinţare rapidă din cap, o pauză pentru a trimite un jet de suc' maro. — Cu toate detaliile acelui cadavru scrise pe ele. Fie că este un câine sau o pisică sau un vierme nasal cu bandă verde. Sau o persoană. Şi lucruri precum culoarea părului şi culoarea ochilor şi alté chestii – toate scrise pe acele notiţe din acel

portofel din acea geantă. Sunt instrucţiuni, vezi tu, care spun pungii ce fel de geantă ar trebui să'fie. Unele pungi sunt pungi de ficat, altele sunt piele, altele sunt creier, altele sunt plămâni. Şi mama^şi tatăl sunt cei care le coase pungi, când îşi fac un copil. Îi coase, vezi tu, cu jumătate şi jumatate, şi de aceea băieţii împărtăşesc priviri atât de la mama, cât şi de la ta. Acum, ăsta „acolo de bou, are şi genţi care arată cam la fel, aşa că m-am gândit să-i coase jumătate cu o jumătate umană – nu ar fi ceva?"

— Ceva, domnule bun, care ar putea să vă facă să fugeti din oras, dacă nu aţi fost mai întâi omorâţi cu pietre.

Căruciorul se încruntă. „Asta e problemă cu lumea atunci, nu-i aşa? Niciun sentiment de aventură!

— Am o întâlnire foarte importantă.

Iskaral Pust, purtând încă zâmbetul său cel mai încântător, dădu pur şi simplu din cap.

Sordiko Qualm oftă. — Este o afacere oficială a Templului.

El a dat din nou din cap.

— Nu doresc o escortă.

— Nu ai nevoie de unul, Mare Preoteasă, spuse Iskaral Pust. — Mă vei avea! Şi apoi şi-a înclinat capul şi şi-a lins buzele. — Nu vrea! Hee Heef Şi va vedea că cu mine va avea mai mult decât a crezut vreodată posibil! Voi fi un penis uriaş!

— Eşti' deja, spuse Sordiko Qualm.

'Sunteţi? Ce sunt, draga mea? Ar trebui să plecăm, să nu întârziem!

— Iskaral Pust, nu te vreau cu mine.

— Doar spui asta, dar ochii tăi îmi spun altceva.

„Ce este m ochii mei”, a răspuns ea, „mă putea vedea atârnând pe High Gallows. Pe cât de timid, desigur, întregul oraş nu se lansează într-o sărbătoare spontană la auzul morţii voastre dureroase si m-a aşezat pe un tron de aur solid, într-o aclamaţie timidă.

'Despre ce se întâmplă ea? Nimeni nu ştie că sunt aici! Şi de ce aş vrea un tron de aur? De ce ar fi ea, când *mă poate avea* ? Şi-a lins din nou buzele, apoi şi-a revizuit zâmbetul. — Mai departe, iubirea mea. Promit că voi fi cel mai netimitor în această întâlnire oficială. La urma urmei, eu sunt Magul Casei Umbrei. Nu un simplu mare preot, ci un preot falnic! Un preot care se profilează! Nu voi risca nicio părere despre nimic, dacă nu sunt invitat, desigur. Nu, voi fi sever şi înţelept si voi lăsa toate vorbea în seama dulcelui meu subordonat. Ş-a abătut şi a adăugat: „Cu care voi fi subordonat foarte curând!”.

Mâinile ei s-au zvâcnit ciudat, cel mai captivant, de fapt, şi apoi s-au predat timid; s-au întins m ochii ei drăgălaşi, oferindu-i astfel lui Ikaral Pust imaginea perfectă pentru a se simţi timid; se ridică târziu în noapte sub păturile lui, cu

Mogora sforăind prin toate mingile de păianjen, plină cu oua i se înfipseră în nas.

— Într-adevăr, vei tăcea, Iskaral Pust. Cel cu care trebuie să vorbesc nu tolerează proştii si nu voi depune nici un efort să mijlocesc dacă te vei dovedi fatal. Ea a făcut o pauză şi a clătinat din cap. — Pe de altă parte, nu-mi pot imagina că eşti altceva decât detestabil. Poate că ar trebui să-mi retrag avertismentul, în speranţa că vei ofensa atât de mult încât să te vadă şters instantaneu. După care îi pot evacua pe acei bhokaralâ nenorociţi şi pe soţia ta la fel de proastă. Surpriză bruscă. 'Ascultă la mine! Aceste gânduri au fost menite să fie private! A ta este cea mai timidă influenţă, Iskaral Pust.

„în' curând vom fi ca mazărea într-o păstăie! Acele păstăi spinoase şi ascuţite care se lipesc de orice, în special de părul din picioare, dacă cineva este forţat să pisească în tufişuri. A întins mâna spre ea. — Mână în 'mână, alunecând pe străzi!

Ea părea să se retragă, dar, desigur, asta era doar stima lui de sine delicată şi fragilă şi grijile ei nepăsătoare, îngropate rapid sub tencúiala unui' alt zâmbet încurajator de pe chipul lui.

Au scăpat din templu printr-o poartă laterală puţin folosită, închizând-o la timp pentru a evita furtunul bhokarala care îi urmăreşte entuziasmat pe coridor.

Soare mizerabil pe străzi, Sordiko

Qualm aparent indiferent la o asemenea dispreţ atmosferica – de ce, nu se vede nici un nor! Mai rău decât şapte oraşe, fără nicio crevasă să se găsească nicăieri.

Mulţimi mizerabile de care să treacă, o mare de feţe neplăcute care se răsfoiau la zgomotul blând al coatelor şi umerilor lui, în timp ce se grăbea să ţină pasul cu Marea Preoteasă cu picioare lungi. — Picioare lungi, da! Ooh. Ooh ooh ooh. Uita-te la coasă, vezi cum se clătinesc acele delicioase...

'Linişte![1] şuieră ea peste un umăr bine formă.

„Sha'dowthrone a înţeles. Da el a făcut. El a văzut necesitatea întâlnirii noastre, ea şi cu mine. Desăvârşirea celor doi cei mai perfecţi muritori ai Umbrei. Dragostea destinsă de carte — drăgiita femeie inocentă — dar nu prea inocentă, se speră — şi bărbatul ferm, cu zâmbetul său curajos şi cu zâmbetul 'cald. Ei, curajoase şi zâmbet cald. Este „th'ews" chiar cuvântul potrivit? Braţe musculare şi asa, oricum. De ce, sunt o masă de muşchi, nu-i aşa? Pót chiar să-mi fac urechile să se îndoaie, atunci când nevoia se prezintă – nu are rost să mă arăt. Ea dispreţuieşte tipul strutting, fiind delicată şi tot. Şi asa mai departe-[1]

— Ai grijă la blestemul ăla de cot, nenorocit!

„Şi în curând slava ne va fi dată"

'-o scuze al naibii![1]

'Ce?[1]

Un om uriaş se forţa în calea lui

Iskaral Pust, cu faţa lui mare şi plată arătând ca ceva găsit în fundul unei găleţi de pământ de noapte. — Am spus că mă aştept la scuze, blestemat de dihor cu fată de broască!

Iskaral Pust pufni. „Oh, uite, un om uriaş cu o faţă mare şi plată arată timid, ca şi cum ceva ce se găseşte în fundul unei găleţi de pământ de noapte vrea să-*mi* cer scuze! Şi o voi face,' bunule domnule, de îndată ce vă cereţi scuze pentru stăpânirea şi faţa de găleată – de fapt, vă cereţi scuze că există!

Mâna uriaşă care i-a întins gâtul era atât de apisă încât abia avea un deget mare, sau aşa i-ar fi raportat mai târziu Iskaral Pust audienţei sale murmurând cu ochii mari de bhokarala.

Bineînţeles, el a ignorat acea mână şi a întins mâna de la a lui, direct în picioare, unde a strâns şi smucit înainte şi înapoi şi a tras şi a răsucit, chiar dacă bruta se îndoia cu un scâncet şi se prăbuşi ca un sac de pepeni, pe pavajul murdar, unde se zvârcoli cel mai jalnic.

Iskaral Pust a păşit peste el şi s-a grăbit să-l ajungă din urmă pe Sordiko Qualm, care părea să-şi fi mărit pasul, hainele ei zburând cu adevărat în spatele ei.

— Nepoliticositatea unora! Iskaral Pust icni,

Au ajuns la porţile unei moşii modeste aproape de Turnul lui Hinter. Porţile erau încuiate şi Sordiko Qualm trase de o frânghie împletită, declanşând

un sonerie de undeva dinăuntru.

Au aşteptat.

Lanţurile zdrăngăneau de cealaltă parte a porţilor, iar o clipă niai târziu uşile solide se deschiseră scârţâind, şuvoaie de rugină coborând din balamale.

— Nu sunt mulţi vizitatori, înţeleg?

— Din acest moment, spuse' Sordiko Qualm, vei tace, Iskaral Pust.

'Eu voi?[1]

'Tu vei.'

Cine deschisese porţile părea să se ascundă în spatele unuia dintre ei, iar Marea Preoteasă a intrat fără nicio altă ceremonie. Iskaral Pust s-a repezit în spatele ei pentru a nu fi blocat, deoarece ambele porţi au început imediat să se închidă. De îndată ce a fost clar, se întoarse să-l reproşeze pe servitorul nepoliticos. Şi am văzut, acţionând o pârghie mtr-o parte, un Seguleh.

— Mulţumesc, Thurule, spuse Sordiko. — Doamna este în grădină?

Nu a existat niciun răspuns.

Marea Preoteasă a dat din cap şi a mers mai departe, de-a lungul unei cărări şerpuitoare printr-o curte plină de vegetaţie, plină de buruieni, cu pereţii acoperiţi de glicine în plina floare. Sordiko s-a oprit când a văzut un şarpe mare încolăcit în soare pe potecă, apoi s-a oprit, timid, în jurul lui.

Iskaral s-a strecurat după ea, cu ochii aţintiţi asupra creaturii urâte, în timp ce îşi ridica capul în fofmă'de pană, cu limba

smulgând de curiozitate sau poate de foame. A şuierat la el când a trecut şi a fost mulţumit de tresărirea ei.

Casa principală a moşiei era mică, elegantă într-un mod vag feminin. Cărări arcuite o înconjurau pe ambele părţi, tuneluri acoperite de viţă de vie, acoperite fericit în umbra. Marea Preoteasa a ales una si a continuat spre spate.

Pe măsură ce se apropiau, auziră murmurul unor voci.

Centrul grădinii din spate era marcat de o poiană din piatră de piatră în care se aflau o duzină de statui de bronz de dimensiuni mari într-un cerc orientate spre interior. Fiecare statuie plângea apă de pe faţa ei straniu protejată în jos în jgheabul inelat m care se afla, unde apa curgea până la glezne. Statuile, pe care Ikaral Pust le-a văzut cu vagă alarmare când se apropiau, erau ale lui Seguleh, iar apa care cădea de sub măşti învelite în muşchi şi verdeaţă, în mijlocul cercului se afla o masă de aramă ciudată, bu picioare subţiri, şi două scaune. Pe scaunul cu faţa lor stătea un bărbat cu părul lung şi gri. Pe cămaşa lui simplă erau stropi de sânge. O femeie stătea cu spatele la ei. Părul lung si negru strălucitor strălucea, contrastând perfect cu inul alb al bluzei ei.

După ce i-a văzut pe Sordiko Qualm şi Iskaral Pust, bărbatul s-a ridicat şi s-a înclinat în faţa gazdei sale. — Milady, până data viitoare.

O a doua plecăciune, mai schiţată, în faţa Marii Preotese si a lui iskaral, apoi a trecut pe lângă.

Sordiko Qualm a intrat în cerc şi s-a poziţionat în dreapta scaunului acum eliberat. Spre uimirea lui Iskaral Pust (şi, o clipă mai târziu, încântarea), ea făcu o reverenţă în faţa gazdei sale. — Lady Envy.

— Stai, iubirea mea, răspunse Lady Envy. Apoi, când Iskaral Pust plutea în vedere, văzând în cele din urmă chipul ei rafinat, o potrivire atât de perfectă cu acel păr minunat şi echilibrul ei, ei, poza, acolo, pe scaunul acela grăbit, cu picioarele încrucişate, dezvăluind partea netimida o coapsă bine bine cersând doar o mângâiere, ea se încruntă şi spuse: „Poate că ar trebui să instalez o cutie de nisip pentru gătitul tău găsit, Mare Preoteasă? Undeva unde sa se joace şi să-şi ia saliva.

— Va trebui, din păcate, să-l îngropăm în ea.

— Interesantă sugestie.

Thurule sosi apoi cu un alt scaun. Asemănarea dintre el şi statui a fost oarecum neliniştitoare, iar Iskaral Pust se infioră în timp ce se înclină repede la Lady Envy, apoi se cocoţa pe scaun.

„Frumuseţea ei o provoacă chiar şi pe cea a Marii Preotesei De ce, imaginează-ţi pe ei doi..'.

— Iskaral Pust! se răsti Sordiko Qualm. — Ţi-am spus să taci, nu-i aşa?

— Dar n-a'm spus nimic, iubirea

mea! Nimic![1]

„Nu sunt dragostea ta şi nici nu voi fi vreodată”.

El a zâmbit, apoi a' spus: „Voi juca aceste două frumuseţi una de cealaltă, sfhndu-le pe amândouă la spasme de gelozie cu farmecul meu, deoarece alunecă atât de uşor de la una la alta. Smulge aici, perie acolo! Oh, asta va fi o încântare!

— Sunt de gând să-l ucid, îi spuse Lady Envy lui Sordiko Qualm.

— Vai, el este Magul Umbrei.

‘Nu poţi fi serios!

‘O da!‘ strigă Iskaral Pust. ‘Ea este! În plus, este foarte binevoitor să fiu aici, pentru că ştiu ceva ce tu nu ştii!

— Doamne, oftă Lady Envy.',„O dimineaţă frumoasă s-a sfărâmat astfel în ruină”.

‘Cine era el?[1] întrebă Iskaral. — Omul ăla care a fost aici? Cine era el?[1]

— De ce să-ti spun asta?

— În schimb — tu satisfaci curiozitatea mea si eu a ta — şi aşa ne vom satisface unii pe alţii şi cum îţi place asta, Sordiko Qualm? Hah!

Lady Envy îşi frecă tâmplele o clipă, parcă copleşită, apoi spuse. — Acesta a fost bardul, Fisher kel Tath. Un om neobişnuit. El. . invită la spovedanie. Au fost evenimente groaznice în oraş...

— Nimeni atât de îngrozitor ca ceea ce ţi-aş spune! spuse Iskaral Pust.

Si acum Sordiko îşi freca propria sprânceană.

‘Funcţionează![1]

Lady Envy îl privi. — Dacă îţi acord acest schimb, Magus, te vei sfii, te vei încorda, permiţându-i astfel Marelui Preoteasă şi mie să conducem conversaţia noastră?

— Reţinerea mea este garantată, Lady Envy. Desigur, fac aceasta promisiune numai dacă faci la fel.

— La ce vrei să spui?

— Lady Envy, am ajuns pe o navă.

— Ce-i cu asta?

„O navă deţinută de o femeie cea mai delicioasă...”

— O, nu altă! gemu Sordiko Qualm.

— Sărmanul, spuse Lady Envy.

'Cu greu.[1] Iskaral Pust se lasă pe spătarul scaunului, înclinându-l în sus pe picioare, astfel încât vederea lui să poată cuprinde ambele femei. „Ce visez la astfel de momente ca acesta! Vezi cum se atârnă de fiecare cuvânt al meu! Le am, le am!

— Ce este în neregulă cu acest om, Mare Preoteasă?

— N-aş putea începe să-ţi spun.

Iskaral Pust examinat are mâinile, unghiile — dar asta îl făcea uşor greaţă, din moment ce bhokarala avea obiceiul să-şi sugă vârfurile degetelor când dormea noaptea, lăsându-le permanent încreţite, stricate şi hotărât lipsite de timiditate; plăcut, aşa că arăta, departe, dezinvolt, şi se trezi privind fix la Tliurule, ceea ce nici nu era o idee bună, asa ca,

acoloₓ la acea floare — destul de sigur, presupunea el — până cand sosi în sfârşit timpul să întâlnească ochii extraordinari ai Lady Envy. — Da, a spus el târâtor, în cele din urmă văd asemănarea, desi ai fost învingătorul în războiul perfecţiunii. Nu cu mult, dar triumfător totuşi şi pentru^asta nu pot decât să aplaud şi să admir şi toate astea. În orice caz, rezident chiar şi în acest moment, pe navă, în port, este nimeni altul decât iubita ta soră, Spiţe![1]

'M-am gândit eu![1] Lady Envy se ridică brusc în picioare, tremurând m ea. . entuziasm?

Iskaral Pust a chicotit. „Da, mă joc la asta până când ei nu mai joacă si toate adevărurile sunt dezvăluite, pe măsură ce sensibilităţile sunt legănate înainte si înapoi, în timp ce şocul tună prin cosmos, în timp ce umbrele înseşi explodează în toata existenţa! Căci nu sunt eu Magul Umbrei? Oh, dar sunt, sunt! Apoi se apleacă în faţă cu o expresie de consternare gravidă. — Nu eşti încântata, Lady Envv? Să mă grăbesc să-i trimit invitaţia de a vizita aceasta

g

rădină minunată? Instruieste-mă ca slujitor tău, te rog! •rice îţi doreşti, voi face! Bineînţeles că nu voi face! Voi face ce timid/oricând vreau. Lasâ-o să gândească altfel – poate că îi va readuce o culoare pe faţă, poate că îi va potoli furtuna din ochii ei, poate ca va opri apa din acest jgheab să fiarbă – detaliu impresionant, apropo, acum, ce ar trebui

să spun în continuare?

Sordiko Qualm şi Lady Envy nu au ajuns niciodată la conversaţia lor în acea zi.

Cu ochi grăunţi şi epuizat, Cutter a plecat în căutarea unui loc unde să 'ia micul dejun. Odata ce i s-a umplut burta, se întorcea la Phoenix Inn şi se prăbuşi pe patul lui la etaj. Aceasta a fost măsura priceperii sale tactice şi chiar realizarea acestui lucru fusese o luptă. El ar fi ultimul om care să minimizeze varietatea extraordinară de căi pe care le-ar putea parcurge o viaţă şi au fost puţine binecuvântări pe care le-ar putea obţine din faptul că a fost timid să se împlinească cerc – din călătoria sa şi schimbările produse în el msuşi fii timid între Darujhistan'. vechi si acest loc nou – si totuşi, contrastul cu soarta pe care îl fuase pe Challice Vidikas îl lăsase amorţit, dezorientat şi să se simtă timid, pierdut.

Găsi o masă goală în restaurantul cu jumătate de curte, cu vedere la parcul Borthen, o locaţie scumpă care îi amintea că rămânea repede fără monede, şi aştepta ca unul dintre servere să-l ia la cunoştinţă. Personalul era Rhivi unul şi toţi, trei tinere îmbrăcate într-o manieră obscura, caracterizată de fuste lungi de pânză, striate de vopsea indigo, şi veste strâmte din piele neagră, fără nimic dedesubt. Părul lor era legat în împletituri^ înnodate, dezvăluind coji de scoici cusute

peste urechi. în timp ce această din urmă afectare era ciudată, cel mai evident efect nedorit a fost că de două ori unul dintre serveri a trecut pe lângă el şi nu a auzit încercările lui de a o aborda. S-a hotărât să scoată un picior data viitoare, apoi a fost şocat de un impuls atât de nemilos.

În cele din urmă, el a atras atenţia unuia dintre ei şi ea s-a apropiat. — O ceaşcă de ceai, te rog, şi orice ai servi la micul dejun.

Văzând ţinuta lui modestă, ea şi-a îndepărtat privirea şi a întrebat, pe un ton plictisit: „Mic dejun cu fructe sau micul dejun cu carne? Ouă? Pâine? Miere? Ce fel de ceai... avem douăzeci şi trei de soiuri.

S-a încruntat la ea. — Ei, tu decizi.

‘Scuzaţi-mă?[1]

— Ce ăi avut azi dimineaţă?

— Prăjituri, desigur. Ce am mereu.

— Îi serveşti pe cei de aici?

‘Desigur ca nu.[1]

— Ce fel de ceai ai băut?

‘Nu eu am. Am băut bere.

— Obiceiul Rhivi?

„Nu,” a răspuns ea, încă privind în altă parte, „este modul meu de a face faţă emoţiei zilei mele”.

— Doamne de jos, doar adu-mi ceva. Carne, pâine, miere. Nici gunoaie de lux cu ceaiul.

— Bine, se răsti ea, zburdându-se într-un val de fuste.

Cutter si-a strâns puntea nasului într-

un efort de a
alunga o durere de cap în creştere. Nu voia să se gândească la noaptea ce a trecut, clopoţelul după clopoţel petrecut în acel cimitir, stând pe banca aceea de piatră cu Challice prea aproape de el. Văzând, pe măsură ce lumina zorilor creştea, ceea ce îi făcuseră câţiva ani, liniile de oboseală din jurul ochilor ei, liniile care îi întreceau gura, maturitatea dezvăluită într-o greutate crescândă, curbele mai pronunţate decât fuseseră odată. Copilul pe care/îl cunoscuse era încă acolo, îsi spuse, sub toate acestea. În gestul ocazional, în indiciu de ras blând la un moment dat. Fără îndoială, ea vedea acelaşi lucru în el – straturile de duritate, vestigiile pierderii si durerii, reziduurile vieţii.

Nu era acelaşi oărbat. Nu era aceeaşi femeie. Cu toate acestea stătuseră de parcă s-ar fi cunoscut cândva. De parcă ar fi fost prieteni vechi. Oricare ar fi speranţe copilăreşti şi ambiţii zadarnice au stârnit spaţiul dmtre ei cu ani în urmă, ei au fost evitaţi cu îndemânare, chiar dacă curenţii lor s-au unit în ceva romantic, ceva ciudat de nostafgic.

Lumina plină de viaţă care creştea mereu în ochii ei fusese cea care îl tulburase cel mai mult pe Cut shy;ter, mai ales că el simţise propria lui plăcere de a răspunde – în amintirile înceţoşate cu care se jucaseră, în strălucirea care se ridica între ei pe acea bancă, care nu avea nicio legătură cu răsăritul soarelui.

Nu era nimic în regulă în toate astea. La urma urmei, era căsătorită. Era nobilă, dar nu, acel detaliu era lipsit de relevanţă, pentru că ceea ce propusese ea nu avea nimic de-a face cu chestiuni de cuviinţă, nu era în niciun fel menit să invite la examinarea publică/

Ea e plictisita. Ea vrea un amant. Ea vrea ceea ce ar fi putut avea., dar nu a luat. O a doua şansă, asta vrea ea.

Există chiar şi a doua şansă?

Asta ar fi. sordid. Josnic. Cum ar fi putut să se gândească la aşa ceva?

Poate că A'psalar a văzut prea bine. Am văzut direct în mine, la sufletul care era mai puţin decât arii trebuit să fie, la voinţa care era slabă. Np stau în faţa unei femei, nu-i aşa? ISfu, cad în braţele ei. îmi schimb'forma pentru a se potrivi fiecăreia, pentru a face lucrurile confortabile, de parcă potrivirea viselor lor ar fi singura cale pe care o cunosc în inimile lor

Poate că a avut dreptate să plece.

Asta a fost tot ceea ce şi-a dorit Challice? O diversiune amuzantă pentru a atenua grea vieţii ei confortabile? A recunoscut cu o oarecare suspiciune că lucrurile nu erau atât de simple. Fusese un curent mai întunecat, de parcă a- 1 lua însemna ceva timid; ceva mai mult pentru Challice. O dovadă a propriei ei descendenţe, poate. Propria ei cădere. Sau ceva timid; altceva, ceva şi mai pernicios.

Servitorul Rhivi îi adusese o oală cu

ceai, o farfurie cu pâine proaspătă, un borcan cu miere şi un bol cu fructe tăiate cubuleţe. Se uită acum la matricea de pe masa din faţa lui, încercând fără succes să-şi amintească momentul în'care sosise totul.

„Am nevoie de tine”, spusese ea, cuvintele trecând prin epuizarea lui, când cerul începu să-şi arate culoarea. — Crocus. Cutter. Orice nume vrei. Am ştiut din momentul în care te-am văzut. Am mers pe jos, aproape toată noaptea, doar mergând. Nu ştiam, dar cautam pe cineva. Viaţa mea a devenit o întrebare la care credeam că nimeni nu poate răspunde. Nu soţul meu, nici oricine. Şi apoi, acolo erai, stând în acest cimitir, ca o fantomă.

Oh, ştia despre fantome, despre felul în care puteau bântui una zi şi noapte. Felul în care au găsit locuri de ascunde în propriul suflet. Da, ştia despre fantome. ‘Challice-[1]

— M-ai iubit odată. Dar eram tânăr. Un prost. Acum, nu sunt nici tânăr, nici prost. De data asta, nu mă voi întoarce.

‘Soţul tău-[1]

— Nu-i pasă ce fac sau cu cine fac asta.

— Atunci de ce te-ai căsătorit cu el?

îşi întoarse privirea si a trecut ceva timp până să răspundă. „Când mi-a salvat viaţa, în noaptea aceea în grădina moşiei lui Simtal, a fost ca şi cum ar fi

deţinut atunci. Viaţă mea. A deţinut-o pentru că l-a salvat. Nu era singurul care credea asta, fie timid. La fel şi eu. Dintr-o data, parcă nu mai aveam de ales. El a stăpânit viitorul meu, să facă cu ce voia el.

'Tatăl tău-[1]

— Ar fi trebuit să mă sfătuiască? Ea a râs, dar a fost un râs amar. — N-ai văzut-o, dar am fost răsfăţată. Am fost dezastruoasă, Crokus. Poate a încercat, chiar nu-mi amintesc. Dar cred că a fost fericit să mă vadă plecând.

Nu, acesta nu era Callice pe care îl cunoscuse,

— Casa Vidikas deţine o anexă, o clădire mică lângă docuri. Este foarte timid; majoritatea nu este folosit niciodată. Există două niveluri. La etajul principal este doar un depozit, umplut cu resturile constructorului naval după ce a fost terminată barca de negustor. La nivelul superior este locul în care bărbatul a trăit în timp ce era sub contract. Am. . am văzut-o şi am o cheie.

L-am văzut? Se întrebă de ezitarea ei în ajcea recunoaştere. Dar nu pentru mult timp. A mai folosit-o. încă îl foloseşte. Pentru întâlniri la fel ca cea despre care vorbeşte acum. Challice, de ce te deranjezi cu mine?

La ezitarea lui, ea se aplecă mai aproape, cu o mână pe braţul lui. — Ne putem întâlni doar acolo, Crokus. A vorbi. Un loc unde putem vorbi despre orice, unde nu există nicio şansă să fim văzuţi.

Putem doar să vorbim.

Stia, desigur, bă un asemenea loc nu era pentru a vorbi.

Si, în seara asta, avea să o întâlnească acolo.

Ce era el-'Ow![1]

Serverul tocmai îl încătuşase într-o parte a capului. Uimit, se uită la ea.

— Dacă mă duc la toată treaba asta ca să-ţi fac un mic dejun al naibii, ai face bine să-l mănânci!

'îmi pare rău! Doar mă gandeam-[1]

„Este mai uşor când mesteci. Acum, nu mă obliga să mă întorc aici.

El o privi cu privirea în timp ce ea se îndepărta. *Dacă aş fi fost născuta nobilă*, *nu ar fi făcut asta niciodată. A* atras privirea unui bărbat care stătea la o masă din apropiere.

— înţeleg că ai un mod cu femeile.

— Hâh hah.

Evenimentele şi momentele pot oferi milă neaşteptată si, deşi ea nu ştia asta, o asemenea milă i-a fost acordată Scillarei în acel moment, pentru că ea nu se gândea la Cutter. în schimb, ea stătea lângă istoricul Malazan, Duiker, luptându-se cu instinctul de a-şi închide braţele în jurul lui şi astfel, într-o mică măsură, sa-i aline durerea tăcută. Tot ceea ce o ţinea, ştia ea, era teama că el nu-i va primi simpatia. Asta şi posibilitatea clară ca ea să-l fi citit greşit.

A trăi o viată grea însemna a face solid şi inexpugnabil în toate direcţiile,

până când nu mai rămâneau deschizături şi sufletul s-â ascuns în întuneric şi nimeni altcineva nu putea să-i audă ţipetele, balustrada faţă de nedreptate, întinderile sale lungi şi chinuitoare de tristeţe. Duritate fără duritate creată m interior.

Ea ştia bine că tristeţea nu era ceva ce putea fi vindecat. Nu a fost, de fapt, o eşec, nici un defect, nici o boală a spiritului. Tristeţea nu â fost niciodată lipsită de timiditate, fiule, şi a afirma că a marcat un fel de disfuncţie nu a făcut altceva decât să dovedească ignoranţa sau, mai rău, evaziunea laşă a celui care face afirmaţia. De parcă fericirea ar fi singurul mod legitim de a fi. De parcă cei care nu reuşesc ar trebui să fie închişi, făcuţi soporisti cu medicamente; ca şi cum cauzele timidităţii triste ar fi fost doar capcane şi' capcane în urcarea potrivită către o mulţumire fericită, lucruri care trebuie rotunjite sau depăşite, sau sări peste aripi de exaltare falsă.

Scillara ştia mai bine. Ea se confruntase destul de des cu propria ei tristeţe. Chiar şi când a descoperit primul ei mijloc de a scăpa de ea, în' durhang, ştia că o astfel de evadare era pur si simplu o fugă de sentimente care existau în mod legitim. Pur şi simplu nu putea să-şi permită nicio simpatie pentru astfel de sentimente, pentru că a face asta însemna să se predea adevărului lor.

Tristeţea aparţinea. La fel de drept ca

bucuria, dragostea' durerea şi frica. Toate condiţiile de a fi.

De prea multe ori oamenii au confundat tristetea celorlalţi cu autocompătimire şi, făcând astfel, au fost timizi, ş'i-au dezvăluit propria lor'duritate a spiritului şi mai mult decât puţină răutate.

Taberna mirosea a sânge, rahat, pipi şi vărsături. Blend îşi revenea în dormitorul ei de la etaj, la fel de aproape de moarte cum fusese vreodată, dar ce era mai rău trecuse, acum. Barathol şi Chaur coborîseră în pivniţele de dedesubt pentru a'-i ajuta pe Picker si Antsy să îngroape cadavrele camarazilor lor. Durerea fierarului la moartea noului său prieten, Mallet, a fost prea crudă pentru ca Scillara să o înfrunte – el nu era în niciun caz un bărbat dur şi acest lucru a zdruncinat adunarea ei fragilă de credinţe, pentru că ar fi trebuit să fie. Cu toate acestea, nu văzuse ea aceeaşi vulnerabilitate fără suflare când se chinuise să-l readucă la viaţă pe Chaur după ce uriaşul nebun se înecase?

‘El este. .' Duiker începu, apoi se încruntă: — Un om remarcabil, cred.

Scillara clipi. — Cine?

Istoricul clatină din cap, nedorind să-i întâlnească ochii. — Ar trebui să mă îmbăt.

— Nu funcţionează niciodată, spuse ea.

'Ştiu.[1]

Au rămas din nou tăcuţi, clipele s-au

întins.

Tocmai ne-am împiedicat de aceşti oameni. Un concurs nebun la un restaurant. Tocmai am început să-i cunoaştem, să-i preţuim pe ñecare dintre ei.

Mallet a fost un vindecător. Un arzător de poduri. În ochii lui arsă un fel de auto-recriminare, o vâlvă de vinovăţie. Un vindecător torturat de ceva ce nu putea vindecă. O listă de eşecuri transformate în eşecuri. Cu toate acestea, fusese' un om blând. Acea voce blândă, ciudat de înaltă, pe care nu o vor mai auzi niciodată.

Pentru el, Barathol plânsese.

Bluepearl a fost un mag. Amuzant de stângaci, cu ochii mari, care cu greu se potrivea prin tot ceea ce trecuse, pentru că şi el fusese un Arzător de Bridge. Antsy bătuse peste cadavrul bărbatului, un sergent îmbrăcând un soldat atât de incompetent încât să fie mort. Antsy fusese ofensată, indignată, chiar dacă angoasa strălucea în ochii lui albaştri strălucitori. [1] *Ai naibii de prost!* [1] mârâise el. Nenorocit de *nefolositor, timid iotic!* Când făcuse să lovească cadavrul, Picker îl trase brusc înapoi, aproape de pe picioare, iar Antsy se trântise să trântească vârful unei cizme în scândurile tejghelei.

Păreau mai bătrâni acum. Picker, Antsy. Slăbiţi şi cu ochii roşii, umerii căzuţi, fără să se obosească' să îşi clătească sângele uscat dé pe feţe, mâini

şi antebraţe.

Numai Duiker părea neschimbat, 'de parca aceste ultime morţi ar fi fost puţin mai mult decât cmeva care se usa într-un'râu larg şi adânc. Tristeţea lui a fost un lucru absolut şi nu a venit niciodată să ia aer. Voia să-l ia în braţe si să treacă *viaţa* înapoi în el. Cu toate acestea, nu ar'fi făcut asta, pentru că ştia că un astfel de gest va fi unul egoist, servind doar propriile nevoi. La fel de mult, poate, cat impulsul ei iniţial de a-l îmbrăţişa cu simpatie.

Pentru că şi ea avea chef să plângă. Pentru că l-a târât pe istoric în o'ras, departe de ceea ce se întâmplase aici noaptea trecută. Pentru că i-a salvat viaţa.

Când sosiseră prima dată înapoi; când văzuseră cadavrele pe stradă; când intraseră înăuntru pentru a privi măcelul, Duiker îi aruncase o singură privire şi, prin aceea, citise clar gândul din spatele lui. *Vezi de ce 'm-ai luat?* Un gând la fel de departe de sentimentul de recunoştinţă, încât ar putea fi la fel de bine pe alt tărâm.

Adevărul era evident. Ar fi fost mai degrabă aici. Mai bine ar fi murit aseară. în schimb, căţeaua care era, Scillara îi refuzase eliberarea. în schimb, îl lăsase în această viaţă tristă care nu avea să se termine. Privirea aceea fusese mai dură, mai usturătoare decât o palmă sălbatică pe faţă.

Ar fi trebuit să coboare mai jos. Ar

trebui să stea acolo în pivniţa aceea îngustă şi înghesuită, ţinându-l de mână pe Chaur, âscultându-i pe toţi mtristati, fiecare în felul sau. blestemele lui Antsy. Picker lângă el, atât de aproape încât să se sprijine de el, dar altfel lipsit de expresie dincolo de sumbra privirea ei vitată. Barathol şi barba lui sclipitoare, timidă, ochii lui umflaţi, muşchii înnodaţi care îi distrugeau sprânceana.

Uşa se deschise brusc, trimiţând un fulger de lumină prin praful suspendat şi intră bardul cu părul cărunt.

Ea şi Duiker l-au privit când bărbatul închidea uşa în urma lui şi punea la loc bara solidă de fier în fantele ei – cum a ajuns să aibă acea bară în mâini era un mister, dar nici Scillara, nici istoricul nu au comentat.

Bărbatul se apropie, iar ea văzu că nici el nu se deranjase să-şi schimbe hainele, purtând sângele vechi cu aceeaşi indiferenţă pe care o văzuse la ceilalţi.

Au fost o jumătate de duzină de cadavre, poate mai multe, pe scenă. O observaţie trecătoare de la Blend l-a implicat pe bard în acel măcel, dar Scillara a avut probleme să se sfiească de asta. Omuî ăsta era slăbit, bătrân. Cu toate acestea, ochii ei s-au îngustat la stropi de sânge de pe cămaşa lui.

S-a aşezat în faţa lor, a întâlnit ochii lui Duiker şi a spus: „Orice s-au hotărât să facă, istorice, mă pot contă pe mine”.

— Deci au încercat şi pentru tine,

spuse Scillara.

Îi întâlni privirea. — Scillara, i-au atacat pe toţi cei din cameră. Au ucis în timide;nocenţi.

— Nu cred că vor face nimic, spuse Duiker, decât să vândă şi să plece.

— Ah, spuse bardul, apoi oftă. 'Nu conteaza. în niciun caz, nu voi n complet pe cont propriu.

'Ce vrei să spui?'

— Am sunat într-o veche favoare, istorice. În mod normal, nu sunt unul în care să mă implic... lucruri.'

— Dar eşti supărat, observă Scillara, recunoscând în cele din urmă planeitatea ciudată din ochii bătrânului, planeitatea care a apărut înainte – *înainte de uciderea la rece. Poetul ăsta chiar are gheare. Şi acum mă uit la el, nu e atât de bătrân pe cât credeam.*

'Eu sunt da.[1]

De jos s-a auzit un *trosnet aşchiat*, urmat de strigăte de surpriză. Toţi trei de la masă se ridicară repede. Duiker conducând drumul, alergară spre bucătărie, apoi coborî scările înguste până la pivniţă. Lumina torţelor clătina în capătul îndepărtat al depozitului alungit, aruncând umbre sălbatice asupra unei scene bizare. Lichid înţepător stropeşte pe podeaua de pământ, părând reticent să se scurgă, şi mtr-o jumătate de cerc stateau cei doi Malazani, Barathof şi Chaur, toţi în faţa unui perete lateral unde se fărâmase îm butoi mare.

Antsv, a bănuit Scillara, tocmai îl

bătuse cu piciorul.

Deschizând-o, într-o cascadă de suc de murătură, dezvăluindu-le tuturor obiectul pe care lichidul îl conşervase atât de perfect.

îndoit cu genunchii sub bărbie, cu braţele înfăşurate în jurul tibiei.

Purtând încă o mască pe care patru barbe liniare, verticale, marcau un rând peste frunte.

Bardul mormăi. — Ma întrebam deseori, spuse el pe sub răsuflarea, unde au ajuns cei vechi.

Fluidele se scurgeau acum în podea, de-a lungul marginilor movilelor proaspăt săpate.

O sută de pietre, o săritură de valuri, oraşul în viaţa lui care este o viaţă care este nenumărate vieţi. A ignora înseamnă a nega fraternitatea, fraternitatea, comunitatea care, dacă ar fi eliberată, ar face lumea un loc mai puţin crud, mai puţin vicios. Dar cine are timp pentru asta? Grăbeşte-te în acest fel, plonjează-te aşa, evade-te de orice ochi, nu permite recunoaşterea niciunúia dintre feţele care trec pe lângă. Dansul trepidaţiei este atât de obositor.

Ţineţi această privire, dacă îndrăzniţi, în urmărirea acestor Valuri tremurătoare, vieţile, *vieţile!* Vezi Stormy Menackis, lucrat cu recriminaré, sălbatic de vinovăţie. Doarme prost sau deloc (cine ar risca să se uite noaptea în dormitorul ei întunecat, de teamă să nu vadă

strălucirea ochilor holbaţi?). Ea tremură, cu nervii ca şiruri de focA în timp ce bietul Murillio stă deoparte, disperat să o mângâie, să deschidă cu forţa tot ce se închisese acum între ei.

Iar în curte o mulţime de tineri sălbatici nesupravegheaţi au bătut cu săbii de lemn şi este un miracol că nimeni nu si-a pierdut încă un ochi sau a căzut pe pavaj cu o trahee zdrobită.

în timp ce, într-o cameră de lucru nu prea îndepărtată, Tiserra sta la roata olarului şi se uită în spaţiu, în timp ce bulgărea de lut se învârte şi'se roteşte în ritmul piciorului ei care pompează – lovită îngheţată' şocată de realizarea uluitoare a adâncimii absolute a dragostea ei pentru soţul ei. O iubire atât de înverşunată mcât este îngrozită, înţelegând în sfârşit gradul de vulnerabilitate.

Simţul este o' mmune. Este delicios şi terifiant. Este *extatic*.'

Zâmbeşte cu ea. Oh, zâmbeşte cu ea!

în timp ce chiar în ' acest moment, obiectul devotamentului lui Tiserra pătrunde în curtea moşiei Varada, noul său loc de muncă. Mintea lui, care fusese calmă în timpul mersului său de acasă, acum se agită de o nelinişte slabă. I-a trimis acasă pe Scorch şi pe Leff şi stătuse la poartă, uitându-i cum se poticnesc ca strigoii, iar asta îl făcuse să se gândească la momentele de cel mai mare pericol – chiar mainte ca zorii să fie

momentul să lovească, dacă cineva intenţiona o asemenea violenţă – dar cine s-ar deranja? Ce făcea oricum această misterioasă Lady Varada?

Un loc în Consiliu, adevărat, dar a fost acesta un motiv suficient pentru asasinat? Şi de ce se gândea la astfel de lucruri? Au existat zvonuri – răspândite de la taraba brutarului beat – că noaptea care tocmai trecut ar fi trebuit să aparţină Breslei Asasinilor, dar s-ar fi încrustat pentru ucigaşii angajaţi şi oh, nu-i aşa că era timid, regretabil? Un moment de reculegere apoi trec găluştele, dacă vă rog.

Acum s-a oprit în curte, văzându-i pe cei mai noi angajaţi, cu sarcinile sale ciudate, cu trecutul lor dubios si cu potenţial motivaţii alarmante. Reunit, da, cu castelanul, cu infamul Studious Lock. Madrun şi Lazan Door aruncau cu degetele împotriva peretelui compus din dreapta lui. Din

¥

unct de vedere tehnic, schimbarea lor se terminase, deşi orvald Nom bănuia că acest joc al lor se desfăşura de ceva vreme. Un alt cuvânt de avertizare pentru ei?'Nu, spiritul lui timid; deja se prăbuşeşte, aşa cum obişnuiau sa facă atunci când se trezea cu sentimentul că ceva i se trage peste el, că era înşelat – aşa cum obişnuia să spună mama lui când se ţinea cu un picior, tânărul Torvald la podea şi se uită la el în'timp ce el se zvârcoli şi se bate (în mare parte un act, desigur; cântărea cam la fel de mult

ca un câine de pază, fără muşcătură). Am îngăduit, dragă băiat, şi când voi ajunge la fundul lucrurilor şi toate necazurile sunt pe masă, cfe ce, pe cine voi găsi ascuns în dulap?

Dulcea lui mama nu a stăpânit niciodată metafora extinsă, binecuvântaţi-o.

Dintr-o dată, prea descurajat ca să-şi anunţe sosirea, Torvald Nom se îndreptă spre biroul său, dornic să se caţere peste birou şi sa se planteze pe scaun, unde putea moşteni până la sunetul soneriei de prânz. Cel puţin bucătarii pe care îi angajase le cunoşteau treaba.

Lasă-l acolo, acum, şi călăreşte o ultimă undă, dincolo de oraş, spre vest, de-â lungul lacului, până la o groapă prăfuită şi plină de fum, unde cei mai puţin privilegiaţi au muncit prin viaţa lor scurtă pentru a ţine creaturi precum Gorlas Vidikas şi Humble Measure la nivelul de confort şi dreptul pe care îl considerau drept. Şi, pentru a fi corect, ei au muncit şi ei pentru a contribui la sentimentul general de civilizaţie, bare se măsoară în mod normal prin mijloacele tehnice, un sentiment de progres şi noţiunea de stabilitate structurală, puţin din care lucrătorii menţionaţi ar putea experimenta ei înşişi, cu excepţia indirectă.'

Copilul Harllo â fost biciuit de zece ori pentru că este locuri m care nu ar fi trebuit să fie, iar această pedeapsă a fost suficient de aprigă încât să-l lase prostrat,

întins pe burtă pe patuţ, cu unguente groase care se topeau încet în rănile de pe spate.

Bainisk primise un bici la umărul stâng, ceea ce avea ca rezultat a treia astfel de cicatrice pentru neglijarea responsabilităţilor sale de supraveghetor în Chuffs, iar acum a venit' să stea lângă Harllo, studiindu-şi tânărul comandant într-o tăcere care se întinse.

Până când, în cele din urmă, Harllo a spus: „îmi pare rău, Bainisk...”

‘Nu-ţi fă griji. Vreau doar să ştiu ce ai de gând. Nu credeam că vei păstra secrete faţă de mine, chiar nu am făcut-o. Venaz spune „Ţi-am spus''. Spune că nu eşti bun, Mole, şi că ar trebui să te împing la echipajele de dragă.

Tinerii nu au trăit mult în echipajele de dragă, — venaz vrea să fie din nou cea mai bună aluniţă a ta.

— Ştiu asta, doar că el a crescut prea mare.

„Oamenii ca el nu le plac niciodată oameni ca mine”, a
spus Harllo. Acesta nu a fost un scâncet, ci doar o observaţie.

— Pentru că eşti mai deştep
şi a
fi mai
în
vârstă nu înseamnă' nimic, înseamnă că e
chiar şi mai
rău,
pentru că în mintea ta deja ai trecut de el, de noi toţi, poate. Ascultă, Harllo, i-am

mai văzut pe unii ca tine, intrând, trecând. Sunt bătuti, bătuţi proşti. Sau ajung să fie ucişi. Poate că încearcă să fugă, poate că se opun senior de groapă pentru ceva. Inteligenţa ta este ceea ce te Va ruina, înţelegi?

— Da, Bainisk. îmi pare rau.[1]

— De ce te-ai strecuratJnapoi în tuneluri?

Putea să-i spună totul. în acest moment, mi s-a părut că este corect de făcut. Dar Harllo nu mai avea încredere în asemenea sentimente. Explicarea a fost periculos. Le-ar putea pune pe toţi în şi mai multe probleme.

— Cărai oase, spuse Bainisk. — Oasele alea sunt blestemate.

'De ce?'

— Pur şi simplu sunt.

— Dar de ce, Bainisk?

— Pentru că au fost găsite acolo unde nu aparţin oase, de aceea. Atât de jos, este imposibil ca cineva să le îngroape – şi, în plus, cine ar îngropa animalele moarte? Nu, acele oase, sunt de la demoni care trăiesc în stâncă si în întuneric. Chiar jos cu rădăcinile pământului. Nu fe atingi, Harllo, şi nu încerci niciodată să le pui înapoi.

Deci asta era ceea ce Bainisk bănuia că face, atunci? 'Am fost. . Mi-a fost frică”, a spus Harllo. — Parcă deranjam morminte sau ceva de genul asta. Şi de aceea au fost atât de multe accidente în ultima vreme/..

„Accidentele se datorează faptului că

noul şef ne împinge prea tare, în tunelurile cu tavanele crăpate şi aerul urat – genul de aer care te face să vezi lucruri care nu sunt reale”.

— Cred că poate asta mi s-a întâmplat.

— Poate, dar, iar el se ridică, nu cred.

A plecat atunci.^ Mâine, Harllo era de aşteptat să se întoarcă la muncă. Îi era frică de asta, din moment ce îl durea spatele atât de mult, dar ar fi făcut-o, pentru că i-ar fi uşurat lucrurile pentru Bainisk, care fusese pedepsit când nu ar fi trebuit. Harllo ar lucra foarte mult, indiferent de durere şi tot; ar munci foarte mult, aşa că Bainisk i-ar plăcea din nou.

Pentru că, în acest loc, fără să te placă nimeni, nu prea avegL rost să mergi.

întins pe burtă, proaspăt într-un alt an de viaţă, Harllo a simtit că nicio undă nu-l ajunge din lumea exterioară. în schimb, se simţea singur. Poate că jrierduse un prieten pentru totdeauna şi asta i se părea rau. Poate că singurul lui prieten era un schelet uriaş din adâncurile minelor, care ar fi putut să plece cu picioare noi, să fi dispărut în întuneric şi tot ce trebuia să-şi amintească Harllo de el era o mână de unelte ascunse sub' patuţul lui.

Pentru un copil, gândirea la viitor a fost un lucru dificil, deoarece majoritatea gândurilor despre viitor se construiau pe

amintiri ale trecutului, fie în continuare, fie servind drept contrast, iar un copil deţinea puţine amintiri din trecutul său. Lumea era într-a'devăr timidă; îndreptată înainte şi înapoi. Măsuraţi-l de la degetele de la picioare până în vârful capului, ciufuliţi mopul de păr în trecere şi, când nimic altceva nu este posibil, speraţi la ce este mai bun.

în strălucirea slabă de fosfor care strică stânca, un T'lan Imass se ridică în picioare şi se ridică ca cineva care uitase cum să meargă. Fe shy;inurs groşi şi curbat ale emlavei l-au fortat să se aplece pe jumatate, de parcă ar fi fost pe cale să-l lanseze timid înainte, şi mingea crestă a oasefor lungi, unde se odihnea în priza fiecărui şold. , scotea sunete de măcinat în timp ce se lupta pentru echilibru.

Vrăjitorie necunoscută, asta. Observase cum ţesutul de legătura se reîmpletise, îa început, slab la aceste oase extraterestre şi aiunsese să înţeleagă că astfel de cozi de timide erau uri fel de îngâmfare. Ritualul a forţat animaţia cu puţină subtilitate şi orice ajustări fizice au avut loc s-âu desfăşurat într-un ritm de melc, deşi incompletitudinea lor actuală părea să nu aibă niciun efect asupra capacităţii lui de a-şi aşeza greutatea pe aceste noi picioare, chiar şi' de a le muta în primul său pas zguduitor, apoi al doilea lui.'

Sunetele de măcinare aveau să se

estompeze în timp, bănuia el, pe măsură ce mingea şi priza erau uzate într-un chibrit, deşi bănuia că nu va sta niciodată la fel de drept ca odinioară.'

Nu conteaza. Dev'ad Anan Toi a fost din nou mobil. Şi în timp ce stătea în picioare, un val de amintiri s-a ridicat în el într-un val întunecat.

Ducând la acel ultim moment, cu Tiranul Jaghut, Raest, stând în faţa lui, buzduganul mânjit de sânge într-o mână, în timp ce Dev'ad se zvârcolea pe podeaua de piatră, picioarele zdrobite pentru totdeauna.

Nu, nu fusese aruncat dintr-o corvadă. Uneori, era necesar să minţi.

Se întrebă dacă armele pe care le făcuse, cu atâta vreme în urmă, mai rămâneau ascunse în locul lor secret. Nu departe. După o clipă, T'lan Imass porni. Picioarele zgârâind, întregul corp înclinându-se dintr-o parte în alta.

Chipul neomenesc al lui Raest se răsuci indignat. Revoltat. Sclavii au fost întotdeauna sclavi. Nimeni nu se putea ridica să-l provoace pe stăpân. Nimeni nu putea îndrăzni să pună la cale caderea stăpânului, nimeni nu putea să se apropie atât de aproape ca Dev'ad. Da, un ultraj, o crimă împotriva legilor naturii însăşi.

— Te rup, T'lan. Te las aici, în această groapă de întuneric etern. A muri. A putrezi. Nimeni nu va sti un cuvânt despre ambiţia ta nebună. Toată cunoaşterea despre tine va dispărea, va dispărea. Nimic din voi nu va rămâne. Să

stii asta, dacă aş putea să te ţin în viaţă aici jos pentru totdeauna,^aş face – şi nici măcar acea tortura nu ar fi suficientă. În indiferenta mea forţată, T'lan, stă mila.

Vedeţi-mă acum. Ţi-am supravieţuit, Raest. Şi acolo, vechi prietene, zace mila mea .

A venit în locul secret, o crăpătură adâncă în zid, în care a ajuns. Mâna i s-a închis în jurul unei lame grele şi ondulate, iar Dev'ad a târât arma arară.

T'lanul cunoştea piatra, piatra care era apă şi apa care era piatră. Fii timid, tânji de Jaghut.

A ridicat sabia pe care o făcuse cu nenumărate mii de ani în urmă. Da, avea forma de silex, crestele înconjurând fiecare fulg lovit de pe margine, modulaţiile ondulate ale descuamărh paralele şi flutele gemene care se întindeau pe fiecare parte a unei coloane dorsale ondulate. Baza coarnelor care forma prinderea era acum mineralizată, o greutate cât mai reconfortantă şi plăcută.

Forma de silex într-adevăr. Şi totuşi, această sabie era făcută din fier, călită în focurile sfinte ale lui Tellann. Ineficientă la rugină, la putrezire, uriaşa armă era nuanţa primei nopţi, cerul albastru adânc odată ce lumina finală'a soarelui înecat se stingea. În momentul naşterii stelelor, da, asta^era culoarea acestei lame.

îl sprijini de perete şi întinse din nou mâna în crăpătură, scoţând un cuţit' asortat – puternic ca o sabie scurtă. Tecile de piele putreziseră de mult în

praf, dar avea să facă altele noi m curând.

Tiranul de odinioară dispăruse. Aşadar, undeva aprQape, aştepta un tron gol.

În aşteptarea lui Dev ad Anan Toi. Care fusese cândva infirm, dar nu mai era infirm.

Ridică ambele arme sus, pumnalul în mâna dreaptă şi sabia în stânga. Slashuri din prima noapte, în momentul naşterii stelelor. Fier în formă de piatră, fier în formă de piatră care este apă şi apă care este piatră şi piatră care este fier. Tirania Jaghiit în mâinile unui T'lan Imass.

Zeii sunt prosti, vai, în a crede că fiecare piesă din joc este cunoscuta. Că regulile sunt fixate şi acceptate de toţi; că fiecare pariu este numărat şi marcat, expus şi străluceşte pe masă. Zeii îşi întind căile perfecte către tronurile perfecte, fiecare reprezentând puterea perfectă.

Zeii sunt prosti pentru că nu le trece niciodată prin minte că nu toată lumea foloseşte cărări.

CAPITOLUL 14

Sub scutul stricat al cerului
Bărbatul stă într-o sa neagră
deasupra unui cal negru Părul lui
lung şi cărunt se întindea în jurul
cârmei de
ñer
Neştiind nimic despre cum a ajuns să

fíe aici
Numai că acolo unde a ajuns el nu este nicăieri
Si unde trebuie să meargă este probabil aproape
Barba lui este de culoarea zăpezii murdare
Ochii lui sunt ochi care nu se vor dezgheţa niciodată
Sub el calul nu respiră
Nici omul şi vântul nu geme în gol
De-a lungul adânciturii zgomotului său ruginit
Si estejprea mult să treci la abordare
De călăreţi unul din dreapta luialtul din stânga lui
Pe caii morţi cu ochii goali ei ţin frâu
Taci cu o stranie familiaritate'
Flancând uşor comanda lui naturală
Sub aceste'trei pământul este lipsit de viaţă Si în interiorul necărei cenuşă este agitată în murdărie De amintiri sumbre care alunecă strecurându-se spre regret
Dar totul a trecut şi caii nu se mişcă
Si aşa se uită în dreapta cu fălcile strânse La privirea cu un singur ochi pe care o ştia cândva, deşi nu bine
Răspunzând zâmbetului ironic cu nevoie bruscă Aşa că întreabă:
„Aşteaptă, caporale?”
— Moştenit şi liber pe câmpia moartă, sergent,
Si nu asta ai vrut?
Pentru asta, nu poate decât să ridice din umeri şi să-l privească pe celălalt
— Văd hainele dumneavoastră şi

vă cunosc, domnule> dar nu văd.

Barba neagră şi faţa întunecată, o sprânceană ca bazaltul crăpat

Un bărbat greoi în armură în care

puţini puteau rezista Şi întâmpină

respectul cu o grimasă

— Atunci ştii, dacă vrei,

Brukhalian al Săbiilor Gri.

Sub aceste trei tunete călăreşte

pământul nedovedit

Nimic brusc, decât să crească ca o inimă care se trezeşte

Şi ecourile se rostogolesc de pe scutul de deasupra capului

Pe măsură ce fierul reverberează încărcătura a ceea ce trebuie să fie

— Deci încă o dată, Bridgeburners mărşăluiesc spre război.

La care Brukhalian adaugă: „Prea săbiile gri care au căzut

Şi acesta pe care îl numeşti caporal a renăscut doar pentru a muri,

O punte nouă făcută între tine si mine, bunule domnule.

Ei se întorc apoi pe monturile for care nu respiră

Pentru a trece în revistă rândurile aranjate în masă granuloasă pe câmpie

Mai departe spre război de unde şi ce fuseseră odată

Când tot ce se ştia este tot ce se ştie din nou

Iar în acest loc nu înfloreşte niciodată erica

Sângele care trebuie vărsat nu se revarsă şi nu curge niciodată

Iskar Jarak, Pasărea care fură, stă călare pe un cal negru

Şi pare să

comandă

încă o

dată

Sabie şi

scut,

Fisherkel

Tath

Fericirea pe o plajă de nisip încălzită de soare, pe o insulă îndepărtată, se dovedeşte plictisitoare pentru sufletele obişnuite cu stimularea şi entuziasmul. Cu cât insula este mai mică, cu atât scenă se stinge mai repede. Aşa că a concluzionat Gruntle după ce şi-a încheiat al treizecilea cerc în jurul marginii albe a ţărmului, trecându- se fascinat de propriile sale urme, mai ales când a sosit un nou set pentru a-şi urmări calea. Oricât de nesimţit şi plictisitor devenise' trecu o clipă până când îi trecu'prin minte să se oprească şi să se întoarcă, să-l vadă pe cel care îl

urmărea acum.

Maestrul Quell transpira, gâfâia, se lupta prin nisipul moale, în timp ce probabil timid lupta toata viaţa, câte un pas şuierător. Era ars de soare pe o parte a corpului, pe raţă şi pe gât, antebraţul, glezna şi piciorul dezgofit, rezultatul adormirii într-o poziţie neînteleaptă. Că îl urmărea pe Gruntle de ceva timp éra clar, deoarece urmele lui completau o întreagă circumlocuţie, lăsându-l pe Gruntle să se întrebe de ce bărbatul nu strigase pur şi simplu să-i capteze atenţia. într-adevăr, dacă Gruntle nu âr fi observat de unul singur noua potecă, ar fi putut foarte bine să ocolească toată ziua, unul urmărind, celălalt pur şi simplu mergând într-un ritm pe care urmăritorul nu-l putea atinge.

— Un simplu strigăt, spuse el în timp ce bărbatul se apropia.

„Nu am vrut, uh, să atrag atenţia excesivă asupra noastră.”

— Nu suni bine.

'Eu am nevoie să fac pipi.'

'Apoi-'

'Nu pot. Ei bine, pot, dar intermitent. În general, când nu mă gândesc la asta.

'Ah. Un vindecător ar putea...

'Da da stiu. Nu-ţi fă griji. Asculta-'

— Stăpâne Quell, spuse Gruntle, acesta nu a fost modalitatea de a evita atenţia excesivă – toţi ceilalţi stau chiar acolo, la umbra trăsurii şi ne urmăresc de ceva vreme. Eu, cel puţin. Ei bine, fraţii Bole îmi fac semn cu fiecare pasă pe care

o fac.

Amândoi s-au uitat în sus şi, desigur, Jula şi Amby i-au făcut cu mâna.

Maestrul Quell şi-a frecat faţa bicoloră, roşie şi păstoasă. — Am nevoie de o escortă. '

'Pentru ce? Spre ce?'

— înapoi pe tărâmul morţilor. Nu, nu în trăsură. Doar tu şi cu mine, Gruntle. Trebuie să-mi dau seama ce se întâmplă. Trebuie doar, ăă, să intrăm. O privire rapidă în jur, apoi înapoi.

'Si apoi?'

Sprâncenele lui Quell se ridică. 'Apoi? Ei bine, ne reluăm călătoria, desigur.

— Vrei să te escortez în tărâmul lui Hood, ca ce, bodyguard?

Barbatul s-a încreţit uşor. „Acordul de acţionar pe care l-aţi încheiat cu Breasla include sarcini discreţionare, aşa cum sunt atribuite de Pilot."

Gruntle a ridicat din umeri. — Mă întrebam, maestru Quell, la ce ar putea fi de folos, având în vedere că tărâmul este inundat de mase turbite de cadavre mizerabile.

— Am spus că mergem în linişte!

— L-am putea întreba pe pasagerul pe care l-am luat acolo.

'Ce? Oh, mai este aici?

— Sub palmieri.

— Sub ei? Doar un mort ar putea fi atât de prost. Bine, să vedem ce putem afla, dar mai trebuie să văd unele lucruri pentru mine.

Restul echipajului, împreună cu

Mappo, i-au privit mergând spre palmierii gemeni, trecând în umbra lor pentru a sta – nervos – în faţa strigoilor slăbit, cu strigoi timizi, care strângeau nucile de cocos în piramide ca un timizi catapultei; ţie. Chiar şi în timp ce lucra, fără să-şi ţină seama de noii' săi oaspeţi, o altă nucă a bătut puternic pe nisipul din apropiere, făcându-i pe Gruntle şi Quell să tresară.

— Tu, spuse Quell.

Faţa îngrozitoarş se uită în sus cu ochii micşoraţi. 'Îţi plac astea? Modele. îmi plac modelele.

— Mă bucur pentru tine, mormăi Quell. — De cât timp eşti mort?

— Cât durează o rădăcină pivotantă?

'Ce? Ei bine, arată-mi-o şi voi ghici.

— Are de trei ori lungimea tulpinii de deasupra pământului. în arbustul baraka, oricum. Se menţine raportul pentru alte plante? Ar trebui să aflăm?

'Nu. Mai târziu, vreau să spun. Uite, ai mărşăluit cu toţi ceilalţi din tărâmul lui Hood. De ce? Unde mergeaţi cu toţii?' Sau provin de la? Hood însuşi a fost cel care' te-a supus timid? Le porunceşte acum tuturor morţilor?

— Hood nu comandă niciodată.

— Aşa am crezut, dar...

— Dar acum a făcut-o.

Quell făcu ochii mari. 'El are?'

„Cât de lat este cerul? Cât de adânc este oceanul? Mă gândesc la aceste lucruri, tot timpul.

Gruntle l-a observat pe Stăpân căscată, ca un peşte pe plajă, şi asa a întrebat: „Cum te numea când erai m viaţă, domnule?'*.

'Numele meu? nu-mi amintesc. Fiind în viaţă, vreau să spun. Dar trebuie să fi fost, odată. Numele meu este Cartograf.

— Asta sună mai degrabă ca o profesie.

Cadavrul şi-a zgâriat fruntea, fulgi de piele fluturând în jos. — Da. O coincidenţă extraordinară. La ce se gândeau părinţii mei?

— Poate că nu eşti decât confuz. Poate că ai fost cartograf, instruit în realizarea de hărţi şi altele.

— Atunci a fost înţelept că m-au'numit aşa, nu-i aşa? Părinţi inteligenţi.

— Ce a poruncit Hood despre tine, cartograf?

„Ei bine, el a spus „Vino” şi nimic mai mult. Nu a fost o comandă care să creeze confuzie sau argumente cu privire la interpretare. O comandă simplă. Chiar şi câinii înţeleg asta, cred. Câini şi rechini. Am găsit şaptesprezece specii de crustacee pe' această plajă. Dovada ca lumea este rotundă.

O altă nucă bătută în nisip.

— Ne tulburăm aceasta insulă cu prezenţa noastră, spuse cartograful. Copacii sunt atât de furioşi încât încearcă să ne omoare. Desigur, sunt deja mort. S'-a urcat în picioare, bucăţi căzând ici şi colo, şi a spălat nisipul şi pielea de pe mâini. ‘Putem pleca acum?'[1]

— Da, spuse maestrul Quell, deşi ochii îi erau încă puţin sălbatici. „Ne întoarcem pe tărâmul lui Hood şi suntem bucuroşi să te luăm cu noi .

— Oh, nu, nu mă întorc acolo. Nu este timpul.

— Da, este şi da, eşti, spuse maestrul Quell.

— Nu, nu este şi nu, nu sunt. Hood a dat o a doua comandă, una doar pentru mine. El a spus „Du-te" şi aşa am făcut. Nu e timpul. Până nu va fi, rămân cu tine.

— Toţi cei care merg cu trăsura, spuse Quell mârâind, trebuie sa lucreze pentru acest privilegiu.

— Da, şi am început. Şi făcu un semn spre piramidele de nucă de cocos. — Aveţi'plase strânse pe părţile laterale ale vagonului, probabil pentru a ţine oamenii la bord. Dacă trebuie să traversăm apa, atunci ar trebui să plasăm aceste nuci în interiorul menţionat. Ca dispozitive de plutire, în cazul în care cineva este spălat peste bord. Făcu o mişcare grea de timiditate cu braţele sale slăbite. — Cu o linie ataşată pentru recuperare.'

'— S-ar putea să funcţioneze, spuse Gruntle.

— Zei de jos, mormăi maestrul Quell. — Bine, nu mă cert cu un mort. Gruntle, trage-ţi armele. Acum mergem.

— Armele mele?

'Doar în cazul în care. Şi acum, nu mai vorbim!

Quell a modelat un portal în lăcaşul

lui Hood, care nu era decât o felie subţire şi alungită^ ca o despărţire de perdele, din care ieşea o suflare rece şi neînsufleţită, aruncând timid nisipul în aer. Cu ochii usturaţi, Gruntle se uită înapoi chiar înainte de a-l urma timid pe mag în chirie. Şi le-am văzut pe Amby şi pe Jula cu mâna.

Au ieşit pe vârful unui deal, unul dintr-o coloană lungă de dealuri, fiecare atât de asemănător cu celălalt, încât ar putea avea tumule enorme, deşi de ce ar fi acolo tumule în tărâmul morţii Gruntle nu şi-a putut imagina.

În valea dinaintea lor, bazinul larg era un râu solid de figuri cenuşii, zeci de mii în marş. Fanioane zdrenţuite atârnau de' standarde, parcă nu erau impermeabile la vântul gemetat. Armele sclipeau în fulgerări stinse.

— zei de jos, mormăi Quell. — El adună întreaga gazdă.

— Aşa arată, a încuviinţat Gruntle, simţindu-se ca un idiot cu scranelele în mâini.' Le-a strecurat înapoi în teaca sub mâner. — Ne coborâm?

‘Prefer să nu.[1]

‘Bun. Ai văzut destul? Putem merge acum, maestru Quell?

— Uite, se apropie un călăreţ.

Calul era în mod evident la fel de mort ca şi omul care îl călărea, slăbit şi ofilit, mai timid acolo unde părul se zărise. Amândoi purtau armură, pielea fiartă pătată şi crăpată, zbârnâind pe curele de piele uzate în timp ce urcau

panta. O pelerină zdrenţuita se ridică ca o aripă zdrenţuită în spatele războinicului. Pe măsură ce se apropiau, Gruntle înjură pe sub răsuflare. — Poartă o mască – e un blestemat de Seguleh! Şi a întins mâna după armele lui...

„Respiraţia zeilor, Gruntle, nu face asta!”

A fost o luptă să-şi coboare braţele. Sângele lui Gruntle se simţea fierbinte ca focul în venele lui – nara din el voia să se' trezească, să arate căptuşele ridicate şi colţii descoperiţi. Bestia a vrut să provoace asta. ! *lucru.* Tremurând, el nu făcu nicio mişcare în timp ce călăreţul îşi împinge calul peste creastă la o duzină de p>aşi în dreapta lor, ferăstrăind frâiele şi făcându-l pe fiară sa-i înfrunte.

„Acum, asta înseamnă viaţă!” urlă Seguleh, înclinându- şi capul pe spate pentru a-şi pierde un râs maniac. Apoi se apleca pe şa şi îşi înclină capul, cu părul lung şi murdar legănându-se ca frânghiile. — Ei bine, se amendă el într-un bubuit amuzat, nu chiar. Dar destul de aproape. Destul de aproape. Spuneţi-mi, muritorilor, vă place armata mea? Fac. Ştiaţi singurul lucru împotriva căruia trebuie să lupte un comandant – mai mult decât orice inamic de pe câmpie, mai mult decât orice criză personală de voinţă sau încredere, mai mult decât vremea nefavorabilă, lanţurile de aprovizionare rupte, ciuma şi toate celelalte? Ştiţi cu ce un comandant duce război veşnic, prieteni? It'i voi spune. Adevăratul

duşman este *frica.* Frica care bântuie pe fiecare soldat, care bântuie chiar şi fiarele pe care le călăresc. Ridică o mână cu mănuşi 'şi făcu semn către valea de dedesubt. — Dar nu cu *această* armată! Oh nu. La urma urmei, frica aparţine celor vii.

— La fel ca în cazul T'lan Imass, spuse Gruntle.

întunericul din găurile alungite ale ochilor măştii părea
să strălucească în timp ce Seguleh-ul şi-a fixat atenţia asupra Gruntle. — Puiul lui Trake. Acum, nu ai vrea să încrucişezi lamele cu mine? Un hohot de râs. — Da, la fel ca la T'lan Imass. Este vreun timid, iar Jaghut a dat înapoi?

Maestrul Quell şi-a dres glasul. — Domnule, spuse el, ce nevoie are Hood de o armată? Va purta el acum război împotriva celor vii?

— De-ar fi, răspunse Seguleh cu un mormăit. — Nu-ţi aparţine aici – şi dacă trăgi trăsura ta infernală înapoi aici în curând, te voi căuta eu însumi. Şi atunci pisicuţa care scuipă a lui Trake de aici îşi poate îndeplini dorinţa disperată, hah! Se răsuci în şa. Alţi călăreţi se apropiau. 'Pnveste-i pe ei. Câinii mei de paza. „Fii rezonabil”, într- adevăr. I-am tăiat în bucăţi pe aceşti doi intruşi? Nu am. S- a dat dovadă de reţinere. S-a confruntat încă o dată cu Gruntle şi Quell. — Vei confirma asta, da?

— Dincolo de a-l instiga pe Gruntle aici, spuse Quell, da, presupun că

putem.

— A fost o glumă! strigă Seguleh.

— A fost o ameninţare, îl corectă Quell, iar Gruntle fu impresionat de curajul brusc timid al bărbatului.

Seguleh şi-a înclinat capul, de parcă şi el ar fi aruncat o nouă măsură asupra magului. — O, dă-ţi căruţa oriunde vrei, atunci, vezi dacă îmi pasă.

Trei călăreţi au urcat pe vârf şi, încetinindu-şi caii la mers, s-au apropiat de locul unde' aştepta Seguleh, care stătea acum prăbuşit ca un bătăuş bătut de sprâncene.

Gruntle tresări, făcu un pas involuntar mainte. — Toc Anaster?

Zâmbetul soldatului cu un singur ochi era încordat. — Bună, vechi prieten. îmi pare rau. Poate veni un timp pentru asta, dar nu este acum.

Gruntle se întoarse, tocit de tonul rece – chiar aspru – al lui Toc Anaster. — Eu-nu ştiam.

„A fost o moarte dezordonată. Amintirile mele rămân prea ascuţite. Gruntle, transmite acest mesaj zeului tău: *nu e mult timp.* [1]

Gruntle se încruntă. — Prea criptic. Dacă vrei să-ţi transmit cuvintele, va trebui să faci mai bine decât atât.

Singurul ochi al lui Toc Anaster – înspăimântător prin lipsa de viaţă – sa îndepărtat.

— Nu poate, spuse călăreţul mijlociu şi era cşva familiar în faţa din

spatele pometţilor cârmei. — îmi amintesc de tine din Capustan. Gruntle, servitorul ales al lui Treach. Zeul tău este confuz, dar trebuie să aleagă şi în curând.

Gruntle a ridicat din umeri. „Nu are rost să-mi aduci toate astea. Trake si cu mine, nu suntem cu adevărat în termeni de vorbire. Nu am cerut nimic din toate astea. Nici nu vreau...

'Hah![1] lătră Seguleh, răsucindu-se spre călăreţul din mijloc. — Auzi asta,1skar Jarak? Lasă-mă să-l ucid!

Iskar Jarak? Se pare că îmi amintesc că avea un alt nume. Una dintre acelea ciudate, comune soldaţilor Malazan – ce era acum ?

— Păstrează-ţi mânia pentru Skinner, răspunse Iskar Jarak calm.

„Skinner!" urlă Seguleh, învârtindu-şi calul cu sălbăticie. — Atunci unde este el? am uitat! Hood, ticălosule, m-ai făcut să uit! Unde este el?[1] I-a înfruntat pe cei trei călăreţi. — Toc ştie? Brukhalian, tu? Să-mi spună cineva unde se ascunde!

'Cine ştie?[1] spuse Iskar Jarak. — Dar există un lucru sigur.

'Ce?[1] a cerut Seguleh.

— Skinner nu este aici, pe acest deal.

'Bah!' Seguleh a împins pinteni în flancurile fără sens ale calului său. Animalul s-a năpustit oricum înainte, aruncându-se de pe vârful dealului şi năvălind în jos, ca un av timid;

Râsete blânde din partea lui Brukhalian, iar Gruntle văzu că până şi Toc ranjea – deşi tot nu îşi întâmpina privirea. Acea moarte trebuie să fi fost într-adevăr teribilă, ca şi cum lumea ar avea un singur răspuns, un singur mod de a pune capăt lucrurilor şi orice lecţii s-ar putea desprinde din asta nu a uşurat spiritul. Noţiunea l-a lăsat să se simtă mohorât.

Era un blestem obişnuit să te simţi necurat, dar acel blestem ar fi de nesugortat dacă nu aştepta nicio curăţare, dacă nu în momentul morţii, apoi dúpa. Privind timid la aceste cadavre animate, Gruntle nu a văzut nimic de
mântuire, nimic de epurat – vinovăţie, ruşine, regrete şi durere, toate se învârteau în jurul acestor figuri ca un nor nociv.

„Dacă să fiu ucis mă duce cu tine”, a spus el, „prefer să mă descurc fără”.

Cel pe nume Iskar Jarak s-a aplecat obosit peste marele corn de şa din Seven Cities. — Completez, cu adevărat. Spune-mi' crezi că toţi ne-am câştigat odihna?

'Tu nu?[1]

— Ţi-ai pierdut toţi adepţii.

'Eu am.' Gruntle văzu ca Toc Anaster îl privea acum, fix, ascutit ca un pumnal.

'Ei nu sunt aici.'

Se încruntă la Iskar Jarak. — Şi ar trebui să fie, presupun?

Brukhalian a spus în cele din urmă: „Este doar atât. Nu mai suntem atât de

siguri.

— Stai departe de tărâmul lui Hood, spuse Toc Anaster. — Pparta este. . închis.'

începu maestrul Quell. 'închis? Dar asta e ridicol! Hood îi îndepărtează acum pe morţi?

Singurul ochi al lui Toc ţinea pe Gruntle. — Graniţele sunt pecetluite pentru cei vii. Vor fi santinele. Patrule. Intruziunile nu vor fi tolerate. Unde marşăm, nu poţi merge. Nu acum, poate niciodată. Stai departe, până când îţi ia alegerea. *Stai departe.* '

Şi Gruntle văzu atunci, în cele din urmă, angoasa care îl cuprinse pe Toc Anaster, teama şi spaima adâncă până la oase. A văzut cum avertismentul bărbatului era într-adevăr un strigăt către un prieten, de la unul deja pierdut, deja condamnat. *Salveaza-te. Fă doar asta şi totul va merita – tot ce trebuie să facem, războiul pe care trebuie să-l căutăm. La naiba*, *Gruntle*, *dă-i acestui* sens.

Quell trebuie să fi simţit ceva din aceste curente subterane ferpce, pentru că apoi se înclină în faţa celor trei călăreţi. — îţi voi transmite mesajul. Tuturor piloţilor breslei de comerţ Trygalle.

Pământul părea să se mişte neliniştit sub cizmele lui Gruntle.

— Şi acum ar fi bine să pleci, spuse Brukhalian.

Dealul gemu – şi ceea ce Gruntle şi-a imaginat ca fiind

un vertij interior' se dezvăluia acum ca un adevărat cutremur al pământului.

Maestruî Quell avea ochii mari şi îşi întinse mâinile în lateral pentru a rămâne echilibrat.

La capătul îndepărtat al şirului de dealuri, o erupţie masivă a tunat, ridicând pământul şi pietrele spre cer. Din movila ruptă s-a înălţat ceva, dând gheare libere, timid faţă de păcat; gât şi căscâtă, fălci pocnind, aripi întinse larg-

Dealuf tremura sub ei.

Cei trei călăreţi îşi făcuseră caii cu roţi şi acum coborau pe pantă.

— Omul!

— O clipă, la naiba!

Un alt deal a explodat.

Al naibii de tumule în regulă! Ţinând în braţe dragoni morţi! 'Grabă-[1]

ʳLinişte!'

Portălul care s-a deschis era zdrenţuit, marginile ondulate ca prinse de furtună.

Dealul din dreapta lor şi-a spart flancurile. Un cap masiv în formă de pană a şters în direcţia lor, os strălucitor si frânturi de piele uscată..'.

' Omult!'

'Merge! Trebuie să-'

Dragonul se ridică din pământ în cascadă, membrele anterioare sfâşiind în pământ. Leviatanul venea după ei.

Nu – vine'pentru portal – Gruntle îl prinse pe maestrul Quell şi îl târa spre chirie. Magul s-a zbătut, ţipând – dar orice ár fi căutat să spună s-a pierdut în

şuieratul asurzitor al dragonului în timp ce acesta se trânti înainte. Capul s-a apropiat, cu fălcile largi, iar Gruntle, cu Quell în braţe, s-a aruncat pe spate, aruncându-se în jDortal...

Au ieşit la o înălţime de doua ori mai mare decât un bărbat deasupra plájei de nisip, prăbuşindu-se timizi, coborând în jos pentru a lovi puternic într-o încurcătură de membre.

Strigăte de la ceilalţi-

În timp ce balaurul strigoi sfâşie strigătul cu un strigăt pătrunzător de triumf, cap, gât,' membrele anterioare şi umerii, apoi o aripă a crăpat, extinzându-se larg într-'o pânză enormă ruptă, vărsând pământ. A doua aripă a apărut la vedere

Maestrul Quell ţipa, ţesând cuvinte frenetice de putere, panica ridicându-i vocea din ce în ce mai mult.

Monstruozitatea tremura ca o naştere nesfântă, aruncată spre cer deasupra insulei. Pietre au plouat în nori. În timp ce vârful zdrenţuit al cozii lungi s-a strecurat, chiria s-a închis.

întins pe jumătate în apă, pe jumătate pe nisipul tare, Gruntle se uită în sus, în timp ce creatura se îndepărta cu aripi, încă vărsând praf.

Acţionarul Faint sosi, căzând în genunchi lângă ei. Se uita cu privirea la Maestrul Quell care se ridica încet, cu o privire uluită pe chipul lui.

— Al naibii de prostule, mârâi ea, de ce nu ai aruncat un blestemat de ham

pe chestia aia? Tocmai ne-am pierdut drumul de pe această blestemată de insulă!

Gruntle se uită la ea. Nebun. Toţi sunt nebuni.

Era o tensiune în poziţia lui pe care ea nu o văzuse înainte. Se îndreptă spre est, peste peisajul vast al Câmpiei Locuinţelor. Samar Dev a mai amestecat ceaipl, apoi a agăţat Vasul de pe cărbuni şi a lăsat-o deoparte. îi aruncă o privire lui Karsa Orlong/ dar Toblakai era ocupat să reînnoiască sforile de piele ale unuia dintre mocasinii săi, ajutat într-un fel misterios de limba lui care se încremenise la vedere din colţul gurii – gestul era atât de copilăresc încât se întreba daca nu-i bate joc de ea, conştient ca întotdeauna că ea îl studia.

Havok ieşi în vizor dintr-un bazin din apropiere, vânătoarea lui în zori sfârşită. Ceilalţi cai se mişcau nervoşi în timp ce uriaşa fiară se apropia cu capul sus/de parcă ar fi vrut să arate sângele care strălucea pe bot.

— Trebuie să găsim apă astăzi, spuse Samar Dev, turnând ceaiul.

— Aşa vom face, răspunse Karsa, ridicându-se acum pentru a testa etanşeitatea mocasinului. Apoi a băgat mâna sub pantaloni pentru a face câteva ajustări.

— Iti aminteşti că este acolo? ea a intrebat. — Iată ceaiul tău. Nu înghiţi.

A luat paharul de la ea. — Ştiu că

este acolo, spuse el. — Tocmai *iţi reaminteam .*

— Respiraţia lui Hood, spuse ea, apoi se opri când Traveller parea să tresare.

Se întoarse spre ei, cu ochii înceţoşaţi, departe. — Da, spuse el. — Scuipând ceva afară.

Samar Dev se încruntă. 'Da ce?'

Privirea i s-a limpezit, s-a îndreptat pentru scurt timp spre ea şi apoi din nou. — Ceva se întâmplă, timid, zise el, apropiindu-se să ridice paharul de tablă. Se uită o clipă în jos, apoi sorbi.

— întotdeauna se întâmplă ceva, spuse Karsa cu uşurinţă. „De aceea mizeria nu se odihneşte. — Vrăjitoarea spune că avem nevoie de apă – putem urmări valea, măcar pentru o vreme, deoarece se îndreaptă spre nord.

— Râul care l-a făcut a murit zece mii de ani, Toblakai. Dar da, direcţia ni se potriveşte destul de bine.

— Valea îşi aminteşte.

Samar Dev se încruntă la Karsa. Războinicul devenea din ce în ce mai criptic pe zi ce trece, de parcă ar fi fost depăşit de ceva din ambivalenţa apestui pământ. Căci Câmpia Locuinţei era prost numită. întinderi vaste de. . nimic. Urme de animale, dar nu animale. Singurele păsări de pe cer erau acele vulturi care le urmăreau zilnic, făcând bucăţi de răbdare. Cu toate acestea, Havok găsise jDradă.

Câmpia Locuinţei era un secret viu,

limbajul sau obscur si obişnuit să plutească ca valurile de căldură. Chiar şi Travel'er părea neliniştit cu acest loc.

Şi-a scurs ultimul ceai şi s-a ridicat. — Cred că pământul acesta a fost blestemat odată, cu mult timp în urmă.

— Blestemele sunt nemuritoare, spuse Karsa cu un mormăit dispreţuitor.

— Vei opri ăsta?

'Ce? Va spun ceea ce simt. Blestemul nu moare, persistă.

Călătorul a spus: „Nu cred că a fost un blestem. Ceea ce simţim este memoria pământului.

— 0 amintire sumbra, atunci.

— Da, Samar Dev, încuviinţă Traveller. „Aici, viaţa vine să eşueze. Fiare prea puţine pentru a se reproduce. Proscrişi din sate şi oraşe. Chiar şi urmele caravanelor par să rătăcească pe jumătate pierdute — niciuna nu este folosită cu o consecvenţă, pentru că sursele de apă sunt rare, evazive.

— Sau vor să-i facă pe bandiţi să ghicească.

— N-am văzut tabere vechi/a subliniat Traveler. — Nu sunt bandiţi aici, cred.

— Trebuie să găsim apă.

— Aşa ai spus, spuse Karsa, cu un rânjet enervant.

— De ce nu curaţaţi resturile de micul dejun, Toblakai. Uimeste-mă fiindu-ma' timid. Ea se apropie de calul ei, adunând şaua pe drum. Putea trage un pumnal, putea să-şi scape o parte din

sângele ei, putea să se întindă în acest pământ uscat şi să vadă ce era acolo de văzut. Sau putea să-şi ţină spatele întors, şinele închis. Cele două noţiuni se luptau una cu cealaltă. Curiozitate şi trepi timiditate!

Ea a legănat şaua pe spatele lat al calului, şi-a ajustat curelele şi apoi a aşteptat ca animalul să-şi elibereze respiraţia ţinută. Nimănui nu-i place să fie legat. Nu cei vii, poate nu cei morţi. Odată, ea ar fi putut să-t fi întrebat pe Karsa despre astă, fie că doar pentru a confirma ceea ce ştia deja – dar el îl îndepărtase timid de acea masă de suflete care se ţinea în urma lui. Cumva, în ziua în care l-a ucis pe Em timid;peror. Oh, doi au rămas acolo, în acea sabie oribilă a lui.

Şi poate că asta era diferit la el, îşi dădu seama ea. *Eliberare. Dar atunci, nu a început deja să colecteze mai multe?* Strânse cureaua, apoi se întoarse pe jumătate pentru a se uita la uriaşul războinic, care folosea nisip pentru a curăţa tigaia neagră, timidă, pe care gătise rădăcină de genunchi, provocând crusta pernicioasă cu o încruntătură beligeranta. Nu, nu simţea nimic – nu atât de atrasă pe cât îşi făcuse ea însăsi. Astfel, să nu simţi nimic nu a însemnat nimic, nu-i aşa? Poate că se simţise în largul lui cu acele victime târâte în urma lui oriunde mergea.

Un astfel de bărbat nu ar trebui să

zâmbească. Nu ar trebui să zâmbească sau să râdă niciodată. Ar trebui să fíe bântuit.

Dar el era prea al naibii de arogant pentru a suferi bântuire, un detaliu care invariabil era timid, chiar dacă era atrasă de el (şi nu era asta iritant în sine?).

— Il mesteci, spuse Traveller, care venise nevăzută lângă ea si acum vorbea încet, „cum face un şacal cu un coarne. Nu atât de foame cât de obicei. Nu este atât de complicat pe cât crezi, Samar Dev.

— Oh, da, el este. Mai mult, de fapt.

Bărbatul s-a strâmbat în timp ce se apuca să-şi înşeuze propriul cal. „Un copil târât în lumea adulţilor, dar nicio forţa nu s-a pierdut. Fără slăbire a scopului. Este timid; este destul de tânăr, spuse Traveler, pentru a fi încă sigur. Despre viziunea lui, despre credinţele sale, despre felul în care crede că lumea funcţionează.

— Oh, deci exact când va ajunge lumea să-l lovească bine si puternic între picioare?

„Pentru unii, nu se întâmplă niciodată”.

Ea l-a privit. — Vrei să spui că nu este bine să te opui cu nedreptatea.

— Spun că nu te aştepta la dreptate, Samar Dev. Nu în lumea asta. Şi nu în cel care va veni.

— Atunci ce te motivează atât

de mult, Călător? Ce vă forţează fiecare pas, din ce în ce mai aproape de destinul
care vă aşteaptă?

A trebuit să răspundă ceva timp, deşi ea nu s-a înşelat să creadă că cuvintele ei au lovit ceva vulnerabil. Aceşti bărbaţi aici cu ea, erau blindaţi în toate privinţele. Strânse curelele si lăsă coşurile. — Avem o escorta, Samar Dev.

'Noi facem? Vulturii?

— Ei bine, da, există şi acestea. Marii Corbi.

La asta, ea miji spre cer. 'Esti sigur?'

— Da, dar vorbeam de o altă escortă.

'Oh, atunci cine? Şi de ce nu se arată?

Călătorul se legănă pe cal şi adună frâiele. Karsa terminase de împachetat echipamentul de tabără şi acum îl înfrâna pe Havok. — Nu am niciun răspuns timid la aceste întrebări, Samar Dev. Nu presupun ca cunosc minţile lui Hounds of Shadow.

Ea îl văzu pe Karsa Orlong aruncând o privire la asta, dar nu era nimic dezvăluit în expresia lui în afară de simpla curiozitate.

Doamne, mă înnebuneşte!

— Ne vânează? întrebă Karsa.

— Nu, răspunse Traveler. — Cel puţin, nu eu, nici, îmi imaginez, vrăjitoarea noastră de aici.

Karsa a urcat pe calul său Jhag. „Astăzi”, a anuntat el, „nu voi călători cu tine. În schimb, voi găsi aceşti câini ai

umbrei, pentru că vreau să-i văd pentru mine. Şi dacă ei, la rândul lor, mă văd singur, atunci ar putea' alege să-şi explice dorinţele.

— Acum, ce rost are asta? a cerut Samar Dev.

— M-am mai confruntat cu Hounds, spuse el. „Sunt bucuros să-i invit să se apropie, astfel încât să poată simţi adevărul."

— Nu este nevoie, spuse Traveller. „Karsa Orlong, Hounds au început ca escorta mea – una în adevăr – care mi-a fost acordată de Shadowthrone. Nu sunt interesaţi de tine, sunt sigur de asta.

Samar Dev se răsuci spre el. — Atunci de ce ai sugerat altfel?

îi întâlni ochii şi ea îl văzu strângând din dinţi, muşchii fălcilor i se legau. — Ai avut dreptate, Vrăjitoare' spuse el, îl cunoşti pe acest războinic mai bine decât mine.

Karsa pufni în râs. 'Ne vedem mai târziu.'

L-au privit plecând.

Samar Dev a vrut să scuipe – ceaiul îi lăsase gura uscată, amară. — Probabil ca o va face, mormăi ea, indiferent dacă le place câinilor sau nu.

Călătorul dădu pur şi simplu din cap.

Skintick stia exact ziua în care a murit. Ultima bătălie teribilă dusa la Drift Avalii, cu patru dintre cei mai apropiaţi însoţitori ai săi căzând, fiecare dincolo de atingerea sa, fie timid, dincolo de propria

viaţă pe care ar fi sacrificat-o pentru a le lua locul. Şi în mijlocul apărării care se prăbuşeşte, Andarist păşise înainte, făcându-se o piatră de foc pentru atacatorul Tis'te Edur.

Moartea bărbatului pe care Skintick îl considera tatăl său i-a rămas în minte, ca o scenă pictată de vreun cronicar de momente abjecte, patetice. Şi pe chipul acela trist şi regretabil, îi văzuse pe toţi rudele care căzuseră înainte, ucişi fără niciun motiv la care merită să ne gândim – sau aşa părea la vremea aceea. Barbarii cu pielea cenuşie doreau tronul – poate că strângeau astfel de lucruri, ca' şi cum posesiunea conferea un drept, dar ce importanţă avea? Aceste jocuri erau o prostie, fiecare trofeu o icoană absurdă simbolizând tocmai nimic dincolo de ego-ul furios al jucătorilor.

Suflete onorabile muriseră pentru asta şi, odată ce durerea s-a spălat, ce mai rămânea decât această clădire dispreţ pentru toate acestea? Apărând acest lucru, luptând pentru asta, câştigi timid într-un moment doar pentru a pierde în următorul. Carne crudă si magică care năvăli, suliţe care zvâcneau în trupuri, totul de valoare se revarsă pe pavajele prăfuite şi panglicile de iarbă crescând exuberante între ele.

Lucrurile care au murit în el în acea zi ar fi considerate virtuţi de cei mai mulţi. Datoria îşi dezvăluise minciuna, spulberând sfinţenia loialităţii şi onoarei. S-au luptat pentru nimic. S-ar fi putut

retrage,' s-ar fi ascuns la intrarea decrepită a templului şi sa aştepte pur şi simplu sosirea oamenilor, mai întâi a' asasinilor şi apoi a celui numit Călător şi a adepţilor săi. Traveller, care i-a ucis pe toţi suficient'de proşti'încât să-i iasă în cale. A cărui sosire a făcut ca moartea lui Andarist – şi moartea prietenilor săi – să nu aibă sens.

Cât de mult îl ura Skintick pe acel bărbat. Competenţa nu a fost un cadou când a sosit prea târziu.

Nici el nu mai credea în onestitate. A fi **SJDUS** adevărul însemna să simţi cătuşele se închid pe glezna. Adevărul a fost transmis cu aşteptarea că va forţa un singur curs de acţiune – la urmă urmei, cum ar putea cineva să se îndepărteze cu onoare? Adevărul era folosit ca armă şi tot ce se putea face în apărare împotriva unui astfel de atac era să arunce un zid de minciuni. Minciuni de acceptare, capitulare. Se minţi şi pe sine. Că lucrurile au contat. Că ideile aveau monedă şi simboluri meritau servitutea proştilor curajoşi. Şi că totul avea sens.

'Nici nu credea în curaj. Oamenii s-au bazat pe curajul celorlalţi pentru a culege orice profit şi-şi imaginau că au câştigat sau meritat, dar sângele vărsat nu a fost niciodată al lor, nu-i asa? Nu, acum îi era clar pentru Skintick. Virtuţile au fost lăudate pentru a asigura respectarea, pentru a încheia servitutea crudă şi condamnabilă. Pentru a proclama sacrificiul altora – fiecare dintre ei a

reprezentat locul celor care culegeau recompensele şi astfel au fost plătiti cu suferinţă şi durere.

Atât de măreţia patriotismului.

Nu avea nimic din toate astea, nu mai avea, niciodată din nou. Şi asta a fost ceea ce l-a făcut mort acum. Şi, ca oricine pentru care nimic nu contează, acum i s-a părut

P

rofund amuzant multe din ceea ce vedea în jurul său. omentariu şmecher, timiditate batjocoritoare şi un ochi pentru oroarea adevăratei ironie, acestea erau lucrurile pe care le urmărea acum.

S-a întristat Anomander Rake pentru fratele său mort? Pentru Andarist, cine stătuse în locul lui? A scutit un gând pentru nenorocitul său icre, dintre care mulţi erau acum morţi? Sau stătea acum gras şi disolut pe orice batjocură pe care si-a numit-o tronul, culegând toate recompensele sacrificiului final al fratelui său? *Şi cea a verilor mei? Prietenii mei cei mai apropiaţi care au murit fiecare pentru a apăra o posesie atât de valoroasă pentru tine încât putrezeşte într-un templu gol? Aminteste-mi să-ţi pun aceasta întrebare când ne vom întâlni în sfârşit*

Deşi îl iubea pe Nimander – într-adevăr, îi iubea pe toţi în această trupă jalnică (cu excepţia Clipului, desigur) '-Skintick nu s-a putut abţine să nu' observe cu o ilaritate tăcută aşteptările timide ale sfârşitului sortit acestei călătorii. Toţi au căutat siguranţă şi, fără

îndoială, o bătaie în cap pentru serviciile prestate.' Toţi voiau să li se spună că sacrificiile lor au sens, valoare, sunt demne de mândrie. Iar Skintick ştia că el sinaur va putea să vadă dispreţul acoperit în ochii Fiului întunericului, chiar şi atunci când striga toate banalităţile necesare, înainte de a-i trimite în camerele lor mici, într-o aripă uitată a oricărui palat pe care îl ocupa acum Rake. .

Şi apoi ce, rudele mele dragi? Alungaţi pe străzi pentru a rătăci în amurg, în timp ce prezenţa altora ne dezvăluie încet trupa, până când tot ce am fost cândva au devenit amintiri pline de praf abia demne de ocazional reminiscenţă, de vreo întâlnire anuală într-o tavernă, cu un acoperiş care curge, unde vom vedea cum ne-am lăsat fiecare de-a lungul anilor şi ne vom îmbăta schimbând poveşti pe care le cunoaştem cu toţii pe de rost, chiar dacă marginile devin tocite şi toate culorile se scurg.

Desra este întinsă pe spate, cu picioarele desfăcute larg, dar amorţeala din interior nu poate ii străpunsă aşa şi probabil ştie,' dar obiceiurile nu mor niciodată, pur şi simplu poartă deghizări timide. Nenanda îsi va lustrui armele şi armura în fiecare dimineaţă – îl vom vedea zgomotând păzind totul şi nimic, cu ochii pestriţi de verdi timid, gris şi rugină. Aranatha stă într-o grădină plină de vegetaţie, hipnotizată timp de zece ani şi numărând de o floare ' singuratică

sub un copac; nu invidiem noi beatitudinea din ochii ei goali? Kedeviss? Ei bine, ea va relata disperarea noastră, moartea noastră sordidă. Să ne adună pentru noaptea la tavernă va fi singura ei sarcină cu orice înţeles – cel puţin pentru ea – şi se va bate în tăcere faţă de heinteresutnostru turbulent şi insipid. „

Nimander, ah, Nimander, ce te aşteaptă? într-o noapte, vederea ţi se va limpezi. O noapte 'mortală, devastatoare. Vei vedea sângele de pe mâinile tale, sângele dragului vicios Phaed. Şi a atâtor alţii, de vreme ce tu ai fost cel pe care l-am victimizat procl'amându-te liderul nostru. Si în acea noapte, prietene, vei vedea că totul a fost degeaba şi îţi vei lua viaţa. Un turn, un pervaz de fereastră şi o prăbuşire prin întuneric pentru a obţine inutilitatea poetică.

Skintick nu se putea găsi în acel viitor. Nu se aştepta să finalizeze această călătorie. Nu era sigur că şi-ar fi dorit. Acelaşi cronicar care a pictat scene trecute le va picta şi pe cele viitoare. Aceeaşi temă blestemată, reluată cu toată obsesivitatea unui vizionar care stropit orbii.

Un lucru era sigur. El nu ar permite nimănui să-şi mai abuzeze vreodată virtuţile – chiar si acelea puţine care au rămas, în starea lor dezordonată. Nu erau monedă, nu erau lucruri de măsurat, cântărite cu aur, pietre preţioase, proprietăţi sau putere. Dacă nenorociţii doreau toate astea, îşi puteau

transpira propria transpiraţie şi îşi puteau sângera propriul sânge pentru a o obţine/

Ia-ma ca un cuţit şi mă voi întoarce în mâna ta. Jur.

— Zâmbeşti, observă Nimander. — îmi face plăcere să văd asta viu şi bine.

Skintick 'îi aruncă o privire. Moştenirea Bastionului a rămas în petele de sânge vechi, sub sarea care acum înghesuia mocasini şi jambiere. Nimeni nu se sfiase amândoi să-şi cureţe echipamentul, atât de disperată era nevoia de a părăsi acel oraş. Totuşi, ceva se schimbase în Nimander, dincolo de ororile lui saemenkelyk şi altarul Zeului Muritor. De parcă simţul său de scop ar fi' primit o nouă bătaie, ca un rasad nou călcat în picioare. De câte ori, se întrebă Skintick, putea Nimander sa sufere asta, înainte ca o otravă fundamentală să-i schimbe însăşi natura? Viziunea pe care a avut-o despre moartea finală a lui Nimander depindea de o anumită sfinţenie a spiritului rămas, ceva preţios şi rar care l-ar conduce la acel ultim act de disperare.' Dacă era deja moartă sau malignă, atunci soarta lui Nimander ar deveni cu adevărat necunoscută.

A găsit ambiţie? Oare otrava cinismului care se trezeşte în sufletul lui timid, îndepărtat? Acest lucru ar putea schimba lucrurile, îşi dădu seama Skintick. S-ar putea să devină cineva pe care aş putea alege să-l urmăresc – da, pe calea aceea urâtă şi de ce nu? Lăsaţi pe altcineva să sufere pentru câştigurile

noastre, pentru o schimbare. Răsturnaţi-le în murdărie si vedeţi cum le place inversarea dulce.

Este destul de greu pentru a juca acel joc?

Sunt destul de greu să mă folosesc de el?

Găsiseră un cal pentru Clip, dar păstraseră căruţa, cel puţin pentru această călătorie timidă, spre nord,' de-a lungul marginii lacului sărat pe moarte. Nenanda stătea înca o dată pe banca ridicată, frâiele într-o mână, comutatorul în cealaltă. Aranatha stătea cu picioarele atârnând de capătul vagonului, cu ochii aţintiţi pe şirul de dinţi rupţi care reprezenta orizontul în scădere a lui Bastion, ceţos şi sclipitor deasupra valurilor de căldură. Desra stătea în patul căruţei, moţenind printre butoaiele de apă si mănunchiuri de produse uscate. Kedeviss se îndreptă pe flancul spre dreapta, la aproape treizeci de paşi depărtare acum, calul ei croindu-şi drumul de-a lungul vechii plaje cu lemnul ei uscat.

Clip călărea mult înainte, subliniindu-i nerăbdarea. Nu a fost foarte timid; interesat să audă povestea faptelor lor de la prăbuşirea lui în sat – un eşec din partea lui (cum era evident că a văzut sugestia) că' a refuzat să se distreze, chiar timid; deşi acest lucru a lăsat în mod clar o lacună misterioasă şi fără îndoială tulburătoare în memoria lui.
Era, în orice caz, chiar mai evaziv decât

fusese înainte şi de mai multe ori Skintick prinsese suspiciuni în ¿chii războinicului când îi observa pe ceilalţi. De parcă ar fi conspirat să-i fure ceva şi ar fi reuşit.

Neîncrederea lui Skintick faţă de ticălos creştea. Nu era greu să-l urăşti pe Clip – absurd de uşor, de fapt – şi astfel de sentimente puteau să-i întunece' sentimentul de războinic cu inelele lui care se învârteau la nesfârşit. Clip era, credea el, unul dintre cei dornici să abuzeze de virtuţile altora pentru a obţine orice victorie privată şi personală pe care o căuta.' Şi dacă efortul a lăsat o jumătate de duzină de tineri dispreţuiţi morţi în urma lui, ce-i cu asta?

Nu putea decât să vadă petele de sânge pe care le purtau acum; nu puteau decât să se sfiată de armele crestate şi tăiate la care duceau dosarele în timpul opririlor de odihna. Armura lor deteriorată. Şi ameţit şi ameţit aşa cum fusese când se trezise în cameră timidă, nu ar fi' putut să fie orb la zecile de morţi – adevăratul abator pe care ei îl lăsaseră în urmă. Şi totuşi Clip le-a văzut că abia merită atenţia lui, dincolo de acea suspiciune răutăcioasă pe măsură ce a înflorit încet în paranoia, şi ce l-ar putea determina asta să facă?

Pentru noi?

Da, încă o teamă să mă urmărească acum, deşi sunt mort.

— Va trebui să găsim o cale prin acei munţi, spuse Nimander,

strâmbându-se în faţă.

„Umblarea lui Dumnezeu, i-a spus Clip. O sursă uluitoare de cunoştinţe neaşteptate, prietenul nostru recunoscător.

'Recunoscător? Ah văd. Ei bine, nu era acolo în spirit, nu-i aşa?

— Nu, prea ocupat să dansez de la muşcătura păianjenului.

„Nu face nimic bine să încerci să descrii ce sa întâmplat", a spus Nimander. „Pentru cel care rămâne închis, cuvintele sunt mai subţiri decât pânzele, uşor de îndepărtat".

— Ar fi trebuit să minţim.

Nimander se uită în sus, sprâncenele ridicate.

Skintick rânji. „O poveste sălbatică despre posesiunea evlavioasă şi fanatici nebuni dornici să stropească lumea cu propriul lor sânge. Ne poticnim pe o cale către paradis doar pentru a descoperi că nu suntem bineveniţi.
încrucişând un zeu nebun care înţelege greşit timiditatea; a suportat noţiunea de păpuşi – ca acestea sunt făcute din adepţi, nu din el însuşi. O poveste despre vinul otrăvit care era sânge care era vin care era sânge. A, şi să nu uităm măcelul nostru glorios, acea colecţie improbabilă de leagăne şi poke norocoase şi ghinionul infernal al atacatorilor noştri. Şi apoi-[1]

— Ajunge, Şkin/te rog.

— De ce ne-am deranjat, Nimander? Te deranjezi să-l salvezi?

Ochii lui Nimander au rămas pe munţii îndepărtaţi. — Aranatha spune că e nevoie de el. Necesar/

'Pentru ce? Şi ce ar şti ea despre asta?

— Aş vrea să pot răspunde la acele întrebări, Skin.

„Mă'simt de parcă mă înec în sânge”.

Nimander dădu din cap. ‘Da. Ma simt la fel. Cred că toţi o facem.

— Nu cred că Anomander Rake are în el să ne arunce o frânghie.

‘Probabil ca nu.[1]

Această recunoaştere, atât de înţeleaptă, l-a zguduit pe Skintick. Frica lui era exactă – liderul lor se schimbase. *Chiar şi acum vede limpede? Totuşi, dacă este aşa, unde este speranţa lui timidă? nu inteleg* '-

— Se simte ca şi cum, a spus Nimander, a murit înăuntru. Aşa se simte'.

— Nu spune asta, frate. Nu.

‘De ce nu?[1]

Doar unul dintre noi poate simţi aşa. Unul singur. Am ajuns primul la naiba! E al meu! Brusc,' lătră în râs. — Fără motiv, în adevăr. Niciun motiv.

— Te comporţi ciudat, Skin, ştiai asta?

El a ridicat din umeri. —' Trebuie să spălăm acest sânge, Nimander.

Au mers mai departe prin salinul albit. Ziua a devenit mai fierbinte.

Direct sub podeaua *terondaiului* ,

unde ardea soarele negru, o camera vastă fusese săpată din roca de bază. Când Anomander Rake, Lordul Coralului Negru şi Fiul întunericului, s-a săturat de vederea din turnul turnului şi din alte puncte de observaţie înalte, el a coborât în acest pântece din stâncă, unde timiditatea întunecată a rămas absolută.

Asemenea momente erau rare şi chiar mai rare încât Domnul să-l cheme pe Endest Silânn să-l întâlnească în caverna subterană. Cu picioarele încă înţepenite de la drumul lung înapoi spre oraşx castelanul şi-a coborât scările abrupte şi întortocheate, pană când în cele din urmă a ajuns la bază. Uşi enorme au sigilat peştera, scarăjn argint bătut în modele bare sugerează pielea de dragon. întunecat în negru, cu excepţia strălucirii marginilor solzilor, bariera abia era vizibilă pentru ochii eşuaţi ai lui Endest Silann, iar când a întins mâna spre zăvorul greu, a fost forţat să bâjbâie pentru un timp mainte ca mâna să se aşeze pe bara de argint. .

Aer rece năvăli în jurul lui în timp ce deschidea una dintre uşi. Un miros de piatră brută, acre şi umedă, sunetul apei care se prelinge. L-a văzut pe Domnul său stând lângă centru, unde un obelisc s-a ridicat ca o stalagmită de pe

E

odea. Acest edificiu de bazalt a fost sculptat pătrat la ază, înclinându-se până la un vârf la înălţimea de două ori mai mare decât un Tiste Andii. Pe partea îndreptată spre Rake era o adâncitură,

modelată pentru a se potrivi cu sabia pe care o purta pe spate.

„Nu se întâmplă adesea”, a spus Anomander când se apropia Endest, „că simt nevoia să uşuresc povara lui Dracjnipur”.

A privit cum Anomander scotea sabia de groază şi o punea în adâncime. Imediat, obeliscul începu sa transpire, mărgele groase şi strălucitoare împânzeau suprafaţa netezită, apoi coborau în fugă pe laterale. Ceva ca un tunet gemu prin piatra de sub picioare.

Endest Silann oftă, sprijinindu-se de bastonul de mers. „Piatra, Doamne, nu poate rezista multă vreme la această povară”. *Cu toate acestea, puteti*, *şi aceştia atât de puţini înţeleg, atât de puţini înţeleg deloc.'*

— încă câteva clipe, 'murmură Anomander Rake.

— Sire, nu a fost o pedeapsă.

Un zâmbet scurt. — Dar a fost, vechi prieten şi înţelept. Piatra îşi cunoaşte propria greutate şi limitele a ceea ce poate susţine. Fii sigur că nu voi abuza mult de generozitatea lui.

Endest Silann se uită în jur, atrăgând în întunericul dulce, atât de pur, atât de perfect. Este aproape asa cum ştiam cândva. Kharkanas, mainte să îmbrăţişeze Lumina, înainte ca cei născuţi din cenuşă să se ridice şi să ia săbiile în mână. Scabandari. Ilgast UendHalyd Bahann. Esthala care visa la

pace. Kagamandra Tulas Shorn, care nu a făcut-o.

— L-am trimis pe Spinnock Durav departe.

— Da, am auzit. Sire, nu pot...

— Mă tem că nu ai de ales, Endest.

'Marea preoteasă-[1]

— înţelege si va face tot ce poate.

Atât de mult acum. Doamne, răbdarea ta o cerşeşte pe cea a zeilor.

„Nu a existat niciun scop suficient de demn pentru a insufla viaţă poporului nostru, nu-i aşa? Nu istoria ne-a asistat atât de mult, deşi mulţi o văd' aşa. Cei mai puţin timizi; fiii inutilităţii pot' fi adunaţi de oricine cu o minte atât de înclinată. Fiecare triumf 'este gol, fiecare glorie revelată în cele din urmă a fi efemeră. Dar nimic din toate acestea nu dă motiv să ofilească spiritul. Deteriorează-l, poate, da, dar drumul pe care l-am parcurs se află deasupra unor astfel de lucruri. înţelegi asta, Endest?

— Cred că da, sire.

„Am fost ucişi prin compromisuri. Nu, nu cele care au urmat venirii Luminii. Nu cei născuţi din Shadow. Aceste lucruri erau inevitabile. Erau, prin însăşi natura lor, *necesare.* [1]

■Da.[1]

— Ziua în care am acceptat-o să se întoarcă, Endest, a fost ziua în care ne-am trecut cuţitele în gât. Anomander Rake făcu o pauză, apoi spuse': — Suntem un popor străvechi, încăpăţânat.

S-a confruntat cu Endest Silann. — Vezi cât de mult a' durat să se scurgă de sânge?

Şi apoi, pentru a desăvârşi triumviratul nestăpânit, a fost' puietul lui Osserc. Menândore şi mizeria aceea de sânge amestecat care urmează: Sh'eltatha Lore, Sukul Ankhadu, Brevith Dreda. Ceilalţi cei din afară, cum se uitau, uimiţi sprâncenele întunecate de furie. Draconus, ai crezut că ai putea să ne răspunzi tuturor. Ai greşit.

ai greşit? S-a trezit uitându-se la Dragnipur, surprinzând cel mai slab ecou al roţilor huruitoare, strigătele în surdină ale celor suferinzi şî acolo, da, acea furtună clocotitoare a haosului care se apropia din ce în ce mai mult.

— Fără sângele dragonilor, continuă Anomander Rake, toţi am fi praf, împrăştiaţi în vânturi, plutind între stele înseşi. Da, alţii ar putea să o vadă altfel, dar febra aceea rece' atât de brusca în venele noastre, atât de înverşunată în mintea noastră — haosul, Endest — ne-a dat puterea de a persista, de a înceta să ne temem de schimbare, de a accepta tot ceea ce era necunoscut şi de necunoscut. . Şi de aceea ai ales să ne urmăreşti, fiecare la vremea noastră, la locul nostru.

Haosul din tine, da, un foc pe promontoriu, un far care străpunge pro timidul; am găsit entropie pe care am văzut- o peste tot în jurul nostru. Şi totuşi, atât de puţini dintre voi v-aţi

dovedit demni de loialitatea noastră. Atât de puţini, Doamne, şi mai puţini cu fiecare generaţie, până acum aici stai, practic singur

Lacrimile îi curgeau acum din ochi, plângând la fel ca obeliscul, ca şi piatra din toate părţile. *Cel care a meritat. Singurul.*

— Vei găsi puterea din tine, Endest Silann. Nu am nicio îndoială despre asta.

'Da domnule.'

— La fel şi eu. Si cu asta, Fiul întunericului a întins mâna, a recuperat sabia Dragnipur. Cu uşurinţă familiară, a strecurat arma în teaca de pe spate. Îl înfruntă pe Endest şi zâmbi de parcă povara pe care tocmai o acceptase încă o dată nu i-ar putea îngenunche pe alţii – zei, ascendenţi, mândri şi aroganţi, toţi în genunchi. Picioarele lui Rake nu s-au curbat, nici măcar nu tremurau. Stătea în picioare, neînclinat, iar în zâmbetul pe care l-a oferit lui Endest Silann exista o certitudine a scopului, atât de tăcut, atât de nesfârşit, atât de îngrozitor, încât Endest simţi că i se strânge inima, ca în chpe de la ruptură.

Şi Domnul său s-a apropiat atunci şi cu o mână a şters umezeala de la un cec.

O putea vedea dansând acolo, printre diavoli de praf şi cioburi de rocă cu piele de îngheţ, prin puţuri de lumină â soarelui şi vârtejuri ceţoase de zapada care se învârte. Sângele încă curgea din

rănile lui şi părea că nu va înceta niciodată – că acest flux purpuriu se desprindea dintr-un râu etern, iar sângele nu mai era al lui, ci al zeului care stătea lângă el. Era o noţiune ciudată, dar se simţea adevărată, deşi nu îndrăznea să-l întrebe pe Răscumpărător, nu îndrăznea să audă confirmarea din gura zeului.

Vremea nebună se învârtea pe acea câmpie, iar ea se mişcă prin ea sfioasă; neliniştită, rotund şi încolo, încoace şi încolo, dar neapropiindu-se încă, nu veni încă o dată după el.

— De ce aşteaptă? el a intrebat. „Trebuie să vadă că nu pot rezista la un alt atac, că cu siguranţă voi cădea”.

„Dacă ar putea”, a răspuns Mântuitorul.

— Ce o reţine?

„Rănile trebuie să se vindece, amintirile durerii se estompează”.

Seerdomin se frecă de nisipul de pe faţă. Fusese ploaie murdară, rafale până acolo unde stăteau ei, dar de atunci rătăcise înapoi în bazin, o perdea maro putrezită trasă fără ţintă.

— Uneori, spuse Mântuitorul, se scurg lucruri.

Seerdomin mormăi, apoi întrebă: — De unde?

„Vieţile TTanului. Atât de multe s-au dezlănţuit, atât de
multe au fost uitate doar pentru a fi trăite încă'o dată. Era angoasă. A fost. . glorie.[1]

Nu fusese acolo pentru a fi martor la acel moment. Ingenunchearea T'lan Imass. Aşa ceva era greu de imaginat, dar totuşi îi dădea fiori. Un moment pentru a zgudui fiecare credinţă, când lumea a tras suflu şi. . *Am tinut-o.*

— Ştiai la ce să te aştepţi?

„M'-au umilit”, a spus Mântuitorul.

Bănuiesc că tu i-ai umilit, Itkovian – da, un muritor pe atunci, doar un muritor Nu, ei au fost cei muţi, plini de uimire şi uimire. Nu ştiu de unde ştiu asta, dar ştiu.

. . lucrurile se scurg.

— Nebunia vremii vine din amintirile din T'lan Imass? Nu poţi să-i invoci? Să-i trimiţi în rânduri înaintea ta? Nu crezi ca ar accepta cu mândrie aşa ceva? O modalitate de a te plăti înapoi pentru ceea ce ai făcut? Mântuitorule, cheamă spiritele T'lan Imass – şi acea femeie fii timidă; jos nu te va ajunge niciodată.

'Nu pot. Nu o să. Da, ar accepta această noţiune. Reciprocitate. Dar nu voi. Ceea ce am dat am dat gratuit, un cadou, nu un schimb. Oh, mi-au forţat unul, până la urmă, dar a fost destul de modest – sau am fost suficient de slab atunci ca să nu mă sfiesc.

„Dacă nu veţi accepta serviciul”, a spus apoi Speerdomin, „de ce mi-o cereţi?”

„Eşti liber să alegi”, a răspuns Mântuitorul. „Apără-mă, sau dă·te deoparte si vezi-mă căd”.

— Asta nu e o alegere!

'Adevărat. Asemenea lucruri sunt rareori. Te-aş trimite înapoi, dar corpul tău nu mai funcţionează. Se află pe o grămadă de gunoaie în spatele ' taberei de pelerini.
Scobitorii s-au hrănit, pentru că carnea voastră nu este otrăvită, aşa cum este cea a celorlalţi astfel dispuse.

Seerdomin făcu o strâmbă, fixând din nou ochii pe Marea Preoteasă care dansa pe câmpie. — Mulţumesc pentru detaliile îngrozitoare. Dacă stau deoparte – dacă te
P
rivesc cum mori – atunci ce se va întâmpla cu mine? entru spiritul meu?

'Nu stiu. Dacă voi putea, mă voi întrista atunci pentru tine, la fel de mult ca şi pentru sufletele tuturor celor pe care îi ţin acum în mine.'

Seerdomin se întoarse încet şi îl studie pe zeu. — Dacă te ia — toţi acei T'lan Imass...

„Va fi'neajutorat. Vor ceda. Toţi cei care sunt în mine vor ceda.

— Atât de mult pentru a sta deoparte.

— Seerdomin. Segda Travos, nu esti responsabil pentru soarta lor. Eu sunt. Acesta este timid;ror este al meu. Nu te voi judeca aspru dacă alegi să cedezi.

'Eroare. Ce eroare?

'Eu sunt. . fără apărare. Ai simţit asta de la bun început – când ai venit la tumulă şi acolo ai îngenuncheat,

onorându-mă cu cpmpania ta'. Nu am nicio prevedere pentru judecată. îmbrăţişarea mea nu este refuzată nimănui.

— Atunci schimbă asta, la naiba!

'încerc.[1]

Seerdomin se uită cu privirea la zeu, care acum îi oferi un zâmbet slab. După o clipă, Seerdomin şuieră şi se dădu înapoi. 'Mă întrebi asta *?* Esti suparat? Nu sunt unul dintre pelerinii tăi! Nici unul din mulţimea voastră de preoţi şi preotes*e*\| *Nu te închin!'*

— Tocmai, Segda Travos. Este blestemul credincioşilor că ei caută să-l ghicească pe cel pe care pretind că îl închină.

— în tăcerea ta, ce alegere au?

Zâmbetul Mântuitorului s-a lărgit. — Orice alegere din lume, prietene.

Nenumărate căi, un singur loc căutat de toţi. Dacă ar fi putut fi deranjată, s-ar putea gândi la nenumăratele generaţii – tot ce s-a ridicat pentru a sta cu gândurile ajungând la timiditate în cerul nopţii sau în flăcările fascinante ale focului de tabără – foamea nu s-a schimbat. Sufletul s-a aruncat, sufletul s-a târât, sufletul s-a zgâriat şi târât şi s-a înclinat cu capul, iar în locul pe care şi-a dorit-o – era *nevoie* – era aceasta: beatitudinea certitudinii.

Convingerea ca armura, ochii strălucind ca săbiile; o,

g

loria strălucitoare care a fost sfârşitul fiecărei întrebări, ecărei îndoieli. Umbrele

au dispărut, lumea s-a înfuriat brusc alb şi negru. Răul picura cu slime şi virtuoşii stăteau înalţi ca nişte uriaşi. Compasiunea ar putea fi împărţită, distribuită doar celor care merită cu adevărat – cei nevinovaţi şi cei binecuvântaţi. Cât despre restul, puteau arde, căci nu meritau mai puţin.

Ea a dansat ca adevărul dezlănţuit. Frumuseţea simplităţii curgea pur şi dulce prin membrele ei, călăreau refluxul' si maturarea' respiraţiei ei oftate. Toate acele incertitudini agonizante au dispărut, fiecare îndoială ştearsă de daruflui saemenkelyk.

Ea găsise forma lumii, fiecare margine clară, ascuţită şi de netăgăduit. Gândurile ei puteau să danseze prin ea aproape fără efort, evitând zgomotele şi lacrimile, nu atingand o dată suprafeţe brute care s-ar putea zgâria, care ar putea-o face să tresare.

Beatitudinea certitudinii a oferit un alt cadou. Ea a văzut în faţa ei un univers transformat, unul în care contradicţiile puteau fi ignorate pe bună dreptate, în care ipocrizia ñu exista, în care a sluji adevărul în sine permitea negarea uşoară a oricărui lucru timid, care nu se potrivea.

Micul 'minuscul de conştientizare care se ascundea în ea, ca un melc care tresări în coaja ei, a fost capabil să dea formă acestei transformări, recunoscând-o bine ca fiind o revelaţie timidă, adevărată, lucrul pe care îl căutase de-a lungul'timpului – totuşi greşit, loc.

Salind a înţeles acum că Răscumpărătorul era un copil zeu, nevinovat,' da, dar nu în sensul bun. Mântuitorul nu avea nicio certitudine în sine. El nu era atotvăzător, ci orb. De la distanţă cei doi ar putea părea identici, acolo, în acea îmbrăţişare' largă, braţele care aşteptau, deschiderea neapărată. A iertat totul pentru că nu putea vedea *diferenţa*, nici măcar nu putea simţi cine merita şi cine nu.

Saemenkelyk a pus capăt ambiguităţii. A împărţit lumea în mod curat, timid; hotărât.

Ea trebuie să-i dea asta. Ar fi darul ei – cel mai mare dar care se poate imagina – pentru zeul ei iubit. Sfârşitul ambivalenţei, ignorantei, neputinţei sale.

în curând, avea sa vină momentul când ea îl va căuta din nou. Sufletul muritor pa timid care îi stătea în cale nu avea să o frustreze data viitoare când îşi va găsi armele – nu, lamele ei neprihănite l-ar tăia şi tăiat'în bucăţi.

Gândul a făcut-o să-şi arunce braţele în aer în timp ce se învârtea. *Ce bucurie*!'

Ea a avut un dar. Era de datoria ei să o livreze.

Fie că vă place sau nu.

Nu, nu putea refuza. Dacă ar fi făcut-o, de ce, ea ar trebui să-l omoare.

Albe ca oase, fiarele enorme stăteau pe creastă, cu o

g

arte în sus, cu capetele întoarse pentru a-l privi pe Karsa •rlong în timp ce îl

apropia pe Havok din ce în ce mai mult. Şi-a simţit calul încordandu-se sub el, a văzut urechile zvâcnind cu o clipă înainte de a-şi da seama că era flancat de mai mulţi câmi – aceştia mai întunecaţi, mai grei, cu părul scurt, cu excepţia timidului; unul care îi amintea de lupii patriei sale., care l-a urmărit cu ochi chihlimbari.

— Deci, murmură Karsa, aceştia sunt Câinii Umbrei. Atunci te-ai juca cu mine? încercaţi pentru mine, şi când vom termina puţini dintre voi vor părăsi acest' loc şi niciunul nu va fi scutit de răni, vă promit asta. Havok, îl vezi pe cel negru în iarba înaltă? Se gândeşte să se ascundă de noi. El a mormăit râzând. — Ceilalţi se vor simţi, dar acel negru va conduce adevărata sarcină. Sabia mea îi va bate *mai* întâi nasul.

Cele două fiare albe s-au despărţit, una tropând vreo duzină de paşi de-a lungul crestei, cealaltă întorcându-se şi făcând acelaşi lucru în direcţia opusă în golul dintre elé, umbrele se învârteau ca un diavol de praf.

Karsa simţea un val de poftă de luptă în el, pielea îi înţepătură sub' atenţia fixă a şapte fiare sălbatice, totuşi îşi ţinea privirea pe acea pată de întuneric, unde acum erau vizibile două siluete. Barbaţi, unul cu capul gol şi celălalt cu glugă şi aplecaţi strâmbi peste un baston cu noduri.

Câinii de ambele părţi şi-au păstrat distanţa, suficient de aproape pentru o încărcare rapidă, dar nu atât de aproape

încât să-l înfurie pe Havok. Karsa făcu frâu la şase paşi de străini şi îi privi speculativ.

' Cel cu capiii gol era înfăţişat clar, palid parcă nu ar fi fost familiarizat cu lumina soăr'elui, părul întunecat drept şi liber, aproape zdrenţuit. Ochii lui şi-au schimbat culoarea în lumina soarelui, de la albastru la gri, la verde şi poate chiar maro, o cascadă de nehotărâre care se potrivea cu expresia lui în timp ce, la rândul său, studia Toblakai.

Primul gest a venit de la cel cu glugă cu chipul ascuns, o ridicare a bastonului într-o clătinare cu jumătate de inimă. — Frumos cal, spuse el.

„Mai uşor de călărit decât un câine”, a răspuns Karsa.

Un pufnit din partea bărbatului cu părul negru.

— Asta, a spus bărbatul cu gluga, rezista vrăjitoriei, Cotillion. Deşi sângele lui este vechi, mă întreb, toţi muritorii vor fi într-o zi ca el? Sfârşitul miracolelor. Nimic timid, ci o existenţă plictisitoare,' banală, nimic altceva decât o absenţă banala de mirare. Bastonul împuns. — O lume a birocraţilor. Mintea fainoasă, cu chipul aqru şi mizerabil ca un re timid; uniunea de funcţionari. într-o astfel de lume, Cotillion, nici măcar zeii nu o Vor vizita. Cu excepţia pelerinajului către depresie.

—' Curios filozofic din partea ta, Shadowthrone, răspunse cel numit Cotii leu timid. „Dar acesta este într- adevăr

publicul potrivit? Aproape că simt mirosul de grăsimp de urs de aici.

— Asta e Lock, spuse Shadowthrone. — A băgat ceva în urmă cu ceva timp.

Karsa se aplecă pe şa ciudată pe care Samar Dev o pregătise lui Havok în Letherii. „Dacă sunt funcţionar, atunci o profeţie se va dovedi adevărată”.

— Oh, si care ar fi acesta? întrebă Cotillion, aparent amuzat că Karsa era capabil să vorbească.

— Tirania contoarelor de numere va fi una nenorocită.

Shadowthrone a râs şuierător, apoi a tuşit în tăcerea
celorlalţi şi a spus: — Hmmm.

Ochii lui Cotillion se îngustaseră. — în Darujihstan, te aşteaptă un templu, Toblakai. O coroană şi un tron de luat.

Karsa se încruntă. — Nu mai mult din rahatul ăsta. I-am spus lui Crippled God că nu sunt foarte timid. încă nu sunt. Destinul meu îmi aparţine mie şi nimănui altuia.

— O, spuse Shadowthrone, cu bastonul clătinându-se încă o dată, ca un şarpe fără cap, „nu te încurajăm să-l iei. Departe de. Tu pe' acel tron ai fi. . dureros. Dar el te va conduce, Toblakai, aşa cum vânătorii conduc un leu mâncător de oameni. Direct în groapa plină de ţepi.

— Un leu deştept stie când să se întoarcă, spuse Karsa. — Priviţi cum se împrăştie vânătorii.

— Pentru că te înţelegem, Toblakai, nu-ţi punem Câinii asupra ta. Îţi suporţi destinul ca pe un standard, unul înspăimântător, adevărat, dar apoi, singura distincţie este în a fi evident. Ştiaţi că şi noi am lăsat civilizaţia în urmă? Mâzgălitorii se apropiau din toate părţile, vezi. Funcţionarii cu limbile lor purpurie şi cu ochii lor năvăliţi, picioarele lor ţârâitoare şi umerii înclinaţi, listele lor fara sânge. Oh, măsoară totul! Niveluri acceptabile de mizerie şi suferinţă! Bastonul s-a legănat în jos, a bătut puternic în pământ. [1] *Acceptabil?* Cine naiba spune ca *orice* nivel este acceptabil? Ce fel de minte crede asta?

Karsa rânji. — Păi, una civilizată.

'Într-adevar![1] Shadowthrone se întoarse către Cotillion. — Şi te-ai îndoit de asta!

' Cotillion se strâmbă. — Sunt corectat, Shadowthrone. Dacă Dumnezeul Infirm nu şi-a învăţat încă lecţia cu acest războinic, vor urma mai multe lecţii. îl putem lăsa în seama lor. Şi lăsaţi-o şi pe acest Toblakai.'

— Cu excepţia unui detaliu, spuse Shadowthrone cu râpă. — Toblakai, ţine seama de acest avertisment, dacă preţuieşti acel destin pe care l-ai căuta pentru tine. Nu sta m calea Călătorului. *Vreodată.* [1]

Zâmbetul lui Karsa se lărgi. — Suntem de acord, el şi cu mine.

‘Tu esti?[1]

„Nu voi sta în calea lui, iar el nu va

sta în calea mea”.

Şhadowthrone şi Cotillion au tăcut atunci, luând în considerare.

Rezemat pe spate, Karsa a luat frâul singuratic. Havok si-a ridicat capul, nările sclipind timid. Am ucis doi Deragoth, spuse Karsa.

— Ştim, spuse Cotillion.

„Aroganţa lor era burta lor moale. Uşor de atins. Uşor de scufundat în mâinile mele. I-am ucis pentru că mă credeau slab.

Expresia lui Cotillion deveni batjocoritoare. — Apropo de aroganţă. .'

Vorbeam, spuse Karsa în timp ce îl învârtea pe Havok, despre lecţii. Apoi se răsuci în şa. — Râzi de cei care vin la Dumnezeul Infirm. Poate într-o zi voi râde de cei care vin la tine.

Cotillion şi Shadowthrone, cu Câinii adunându-se aproape, l-au privit pe To shy;blakai plecând pe calul său

g6 lovitură de trestie. — I-ai simţit pe cei din sabia lui?

Cotillion dădu din cap.

'Erau. .' Shadowthrone părea să se lupte cu următorul cuvânt, '. . *mândru* .'

Şi din nou, Cotillion nu putea face altceva decât să încuviinţeze din cap.

Brusc, Shadowthrone chicoti, sunetul făcându-i pe cei doi noi Hound să tresare – un detaliu pe care părea să nu-l observe. — O, cântă el, toţi bietele funcţionari!

— Este un nor la orizont?

La întrebarea lui Reccanto Ilk, Mappo a ridicat privirea şi a urmărit privirea mijită a bărbatului. S-a ridicat brusc. *„Este* mai mult decât un nor”, a spus el.

Sweetest Sufferance, stând în apropiere, mormăi şi se ridică şuierând, scoţând nisipul din spatele ei amplu. — Maestre Qu — ellll! ea a cântat.

Mappo a privit când echipajul a început să se zgârie, verificând curelele de piele şi inelele de fixare şi clemele atârnate de trăsură. Caii s-au mişcat, brusc timizi; deodată neliniştiţi, cu ochii peste cap şi urechile turtite. Gruntle se apropie 'să stea lângă Trol. „Aceasta este o furtună urâtă”, a spus el, „şi pare sa ne lovească”

— Oamenii ăştia mă deranjează, a recunoscut Mappo. „Suntem pe cale să fim şterse, iar ei arată. . excitat.[1]

— Sunt nebuni, Mappo. îl privi lung pe Trell, apoi spuse: — Trebuie să fii disperat sa fi angajat această gloată.

„De ce”, a întrebat Mappo, „maestrul Quell părea indiferent să dezlănţuie un dragon strigoi în această lume?”

— Ei bine, aproape indiferent. A spus *hopa!* Cel puţin, cred că asta am auzit, dar poate că asta a fost doar imaginaţia mea. Această breaslă Trygalle. . aceste trăsuri, trebuie să târască lucruri prin tărâmuri tot timpul Uită-te la cadavrul ăsta care merge.

Au făcut-o, observând în tăcere cum figura deshidratată, ţinând în mână o

colecţie de curele şi frânghii aruncate, stătea în picioare, privind' speculativ, una dintre roţile cu spiţe ale trăsurii.

Vântul s-a împrospătat brusc, mai rece, ciudat de încărcat.

Unul dintre cai a zguduit şi a început să zbârnească nisipul. După o clipă, ceilalţi prinseră aceeaşi anxietate febrilă. Trăsura se legăna, se îndreptă înainte. Maestrul Quell îl ajuta pe Precious Thimble să treacă prin uşă, grăbindu-şi lucrurile până la urmă cu o împingere puternică în spate. Apoi s-a uitat în jur, cu ochii uşor sălbatici, până l-a spionat pe Mappo.

„înăuntrul dumneavoastră, mergeţi, domnule bun! Suntem pe cale să plecăm!

— Nici o clipă prea devreme, spuse Gruntle.

Mappo porni spre trăsura, apoi făcu o pauză şi se întoarse către Gruntle. 'Vă rugăm să fiţi atent.[1]

— O voi face, de îndată ce îmi dau seama ce urmează să se întâmple. Omule! Ce warren folosim acum? Şi n-ar fi mai bine să deschideţi calea?

Quell se uită la el. — Urcă-te în blestemata de trăsură!

— Bine, dar spune-mi...

— Idiotule! strigă Faint de unde stătea pe acoperiş. — Nu înţelegi? Şi ea a împuns cu degetul în norul negru care se învârtea acum aproape că se ridica deasupra lor. „ *Asta este* călătoria noastră!”

— Dar... stai... cum...

— Urcă-te la bord, tu, sau te îneci!

— Urcă-te la bord, ţipă Sweetest Sufferance, şi poate oricum să te îneci!

Gruntle văzu că cadavrul se legase de roată.

Doamne de jos, ce caut aici?

Un vuiet a explodat pe recif şi Gruntle s-a învârtit pentru a vedea sosirea devastatoare a frontului de rafale, un zid de apă zvâcnitoare, cu creasta spumoasă, care se ridica, se încarcă, ridicându-se timid pentru a devora întreaga insulă.

S-a aruncat spre trăsură. În timp ce se grăbi pe partea laterală a trăsurii şi bâjbâia după ancorare, Reccanto Ilk, strâmbându-se, a întrebat: — E încă aici?

Caii au început să ţipe serioşi.

Şi dintr-o dată, idiotul miop a primit răspunsul lui.

CAPITOLUL cincisprezece

Ne-ai numi slabi?
Frica vorbeşte din partea gurii
Fiecare element din lista ta este un atac Asta se întoarce asupra ta
Ahşând terorile strălucitoare Acest defect potenţialul de mirare Iti anulezi argumentul

Ca şi cum ar ñ nimic altceva decât ceea ce este evident

Si aşa este, dar nu în modul în care

gândeşti

Patosul dezvăluit este lipsa ta

De înţelepciune deghizată ca vorbire simplă
Din turnul tău al raţiunii
De parcă numai muşchii ar ñ spus puterea
De parcă înălţimea 'măsoară circumferinţa voinţei
De parcă cel născut ar tăia spini din trandañr
De parcă focul din vatră nu poate devora o pădure
De parcă curajul curge pierdut lunar în şuvoiele irosite de sânge mort
Cine este acesta pentru a exprima o asemenea îndoială?
Preot al unui cult fals în diviziunea sa
Am fost acolo în ziua în care gloata s-a trezit Asaltând templul jumătăţilor de prepeliţe Ai stat cu fălcile căscate'în spatele lor Deoarece învăţăturile tale s-au dovedit greşite
Retrageţi-vă de la mânia adevărată
Fugi dacă poţi de această forţă ínñoritoare Forma furiei împotriva ta postulat Justihcările este disciplina soldatului meu Sigur în execuţie si singular în scop Aşezându-ţi capul pe varf

Ultima zi a sectei omului, Sevelenatha Of Genabaris, (citat în „Tratat despre ñlozoñi insostenabile printre culte”

Mulţi copii, de la început, dobândesc dragostea pentru locuri în care nu au fost niciodată. Adesea, o astfel de mirare este zdrobită în mod sumar prin târâşul prin nămolul adolescenţei tulburi şi confuze, până la panicul plat şi crăpat al maturităţii, cu priveliştile sale fără aer pândind mereu dincolo dé orizont. Olí, ei bine, uneori, astfel de daruri de curiozitate, încântare şi aventură supravieţuiesc într-adevăr călătoriei staţionare, au spus victimele care ajung să devină artişti, savanţi, inventatori şi alţi criminali înclinaţi să confunde banalul şi banalităţile vieţii paşnice. Dar nú-i contează deocamdată, din moment ce/cu toate subversiunile lor agitate, nimic nu se schimbă cu adevărat decât dacă este în serviciul comodităţii.

Bainisk era încă, în miezul adăpostit al fiinţei sale, un copil. Negustător cu creşterea, da, stingher într'-un corp în care încă nu ajunsese din urmă, dar încă nu şi-a renunţat dragostea pentru necunoscut. Şi aşa ar trebui să fie 'pe deplin de înţeles că el şi tânărul Harllo ar fi trebuit să împărtăşească o scânteie de încântare şi uimire, de genul care s-a'împletit strâns între ei, astfel încât nici măcar un mârâit ocazional nu ar fi putut rupe cu adevărat legarea.

în săptămâna care a urmat acelei lacrimi fatidice a încrederii dintre ei,

Harllo ajunsese să creadă că era din nou cu adevărat singur pe lume. Rănile s-au prăbuşit şi crustele au căzut pentru a scoate la iveală cicatrici slabe care au dispărut în scurt timp aproape de timiditate, iar băiatul a lucrat mai departe, târându-se în crăpături, zgâriindu-şi drumul de-a lungul crăpăturilor fetide şi pietroase din stânca adâncă. înecat uneori de aerul ráú, înţepat de centipede oarbe şi ciupit de păianjeni translucizi, învineţit de pietrele mişcătoare, cu ochii mari în întuneric, în timp ce cauta sclipirea minereului de pe pereţii înclinaţi, apropiaţi.

La sfârşitul săptămânii, însă, Bainisk a fost încă o dată cu el, trecâ'ndu-i un ulcior cu apă de lac mâloasă în timp ce ieşea înapoi dintr-o fisură şi se aşeza pe piatra calda şi uscată a podelei tunelului' iar în acest scurt moment împărtăşi lacrima încet, au început să se vindece, s-au reimpletit în evaziunea ochilor lor, care încă nu s-au fixat pe realitatea stării lor unul lângă altul – mult sub suprafaţa lumii, două inimi bătând care nu răsunau decât una pe cealaltă – şi aşa făceau băieţii, amendeaza. Fără cuvinte, cu gesturi de' rezervă care, în' raritatea lor, au căpătat toată semnificaţia necesară. Când Harllo a terminat de băut, a dat înapoi ulciorul.

„Venaz este pe mine tot timpul acum”, a spus Bainisk. — Am încercat din nou, cu el, vreau să spun. Dar nu este la fel. Suntem amândoi prea bătrâni pentru

ceea ce am avut, odată. Tot ce vorbeşte el sunt lucruri care mă plictisesc.

— îi place doar'să rănească oamenii.

Baimsk dădu din cap. — Cred că vrea să-mi preia slujba. S-a certat pentru fiecare sau timid, după ce i-am dat.

„Oamenii ca el vor întotdeauna să preia conducerea”, a spus Harllo. ,^Şi de cele mai multe ori, când alţi oameni văd asta, se dau înapoi si le lasă. Asta nu înţeleg, Bainisk. Este cel mai înfricoşător lucru dintre toate.

Ultima admitere a fost neobişnuită între băieţi. Noţiunea de a fi frică timid; Dar a' lor nu era o lunie normală şi a pretinde că nu este nimic de care să se teamă nu era printre puţinele privilegii pe care le aveau. Aici, oamenii nu aveau nevoie de motive pentru a răni pe cineva. Nu aveau nevoie de motive pentru a face nimic.

— Povesteşte-mi din nou despre oraş, Mole.

Există un turn bântuit. Unchiul meu m-a dus să-l văd o dată. Are mâini mari, atât de mari încât atunci când o ţine pe ale tale, parcă mâna ta dispare şi nimic în lume nu te poate despărţi. Oricum, e o fantomă'în acel turn. Pe nume Hinter.

Bainisk puse asupra lui ochii mari. ‘Ai văzut? Ai văzut fantoma aceea?

— Nu, era zi. Sunt greu de văzut în timpul zilei.

— E destul de întuneric aici jos, spuse Bainisk, privind în jur. — Dar nu am

văzut niciodată o fantomă.

Atunci, Harllo s-a gândit să-i spună. în primul rând, acesta fusese motivul pentru care a adus în discuţie povestea, dar s-a trezit să se reţină din nou. Nu era sigur de ce. Poate pentru că scheletul nu era o adevărată fantomă. — Uneori, spuse el, morţii nu pleacă. Adică, uneori, ei mor, dar sunetul nu părăseşte trupul. Rămâne acolo unde este, unde a fost întotdeauna'.

— A fost acest Hinter asa?

— Nu, era o adevărată fantomă. Un spirit fără corp.

— Deci, ce face fantome ale unor oameni, dar nu al altora?

Harllo a ridicat din umeri. — Nu ştiu, Bainisk. Poate că spiritele cu un motiv să rămână sunt cele care devin fantome. Poate că Domnul Morţii nu-i doreşte sau îi lasă să fie, ca să poată termina de făcut ceea ce trebuie să facă. Poate că nu îşi dau seama că sunt morţi. El a ridicat din umeri din nou'. — Aşa a spus unchiul meu. Nici el nu ştia şi necunoaşterea l-a înnebunit – mi-am dat seama după felul în care mi-a ţinut mâna mai strâns.

— S-a supărat pe o fantomă?

'Ar putea fi. Asta cred eu, oricum. N-am spus nimic care să-l înnebunească, aşa că trebuie să fi fost fantoma. Nu ştia ce vrea sau ceva de genul acesta.

Harllo putea sa-şi amintească bine acel moment. Asemenea lui Bainisk, pusese o mulţime de întrebări, uimit că un asemenea lucru ca o fantomă ar putea exista, ar putea să se ascundă, să

le privească, gandindu-şi toate gândurile fantome. Iar Gruntle încercase să-i răspundă, deşi era evident o luptă. Şi când Harllo l-a întrebat dacă poate că tatăl său – care era mort – ar putea fi o fantomă acolo undeva, departe, unchiul său nu spusese nimic timid. Şi când a întrebat dacă poate că tatăl sau-fantomă mai era prin preajmă pentru că îşi căuta fiul, atunci mâna mare a lui Gruntle s-a strâns strâns şi apoi mai tare pentru o suflare sau două, nu suficient pentru a-l răni pe Harllo, ci aproape. Şi apoi strânsoarea moale şi timidă s-a oprit din nou, iar Gruntle l-a luat să cumpere dulciuri.

Probabil că îl văzuse pe Hinter, uitându-se afară printr- una dintre ferestrele sumbre ale turnului. Probabil ca ar fi vrut să-i spună lui Hinter să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată. Aşa cum au făcut taţii răi. Pentru că poate că tatăl lui Harllo nu era deloc 'mort, de când mama lui adevărată spusese ceva despre „ *a pune ticălosul deoparte* „ şi, deşi Harllo nu cunoştea sensul exact al cuvântului „nemernic”, a auzit-o destul de des încât Bănuiesc că era un cuvânt folosit pentru oameni pe care nimănui nu-i plăcea să aibă în preajmă.

Dar gândirea la Gruntle l-a întristat, aşa că, în schimb, a întins din nou mâna la ulcior cu apă si a băut adânc.

Bainisk îl privi, apoi se ridică. — Există o nouă jgheab care a fost curăţată. Mă gândeam că poate ai putea să-l urci,

dacă ai fi suficient de odihnit.

— Sigur, Bainisk. Sunt gata.[1]

Au pornit în tăcere. Dar de data aceasta tăcerea nu a fost incomodă, iar Harllo a simţit un val de uşurare când şi-a dat seama că ochii i s-au umplut pentru o clipă. Prost, cu adevărat şi periculos în plus. Când a avut un moment în care Bainisk nu se uita, şi-a şters repede obrajii murdari şi apoi şi-a uscat dosul mâinilor pe tunică.

Chiar dacă s-ar fi întors către Harllo, Bainisk probabil că nu ar fi avut nicio timiditate. Mintea lui păşea pe furiş pe pietrele uzate ale potecii care duceau la Turnul lui Hinter, astfel încât să poată vedea fantoma de la sine. Ce lucru ar fi! Să vadă cu ochii lui ceva ce nu mai văzuse până acum!

Acolo, în acel oraş uimitor atât de departe. Unde tot felul de minunăţii s-au bătut cu mulţimile pe toate străzile luminoase. Unde fantomele s-au certat cu proprietarii pentru chirie. Acolo unde oamenii aveau atât de multă mâncare, s-au îngraşat şi au trebuit să fie căraţi. Şi oamenii nu i-au rănit pe alţii fără un motiv întemeiat, iar oameni ca Venaz au primit exact ceea ce meritau.

Oh, da, el iubea acel oraş, acel loc în care nu fusese niciodată.

Nu fi absurd. Bărbatul modest în vestă roşie nu este atât de grosolan încât să pescuiască mulţimi care plâng în interpretarea acestui moment si nici atât

de stângaci cu intentii violete. Dă-i credit lui tCruppe, tu care eşti atât de repede să arunci asper timid; sions ca nişte cârlige într-un bazin aglomerat (ai prins ceva, nu-i ' aşa? Nu, dragă prietene, nu-ţi cânta priceperea, era doar acest crap disperat să iasă) .

Reflexia apei nu este atât de netedă; oh, nu, nu atât de
lin.

Este oraşul lui Bainisk ciudat, poate chiar drăguţ şi plin de căldură, într-un mod uşor tragic? Nu e rostul!

Unii dintre noi, vedeţi (sau nu), încă visează la acel oraş. Unde nici unul dintre noi nu a fost vreodată.

'Asta, dragilor, este ideea.

A doua presupunere este crima. Sau, în funcţie de punctul de vedere, sinucidere. Blend găsise o mulţime de ocazii să ia în considerare astfel de chestiuni în timp ce zăcea sângerând pe podeaua K'ral's Bar. Fusese aproape şi, fără Mallet, perspectivele unei vindecări profunde a rănilor ei era ceva fără de care trebuia să trăiască. Consilierul, Coli, trimisese un tăietor local cu abilităţi de trecere în comun Denul, şi el reuşise să tricoteze pe jumătate carnea ruptă şi să stopeze fluxul de sânge, apoi luase ac şi intestin pentru a sutura rănile. Toate acestea l-au lăsat pe Blend sprijinită pe patul ei, abia reuşită să se mişte.

Barul K'rul a rămas închis. Ceea ce fusese cândva un templu era acum o

criptă. Din câte îi spusese Picker, în pivniţele de dedesubt nu era nici un petic de pământ brut care ' să nu fie moale şi greaţă sub picioare. Bătrânul Dumnezeu nu a avut niciddată atât de bine.

Bluepearl şi Mallet, ambii morţi. însăşi ideea a lăsat găuri care se deschideau sub fiecare' gând, fiecare sentiment care se scurgea prin controlul ei sumbru. Nenorociţii supravietuisera decenii de război, bătălie după bătălie, doar ca să fie tăiaţi la retragere de o mulţime de asasini.

Şocul a zăbovit, acolo, în ecourile camerelor goale, în tăcerile din toate locurile greşite, în certurile amare care au izbucnit între Antsy şi Picker în birou sau pe coridoare. Dacă Duiker rămânea rezident – dacă nu ar fi fugit – el tăcea, asistând, ca orice istoric, la orice părere legată de imobilitate. Şi, părea, complet neinteresat dacă ea – sau oricare dintre ei – a trăit sau a murit.

Lumina soarelui care se strecura prin obloane îi spunea că era ziuă, probabil târziu, după amiază, şi îi era foame şi poate, poate, toţi o uitaseră. Auzise ocazional zgomot de fa etajul principal de dedesubt, câteva conversaţii murmurate şi se gandea să găsească ceva cu care să lovească pe podea când auzi paşi apropiindu-se de-a lungul coridorului. O clipă mai târziu uşa ei s-a deschis şi Scillara a păşit, purtând o tavă.

Ceva dulce şi avid s-a ghemuit adânc în intestinul lui Blend, apoi s-â zvârcolit la

o succesiune de gânduri delicioase. — Doamne, eşti o privelişte. Am fost la câteva momente să mă sfiesc, să mă îndepărtez, direct în braţele încruntate ale lui Hood, dar acum, dintr-o dată…

— Ai motive să trăieşti, da, toate astea. Este tapu — sper că nu te superi, dar singura bucătărie pe care o cunosc este Şapte oraşe, şi destul de puţin din asta.

— Te-au pus să găteşti acum?

„îmi plăteşte cameră şi masa. Cel puţin, a adăugat ea în timp ce punea tava pe poala lui Blend, nimeni nu mi-a cerut să-mi eliberez fila.

Blend se uită în jos la frigăruile de carne, legume şi fructe. Aroma blânda a condimentului verde îi lăcrima ochii. „Banii se pot enerva singuri”, a spus ea.

Scillara făcu ochii mari.

Blend a ridicat din umeri, ajungând la prima frigărui. „Nu am fost niciodată în asta pentru a ne îmbogăţi, iubire. A fost doar. . ceva de făcut, un loc în care să fii. În plus, nu ne vom tine mâinile când vine vorba de tine si Barathol şi Chaur. Zei de mai jos, că l-ai târât pe Duiker la o întâlnire, l-ai ţinut în viaţă pe bătrânul prost. Şi Barathol şi Chaur au sosit ca un pumn trimis prin poştă – din câte am auzit, chiar la timp. Poate că suntem nişte idioţi, Scillara, dar suntem nişte idioţi loiali.

— Inii imaginez, spuse Scillara, trăgând un scaun aproape, Breasla Asasinilor nu vă considera idioţi în acest

moment. Mai mult ca un cuib de viespi pe care regretă că au dat cu piciorul. Regret?[1] Ea pufni. — E un cuvânt prea blând. Daca crezi că rătăciţi, luaţi în considerare Maestrul breslei£hiar acum.

— îşi va reveni, spuse Blend. 'Ne? Nu sunt atât de sigur. Nu de data asta.[1]

Ochii cu pleoapele grele ai Scillarei se fixară pe Blend pentru o clipa lungă, apoi spuse: — Picker a fost zguduit, încă mai este, de fapt. Din nou şi din nou văd cum se scurge culoarea de pe faţa ei, îi văd genunchii slăbiţi şi ea întinde mâna să apuce ceva. La mijlocul nopţii, se trezeşte şi se plimbă pe holuri – se comporta ca şi cum ar fi Hood' la umărul ei zilele astea...

— Totuşi, doar atât, nu-i aşa? Cu câţiva ani în urmă, şi- ar pune armura si număra certuri – ar trebui să o înlănţuirii ca să o împiedicăm să pornească...

— Nu mtelegi, nu-i asa, Blend?

'Ce?[1] '

„Cu ani în urmă, după cum spui, ea a fost soldat – la fel şi tu. Un soldat trăieşte cu anumite posibilităţi. Trebuie să ţineţi cont de ceea ce se poate întâmpla în orice moment. Dar sunteţi cu toţii pensionari acum. E timpul să laşi toate astea deoparte. E'timpul să te relaxezi în sfârşit.

'Amenda. Dureaza ceva timp pentru a recupera totul...

— Blend, Picker este aşa cum este acum, pentru că aprQape că *te -a pierdut*.

În tăcerea care a urmat acelei declaraţii, mintea lui Blend era învârtită.

‘Apoi. .’

— Nu suportă să vină aici şi să te vadă aşa cum eşti. Atât de palid. Atât de slab.[1]

— Şi asta o împiedică să-i vâneze pe ucigaşi? E un ridicol timid; prost. Spune-i, din partea mea, Scillara, că toate prostiile astea sunt, um, neatractive. Spune-i, dacă nu este pregătită să înceapă să vorbească despre răzbunare, atunci poate să uite de mine. Nu am fugit de nimic în viaţa noastra şi, de îndată ce mă întorc pe picioare, plănuiesc'o vânătoare de şobolani pe care Breasla nu a mai văzut-o.

‘În regulă.'[1]

„Despre asta sunt toate ceartele? Ea şi Antsy?

O încuviinţare din cap.

— Găseşte-mi un vindecător High Denul, vrei? Voi plăti orice este nevoie.

'Amenda. Acum mănâncă.

Cadavrul mai mirosea a piersici fermentate. Aşezat pe o masă lungă într-una dintre camerele din spate, Seguleh ar fi putut dormi o singură dată, iar Picker se aştepta timid că ochii închişi senin ai războinicului îngrozitor să se deschidă în orice moment. Gândul a făcut fiori prin ea şi ea se uită din nou la Duiker.

— Aşadar, istorice, te-ai gândit puţin la asta, te-ai înţeles cu bardul ăla şi cu prietenul tau alchimist. Spune- ne, ce caută, pe numele lui Hood, toţi aceşti Seguleh muraţi în pivniţă?

Duiker se încruntă, se frecă la ceafă şi nu voia să întâmpine privirea dură a lui Picker. — Baruk nu a primit bine vestea. El părea. . deranjat. Câte butoaie ai examinat?

— Sunt doisprezece nenorociţi, inclusiv acesta. Trei sunt femei.

Duiker dădu din cap. 'Ei pot alege. Războinici sau nu. Dacă nu, nu pot fi timid. Pare să aibă legătură cu mortalitatea infantilă.

Picker se încruntă. 'Ce face?'

— Denul şi moaşa. Dacă majoritatea copiilor supravieţuiesc în general, atunci mamele nu trebuie să nască opt sau zece dintre ei, în speranţa că unul sau doi reuşesc...

— Ei bine, aşa este peste tot.

— Desigur, continuă Duiker de parcă nu i-ar fi auzit declaraţia, unele culturi au o nevoie imperioasă de a-şi creşte baza populaţiei. Şi acest lucru poate fi timid; impune stricturi asupra femeilor. Există o rată mare de uzură în rândul Seguleh. O societate de duel prin însăşi natura sa reduce rata de supravieţuire odată ce a ajuns la vârsta adultă. Tineri războinici' în floare — probabil la fel de mortal ca un război, doar că acesta este un război care nu se termină niciodată. Totuşi, trebuie să existe perioade – cicluri, poate – când femeile tinere sunt eliberate să-şi aleagă propria cale.

Ochii lui Picker se fixară pe cadavrul de pe masă în timp ce Duiker vorbea. Ea

a încercat să-şi imagineze o astfel de societate, în care, asemenea vacilor bhederin, toate femeile stăteau gemând în timp ce cozile lor erau împinse într-o parte, aproape de îndată ce ultimul viţel cădea behând pe pământ. A rost o nebunie. A fost *nedrept* — Bine că până şi femeile din Seguleh poartă măşti, mormăi ea.

— îmi pare rău, ce?

Se încruntă spre istoric. — Ascunde toată furia.

„Oh, ei bine, nu ştiu dacă femeile care nu sunt războinice – nu mi-a trecut niciodată prin cap să întreb. Dar văd punctul tău de vedere.

— Dar este suficient? ea a intrebat. — Atâţia războinici se ucid între ei, încât este necesar să ceară astă femeilor?

Duiker îi aruncă o privire, apoi se îndepărtă din nou.

Nenorocitul ascunde unele suspiciuni.

— Nu ştiu, Picker. Ar putea fi. Sălbăticia lor este infamă.

— De cât timp crezi că ăştia sunt acolo jos? în pivniţă, adică, în butoaiele alea?

— Sigiliile sunt templiere. Baruk sugerează că cultul a persistat, într-o formă reziduală, mult după dispariţia sa presupusă.[1]

„Decenii? Secole?

El a ridicat din umeri.

— Dar ce caută ei aici în Darujhistan? Insulele acelea sunt chiar

lângă capătul de sud al continentului blestemat. Aproape o mie de leghe între ei şi acest oraş.

'Nu ştiu.[1]

Da, sigur. Oftând, se întoarse. — Ai văzut-o pe Antsy?

— La bar.

'Tipic. Epuizarea stocului nostru.

— Indecizia ta l-a lăsat descurajat.

— Chestii astea, Duiker, se răsti ea, ieşind din cameră, lăsându-l acolo cu cadavrul ăla blestemat. Era un concurs care dintre ei era cel mai puţin timid, în orice caz, şi era sătulă de raţă şi de eschiv. Totuşi, ceva din toate acestea îi găzduise suspiciunea că breaslă contractul lor era legat, cumva, de acest vechi templu şi de toate secretele lui înspăimântătoare. *Găsiţi conexiunea şi poate găsiţi piesa de rahat care ne-a bătut Găseşte-l, sau ea, ca să pot împinge un înjurător înăuntru frumos şi adânc.*

Antsy stătea rezemată dă bar, uitându-se la nimic în special, cel puţin până când a găsit o victimă perfectă în Picker, în timp ce ea se apropia. — Ai grijă, femeie, mârâi el, nu am chef.

— Nu ai chef de ce?

'Pentru orice.'

— Cu excepţia unui singur lucru.

„Orice ai putea încerca cu mine, este ceea ce am vrut să spun. Cât despre celălalt lucru, ei bine, deja m-am hotărât să merg singur dacă trebuie.

— Deci, se rezemă ea de barul de

lângă el, ce mai aştepţi, atunci?

'Amestec. Odată ce se va întoarce pe picioare, Pick, îi va fi suficient de foame încât să le ducă lumina. Şi-a tras mustaţa, apoi s-a încruntat la ea: — Tu eşti pe care nu-mi pot da'seama.

— Antsy, spuse Picker, oftând, la fel de mult mi-ar plăcea să ucid ¿e toţi nenorociţii de pacat timid din oraşul asta şi nici pe Stăpânul breslei,'ei nu sunt sursa problemei. Cineva i-a angajat, doar că nu ştim cine şi nu ştim de ce. Am mai trecut prin asta. Ne-am întors exact de unde am început, de fapt, doar că de data aceasta suntem doi. A descoperit că tremura şi nu a putut să întâlnească privirea lui Antsy. — Ştii, îmi doresc ca Ganoes Paran să fie aici – dacă cineva timid ar putea afla ce se întâmplă, acesta este Căpitanul.

Antsy mormăi. — Stăpân de punte, da. Bău ultimul din băutură si se îndreptă. — Bine, atunci hai să mergem la Finnest House, poate că e acolo, poate că nu. Oricum, face ceva.

— Si să-l lase pe Blend aici singură?

— Nu este singură. Sunt Duiker şi Scillara. Ca să nu mai vorbim de acel bard. Nu se va întoarce nimeni să ne termine, cel puţin în timpul zilei. Ne putem întoarce înainte de seară, Pick. '

Totuşi ea a ezitat.

Antsy se apropie. „Ascultă, nu sunt atât de prost, ştiu ce se întâmpla în capul tău. Dar noi, stând aici, aşteptăm

următoarea lor mişcare. Cunoaşteţi doctrina mai timidă, caporale. Nu este treaba noastră'să reacţionăm – este treaba noastră să lovim primul şi să *îi* facem să reacţioneze. Acum ne-au lovit de două ori — o fac din nou şi suntem foarte timizi.

În ciuda vaporilor de alcool care ieşeau de pe bărbat, ochii lui albaştri erau duri şi limpezi, iar Picker ştia că avea dreptate şi totuşi. . îi era frică. Şi ea ştia că el putea să vada, se lupta cu ea – rău – din moment ce frica nu era ceva ce el ar fi aşteptat timid de la ea. *Niciodată. Doamne, ai devenit o femeie bătrână, Pick. Slabă şi înghesuită.*

Ţi-au ucis blestemaţii de prieteni. Ei aproape că ţi-au ucis iubirea cea mai dragă.

— Mă îndoiesc că e acolo, spuse ea. — Altfel ar fi fost pe acolo. A plecat undeva, Antsy. S-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată şi de ce s-ar fi întors? Oriunde s-a dus Paran, el este probabil timid; extrem de ocupat – este genul, întotdeauna în mijlocul unei blestemate.

— în regulă, a permis Antsy. — Totuşi, poate că există vreo modalitate prin care putem să-i trimitem un mesaj.

Sprâncenele ei s-au ridicat. — Asta e o idee, Antsy. Mă bucur că unul dintre noi se gândeşte.

— Da. Putem merge acum, atunci?

Au pornit, folosind o poartă laterală. Amândoi purtau mantie, ascunzând

armura şi săbiile lor, armele slăbite în teaca lor. Antsv purta şi două ascuţitori, fiecare în sacul său de pânză, unul înnodat la hamul armei şi celălalt la centură. Putea să smulgă o grenadă şi să o arunce în sac, aşa cum s- ar putea arunca o piatră de praştie. Era propria lui invenţie şi exersase cu o piatră în sac, dobândind o îndemânare acceptabilă. Hood ştia că nu era un săpător, dar învăţa.

Nimic nu l-a înfuriat mai mult decât pierderea unei lupte. Adevărat, au ieşit pe p>artea cealaltă, în timp ce aproape toţi asasinii niurisera, aşa că nu a fost chiar o înfrângere, dar mi s-a părut ca una. De când se pensionase, pumnii lui însoţitori Malazan ajunseseră să se simtă ca o familie. Nu aşa cum făcea o echipă, din moment ce echipele existau pentru a lupta, pentru a ucide, pentru a purta război, iar asta făcea că strângerea dintre soldaţi era una ciudată. Pătat de brutalitate, de comportamente extreme care făceau ca fiecare moment al vieţii să se simtă ca un miracol al naibii. Nu, familia asta nu era aşa. Toţi i-au calmat pe unii. Slăbit, a lăsat rahatul urât mult în urmă. Sau^aşa credeau ei.

în timp ce el şi Picker porneau spre moşia lui Coli şi spre casa nenorocită din spatele terenului ei/ el a încercat sa se gândească la când nu avea nimic de-a face cu acest tip de viată, la când fusese un rătăcit cu picioarele arcuite, în Falar. în mod bizar, propria sa imagine mentală

a feţei sale de zece ani jDăstra mustaţa blestemată şi era destul de sigur că avea sa-şi crească Încă una, dar amintirile erau lucruri dezordonate. Nefiind timid; capabil, poate în mare parte minciuni, de fapt. O împrăştiere de imagini împletite de un rahat inventat, astfel încât ceea ce fusese într-adevăr un timp la fel de haotic precum prezentul părea dintr-o dată o naraţiune, o poveste.

Mintea din prezent a fost vreodată dornică să-şi povestească propriul trecut, fiecare istoricul său şi de când se încredeau istoricii pe ceva? Da, uită-te la Duiker. A scris o poveste frumoasă, aceea despre Coltaine şi Lanţul de Câini. Spărgător, dar apoi aceia au fost întotdeauna cei mai buni, din moment ce făceau să se simtă fiecare fiu timid – când atât de mult din viată era evitarea să simtă ceva. Dar a fost ceva real? Da, Coltaine a fost ucis cu adevărat Armata a fost spulberată, aşa cum a spus el. Dar oricare din restul? Toate aceste detalii?

Nicio cale de a şti vreodată. Şi chiar nu contează până la urmă, nu-i aşa?

La fel ca propriile noastre poveşti. Cine am fost, ce am făcut. Naraţiunea continuă, pană se opreşte. Brusc, ca o respiraţie prinsă care nu mai scapă niciodată.

Sfârşitul povestii.

Copilul cu mustaţă se uita la el, acolo în cap. încruntat, suspicios, poate neîncrezător. — Crezi că mă cunoşti, bătrâne? Nicio sansa. Nu ştii nimic şi

ceea ce crezi ca îţi aminteşti nu are nimic de-â face cu mine. Cu cum gândesc. Cu ceea ce simt. Eşti mai departe decât tatăl meu, acel tiran mizerabil şi amar pe care niciunul dintre noi nu şi-ar putea da seamă vreodată, nici tu, nici eu, nici măcar el. Poate că nu este noi, dar nici atunci nu este el.

„ Bătrâne, eşti la fel de pierdut ca şi mine şi nu te preface că nu este diferit. Pierdut în viata. . pană când moartea te găseşte. [1]

Ei bine, acesta era motivul pentru care de obicei evita să se gândească la propriul sau trecut. Mai bine lăsat neatins, ascuns, încuiat într-un cufăr si lăsat peste o parte pentru a se scufunda în adâncuri. Problema era că trebuia să îndepărteze unele lucruri din nou. Gândind ca un soldat, unul. Găsind din nou acea margine urâtă, modul greu de a privi lucrurile. Absenţa ezitării.

Galoane de bere nu au ajutat. Doar şi-a hrănit deznădejdea, sentimentul de a se simţi prea bătrân, prea bătrân pentru toate acestea, acum.

— Doamne de jos, Antsy, te aud scrâşnind din dinţi de aici. Cât de timid, oricum ar fi, pare' că are un gust îngrozitor.

El s-a uitat la ea. „Te aştepţi să sar peste un dans pe strada asta blestemata? Avem mai multe probleme decât am fost vreodată, Pick.

„Ne-am confruntat cu mai rău...”

'Nu. Pentru că atunci când ne

confruntam cu mai rău, eram pregătiţi pentru asta. Am fost instruiţi să facem faţă. Prinde-l de gât, sufocă viaţa din ea. A făcut o pauză, apoi a scuipat pe pavaj înainte dé a adăuga: „încep să realizez ce înseamnă cu adevărat „pensie”. La tot ce msăm, acum ne străduim să ne întoarcem, doar că nu este la îndemână. *Este al naibii de la îndemână.* '

Ea nu spuse nimic, iar asta ia spus lui Antsy că ştia că are dreptate; că ea simţea la fel.

Confort redus, această companie.

Ajunseră la moşia lui Coli, ocoliră spre peretele din spate. Călătoria de' la K'rul's Bar până aici era deja o neclaritate în mintea lui Antsy, atât de lipsită de importanţă încât să fie instantaneu fără valoare. Nu înregistrase o singură cifră în mijlocul aglomeraţiei de pe străzi. Fuseseră urmăriţi? Urmărit? Probabil. — Respiraţie, Pick, nu m-am uitat dâcă am luat un câine adulmecat. înţelegi ce vreau sa spun?'

„Am făcut”, a răspuns ea. — Două dintre ele. Băuţi, nu asasini, doar câinii lor, aşa cum spui tu. Isi păstrează distanţa – probabil ne-au avertizat imediat. Ma îndoiesc că ne vor'urma în pădure.

— Nu, aprobă Antsy. — Ar simţi mirosul de ambuscadă.

— Corect, deci să nu-i bage în seamă.

Ea a condus drumul în desişul acoperit de vegetaţie din spatele moşiei.

Etajul neuniform pentru timizi era presărat la margini' cu gunoi, dar acesta s-a diminuat rapid pe măsură ce se împinseră mai adânc în cîmpul întunecat şi acoperit de vegetaţie. Puţini oameni, era evident, doreau să puna ochii pe Finnest Hóuse, să simtă răcoarea ei privind imediat înapoi la ei. Atenţia de la ceva la fel de îngrozitor ca acel edificiu întunecat éra o atenţie nedorită.

Treizeci de paşi inegale, aii văzut pereţii negri, jumătate de piatră,' jumătate de lemn, faţa şifonată şi cicatrice a casei, obloane înţepate ca răchita putrezită, fără nicio lumină care se scurgea de nicăieri. Viţă de vie şerpuia pe părţile laterale, întinse pe pământul cocoşat din'curtea cu zidiiri joase. Cei câţiva copaci din acea curte erau răsuciţi si fără frunze, rădăcinile goale ca oasele.

— Mai multe bulgări decât ultima dată când am fost aici, observă Picker în timp ce se îndreptau spre poartă.

Antsy mormăi. „Nu lipsesc idioţii care încearcă să intre înăuntru. Crezând că vor găsi comori. .'

„Scurtături secrete către putere”, a adăugat ea. — Obiecte magice şi prostii.

— Şi tot ce au primit a fost un mormânt timpuriu. Ezită la poartă şi arunca o privire spre Picker. — S-ar putea să ajungem la fel.

— Rămâi pe cale, asta e trucul. Urmaţi-mă.[1]

El a căzut aproape în spatele ei în

timp ce ea porni de-a lungul pistei înguste şi întortocheate de pavaj înclinat. Prea aproape, în timp ce o călca pe călcâi şi aproape o făcea să se împiedice. Ea îi aruncă o privire vicioasă peste un umăr înainte de a continua.

Lipsa absolută a ceva neplăcut îi făcuse nervii suprasolicitaţi pe Antsy când ajunseră la uşă. A privit cum Picker ridica o mână înmănuşată, îşi făcu pumnul, ezită, apoi o lovi cu putere de lemnul negru. Reverberul bum timid, ca şi cum un abis ar aştepta de cealaltă parte.

Au aşteptat. De aici, toate sunetele oraşului dincolo de această pădure dispăruseră, ca şi cum lumea normală ar fi încetat să mai existe, sau, poate, goana nesfârşită a vieţii de acolo nu avea nicio relevanţă pentru ceea ce se profila în faţa lor acum, acest grotesc intru timid; sion dintr-un alt tărâm.

O duzină de bătăi ale inimii. Picker a făcut să bată încă o dată în uşă.

Târâitul unui zăvor se auzi încet prin lemnul gros, iar o clipă mai târziu uşa scârţâi înapoi.

Paran vorbise despre lichiul care locuieşte în Finnest House, creatura distrusă care fusese cândva un Jaghut, dar aceasta a fost prima vedere a lui Antsy. înalt (zei, cum ura el lucrurile înalte), slăbit, dar cu oase mari, împodobit cu o haină lungă zdrenţuită de lanţ negru. Cap dezgolit, cu părul lung, incolor, atârnând de pete-uri – acolo unde scalpul era vizibil, erau cicatrici răsucite,

iar într-un loc ceva a străpuns craniul, iar în gaura neuniformă lăsată în urmă era doar întuneric, ca şi cum creierul apariţiei ar fi fost pur şi simplu ofilit. Colţi în faţa zdrobită, ochii strânşi înapoi în umbra. Una peste alta, Antsy nu era timidă; era încrezătoare ca această întâlnire din toamnă se va desfăşura într-un mod destul de timid;

— Lord Raest, spuse Picker înclinându-se. „Sunt prieten cu Ganoes Paran. Dacă vă amintiţi, ne-am întâlnit...

— Ştiu cine eşti, caporale Picker, răspunse lichiul cu o voce profundă şi rezonantă.

— Acesta este sergentul Antsy...

'Ce vrei?'

— Trebuie să găsim Ganoes Paran...

'El nu este aici.'

— Trebuie să-i trimitem un mesaj.

'De ce?[1]

Picker aruncă o privire către Antsy, apoi ridică înapoi spre Raest. — Ei bine, este o poveste complicată – putem intra înăuntru?

Ochii morţi ai lui Raest s-au oprit asupra ei pentru o clipă lungă, apoi el a întrebat: — Te aştepţi să servesc şi eu băuturi răcoritoare?

— Ei, nu, asta nu va fi necesar, Raest.

Jaghut se dădu înapoi.

Picker îl înconjoară şi se opri câţiva paşi înăuntru. Antsy se împinse în spatele ei. Stateau îritr-o intrare boltită, cu piatră

neagră crudă sub picioare. Vizavi de uşa din faţă erau uşi duble şi un coridor îngust la dreapta şi'la stânga. Aerul era uscat şi cald, mirosea a pământ proaspăt turnat – amintindu-i lui Antsy de cel shy^lar de sub K'rul's Bar.

— Ati săpat morminte? întrebă el, apoi se înjură, încercând să ignore privirea sălbatică a lui Picker.

Raest închise uşa şi îi înfruntă. — La ce fel de băuturi răcoritoare te aşteptai, sergent Antsy? Mi-e teamă că nu am nimic îngropat în casă. Dacă vrei, totuşi...

— Nu, în regulă, spuse Picker în graba.

Antsy nu putea decât să aprobe din cap. Gura i se uscase, limba ca o bucată de piele lipită de cerul gurii. Şi trebuia să-şi golească vezica urinară, dar gândul de a cefe indicaţii către dulapul de apă a fost dintr-o dată asemănător cu o timiditate a cere ca Jaghut să-i predea toţi banii sau altceva.

Raest îi studie în tăcere încă o clipă, apoi spuse: — Urmează-mă, dacă trebuie.

Picioarele învelite în mocasin ale lichului scoteau sunete zgomotoase. Pânza foşni, posta hainei trosnind, în timp ce Raest se îndrepta spre uşile duble si le împinse.

înăuntru se afla o camera principala care avea un şemineu din piatră chiar vizavi, m care flăcările pâlpâiau confortabil şi două scaune adânci, cu spătar înalt, de fiecare parte, aşezate pe un covor ţesut gros, cu modele

geometrice arcane abia vizibile în întunericul general. Tapiserii mari acopereau pereţii de ambele părţi, unul clar de origine Malazan – probabil Untan, avand în vedere subiectul (un eveniment de curte învechit, semnificaţie pierdută de mult, dar fără îndoială relevantă pentru Casa Paran); celălalt era local şi înfăţişa o scenă din Noaptea Lunii, când Moon's Spawn a urcat pentru a pătrunde cele mai înalte clădiri din oraş; când dragonii se războiau pe cerul nopţii, iar Raest însuşi încercase să atace Darujhistari. Vârsta im timidă' s-a concentrat asupra dragonilor, unul negru si cu coamă argintie, celălalt bronz sau maro. Fălcile şi ghearele erau strânse unele peste altele în timp ce luptau în aer, cu fundalul baza lui Moon's Spawn şi siluetele acoperişurilor şi turlelor, toate mărginite într-un model complicat de corbi mari în zbor.

— Nu e rău, mormăi Picker, uitându-se la lucru.

Mormăi Antsy, nu cineva care să se gândească prea
mult la opera de artă dincolo de a identifica orice scena pe care s-a întâmplat să o înregistreze. Personal, nu-şi putea imagina un talent mai inutil şi le-a mulţumit zeilor că nu fusese niciodată blestemat de o mizerie atât de timidă. Cele mai multe dintre propriile amintiri despre evenimentele măreţe la care asistase erau timide; foloseau figuri de băţ, iar asta era suficient de bun pentru

el. Nu i-a trecut prin cap că acest lucru era deloc neobişnuit.

Raest făcu semn către cele două scaune. — Stai jos, spuse el, tonul era doar vag timid legat de o invitaţie. După ce au făcut asta, amândoi înclinandu-şi scaunele spre Jaghut, el a spus: „Explică-mi, dacă vrei, cât de exact intenţionezi să-i trimiţi un mesaj lui Ganoes Paran”.

— Habar n-avem/spuse Picker, cu un zâmbet stânjenit. — Speram că ai putea avea câteva sugestii.

„Am multe sugestii”, a răspuns Raest, „nici niciuna nu este relevantă j>entru cererea dumneavoastră”.

Antsy miji mcet ochii, dar nu spuse nimic.

Picker deschise gura de câteva ori, întrerupând o succesiune de posibile răspunsuri timide, căscatul repetat amintindu-i lui Antsy de peştele cu plase de pe puntea bărcii de pescar a tatălui său. *Doar dacă tocmai am inventat asta. Totul este o minciună, poate. Poate am văzut un peşte pe altă punte. Cum pot fi sigur? Cum poate-*

— Mi se pare o posibilitate, spuse Raest. — Bănuiesc că ar fi nevoie ca unul dintre voi sa fie un adept cu Deck of Dragons. Sau deţinând potenţialul acestuia.

— înţeleg, spuse Picker. — Ei bine, am avut câteva perii cu Deck/

— Eşti un ilustrator al Decks?

'Ce?'Oh, nu genul ăsta de perie. Adică, am pus mâna pe ei de câteva ori.

— Un astfel de contact v-a lăsat rănit, sergent Picker?

— Cum a fost deteriorat?

— Eşti, poate, acum nebun?

Ea a stat drept. — Stai, cum, pe numele lui Hood, aş putea să ştiu daca sunt timid, sănătos la minte sau nu?

— Exact, spuse Raest şi aşteptă.

Privirea lui Antsy s-a fixat încă o dată pe Jaghut. — Alege, mârâi el în cele din urmă.

Ea se răsuci să-l înfrunte exasperată. — Ce este acum, Antsy?

— Nemernicul ăsta ne poartă.

Ochii i se umflară pentru moment, apoi se uită din nou la Jaghut.

Cine a ridicat din umeri. — Trebuie să te distrezi ocazional. Compania este atât de rară în zilele noastre.

— Deci, când soseşte, se răsti Antsy, îl tratezi ca pe nişte murdărie? Crezi ca poate există o conexiune între cele două, lichiule?

„Ca murdăria? Nu cred. Mai mult ca. . cu amabil dispreţ.[1]

— Ai câteva lucruri de învăţat despre oameni, Jaghut.

— Fără îndoială, sergent 'Antsy. Din păcate, nu sunt înclinat să fac vreun efort m acea direcţie.

'Oh? Si în ce direcţie faci eforturile tale?

„Când voi descoperi unul, vă voi anunţa, dacă se dovedeşte a fi interesat, fie pentru mine, fie,' bineînţeles, pentru dumneavoastră. între timp, habar n-am

dacă comunicarea este posibilă cu Ganoes Paran. Poate că dacă m-ai informa despre criza ta actuală, s-ar putea să te ajut într-un fel care să nu implice acte precipitate, disperate, care ar putea în cele din urmă să mă deranjeze.

— Sa ne ferim să facem asta, mârâi Antsy.

— Hood nu este unul care interzice mare lucru, observă Raest.

— Nu pot să cred că îi plac foarte mult aceste Case Azath, spuse Picker, după ce şi-a revenit din şocul şi iritaţia şi, poate, indignarea ei. — Toate aceste capcane de suflete şi lucruri ca tine, Raest.

— Mă îndoiesc că o cotez foarte bine pe lista de dorinţe a lui Hood, a răspuns strigoiul Jaghut.

Antsy mormăi râzând. — în regulă, în sfârşit îmi rezolv simţul tau de umor. Si am crezut că marinii Malazan sunt uscaţi, Abys below! Rine, Raest, hai să jucăm acest joc pe bune. Dacă ne poţi ajuta cu problema noastră, vom face ceva pentru tine în' schimb. Dacă este în limitele abilităţilor noastre, adică, nimic de genul „scoate-mă de aici” sau ceva de genul ăsta. Dar, ştii, alte chestii.

— Am o cerere modestă. Foarte bine, accept angajamentul reciproc.

Antsy îi zâmbi lui Picker, apoi îi spuse lui Raest: — Asta e. Cineva a încheiat un contract cu noi. Nu ştim de ce. Ne gândim că poate Paran poate afla cine şi ce îi

agravează atât de mult.

Jaghut se uită cu privirea.

Picker si-a dres glasul. 'Cauze posibile. Unu, suntem malazani. Veteranii. Ne-am făcut mai mult de câţiva duşmani pe acest continent. În al doilea rând, deţinem Barul lui K'rul, care a fost Clopotniţa lui K'rul, care â fost Templul lui K'rul. în pivniţă tocmai am găsit treisprezece Seguleh murate, poate vechi de secole, dar care arată proaspete, deoarece sunt, ăă, murate. Ea a făcut o pauză, a tras aer în piept, apoi a continuat: — Trei, ei bine, încă nu am ajuns la trei. După cum îmi dau seama, totul are legătură cu K'rul – poate unii cultişti vor templul înapoi. Poate cineva a făcut o comandă pentru Seg shy;uleh murat şi vrea să fie livrate.

Antsy se uită la ea. — Ce a făcut cineva? Pick, asta e cea mai stupidă idee pe care am auzit-o vreodată.

„Nu m-aş certa cu asta", a **SJDUS** ea, „doar că sunt disperată şi, în plus, am bănuiala ca acei Seguleh fac parte din problemă".

Antsy se uită la Raest. — Deci iată. Ai vreo sugestie sau ai de gând să stai acolo pentru totdeauna?

„Da, sunt", a răspuns Raest, „dar acest detaliu nu este relevant. Cât despre sugestii, vă sugerez să ucizi fiecare asasin din oraş.

„Atunci cine ne vrea morţi începe să angajeze bandiţi", a spus Picker.

— Omorâţi toţi bătăuşii.

Antsy îşi trase mustaţa. — Nu este practic. Mai sunt doar trei dintre noi – ar dura ani de zile.

„Răpiţi-l pe maestrul breslei şi torturaţi-l pentru a dezvălui clientul. Atunci ucide clientul.

— Uciderea clientului are sens pentru noi, spuse Picker, dând din cap. — Chestia cu răpirea nu sună foarte fezabilă – ar trebui sa ne descurcăm câteva sute de asasini timizi ca să o facem. în plus, nu ştim unde este ascunzătoarea Stăpânului Breaslei. Am putea captura şi tortura un asasin pentru a afla asta, dar probabil că aceştia operează în celule, ceea ce înseamnă că oricine vom primi s-ar putea să nu ştie nimic. Ideea este că nu ştim cine este clientul. Trebuie să aflăm.

Raest spuse: „Bănuiala ta că Templul K'rul este esenţial pentru această chestiune este probabil exactă. Determinarea specificului, totuşi, ar fi cel mai bine servită prin apelarea asistenţei Stăpânului Punţii.

— Asta ne-am dorit în primul rând! strigă Antsy.

— Extraordinar, nu-i aşa?

Antsy se uită cu privirea la licanul înfuriant, muşcă câteva replici care s-ar putea dovedi neînţelepte. Trase adânc aer în piept pentru a se calma, apoi spuse pe un ton drăguţ şi liniştit: — Deci, să vedem daca îi putem trimite un mesaj, nu?

— Urmează-mă, spuse Raest.

înapoi pe coridor, cotind la dreapta, cu cinci paşi către o uşă îngustă din stânga care ducea în turnul rotund ghemuit, m sus pe scara în spirală, ajungând la nivelul superior – o cameră circulară cu pereţii cu redări pictate supradimensionate ale cărţilor de Puntea Dragonilor. Ceva a sucit ochiul în această cameră şi Picker aproape că se clătina.

— Zei de jos, mormăi Antsy. „Locul ăsta este magic – îmi face rău la stomac”.

Imaginile s-au învârtit, s-au înceţoşat, s-au deplasat în valuri ondulante care traversau din toate direcţiile imaginabile, o ciocnire de convergenţe care invită la vertij, indiferent unde s-ar fi întors privirea. Picker s-a trezit gâfâind. Ea închise ochii, o auzi pe Antsy înjurând în timp ce el ieşi înapoi din cameră.

Vocea uscată a lui Raest a plutit vag în capul ei. — Fluxul a crescut. Se pare că există un fel de. . deteriorare. Chiar şi aşa, Caporale Picker, dacă îţi concentrezi mintea şi te concentrezi pe Ganoes Paran, eficacitatea voinţei tale s- ar putea dovedi suficientă pentru a ancora pe loc propriul card al Maestrului, care poate îi va trezi atenţia. Dacă, desigur, nu este logodit altfel. Dacă puterea ta de voinţă se dovedeşte inegală cu sarcina, mă tem că ceea ce rămâne din sănătatea ta va fi smuls. Mintea ta însăşi va fi sfărâmată de vârtej, lăsându-ţi o epavă salivată. După un moment, a adăugat: „O astfel de stare de a fi poate să nu fie de dorit. Desigur,

dacă reuşiţi, nu vă va păsa într-un fel sau altul, ceea ce aţi putea considera o binecuvântare.

„Ei bine”, a răspuns ea, „e pur şi simplu grozav. Dă-mi o clipă, vrei?

Ea a scos din memorie chipul deloc neplăcut al căpitanului, a căutat să o rezolve sub ochiul minţii ei.

Ganoes Varan, ñi atent. Căpitane, oriunde te-ai aña. Acesta este caporalul Picker, în Darujhistan. Ganoes, trebuie să vorbesc cu tine.

L-a văzut acum, înrămat aşa cum ar fi încadrat o carte în Deck of Dragons. Ea a văzut că el purta o uniformă, aceea a soldatului Malazan care fusese cândva – asta era amintirea ei, evocând ultima ei vedere despre el? Dar nu, părea mai bătrân. Părea bătut, mânjit de praf. Stropi de sânge uscat pe pielea cu cicatrici. Scena din spatele lui era una a fumului şi a ruinelor, rămăşiţele distruse de terenuri agricole ondulate, tărâmuri definite de ziduri joase de piatră, dar nu se văd nimic verzi. Ea credea că poate vedea cadavre pe acel pământ mort.

Privirea lui Paran părea să se ascuţi asupra ei. Ea i-a văzut gura mişcându-se, dar nici un sunet nu a ajuns la ea.

Ganoes! Căpitane, ascultă, concentrează-te din nou asupra mea.

— Nu e momentul caporale. Am aterizat în dezordine. Dar ascultă, dacă poţi sa le spui, încearcă. Avertizează-l Picker. Avertizaţi-i.

Căpitanul — cineva urmăreşte

templul — Templul lui K'rul. Cineva încearcă să ne omoare ...

'- Jhistan poate avea grijă de el însuşi Pick. Baruk ştie ce să facă – ai încredere m el. Trebuie să añi cine vrea. Vorbeşte cu Kruppe. Vorbeşte cu Eel. Dar ascultă, transmite-mi avertismentul te rog. [1]

Transmite-o cui? Despre cine vorbeşti căpitane? Şi ce a fost asta cu Kruppe?

Imaginea s-a sfărâmat în faţa ochilor ei şi a simţit ceva asemănător cu ghearele spărgându-i în minte. Urlând, ea a căutat să se răstoarne, să se îndepărteze. Ghearele s-au scufundat mai adânc şi, dintr-o data, Picker şi-a dat seama că există intenţie, există răutate. Sosise ceva şi o *dorea.*

Urlând, se simţi târâtă înainte, într-o nebunie învolburată, în j^ura â ceva vast şi flămând, ceva care voia să se hrănească cu ea. Mult, mult timp, până când sufletul ei a dispărut, devorat, până nu a mai ramas nimic din ea.

Presiune şi întuneric din toate părţile, smulgând în ea. Nu şe putea mişca.

În mijlocul haosului sălbatic, ea a simţit şi a auzit sosirea unei a treia prezenţe, o forţă care curgea'ca o fiară care se apropie de ea – a simţit o atenţie bruscă, o privire rece şi o voce murmură aproape: „ *Nu'. Aici. Nu acum. Au fost odată torcurl pe care le-ai purtat. Era o datorie, încă neachitată. Nu acum. Nu aici.* [1]

Fiara se năpusti.

Orice îl apucase pe Picker, orice se hrănea acum cu ea, dintr-o dată urla de durere, de furie, iar ghearele s-au smuls, s-au lovit de noul ei timid.

Mârâie, aerul tremurând până la tunet în timp ce doi leviatani se ciocneau.

Pitic, uitat, mic ca o furnică, Picker s-a târât departe, scăpându-şi viaţa într-o urmă purpurie. Ea plângea, tremura în urma sfiinţei de hrănire a obiectului. Aşa fusese.

. insolubil, atât de oribil. . indiferent. Pentru cine era ea, pentru dreptul ei la propria ei viaţă. *Sufletul meu. . sufletul meu era. . alimente. Asta e tot. abis dedesubt-*

Trebuia să găsească o cale de ieşire. De jur împrejur, haosul ei roia şi tremura în timp ce marile forţe continuau, acolo, în urma ei. Trebuia să-i spună lui Antsy lucruri, lucruri importante. Kruppe. Baruk. Şi poate cel mai important detaliu dintre toate. Când au intrat în casă, ea văzuse că cele două cadavre care zăceau pe podea la ultima ei vizită dispăruseră. *Plecat. Doi asasini, spuse Paran.*

Iar unul dintre ei era Vorcan.

Ea este în oraş. Ea este acolo, Antsy...

Concentreaza-te! Camera. în turn – găsiţi camera -

Târându-se, plângând.

Pierdut.

Antsy a slăbit o duzină de blesteme când Raest a târât corpul inconştient al lui Picker pe palier. 'Ce-ai făcut?[1]

— Vai, spuse Jaghut, dându-se înapoi când Antsy cădea în genunchi lângă femeie, avertismentele mele cu privire la riscau fost insuficiente.

în timp ce Antsy şi-a pus mâna pe fruntea lui Picker, acesta şuieră şi i-o smulse mapoi. — E rece ca gheaţa!

— Cu toate acestea, inima ei continuă, a spus Raest.

'Se va întoarce? Raest, naibii de liche! *Se va întoarce?*'

'Nu ştiu. Ea a vorbit, o vreme, înaintea situaţiei. .
schimbat'. Presupun că, timid, vorbea cu Ganoes Paran'.

'Ce a spus ea?'

— întrebări, în cea mai mare parte. Am reuşit, totuşi, să culeg un singur nume. Kruppe. ^

Antsy şi-a dezvăluit dmţii. îşi puse din nou mâna pe fruntea ei.' Puţin mai cald?' Posibil, sau de data asta se aşteptase, făcâ'ndu-l mai puţin şoc. Greu de spus care. — Ajuta-mă să o duc înapoi jos, spuse el.

'Desigur. Şi acum, în schimbul ajutorului meu, îţi voi spune ce caut de la tine.

îşi ridică privirea spre Jaghut. — Nu poţi vorbi serios.

— De data asta, eu sunt, sergent Antsy. îmi doresc să am o pisică.

O pisica. 'A mânca?[1]

-Nu, ca animal de companie. Va trebui să fie o pisică moartă, desigur. Acum, permite-mi să-i iau picioarele, în

timp ce tu o iei de braţe. Poate cu ceva timp înainte ca vatra să devină timidă, sa o învie.

'Crezi asta?[1]

'Nu.[1]

Toată asta fusese ideea lui, iar acum ¿iită-te la ce sa întâmplat. — Picker, şopti el. 'îmi pare rau. îmi pare atât de rău.[1]

— Una albă, spuse Raest.

'Ce?[1]

— O pisică albă. O pisică albă moartă, sergent.

Oh, da, Raest Unul umplut cu bulgări. Uite, prinde, nenorocitul blestemat.

La naiba, am ajuns la doi acum. Până la doi. .

„Nu te târgui niciodată cu morţii. Ei vor ceea ce ai şi îţi vor oferi ceea ce au pentru a-l obţine. Viata ta pentru moartea lor. Fiind morţi, desigur, orice viaţa de care o apucă, ajunge să le strecoare printre degetele osoase. Deci pierdeţi amandoi.

— E destul de generos din partea ta, Hinter, spuse Baruk. — De fapt, nu-mi amintesc să fi fost atât de locuitor ultima dată când am vorbit.

Apariţia stătea în tocul uşii turnului. — Lupta cu care mă confrunt este între dorinţa mea de a-mi închide degetele fantomatice în jurul gâtului tău, High Al timid;chimist, şi a oferi orice serviciu pot acestui oraş frumos. De asemenea, trebuie remarcat că întoarcerea tiranului ar marca, de asemenea, sfârşitul

timidităţii libere limitate pe care o deţin, pentru că aş fi rapid înrobit. Şi astfel, interesul propriu şi timiditatea altruistă se dovedesc aliaţi puţin probabili, dar suficiente pentru a-mi copleşi îndemnurile naturale ucigaşe.

— Dezbaterea este discutabilă, răspunse Baruk, împletindu-şi degetele şi sprijinindu-şi mâinile pe burtă, pentru că 'nu am nicio intenţie să' ajung la îndemâna strângerii tale mortale. Nu, voi rămâne aici, m curte.

— La fel de bine, răspunse Hinter. — N-am făcut praf de secole.

— Există forţe în oraş, spuse Baruk după o clipă, forţe formidabile, neprevăzute/previzibile. Amemntarea-

— Destul de asta, interveni Hinter. „Ştii foarte bine de ce majoritatea acestor timide sunt în oraş, de când i-ai invitat, înalt Alchimist. Şi în ceea ce priveşte ceilalţi pe drum, ei bine, puţini dintre aceştia vă vor surprinde foarte mult. Sunt. . *necesar.* Deci, sfârşitul disimulării tale.

— Nu tot ceea ce se abordează este de mine, a replicat Baruk. — Ştiai că atât Lady Envy, cât şi Sora Spiţe sunt aici chiar acum? Fiicele lui Dra shy;conus nu au fost *invitate* , nicidecum de mine. Unul este destul de rău, dar ambele. .' clătină din cap: „Mă tem că vor lăsa întregul oraş un morman de cenuşă mocnitoare, dacă au ocazia .

— Aşa că fă ceva ca să te asiguri că nu se întâmplă asta, spuse Hinter cu

aer.

— Vreo sugestie în acest sens?

— Niciunul.

— Ti-a făcut vreunul vreo vizită?

— îmi încordezi altruismul, înalt Alchimist. Foarte bine, desigur, Lady Envy a fost în vizită şi de mai multe ori.

— Ştie ea că sora ei este aici? '

'Probabil.[1]

— Ce vrea Invidia, Hinter?

— Ceea ce şi-a dorit dintotdeauna, înaltul Alchimist.

Baruk şuieră pe sub răsuflare şi aruncă privirea în altă
parte. — Nu o poate avea.

— Atunci iţi sugerez să-i faci o vizită surorii ei. Ea locuieşte la bord...

— Ştiu unde este, mulţumesc. Acum, ai auzit de acel autoproclamat Mare Preot al Zeului Infirm, care acum stă ghemuit într-un Templu abandonat din Fener? Şi conduce o congregaţie care creşte pe zi ce trece?

Nu Nu am. Dar eşti surprins?

„Zeul căzut este o complicaţie foarte nedorită”.

„Moştenirea încurcăturii cu lucruri încă neînţelese pe deplin – desigur, acei vrăjitori precipitaţi au plătit cu toţii cu viaţa lor, ceea ce i-a împiedicat pe toţi ceilalţi să dea tipul de pedeapsă pe care o meritau cu adevărat. Astfel de lucruri sunt foarte frustrante, nu crezi?

Privirea lui Baruk se îngustă asupra fantomei din prag.

După o clipă, Hinter flutură o mână

eterică. 'Asa de mult. . moşteniri.'

— Punctul luat, Necromancer. După cum puteţi vedea, totuşi, nu sunt unul care să evadeze responsabilitatea timidă.

— Adevărat, altfel ai fi fost la îndemâna mea de mult. Sau, într-adevăr, ai ales o evadare mai subtilă, la fel ca şi semenii tăi. . magi în Cabala, noaptea în care Vorcan 'a umblat prin umbre. .'

Baruk se uită cu privirea, apoi oftă. „M-am întrebat întotdeauna de competenţa timidă manifestată de camarazii mei în acea noapte.' Desigur, abilităţile lui Vorcan au fost – sunt - impresionante. Şi apoi a tăcut pentru o clipă. Si m-am gândit la anumite chestiuni. — Hinter, te-a vizitat Vorcan?

'Nu. De ce ar face-o?

Baruk a fost brusc înfrigurat. — Nu a făcut niciun efort. . discutând orice cu mine în noaptea aceea.

— Poate că ştia cum vei răspunde tu.

— Aşa cum ar fi făcut-o şi pentru Derudan.

'Fără îndoială.'

— Dar ceilalţi. .'

Hinter nu spuse nimic.

Baruk i s-a făcut rău înăuntru. Lucrurile deveniseră mult prea complicate în acest oraş. Oh, ştia că mergeau pe un pod cel mai îngust, cu abisul căscat de dedesubt şoptind invitaţii

blânde de capitulare. Dar părea că capătul îndepărtat se diminua mereu, se întindea, aproape pierdut în ceaţă. Şi fiecare pas pe care îl făcea părea mai slab decât ultimul, de parcă în orice moment span de sub el s-ar putea prăbuşi pur şi simplu în praf.

Îi putea înţelege pe acei ceilalţi din Cabală şi evadarea brusca şi perfecta pe care o rejmezenta Vorcan. Şi şi-a amintit de acea promisiune plata din ochii ei în noaptea aceea de demult – încă îl bântuia, uşurinţa trădării ei, de parcă contractul oferit de Imperiul Mâlazari i-ar fi oferit pur şi simplu o scuză pentru a face ceva ea. dorise întotdeauna să faca: să ucidă toţi ceilalţi magi din Cabala.

S-ar putea să o întrebe de ce, dar Vorcan era o femeie care şi-a păstrat propriul sfat. Nu îi datora nimic şi asta nu se schimbase.

— Ar fi bine să pleci acum, spuse Hinter, tăindu-şi gândurile.

El clipi. 'De ce?'

— Pentru că tăcerea ta mă plictiseşte, înalt Alchimist.

— Scuzele mele, Hinter, răspunse Baruk. — Un ultim lucru, apoi chiar voi pleca. Riscul înrobirii tale este foarte real şi nu depinde de revenirea timidă a tiranului – la urma urmei, exista agenţi în oraş chiar şi acum care lucrează pentru acea înviere căzută. Ar putea foarte bine să decidă...

— Si îţi imaginezi că ar putea reuşi, înalt Alchimist?

— Este o posibilitate, Hmter.

Fantoma a tăcut o vreme, apoi a spus: „Soluţia ta?

— L-aş pune pe unul dintre observatorii mei pe turnul tău, Hinter. Pentru a da semnalul de alarmă, dacă se face o încercare asupra ta.

— Te oferi să mijloceşti în numele meu, înalt Alchimist?

'Fac.[1]

— Accept, cu condiţia ca acest lucru să nu mă îndatoreze faţă de tine.

'Desigur.[1]'

— Ai prefera să rămân. . neutru şi asta înţeleg. Mai bine asta decât mine ca duşman.

— Ai fost odată cel mai formidabil vrăjitor...

'Gunoi. Eram acceptabil şi nepăsător. Totuşi, niciunul dintre noi nu ar vrea sa slujesc o cauză cea mai mizerabilă. Trimite, deci, paznicul tău, dar dă-mi numele, ca să nu chem pe slujitorul nepotrivit.

— Chillbais.

— Oh, spuse Hinter, *el*.

în timp ce se întorcea spre moşia lui, Baruk şi-a amintit singura sa întâlnire cu Vor shy;cân, la doar câteva nopţi după trezirea ei. Ea intrase în cameră cu graţia ei obişnuită de felină. Rănile pe care le suportase s-au vindecat de mult şi găsise un nou set de haine, largi si elegante, care păreau în deplină contradicţie cu profesia aleasă.

Stătuse în faţa şemineului şi îi făcu o uşoară plecăciune pentru a ascunde un tremur brusc de-a lungul nervilor lui. — Vorcan.

— Nu îmi voi cere scuze, spuse ea.

— Nu ţi-am cerut.

— Avem o problemă, Baruk, spuse ea, apropiindu-se să- şi toarne nişte vin, apoi înfruntându-l încă o dată. „Nu este o chestiune de a căuta prevenire – ne putem sfii; nu oprim ceea ce urmează. Problema este cum ne vom poziţiona pentru acea perioadă.

— Adică să ne asigurăm supravieţuirea continuă.

Un zâmbet slab în timp ce ea îl privea. „Supravieţuirea nu este pusă în discuţie. Va fi nevoie de noi trei rămaşi în Cabala. Aşa cum am fost cândva, aşa cum vom fi din nou. Vorbesc mai mult despre *nivelul nostru, să spunem, de confort* '

Furia a izbucnit în Baruk atunci. 'Confort? Ce valoare asta atunci când am încetat să mai fim liberi?

Ea pufni. „Libertatea este întotdeauna cea mai tare postulat printre cei indolenţi. Şi să recunoaştem, Baruk, suntem *indolenţi* . Si acum, dint'r-o dată, ne confruntăm cu sfârşitul. Tragediei[1] Privirea ei s-a întărit. — Vreau să rămân în starea mea privilegiată...

„Ca stăpână a breslei Asasinilor? Vorcan, nu va fi nevoie de o asemenea breaslă, nici loc pentru ea.

— Nu contează Breasla. Nu mă

interesează Breasla. A servit, o funcţie a oraşului, un mecanism birocratic. Zilele lui se împuţinează cu repeziciune.

— De aceea ţi-ai trimis fiica departe?

O sclipire de adevărată supărare în ochii ei şi ea şi-a întors privirea. — ^ Motivele mele nu vă interesează' în această chestiune, înalt Alchimist. Tonul ei a adăugat: *Şi nu e treaba ta.*, *bătrâne.*

„Atunci, ce rol, a întrebat Baruk, îţi imaginezi pentru tine în acest nou Daru shy;jhistan?”

— Una liniştită, răspunse ea.

Da, *liniştit ca o viperă în iarbă.* — Până atunci, îmi imaginez, după cum vezi o oportunitate neplăcută.

Şi-a scurs vinul şi a pus paharul jos. — Atunci suntem înţeleşi.

— Da, spuse el, presupun că suntem.

— Informaţi-l pe Derudan.

'Va trebui.'

Şi ea a plecat.

Amintirea a lăsat un gust acru în gura lui Baruk. Era ea conştientă de *celelalte* convergenţe care se închideau rapid pe Darujhistan? îi păsa măcar? Ei' bine, nu era singura care putea n timidă. Un lucru adunase din acea noapte de murmură cu câţiva ani în urmă: Vorcan ghicise, cumva, ce era pe drum. Cliiar şi atunci, ea începuse pregătirile. . totul pentru a-i asigura *nivelul de confort.* Trimite-o timidând-o pe fiica ei, eliberându-se din breaslă. *Şi vizitându-i*

versiunea timidă a milei faţă de ceilalţi din Cabală. Şi dacă şi-ar fi reuşit, acum ar fi fost singura care rămânea în viaţă.

Gândeşte-te bine la asta, Baruk, în lumina intenţiilor ei declarate. Dorinţa ei de a se poziţiona.

Ar putea încerca din nou?

Şi-a dat seama că nu mai era sigur că ea nu va fi.

Acesta este momentul pentru oglinzi şi cu siguranţă asta trebuie înţeles până acum. Pol s-a timid, cu cea mâi mare valuri pentru a răsuci reflexia, pentru a face ceea ce se confruntă atât familiar, cât şi subtif alterat. Ochii închişi, recunoaşterea se desfăşoară, ororile liniştite curg timide. Ceea ce' te priveşte aici, acum, nu bate joc de joc, neagă clipirea convingătoare şi te-ar conduce cu o mâna uscată şi rece peste podeaua rece de lut a sufletului.

Oamenii se vor întrista. Pentru cei morţi, pentru cei vii. Pentru pierderea nevinovăţiei şi pentru predarea nevinovăţiei, care sunt două lucruri complet diferite. Ne vom întrista, pentru alegerile făcute şi nefăcute, pentru greşelile inimii care nu pot fi niciodată anulate, pentru terminaţiile nervoase tăiate ale cicatricilor vechi şi ale celor viitoare.

Un bărbat cu părul cărunt trece prin cartierul Estate. Nu este necesară o descriere mai detaliată. Sângele de pe mâinile lui este doar o amintire, dar

unele amintiri lasă pete greu de spălat. Prin natura, observă. Lumea, multitudinea ei de chipuri, marea ei învolburată de emoţii. El este un aruncător de plase, o remorcă de cârlige. Vorbeşte în ritmul poeziei, în ritmul cântecului. El nu este timid;' înţelege că există răni în suflet care nu trebuie atinse; dar mai sunt şi altele care încălzesc la mângâiere. El înţelege, cu alte cuvinte, necesitatea temei tragice. Sufletul, ştie el, nu va oferi, uneori, nicio rezistenţă poveştii care trage sânge.

Prize pierde acele veghi cicatrici. Îi amintesc cuiva ce înseamnă să te întristezi. îi amintesc cuiva ce înseamnă să trăieşti.

Un moment pentru oglinzi, un moment pentru măşti. Cei doi conspira vreodată pentru a juca povestea. Din nou şi din nou, prietenii mei.

Uite, ia-mă de mână.

Merge la o moşie. După-amiaza s-a stins, amurgul şe strecoară mai aproape prin praful care se aşează zilei. în fiecare zi, există un moment m care lumea tocmai a trecut, lăsând o veghe sufocantă care pluteşte, suspendată, nefiind încă agitata de trezirea nopţii. Tiste Edur se închina în acest moment. Tiste Andii sunt nemişcaţi, nemişcaţi în timp ce aşteaptă întunericul. Tiste Liosan si-âu plecat capetele si s-au' intors pentru a supara trecerea soarelui. în casele oamenilor, focurile din vatră sunt trezite. Oamenii atrag în locurile lor de

adăpost şi se gândesc la noaptea care va veni,

în faţa ochilor cuiva, soliditatea pare echilibrată, momente de la prăbuşirea în dizolvare. Incertitudinea devine o lege, ndicân'du-se supremă deasupra tuturor celorlalte. Pentru un bard, această dată este o cheie minoră, o întindere de fragilitate, un interludiu gânditor. Tristeţea pluteşte în aer, iar gândurile lui sunt pline de finaluri.

Ajuns la moşie, el este condus rapid şi fără comentarii în casa principală, pe coridorul central ăl acesteia şi iese într-o gradină cu pereţi înalţi, unde noaptea curge timizi pe pereţi, florile ude deschizâiidu-se pentru a bea m amurgul care' se adună. Bodyguardul mascat îl lasă apoi, pentru moment, singur în grădină, iar bardul stă nemişcat o vreme, aerul dulce şi înţepător, sunetul apei căre se prelinge umplând spaţiul închis.

îşi aminteşte de cântecele blânde pe care le-a cântat aici, neînsoţit de niciun instrument. Cântece extrase dintr-o sută de culturi, o duzină de lumi. Vocea lui împletind fragmentele sosiri ale Umbrei, adunând împreună ziua care tocmai a trecut şi noaptea dornică să sosească.

Existau secrete în muzică şi poezie. Secrete pe care puţini le cunoşteau şi cu atât mai puţini netimizi; Puterea lor a furat adesea într-un ascultător subtil ca amintirea parfumului pe o respiraţie trasă, mai puţin decât o şoaptă, dar capabila să-l transforme pe cel atât de

înzestrat, un extaz instinctual care a făcut să dispară necazurile, care a făcut posibilă orice fel de grandoare – într-adevăr, în proximitate.

Un bard priceput, un bard înţelept, ştia că, în anumite momente, în cursul unui ciclu de zi si noapte, calea către sufletul unui ascultător era netedă, neobstrucţionată, structurată, o succesiune de porţi masive care se deschideau spre un atingerea unei pene. Acesta a fost cel mai de preţ secret dintre toate. Amurgul, miezul nopţii si acea perioadă ciudată de trezire bruscă cunoscuta' sub numele de ceas — da, noaptea şi abordarea ei furişă aparţineau inimii.

Auzind un pas în spatele lui, se întoarce.

Ea stă în picioare, cu părul ei lung şi negru sclipitor, faţa neatinsă de soare sau vânt, ochii ei reflectând perfect florile violete care împodobesc pereţii. El poate vedea prin pânza albă a rochiei ei până la contururile corpului ei, rotunjime şi curbe şi mături de perfecţiune estetica – acele forme şi linii care murmură timide; şi-au murmurat propriul limbaj secret pentru a trezi dorinţe în sufletul unui bărbat.

Fiecare simt, ştie el, este o cále către inimă.

Lady Envy îl urmăreşte şi el se mulţumeşte să o lase să facă acest lucru, deoarece' la rândul' său,' este timid; o priveşte.

Ar putea discuta despre Seguleh —

cei morţi în butoaie, cei vii care servesc în această moşie. Se puteau gândi la tot ce simţeau că se apropie cu repeziciune. Putea să vorbească despre mânia lui, despre fierul său liniştit şi mortal, care era atât de rece încât ar putea arde la atingere – şi ea ar vedea adevărul cuvintelor lui în ochii lui. S-ar piitea să plutească într-un loc şi în altul în această grădină modestă, periind vârfurile degetelor de-a lungul petalelor tremurânde şi vorbind despre dorinţe atât de mult ţinute, încât era aproape nesimţita de rădăcinile timide de mire şi de cârlişele pe care le-aâ făcut prin trup şi suflet, iar el ar putea să o avertizeze despre pericofele pe care le prezentau, despre riscul de eşec care trebuie înfruntat şi, mtr-adevăr, acceptat – şi ea ar'ofta şi ar da din cap şi ar şti bine că el vorbea cu înţelepciune.

Flirtul batjocoritor, obsesia de sine uluitoare, toate felurile în care se distra când se împotrivea cu muritorii acestei lumi, nu au însoţit timida Lady Envy în această grădină. Nu cu acest bărbat care o aşteapta. Fisher kel Tath nu era un bărbat tânăr – şi au fost momente în care se întreba dacă era mai timid deloc, deşi nu avea să caute niciodată adevărul – şi el nu era deloc divin, cu perfecţiunea fizică. Darurile lui, dacă ea ar putea să le enumere atât de grosolan, ar include vocea lui, geniul lui cu lira si alte o duzină de alte instrumente obscure şi mintea din spatele ochilor care au văzut

totul, care au înţeles mult prea mult din ceea ce a făcut el. vezi, şi asta a înţeles semnificaţia a tot ceea ce este timid; a rămas şi va rămâne vreodată' ascuns – da, mintea din spatele ochilor şi fiecare indiciu slab pe care l-a oferit pentru a dezvălui ceva din acea minte, felul ei de a observa timid; capacitate uimitoare de compasiune pe care numai proştii năzuitori ar numi slăbiciune.

Nu, acesta era un bărbat de care ea nu avea să-şi bată joc – nu putea, de fapt.

Ar fi putut discuta multe lucruri. În schimb, stăteau în picioare, privirile se întâlneau şi ţineau, iar amurgul s-a mchis cu toate mirosurile şi secrétele lui.

Asaltează abisul şi aruncă o mulţime de zei uluiţi! Cerul se deschide din zi' în noapte, apoi se crăpă din nou, dezvăluind carnea spaţiului şi sângele timpului – vezi cum se sparge şi vezi cúm sé stropeşte în picături roşii strălucitoare'de stele timide! Mările'fierb şi pământul se abureşte şi se topeşte!

Lady Envy şi-a găsit un amant.

Poezie şi dorinţa, fulminaţii una si aceeaşi şi oh, acesta este un secret pentru a-i face pe bătăuşi şi necr'eieri să urle noaptea.

A găsit un iubit.

Un iubit.

„Am visat că sunt însărcinată”.

Torvald s-a oprit în interiorul uşii şi a

ezitat puţin prea mult înainte de a spune timid: „De ce, e grozav!”

Tiserra i-a aruncat o privire surprinzătoare de unde stătea la masa cu ultima ei aruncare de ceramică. 'Este?[1]

— Absolut, dragă. Poţi trece prin toată mizeria asta fără să fii timid; îmi pot imagina că ai oftat uşurat când te-ai trezit şi ai realizat că nu era altceva decât un vis.

— Ei bine, cu siguranţă mi-am imaginat-o pe a ta, iubirea mea.

A intrat si s-a prăbuşit pe un scaun, întinzându-şi picioarele. — Se întâmplă ceva timid, ceva ciudat, spuse *ei.*

„A fost doar o nebunie trecătoare”, a spus ea. — Nu trebuie să te supări, Tor.

— Adică la moşie. S-a frecat de faţă. „Catelanul îşi petrece tot timpul amestecând preparate pentru boli pe care nimeni nu le are şi, chiar dacă ar fi făcut-o, leacurile lui sunt susceptibile să-i omoare mai întâi. Cei doi paznici compuşi nu fac altceva decât să arunce oase şi nu e ceva ce ai crede că ar face renegatul Seguleh, nu-i aşa? Şi dacă asta nu este destul de ciudat, Scorch şi Leff îşi' iau de fapt responsabilităţile în serios.

La asta ea pufni.

— Nu, într-adevăr, insistă Torvald. — Şi cred că ştiu de ce. Îl pot mirosi, Tiss. Ciudăţenia. Stăpâna s-a dus la Consiliu şi şi-a revendicat locul şi nu a existat nicio şoaptă de plângere – sau aşa am auzit de la Coli – şi aţi crede că vor fi acum vizitatori din diferite blocuri de putere din

Consiliu, toată lumea încercând să cumpere, alianţa ei. Dar. . nimic. Nici unul. Are sens?'

Tiserra îşi studia soţul. — Ignoră, Tor. Totul. Sarcina ta este simplă – păstrează-o aşa.

El ridică privirea spre ea. — Aş, crede-mă. Cu excepţia faptului că toate instinctele mele sunt în flăcări – de parcă un pumnal al naibii de fierbinte pluteşte în spatele meu. Şi nu doar eu, ci şi Scorch şi Lefi. Se ridică, începu să se plimbe.

— încă n-am început cina, spuse Tisera, va trece ceva timp – de ce nu te duci la Phoemx Inn pentru un tanar sau două? Salută-l pe Kruppe dacă îl vezi.

'Ce? Oh. Bună idee.'

Ea l-a privit plecând, a aşteptat câteva zeci de bătăi ale inimii pentru a se asigura că nu găsise niciun motiv să se răzgândească, apoi s-a dus la una dintre micile trape ascunse în podea, a scăpat eliberarea şi a întins mâna să-şi scoată puntea, a Dragonilor. S-a aşezat la masă şi a scos cu grijă capacul din piele de căprioară.

A fost ceva ce făcea rar în zilele noastre. Era suficient de sensibilă pentru a şti că forţe puternice se adunau în Darujhistan, făcând orice câmp pe care îl încerca să fie plin de riscuri. Cu toate acestea, Tiserra, cu toate sfaturile ei lui Torvald de a ignora lucrurile, ştia bine că instinctele soţului ei erau prea ascuţite pentru a fi respinse pe scurt.

— Renegatul Seguleh, mormăi ea,

apoi clătină din cap şi ridică Puntea. Versiunea ei a fost Barukan, cu câteva cărţi ale ei adăugate, inclusiv una pentru The City – în acest caz' Darujhistan – şi alta – dar nu, ea nu s-ar gândi la aceea. Nu dacă nu trebuia.

Un tremur de frică o străbătu. Cărţile de lemn simţeau rece în mâinile ei. Ea s-a hotărât asupra unui câmp în spirală şi nu a fost deloc surprinsă când a lăsat cartea centrală'jos şi a văzut că era Oraşul, un orizont familiar, cu siluetă în amurg, cu strălucirea focurilor albastre care se ridică de jos, fiecare ca un stea scufundată. A studiat-o o vreme, pană când acele focuri păreau să înoate în faţa ochilor ei, până când amurgul pe care îl înfăţişa cartea a început să curgă în lumea din jurul ei, unul sângerând în celălalt, înainte şi înapoi până când momentul a rost fixat, timpul fixat, parcă de un cutit înfipt în masă. Ea nu căuta viitorul – profeţia era mult prea periculoasă cu toate puterile convergente – ci prezentul. Chiar în acest moment, punctul de ataşare al fiecărei şuviţe în vastul reţea care se întindea acum pe Darujhistan.'

Ea a pus jos urmatoarea carte. High House Shadow, The Rope, Patron of Assassins. Ei bine, asta nu a fost prea surprinzător, având în vedere ultimele zvonuri. Cu toate acestea, simţea că relaţia era mai complicată decât părea la început – da, Breasla era activă, era mârâită în ceva mult mai sângeros decât

anticipaseră ei. Păcat pentru ei. Totuşi, The Rope nu a jucat niciodată un joc. Mai erau şi altele, sub suprafaţă. Evident, nu era altceva decât un văl.'

Cea de-a treia carte a zgomotit pe blat şi ea a constatat că mâna ei nu se odihnea, aruncând următoarea carte şi încă una. Trei strâns legate, atunci. Trei cărţi, formând propriul lor cuib ţesut. Obelisc, soldat al morţii 'şi coroană. Acestea aveau nevoie de un cadru. Ea a lăsat a şasea carte şi a mormăit. Knight of Darkness — un zgomot slab de roţi de lemn, un cor de gemete plutind ca fumul din sabia din mâinile Cavalerului.

Astfel, Funia pe o parte, Cavalerul pe de alta. Văzu că mâinile îi tremurau. Au urmat rapid alte trei cărţi – un alt cuib. Regele Morţii Casei înalte, Regele în Lanţuri şi Dessembrae, Lordul Tragediei. Knight of Darkness ca cadrul interior. Ea a pus jos celălalt capăt şi a icnit. Cârdul pe cjire şi-ar fi dorit să nu fi făcut niciodată. *Tiranul.*

închiderea câmpului. Spirala a fost făcută. Oraşul şi Tiranul la început şi la sfârşit.

Tiserra nu se aşteptase la aşa ceva. Ea nu căuta profeţie – gândurile ei fuseseră centrate pe soţul ei şi pe orice' ţesătură în care acesta îl găsise timid; prins în capcana – nu, nu profeţie, nimic la o scară atât de mare ca aceasta. .

Văd sfârşitul Darujhistanului. Spiritele ne salvează, văd sfârşitul oraşului meu. Acesta, Torvaldeste cuibul tău.

— O, soţiile, murmură ea, chiar ai probleme. .'

Ochii ei s-au abătut încă o dată către The Rope. *Tu eşti, Cotillion? Sau s-a întors Vorcan? Nu este doar Breasla – Breasla nu înseamnă nimic aici. Nu, sunt feţe în spatele voalului. Urmează morţi groaznice. Decese teribile.* Brusc, ea a măturat cărţile, de parcă numai prin acel gest ar putea sfideze ceea ce urma, ar putea arunca firele şi astfel să elibereze lumea pentru a găsi un nou viitor.' De parcă lucrurile ar putea fi atât de uşoare. Ca şi cum alegerile ar fi într-adevăr libere.

Afară, un cărucior trecu cu zgomot pe lângă roţile lui zdrobite trosnind şi călcând pe pavajul neuniform. Copitele bouului care îl trăgea băteau încet ca un zgomot si i se auzi zgomotul unui lanţ greu, plesnind pielea şiTemnul.

Ea a înfăşurat mcă o dată puntea şi a dus-o înapoi la ascunzătoarea ei. Şi apoi s-a dus la altul, acesta făcut de soţul ei – poate ca într-adevăr se gândise să ţină secretul pentru ea, dar astfel de lucruri erau imposibile. La urma urmei, cunoştea scârtâitul fiecărei plăci de podea şi îşi găsise groapă privată fa doar câteva zile după ce o săpase.'

înăuntru, articole împăturite în mătase albastră – mătasea Blue Moranth. Prada lui Tor — ea se întrebă din nou cum a reuşit el. Chiar şi acum, în timp ce stătea în genunchi deasupra depozitului, simţea vrăjitoria răsturnându-se dens ca

o duhoare, mirosind a putrezire apoasă – Warren of Ruse, nu mai puţin, dar atunci, poate că nu. *Acesta, cred, este Elder. Această magie, vine de la Mael.*

Dar atunci, ce legătură ar avea Blue Moranth cu Bătrânul Zeu?

Se întinse în jos şi dădu mătasea înapoi. O pereche de mănuşi de piele de focă, sclipind de parca tocmai ar fi venit din adâncurile unei mări încărcate de gheaţă. Sub ele, un topor de aruncat gravat cu apă, într-un stil pe care nu-l mai văzuse niciodată până acum – nu Moranth, cu siguranţă. O armă de atac pe mare, modelele încadrate pe fierul albastru învârtindu-se ca o mulţime de vârtejuri. Mânerul era un fel de colţ de fildeş/ îngrozitor de timid; de dimensiuni pentru orice fiară pe care şi-o putea imagina, îndepărtate cu grijă de fiecare parte a armei erau grenado învelite în pânza, treisprezece m total, dintre care unul – descoperise ea – era gol de orice substanţă incendiară prinsa în ceilalţi. Un obicei ciudat al lui Moranth, dar îi dăduse şansa de a examina mai îndeaproape abilitatile extraordinare implicate în fabricarea unor astfel de globuri de porţelan perfecte, fără riscul să-şi facă bucăţi pe ea însăşi si întreaga ei casă. Adevărat, auzise că majoritatea muniţiilor Moranth erau făcute din lut, dar nu acestea, dintr-'un motiv oarecare. Lăcuite cu un luciu gros, în cea mai mare parte transparent, care era totuşi uşor cerulean, aceşti grenados erau – pentru

ochiul ei – opere de artă, ceea ce făcea ca distrugerea implicită în folosirea lor corectă să-i pară aproape criminală.

Acum, dragă soţ, de ce ai astea? Ţi s-au dat, sau le-ai furat, după cum esté mai probabil?

Daca l-ar confrunta, ştia ea, el i-ar spune adevărul. Dar asta nu era ceva ce ar face ea. Căsătoriile reuşite au luat drept sacrosfântă deţinerea de secrete. Când s-au împărtăşit atât de multe, anumite alte lucruri trebuie vreodată să fie reţinute. Mici secrete, desigur, dar preţioase totuşi.

Tiserra se întrebă dacă soţul ei prevedea o nevoie viitoare pentru astfel de articole.' Sau acesta a fost doar un alt exemplu al înclinaţiei sale naturale de a tezauriza, o ciudăţenie atât fermecătoare, cât şi enervante, dulce şi potenţial mortală (cum au fost toate cele mai bune).

Magia curgea în nesfârşite modele pe jumătate vizibile în juruf globurilor de porţelan – un alt detaliu pe care îl bănuia ca era neobişnuit.

Muniţii împodobite – la ce se gândeau Blue Moranth?

într-âdevăr, la ce se gândeau ei?

Două scaune goale se îndreptau spre Kruppe, o situaţie foarte ciudată şi aeloc plăcută. Cu puţin timp mai devreme fuseseră ocupaţi. Scorch şi Leff, dând jos câte o jară rapidă fiecare înainte de a pleca la locul lor de muncă, privegherea

lor de noapte la porţile moşiei misterioase şi a misterioasei sale doamne. Oh, o pereche tulburată într- adevăr, încruntarea lor feroce denotă o extremă neobişnuită de concentrare. înghitiseră berea amară ca apa, schimbul obişnuit de idioţii plăcute, din păcate, stins. Privindu-i cum se'grăbesc, lui' Kruppe i-a adus aminte de doi bărbaţi condamnaţi în drum spre spânzurătoare (sau o nuntă), dovadă a profundei nedreptate a lumii.

Dar corectitudinea, deşi o îngâmfare reconfortantă, era o noţiune evazivă, în obiceiul de a se învârti liber şi sălbatic în vârtejul sinelui, şi dacă curenţii unuia se ciocnesc cu cei ale altuia, de ce, corectitudinea s-a dezvăluit vreodată ca una... monedă cu feţe. În această ciocnire căzută s-au putut găsi tot felul de conflicte, de la vaste războaie care se întinde pe continent până la cearta vecinilor pentru un gard strâmb.

Dar ce semnificaţie au aceste şerpuiri filozofice? Efect inexistent asupra modurilor de viaţă trepte, desigur. Treci şi dansează la următoarea scenă de gravitaţie portentoasă şi aici ajungând cu glugă ca un vultur prin portalul îngust al hanului Rhoenix, nimeni altul decât Torvald Nom. Făcând o pauză chiar în prag, răspunzând la salutul trecător al lui Sulty cu un zâmbet distras, şi apoi la bar, unde Meese i-a turnat deja o cană. Şi, întinzându-se să-l ridice, Torvald este prins de încheietura mâinii, Meese trăgându-l aproape pentru câteva cuvinte

murmurate de posibil importanţă, la care Torvald se strâmbă şi apoi dă din cap fără tragere de inimă – răspunsul lui suficient pentru ca Meese să-l elibereze.

Astfel, Torvald Nom se apropie de masa lui Kruppe, zâmbitoare, şi se prăbuşi pe unul dintre scaune. — Totul este rău, spuse el.

„Kruppe este uluit, dragă verişoară a lui Rallick, de atâta mizerie mizerabilă, de un pesimism atât de pesimist. De ce, încruntat Torvald şi-a pătat atât de mult lumea încât până şi subalternii lui au fost infectaţi. Uite, chiar şi aici norul tău întunecat se târăşte întunecat pe drumul lui Kruppe. Sunt necesare gesturi pentru a evita infuzia acidulată! Şi flutură mâna, cu o batistă purpurie fluturând ca un steag minuscul. — Ah, asta e mult mai bine. Fii sigur, Torvald, prietenul lui Kruppe, că „rău” nu este niciodată atât de rau pe cât de rău ar putea fi, chiar şi atunci când este într-adevăr foarte rău.

— Rallick mi-a lăsat un mesaj. Vrea să mă vadă.

Kruppe dădu din sprâncene şi făcu un efort să se
aplece m faţă, dar burta i-a împiedicat, aşa că s-a aşezat din nou pe spate, perturbat momentan de ceea ce ar putea fi o circumferinţa extinsă – dar apoi, era într-adevăr o chestiune de unghiuri si, prin urmare, un O schimbare modestă de perspectivă i-a uşurat liniştea încă o dată, mulţumesc zeilor – „Fără îndoială, Rallick nu caută decât un salut vesel

pentru vărul său pierdut de mult. Kruppe proclamă că nu este nevoie să vă faceţi griji.

— Arată cât de puţin ştii, a răspuns Torvald. „Am făcut ceva groaznic odata. îngrozitor, dezgustător şi rău. L-am marcat pe viaţă. De fapt, dacă mă urmăreşte, mă aştept să mă omoare. De ce crezi că am fugit în primul rând? '

„O perioadă de mulţi ani”, a spus Kruppe, „slăbeşte fiecare pod, până când 'se prăbuşeşte la o atingere, sau dacă nu o atingere, atunci un baros înnebunit”.

— Vrei să vorbeşti cu el în locul meu, Kruppe?

— Desigur, totuşi, vai, Rallick a făcut ceva îngrozitor, oribil, dezgustător şi rău bietului Kruppe, pentru care iertarea nu este posibilă.

'Ce? Ce a făcut el?'

— Kruppe se va gândi la ceva. Suficient să împingă ferm rangul convingerii, până când nu poate decât să se încline neputincios şi disperat după ajutor în direcţia ta. Nu trebuie decât să deschizi larg braţele, dragă prietene, când soseşte momentul respectiv.

— Mulţumesc, Kruppe, eşti un prieten adevărat. Şi Torvald a băut adânc.

— Nu mai adevărat, nici o minciună, este adevărat. Kruppe te binecuvântează, din păcate, cu niciuna din panoplia formală pe care ţi-a acordat-o de către Blue Moranth – oh, dacă Kruppe ar fi fost acolo pentru a fi martor

la astfel de onorifice extraordinare, într-adevăr singulare! Fată înfăţişată, dulce, nu e timpul j>entru cină? Kruppe se ofileşte de nevoie! Oh, şi poate înca o carafă de epoca...

— Ţine-o, interveni Torvald Nom, cu ochii ascuţiţi. — Ce, pe humele lui Hood, ştii despre *asta* , Kruppe? Si cum? Cine ţi-a spus — nimeni 'nu ţi-ar fi putut spune, pentru că era secret m primul rând!

— Calm, te rog, calm, cel mai drag prieten al lui Kruppe. încă un val al batistei, încheiat cu un mop rapid, în timp ce transpiraţia ţâşnise în mod inexplicabil în sprâncene. „De ce, zvonuri../'

‘Nicio sansa.[1]

— Atunci, ăă, o mărturisire pe moarte...

— Suntem pe cale să auzim una dintre acestea, da.

Kruppe a mai sters ceva în grabă. — Momentan îmi
scapă sursa, jură Kruppe! De ce, Moranth nu sunt într-un flux...

— Sunt *mereu* într-un flux al naibii, Kruppe!

‘Într-adevar. Apoi, da, perturbări în rândul Negrilor, la
culegere de indicii ale respectivului catehism, sau a fost investitură? Ceva religios, în orice caz...

— A fost o binecuvântare, Kruppe.

— Mai exact, şi cine dintre toţi oamenii merita mai mult asa ceva din Moranth? De ce, desigur, nici unul, ceea

ce a făcut-o singular în primul rând, arcuind astfel sprâncenele exoscheletice ale Negrului şi, fără îndoială, Roşul şi Aurul şi Argintiul şi Verdele şi Rozul – există Moranth Roz? Kruppe nu este sigur. Atât de multe culori, atât de puţine sloturi goale în creierul lui Kruppe! Oh, învârte roata şi'hai să vedem exploziv mov fulgerând într-o exclamaţie strălucitoare şi de ce nu? Da, a fost Moranthul Mov atât de pronunţat şi neglijent, deşi nu atât de neglijent încât să dezvăluie nimănui altceva decât lui Kruppe şi numai lui Kruppe, vă asigură Kruppe. De fapt, înclinaţia lor purpurie pentru verbozitate este atât de precisă, încât chiar şi timiditatea lui Kruppe asupra momentului specific se pierde – pentru ei şi pentru msuşi Kruppe. Incalcă-l Violet dacă îndrăzneşti, dar ei nu spun. Nici Kruppe! Si şi-a stors un şuvoi de sudoare din batistă, într-o parte, bineînţeles, care din nefericire a coincis cu sosirea lui Sulty cu o farfurie de cină.

Astfel a descoperit Kruppe virtutea reintegrării transpiratorii, deşi observaţia sa ulterioară că cina era puţin sărată nu a fost bine primită, deloc bine primită.

' În mod uluitor, Torvafd şi-a pierdut repede pofta de bere, hotărând să plece (în mocl nepoliticos) în mijlocul mesei lui Kruppe.

Dovada că manierele nu erau ca odinioară. Dar atunci, nu au fost niciodată, nu-i aşa?

Plecare grăbită pentru a repeta zborul lui Torvald Nom înapoi în braţele soţiei sale, în amurg, când toate căile nu sunt obstrucţionate, când nimic din realitate nu se amestecă cu obstacolele de netrecut şi posibil repercusiuni mortale. Într-o casă de negustori' anexă la docuri, la mansarda de la etajul al doilea, deasupra unei magazii prăfuite, cu rumeguş pe podea, o tânăra bine născuta se calează pe un hoţ odată pe pătuţul îngust, singuratic, cu salteaua ei subţire şi rătăcită, şi în ochii ei. întunericul se desfăşoară, i se' dezvăluie omului sălbatic şi gol — suficient de crud pentru a tresări în el un moment de frică.

Într-adevar. *Frica* . în acest moment, Cutter nu putea trece dincolo de acel frig efemer, nu putea găsi nimic anume – ceea ce ochii lui Challice dezvăluiau era atot consumator, înspăimântător de disperat, poate lipsit de adâncime si nesăţios în nevoia lui.

Nu-si dădea seama de el – putea vedea asta. În această clipă, el devenise o armă în care ea se ţinea în ţeapă, extaziată de interzis, plină de trădare. Ea s-â înjunghiat din nou şi din nou, transformată în ceva privat, pentru totdeauna dincolo de atingerea lui şi, da, fără îndoială, acestea erau răni autoprovocate, indicând un dispreţ îndreptat spre interior, poate chiar dezgust.

Nu ştia ce să creada, dar era ceva atrăgător în a fi fără chip, în a fi acea

armă – şi acest adevăr tremura prin el la fel de întunecat ca tot ceea ce vedea în ochii ei.

Apsalar, de asta te-ai temut? Dacă este, atunci înţeleg. înţeleg de ce ai fugit. Ai făcut-o pentru amândoi.

Cu acest gând, s-a arcuit, gemând şi s-a revărsat în Challice Vidikas. Ea icni, se coborî asupra lui. Transpiraţie pe transpiraţie, valuri de căldură îmbrăţişându-i.

Nici unul nu a vorbit.

De afară, pescăruşii strigau către soarele pe moarte. Strigăte şi râsete înăbuşite de pereţi, plesnirea slabă a valurilor pe ţărmul spart şi aglomerat' de vesela, scârţâitul scripetelor în timp ce navele erau încărcate şi descărcate. Din afară, lumea aşa cum a fost întotdeauna.

Cutter se gândea acum la Scillara, la felul în care acesta era un fel de trădare – cu nimic diferit de a lui Challice. Adevărat, Scillara spusese destul de des că a lor era dragostea pentru comoditate, nelegată de aşteptări. Ea insistase asupra acelei distanţe şi, daca au existat momente de pasiune necontrolată în relaţiile lor amoroase, era genul egoist, smuls rapid odată ce amândoi erau petrecuţi. De asemenea, bănuia că a rănit-o – odată cu aterizarea lor în oraşul lui, o parte din el a căutat să rupă ceea ce aveau la bordul navei, de parcă, încheind un capitol, fiecare fir a fost tăiat şi povestea începea din nou.

Dar asta nu a fost posibil. Toate

pauzele din naraţiunea vieţii au avut mai mult de-a face cu limitele a ceea ce'putea fi susţinut în orice moment, atingerea epuizării temporare. Memoria nu s-a lăsat; rămânea plasa târâtă în urma cuiva, cu tot felul de lucruri ciudate mârâite în şuviţele înnodate.

Se purtase nedrept, iar asta o rănise şi,'într-adevăr, le rănise prietenia. Şi acum părea că mersese prea departe, prea departe pentru a recupera vreodată ceea ce acum îşi dădea seama că era preţios, era *mai adevărat* decât tot ceea ce simţea acum, aici sub această femeie.

Se spune că prăbuşirea rapidă a bucuriei a fost ponderata în adevăr. Deodată, Challice, întins deasupra lui, se simţi mai greu.

în propria ei tăcere, Challice din Casa Vidikas se gândea la acea dimineaţă, la unul dintre acele mic dejun rare în compania soţului ei. Expresia lui fusese distracţie vicleană, sau cel puţin tachinarea acelei emoţii, făcându-şi fiecare gest de grijuliu uşor batjocoritor, de parcă, stând unul faţa în faţă la masă, aceştia nu făceau decât să joace roluri clişee de bunătate. Şi găsind, se părea, un fel de mângâiere în uşurinţa falsurilor lor reciproce.

Ea bănuia că o parte din satisfacţia lui Gorlas implica o sângerare în activităţile ei private, de parcă i-ar fi plăcut să-şi ia credit pentru'coborârea ei rapidă în depravare; că confortul lui

neperturbat era de fapt susţinător, ceva pe care să ne bazam, o insulă solidă la care putea să se întoarcă când furtuna devenea prea sălbatică, când înotul ei în adâncuri a căpătat caracteristicile înecului.

Făcându-i aşa-zisele activităţi private puţin mai mult decât extinderea posesiei lui. Deţmând-o, era liber să o vadă folosită şi folosită în altă parte. De fapt, ea simţise o tensiune sexuală între ei, care nu mai existase de atunci. . care nu mai fusese *niciodată* acolo. Şi-a dat seama că ea se făcea mai dezirabilă pentru el.

Părea un pod foarte îngust pe care a ales să meargă. O parte din ea, la urma urmei, era a ei – nu aparţinea nimănui altcuiva, indiferent de ce ar crede ei – şi asa că, în cele din urmă, ea avea să fie ghidată de propriile ei decizii, de alegerile pe care le-a făcut, care nu i-ar fi servit pe ea şi nimănui. Da, soţul ei a jucat aici un joc foarte periculos, aşa cum ar putea foarte bine să descopere.

Vorbise, în treacăt, despre cearta dintre Shardan Lim si Hanut Orr, ceva banal şi care se va remedia curând, desigur. Dar momentele aú fost încordate în ultimul timp şi niciunul dintre aliaţi nu părea dornic să-i vorbească lúi Gorlas despre asta.' Hanut Orr îi spusese, totuşi, nişte lucruri ciudate, de la îndemână, lui Gorlas în celé câteva conversaţii private pe care le-au avut – lucruri curioase, sugestive, dar indiferent. Era clar că ceva

rănise ego-ul lăudat al lui Hanut Orr şi acesta era întotdeauna pericolul în posesia unui astfel dé ego – nevoia lui constanta de a fi hrănit, ca nu cumva să se dezumfle sub aghiul realităţii ascutite.

dispoziţia lui Sharden Lim, de asemenea, luase o întorsătură bruscă. Într-o zi cu adevărat timid, exaltat la masă, în următoarea dur şi temperat.

Mai rău decât adolescenţii, cei doi. Ai crede că a fost o femeie implicată. .

Challice trezise puţin interes, constatând, spre propria ei surprindere, că se pricepe mai degrabă la disimularea, la menţinerea pretenţiilor necesare. Stăpâna Casei, premiul sidefat al Maestrulúi, mereu netedă la atingere, delicat ca o statuie de porţelan. Indiferenţă faţă de lumea exterioară şi de toate detaliile ei decrepite,' pătate. Acesta a fost privilegiul bogăţiei relative, la urma urmei, încurajând înclinaţia naturală de a fabrica un cocon reconfortant. Ţinând' deoparte nedeliciile obişnuite, mizerile lumeşti, toate acele nevoi brute, nevoi, dorinţe, toate acele stresuri grosolane care încordau atât de mult vieţile oamenilor normali.

Doar pentru a descoperi, în trepte treptate de groază crescânda, că lumea dinăuntru era puţin cfiferită; ca toate acele slăbiciuni groteşti ale omenirii nu puteau fi ocolite – doar s-au ridicat mai strălucitoare la ochi, ca nişte şlefuite lustruite, dar nu mai puţin ieftine, nici mai puţin sordide.

în tăcerea ei, Challice s-a gândit la darurile privilegiilor şi, oh, nu era ea chiar privilegiată? Un soţ bogat din ce în ce mai bogat, un iubit printre aliaţii săi cei'mai apropiaţi (şi asta era o capcană pe care ar fi pútut-o folosi din nou, dacă era nevoie), şi acum altul – un Gor timid despre care nu ştia practic nimic. Cel puţin, ea nu credea că a facut-o.

Batrirea bruscă rapidă a inimii ei. *Dacă mă urmăreşte pe cineva ?* Posibilitatea era foarte reală, dar ce putea face ea în privinţa asta? Şi ce ar putea face soţul ei când a descoperit că cel mai recent iubit al ei nu era un jucător în jocul lui? Că era, de fapt, un străin, cineva în mod clar dincolo de atingerea lui, simţul lui de control. Isi va da seama atunci că şi ea era acum în afara controlului lui?

Gorlas ar putea intra în panică. El ar putea, într-adevăr, să devină criminal.

— Fii atent acum, Cro-Cutter. Ceea ce am început este foarte periculos.

Nu răspunse nimic, iar după o clipă ea se împinse de pe el şi se ridică să stea lângă patul mgust. — Te-ar ucide, continuă ea, privindu-l de sus, văzând mcă o dată cum anii îi întăriseră trupul, muşchii sculptaţi purtând cicatricile bătăliilor trecute. Ochii fui, aţintiţi asupra ei, o priveau cu gânduri şi sentimente acoperite, de necunoscut.

— E im duelist, nu-i aşa?

Ea a dat din cap. — Una dintre cele mai bune din oraş.

— Dueluri, spuse el, nu mă^speria.

— Ar fi o greşeală, Cutter. în orice caz, având în vedere dvs. . staţie, este îndoielnic că s-ar deranja cu ceva atât de formal. Mai degrabă o jumătate de duzină de bandiţi angajaţi să scape de tine. Sau chiar un asasin.

„Deci”, a întrebat el, „ce ar trebui să fac în privinţa asta?”

Ea a ezitat, apoi s-a întors pentru a-şi găsi hainele. 'Nu ştiu. Doar te avertizam, iubirea mea.

— Mi-as imagina că ai fi si mai expus riscului.

Ea a ridicat din umeri. 'Eu nu cred acest lucru. Deşi, a adăugat ea, un bărbat gelos este un om imprevizibil. Intorcându-se, ea îl studie jncă o dată. — Eşti gelos, Cutter?

— De Gorlas Vidikas? întrebarea părea'să-l surprindă şi ea îl vedea gândindu-se la asta. — Titlu şi avere, da, ar fi bine. A fi născut în ceva nu înseamnă că este meritat, desigur, aşa că poate că nu şi-a câştigat toate privilegiile, dar atunci', poate că a făcut ai şti mai multe despre asta decât eu.

'Nu asta am vrut sa spun. Când mă ia, când face dragoste cu mine.

Oh. El?

'Ocazional.'

'A face dragoste? Sau doar să te foloseşti?

— Aceasta este o întrebare destul de grosolană.

Cu ani în urmă, ar fi sărit în picioare, scuzele năvălindu-se în grabă. Acum, el a rămas pe pat, observând- o cu acei ochi calmi. Challice simţi un fior de ceva în ea şi se gândi că ar putea fi frică. Ea presupuse un anumit. . Control. Peste toate acestea. Peste el. Şi acum se întreba ea. — Ce vrei de^ la mine, a întrebat el acum, Challice? Ani şi ani de asta? întâlnire în dormitoare prăfuite, părăsite. Ceva pe care îl poţi deţine pe care Gorlas nu are? Nu e ca şi cum l-ai părăsi vreodată, nu-i aşa?

— M-ai invitat odată să fug cu tine.

„Dacă am făcut-o", a spus el, „ai spus clar că nu. Ce s-a schimbat?[1]

'Eu am.'

Privirea lui se ascuţi asupra ei. 'Asa ca acum. . ai vrea? Lasa totul în urma? Moşia, averea? Făcu un semn languid către camera din jurul lor. „Pentru o viaţă de asta? Challice, înţelegeţi: lumea celor mai mulţi oameni este o lume mică. Are mai multe limitări pe care ai putea crede...

— Şi crezi că este atât de diferit între cei născuţi nobili?

El a râs.

Furia a şuierat prin ea şi, pentru a nu se năvăli, a început repede să se îmbrace. — Este tipic, spuse ea, încântată de tonul ei calm. — Nu ar fi trebuit să fiu surprins. Cei născuţi de jos cred întotdeauna că ne este atât de uşor, încât putem face orice, mergem oriunde.

Că fiecare capriciu al nostru este răspuns. Ei nu cred... ea se întoarse cu faţa spre el şi i-a privit ochii mari în timp ce el înţelegea furia ei, *„-nu* crezi ca oamenii ca mine pot suferi.

'Nu am spus niciodată asta-'

— Ai *râs*.

— Unde te duci acum, Challice? Te întorci la tine acasă. Moşia ta, unde servitoarele tale se vor grăbi să te îngrijească. Unde vă aşteaptă o altă schimbare de haine şi bijuterii. După o baie fânga, desigur. S-a ridicat, brusc. — Tâmplarul navei care a ramas aici în această cameră, ei bine, a făcut-o pentru că nu avea încotro să meargă. Aceasta era moşia *lui* . Temporar, dependent de *capriciul* Casei Vidikas, iar când motivul pentru care a fost aici a fost eliminat, a plecat să găsească alt loc unde să locuiască – dacă avea noroc. îşi întinse mâna după cămaşă. 'Şi unde mă voi duce acum? Oh, pe străzi. Purtând aceleaşi haine în care am ajuns şi asta nu se va schimba prea curând. Si în seara asta? Poate mai pot face o noapte într-o cameră de la Phoenix Inn. Şi dacă ajut la bucătărie, voi câştiga o masă şi dacă Meese este bine dispus, atunci poate chiar o baie. Mâine, aceleaşi provocări ale vieţii, aceleaşi întrebări despre „ce urmează?”' El o înfrunta şi ea văzu o ironie amuzată în expresia lui, care dispăru încet: „Challice, nu spun că eşti cumva imun la suferinţă. Dacă ai fi, nu ai fi aici, nu-i aşa? Am vorbit despre lumi

B

limitate. Ele există
este tot, dar asta nu înseamnă că toate sunt identice. ᴦnele sunt o privelişte mai limitată decât altele.

— Ai avut de ales, Cutter, spuse ea. — Mai multe opţiuni decât am avut vreodată.

— Ai fi putut să-i spui lui Gorlas că nu, când ţi-a cerut mâna în căsătorie.

'Într-adevăr? Acum, asta dezvăluie un lucru în tine care nu s-a schimbat: naivitatea ta.

El a ridicat din umeri. 'Daca spui tu. Ce urmează, Challice?

îndepărtarea lui bruscă, aparent fără efort, a argumentului i-a tăiat răsuflarea. *Nu contează pentru el. Nimic din toate acestea. Nu cum mă simt*, *nu cum îl văd.*
— Trebuie să mă gândesc, spuse ea, clătinându-se în interior.

Dădu din cap de parca nu ar fi fost surprins.

— Mâine seară, spuse ea, ar trebui să ne vedem din nou.

Un rânjet pe jumătate în timp ce a întrebat: „Să vorbesc?”

'Printre alte lucruri.'

— în regulă, Challice.

Unele gânduri, posedând un fel înspăimântător de conştiinţă de sine, ştiau să se ascundă adânc sub altele, călărind nevăzuţi pe aceleaşi curente, unde puteau creşte necontestat, neexpuse de orice recunoaştere îngrozită/ Îi puteam simţi întotdeauna, desigur, dar

asta nu era acelaşi lucru cu a Tăia prin toată timiditatea, dezvăluindu-le fa lumina aspră şi văzând astfel cum se ofilesc în praf. Mintea îşi desfăşura' propriul joc de coajă, mereu amuzată de propria să delei de direcţie greşită a mâinii – de fapt, aşa aveam tendinţa de a trăi, din clipă în clipă, cu schimbul nesfârşit de negări şi respect şi cu ochiul rapid în oglindă, chiar şi în timp ce proclamaţiile şi mărturiile interioare tun^au cu o voinţă falsă şi o convingere a postură.

îl duce pe cineva în nelinişte?

Challice Vidikas se grăbi spre casă, luând totuşi un traseu întortocheat, deoarece din când în când şoaptele de paranoia se ridicau la suprafaţa gândurilor ei sub formă de umflături.

Se gândea la Cutter, acest bărbat care fusese cândva Crokus. Se gândea la semnificaţia noului nume, a noului bărbat pe care îl găsise. Se gândea şi ea (acolo, sub suprafaţa), la ce să facă cu el.

Gorlas avea să afle, mai devreme sau mai târziu. S-ar putea să o confrunte, s-ar putea să nu. S-ar putea să descopere că el ştia doar sosind într-o după-amiaza la podul din anexă şi găsind cadavrul fără viaţă al lui Cutter care o aştepta pe pat.

Ea stia că era prinsă în capcană – în moduri pe care un bărbat liber ca Cutter nu le putea înţelege niciodată. Ştia, de asemenea, că căile de ieşire erau limitate, fiecare înlănţuită de sacrificii, pierderi, abandonuri şi unele. . josnic. Da,

acesta era singurul cuvânt pentru ei.

Josnic. A gustat din nou cuvântul, acolo în mintea ei. S- a gândit dacă era de fapt capabilă să trăiască cu o astfel de penitenţă. *Dar de ce aş face-o? Ce mi-ar trebui să văd făcut, să mă facă să mă văd aşa ?*

pâte vieţi sunt dispus să distrug, pentru a ii liber?

întrebarea în sine era dispreţuitoare, tulpina către floarea binecuvântată a libertăţii – â prinde în mână era să simţi înjunghierea nenumăraţilor spini.

'Cu toate acestea, acum se ţinea strâns, călărind durerea, simţind sângele alunecos curgând, curgând în jos. Se ţinea strâns, să simtă, să guste, să ştie ce urma. . dacă. . *daca ma hotărăsc sa accept asta .*

Ar putea aştepta ca Gorlas să acţioneze. Sau ar putea lovi prima.

Un cadavru întins pe pat. Un trandafir stricat întins pe podea.

Cutter nu era Crokus – putea vedea asta, da, foarte clar. Cutter a fost. . *periculos* . Şi-a amintit de cicatrici, de vechile răni de cuţit, chiar şi de răni de sabie, poate. Altele care ar fi j>utut' fi lăsate de lovirea săgeţilor sau a şuruburilor încrucişate. Se luptase, luase vieţi – ea era sigură de asta.

Nu băiatul care fusese cândva. Dar acest om este acum. . poate fi folosit? Ar clipi chiar dacă l-aş întreba?

Ar trebui să întreb? Curând? Mâine?

Astfel expus, trebuie să se retragă

într-adevăr, dar acestea erau gânduri profunde, nicăieri aproape de suprafaţă. Erau liberi să curgă, liberi să se învârtească nevăzuţi, dacă erau detaşaţi de orice realitate. Dar nu au fost, nu'-i aşa? Desprins de toată realitatea.

Qh, nu, nu au rost.

îl duce pe cineva în nelinişte?

Într-un val de satisfacţie imensă, pumnul destul de mare al lui Barathol Mekhâr s-a izbit de faţa bărbatului, trimiţându-l să zboare înapoi prin uşa fierăriei. A ieşit după el, scuturându-şi durerea înţepătoare din mână. — Voi fi încântat să plătesc cotizaţiile anuale ale Breslei, domnule, spuse el, când Breasla va decide să-mi accepte calitatea de membru. Cât despre cerinţa unei monede în timp ce îmi refuz dreptul de a-mi conduce afacerea, ei bine, tocmai aţi primit prima mea tranşă.

Cu nasul zdrobit, sângele curgând afară, ochii holbaţi de la o umflătură care înfloreşte pentru a-i înghiţi trăsăturile, agentul Breslei reuşi să încuviinţeze slab din cap.

— Eşti binevenit, a continuat Barathol, să te întorci săptămâna viitoare pentru următoarea şi, prin toate mijloacele, să aduci cateva zeci dintre asociaţii tăi — mă aştept să fiu într-o dispoziţie şi mai generoasă pană atunci.

O mulţime se adunase sa privească, dar fierarul nu era înclinat să le acorde vreo atenţie. Mai degrabă dorea să iasă cuvântul, de fapt, deşi din ceea ce

adunase cearta lui era deja un subiect de conversaţie sfârâit şi, fără îndoială, cuvintele lui tocmai rostite aveau să fie' citate şi citate greşit rapid ca o ciumă asupra vântului fierbinte.

întorcându-se, a intrat mapoi în magazinul lui.

Chaur stătea lângă uşa din spate, purtând şorţul său greu, cu stropii de găuri de ardere care dezvăluiau ţesătura groasă de izolaţie de iarbă de aesgir de sub piele – singura plantă cunoscută care nu ardea, chiar şi atunci când era aruncată într-un foc puternic. Mănuşi supradimensionate din aceeaşi fabricaţie ii acopereau mâinile şi antebraţele şi ţinea cleşti care strângeau o buclă de bronz care se'răcea rapid. Ochii lui Chaur erau strălucitori şi zâmbea.

— Cel mai bine adu-l înapoi în forjă,' spuse Barathol.

După cum era de aşteptat, afacerile au fost lente.

începuse o campanie, promovată de Breaslă, care implica în mod clar ameninţarea unei liste negre care s-ar putea – si avea – să se răspândească în alte bresle din oraş. Clienţii fui Barathol s-ar putea trezi în imposibilitatea de a'cumpăra lucruri de care aveau nevoie de la o serie de alte profesii, iar asta, desigur, s-ar dovedi devastator. Şi în ceea ce priveşte propriile cerinţe materiale ale lui Barathol, majoritatea uşilor începuseră deja să se închidă în faţa lui. A fost forţat să caute alternative pe piaţa neagră,

niciodată o opţiune sigură.

După cum prevăzuse prietenul său Mallet, malazanii rezidenţi în oraş fuseseră timizi, diferiţi de toate asemenea extorcări si avertismente împotriva luării obiceiului lui Barathol. Era, evident, ceva în natura lor care se opunea noţiunii de ameninţări şi, de fapt, li s-a spus că nu pot face ceva, pur şi simplii şi-ă ridicat hacklele şi a aprins un foc încăpăţânat în ochi. Faptul că un astfel de răspuns ar putea dovedi'un blestem a fost împins acasă odată cu măcelul de la K'rul's – iar durerea care a urmat a rămas adânc înfiptă în Barathol, producând în el o furie întunecată şi rece. Din nefericire pentru cel mai recent agent de la Breasla Fierarilor, ceva din această furie se transferase în reacţia instinctivă a lui Barathol la cererea bărbatului de moneda.

Chiar si aşa, el nu venise în Darujhistan pentru a-şi face duşmani. Dar acum s-a trezit într-un război. Poate măi mult de unul la asta. Nu e de mirare, deci, starea lui proastă.

Se îndreptă spre curtea de lucru, unde căldură de la cele două forje alimentate se rostogoli peste el într-un val sălbatic. Securea lui de luptă avea nevoie de o nouă tăietură şi s-ar putea să facă o nouă sabie – ceva pe care l- ar putea purta de fapt în public.

Noua viaţă a lui Barathol în Darujhistan se dovedea nimic mai puţin paşnică.

Bellám Nom a fost, în opinia lui Murillio^ singurul elev al şcolii de duel demn de acest rol. În vârstă de cincisprezece ani, încă luptându-se cu stângăcia celei mai recente explozii de creştere, şi-a abordat studiile cu o hotărâre surprinzătoare. Şi mai uimitor, băiatul chiar *dorea* să ffp aici.

În absenţa prelungită a atenţiei lui Stonny Menackis, Murii shy;lio îi revenise să-şi asume majoritatea responsabilităţilor şcolii şi el găsi că această relaţie foarte îndepărtată a lui Rallick Îşi Torvald) din toate punctele de vedere era un Nom, care singur încuraja un nivel, de instruire mult peste ceea ce le-a dat celorlalţi. Tânărul stătea în faţa lui învelit în sudoare, în timp ce ultimii din clasă ieşiră în grabă prin poarta compusă, ecourile vocilor lor dispărând rapid, iar Murillio simţi că Bellám era departe de a n mulţumit de ritmul chinuitor de lent al sesiunii din ziua respectivă.

„Maestre”, a spus el acum, „am auzit de un exerciţiu, care implică inele suspendate. Pentru a obţine lovitura perfectă, străpungând gaura şi fără contact 'cu inelul în sine...

Murillio pufni. 'Da. Util dacă se întâmplă să vă aflaţi într-un târg ambulant sau într-un circ. Oh, cu siguranţă, Bellám, controlul punctului este esenţial în scrima cu pinza – nu aş sugera altfel. Dar, ca exerciţiii, mă tem că valoarea lui esté limitată.

'De ce?'

Murillio îl privi o clipă pe tânăr, apoi oftă. 'Foarte bine. Exerciţiul necesită prea multe constrângeri, dintre care puţine' apar vreodată în cursul unei lupte adevărate. Obţineţi controlul punctului – control al punctului util, vreau să spun – atunci când este integrat în alte exerciţii. Când este combinat cu jocul de picioare, distanţa, cronometrarea şi gama completă de apărare şi ofensă cerută atunci când te confrunţi cu un adversar réal şi viu. Spearing rings este totul foarte impresionant, dar forma de concentrare pe care o cere este fundamental *diferită* de concentrarea necesară într-un duel. În orice caz, poţi petrece următoarele două luni stăpânind arta de a ţine un mei sau două luni stăpânind arta de a rămâne în viată împotriva unui inamic priceput şi nu doar să rămâi în viaţa, ci prezentând, la rândul său' o adevărată ameninţare pentru acel inamic. .' El a ridicat din umeri. — Alegereă ta, desigur.

Bellám Nom zâmbi brusc şi Murillio văzu imediat cât de mult semăna cu vărul său atât de îndepărtat. — încă s-ar putea să-l încerc – în timpul meu, desigur.

— Să-ţi spun, spuse Murillio. „Maestrul ţinând un inel suspendat' la încheierea unei lovituri nepotrivite, o recuperare dezechilibrată în partea ta neînarmată, două parari disperate, o înjunghiere la piciorul de plumb al adversarului tău pentru a-l împiedica să se închidă şi o oprire frenetică... împins în

mijlocul unei retrageri' cu pedale înapoi. Fă asta şi îţi voi oferi a doua cea mai bună spală a mea.

— Cât timp mai am?

— Atâta timp cât vrei, Bellám.

„Timpul suplimentar cu un instructor”, a spus o voce din colonada umbrită într-o parte, „nu este gratuit”.

Murillio se întoarse şi se înclină lui Stonny Menackis. — Stăpână, nu eram decât timizi; vorbim...

— Dădeai sfaturi, întrerupe ea, şi îi prezentai acestui student o provocare. Primul punct se califică drept instrucţie. Al doilea este un acord implicit asupra eforturilor extracurriculare din partea ta la un moment dat în viitor.

Rânjetul lui Bellam se lărgise. — Tatăl meu, Stăpână, nu va ezita să suporte nicio cheltuială suplimentara, vă asigur.

EajDufni, ieşind din întuneric. 'Orice?[1]

— în limitele rezonabile, da.

Arăta groaznic. Uzate, bătrâne, hainele ei dezordonate. Dacă Murîîlio nu ar fi ştiut mai bine, el ar judeca-o ca fiind mahmureală, o condiţie de sobrietate temporară şi rar întâlnită pentru a marca un alunecare alcoolică în uitare fatală. Cu toate acestea, ştia că era afectată de ceva mult mai tragic. Vina si ruşine, ura de sine si durere. Fiul pe care nuT dorea i-a fost luat – să-ţi imaginezi că aşa ceva ar putea să o lase indiferentă înseamnă sa nu înţelegi absolut nimic.

Murillio i-a spus lui Bellam: — Ar fi bine să pleci acum.

L-au privit plecând.

— Uită-te la el, mormăi Stonny când ajunse la poartă, toate coatele şi genunchii.

— Va trece, spuse el.

— O scenă, nu?

'Da.' Şi, desigur, cunoştea acest joc special, felul în care ea vorbea despre Harllo fără a vorbi despre el, despre viaţa care l-ar putea aştepta sau despre viitorul luat de la el, furat de negarea ei crudă. Ea îşi impunea asta din nou şi din nou, cu fiecare ocazie. Observaţii aparent inocente, fiecare o flagelare masochistă. Pentru ca acest lucru să funcţioneze, ea avea nevoie de cineva ca Murillio, care să stea în picioare şi să asculte şi să vorbească şi să pretindă că toate astea sunt normale – înainte şi înapoi şi a da şi a lua, sângele care se scurgea în jurul cizmelor ei. Ea îl prinsese în acest rol – folosinau-se de adoraţia lui, dragostea lui pentru ea – şi el nu mai era sigur că dragostea lui ar putea supravieţui unui astfel de abuz.

Lumea este mica. Şi tot mai mic.

Trecuse prin gropile săracilor din sudul oraşului, chiar în afara zidului dintre cele două porţi principale ale comercianţilor. Se uitase la zeci de morţi recent nerevendicaţi. De fapt, devenea un fel de ritual pentru el şi, deşi avea doar descrieri la mâna a doua despre Harllo/a făcut tot posibilul, deoarece nimeni care stia că băiatul nu l-ar fi însoţit. Nu Stonny, nici Myrla, nici Bedek.

Ocazional, Murillio fusese forţat să coboare într-una dintre gropi pentru a examina mai atent un corp mic, o faţă moale, prăfuită de var, cu pleoapele închise ca şi cum ar fi dormit sau, uneori, strâns într-un ultim moment de durere. , iar aceste feţe mute şi nemişcate defilau acum în visele lui noaptea, *o* procesiune atât de întristată încât s-a trezit cu lacrimi curgând din ochi.

Nu i-a spus lui Stonny nimic din toate astea. Nu spusese nimic despre felul m care anchetele lui şi ale lui Kruppe între marinari şi pescari nu reuşiseră să găsească nicio dovadă că cineva ár fi atacat un băiâţel de cinci ani. Şi că orice altă urmă posibilă de până acum nu arătase nimic, nici măcar un indiciu sau o posibilitate îndepărtată, lăsând în sfârşit probabilitatea sumbră a unui accident, neraportat, neinvestigat – doar un alt copil mort abandonat cu mult mainte de sosirea morţii, cunoscut doar în înregistrările cadavrelor găsite ca „de două ori morţi”.

„Mă gândesc să-mi cedez mizele din această şcoală”, a spus Stonny acum. 'Pentru tine.'

Surprins, se întoarse să se uite la ea.

— Nu voi accepta.

— Atunci ai fi un prost – de parcă n-aş fi ştiut deja asta. Esti mai potrivit. Eşti un profesor mai bún. Abia am reuşit vreun interes pentru asta de la bun început – a fost întotdeauna moneda – şi acum descopăr că nu-mi pasă mai puţin.

Despre şcoală,' elevii — chiar şi cei promiţători precum Nom de acolo. De fapt, nu-mi pasa de nimic.

Inclusiv pe tine, Murillio. Da, a auzit acea adăugare nerostită făra să fie nevoie ca ea să o spună cu voce tare. Ei bine, bineînţeles că ar vrea să-l împingă departe. Oricât de mult avea nevoie de el pentru a juca acele jocuri de auto- rănire cu ea, avea nevoie şi mai mult de singurătatea necesară pentru autodistrugere completă. Izolarea a fost mai mult decât un simplu mecanism de apărare; a servit, de asemenea, la pregătirea pentru pedepse mai severe, care ar putea duce la sinucidere. La un alt nivel, ea ar vedea dorinţa ei de a-l alunga ca pe un act de milă din partea ei. Dar^sta era cea mai iritanta formă de autocompătimire.

îşi dăduse inima femeii greşite. Timpul, Bellám Nom, este totul. Cu sabia în mână.

Cu dragoste în mână.

Oh bine. Mi-am dat seama cu o spală, cel puţin.

— Nu lua încă decizia asta, spuse el. — Mai am un lucru pe care pot să-l încerc. *Nu va h plăcut, dar nu trebuie să ştii asta.*

'Stonny pur si simplu sa întors. — Atunci ne vedem mâine.

Mulţi adulţi, în imobilitatea indură a anilor, dobândesc o teama de locuri în care nu au fost niciodată, chiar dacă

tânjesc după ceva diferit în viaţa lor, ceva nou. Dar acest lucru nou este o lume a fantasticului, fără formă, ca răspuns la dorinţe vagi, şi este definită la fel de mult prin absenţă, cât şi prin prezenţă. Este o conjurare de emoţii şi imaginaţii pline de dorinţe/ care pot avea sau nu o anumită geografie. Atingerea unui astfel de loc necesită o succesiune de rupturi cu situaţia actuală, întotdeauna un efort traumatizant, iar la finalizare, de ce, deodată vine frica.

Unii nu aleg schimbările din viaţa lor. Unele schimbări pe care nimeni în mintea lor nu le-ar alege vreodată. în K'rul's Bar, un soldat odată al lui Malazan Em shy;pire stă clătinându-se peste forma inconştientă a iubitului ei, în timp ce în spatele paşilor ei Antsy, mormăind auto-recriminări pe sub răsuflarea lui, întreruptă din când în când cu un şuvoi de blesteme într-o jumătate de duzină de limbi.

Blend înţelese tot ceea ce îl motivase pe Picker să încerce ceea ce făcuse. Acest lucru nu a făcut nimic pentru a-i potoli furia. Acelaşi vindecător din High Denul care tocmai o îngrijise se îndreptase spre o examinare amănunţită a lui Picker de îndată ce Antsy se întorsese cu sarcina lui întinsă în patul unei căruţe închiriate, doar ca să declare că nu era nimic de făcut. Ori Picker s-ar trezi, ori nu. Spiritul ei fusese sfâşiat şUacum rătăcea pierdut.

Vindecătorul plecase. ' în camera

principală de dedesubt, Duiker si Scillara stăteau în compania fantomelor şi nu prea multe altele.

Deşi încă slabă, Blend şi-a propus să-şi adune armele şi armura. Antsy o urmă pe coridor.

— Ce planuieşti? întrebă el, aproape pe călcâie când intra în camera ei.

— Nu sunt sigură, răspunse ea, întinzându-şi cămaşa cu lant pe pat, apoi scotându-si cămaşa pentru a găsi lenjeria căptuşita.

Ochii lui Antsy s-au zăpăcit uşor în timp ce se uita la sânii ei, la umflătura slabă a burticii ei, la duîce-

Blend trase de cămaşa matlasată şi apoi se întoarse la hangar. — Va trebui să mă împachetezi, spuse ea.

Huh? Oh, da. Dreapta. Dar ce zici de mine?

Ea îl privi o clipă. — Vrei să ajuţi?

El a, mârâit pe jumătate ca răspuns.

— În reguîă, spuse ea. — Du-te să găseşti câteva arbalete şi multe certuri. O să mă acoperi, atâtă timp cât este posibil. Nu mergem împreună.

— Da, Blend.

îşi trecu cota peste cap şi îşi împinse braţele prin mânecile grele.

Antsy se duse la portbagajul echipamentului de la picioarele patului şi începu să scormonească prin conţinutul acestuia, căutând fâşiile de pânză neagră care să lege armura aproape şi fără zgomot în jurul corpului lui Blend. —

Doamne de jos, femeie, pentru ce ai nevoie de toate aceste haine?

— Banchete şi serari, desigur.

— Nu ai fost niciodată la o femeie în viaţa ta.

— Posibilitatea există întotdeauna, Antsy. Da, alea, dar asigură-te că şnururile sunt încă în ele.

— Cum te aştepţi să găseşti cuibul?

— Simplu, spuse ea. — Nu ştiu de ce nu ne-am gândit la asta înainte. Numele pe care l-â spus Picker, cel pe care l-a auzit Jaghut. A ales o pereche de cuţite lungi Wickan asortate din depozitul ei de arme şi şi-a'legat cureaua, pe şolduri, şi i-a oferit lui Antsy un rânjet dur. — O să-l întreb pe Eel.

CAPITOLUL ŞAISISE

Şi aceste lucruri nu au fost niciodată atât de preţioase Ascultă pasărea din cuşcă în timp ce vorbeşte Cu vocea unui muribund; când el este plecat Vocea trăieşte pentru a saluta şi a da gol Asigurări cu poignitate aleatorie Nu ştiu dacă aş putea trăi cu asta Dacă m-aş putea blinda ca ciocul inuman Se deschide la un memento al unui mort, cu capul înclinat

Ca şi cum ar fi canalizat fantoma aceluia Cine îşi imaginează o absenţă de simţ, un vid care aşteaptă

Cuşca este blocată şi noaptea cade

giulgiul Pentru a reduce la tăcere comentariul apostolilor imposibili

Duhuri spirituale şi abis care se întinde, nor de nepătruns

între cei vii şi cei morţi, cei de aici şi cei plecaţi Unde nicio punte nu poate netezi trecerea durerii Şi aceste lucruri nu au fost niciodată atât de preţioase Ascultând pasărea în timp ce vorbeşte şi vorbeşte Si vorbeşte, cel care a dispărut Tatăl a plecat ştiind necunoscutul Şi vorbeşte şi vorbeşte şi vorbeşte în vocea tatălui meu

Pasăre în cuşcă, Fisher kel Tath

Nu era nicio suflare de care să vorbim. Mai degrabă, ceea ce l-a trezit a fost mirosul morţii, uscat, un ecou al putregaiului înţepător care ar putea aparţine cadavrului unei fiare lăsata în ierburile înalte, deshidratată, dar ţinându-şi mirosul în jurul ei, aproape şi sufocant ca o mantie. 'Deschizând ochii, Kallor îl gasi timid; se uita la capul enorm şi putrezit al unui dragon, cu colţii masivi şi gingiile măruriţite aproape la îndemână.

Lumina dimineţii s-a stins şi i se părea că umbra aruncată de dragori s-a tulburat cu toate secolele sale de respiraţie uitată.

Pe măsură ce tunetul sălbatic al bătăilor inimii lui Kallor s-a uşurat, el s-a

îndreptat încet într-o parte – capul viperei balaurului înclinându-se pentru a-i urmări mişcarea – şi s-a ridicat cu grijă, ţinându-şi mâinile departe de sabia cu teacă care zăcea pe pământ lângă patul lui. — Nu am cerut companie, spuse el, încruntat.

Dragonul şi-a retras capul într-un trosnet de solzi uscaţi de-a lungul gâtului de şarpe; s-a aşezat înapoi între căpuşele gemene ale aripilor sale îndoite.

Putea vedea coloane de murdărie care se prelingeau din cute si îmbinări de pe corpul creaturii. Un membru anterior slăbit avea traseul rădăcinilor fine într-o batjocură incoloră a vaselor de sânge. Din gropile umbrite ele sub crestele noduroase ale sprâncenelor se simţea un indiciu de ochi ofişiţi, o pete de pri şi negru care nu'putea ţine nicio manifestare de dorinţa sau intenţie; şi totuşi Kallor simţea privirea aceea crudă'ca pielea de rechin lângă proprii lui ochi, în timp ce se uita la dragonul strigoi.

— Aţi parcurs, bănuiesc, a spus el. Dar nu sunt pentru tine. Nu va pot da nimic, presupunând că am vrut, ceea ce nu o fac. Şi să nu-ţi închipui, a adăugat el, că mă voi târgui cu tine, orice foame ai mai avea.

Se uită prin tabăra lui improvizată, văzu că vatra modestă cu pumnul ei de cărbuni încă mocnea din focul din noaptea precedentă. „Mi-e foame şi sete”, a spus el. — Poţi pleca oricând îţi place.

Vocea sibilântă a dragonului vorbi în craniul lui Kallor. „ *Nu poţi să-mi cunoşti durerea.* [1]

El' a mormăit. „Nu poţi *simţi* durere. Esti mort şi ai aspectul că ai fost îngropat.' Pentru mult timp.*

[1] *Sufletul se zvârceşte. Există angoasă. Sunt stricat.* [1]

A hrănit cărbunii cu câteva pâlcuri de bălegar uscat de bhederin, apoi s-a uitat peste el. — Nu pot face nimic în privinţa asta.

[1] *Am visat la un tron.* [1]

Atenţia lui Kallor s-a ascuţit cu speculaţii. — Ai alege un maestru? Este diferit de felul tău. A scuturat din cap. — Abia cred.

[1] *Pentru că nu înţelegi. Niciunul dintre voi nu înţelege. Atât de mult te depăşeşte. Te gândeşti să te faci Regele în lanţuri. Nu-ţi bate joc de mine că caut un stăpân, înaltul Rege Kallor* [1]

— Zilele Zeului Infirm sunt numărate, Eleint, spuse Kallor. „Totuşi tronul va rămâne, mult timp dupa ce lanţurile s-au făcut praf.”

Între ei s-a lăsat linişte atunci, pentru o vreme. Cerul dimineţii era senin, nuanţat uşor de roşu cu polenul şi praful care păreau să fierbe din acest pământ. Kallor se uită la vatra care în cele din urmă se lingă în flăcări şi întinse mâna spre oala mică, bătută şi înnegrită. Şi-a turnat ultima apă în ea şi a pus oala pe trepiedul aşezat deasupra focului. Roiuri de' insecte sinucigaşe s-au aruncat în

flăcări, aprinzându-se în scântei, iar Kallor s-a mirat de această înclinaţie pentru căutarea morţii, de parcă momeala pentru un sfârşit ar fi fost irezistibilă. Nu o trăsătură pe care o împărtăşeşte, totuşi.

„ Inii amintesc moartea mea „, a spus dragonul.

— Şi asta merită să ne amintim?

Jaghut erau un popor încăpăţânat Atât de mulţi n-au văzut altceva decât răceala din inimile lor...

— Au fost înţeleşi greşit, nu-i ajsa?

„ Au batjocorit imperiul tău, Înalt Rege. Ţi-au răspuns cu dispreţ. Se pare că rănile nu s-au vindecat.[1]

— Un memento recent, asta-i tot, răspunse Kallor, urmărind apa trezindu-se încet. A aruncat o mână de ierburi. — Foarte bine, spune-mi povestea ta. Salut distracţia.

Dragonul şi-a ridicat capul şi a părut să studieze orizontul estic.

— Niciodată nu este înţelept să te uiţi la soare, observă Kallor. — S-ar putea să-ti arzi ochii.

Atunci era mai strălucitor – îţi aminteşti ? [1]

— Perturbaţii ale orbitei, ' sau aşa credea K[1] Chain Che'Malle.

Jaghut, care au fost cei mai sârguincioşi în observarea lumii. Spune-mi, înalt Rege, ştiai că aii rupt pacea o singură dată! în toată existenţa lor – nu, nu T'lan Imass – acel război a aparţinut acelor sălbatici şi Jaghut au fost un

dușman cel mai reticent. [1]

' — Ar fi trebuit să pornească Imass, spuse Kallor. — Ar fi trebuit să anihileze paraziții.

, dar vorbeam de un război anterior – războiul care a distrus Jaghut cu mult înainte de venirea lui T'lan Imass. Războiul care le-a spulberat unitatea, care a făcut din viețile lor o fugă moribundă de la un inamic implacabil – da, cu mult înainte și cu mult după Imasul T'lan. [1]

Kallor s-a gândit la asta pentru o clipă, apoi a mormăit si a spus: „Nu sunt bine versat în istoria Jaghut. Ce război a fost acesta? K'Chain Che'Malle? Forkrul Assail? își miji ochii la dragon. — Sau, poate, tu Eleint?

Tonul său era întristat când balaurul răspunse: „ Nu. Au fost unii dintre noi care au ales să se alăture acestui război, să lupte alături de armatele Jaghut... „

— Armate? Armatele *Jaghut* ?

[1] *Da, s-a adunat un popor întreg, o mulțime de voință singulară. Legiuni nenumărate. Standardul' lor era furia, clarul lor chema nedreptatea. Când au mărșăluit, cu săbiile bătând pe scuturi, timpul însuși a găsit măsură, o sută de milioane de inimi de fier tăiat.' Nici măcar tu, înalte Rege, nu ți-ai putut imagina o asemenea priveliște – imperiul tău a fost mai puțin decât o furtună pentru acea furtună teribilă.* [1]

Pentru o dată, Kallor nu a avut nimic de spus. Nici un comentariu șmșcher la

adresa vocii, nicio respingere batjocoritoare. În mintea lui, a văzut scena pe care o descrisese dragonul şi a fost mut. Să fi fost martor la aşa ceva!

Dragonul părea să-si înţeleagă veneraţia. — Da din nou, înalt Rege. Cand ţi-ai făurit imperiul, a fost în praful acelei vremuri, acel mare concurs, cel mai îndrăzneţ asalt. Am luptat. Am refuzat să ne retragem. Noi am eşuat. Am căzut. Atât de mulţi dintre noi au căzut – ar fi trebuit să credem altfel? Ar fi trebuit să ne păstrăm credinţa în dreptatea cauzei noastre, chiar dacă am ajuns să credem că suntem condamnaţi? [1]

Kallor' se uită la dragon, ceaiul din oală aburind. Aproape că auzea ecourile a zeci de milioane, sute de milioane, murind pe o câmpie atât de vastă în care nici orizonturile nu o puteau închide. Văzu flăcări, râuri de sânge, un cer solid cu cenuşă. în crearea acestei imagini, el a trebuit doar să se inspire din propria sa furie de distrugere, apoi să o înmulţească de o mie de ori. Noţiunea i-a luat respiraţia, i-

a smuls din plămâni şi pieptul i s-a umplut de durere. — Ce, reuşi el, cine? Ce inamic ar putea învinge^ o asemenea forţă?

„ Intâhneşte-te pentru Jaghut, înalt Rege, când în sfârşit te aşezi pe acel tron. Indureraţi-vă pentru lanţurile care leagă toata viaţa, pe care nu le puteţi rupe niciodată. Plângeţi, pentru mine şi rudele mele căzute – care nu au ezitat să se alăture unui război care nu a putut fi câştigat. Să ştii, pentru totdeauna în sufletul tău, Kallor Eidora'nn, că Jaghut a purtat războiul pe care nimeni altcineva nu a îndrăznit să-l ducă. [1]

— Eleint. .'

„ Gândeste-te la aceşti oameni. Gândeşte-te la ei, înalt Rege. Sacrificiul pe care l-au făcut pentru noi toţi. Gândiţi-vă la Jaghut şi o victorie imposibilă câştigată în inima înfrângerii. Gândeşte-te şi atunci vei ajunge să înţelegi tot ce urmează. Poate'că, deci, tu singur vei şti suficient pentru a le onora memoria, sacrificiul pe care l-au făcut pentru noi toţi.

, singurul război al Jaghut, cel mai mare război al lor, a fost împotriva Morţii însăşi. [1]

Dragonul se întoarse atunci, întinzându-şi aripile zdrenţuite. Vrăjitoria a înflorit în jurul uriaşei creaturi şi s-a ridicat în aer.

Kallor se ridică, privindu-l pe Eleint ridicându-se pe cerul scorţişoară. Un dragon mort fără nume, care căzuse în

tărâmul Morţii, care căzuse şi murise pur şi simplu. . *părţile schimbate .* Nu, nu se putea câştiga uri asemenea război. — Al naibii de prost, îi şopti el către Eleint care se retrăgea rapid. — Voi cu toţii, blestemate de proşti. *Să vă binecuvânteze, să vă binecuvânteze pe toţi. „*

Gothos, când ne vom întâlni, acest înalt Rege îţi datorează scuze.

Pe obrajii ofilit care păreau blestemaţi până la uscăciune veşnică, lacrimile se prelingeau acum. Se gândea mult şi se gândea mult, acum, şi ajungea la sentimente pe care riu le mai simţise de mult atât de mult încât păreau străine, primejdioase de adăpostit în sufletul lui.

Şi avea sa se întrebe, cu o nelinişte tot mai mare, de mortul Eleint care, scăpând din tărâiriul Morţii, avea să-l aleagă acum pe Dumnezeul Infirm drept noul său stăpân.

Un tron , a spus odată împăratul Kellanved, este format din multe părţi. Şi apoi adaugase, oricare dintre ele se

g

oate rupe, la 'disconfortul etern al regelui. Nu, nu a făcut ine să stai pur şi simplu pe un tron, amăgindu-te de soliditatea lui eterriă. Ştia asta cu mult înainte ca Kellanved să arunce vreodată un ochi achizitiv asupra imperiului. Dar nu era unul pentru citatele rezonante.

Ei bine, toată lumea are câteva defecte.

într-o piscină întunecată, o zeci de bolovani se ridică departe de suprafaţa lipsită de lumină, aparent lipsită de viaţă. Ele apar ca irisule, nu există două conectate într-un mod evident, nici un lanţ de progresie ridicată care să sugereze o serie de munţi în mare parte scufundaţi, nici o jumătate de buclă care 'să marcheze o calderă iriundată. Fiecare stă singur, o proclamaţie îndrăzneaţă.

Asa a fost la început? Nenumăraţi savanţi s-au străduit să-i dea sens, existenţele distincte/ impunerea ordinii în nenumărate înţelegeri. Au fost trasate linii, steaguri stropite cu culori, chipuri amesjtecate în filozofii, atitudini şi aspecte singulare. *Aici este întuneric şi aici este Viaţa. Lumină*, *pământ*, *foc, umbră*, *aer, apă. Si Moartea.* Ca'şi cum astfel de aspecte au început ca entităţi pure, nepătate de contactul cu oricare dintre celelalte. Şi'de parcă timpul ar fi fost inamicul, forţând inevitabilele infecţii de la una la alta.

Ori de câte ori Endest Silann se gândea la aceste lucruri, se Jrezea prins într-o suspiciune înţepătoare şi nelinişţită. În experienţa sa, puritatea era un concept neplăcut şi să-şi imagineze lumi definite de puritate îl umplea de frică.' O existenţă considerată pură nu era decât corolarul fizic al unui punct de vedere legat de o anumită timiditate. Cruzimea ar putea prospera neîngrădită de compasiune. Cei puri nu puteau vedea nicio valoare printre cei impuri, până la

urmă. Justificarea anihilării nici măcar nu era necesară, deoarece inferioritatea era mereu evidentă de la sine.

Oricum ar fi început toată creaţia, credea acum, acele forme pure existau ca nimic altceva decât materii prime pentru elaborări mai demne. După cum stia orice alchimist, transformarea era posibilă doar ca rezultat al amestecului. Pentru ca creaţia să prospere, trebuie să existe o succesiune nesfârşită de catalizatori^

Domnul lui înţelesese asta. Într-adevăr, el fusese determinat să facă tot ceea ce făcuse tocmai prin această înţelegere. Iar schimbarea a fost, pentru mulţi, înspăimântătoare. Pentru atât de multă existenţă, Anomander Rake luptase practic singur. Chiar şi fraţii săi căzuseră, legaţi de legăturile de sânge, în haosul care a urmat.

A fost Kharkanas cu adevărat primul oraş? Primul, cel mai mândru „salut la comandă în cosmos?' Era de fapt adevărat că întunericul a precedat toate celelalte? Dar celelalte lumi, tărâmurile rivale? Şi, dacă cineva se gândeşte cu atenţie la acea epocă în curs de dezvoltare a creaţiei, amestecul nu începuse deja? Nu a existat Moarte în tărâmurile întunericului, Luminii, Focului şi a tuturor celorlalte? într-adevăr, cum ar putea Viaţa si Moartea să existe sub orice formă de distincţie fără cealaltă?

Nu, el credea acum că Epoca Purităţii nu era decât o invenţie mitică, o separare

convenabilă a tuturor forţelor necesare întregii existenţe. Totuşi, nu a fost el martor la Venirea Luminii? Pentru respingerea intenţionată a mamei Dark a stazei eterne? Nu a văzut el cu ochii lui naşterea unui soare peste cetatea lui binecuvântată şi preţioasă? Cum ar fi putut să nu înţeleagă, în acel moment, cum va urma toate celelalte, inevitabil, inexorabil? Acel foc s-ar trezi, că vânturile furioase ar urlă, că apele s-ar ridica şi pământul s-ar deschide? Că moartea ar inunda lumea lor mtr-un torent brutal de violenţă? Acea Umbră ar aluneca între lucruri, şoptind subversiuni viclene ale tuturor acelor absoluturi curate?

Stătea singur în camera lui, în felul tuturor bătrânilor când ultimul martor s-a rătăcit, când nimic altceva decât pereţi de piatră şi mobilier nesimţit s-au adunat aproape pentru a-şi bate joc de ultimele sale aspiraţii, de ultimele sale motive de viaţă în scădere. în mintea lui a asistat din nou, într-o viziune încă ascuţită, încă devastatoare, Andarist care se clătina în viziune. Sânge pe mâini. Sânge zugrăvit cu imaginea unui copac spulberat pe faţa lui zdrobită de durere – oh, groaza din ochii lui înca l-ar putea face pe Endest Silann să se năpădească, nedorind nimic din toate astea, acest blestem al mărturiei...

Nu, pereţi de piatră mai buni şi mobilier nesimţit. Toate greşelile din viaţa lui Andarist, acum pline de nebunie

zgomotoasă în acei ochi largi şi holbaţi.

Da, se dăduse înapoi odată ce privirea aceea i-a fixat pe a lui. Unele lucruri nu ar trebui să fie niciodată comunicate, nu ar trebui să fie aruncate, să treacă prin perdelele grele pe care le-am ridicat pentru a păstra tot ceea ce era în afară de tot ce era înăuntru, tăind şi adăpostindu-se adânc în sufletul unui martor lipsit de apărare. *Păstrează-ţi durerea pentru tine, Andarist! Te-a lăsat cu asta – te-a lăsat crezând că esti mai înţelept decât erai. Nu arăta atât de trădat, la naiba! El nu este de vină!*

eu nu sunt de vina.

A sparge Shadow înseamnă a o elibera în orice altă lume. Chiar şi la naştere, fusese neapărat efemer, o iluzie, o spirală de tautologii nesfârşite, auto referenţiale. Umbra era un argument şi singurul argument era suficient pentru a-şi afirma existenţa. A sta înăuntru era visul unui solipsist, văzând totul că pe o amăgire fantomatică, fantezică, m cel mai bun caz materia bruta pentru a da forma Umbrei, în cel mai rău caz nimic mai mult decât nevoia implicită a Umbrei de a se defini – *Zei, ce rost are să încerci să dai sens. de asa ceva? Umbra este, iar Umbra nu este, si a locui în ea înseamnă a nu fi nici dintr-un lucru, nici altul*

Iar copiii tăi, dragă Umbră, au luat asupra lor puterea curajului timid andi si a evlaviei lui Liosan şi au făcut din acel amestec ceva sălbatic, brutal dincolo de credinţă. Atât pentru promisiunile de

glorie.

A descoperit că statea cu capul în mâini. Istoria a încărcat, asaltându-i apărările obosite. Din imaginea lui Andarist, a văzut apoi jumătate de zâmbet cunoscător al Ruinei Silchas, în zorii zilei când a mers să stea lângă Scabandari, de parcă ştia ce va urma, de parcă s-ar fi mulţumit să accepte tot ce a urmat şi să faca astfel încât să-şi scutească adepţii de o moarte mai imediată – în timp ce legiunile Liosan înconjurau orizontul, soldaţii cântând acel cântec înfiorător, bantuitor, creând o muzică de o frumuseţe sfâşietoare pentru a-şi anunţa marşul către măcel – cruţând poporul său de o moarte mai imediată, acordându-le un încă câteva zile, poate săptămâni, de existenţă, înainte ca Edur să se întoarcă împotriva aliaţilor lor răniţi de pe altă lume.

Umbra sfâşiată, ruptă în bucăţi, plutind în mii de direcţii. Ca şi cum suflă peste capul de seminţe al unei flori, ei zboară în aer!

Andarist, rupt. Ruina Silchas, a dispărut.

Anomander Rake, stând singur.

Atâta lungă. Atâta lungă. .

Alchimistul ştie: catalizatorul greşit, amestecul greşit, proporţiile prost concepute şi orice pretenţie de control dispare – transformarea fuge/dezlănţuită, se transformă în cataclism. *Confuzia si frica, suspiciunea şi apoi războiul şi războiul vor genera haos. Şi aşa va fi şi*

aşa va face şi aşa va fi mereu.

Vedeţi-ne fugind, visând la pacea pierdută, la vârsta purităţii şi a stazei, când am îmbrăţişat decăderea ca un iubit şi iubirea ne-a ţinut orbi şi ne-am mulţumit. Atâta timp cât am rămas distraţi, am fost mulţumiţi.

Uită-te la mine.'

Asta înseamnă să fii mulţumit.

Endest Silann trase adanc aer în piept, ridică capul şi clipi pentru a-şi limpezi ochii. Stăpânul său a crezut ca poate face acest lucru, şi aşa avea să creadă stăpânul său. Acolo, la fel de simplu.

Undeva în donjon cântau preotese.

O mână se întinse şi apucă cu putere. O tragere bruscă si puternică smulse st'rânsoarea lui Apsal'ara şi, mârâind blesteme, ea se prăbuşi de pe cadrul osiei şi lovi puternic pe pământul ud.

Faţa care se uita la ea era una pe care o cunoştea şi ar prefera să nu o facă.

— Eşti supărat, Draconus?

Singurul lui răspuns' a fost să o apuce de lanţ şi să înceapa să o tragă afară de sub vagon.

Furioasă, indignată, ea se zvârcoli prin noroi, căutând cumpărături – orice să-i permită să se îndrepte, chiar şi, eventual, să reziste. Pietrele i s-au rostogolit sub muşcătura unghiilor, noroiul răzuit şi uns ca grăsime sub coate, genunchi, picioare. Şi totuşi el a tras, tratând-o cu o ceremonie puţină şi amară, de parcă nu ar fi fost altceva decât o poşeta zgâiată –

ultraj!

Ieşind' din întunericul binecuvântat al căruţei, se prăbuşeau pe pământul împânzit de stâncă – lanţuri biciuind din toate părţile, ridicându-se clar şi apoi căzând înapoi pe şenile brazde răsucite, ridicându-'se din nou în timp ce oricine sau orice era la celălalt capăt făcea înainte înca un singur pas disperat. Sunetul era înnebunitor, fără rost, înfuriant.

Apsal'ara s-a rostogolit în picioare, adunând o lungime de lanţ şi uitându-se cu privirea spre Dra shy;conus. — vino mai aproape, şuieră ea, ca să-ţi pot sparge faţa drăguţă.

Zâmbetul lui era lipsit de umor. — De ce as face asta, hoţ?

' — Pentru a-mi face plăcere, desigur, şi cel puţin merit atât de mult de la tine, ca m-ai târât aici.

— O, spuse el, merit multe lucruri, Apsal’ara. Dar pentru moment, mă voi mulţumi cu atenţia ta.

‘Ce vrei? Nu putem face nimic pentru a opri asta. Dacă aleg să-mi întâmpin capătul care sta pe ax, de ce nu?

Au fost forţaţi să înceapă să meargă, încă un pas la fiecare câteva clipe – mult mai încet acum, aşa că încet patosul i-a usturat inima.

— Ai renunţat la lanţul tău? întrebă Draconus, de parcă felul în care o adusese aici nu ar fi avut nicio importanţă, uşor de respins acum.

Ea a decis, după o clipă, că avea

dreptate. Cel puţin, au fost unele. . dramă. — încă câteva secole, spuse ea, ridicând din umeri, pe care nu le am. La naiba, Draconus, nu e nimic de văzut aici, lasă-mă să mă întorc...

„Trebuie să ştiu”, a întrerupt el, „când va veni timpul să mă lupţi, Apsal'ara – vei veni lângă mine?”

Ea l-a studiat. Un bărbat bine înfăţişat, sub acea barbă groasă şi neagră. Ochii care cunoscuseră răutatea de mult s-au întins până la pocnire, lăsând în urmă o nedumerire ciudată, ceva aproape regretabil, aproape. . *înţelept*. Oh, tărâmul acestei săbii a oferit într-adevăr smerenie. De ce?[1] a cerut ea.

Sprâncenele lui grele se ridicară, de parcă întrebarea l- ar fi surprins. — Am văzut multe, spuse el, zdruncinat, în timpul meu. Atâţia, apărând dintr-o dată, ţipând de groază, de suferinţă şi' deznădejde. Alţii. . deja amorţit, fără speranţă. Nebunia ajunge la atât de mulţi, Apsal'arâ. . [1]

Şi-â dezvăluit dinţii. D^a, ea le ' auzise. Deasupra locurilor unde s-a ascuns. În lateral, dincolo de ploile neîncetate, unde lanţurile s-au rostogolit şi s-au frânghit, s- au slăbit apoi s-au ridicat încă o data, unde au trecut, unul îndreptându-se tot mai mult într-o parte, tăind lanţ după lanţ – în timp ce creatura de la capăt se clătină, orb, neş'tiind şi, în curând, ar cădea şi nu se va ridica din nou. Restul aveau să treacă pur şi simplu peste acel lanţ nemişcat, până când

acesta se întindea în urza vagonului şi începea să-şi tragă sarcina.

'Apsarâra, ai ajuns scuipat ca o pisica. Dar nu a trecut mult până când ai pornit să găseşti un mijloc de evadare. Şi nu te-ai odihni. Făcu o pauză şi şi-a şters o mână pe faţă. „Sunt atât de puţini aici la care am ajuns. . admira.[1] Zâmbetul pe care 'Dra shy;conus i-a oferit apoi era fără apărare, şocant. „Dacă trebuie să cădem, atunci i-aş alege pe cei de lângă mine – da, sunt egoist până la urmă.' Şi îmi pare rău că te-am târât aici atât de neceremonios.

Ea a mers alături de el, fără să spună nimic. Gândire. În cele din urmă, a oftat. „Se spune că numai voinţa cuiva poate lupta împotriva haosului, că alte arme nu sunt posibile”.

— Aşa se spune.

Ea îi aruncă o privire. — Mă cunoşti, Draconus. Tu stii. . am putere. Din vomţă.

— Vei lupta mult timp, aprobă el, dând din cap. — Atât de mult.

„Haosul îmi va dori sufletul. Voi căuta să-l sfâşie, să-mi desprind conştiinţa. O să facă furie peste tot în jurul meu.

— Da, spuse el.

„Unii dintre noi sunt mai puternici decât alţii”.

— Da, Apsal'ara. Unii dintre noi sunt niai puternici decât alţii.

— Şi pe acestea le-ai strânge aproape în jurul tău, ca să putem' forma un nucleu. De rezistenţa, de voinţă încăpăţânată.

— Deci m-am gândit.

„Pentru a câştiga de cealaltă parte? Există o *altă* parte, Draconus?

'Nu ştiu.[1]

— Nu ştii, repetă ea, făcând cuvintele un mârâit. „Toată viata mea", a spus ea, „am ales să fiu singur. În luptele mele, în victoriile şi eşecurile mele. Draconus, ma voi confrunta cu uitarea în acelaşi mod. Trebuie – trebuie *cu toţii*. Nu face nimic să stăm împreună, căci fiecare cădem singur.[1]

'Am înţeles. îmi pare rău, deci, Apsal'ara, pentru toate acestea.'

— Nu există *altă parte*, Draconus.

— Nu, probabil ca nu.

Ea a tras mai mult din lanţ, şi-a aşezat greutatea zdrobitoare pe umeri şi apoi s-a îndepărtat de bărbat, înapoi spre căruţă. Nu, nu putea să-i dea nimic, nu atunci când speranţa însăşi era imposibilă. A greşit să o admire. A lupta era propria ei nebunie, a rezista la ceva ce nu putea fi rezistat, a lupta cu ceea ce nu putea fi învins.

Acest duşman şi-ar lua mintea, eul ei, smulgând-o bucată cu bucată – şi ar putea simţi ceva din acele pierderi, cel puţin pentru început, ca spaţii mari în memoria ei, poate, sau o serie de întrebări simple pe care nu le putea, răspuns mai lung. Dar în scurt timp, o astfel de cunoaştere avea să dispară în sine şi fiecare fragment plutitor' s-ar învârti, nelegat, singur, fără să stie că făcuse odată parte din ceva mai mare,

ceva întreg. Viaţa ei, toată conştiinţa ei, împrăştiată în orfani speriaţi, scâncind la fiecare sunet ciudat, la fiecare tragere nevăzută din întunericul din jur. De la femeie la copil, la pui neputincios.

Ea stia ce urma. Ştia şi ea că până la urmă exista un fel de milă fată de acea ignoranţă oarbă, fată de inocenţa bucăţilor. Neştiind, orhpans s-ar dizolva, fără a lăsa nimic.'

Ce minte nu s-ar putea teme de o asemenea soartă?

— Draconus, şopti ea, deşi acum era departe de partea lui, apropiindu-se încă o dată de căruţă, nu există, nicio altă parte a haosului. Uită-te la noi. Fiecare înlănţuit. împreună, şi totuşi singuri. Vezi cum trecem timpul aşa cum vom face, până la sfârşit. Tu ai făcut această sabie, dar sabia este doar o forma dată a ceva mult dincolo de tine, mult dincolo de orice creatură, orice *minte* . Tocmai l-ai făcut uşor de gestionat pentru moment.

Ea s-a strecurat în întuneric în spatele volanului principal. În ploaia densă şi lipicioasă.

— Anomander Rake înţelege, şuieră ea. — El înţelege, Draconus. Mai mult decât ai făcut-o vreodată. Decât vei face vreodata. Lumea din Dragnipur trebuie să moară. Acesta este cel mai mare act de milă imaginabil. Cel mai mare sacrificiu. Spune-mi, Draconus, ai renunţa la puterea ta? Ţi-ai zdrobi egoismul, să alegi asta. . emascularea asta? Această sabie,

rânjetul tău rece şi fier de răzbunare – ai vedea că devine lipsită de viaţă în mâinile tale? La fel de mort ca orice altă bară de fier bătută?

Se aplecă sub axul de plumb şi ridică lanţul pe umeri şi pe grinda de lemn. Apoi am urcat'după el. — Nu, Draconus, nu ai putut face asta, nu-i aşa?

Era milă în ochii lui' Rake când a ucis-o. Fusese întristare. Dar ea văzuse, chiar şi atunci, în acea ultimă clipă de priviri blocate, cum erau temperate astfel de sentimente.

Prin apropierea rapidă a viitorului. Abia acum, aici, ea a înţeles asta.

'Ne dai haos. Ne dai un capăt la asta.

Şi stia că^ dacă ar fi în locul lui Anomander Rake, dacă ea ar fi stăpânit pe Dragnipur, ar eşua în acest sacrificiu. Puterea armei ar seduce-o complet, irevocabil.

Nimeni altul. Nimeni în afară de tine, Anomander Rake.

Mulţumesc zeilor.

S-a trezit cu înţepătura unui ac la colţul unui ochi. Tresări^ pe spate, gâfâind, zbârcindu-se peste corpurile calde. în urma lui, acel artist orb, nebunul Tiste Andii, Kadaspala, cu faţa răsucită de consternare, stiloul osului retrăgandu-se,

'Aştepta! întoarce-te! Aşteaptă şi aşteaptă, stai şi stai, aproape am terminat! Aproape am'terminat si trebuie să termin înainte de a fi prea târziu, înainte de a fi prea târziu![1]

Ditch a văzut că jumătate din corpul lui stricat avea acum tatuaje, toate pe o parte – oriunde fusese expusă pielea în timp ce zăcea inconştient deasupra mormanului de căzuţi. De cât timp stătuse acolo, nesimţit, în timp ce creatură nebună îl cusă plin de găuri? „Ti-am spus”, a spus el, „nu eu. *Nu eu*![1]

'Necesar. Vârful şi punctul central şi punctul de sprijin şi inima. El te-a ales pe tine. Te aleg pe tine. Necesar! Altfel suntem cu toţii pierduţi, suntem cu toţii pierduţi, suntem cu toţii pierduţi. întoarcere. Unde erai şi unde érái, întins aşa, cu braţul peste, încheietura mâinii — chiar smucirea ochiului tău...

'Am spus *nu* ! Vino din nou la mine, Kadaspala, şi-ţi voi sufoca viaţa, jur. îţi voi zdrobi gâtul până la pulpa/ Sau pocneşte din degete, fiecare dintre ei!

întins pe burtă, cu prizele căscate părând să se uite, Kadaspala şi-a smuls mâinile înapoi, ascunzându-le sub piept. „Nu trebuie să faci asta şi nici nu trebuie să faci asta. Aproape am terminat cu tiné. Am văzut că mintea ţi-a pfecat, lăsându-mi carnea ta – să faci ceea ce era nevoie şi tot ceea ce era nevoie este încă nevoie, nu poţi înţelege asta?

Ditch s-a târât mai departe, cu mult dincolo de îndemâna lui Tiste Andii, rostogolindu-se şi apoi scufundându-se între două forme demonice, ambele s-au mutat timid sub greutatea lui. — Nu te apropia mai mult, şuieră el.

— Trebuie să te conving. L-am

chemat pe Draconus. El este chemat. Vor fi ameninţări, vin cu Draconus, vin mereu cu Draconus. L-am chemat.

Ditch se coborî încet pe spate. Nu avea sfârşit la asta, ştia el. De fiecare dată când mintea i se îndepărta, fugea în orice uitare ar găsi, acest artist nebun se tara lângă el şi, orb sau nu, îşi relua munca. *Ce-i cu asta? De ce ar trebui să-mi pese cu adevărat? Acest corp este în mare parte distrus acum, oricum. Dacă Kadaspala vrea – nu, la naiba, e tot ce-mi mai rămâne.*

— Atâţia sunt mulţumiţi, murmură Tiste Andii, să creadă că au devenit ceva mai mare decât au fost cândva. Este o chestiune de sacrificii, despre care ştiu tot ce este de ştiut, da, ştiu tot ce este de ştiut. Şi, adăugă el, oarecum fără suflare, există, desigur, mai mult, mai mult. Mântuirea-

'Nu poţi fi serios.'

— Nu este chiar o minciună, nici o minciună, prietene. Nu chiar o minciună. Şi adevărul, ei bine, adevărul nu este niciodată atât de adevărat pe cât crezi că este, sau dacă este, atunci nu pentru mult timp, pentru mult timp, pentru mult timp.

Ditch se uită la cerul bolnav de deasupra capului, sclipirile de argint reflectat revărsându-se prin ceea ce păreau a fi nori agitati de praf cenuşiu. Totul se simţea iminent, ceva planând la marginea vederii lui. În mintea lui era o

ciudăţenie, de parcă nu era decât la câteva clipe de la auzirea unor veşti devastatoare, o boală fatală pe care niciun vindecător nu putea rezolva; ştia că va veni, ştia că este inevitabil, dar detaliile erau necunoscute şi tot ce putea face era să aştepte. Trăieşte în aşteptarea nesfârşită a acelei declaraţii crude şi fără sens.

Dacă existau atât de multe laturi ale existenţei, de ce durerea şi durerea au copleşit toate celelalte? De ce au fost astfel de forţe sumbre cu múlt mai puternice decât bucuria, iubirea sau chiar compasiunea? Şi, în faţa asta, demnitatea a oferit cu adevărat un răspuns demn? Era doar un scut ridicat, o etalare pentru ceilalţi, în timp ce sufletul înghesuit să fie timid; în spate, în niciun fel gata să stea neclintit de catastrofă, mai ales de cea personala.

Simţi brusc o ură pentru inutilitatea lucrurilor.

Kadâspala se târa mai aproape, urmărirea lui târâtoare fiind trădată în minuscule gâfâituri de efort, încercările de ascuns jalnice, aproape comice.

Sânge şi cerneală, cerneală şi sânge, nu, Kadaspala? Fizicjul şi spiritualul, fiecare pictând adevărul celuilalt

Îţi voi strânge gâtul, jur

A simţit mişcare, a auzit gemete blânde şi dintr-o dată o siluetă se ghemui lângă el. Ditch deschise ochii. — Da, spuse el, batjocorind, ai fost chemat.

— Câte bătălii, vrăjitor, eşti pregătit

să pierzi?

întrebarea l-a iritat, dar apoi a fost menită. — Oricum, mai am puţine, nu-i aşa?

Draconus s-a întins şi l-a târât pe Ditch dintre cei doi demoni, aruncându-l brusc pe burtă – nu era un lucru uşor, deoarece Ditch nu era un bărbat mic, totuşi muşchii din spatele acestui efort l-au făcut pe vrăjitor să se simtă ca un copil.

'Ce faci?' întrebă Ditch, în timp ce Draconus îsi aşeza mâinile de ambele părţi ale capului vrăjitorului, cu degetele împletite sub maxilarul lui.

Ditch a căutat să-şi tragă capul pe spate, departe de acea strângere strânsă^ dar efortul a eşuat.

O cheie bruscă într-o parte. Ceva'în gât i s-a rupt, un scrapnet şi o pocnire care i-au reverberat în craniu, o scurtă explozie a ceea ce ar fi putut fi durere, atunci. . nimic.

' Ce ai făcut?'

— Nu este soluţia pe care aş fi preferat-o, spuse Draconus de deasupra lui, dar era evident că singurul argument nu te-ar convinge să cooperezi.

Ditch nu-şi simţea trupul. Nimic, nimic sub gâtul lui. *Mi-a rupt-o – gâtul mi-a tăiat măduva spinării. El – zei! zeilor!* — Chinul te ia, Bătrâne Dumnezeu. Chinul ia-ţi sufletul. O eternitate de agonie. Moartea tuturor viselor tale, întristarea nesfârşită printre rudele tale – să cunoască şi ei mizeria, disperarea – tot...

— Oh, taci, Ditch. Nu am timp pentru asta.

Scena dinaintea ochilor lui Ditch s-a legănat atunci, s-a legănat sălbatic şi s-a învârtit, în timp ce Draconus l-a târât înapoi acolo unde zăcuse înainte, acolo unde Kadaspala avea nevoie să fie. *Vârful, punctul central, inima, orice. Mă ai acum, Tiste Andii.*

Şi da, nu am ascultat ameninţarea ta şi uită-te la mine acum. Adevărat si adevărat, aţi putea spune, Ditch nu învaţă niciodată. ***Nu*** *despre ameninţări. Nu despre riscuri. Şi nu, nimic – nimic – despre creaturi precum Draconus. Sau Anomander Rake. Sau oricare dintre ei, care face ceea ce trebuie să facă, atunci când trebuie făcut.*

— Ţine-ţi faţa nemişcată, şopti Kadaspala aproape de o ureche! „Nu vreau să te orbesc, nu vreau să te orbesc. Nu vrei să fii orb, crede-mă, nu vrei să fii orb. Fără zvâcniri, asta este prea important, prea prea important şi important, de asemenea.

înjunghierea stiloului, o înţepătură slabă, iar acum, deoarece era singura senzaţie 'pe care o mai rămăsese, durerea tremura ca o binecuvântare, atingerea milostivă a unui zeu pentru a-i aminti de carnea lui – că încă exista, că sângele încă curgea, sub piele.

Vindecătorul, Ditch, are vesti devastatoare.

Dar încă ai demnitatea ta. Mai ai asta.

Da, încă mai are demnitatea lui. Vedeţi resemnarea calmă din aceşti ochi statornici, expresia oţelată, curajul fără a alege.

Fii impresionat, nu-i aşa?

Pantele orientate spre sud ale Munţilor God's Walk erau pline de ruine. Domurile sfărâmate, majoritatea de formă eliptică, căptuşeau treptele ca nişte dinţi sj>arţi. Ziduri joase îi legau, deşi şi aceştia se prăbuşiseră pe alocuri, unde scurgerile de' pe vârfurile acoperite cu zăpadă tăiaseră tranşee şi rigole ca nişte şanţuri pe feţe, de parcă munţii înşişi ar fi dornici să spele ultimele rămăşiţe ale lungului -civilizaţie moartă.

Apa şi pământul vor vindeca ceea ce are nevoie de vindecare. Apa şi pământul, soarele şi vântul, acestea vor îndepărta orice' semn de afirmare' voită, de impunere convingătoare. Cărămida se prăbuşeşte în moloz, mortarul se îndepărtează ca nisip pe briză. Aceşti munţi, ştia Kedeviss, vor spăla totul.

Noţiunea i-a plăcut şi, în aceste sentimente, ea era puţin diferită de majoritatea Tiste Andii – cel puţin de cei pe care îi cunoştea şi ii cunoscuse. Era o încântare secretă în impermaneriţă, în a vedea aroganta doborâtă, fie într-o singură jDer'soană, fie într-o civilizaţie îndrăzneaţă şi mândră. întunericul a fost întotdeauna ultimul lucru care a rămas, în închiderea finală a pleoapelor, în adâncurile neluminate ale clădirilor

goale, templele fără Dumnezeu. Când un popor a dispărut, fiecare casă a lui, de la cămara dezordonata a celor săraci până la palatele regilor şi reginelor, nu devenea decât un mormânt, un mormânt pentru nimic altceva decât amintiri şi chiar şi acestea s-au stins repede.

Ea bănuia că locuitorii satului, acolo, la poalele celui mai apropiat munte, pe marginea unui lac în retragere, nu ştiau nimic despre oraşul întins, ale cărui ruine se profilau deasupra lor. O sursă convenabilă de piatră taiată şi cărămizi smălţuite ciudat şi nimic mai mult. Şi, desigur, indiferent de puţinele cunoştinţe pe care le' aveau, le predaseră totul lui saemenkelyk,'pentru că, pe măsură ce trupa se apropia, era clar că satul era lipsit de viaţă, abandonat.

Pe fundalul munţilor, figura lui Clip – care mergea cu pas înaintea celorlalţi – părea diminuată în mQd corespunzător, ca o furnică pe cale să abordeze un deal. În ciuda acestui fapt, Kedeviss şi-a găsit privirea atrasă de el din nou şi din nou. *Nu sunt sigur. Nu sunt sigur de el.* Neîncrederea a venit uşor şi chiar dacă Clip ar fi fost tot zâmbet şi generozitate dornică, totuşi ar avea suspiciunile ei. La urina urmei, nu s-au descurcat bine cu străinii.

— N-am văzut niciodată un asemenea oraş, spuse Nimander în timp ce mergea lângă ea.

— Cu siguranţă aveau o chestie cu domurile, observă Skintickîn

spatele'lor. „Dar să sperăm că unele dintre acele canale încă mai funcţionează cu apă dulce. Mă simt sărat ca un bulgăre de slănină.

Trecerea lacului mort fusese o educaţie în eşecul uman. Plase pierdute de mult timp s-au încurcat' pe capete mortuare, harpoane, ancore, gâfe şi mai multe epave decât părea rezonabil. Moartea lacului îşi dezvăluise trădarea în crestele şi bancurile spinoase, în zeci de trunchiuri de copaci mineralizate, încă în picioare din ziua în care un baraj înalt în munţi s-a spart pentru a trimite un potop care s-a aruncat într-o vale împădurită. Bărci de pescari si bărci comerciale, şlepuri remorcate şi câteva galere elegante care atestă disputele militare din trecut, corpurile ruginite de armuri şi alte lucruri mai puţin identificabile – albia lacului părea un fel de lecţie concentrată asupra corpurilor de apă şi a proştilor care îndrăzneau să navigheze, lor. Kedeviss şi-a imaginat că, dacă o mare sau un ocean s-ar scurge brusc în nimic, ea va vedea aceeaşi scriere mare, o aglomeraţie de pierderi atât de vastă' încât să-ţi taie respiraţia. Ce sens ar putea cineva să se elibereze de ambiţia' zdrobită? *Evitaţi marea. Evitaţi riscurile. Nu risca. Nu visezi nimic, vrei mai puţin.* Un răspuns Andi timid, cu siguranţă. Oamenii, fără îndoială, s-ar trage într-o tăcere gânditoare, gândindu-se la modalităţi de a îmbunătăţi sansele, de a schimba bătălia şi de a câştiga astfel

războiul. Tentru ei, până la urmă, eşecul a fost temporar, aşa cum se cuvenea unei specii de scurtă durată care nu ştia mai bine.

— Bănuiesc că nu vom tabăra în sat, spuse Skintick, şi au putut vedea că Clip pur şi simplu mărşaluise prin colibe ghemuite şi ataca acum j>anta.

— Poate să mearga toată noaptea, dacă vrea, spuse Nimander. ‘Ne oprim. Avem nevoie de restul. Apă, o baie blestemată. Trebuie să ne redistribuim proviziile, deoarece nu avem cum să luăm căruciorul în sus şi peste munţi. Să sperăm că localnicii au scăpat totul aşa cum au făcut toţi ceilalţi.

O' baie. Da. Dar nu va ajuta. Nu ne putem curăţa mâinile, nu de data aceasta.

Trecură între debarcaderele lăsate, până pe malul vechi, printr-o rampă de lansare a bărcilor din pietre de carieră refolosite, dintre care multe fuseseră sculptate cu simboluri ciudate. Colibele se sprijineau pe fundaţii solide, supradimensionate, contrastul dintre priceperea străveche şi mizerie modernă atât de jalnic încât se apropia de comic, iar Kedeviss auzi pufnit amuzat al lui Skintick m timp ce se îndreptau între primele structuri.

O fântână dreptunghiulară domina rotundul central, cu piatră mai perfect tăiată aşezată incompetent în pământ pentru a forma un fel de piaţă brută. îmbrăcămintea şi aşternuturile aruncate

erau împrăştiate, albite de sare şi soare, ca rămăşiţele micşorate ae oameni.

— Se pare 'că îmi amintesc, spuse Skintick, o poveste a unui copil despre furatorii de carne. Ori de câte ori găseşti haine întinse pe marginea drumului şi în poieni, este pentru că au venit hoţii şi au luat persoana' care le poartă. Totuşi, nu am avut încredere în povestea aceea, din moment ce cine s-ar plimba purtând doar o cămaşă? Sau un pantof? Nu, teoria mea alternativă este mult mai probabilă.

Nimander, mereu generos la inimă, a muşcat cârligul. ‘Care este?[1]

„Vântul rău, desigur, este mereu disperat să se îmbrace cu ceva cald, dar nimic nu se potriveşte niciodată, aşa că vântul aruncă hainele într-un acces de furie.”

— Erai un copil, spuse Kedeviss, hotărât să explici totul, nu-i asa? Chiar nu-mi amintesc, de când am încetat să te mai ascult de mult.

— Ea înjunghie adânc, Nimander, această femeie.

Nenancfa trase căruciorul şi acum coborî, întinzându-şi
îndoiturile din spate. „Mă bucur că am terminat cu asta”, a spus el.

Câteva clipe mai târziu, li s-au alăturat Aranatha şi Desra.

Da, iată-ne din nou. Cu noroc, Clip va cădea într-o crevasă şi nu se va mai întoarce niciodată.

Nimander părea mai bătrân, ca un bărbat a cărui tinereţe i-a fost bătută. „Ei

bine”, a spus el oftând, „ar trebui' să căutăm aceste colibe şi să găsim tot ce este de găsit”.

La comanda lui, ceilalţi au pornit să exploreze. Kedeviss rămase în urmă, cu ochii încă pe Nimander, până când el se întoarse şi o privi întrebător.

— El ascunde ceva, spuse ea.

El nu a întrebat la cine se referea ea, ci pur şi simplu a dat din cap.

„Nu sunt sigur de ce simte nevoia de noi, „Mander. A vrut el închinători? Slujitori? Să fim cadrele lui într-o luptă politică care va urma?

Un zâmbet slab din partea lui Nimander. — Atunci nu crezi că ne-a strâns din partăsie, din simţul responsabilităţii – ca să ne ia înapoi. . „Domnului nostru cu aripi negre”?

— Ştii, spuse ea, el singurul dintre noi nu l-a întâlnit niciodată pe Anomander Rake. într-un fel, nu ne duce la Anomander Rake. îl *luăm .*

— Ai grijă, Kedeviss. Dacă te aude, i-ai fi jignit importanţa lui.

— S-âr putea să ajung să jignesc mai mult decât atât, spuse ea.

Privirea lui Nimander se ascuţi asupra ei.

— Vreau să mă confrunt cu el,' spuse ea. — Vreau să cer nişte răspunsuri.

— Poate că ar trebui să...

'Nu. Nu dacă nu eşuez. Ea spera că el nu-i va întreba motivele în acest sens şi bănuia, văzând că zâmbetul lui se

întorcea, că el înţelegea. O provocare a tuturor, cu Nimander în frunte, ar putea forţa să dezvăluie lupta pentru putere care se desfăşură între Clip şi Nimander, una care se desfăşura acum în gesturi de indiferenţă şi chiar de dispreţ — din partea lui Clip, în orice moment.' rata, din moment ce Nimander şi-a menţinut mai mult sau mai puţin pasivitatea plăcută, deşi uşor morbidă, apărând atacurile deloc subtile ale lui Clip, aşa cum ar fi un om obişnuit să fie sub asediu. La urma urmei, salvele puteau veni din orice direcţie. *Aşa că poartă un scut mare şi continuă să zâmbeşti.*

Se întrebă dacă Nimander ştia măcar puterea din el. Ar fi putut deveni un om ca Andar'ist – la urma urmei, Andarist fusese mai mult un tată pentru el decât fusese vreodată Anomander Rake – şi totuşi Nimander devenise un adevărat moştenitor al lui Rake, singura lui fiinţă greşită că nu a făcut-o. nu stiu asta. Şi poate că asta a fost cel mai bine, cel puţin pentru moment.'

'Când?[1] întrebă el acum.

Ea a ridicat din umeri. — în curând, cred.

La o mie de paşi deasupra satului, Clip se aşeză pe unul dintre zidurile ae' punte joase jsi privi m jos! spre satul ciudat de sordid de dedesubt. Isi putea vedea mizerabila armată rătăcind la marginile rundei, în şi ieşind din colibe.

Erau, a decis el, aproape inutile. Dacă

nu pentru îngrijorarea lor, el nu l-ar fi provocat niciodată pe Dumnezeul Muritor. Desigur, erau prea ignoranţi pentru a înţelege acel detaliu. Chiar şi-au băgat în cap că'i-au salvat viaţa. Ei bine, astfel de iluzii şi-au avut folosul lor, deşi privirile nesfârşite către el – atât de strâns cu aşteptări pline de nădejde – începuseră să zâcâie.

A rotit inelele. Clac-clac. . clac-clac. .

Oh. Îţi simt puterea, Doamne cu aripi negre. Ţinându- mă la distanţă. Spune-mi, de ce te temi? De ce să mă forţez în această plimbare interminabilă?

Liosanul de altădată avea dreptate. Justiţia era fără echivoc. Explicaţiile au scos la iveală laşitatea din miezul oricărui criminal, reproşurile sclipitoare, succesiunea de măşti pe care fiecare le-a încercat şi le-a aruncat în succesiune disperată. Masca *nu-mi vina* . Masca *a fost o greşeală* . *Tu-nu-înţelegi* si *mă vezi-mă-atât de-neputincios* şi ·i *-a-compătim'-sunt-slab* — el putea vedea fiecare expresie, ochi rotunzi aranjaţi perfect la fel de perfecţi în groapa lor fără adâncime a autocompătimii (*intră acolo este loc pentru toată lumea*). Mila era un defect, un moment brusc de îndoială pentru a submina structura vastă, implacabilă, care era adevărata dreptate. Măştile erau menite să trezească acea îndoială, ultima şansa a celor vinovaţi de a se zvârcoli fără pedeapsa corespunzătoare.

Clip nu era interesat de milă. Nu a

recunoscut nicio defecte în propriul simţ al dreptăţii. Criminalul depinde de compasiunea celor neprihăniţi' şi ar folosi această compasiune pentru a se sustrage' exact de tot ceea ce merită criminalul. De ce ar cădea orice persoană sănătoasă şi dreaptă într-o astfel de capcană? Le-a permis criminalilor să prospere (din moment ce ei au jucat după reguli diferite şi nu ar avea milă sau compasiune pentru cei care i-ar putea greşi *)* . Nu, dreptatea trebuie sa fie pură. Pedeapsa lăsată sacrosantă, imună la compromis.

El ar face să fie aşa. Pentru armata lui modestă, pentru armata mult mai mare care va veni. Oamenii lui. The Tiste Andii of Black Coral. Nu vom mai putrezi. Gata cu focurile în scădere, cenuşa care pluteşte, vieţi irosite secole în secole – mă auzi/ Doamne? Îţi voi lua poporul şi voi face dreptate.

Pe această lume.

Asupra fiecărui zeu şi ascendent care ne-a greşit vreodată, ne-a trădat, ne-a dispreţuit.

Urmăriţi-i cum se tăvălesc, feţele însângerate, măştile stricate, autocompătimirea din octiii lor dizolvându-se – şi în locul ei oroarea recunoaşterii. Că de data asta nu există scăpare. Că sfârşitul a ' sosit, pentru fiecare blestemat dintre ei.

Da, Clip îi citise istoriile. îi cunoştea pe Liosan, pe Edur, cunoştea toate greşelile care fuseseră făcute, erorile de

judecată, defectele compasiunii. El ştia, de asemenea, adevărata amploare a trădării Domnului' cu Aripi Negre. A *Maicii întunecate, a tuturor Tiste Andii. Dintre cei pe care i-ai lăsat în Andara. De Nimander şi rudele lui.*

Trădarea ta., Anomander Rake, a mea.

Soarele apunea. Inelele ţârâiau şi clacăneau, şi clacăneau. Dedesubt, salina era turnată' în lumină aurie, cobiţele ghemuite pe linia ţărmului apropiată binecuvântate pitoreasca de distanţă şi lipsă de detalii. Fumul dintr-un foc de bucătărie se ridica acum din mijlocul lor. Semne de viaţă. Flăcări pentru a învinge întunericul care vine. Dar nu ar dura. Nu a durat niciodată.

Marea Preoteasă a împins farfuria. — Asta e, spuse ea. — Mai mult si voi exploda. O acolită de la primul nivel s-a abătut să ia farfuria, fugind cu atâta grabă încât aproape că a vărsat grămada falnic de scoici de raci crăpate.

Aplecându-se pe spate, Marea Preoteasă şi-a şters untul topit de pe degete: „Este tipic”, le-a spus ea celor jumătate de duzină ae surori aşezate la masă, „mrejele târăsc o recompensă bruscă, neaşteptată, şi ce facem? Devorează-l întreg.

— Kurald Galain continuă să dea surprize, spuse a treia soră; „De ce să nu fii timid; sperăm să vină mai multe?”

— Pentru că, dragă, nimic nu

durează pentru totdeauna. În jurul oraşului Kharkanas, s-au aflat cândva păduri. Până cand le-am'tăiat.

‘Noi eram tineri-[1]

— Şi asta ar fi o apărare demnă, a întrerupt Marea Preoteasă, dacă nu am fi repetat, la bătrâneţe, prostia. Uită-te la noi. Vino mâine, toate hainele noastre vor înceta să se potrivească. Vom descoperi, spre groaza noastră, umflături unde nu a existat înainte. Vedem plăcerea ca o scuză pentru tot felul de exces, dar este o trăsătură cea mai indisciplinată. Acum, predica s-a încheiat. Cineva toarnă ceaiul.

Mai mulţi acoliţi de primul nivel s-au strecurat înăuntru.

Un foşnet de clopote mici la uşa coridorului a precedat sosirea unui gardian al templului. Femeia, îmbrăcată în armură de solzi şi piele inelata, se îndreptă să se oprească lângă Marea Preoteasă. Ea lăsă masca pe cârma şi se aplecă spre şoaptă – buze nevăzute şi atât de ilizibile pentru oricine – un mesaj scurt.

Marea Preoteasă a dat din cap, apoi a făcut semn gardianului să plece. — A doua şi a treia soră, rămâneţi pe focurile voastre. Voi ceilalţi, duceţi-vă ceaiul la Grădina
Nepotrivită. A sasea soră, odată ajuns acolo, poţi să nu mai ascunzi balonul şi să-i încarci pe toţi ceilalţi, da?'

Câteva clipe' mai târziu, în cameră aii rămas doar trei femei, deoarece până şi

acoliţii fuseseră alungaţi.

Uşa s-a deschis din nou şi gardianul a reapărut, de data aceasta escortând o bătrâna, umană, care s-a clătinat pe două bastoane pentru a-şi susţine greutatea uriaşă. Transpiraţia întuneca ţesătura hainelor ei largi din jurul axilelor şi'decolteului şi pe insulele bombate ale şoldurilor. Expresia' ei era una de anxietate şi disconfort.

Nedorită, a treia soră se ridică şi trase o bancă departe de un perete, poziţionând-o în calea'femeii.

— Vă rog să vă aşezaşi, spuse Marea Preoteasă, gândindu-se, vai, la cele doua duzini de raci orbi pe care tocmai îi mâncase, fiecare câte aproape jumătate de mărimea unui homar, serviţi înmuiaţi în unt topit. *Plăcere până la durere, şi apoi ne batjocorim la nenorocirea noastră*.

Cu mulţumiri mormăite, femeia se lăsă pe bancă. — Te rog să mă prezint, spuse ea într-o şuierătoare. „Eu sunt vrăjitoarea...”

— Ştiu, o întrerupse Marea Preoteasă, şi acest titlu va fi suficient aici, ca şi al meu. A ta a fost o călătorie dificilă, aşa că pot doar sa presupun că ai venit cu o criză.

O încuviinţare rapidă din cap. „Cultul Răscumpărătorului, Mare Preoteasă, a devenit. . corupt.[1]

— Si care este agentul acestei corupţii?

— Ei bine, dar asta e complicat,

vezi tu. A existat o Mare Preoteasă – oh, era o proprietară reticentă a acestui titlu şi a tuturor îndatoririlor care vin odată cu el. Cu toate acestea, nimeni nu i-a putut nega autoritatea naturală... ^

„„Autoritate naturală”, a spus Marea Preoteasă. „îmi place această frază. îmi pare rău, continuă.

— Haiducii au uzurpat tabăra de pelerini. Există o formă concentrată de băutură numită kelyk — nu ştiu dacă eşti familiarizat cu ea?

— Suntem, da.

încă un semn rapid din cap. — Saemankelyk. Cuvântul provine dintr-un dialect comun la sud de munţii God's Walk. „Saeman” înseamnă „Dumnezeu pe moarte” şi „kelyk” înseamnă...

'Sânge.[1]

Un ortat. 'Da.'

A doua soră şi-a dres glasul, apoi a spus: „Sigur nu vrei să sugerezi că sensul esteliteral?

Vrăjitoarea şi-a lins buzele – un gest instinctiv mai degraba decât orice ironic – şi a spus: „Am aplicat câteva. . arte, eh, la examinarea acestui Suemankelyk. Există proprietăţi nenaturale, asta este sigur. În orice caz, haiducii au făcut dependenţi de pelerini. Inclusiv Salind, marea preoteasă a Mântuitorului.

A treia soră a vorbit. „Dacă această băutură neplăcută este în vreun fel binecuvântată, atunci s-ar putea să vedem influenţa ei otrăvitoare ca pe o corupţie a închinătorilor Mântuitorului.

Dacă cineva îngenunchează înaintea saemenkelyk. . Ei bine, nu se poate îngenunchea în faţa a doi stăpâni, nu-i aşa?

Nu fără a fi împărţit fizic în jumătate, nu. — Vrăjitoare, ce vrei de la noi?

— Această corupţie, Mare Preoteasă. Ar putea. . răspândire.[1]

Tăcere în jurul mesei.

Acum era clar pentru Marea Preoteasă că vrăjitoarea se gândise considerabil la această întâlnire, până când a ajuns la sugestia pe care o considera cea mai probabilă să declanşeze alarma. *Ca şi cum noi, Tiste Andii, nu suntem decât versiuni mai înalte, cu pielea neagră, ale oamenilor. De parcă am putea fi atât de uşor. . furat departe.*

încurajata, reluă vrăjitoarea. — înaltă preoteasă, Salind, are nevoie de ajutor. Avem nevoie de ajutor. A fost un războinic, unul dintre voi, dar a dispărut. Acum că Seerdomin a murit, am căutat să-l găsesc. Spinnock Durav.[1]

Marea Preoteasa se ridica. — vino cu mine, vrăjitoare, spuse ea. 'Doar tu si eu. Hai, nu e departe.

Bătrâna se ridică, cu o confuzie în ochii ei mici.

Spre un pasaj lateral, un coridor îngust de douăzeci de paşi, apoi coborând un scurt şir de scări, aerul încă mirosea a bazalt proaspăt cizelat, într-o cameră octogonală mare, dar cu boltă joasă, lipsită de orice mobilier, al cărei

podea era încrustate cu ţesere de onix, neregulate ca formă şi dimensiune. O călătorie de doar câteva momente pentru majoritatea oamenilor; totuşi, pentru vrăjitoare a fost o încercare, lovindu-l pe Marea Preoteasa cu uimitoarea disperare a bătrânei – să se supună atât de mult unei asemenea lupte. Călătoria de la casa ei prin oraş până la forţă trebuie să fi fost o întreprindere epicu.

Aceste gânduri au bătut nerăbdarea înaltei Preotese, aşa că ea a rezistat întârzierii fără să spună nimic şi fără expresie pe faţa ei netedă şi rotundă.

De îndată ce vrăjitoarea a intrat zguduit în cameră, a icnit.

— Da, în mod clar eşti un adept, a observat Marea Preoteasă. — Există noduri de putere în acest templu. Kurald Galain, întunericul purificator. Putea să vadă că vrăjitoarea respira greu şi repede, iar pe faţa aceea îmbrăcată în transpiraţie era o privire de mirare: „Nu vă alarmaţi de ceea ce simţi înăuntru”, a spus ea, „Pentru că vei fi timid aici, tu l-au atras pe Kurald Galain în corpul tău, în respiraţiile tale, prin chiar porii pielii tale. Vrăjitoria este acum m tine.

— B-dar. . De ce? De ce mi-ai făcut asta?

— Am putut simţi munca inimii tale, vrăjitoare. Călătoria ta la templul meu ar fi fost ultima ta...

— Oh, ştiam asta! se răsti vrăjitoarea.

Iritaţia bruscă a şocat-o pentru o clij>ă pe Marea Preoteasa. Ea a reevaluat această femeie clătinând în faţa ei. 'înţeleg. Apoi. .'

„Atunci *da* , m-am rugat ca sacrificiul meu să merite. Salind este atât de preţioasă – ceea ce i s-a făcut este dispreţuitor. Este. . *rau*

— Atunci n-ai venit în numele Mântuitorului, nu-i aşa?

'Nu. Am venit după un prieten.

Un prieten. — Vrăjitoare, Spinnock Durav nu mai este în Black Coral. Mă mtristeaza să aud de moartea lui Seerdomin. Şi mă întristează mai mult să aflu de soarta lui Salind. Spune-mi, ce mai simţi?

Vrăjitoarea era cocoşată,' ca şi cum ar fi avut o durere viscerală. — Bine, şuieră ea fără tragere de inimă. — Văd că nu există niciun risc ca otrava să se răspândească. Nu m-am gândit niciodată că există.

— Ştiu asta, spuse Marea Preoteasă, cu vocea ei blândă.'

— Dar trebuia să mă târguiesc pentru ajutorul tău.

— Aceasta este întotdeauna presupunerea dintre voi, oamenii. Ştiţi, când delegaţii din Oraşele Libere au venit să se trateze cu noi, când au venit la noi Rhivi şi omul care s-a prefăcut a fi prinţul K'azz D'Avo re al Gărzii Crimson — toţi s-au gândit să se târguiască. Să ne cumpărăm săbiile, puterea noastră. Pentru a *cumpăra* alianţa noastră. Lordul

Anomander Rake, dar ridică o mână – înainte ca vreunul dintre ei să poată rosti un cuvânt implorător. Şi a spus aşa: „Noi suntem Tiste Andii. Nu căuta să negociezi cu noi. Dacă ne doreşti ajutorul, îl vei cere. Vom spune da sau vom spune nu. Nu vor fi negocieri.”'

Vrăjitoarea se uita la ea.

Marea Preoteasă a oftat. „Nu este un lucru uşor pentru un bărbat sau o femeie mândru să *întrebe pur şi simplu*

— *Nu,* şopti vrăjitoarea. 'Nu este.[1]

Niciunul nu a vorbit apoi timp de o duzină de bătăi ale inimii, iar apoi vrăjitoarea s-a sfiit încet. 'Ce mi-ai făcut?'

— Mă aştept că Kurald Galain şi-a făcut evaluarea. Durerile tale au dispărut, da? Respiraţia ta s-a uşurat. Diverse afecţiuni vor dispărea în următoarele zile/ S-ar

g

utea să-ţi găseşti pofta de mâncare. . diminuat. Kurald lalain preferă forţele în echilibru.

Ochii vrăjitoarei erau mari.

Marea Preoteasă a aşteptat.

— Nu am cerut astfel de lucruri.

'Nu. Dar nu mi-a plăcut să realizez că călătoria ta la templul meu s-ar dovedi fatală.

/Oh. Atunci, mulţumesc.

înalta Preoteasa se încruntă. — Nu sunt încă înţeles?

— Eşti, răspunse vrăjitoarea, cu un alt fulger de iritare, dar eu' am propriile mele reguli şi îmi voi exprima recunoştinţa, indiferent dacă îţi place sau

nu.

Acea declaraţie a câştigat un zâmbet vag şi Marea Preoteasă şi-a înmuiat capul m semn de recunoaştere.

— Acum, atunci, spuse vrăjitoarea după încă o scurtă tăcere, vă rog să o ajutati pe Salind.

'Nu.'

Faţa vrăjitoarei se întunecă.

„Aţi venit aici”, a spus Marea Preoteasă, „din cauza pierderii propriei dumneavoastră credinţe. Da, ai avea ca Templul să acţioneze în numele lui Salind. Evaluarea noastră este că Salind încă nu are nevoie de ajutorul nostru. Nici Mântuitorul, într-adevăr.

'Ta. . evaluare?'

— Suntem, spuse Marea Preoteasă, mai degrabă conştienţi de situaţie decât aţi fi crezut. Dacă trebuie să acţionăm, atunci vom face, chiar dacă doar pentru a preveni Silanah – deşi, recunosc, nu este un lucru uşor să încercăm să măsuraţi creşterile toleranţei unui Eleint. Se poate agita oricând, moment în care va fi prea târziu.

'Prea târziu?'

— Da, pentru Salind, pentru uzurpatori, pentru tabăra de pelerini şi pentru toţi locuitorii ei.

— înalta preoteasa, cine este Silanah? Şi ce este un Eleint?

'Oh, îmi pare rău. A fost nepăsător din partea mea. Silanah comandă turla acestui turn – ea este destul de greu de ratat, chiar şi în întunericul etern. La

întoarcerea acasă, nu trebuie decât să te întorci şi să arunci o privire înapoi, şi în sus, desigur, şi o vei vedea. Ea făcu o pauză, apoi adăugă: — Eleint înseamnă dragon.

— Hai, hai să ne întoarcem la ceilalţi. Sunt sigur că s-a preparat mai mult ceai şi ne jDutem odihni acolo.

Vrăjitoarea părea să fi ramas fără comentarii, iar acum o urma cu blândeţe pe când Marea Preoteasă ieşea din cameră.

Călătoria de întoarcere nu a durat atât de mult.

Nu ar fi trebuit să fie o surpriză pentru Samar Dev când Karsa Orlong sa întors în tabără la amurg, la sfârşitul celei de-a treia zîle de când i-a părăsit. Intrând, fără să spună nimic, arătând ciudat de gânditor.

nevătămată. De parca contestarea Câinii Umbrei nu ar fi un risc mai mare decât, să zicem, să găzduieşti oi sau să priveşti în jos o capră (ceea ce, desigur, nu se putea face – dar un asemenea detaliu cu greu i-ar opri pe Toblakai, nu-i aşa? Şi el aş câştiga şi pariul). Nu, era clar că întâlnirea fusese una paşnica – probabil bazată pe fuga cu viteză mare a Hounds' cu cozile între picioare.

Alunecând de pe spatele lui Havok, Karsa se îndreptă spre locul unde statea Samar Dev lângă focul de bălegar. Călătorul se îndepărtase de vreo treizeci

de paşi, deoarece era obiceiul lui să se ocupe de sosirea amurgului într-o relativă singurătate.

Toblakai s-au ghemuit. — Unde este ceaiul? el a intrebat.

— Nu există, spuse ea. — Am epuizat.

Karsa dădu din cap către Traveller. „Acest oraş pe care îl caută. Cât de departe?[1]

Samar Dev a ridicat din umeri. — Poate o săptămână, din moment ce mergem destul de încet.

'Da. Am fost forţat să dau înapoi ca să te găsesc. A tăcut o clipă, uitându-se în flăcări, apoi a spus: „Nu pare genul reticent”.

— Nu, ai dreptate. El nu o face.

'Mi-e foame.

'Găteşte ceva.'

'Eu vdi.'

Ea şi-a frecat faţa, simţind zgârietura căluşurilor de pe mâini, apoi şi-a tras nodurile din păr. „De când te-am întâlnit”, a spus ea, „aproape că am uitat ce înseamnă să fii curat – oh, Letheras era în regulă, dar eram aproape într-o închisoare, asa că nu prea contează. Nu, cu tine sunt doar nisipuri goale, nisipuri îmbibate de sânge, o scenă ocazionala a măcelului.

— M-ai căutat, vrăjitoare, îi aminti el.

— Ţi-am livrat calul. Ea pufni. „Din moment ce voi doi sunteţi'atât de clar perfecţi unul pentru celălalt, a fost o

chestiune de a îndrepta echilibrul cosmic. Nu am avut de ales.[1]

„Tu mă vrei doar pe mine”, a spus el, „totuşi, ori de câte ori suntem împreună, nu faci altceva decât să ghiciţi totul. Predaţi-vă, femeie, şi puteţi înceta să vă certaţi cu tine. A trecut mult timp de'când mi-am vărsat sămânţa într- o femeie, aproape atât de mult cât de când ai simţit ultima oară căldura unui bărbat.

Ea ar fi putut să tragă înapoi, să dezlănţuie o rafală de certuri verbale care, inevitabil, ar fi sărit toate din barbaria lui impermeabilă. — Ai fi blând ca un urs din deşert, desigur. Probabil că nu mi-aş reveni niciodată.

— Există părţi ale mele, Vrăjitoare, pe care nu le-ai văzut încă.

Ea mormăi.

— Eşti vreodată suspicios că eşti surprins, nu-i aşa?

O întrebare curioasa. De fapt, o încurcătură a naibii de întrebare. Nu i-a plăcut. Nu voia să se apropie de ea. — Am fost civilizat, cândva. Conţinut într-un oraş propriu-zis, un oras cu un sistem de canalizare subteran, cu apeducte Mafazan şi apă caldă din conducte. Holurile dintre grădinile închise şi ferestrele din faţă pentru a canaliza aerul rece prin casă. Săpun adecvat pentru a menţine hainele curate. Păsări cantătoare în cuşti. Vin rece şi produse de patiserie confiate.

„Păsările cântă de închisoare, Samar Dev. Săpunul este agitat de lucrători

contractaţi cu mâinile albite, cu vezicule si tuse. în afara casei tale răcoroase, cu grădina ei frumoasă, sunt copii lăsaţi să se plimbe pe străzi. Leproşii sunt târâti până la marginea oraşului şi fiecare pas este înveselit de o grindină de pietre. Oamenii fură să mănânce si când sunt prinşi li se taie mâinile. Oraşul tău ia apă de la ferme, iar plantele se ofilesc şi animalele mor.

Ea s-a uitat la el. — Un mod frumos de a schimba starea de spirit, Karsa Orlong.

— A fost o stare de spirit?

— Prea subtil, nu-i aşa?

A fluturat o mână dispreţuitoare. — Spune-ţi dorinţele clar.

— Exact asta făceam, bhederin fără creier. Doar puţin. . confort. Asta e tot. Chiar şi iluzia ar fi servit.

Călătorul s-a întors la foc. — Suntem pe cale să avem un oaspete, spuse el.

Samar Dev se ridică şi cercetă în jur, dar întunericul înghiţea rapid câmpia. Se întoarse cu o întrebare pe buze si văzu 'că Karsa se îndreptase şi privea spre cer, spre nord- est. Şi acolo, în albastrul tot mai adânc, un dragon aluneca spre ei.

— Mai rău decât moliile, mormăi Traveler.

— Suntem pe cale să fim atacaţi?

El a aruncat o privire la ea şi a ridicat din umeri.

— N-ar trebui măcar să ne î'mprăştiem sau aşa ceva?

Niciun războinic nu a răspuns la asta şi, după o clipă,
Samar Dev şi-a ridicat mâinile şi s-a aşezat din nou lângă foc. Nu, nu ar intra în panică. Nu pentru aceste două abominaţii din compania ei şi nici pentru un dragon blestemat. Bine, să ne o singură trecere în loc de trei – ce era ea, o furnică? Ea a luat o altă bucată de bălegar şi a aruncat-o în foc. *Molii? Ah văd. Suntem o bătaie timidă, nu- i aşa, o abrogare voită a acestui pământ sălbatic si gol. Tot ceea ce. Clapeta cu clapeta pe deasupra, fiare, doar nu te aştepta la un discurs sclipitor.*

Aripile uriaşei creaturi tuneră în timp ce dragonul îşi verifica viteza 1'a o sută de paşi depărtare, apoi se aşeza aproape fără zgomot pe pământ. Privind-o, ochii lui Samar Dev s-au îngustat. — Chestia aia nici măcar nu este în viaţă.

' — Nu, au spus Karsa şi Călătorul la unison.

— Adică, continuă ea, nu ar trebui să fie aici.

— Este adevărat, spuse Traveler.

În întuneric, balaurul păru să-i privească pentru o clipă, apoi, într-o dizolvare înceţoşată, creatura *s* -a arătat pană cand au văzut o siluetă înaltă şi slabă, de gen nedeterminat. Cenuşiu ca pânzele de păianjen şi praful, părul palid, lung şi împodobit de murdărie,' purtând rămăşiţele unui carpa lung de lanţ, fără centură. O teacă goala şi aşchiată atârna ae un bâldric sub braţul drept, jambiere

dintr-un fel de piele groasă, solzite şi de culoarea argintului pădurii, ajungeau până la cizmele din piele gri care se ridicau chiar sub genunchi.

Nicio lumină nu s-a reflectat din gropile ochilor. Se apropie cu o precauţie deosebită, ca un animal sălbatic, şi se opri chiar la marginea luminii focului. După care şi-a ridicat ambele mâini, le-a adus împreună mtr-un vârf înaintea feţei sale şi s-a închinat.

în limba maternă Ugari, scria: „Vrăjitoare, te salut”.

Samar Dev se ridica, şocată, nedumerită. A fost un fel de curtoazie ciudat să mă adresez ei mai întâi? Avea acest lucru obiceiul de a ignora ascendenţii ca şi cum nu ar fi fost altceva decât bodyguarzi? Şi de la cei doi însoţitori formidabili ai ei, nici un sunet.

— Şi te salut în schimb, reuşi ea după o clipă.

„Sunt Tulas Shorn”, a spus. — De-abia îmi amintesc când am păşit ultima dată pe acest tărâm, dacă am făcut-o vreodată. însăşi natura morţii mele este pierdută pentru mine, ceea ce/ după cum vă' puteţi imagina, se dovedeşte deconcertant.

— Aşa ar fi, Tulas Shorn. Eu sunt Samar Dev...

— Da, cel care negociază cu spiritele, cu eul adormit al pârâului şi stâncii, răscruce de drumuri şi cărări sacre, preoteasa'de ardere...

— Titlul ăsta este greşit, Tulas Shorn...

‘Este? Eşti vrăjitoare, nu-i aşa?

‘Da, dar-'[1]

„Tu nu intri în lupte şi aşadar forţează puterea extraterestră în aceasta lume. Congresul' tău este cu pământul, cerul, apa şi piatra. Eşti o preoteasă a lui Burn, aleasă printre cei la care visează', ca şi alţii, dar tu, Samar Dev, ea visează des.

— De unde ai şti asta?

Tulas Shorn a ezitat, apoi a spus: „Există moarte în visare”.

— Eşti Tiste Edur, spuse Karsa Orlong şi, dezvăluind dinţii, întinse mâna spre sabia.

'— Mai mult decât atât, spuse Traveller, unul de-al lui Hood.

Samar Dev se întoarse spre cei doi însoţitori ai ei. ‘Oh, chiar aşa! Uită-te la voi doi! Nu ai ucis nimic în săptămâni – cum poti suporta? Plănuiţi să-l tăiaţi în bucăţi mici, nu-i aşa? Ei bine, de ce să nu lupţi mai întâi pentru privilegiu?

Ochii Călătorului s-au mărit uşor la izbucnirea ei.

Zâmbetul lipsit de umor al lui Karsa se lărgi. — Atunci, întreabă-l ce vrea, vrăjitoare.

— în ziua în care încep să primesc comenzi de la tine, Karsa Orlong, voi face exact asta.

Tulas Shorn făcuse un pas înapoi. — Se pare că nu sunt binevenit aici, asa că voi pleca.

Dar Samar Dev avea spatele ridicat şi

a spus: „îţi urez bun venit, Tulas Shorn, chiar dacă ăştia nu o fac.' Dacă decid să te atace, le voi sta în cale. îţi ofer toate drepturile unui oaspete — este focul meu blestemat, la urma urmei, şi dacă acestor doi idioţi nu le place, îşi pot face propriile lor, de preferinţă la o ligă sau două distanţa.

— Ai dreptate, spuse Traveler.' ‘îmi cer scuze. Fii binevenit, atunci, Tulas Shorn.

Karsa a ridicat din umeri. — Presupun, spuse eL am omorât destule Edur. în plus, acesta este deja mort. încă vreau să ştiu ce vrea.

Tulas Shorn a intervenit cu prudenţă – o atenţie care părea deosebit de deplasată într-un cadavru, în special unul care putea să se îndrepte într-un dragon în orice moment. — Nu am motive urgente, Tartheno Toblakai. Cunosc singurătatea de prea mult timp şi aş uşura povara de a fi singura mea companie.

— Atunci, alatură-te nouă, spuse Karsa, întorcându-se să se ghemuiască lângă foc. „La urma urmei”, a adăugat el, „poate într-o zi şi eu mă voi sătura de propria mea companie”.

„Nu prea curând, aş paria”, a spus Tiste Edur.

Traveler a pufnit în'ras, apoi a părut şocat de el însuşi.

Samar Dev se linişti încă o dată, gândindu-se' la cuvintele lui Shorn. „*Există moarte în visare.* Ei bine, a

presupus ea, ar fi şi asta. Atunci de ce s-a simţit aşa. . zdrăngănit? *Ce îmi spuneai, Tulas Shorn?*

— Hood te-a eliberat? întrebă Călătorul. — Sau a fost neglijent?

'Neglijent?[1] Tiste Edur părea să ia în considerare cuvântul. — Nu, nu cred asta. Mai degrabă, mi s-a prezentat o oportunitate. Am ales să nu-l risipesc.

— Deci, acum, spuse Călătorul, cu ochii aţintiţi asupra chipului ofilit, însufleţit doar de lumina reflectată a focului, zburaţi ici şi colo, căutând ce?

„Instinctul poate pune pe cineva pe o cale", a spus Tulas Shorn, „fără nicio destinaţie în minte". Ridica ambele mâini şi părea să le studieze. „M-am gândit să văd viaţa încă o dată, trezită în mine. Nu ştiu dacă aşa ceva este chiar posibil. Samar Dev, este posibil aşa ceva? Mai poate să mă viseze viu?

„Poate ea... ce? Nu ştiu. Spune-mi preoteasa daca vrei, dar eu nu ma inchin pe Burn, ceea ce nu ma face o preoteasa foarte buna, nu-i asa? Dar dacă visează moartea, atunci visează şi viaţă.

„De la unul la' altul este în general într-o singură direcţie", a observat Traveler. — O să vină pentru tine, Tulas' Shorn; mai devreme sau mai târziu, va veni să te revendice.

Pentru prima dată, ea a simţit o evaziune în Tiste Edur, când scria: „Am timp încă, cred. Samar Dev, există o boală în Zeiţa Adormită.

Eâ tresări. 'Ştiu.[1]

— Trebuie sa fie şters, ca să nu moară.

— îmi imaginez că da.

— Vei lupta pentru ea?

— Nu sunt o blestemată de preoteasă! Ea a văzut surpriza de pe chipurile lui Karsa şi ale Călătorului, şi s-a forţat să se îndepărteze de marginea zdrenţuită a furiei. — Nu'aş şti de unde să încep, Tulas Shorn.

— Cred că otrava provine din durerea unui străin.

— Zeul schilodit.

— Da, Samar Dev.

— Chiar crezi că se poate vindeca?

‘Nu stiu. Există daune fizice şi apoi sunt daune spirituale. Primul este mai uşor de reparat decât cel din urmă. Bănuiesc că este întreţinut de furie. Ultima lui sursă de putere, poate singura sa sursă de putere în timp ce era înlantuit în acest tărâm.

„Mă îndoiesc că are chef de negociere”, a spus Samar Dev. — Şi chiar dacă ar fi fost, este o anatema pentru cei ca mine.

„Este un act extraordinar de curaj”, a spus Tulas Shorn, „să ajungi să cunoşti durerea unui străin. Chiar şi pentru a lua în considerare asa ceva necesită o dispensă profundă, o dorinţă de a purta lanţurile altcuiva, de a gusta suferinţa lui, de a vedea cu proprii ochi nuanţa dată tuturor lucrurilor – pata teribila care este disperarea. Tiste Edur clătină încet din

cap. „Nu am un asemenea curaj. Este, fără îndoială, cea mai rară dintre abilităţi.

Nimeni nu a vorbit atunci o vreme. Focul s-a mâncat singur, indiferent faţă de martori, şi în foamea lui a devorat tot ce i se oferea, iar şi iar, ' până când noaptea şi dezinteresul oaspeţilor săi' l-a lăsat să moară de foame, până când vântul nú a stârnit decât cenuşă.

Dacă Tulas Shorn a căutat o companie amabilă, ar fi trebuit să vorbească despre vreme.

Dimineaţa, strigoiul Soletaken era plecat. La fel au fost şi caii lui Travellerşi Samar Dev.

— A fost nepăsător din partea noastră, spuse Traveler.

— A fost un oaspete, a spus Samar Dev, derutat şi mai mult decât puţin rănit de trădare. Il puteau vedéa pe Havok, stând nervos la oarecare distanţă, parcă reticent să se întoarcă de la vânătoarea lui noaptea, ae parcă ar fi fost martor la ceva neplăcut.

Nu a existat, însă, niciun semn de violenţă. Miruşii de pichet au rămas acolo unde fuseseră bătuţi în pământul dur.

— Voia să ne încetinească, spuse Traveler. — La urma urmei, unul de-al lui Hood.

— în regulă, se uită Samar Dev cu privirea către un Karsa Orlong tăcut, vina a fost toată a mea. Ar fi trebuit să vă las pe voi doi să tăiati chestia în bucăţi. îmi pare rau.[1]

Dar Karsa clătină din cap. —

Vrăjitoare, bunăvoinţa nu este ceva care necesită scuze. Ai fost trădat. încrederea ta a fost abuzată. Dacă există străini care prosperă cu astfel de lucruri, ei vor rămâne vreodată străini – pentru că nu au altă opţiune. Păcat de Tulas Shorn şi de cei ca ea. Chiar şi moartea nu a învăţat nimic.

Călătorul îi privea pe Toblakai cu interes, deşi nu s-a aventurat să comenteze.

Havok mergea la trap spre ei. Karsa spuse: „O să călăresc, căutând noi monturi – sau poate că Edur pur şi simplu ţi-a alungat fiarele”.

— Mă îndoiesc de asta, spuse Traveler.

Iar Karsa dădu din cap, lăsând-o pe Samar Dev să-şi dea seama că el îi oferise posibilitatea de dragul ei, ca şi cum ar fi căutat într-o manieră stângace să-şi uşureze autó- recriminarea. Câteva clipe mai târziu, ea a înţeles că fusese orice altceva decât stângaci. El nu a vorbit despre pedeapsa ei interioară; mai degrabă, pentru ea, el îi dădea lui Tulas Shorn beneficiul îndoielii, deşi Karsa nu avea nicio îndoială – şi nici, era clar, Traveller nu avea.

Ei biné, eu sunt mereu prostul aici. Aşa să ñe. — Atunci ar fi bine să mergem pe jos.

La plecare, au lăsat în urmă o vatră rece, înconjurată de pietre, şi două şei.

La aproape două leghe depărtare,

sus, pe cerul albastru strălucitor, Tulas Shorn călărea briza împrospătătoare, zdrenturile aripilor bătând în zgomotul aerului.

După cum bănuise, trio-ul nu făcuse niciun efort să vâneze caii pierduţi. Presupunând, aşa cum ar fi făcut, că dragonul a şters animalele.

Cu toate acestea, Tulas Shorn cunoştea mult prea multă moarte pentru a ucide creaturi nevinovate cu atâta dezinvoltură. Nu, în schimb, dragonul îi luase, câte unul în fiecare picior masiv cu gheare, la zece leghe spre sud, aproape în vederea unei mici turme sălbatice de aceeaşi rasă – una dintre ultimele astfel de turme sălbatice de pe câmpie.

Prea multe animale au fost făcute să se închine în servitute unei succesiuni de stăpâni mai inteligenţi şi mai cruzi (si da, acele două trăsături mergeau împreună). Poeţii s-au pfâns vreodată când au asistat la câmpuri de măcel, armate de soldaţi şi războinici îngheţaţi în moarte, dar Tulas Shorn – care trecuse prin nenumărate astfel de scene – şi-a rezervat tristeţea, sentimentul său de tragedie, pentru miile de cai morţi şi pe moarte, câini de război. , boii prinşi în jugurile vagoanelor de asediu înfundate în noroi sau sfărâmate, fiarele care au sângerat şi au suferit fără nicio alegere, care au murit într-o ceaţă a ignoranţei, toată încrederea în stăpânii lor distrusă.

Calul cunoaşte credinţa în continuarea grijii de la stăpânul său; că

vor fi furnizate hrană şi apă, ca rănile vor fi reparate, că peria rigidă îşi va mângâia pielea la sfârşitul zilei. Şi, în schimb, serveşte cât poate mai bine, sau cel puţin cât mai bine alege. Câinele înţelege că membrii cu două picioare ai haitei sale nu pot fi'provocaţi şi crede că fiecare vânătoare se va termina cu succes. Acestea erau adevăruri.

Un stăpân al fiarelor trebuie să fie ca părinte pentru o mulţime de copii nestăpâniţi, dar de încredere. Stolid, consecvent, niciodată lipsit de cruzime, niciodată neglijent de credinţa în care este ţinut. Oh, Tulas Shorn nu era conştient de particularitatea unor astfel de convingeri şi fusese subiect de batjocură chiar şi în rândul colegilor Tiste Edur.

Deşi o astfel de batjocură dispăruse invariabil când văzuseră ceea ce fusese realizat de acest războinic ciudat şi tăcut cu ochii pătaţi de Eleint.

Planând sus deasupra Câmpiei Lamatath, acum la zeci de leghe la sud de vrăjitoare şi de tovarăşii ei, Tulas Shorn putea gusta ceva în aer, atât de vechi, atât de familiar, încât dacă dragonul ar fi avut încă inimi funcţionale, de ce, ar fi tunat. . Plăcere, poate chiar anticipare.

Cât timp trecuse?

Lung.

Pe ce cărări au rătăcit acum?

Cele extraterestre, desigur.

Şi-ar aminti de Tulas Shorn? Primul

maestru, cel care îi luase cruzi şi pe jumătate sălbatici şi îi învăţase marea putere a unei credinţe care nu avea să cunoască niciodată trădarea?

Sunt aproape, da.

Câinii mei de umbră.

Dacă ar fi avut un singur moment, o singură clipă de groază nerăbdătoare, Gruntle ar fi putut evoca în mintea lui o scenă cum ar fi putut fi văzută de la cineva dintr-o navă care trece – o ambarcaţiune dincolo de furtuna furioasă, chiar la marginea acesteia, nebunie absurdă. Mâinile strângând liniile de şobolan, puntea aruncând sălbatic în mijlocul unei mări dezordonate şi acolo, da. . *ceva imposibil*

O trăsură enormă care se zvârnea pe un drum plin de spumă, cai înnebuniţi care ară printre valurile umflate şi biciuite. Şi figuri, agăţate ici şi colo ca nişte căpuşe pe jumătate înecate, şi încă una, cocoţată sus pe banca şoferului, în spatele animalelor înnebunite, din care ţipete nesfârşite răsunau, străpungând furtuna şi tunetele şi Valul. În timp ce din toate părţile furtuna năvăli, ca într-o furie indignată; vânturile urlau, ploaia tăind aerul sub norii bombaţi şi învineţiţi; iar marea se ridica într-un tumult, stropii izbucnind în cearşafuri zdrenţuite.

Da, martorul ar putea foarte bine

să se uite, cu gura căscată. îngrozit.

Dar Gruntle nu a avut nicio ocazie pentru o asemenea gândire, nici un lux dulce al timpului pentru a-şi deconecta mintea de la acest corp udat, epuizat şi bătut strâns legat de acoperişul trăsurii, această insula cu şase roţi care părea să clătinească mereu pe marginea obliterarea. Să mai tragi o suflare era singurul scop, scopul singular al existenţei. Nimic altceva nu era relevant.

Nu ştia dacă era ultimul rămas – nu deschisese ochii de o veşnicie – si chiar dacă era, de ce, ştia că nu va mai rezista mult. A convulsionat din nou, dar 'nu mai avea nimic în stomac – zei, nu i se simţise atât de rău în toată viaţa.

Vântul îi sfâşie părul – îşi pierduse de mult cârma – sălbatic ca timiditatea înotătoare cu gheare, şi se abătu mai jos. Acele degete nevăzute au apucat apoi o mână şi i-au tras capul în sus.

Gruntle a deschis ochii şi s-a trezit uitându-se într-o faţă nebună, cu trăsăturile atât de răsucite încât nu a putut recunoaşte nicio clipă cine îl apropie – vreun marinar pierdut dintr-o navă mecată? Aruncat la bordul trăsurii în timp ce zeii se rostogoleau în râsete neajutorate? — dar nu, a fost Leşin şi acea expresie nu era groază abjectă. Era o hilaritate'sălbatică, sfâşietoare.

Ea a tras de inelele ataşate de şinele de fier şi a reuşit să se apropie si mai

mult, suficient pentru a-şi lăsa capul în jos lângă al lui, iar în peştera pe jumătate adăpostită, braţele lor au creat vocea ei părea să vină din propriul craniu. 'Am crezut că ai murit! Atât de palid, ca un blestemat de cadavru!

Şi asta a lăsat-o tulburată de râs? — Mi-aş fi dorit să fiu! strigă el înapoi.

— Am ştiut mai rău!

Acum, auzise asta de o duzină de ori de când a început această aventură şi începuse să bănuiască că era una dintre acele minciuni perfecte pe care oamenii le-au exprimat pentru a rămâne sănătoşi, indiferent de nebunia în care se aflau. „A făcut Quell vreodată ceva de genul asta înainte?

'Precum ce? Aceasta este Trygalle Trade Guild, acţionar! *Asta facem, omule*!'

Şi când ea a început să râdă din nou, el i-a pus o mână pe cap şi a împins-o. Faint se retrase, înapoi de-a lungul şinei, iar Gruntle rămase din nou singur.

Cât timp trecuse? Zile. Săptămâni. Decenii. Avea nevoie disperată de apă proaspătă – orice ploaie îi ajungea pe faţă era la fel de sarat ca marea. Putea simţi că slăbeşte – chiar dacă ar găsi ceva de mâncare, nu l-ar ţine niciodată apăsat. Revoltător, să cred că el ar putea muri aici, cu trupul trântit pe curele, sfâşiat încet de furtună. Nu cu o arma în mână, nici cu un burduf sfidător smulgându-i din g ât. Nu udată de sânge fierbinte, fără să-şi privească ucigaşul în ochi.

Era mai rău decât orice moarte pe care şi-ar fi imaginat-o. La fel de rău ca o boală nevăzută – neputinţa de a descoperi că propriul corp ar putea eşua de la sine.'Nici măcar nu putea sa urle spre ceruri cu ultima lui suflare – gestul îi va inunda gura, îl lăsa să se sufoce, sfidarea aruncată direct spre el, chiar înapoi în gât.

Mai multe ţipete – râsete? Nu, asta *ţipa* .

Ce acum? '

Gruntle trase aer în piept şi apoi ridică privirea.

Pereţi de apă din toate părţile – el tresări – şi apoi o umflătura îi ridică spre cer, trăsura răsucindu-se, înclinând. Inelele ţipăiau când era aruncat în sus, până când tragerile ascuţite şi sălbatice de la curele l-au smuls înapoi.

Dar el văzuse – da – pe toţi tovarăşii săi – ochii lor mari, gura căscată – şi văzuse, de asemenea, obiectul terorii lor.

Se întreceau, mai repede decât orice val, drept pentru o stâncă falnică.

[1] *Land ho!* ţipă Glanno Tarp de pe stingheriul lui.

La fiecare ridicare a valurilor apareau e^lozii de spumă la baza stâncii. Turle zimţate de stânca neagră, recife, bancuri şi toate celelalte hume pentru ucigaşi de oameni şi nave. Şi trăsuri. Toate se profilează direct înainte, la o treime de

ligă distanţă şi se închid rapid.

Pot acei cai să urce drept pe o stâncă? Sună ridicol, dar nu voi trece peste ele. Nu mai.

Chiar şi aşa, de ce tipă toată lumea?

O clipa mâi târziu Gruntle a primit răspunsul lui. încă o înclinare în sus, iar de data aceasta s-a răsucit şi a aruncat o privire înapoi, în urma lor – nici un motiv, cel puţin, el nu credea că există, dar priveliştea, cu siguranţă, nu putea fi la fel de înfiorătoare ca ceea ce avea în raţă.

Şi a văzut un alt zid de apă, acesta înalt ca un munte blestemat.

Flancul său verde bolnăvicios ridică trăsura şi apoi caii şi începu să-i ducă spre cer. Atât de repede încât apa curgea de pe acoperiş, de la fiecare acţionar turtit şi chiar şi ploaia a dispărut pe măsură ce urcau mai sus, în măruntaiele norilor.

S-a gândit că, dacă ar îndrăzni să deschidă ochii, ar vedea stele, fermentul de deasupra, în lateral şi, într- adevăr, dedesubt – dar nervii lui Gruntle îl pierduseră. S-a lipit, cu ochii închişi, carnea uscată şi tremurând în frigul amar al vântului.

Mai multe sunete decât ar putea înţelege un creier muritor – tunete de dedesubt, ţipete de animale şi ţipete umane, zgomotul umflat de sânge în fiecare venă,' fiecare arteră, urletul gol al vântului în gura lui căscată.

Din ce în ce mai sus, şi mai sus-

Şi nu era o stâncă moartă în faţă?
Nu putea privi.

Toată lumea credea că Reccanto Ilk era cel cu ochii răi şi asta era o direcţie greşită foarte plăcută în ceea ce îl
privea pe Glanno Tarp. În plus, era destul de bine cu lucrurile în, oh, vreo treizeci de paşi. Dincolo de asta, obiectele au căpătat o dissoliditate cu muchii moi, au devenit blocuri de formă vagă, iar provocarea a fost măsurarea vitezei cu care se apropiau şi, din aceasta, distanţa şi dimensiunea lor relativă. Şoferul trăsurii a dus asta îritr-ădevăr la o artă plastică, fără' nimeni mai înţelept.

Ceea ce, cel puţin în acest caz, nu a fost de'niciun ajutpr.

Îi auzea pe toţi ţipând în spatele lui şi adaugă o mulţime de unul singur, chiar dacă în minte îi fulgera gândul că Reccanto Ilk probabil ţipa din ignoranţă – pur şi simplu pentru că toţi ceilalţi erau – dar masă care se profilează a stâncii putrede... Faţa era o prezenţă de necontestat şi pentru mine cât de mare devenea!

Caii nu puteau face altceva decât să alerge, în ceea ce trebuie să fi părut la vale pentru nefericite fiare, chiar dacă valul se ridica din ce în ce mai sus – tot felul de mas timid; somentum care se desfăşoară aici, ştia Glanno, şi nici nu se dispută despre asta.

Cu înclinarea, unghiul şi înclinarea şi

toate astea, Glanno putea acum să vadă vârful stâncii, o buză striată de guano, toată ondulată şi strâmbătă. Dâre verticale ciudate depindeau de la margine – care erau acelea? Ar putea fi? Scări? Ce ciudat.

Mai sus, priveliştea se extinde, întinderea vârfului,

E

ământul plat şi globurile de lumină strălucitoare ca nişte ucăţi topite de ceară tulbure. Ceva falnic, o turlă, un turn da, un turn falnic, cu ferestre cu dinţi zimţaţi sus, clipind înăuntru si în afară – toate chiar vizavi acum, aproape la nivel...

Ceva a bătut aerul, a bătut direct în oase, zgâiind rădăcinile lui insipid sau a fost rânjet inspirat – ceva care a sfâşiat valul, o încărcare în sus de spuma, o lume stropită în alb, înghiţind caii, trăsura şi Glanno. se.

Gura i s-a umplut brusc'de apă de mare. Ochii lui se uitau prin sare usturătoare. Urechile i-au sărit ca fructele de pădure între degetul mare şi degetul mare, *ploop ploop* . Şi o, asta a durut!

Apa a trecut în repeziciune, ştergând lumea – şi acolo, înaintea lui – erau acele clădiri?

Caii erau deştepţi. Caii nu erau pe jumătate orbi. Ei puteau găsi ceva, o stradă, o cale prm, şi de ce nu? Cai deştepţi.

‘Dâaagh![1] Glanno dădu frâiele.

strigăte ecvine.

Roţile s-au trântit de ceva greu

pentru prima dată în patru zile.

Şi, cu fiecare rămăşiţă de grăsime pe osii curăţată, de ce, acele roţi blocate, un'moment de legare, apoi trăsura a sărit înapoi în aer, iar capul lui Glanno s-a pocnit în dreapta si în stanga la înceţoşarea roţilor care se învârteau pe lângă de mare viteză.

Oh.

Când trăsura a coborât din nou, aterizarea era departe de a fi lină.

Lucrurile au explodat. Glanno şi banca de care era legat au urmat caii pe o stradă largă' pietruită. Deşi nu era conştient de asta atunci, trăsura din spatele lor â ales să faca un viraj strâns la stânga pe o stradă laterală, chiar în spatele formidabilului turn, si, derapând pe burtă, a derapat încă şaizeci de paşi pe bulevard înainte de a ajunge la o odihnă balansoar vizavi de o clădire ghemuită cu frontoane, cu un semn de lemn legănat salbatic chiar deasupra uşii din faţă.

Glanno' a călărit banca încoace şi încolo, frâiele ferăstrăul la degete şi la încheieturi,' în timp ce caii ajungeau la capătul străzii destul de scurte şi au sărit cu îndrăzneală, în succesiune lină, un zid jos de piatră pe care, din păcate, Glanno nu l-a putut, destul de reuşit să degajeze de pe banca lui de derapare. Impactul a spulberat tot felul de lucruri, iar şoferul s-a trezit zburând prin aer, tras înapoi în timp ce caii, cu copitele ciocănind pământul moale, a întins hamul de piele

şi apoi l-a biciuit în timp ce se învârteau spre stânga, în loc sa sară pe următorul, zid jos de piatră – şi de ce ar face-o? Se treziseră într-un corral.

Glanno a aterizat într-un noroi adânc format în mare parte din rahat de cai şi piş, ceea ce probabil a fost ceea ce î-a salvat cele două picioare, deja rupte, de a fi rupte imediat. Caii s-au oprit sub o ploaie zgomotătoare, în bezna serii devreme, atenuând într-o fracţiune agonia celor doi umerii lui dislocaţi, iar el a putut să se rostogolească în mare parte pe spate, să stea nemişcat, ploaia curgându-i pe faţă, ochii i s-au închis, cu doar puţin sânge picurându-i din ur'eqhi.

în afara tavernei, patroni înspăimântaţi, care se repeziseră la cacofonia din stradă, stăteau acum udându-se sub streaşină, privind în tăcere la roată sfioasă; mai puţin trăsura, de pe acoperişul căreia păreau să cadă oameni din toate părţile, dupa care. s-au târât în picioare, cu ochii îngroziţi aţintiţi pe uşa cârciumii şi s-au clătinat de unde mai departe înăuntru.' Numai câteva clipe după aceea, cea mai apropiată uşă a trăsurii s-a deschis cu un ţipăit, pentru a dezlănţui un ţâşnire de apă de mare spumoasă, apoi i-au împiedicat pe ¿cupanţi, începând cu un căpcăun gigantic tatuat.

Patronii tavernei, unul şi toţi, chiar nu aveau nimic de spus.

Stând în cea mai înaltă încăpere a

turnului, un bărbat extrem de înalt, cu pielea albăstruie, cu colţi masivi, proeminenţi, curbat ca coarnele unui berbec pentru a-şi încadra faţa osoasă, se întoarse încet de la fereastră şi, fără să bage în seamă zeci de servitori care se uitau fix la el – dintre care nici unul nu era nici pe departe uman – el oftă şi spuse: — Nu din nou.

Slujitorii, cu ochii reptilienilor mărindu-se de înţeles, au început apoi un cor de plâns, iar acest zgomot tremurător a ajuns în îos prin turn, pe lângă o cameră după o cameră, coborând în spirală pe scara în, spirală şi în cripta care era rădăcina scobită a turnului. în care trei femei, întinse nemişcate pe plăci de piatră, şi-au deschis fiecare ochii. Şi făcând asta, o criptă care fusese în întuneric nu mai era întunecată.

Din gurile late şi vopsite ale femeilor se auzi un zgomot, ca de chelae' care se ciocneau în spatele buzelor pline. O conversaţie, poate, despre foame. Şi nevoie. Şi o nerăbdare îngrozitoare.

Apoi femeile au început să ţipe.

Sus, în camera cea mai de sus a turnului, bărbatul tresări la auzul acele ţipete, care deveneau din ce în ce mai puternice, până când pană şi furia care se stingea furtunii a rost împinsă în jos, sub valurile mării, acolo pentru a se îneca de ruşine.

în taverna din oraşul de pe coastă numită Reach of Woe, Gruntle stătea cu

ceilalţi, tăcut la masa lor, la fel de mizerabil ca moartea, dar mistuită de o uşurare tremurătoare. Pământ solid sub ele, acoperiş ' uscat deasupra capului. Un ulcior de vin fiert la mijloc.

La masa de lângă ei, Jula şi Amby Bole stăteau alături de Precious Thimbîe – deşi ea era acolo doar în carne şi oase, din moment ce restul fusese bătut fără sens – şi cei doi fraţi Bole vorbeau.

— Furtuna are o voce nouă. Ai auzit asta, Jula?

— Aud asta şi te aud pe tine, Amby. Aud asta în această ureche şi te aud pe tine în acea ureche, şi se adună la mijloc si mă doare capul, asa că dacă taci, o ureche se deschide, astfel încât sunetul de la cealaltă să poată trece direct şi să se cufunde în aia. zidul de acolo şi acel perete îl poate avea, pentru că eu nu am.

— Nu... hei, unde s-au dus toată lumea?

— Jos în pivniţa aceea – ai văzut vreodată o uşă atât de solidă, Amby? E la fel de groasă ca cele pe care le folosim la gropile în care punem vrăjitorii, ştii, cele pe care nimeni nu le poate deschide.

— Tu ai fost cea care i-ai speriat, Jula, dar uite, acum putem să bem şi mai mult şi să nu plătim nimic.

— Până când toţi se întorc afară. Şi atunci te vei gândi să plăteşti mult.

— Nu plătesc. Aceasta este o cheltuială de afaceri.

'Este?

'Pun pariu. Trebuie să-l întrebăm pe maestrul Quell când se trezeşte.

— Cred că e treaz.

— Nu pare treaz.

— Nimeni nu o face, în afară de noi.

— Mă întreb ce face toată lumea în pivniţă. Poate e o petrecere sau ceva.

— Acea furtună sună ca femei furioase.

— Ca mama, doar mai mult de unul.

— Ar fi rău.

— De zece ori rău. Ai spart ceva?

'Niciodată. Ai făcut.'

— Cineva a rupt ceva, iar acele mame sunt pe drum. Suna ca.'

— Sună ca, da.

— Vin repede.

„JDrice ai spart, mai bine ai repara”.

'în nici un caz. Voi spune doar că ai făcut-o.

„Voi spune că am facut-o primul – nu, tu ai făcut-o. Voi spune că ai făcut-o primul.

„Nu am făcut-”

Dar acum furtuna ţipătoare era prea tare pentru orice conversaţie ulterioară, iar pentru urechile pe jumătate moarte ale lui Gruntle suna mtr-adevăr ca nişte voci. Voci îngrozitoare, inumane, pline de furie şi foame. Crezuse că furtuna scade; de fapt, fusese sigur de asta. Dar apoi toţi au fugit în pivniţă...

Gruntle ridică capul.

Exact în acelaşi timp în care a făcut

Mappo.

Ochii lor s-au'întâlnit. Şi da, amândoi au înţeles. *Asta nu este o furtună*.

CAPITOLUL Şaptesprezece

Cel mai bun student al meu? Un tânăr, perfect fizic. A-l privi însemna să vezi un duelist prin orice măsură cunoscută. Disciplina lui era o sursă de uimire; forma lui era eleganţa personificată. Putea să stingă o duzină de lumânări în fante succesive, fiecare fante identică cu cea anterioară. Ar fi putut să sune o muscă care bâzâie. în doi ani, n-am putut face nimic mai mult pentru el, pentru că trecuse peste propria mea pricepere.

Din păcate, nu am fost acolo să asist la primul lui duel, dar mi-a fost descris în detaliu. Cu tot talentul, cu perfecţiunea formei, cu toată precizia, cu memoria musculară, a dezvăluit un singur defect.

Era incapabil să lupte cu o persoană reală. Un duşman cu abilităţi medii poate fi profund periculos, deoarece stângăcia ' poate surprinde, nepregătirea poate încurca abilităţile strălucitoare de apărare. Însăşi imprevizibilitatea unui adversar real într-o luptă pe viaţă si pe moarte a servit cel mai bun student al meu cu o lecţie finală.

Se spune că duelul a durat o duzină de bătăi ale inimii. Din acea zi înainte, filosofia mea de instruire s-a schimbat. Forma este foarte bine, repetarea este întotdeauna esenţială, dar practica reală a atingerii sângelui trebuie să înceapă în prima săptămână de instruire. Pentru a fi duelist, trebuie să te duelezi. Cel mai greu lucru de învăţat este cum să supravieţuieşti.

Trevan Ault, secolul al II-lea,
Darujhistan

Adunaţi-vă aproape şi să vorbim despre micile rahaturi urâte. O, Haide acum, nu suntem străini de demonii vicioşi în deghizări placide, cu ochii nevinovaţi atât de mari, minţile ascunse atât de întunecate. Răul există? Este o forţă, o posesie mortală care se strecoară în cei neprudenţi? Este un lucru separat şi, prin urmare, supus acuzaţiei şi blamării, distinct de cel pe care l-a folosit? Zboară de'la suflet la suflet, împletindu-si schema diabolică în toate locurile nevăzute^ mârâind în noduri frici tremurătoare şi oportunităţi îngrozitoare, terori puternice şi interes personal brutal?

Sau este cuvântul groaznic altceva decât o încapsulare ciudată şi atât de convenabilă a tuturor acelor trăsături lipsite în mod clar de context moral, o generalizare cuprinzătoare care cuprinde

toate lucrurile depravate şi uluitor de crude, un cuvânt care defineşte acea strălucire ciudată în ochi – voyeurul cuiva, propria livrare de groază, durere şi angoasă şi durere imposibila?

Dă-i demonului solzi purpuri, tăind ghearele. Tentacule şi otravă care picura. Trei ochi şi şase limbi alunecătoare. În timp ce se ghemuieşte acolo 'în' suflet, cea mai recentă locuinţă într-o succesiune veşnică de locuinţe, fie ca fiecare zeu sa îngenuncheze în rugăciune.

Dar serios. Răul nu este altceva decât un cuvânt, o obiectivare în care nu este necesară nicio obiectivizare. Lăsaţi deoparte această noţiune a unei agenţii externe ca sursă a inumanităţii de ne'conceput – adevărul trist este posesia noastră a unei tendinte înnăscute către indiferenţă, către negarea deliberată a milei, spre dezlegarea a tot ceea ce este moral în noi.

Dar dacă asta este prea îngrozitor, să-i spunem rău. Şi pictează-l cu foc şi venin.

Există extremităţi de comportament care par, la momentul respectiv, perfect naturale, într-adevăr rezonabile. Se ajunge la ele dintr-o dată, sau aşa s-ar putea părea, dar daca ne uităm, progresul se dezvăluie, pas cu pas, şi acesta este cel mai trist adevăr.

Murillio a plecat de la şcoala de dueluri, cu penca la sold, cu mănuşile băgate în' centură. Dacă ar fi trecut pe lângă cineva care l-a cunoscut, ar putea fi

iertaţi că nu l-au recunoscut la început, având în vedere expresia lui. Liniile feţei lui erau adâncite, încruntarea lui strânsă, de parcă mintea din spatele ei era în chin, sătul de ea însăşi. Părea mai bătrân, mai greu. Părea a fi un om care se temea de propriile sale gânduri, un bărbat bântuit de o reflecţie neaşteptată într-o fereastră de plumb, o oglindă argintie, tresărind înapoi de la propria lui faţă, ochii care s-au întâlnit cu sfidare.

Doar un prost ar fi păşit direct în calea acestui om.

În urma lui, un tânăr student a ezitat. Fusese pe punctul de a striga un salut instructorului său; dar văzuse expresia lui Murillio şi, deşi tânăr, studentul nu era un prost. În schimb, a pornit după bărbat.

Bellam Nom nu ar sta în poala niciunui zeu. Notează-l, notează-l bine.

Au avut loc discuţii fervente, fără suflare. Tată infirmă era ca un bărbat renăscut, găsind rezerve neaşteptate de forţă pentru a se ridica în căruciorul şocat, cu Myrla, cu ocliii strălucitori, agitandu-se asupra lui până când chiar şi el i-a plesnit mâinile.

Mew şi Hinty se uitau cu ochii deschişi, fără creier aşa cum erau copiii mici, cu feţe ca nişte bureţi care sug totul şi nu înţelegeau nimic. Cât despre Snell, oh, a fost ridicol, toată această emoţie. Ma şi tata lui erau, ştia bine, nişte idioţi. Prea prost pentru a reuşi în viaţă, prea gros pentru a-şi 'da seama.

Se torturaseră pe ei înşişi şi unul pe

altul din cauza
)ierderii lui Harllo, a eşeculm'lof reciproc, a incompetenţei or mână în mână, care îi făcea să fie urâţi chiar şi în timp ce se bălăceau într-o autocompătimire nesfârşită'. Ridicol. Jalnic. Cu cât Snell scăpa mai repede de ei, cu atât mai bine şi, la acel gând, îşi privi din nou fraţii. Dacă mama şi ta tocmai au (dispărut', ar putea să le vândă pe amândouă şi să facă monede bune. Nu erau potrivite pentru mult altceva. Lasă-l pe altcineva să-si şteargă spatele împuţit şi să le bage mâncare în gură – blestematele de lucruri s'-au sufocat jumătate din timp si le-au scuipat pe cealaltăjumătate şi au izbucnit în lacrimi la cea mai uşoară ciupitura.

Dar dezgustul lui se dovedea ca o crustă subţire, care se crăpa pe măsură ce teroarea clocotea dedesubt, teroarea născută din posibilităţi îndepărtate. Ta şi Ma mergeau la un templu, un templu nou, unul dedicat unui zeu la fel de stricat şi inutil ca msuşi Bedek. Marele Preot, care se numea profet, era şi mâi schilodit. Nimic nu funcţiona sub braţele lui şi jumătate din faţă i se lăsase, iar ochiul de pe acea parte tocmai se uscase, deoarece pleoapele nu se puteau închide şi acum părea ca un măr de crab putred – Snell văzuse singúr, când stătuse în picioare, la marginea străzii, privind cum Profetul era dus de adepţii săi bolnavi în piaţa următoare, unde ar fi rostit înca' o predică, prezicând' sfârşitul lumii şi cum vor supravieţui numai cei

bolnavi şi prosti.

Nu e de mirare că Da era atât de dornic. îşi găsise în cele din urmă zeul, unul după chipul lui, şi de' obicei aşa era, nu-i aşa? Oamenii nu se schimbă pentru a se potrivi zeului lor; îşi schimbă zeul după cum li se potriveşte.

Ta şi Ma erau în drum spre Templul Zeului Infirm, unde sperau să vorbească cu Profetul însuşi. Unde sperau să ceară binecuvântarea zeului. Unde sperau să descopere ce sa întâmplat cu Harllo.

Snell nu credea că va rezulta ceva din asta. Dar atunci, nu putea fi sigur, nu-i aşa? Şi asta era ceea ce îl speria. Ce- ar fi dacă Zeul Infirmoar' ştia ce făcuse Snell? Ce se întâmplă dacă Profetul s-a rugat la ea şi i s-a spus adevărul, apoi i-a spus lui Ta si Ma?

Snell ar putea fi nevoit să fugă. Dar i-ar lua pe Hinty şi pe Mew cu el, vânzându-i pentru a obţine nişte monede, de care avea nevoie şi de care avea nevoie. Lasă pe altcineva să-şi şteargă împuţitul. .

' *Ua, mamă, voi avea grijă de ei. Mergeţi voi doi, vedeţi ce puteţi aña.*

Uită-te doar la ei, atât de plini de speranţă, atât de proşti cu ideea că altceva le va rezolva toate problemele, le va şterge mizeria. Dumnezeul infirm: cât de bun poate fi un zeu dacă este infirm? Dacă nici măcar nu se poate vindeca singur? Acel Profet a primit mulţimi mari. O mulţime de oameni inutili în lume, aşa că nu a fost o surpriză. Şi toţi îşi doreau

simpatie. Ei bine,' familia lui Snell merita simpatie şi poate şi o monedă. Şi o casă nouă, toată mâncarea pe care o puteau mânca şi toată berea pe care o puteau bea. De fajDt, meritau servitoare şi servitori si oameni care să gândească pentru ei şi să făcă tot ce trebuie făcut.

Snell ieşi afară să-l privească pe Ma împingându-l pe Da pe alee, clic şi clic.

În spatele liii, Hinty târâia, probabil că se pregătea să înceapă să urlă, din moment ce Ma dispăruse din vedere şi asta nu se întâmpla des. Ei bine, ar trebui doar să tacă din gură. O strângere bună la piept şi eajDur si simplu leşina şi lucrurile s-ar linişti din nou. Poăte sa le facă amândurora. Fă-i mai uşor înfăşurarea lor într-un fel de sling, mai uşor de transportat în cazul în care a decis să alerge.

Hinty a început să plângă.

Snell s-a întors şi s-a uitat la el, iar plânsul ei s-a transformat în ţipete.'

— Da, Hinty, spuse Snell zâmbind, vin după tine. Vin după tine.

Şi aşa a făcut.

Bellam Nom ştia că ceva nu era în regulă, îngrozitor de aşa. Atmosfera din şcoală era acră, aproape toxică. Aproape favorabil pentru a învăţa despre duel, despre tot ce trebuie să ştii despre a rămâne în viaţă într-un concurs de lame.

La nivel personal, pur egoist, toate acestea erau frustrante, dar ar trebui să fii un nenorocit insensibil pentru a fi prins

în acest tip de gândire. Problema era că ceva îl stricase pe Stonny Menackis. A rupt-o complet. Şi asta, la rândul sau, o lăsase zdrobită pe Murillio, pentru că o iubea – fără îndoială, din moment ce n-ar fi stat prin preajmă dacă nu ar fi făcut-o, nu cu felul în care se purta cu el şi pe toţi ceilalţi, dar mai ales pe el.

Nu fusese uşor să-şi dea seama ce nu era în regulă, din moment ce nimeni nu Vorbea prea mult, dar se gândise să zăbovească, stând în umbră, ca şi cum ar fi făcut ceva mai mult decât să se răcorească dúpá un joc de picioare în lumina soarelui. Iar Bellám Nom avea urechi ascuţite. Avea şi un talent natural, unul care părea că l-a posedăt mereu: ştia să citească pe buze. Acest lucru s-a dovedit util, desigur. Oamenilor le era greu să păstreze secretele lui Bellám.

Maestrul Murillio ajunsese la un fel de decizie şi mergea ca unul condus acum, iar Bellám şi-a dat seama repede că nu trebuie să folosească niciun fel de ascuns în timp ce îl urmărea – o întreagă legiune de Crimson Guard ar putea mărşălui pe călcâiele bărbatului şi el ar fi făcut-o. nu o stiu.

Bellám nu era sigur ce rol putea juca în ceea ce urma. Singurul lucru care conta pentru el era ca el să fie acolo când va veni momentul.

Notează-l bine. Acestea sunt gândurile de curaj, fără întrebări şi fără compromisuri, si aşa devin eroii. Cei mici. Unele mari. Toate felurile. Când vine

drama, ei sunt acolo. Uită-te în jur. Convinge-te singur.

Părea un om atât de inofensiv, numit atât de potrivit, şi nu era nimic în această modestă funcţie care să trădeze ambiţiile lui Humble Measure şi nici nerăbdarea lui însetată de sânge de a folosi Sebă Krafar şi Breasla sa a Asasinilor.

Inofensiv, deci, şi totuşi Seba se trezi transpirat sub hainele lui nedescrise. Adévărat, nu-i plăcea să apară în public, mai ales la lumina zilei, dar această nelinişte abia se înregistra când se afla în prezenţa Maestrului Fieraş.

E simplu. Nu-mi place omul. Şi este surprinzător? în ciuda faptului că a oferit cel mai mare contract pe care l- am văzut, cel puţin ca şef al Breslei. Probabil că oferta de la Malazan pe care şi-o'asumă Vorcan a fost mai mare, dar numai pentru că a fost imposibil să o îndeplinească, chiar şi pentru acea căţea ciudata.

Antipatia lui Seba era probabil suspectă, chiar şi în mintea lui, deoarece a fost prinsă în dezastrul îngrozitor al contractului lui Humble Measure. Greu de separat pe acest om de zecile de asasini măcelăriţi în efortul (încă fără succes) de a-i ucide pe acei blestemaţi Malazani. Iar acest subiect anume era unul care nu avea să se îndepărteze deloc, în ciuda mişcării ocazionale şi dispreţuitoare a unei mâini blânde a lui Humble Measure.

„Eşecul este, desigur, temporar", a

spus Seba Krafar. — Nu cumva ar fi cel mai bine să-l încheiem, spre satisfacţia noastră reciprocă, înainte de a prelua acest nou contract'al tău?

„Am reconsiderat problema Templului K'rul, cel puţin pentru moment”, a spus Humble Measure. „Nu vă temeţi, sunt bucuros să adaug la depozitul iniţial proporţional cu eliminarea a doi dintre subiecţi şi, dacă ceilalţi cad pe rând, veţi fi, desigur, imediat recompensat. Cu toate acestea, ca punct central, aş fi încântat dacă te-ai concentra pe cel nou.

Seba Krafar nu a fost niciodată în stare să întâlnească privirea cuiva pentru foarte mult timp. El ştia că cei mai mulţi vor vedea asta ca pe o slăbiciune sau ca o dovadă că nu se poate avea încredere în Seba, dar a avut întotdeauna grijă sa se asigure că ceea ce avea de spus nu era niciodată evaziv. Această onestitate, combinată cu ochii timizi, i-a dezechilibrat în mod clar pe oameni, iar lui Seba i-a fost bine. Acum, dacă ar fi funcţionat la acest om. — Acesta nou, se aventură el, este politic.

— Specialitatea ta, înţeleg, spuse Humble Measure.

— Da, dar unul care devine din ce în ce mai problematic. Clasa nobilă a învăţat să se protejeze. Asasinările nu sunt la fel de uşoare că altădată.

Sprâncenele Fierului se' ridicară. — Ceri mai mulţi bani?

‘De fapt nu. Acesta este: Breasla este rănită. A trebuit să promovez cu o duzină

de snipes cu luni înaintea timpului lor. Nu sunt pregătiţi – o, pot ucide la fel de eficient ca oricine, dar cei mai' miilţi dintre ei sunt puţin mai mult decât bătăuşi ambiţioşi. În mod normal, le-aş sacrifica, fără milă, dar în acest moment nu îmi permit.

— Presupun că acest lucru va necesita anumite modificări ale tacticii tale normale.

— A fost deja. Cincisprezece dintre morţii mei de la K'rul[1] s Bar au fost ultimele mele promoţii. Astă i-a lăsat pe ceilalţi zgâiaţi. Un asasin fără încredere este aproape inutil.

Humble Measure dădu din cap. — Planifică bine şi execută cu precizie, maestru Krafar, şi acea încredere va reveni.

— Nici asta nu va fi suficient, dacă nu reuşim.

'De acord.[1]

^ Seba tăcu o clipă, încă transpirat, încă neliniştit, „înainte de a accepta acest ultim contract”, a spus el, „ar trebui să-ţi ofer o cale de ieşire. Există şi alte moduri, mai puţin sângeroase, de a fi ales în Consiliu. Se pare că banii nu sunt o problemă şi, având în vedere asta... Se opri când bărbatul ridică o mână.

Dintr-o dată, în ochii lui Humble Measure a apărut ceva nou, ceva ce Seba nu mai văzuse până acum şi l-a lăsat înfrigurat. — Dacă ar fi fost dorinţa mea să-mi cumpăr drumul către Consiliu, maestru Krafar, nu te-aş fi chemat aici. Ar

trebui să fie evident.

— Da, presupun...

— Dar te-am chemat, da? Prin urmare, este rezonabil să presupun că dorinţele mele sunt mult mai complicate decât pur şi simplu obţinerea unui loc în Consiliu.[1]

— Il vrei pe acest consilier mort.

Humble Measure a recunoscut acest lucru cu o scurtă închidere a ochilor, care a dat cumva un semn din cap, fără ca el să fie nevoit să-şi mişte capul. „Nu negociem motivele mele, deoarece nu sunt treaba dumneavoastră şi nu au nicio relevanţă pentru sarcina în sine. Acum, vei ataca această moşie şi o vei ucide pe consilier şi pe toţi ceilalţi, până la servitoarea de la bucătar şi terrierul angajat să omoare şobolani.

Seba Krafar şi-a întors privirea (dar apoi, făcuse asta din când în când de când se aşezase). 'Cum spui. Ar trebui să fie simplu, dar aceste lucruri nu sunt niciodată.

— Vrei să spui că nu te pricepi la asta?

— Nu, spun că am învaţat să accept că nimic nu este simplu şi, cu cât arată mai simplu, cu atât probabil că este mai complicat. Prin urmare, acest lucru va necesita o planificare atentă. Am încredere că nu sunteţi sub nicio presiune pentru a intra în grabă la Consiliu? în orice caz, sunt necesari tot felul de paşi, sponsorizări sau revendicări, evaluarea finanţelor şi aşa mai departe. .' A tăcut

după ce, dintr-o scurtă privire, a remarcat privirea uniformă a bărbatului. Seba si-a dres glasul, apoi a spus: — Cel puţin zece zile. Acceptabil?'

' Acceptabil'

— Atunci am terminat aici.

'Noi suntem.[1]

„Depoziţia oferită de ambasada din Malazan este inacceptabilă”.

Consilierul Coli a fixat o privire constantă asupra feţei tuns neted a lui Hanut Orr şi nu văzu nimic în ea decât ceea ce văzuse întotdeauna. Frica, dispreţul, direcţia greşită şi înşelăciunea totală, forţele adunate ále urii şi ále ciudăţei'. „Asa ai spus”, a răspuns el. „Dar după cum puteţi vedeâ, întâlnirea s-a încheiat. Fac tot posibilul să las problemele Consiliului în cameră. Politicizarea este un obicei care poate fugi rapid cu tine, domnule consilier.

— Nu-mi amintesc sa fi căutat sfatul tău.

— Nu, doar loialitatea mea. Dintre cei doi, l-aţi ales pe cel greşit, domnule consilier.

— Cred că nu, deoarece este singurul relevant.

— Da, zâmbi Coli, te-am înţeles destul de bine. Acum, dacă mă scuzaţi…

— Explicaţia lor pentru motivul pentru care au avut nevoie să extindă ambasada este slaba – eşti atât de uşor păcălit, domnule consilier Coli? Sau este doar o chestiune de a-ţi umple poşeta

pentru a-ţi cumpăra votul?

— Ori vă oferiţi sa mă mitúiti, domnule consilier Orr, ori sugeraţi că am fost mituit. Primul pare cel mai puţin probabil. Aşadar, trebuie să fie cel din urmă şi, din moment ce se întâmplă să stăm pe coridor, cu alţii în apropiere – suficient de aproape ca sa te aud – nu-mi laşi de ales decât să cer cenzura.

Hanut Orr rânji. — Cenzură? Acesta este modul laşului de a evita un duel real?

„Accept că este o întâmplare atât de rară, încât probabil că ştiţi puţin despre asta. Foarte bine, în folosul apărării dumneavoastră, permiteţi-mi să vă explic.

O duzină sau mai mulţi consilieri se adunaseră acum şi ascultau, expresii pe măsură de grave.

Coli continuă: „Accept acuzaţia ta ca o acuzaţie oficială. Procedura acum este angajarea'unui comitet independent care va începe investigarea. Desigur, investigaţia respectivă este cea mai amănunţită şi va implica auditarea detaliată a ambelor afaceri finánciáre – da, acuzatorul şi acuzatul. O astfel de examinare inevitabil. . se propagă, astfel încât toate tipurile de informaţii personale ies la iveală. Odată ce toate informaţiile relevante sunt asamblate, proprii mei avocaţi vă vor examina dosarul, pentru a determina dacă este adecvată o contrataxare. În acest moment, Consiliul Judiciar preia

procedurile.[1]

Hanut Orr devenise oarecum palid.

Coli îl observă cu sprâncenele ridicate. — Să cer acum cenzură, domnule consilier?

— Nu sugeram că luaţi mită, domnule consilier Coli. Si îmi cer scuze dacă neatenţia mea a dus la o astfel de interpretare.

'înţeleg. Atunci mi-ai oferit unul?

'Desigur că nu.'

— Atunci, politica noastră se face aici?

Hanut Orr a reuşit să facă o plecăciune rigidă, apoi sa învârtit, urmat după o clipă de Shardan Lim şi apoi, cu dezvăluire studiată, tânărul Gorlas Vidikas.

Coli îi privi plecând.

Estraysian D'Arle s-a mutat lângă el şi, luându-l de braţ, l-a condus către o nişă privată — cele' concepute tocmai pentru politica extracâmerală. Doi servitori au Livrat vin alb rece şi apoi au plecat repede.

— A fost aproape, murmură Estraysian.

— E tânăr. Şi prost. O trăsătură de familie? Eventual.'

— Nu a fost mcio mită, nu-i aşa?

Coli se încruntă. — Nu că atare. Motivele oficiale prezentate sunt exact aşa cum a susţinut Orr. Subţire.'

'Da. Şi nu era la curent cu cei neoficiali.

'Nu. Greşit comisie.

— Aproape un accident. Acest trio ambiţios a primit locuri în fiecare comitet fără sens la care ne pirţem gândi – dar asta nu îi ţine suficient de ocupaţi, se pare. încă găsesc timp să^ne ia în cale.

— într-o zi, spuse Coli, vor fi într-adevăr la fel de periculoşi pe cât cred ei că sunt.

în afara clădirii, stând în soarele strălucitor, cei trei tineri consilieri ambiţioşi au format un fel de insulă într-o mare de porumbei moroşi. Nimeni nu a luat în seamă răguşitul din toate părţile.'

— O să am capul ticălosului ăla într-o zi, spuse Hanut Orr. — Pe un vârf din afara porţii mele.

— Ai fost nepăsător, spuse Shardan Lim, făcând puţin pentru a-şi ascunde dispreţul.

înţepată, mâna înmăn'uşată a lui Orr s-a strecurat în strânsoarea rapiei. — M-am săturat de tine, vechi prietene. Este clar că ai moştenit fiecare slăbiciune mieunoasă a

E

redecesorului tău. Recunosc că am sperat la ceva mai un.

— Ascultaţi-vă pe voi doi, spuse Gorlas Vidikas. „Muşcat de un câine mare, aşa că aici vă pocniţi unul la altul, şi de ce? Pentru că câinele mare e *prea* mare. Dacă ar putea să te vadă acum.

Hanut Orr pufni: — Aşa vorbeşte bărbatul care nu-şi poate ţine soţia m lesă suficient de strânsă.

A fost prelungirea perfectă a

metaforei deliberată? Cine poate spune? În orice caz, spre uimirea atât a lui Orr, cât si a lui Lim, Gorlas Vidikas a zâmbit pur şi simplu, noi dacă apreciem riposta. Făcu un spectacol de periaj de praf de pe manşete. — Ei bine, atunci te las pe tine. . orice, deoarece am afaceri care mă vor scoate din oraş pentru tot restul zilei.

— Acel fierar nu va intra niciodată în Consiliu, Vidikas, spuse Shardan Lim. „Nu este niciun loc disponibil şi nu este posibil ca această situaţie să se schimbe în curând. Acest parteneriat al tău nu te va duce nicăieri şi nu-ţi va câştiga nimic.

— Dimpotrivă, Shardan. Devin *bogat* . Ai idee cât de esenţial este fierul pentru acest oraş? Ah, văd că astfel de chestiuni sunt sub voi amândoi. Aşa' să fie. Ca bonus, sunt pe cale să achiziţionez o nouă proprietate şi în oraş. A fost şi va continua 'să fie un parteneriat cel mai plin de satisfacţii. O zi bună, domnilor.

Nu se putea nega aerul natural de brutalitate al lui Seba Krafar. Era un om mare, ursuz şi, deşi practic niciunul dintre oamenii pe care i-a împins în timp ce traversa runda pieţei nu-l cunoştea ca fiind Stăpânul Breslei Asasinilor, ei totuşi s-au retras repede din orice confruntare; şi dacă cineva ar putea, în propria lor beligeranţie naturală, să ia în considerare o provocare îndrăzneaţă la adresa acestui zgomot grosolan, de ce, o a doua privire, mai cercetătoare, i-a dezavuat de orice astfel de noţiuni.

A trecut prin presă ca un cuţit încălzit prin grăsimea de porc, o comparaţie care se potriveşte cel mai bine părerii sale despre umanitate şi locul sau în ea. Una dintre consecinţele acestei atitudini, însă, a fost că privirea lui batjocoritoare a dus la un fel de nepăsare arogantă. Nu a băgat în seamă deloc figura nedescriptivă care i-a căzut în urma.

Cea mai apropiată pivniţă care ducea în tuneluri se afla la capătul unei alei înguste şi drepte, care ducea la o fundătură. Treptele către pivniţă mergeau de-a lungul spatelui ultimei clădiri din stângă. Pivniţa a servit cândva drept depozit pentru cărbune, în zilele dinaintea exploatării gazului – pe vremea când noţiunea de a-şi otrăvi propriul aer în numele comodităţii fără creier părea rezonabilă (cel puţin pentru oamenii care îşi etalau prostia leneşă cu mândrie îngrădită).). Acum, camera cu tavanul jos era ghemuită goală şi lăsată sub trei niveluri de încăperi pe jumătate putrezite, într-o sărbătoare simbolică a modernităţii.

De la ferestrele fără obloane, bebeluşii strigau însoţiţi de zgomote de vase de gătit si de cearte neclare, sunete la fel de familiare lui Seba Krafar ca şi aerul agitat al aleii în sine. Gândurile lui erau suficient 'de ocupate pentru a-şi justifica starea abstractă. Frica s-a luptat cu lăcomia într- un schimb reciproc, continuu, de măşti care erau de fapt practic identice, dar nu contează astă;

jocul era destul ae omniprezent, până la urmă. În curând, m orice caz, cei doi combatanţi aveau să ajungă în decubit de epuizare. Lăcomia câştiga de obicei, dar purta frica pe spate.

Atât despre preocupările lui Seba Krafar. Chiar şi fără ei, era puţin probabil ca l-ar fi auzit pe cel de pe urmele lui, din moment ce acesta poseda talente neobişnuite, de aşa măsură încât a putut să se deplaseze direct în spatele Maestrului Asasin şi să se întindă cu rea intenţie.

O mână închisa pe gâtul lui Seba, degetele ca nişte gheare contractante de fier apăsând nervii care distrugeau orice control motor, dar înainte ca asasinul să se poată prăbuşi (cum dorea corpul lui) a fost aruncat la jumatatea drumului şi aruncat peste un zid de piatră murdară. Şi ţinut acolo, cu picioarele mocasinate atârnând.

A simţit o suflare de-a lungul unui obraz, apoi a auzit cuvinte şoptite.

— Scoate-ţi observatorii de la K'rul's Bar. Când plec de aici, vei găsi un mic sac la picioarele tale. Cinci consilii. Contractul este acum încheiat — îl cumpăr. Vârful unui cuţit se aşează sub ochiul drept al lui Seba. — Am încredere că cinci consilii sunt suficiente. Cu excepţia cazului în care obiectezi.

— Nu, deloc, gâfâi Seba. — Malazanii sunt în siguranţă – cel puţin din breaslă. Desigur, asta înseamnă doar că clientul va căuta, ăă, alte mijloace.

— Da, despre clientul tău.

'Nu pot-'

— Nu e nevoie, Seba Krafar. Sunt foarte conştient de obsesia specială a Maestrului Fieras.

— Noroc că eşti, spuse Seba într-un mârâit – zei, oricine ar fi acesta, tot îl ţinea de pământ şi acea strângere nu s-a clătinat. „Pentru ca”, a adaugat el' – pentru că era încă un om curajos – „nu sunt”.

— Dacă ai fi, spuse bărbatul, nu ai fi atât de nerăbdător să-i iei moneda, oricât i-ar oferi.

— Din moment ce ai spus aşa, poate că acele cinci consilii de acolo i-ar putea cumpăra un accident.

— Ofertă generoasă, dar sinucigaşă din partea ta. Nu, nu angajez oameni care să-mi facă treaba murdară.

Printre dinţii strânşi – sentimentul îi revenea în membre, ca un foc care sfârâie – Seba spuse: „Deci m-am adunat”.

— Am terminat aici, spuse bărbatul.

— Dacă nu ai alte treburi stringente, reuşi Seba şi simţi o slăbire a acelei strângeri şi, vag sub picioarele lui, pavajul gras.

— Foarte bine, spuse vocea, chiar ai reuşit să mă impresionezi, Seba Krafar. întindeţi mâna la acel cârlig vechi al felinarului, acolo, în stânga Voastră – vă puteţi ţine sus până când puterea revine la picioare. Nu ţi-ar aduce nimic la

demnitatea deja deteriorată să cazi acum. Stai cu faţa la perete timp de zece respiraţii statornice, cu ochii închişi. Nu vreau să fiu nevoit să mă răzgândesc despre tine. '

„Primele impresii nu sunt niciodată uşor de respectat”, a spus Seba, „dar voi face tot posibilul”.

Mâna s-a îndepărtat, apoi s-a întors pentru a-i mângâia uşor umărul.

S-a ridicat, cu fruntea lipită de perete, cu ochii închişi şi a numărat zece respiraţii lente. Undeva în jurul celui dé-âl treilea, a prins duhoarea – o, mai mult decât muşchii eliberaţi sub gâtul lui, iar acum înţelegea comentariile bărbatului despre demnitate. *Da, să mă las pe fundul meu ar fi fost cel mai neplăcut*

Transpiraţia curgea pe ambele părţi ale feţei lui. Privind drept în jos, văzu punga mică cu cele cinci monede mizerabile. — La naiba, mormăi el, am uitat să-i scriu o chitanţă.

Fisher a aşteptat la gura aleii, până când l-a văzut pe Maestrul Asasin aplecându-se delicat pentru a recupera geanta.

Acord desăvârşit.

Era sigur că Maestrul Asasin nu îi va mai deranja. Cât despre Humble Measure, ei bine, căderea acelui om ar necesita ceva considerabil mai complicat. Dar era timp.

Şi aceasta este lecţia aici, dragi prieteni. Chiar şi un om precum Fisher kel

Tath, cu toate calităţile sale formidabile şi misterioase, era destul de capabil de greşeli grave de judecată.

E timpul să ne întoarcem la K'rul's Bar. Poate că Picker îşi găsise drumul înapoi, în carnea aceea rece care abia îşi trase respiraţia. Daca nu, de ce, Fisher ar putea fi nevoit sa facă ceva în privinţa asta. Şufletele pierdute aveau o modalitate de a intra în necazuri.

A fost acesta un motiv suficient pentru propria lui nepăsare? Poate. Lăsând rondul şi mulţimile ei, a intrat în Bulevardul îngust şi umbros al 'Taurilor, trecând printre puţinii trecători grăbiţi – noaptea, această stradă era renumită pentru tâlhări şi, într-adevăr, nu a fost decât acum doua zile când Garda oraşului a mai găsit un alt cadavru bătut? Acolo, chiar înaintea acelor trepte care duceau la un magazin care vinde cuie pătrate, nituri şi rame de lemn de care să atârne lucruri jupuite şi alte lucrări demne de afişat. Chiar şi în timpul zilei această pistă era riscantă. Erau umbrele, vezi...

Şi dintr-un pas a ieşit o apariţie mică, cu vize de broască râioasă, purtând un rânjet larg, care despărţi fata foarte întunecată, oarecum înţepată, amintindu-i unuia de un pepene galben prea copt tăiat cu îndrăzneală. Aparent echilibrat pe capul acestei creaturi era un mănunchi de intestine de arc – nu, era păr – în care cuibăreau cel puţin trei păianjeni.

— Tu, şuieră bărbatul, cu ochii strălucitori, apoi mişcaţi, apoi din nou strălucitori.

— Nimeni altul, spuse Fisher, oftând cel mai slab.

'Desigur^ că nu.[1] Capul s-a înclinat, dar părul nu a
alunecat. — încă un idiot – oraşul ăsta e plin de ei! „Nimeni altul.” Ce fel de lucru de spus este asta? Dacă altcineva, de ce, nu aş fi sărit în calea lui, nu-i aşa? Cel mai bine rămâne simplu. ' Capul s-a îndreptat, păianjenii ajustându-şi stinghiile pentru a se potrivi. — Aduc vestea de la strălucitul meu stăpân care nu este acolo. O şoaptă bruscă: „Strălucitor, da, un cuvânt folosit cel mai bine; totuşi, foloseşte-l o dată şi terminăm cu el pentru totdeauna. Apoi ridică din nou vocea. „Când toate acestea se vor termina...”

— Scuză-mă, a spus Fisher. — Când tot ce se face?

'Acesta, desigur! Nebunul Iskaral – păstrează-l simplu! Mai simplu, chiar! Ascultă, dragă bard mijlociu, când toate acestea s-au terminat, scoate-l pe eel — nu, stai — ăh, caută eel. Sigiliu? La naiba, aveam mesajul memorat şi tot! Uită-te la — mănâncă o anghilă — caută şi aruncă o privire pe contele sumbru — mângâie carnea de viţel, dă-ţi înţepătura — o, suflarea lui Hood! Ce a fost din nou? Şi am avut curajul să-l spun genial! Ar fi trebuit să-l trimită pe Sor timid; diko Qualm, da, ca să fi putut urmări glorioasa

navă legănată a dragilor ei... şi a clătinat din cap dintr-o parte în alta, dintr-o parte în alta, cu ochii strălucitori, „slib-slab, slib -slub, oh!'

— Mulţumesc, spuse Fisher, în timp ce bărbatul începu să mormăie pe sub răsuflare şi să se oprească din când în când pentru a-şi linge buzele, pentru, ăă, mesajul. Te asigur, am înţeles.

— Desigur, eşti bărbat, nu-i aşa? Doamne, că un pas simplu obişnuit l-ar putea reduce atât de mult la o închinare gigantică – de ce, cine are nevoie de zei şi zeiţe când avem măgari ca ăsta?

— Într-adevăr, cine? Acum, din moment ce ai transmis cu succes mesajul tău de la stăpânul tău, pot să merg pe drumul meu?

'Ce? Natural. Pleacă de aici. Eşti o al naibii de distragere a atenţiei, asta eşti.

O înclinare â capului,' iar bardul era într-adevăr pe drum încă o dată.

Mulţimea din afara Templului Celui Căzut, proaspăt consacrat, sau Zeul Infirm, sau chiar numele pe care îl cunoşteau cei mai mulţi – Templul Lanţurilor – era groasă şi ciudat de rang. Mai mult decât transpiraţia naturală, aşa cum ar fi putut fi strecurată de soarele de la mijlocul dimineţii, aceasta a fost redarea umană a disperării, făcută şi mai bolnavă de o aşteptare obsequioasă.

Cu toate acestea/ uşa templului cu faţa îngustă a rămas închisă, evident blocată din interior. Ofertele erau

îngrămădite pe el — monede de cupru şi cositor, precum şi zale de lanţ şi închizătoare ciudată şi bijuterii ieftine.

Bedek pe căruţa lui şi Myrla stând m faţa lui, strângând mânerele, s-au trezit în mijlocul alcoolicilor tremurători, ai cicatricilor, schioaţilor şi deformaţi. Ochii lăptoşi se uitau, de parcă cataractă ar fi o pedeapsă pentru ca a văzut prea multe – toţi ceilalţi ochi erau plini de nevoie imploratoare, de foamea de binecuvântare, chiar şi de peria trecătoare a unei mâini răsucite, dacă aparţinea Profetului. Feţe deformate s-au ridicat, ţinute fix de acea uşă. Odată ajuns în presă şi neputând să se apropie, duhoarea a devenit insuportabilă. Suflarea dinţilor putrezici si dizolvarea consumativă. De la stingheritul lui jos, Bedek nu putea vedea decât umerii şi spatele capetelor, scâncind, smulse tunica soţiei sale.

— Myrla. *Myrla*![1]

Privirea pe care o întoarse asupra lui era atât sălbatică, cât si. . mic şi, cu un şoc, Bedek a văzut-o brusc pe ea – şi pe el însuşi – ca fiind fără sens, nesemnificativ, făra valoare. El şi-a dat seama că nu erau mai buni decât oricine altcineva de aici. Fiecare dintre ei caută să fie remarcat, să fie îndrumat, să fie înălţat dintre toţi ceilalţi. Fiecare vis de a intra în atenţie glorioasă în ochii unui zeu – ochi plini de milă şi cunoaştere, ochi care au înţeles nedreptatea şi nedreptatea existenţei. Un zeu, da, care

să le facă dreptate. *Pentru a ne face pe toţi – pe fiecare dintre noi – să avem dreptate*. *întreg.*

Dar Bedek nu avea astfel de idei. Nu ei au fost motivul pentru care a fost aici. El şi Myrla erau diferiţi. De la toţi aceşti oameni. Vedeţi, ei pierduseră un copil.

Uşa va rămâne încuiată, au aflat ei, cel puţin până la amiază. Uneori chiar mai târziu. Şi chiar şi atunci, Profetul s-ar putea să nu apară. Dacă comunica cu propria sa durere, li s-a spus, s-ar putea să nu fie văzut câteva zile.

Da, dar a *binecuvântat el* oamenii? A *ajutat* oamenii?

O da. Am văzut un om cu dureri groaznice, iar Profetul a luat totul.

L-a vindecat pe bărbat?

Nu, l-a sufocat. Şi-a dat spiritul – acum în pace – în mâinile Celui Căzut.' Dacă te doare, aici îti poţi încheia viaţa – doar aici, înţelegi, poţi fi sigur că sufletul 'tău îşi va găsi o casă. Acolo, în inima iubitoare a Celui Căzut. Nu vrei să-ţi găseşti picioarele din nou? Cealaltă parte a vieţii, acolo le vei găsi.

Şi astfel Bedek a ajuns să înţeleagă că, poate, acest Dumnezeu Infirm nu i-ar putea ajuta. Nu cu găsirea lui Harllo. Şi deodată voia să meargă acasă.

Dar'Myrla nu ar avea nimic din toate astea. Dorul era neclintit în ochii ei, dar fusese transformat, iar ceea ce căuta ea acum nu avea nimic de-a face cu Harllo. Bedek nu ştia ce ar putea fi acel nou lucru, dar era speriat până în miezul

sufletului său.

Snell s-a chinuit să formeze o praştie care să ia răpiţi, ambii zăcând fără sens pe podea. Verificase să vada că amândoi respiră, din moment ce auzise că a le înnegri ar putea uneori să-i omoare – dacă le-ar fi ţinut prea mult strâns – deşi fusese atent. Era mereu atent când facea asta, deşi dacă unul dintre ei moare, de ce, spunea că s-a culcat şi pur şi simplu nu s-a trezit şi asta s-a întâmplat, nu-i aşa, cu cei mici? Şi apoi plângea pentru că asta era de aşteptat.

Săracul, dar întotdeauna fusese slab, nu-i aşa? Atâţia copii erau slabi. Doar cei puternici, cei deştepţi, 'au supravieţuit. La urma urmei, aşa a fost lumea şi lumea nu poate fi schimbată, nici măcar.

În Piaţa Daru era un bărbat care s-a îmbrăcat întotdeaunâ bine si avea o mulţime de monede şi se ştia că va lua copii mici. 2ece, douăzeci de consilii de argint' băiat sau fată, nu conta care. Cunoştea oameni, oameni bogaţi – era doar intermediarul, dar aveai de-a face cu el dacă nu doreai ca nimeni să afle nimic şi dacă mai rămăseseră trupuri mici, ei bine, nu apăreau niciodată să înceapă, oameni care pun întrebări.

Ar fi un pic de plimbare, mai ales atât cu Mew, cât şi cu Hinty, şi de aceea trebuia să pregătească un fel de praştie, ca celé pe care le foloseau mamele Rhivi. Doar, cum au făcut asta?

Uşa se deschise în urma lui şi Snell se învârti îngrozit brusc.'

Bărbatul care stătea în prag îi cunoştea – fusese timid cu Stonny Men; ackis ultima oară când vizitase ea – şi Snell putu să vadă imediat că dragul Snell avea probleme. Frica rece ca gheaţa, o gură incredibil de uscată, o inimă bătând cu putere.

— Doar dorm!

Bărbatul se uită cu privirea. — Ce ai făcut cu ei, Snell?

‘Nimic! Pleacă de aici. Ta şi mama nu sunt aici. Au mers la Tşmplul Lanţurilor. Vino mâi târziu.[1]

În schimb', bărbatul a păşit înăuntru. O mână înmănuşată îl aruncă pe Snell înapoi, departe de fetele nemişcate de pe podea. Lovitura l-a zguduit pe Snell şi, de parcă ar fi fost pus un dop, o frică liberă se revărsă prin el. În timp ce bărbatul a îngenuncheat şi şi-a scos o mănuşă pentru a pune o palma pe fruntea lui Mew, Snell s'-a îndreptat spre peretele din spate.

„VQí chema paznicii — o să ţip...”

— Inchide-ţi faţa blestemata sau o voi face pentru tine. O privire rapida, grea. — încă nu am început cu tine, Snell. Totul se întoarce la tine. În ziua în care Harllo a dispărut, în acea zi, Snell. .' Şi-a ridicat mâna şi s-a îndreptat. 'Sunt drogaţi? Spune-micum ai făcut asta. '

voia sa continue să mintă, dar dintr-o dată s-a gândit că poate dacă ar spune adevărul despre asta, bărbatul ar putea crede minciunile pe care le-a folosit după aceea, la celelalte lucruri. Doar îi strâng,

când plâng prea mult, atât. Nu i-a rănit pe nimeni, sincer.

Bărbatul aruncase o privire către întinderea de pânză de pânză aflată lângă Mew. Poate punea lucrurile cap la cap, dar nu se putea dovedi nimic, nu-i aşa? Ar fi bine. Ar fi-

Doi paşi repezi şi mâinile acelea – una înmănuşată şi cealaltă goală şi cicatrice – au prins partea din faţă a tunicii lui Snell. A fost ridicat în aer până cand ochii lui au ajuns la nivelul celui al bărbatului. Şi Snell văzu în acei ochi de moarte ceva întunecat, o şoaptă fără viaţă care se putea aplatiza în orice moment şi toate gândurile de minciună s-au scâncit.

— în acea zi, spuse bărbatul, te-ai întors cu o grămadă de bălegar uscat la soare. Ceva ce nu ai mai făcut niciodată si nu ai mai făcut de atunci. Nu, mama ta a spus că Harllo a făcut astfel de lucruri. Harllo, care la cinci ani a făcut mai mult pentru a ajuta această familie decât ai făcut-o tu vreodată. Cine a strâns bălegarul ăla, Snell?

Snell făcuse ochii cât de mari puteau. îşi făcu bărbia să tremure. — Bună, şopti el, dar nu l-am rănit niciodată – jur!

Oh, nu voise să mintă. Tocmai a ieşit.

— Trecut Worrytown sau Two-Ox Gate?

'Poarta. Doi-Boi.

— Ai fost cu el sau l-ai urmat? Ce sa întâmplat acolo, Snell?

Şi ochii lui Snell l-au trădat atunci, o

sclipire prea instinctivă pentru a se opri la timp – până acolo unde zăceau Mew si Hinty.

Ochii bărbatului s-au aplatizat exact aşa cum se temuse Snell că ar putea.

„Nu l-am ucis niciodată! Respira când l-am părăsit! Dacă mă ucizi, vor afla — te vor aresta — te vei duce pe spânzurătoare — nu mă poţi ucide — nu!

— L-ai doborât şi l-ai lăsat acolo, după ce ai furat bălegarul pe care-l adunase. Dealurile dincolo de Poarta Doi-Boi.

„Şi m-am întors, câteva zile – a doua zi – şi el a plecat! Doar a fugit, asta-i tot...

„Un băieţel de cinci ani care făcea tot posibilul pentru a-si ajuta familia tocmai a fugit, nu-i asa? Sau l-ai alungat, Shell?

— N-am făcut-o niciodată – pur şi simplu a plecat – şi asta nu este vina mea, nu-i aşa? Poate că l-a găsit cineva, poate chiar l-a adoptat.

— O să le spui totul părinţilor tăi, Snell, spuse bărbatul. — Mă voi întoarce în seara asta, probabil târziu, dar mă voi întoarce. Nici măcar să nu te gândeşti să alergi...

— Nu va face, spuse o voce de la uşă,

Bărbatul s-a întors. — Bellam... ce...

— Stăpâne Murillio, voi rămâne aici si voi fi cu ochii pe nenorocit. Şi când vor apărea părinţii lui, ei bine, el va revărsa totul. Continuă, stăpâne, nu trebuie să-ţi faci griji că ceva se întâmplă aici.

Bărbatul – Murillio – a tăcut o vreme, părând să-l studieze pe băiatul slăbănog care stătea în picioare, cu braţele încrucişate, rezemat de tocul uşii.

'Apoi l-a lăsat pe Snell jos şi s-a dat înapoi. — Nu voi uita asta, Bellam.

— O să fie bine, maestru. Nu-i voi bate oasele, aşa cum mi-aş dori şi aşa cum merită el. Nu, o să stea şi să se joace cu surorile lui mai mici — de îndată ce vor veni...

— Un strop de apă ar trebui să facă asta.

— Atunci, după o stropire. Şi nu numai că Snell va juca cu ei, dar va face un punct de a pierde fiecare meci, fiecare ceartă. Dacă vor să stea pe cap în timp ce îşi strânge fundul, asta va face Snell. Nu, Snell?

Snell întâlnise băieţi mai mari la fel ca acesta. Aveau ochi calmi, dar asta şra doar ca sa te repare bine cand nu te aşteptai la nimic. Îi era mai frică de acest Bellam decât de Murillio. — M-ai rănit şi îmi voi lua prietenii după tine, şuieră el. „Prietenii mei de'stradă...”

— Şi când aud numele Bellam Nom, te vor lăsa liber mai repede decât poţi să clipeşti.

Murillio găsise lin vas de lut în care turna acum nişte
apă.

— Stăpâne, spuse Bellam, pot face asta. Ai primit de la el ceea ce ai nevoie – măcar o pistă, un loc de plecare.

‘Foarte bine. Până în seara asta,

Bellam, şi mulţumesc.

După ce a plecat, Bellam a închis uşa şi a înaintat spre Snell, care s-a zguduit din nou de peretele din spate.

‘Ai spus-[1]

— Aşa facem, nu-i aşa, când vine vorba de adulţi?

'Nu mă atinge![1]

— Fără adulţi aproape, Snell, ce *îţi* place să faci când ei nu sunt prin preajmă? Oh, da, asa este. îţi place să-i chinui pe toţi cei mai mici decât tine. Sună un joc distractiv. Cred că mă voi juca şi uite, tu eşti mai mic decât mine. Acum, ce chin să facem mai întâi?

Lăsându-i deocamdată, se poate renunţa, din fericire, la orice îngrijorare sumbră cu privire la orice lucru nejustificat de crud. Bellam Nom, fiind mai deştept decât majoritatea, ştia că adevărata teroare nu aparţinea a ceea ce sa întâmplat, ci a ceea ce s- *ar putea* întâmpla. S-a multumit să încurajeze imaginaţia lui Snell în nenumăratele posibilităţi, care era o formă delicată şi precisă de tortură. Mai ales útil prin faptul că nu a lăsat vânatăi.

Bătăuşii nu învaţă nimic atunci când sunt hărţuiţi la rândul lor; nu există lecţii, nici o schimbare de faţă în firea lor mizerabilă. Principiul dreptăţii drepte este un domeniu deosebit în care cumva şi răzbunarea devin confuze, aproape imposibil de distins. Bătăuşul agresat este prezentat, dar cealaltă parte a

aceleiaşi frici cu care a trăit- o toată viaţa. Faţa inversă se întâmpla acolo, în exterior, nu în interior. Înăuntru, bătăuşul şi tot ceea ce bântuie sufletul bătăuşului rămâne neschimbat.

Este un adevăr abject, dar conştiinţa nu poate fi împinsă în gât.

De-ar putea.

Moliile erau aplatizate de pereţii pasajului îngust, aşteptând ceva, probabil noaptea. întrucât era o rută puţin folosită către şi dinspre moşia Vidikas, frecventată de două ori pe zi la anumite ore prin livrări la bucătărie, Chal shy;lice se apucase să o folosească cu toată graţia furtivă a adulterei insouciante care devenise. Ultimul lucru la care se aştepta a fost să se întâlnească aproape cu soţul ei acolo, în umbră, la jumătatea drumului.

Şi mai deconcertant, era clar că o aşteptase. O mână îi ţineă mănuşile de duel de parcă era pe cale să le pălmuiască pe obrazul ei, dar pe chipul lui era un zâmbet ciudat. — Dragă, spuse el.

Ea s-a oprit în faţa lui, a rămas momentan mută. Un lucru era să joci jocul'la micul dejun, o masă între ei plină de toate icoanele false ale unei casnicii perfecte şi perfect normale. Limbajul lor era atunci o navigare atât de lină în jurul acelor bancuri mortale, încât părea că prezentul nu era decât un model al viitorului, al anilor şi al anilor de asta; nici

măcar o rană nu a înţepat de viaţăA nicio zbârcire tragică pe adâncimile creştine, marinarii mecându-se în spumă.

El stătea în faţa ei acum, înalt, cu o mie de muchii ascuţite, blocându-i în întregime calea, cu ochii strălucind ca focurile de epavă pe un promontoriu. — Atât de încântat că te-am găsit, spuse el. — Trebuie să mă îndrept spre tabăra minieră – fără îndoială că auzi trăsura pregătindu-se în spatele tău.

Cuvinte întâmplătoare, dar era uluită, ca o pasăre; sclipire de aripi fâlfâitoare şi panicate în întuneric, când se întoarse pe jumătate pentru a înregistra forâitul cailor şi foşnetul urmelor dinspre curtea din spatele ei. — Oh, reuşi ea, apoi îl înfruntă încă o dată. Bătăile rapide ale inimii ei au început să încetinească.

— Chiar si aici, spuse Gorlas, ai o culoare dulce în obraji, dragă. Majoritatea devenind.[1]

Aproape că simţea vârful degetelor pentru a acorda binecuvântare complimentului. O molie, trezită uimită de ciocnirea curenţilor în aerul prăfuit, cu aripile uscate ca talcul, în timp ce flutura pe raţa ei. Ea tresări înapoi. — Mulţumesc, spuse ea.

Acesta a fost doar un alt joc, desigur. Ea şi-a dat seama că acum. Nu voia ca lucrurile să se încurce, nu aici, nici în curând. Şi-a spus asta cu certitudine şi a sperat că este adevărat.' Dar atunci, de ce nu o spargere explozivă? Să-l eliberez, să o eliberez – nu ar fi mai sănătos pană

la urmă? *Doar dacă ideea lui de a se elibera este să mă omoare. Se întâmplă astfel de lucruri*, *nu-i aşa?*

„Nu mă aştept să mă întorc'în cel puţin trei zile. Două nopţi.[1]

‘înţeleg. Fii bine în călătoria ta, Gorlas.

‘Mulţumesc dragă.[1] Şi apoi, fără avertisment, s-a apropiat' cu mâna liberă apucându-i sânul drept. „Nu-mi place gândul că străinii fac asta”, a spus el, cu vocea joasă, cu acel zâmbet ciudat încă al lor. „Trebuie să-mi imaginez chipul, unul pe care îl cunosc bine. Am nevoie de o idee despre nenorocitul din spatele lui.

Ea s-a uitat în ochii lui şi a văzut doar un străin, calculator, la fel de clinic şi rece ca o îmbrăcăminte a morţilor – ca cel care venise să facă ceea ce trebuia cu cadavrul mamei ei, odată ce vălul subţire al simpatiei fusese aruncat deoparte ca o cârpă murdară şi omul se puse pe treabă.

„Când mă întorc”, a continuat el, „vom avea o discuţie. Una cu detalii. Vreau să ştiu totul despre el, Challice.

Ea ştia că ceea ce a spus în acest moment precis avea să răsune în mintea soţului ei pentru aproape fiecare moment liber în următoarele trei zile şi două nopţi, iar când el se va întoarce, cuvintele ei şi-âr fi făcut' treaba în transformarea lui – într-un lucru stricat sau într-un monstru. Putea să spună în *regulă* , de parcă ar fi fost forţată, încolţită şi orice satisfacţie imediată pe care o simţea s-ar transforma în curând în ceva întunecat,

neplăcut, iar ea avea să se trezească în faţa unei creaturi răzbunătoare în trei zile. S-ar putea să spună „ *Dacă îţi place* „, iar el ar auzi asta ca pe o sfidare şi o indiferenţă cruntă – de parcă pentru ea nevoile lui ar fi frelevante, ca şi cum ea i-ar face clin milă şi nu prea mult altceva. Nu, într- adevăr, avea puţine alegeri în ceea ce ar putea rosti în acest moment. Într-o clipă, în timp ce el aştepta răspunsul ei, ea s-a hotărât ce va spune şi când a ieşit a fost calm şi sigur (dar nu prea mult). — Până atunci, soţ.

El dădu din cap, iar ea văzu pupilele ochilor lui dilatandu-se. Ea îi prinse respiraţia accelerată şi ştia că alegerea ei fusese cea potrivită. Acum, în următoarele trei zile şi două nopţi, Gorlas avea să fie ca unul în flăcări. Cu anticipare, cu imaginaţia dezlănţuită şi jucând scenarii, fiecare o variaţie pe o singură temă.

Da, Gorlas, nu am terminat încă unul cu celălalt, până la urmă.

Mâna lui s-a retras de la sânul ei şi, cu o plecăciune curtenească, a făcut un pas într-o parte pentru a-i lăsa să treacă.

Ea a făcut asta.

Murillio a angajat un cal pentru acea zi; cu tacurile incluse, închirierea se ridica la trei consilii de argint împreună cu un depozit de douăzeci de consilii. Din asta, animalul valorează poate cinci, cu siguranţă nu cu mult mai mult. înclinat în pantă, în vârstă de cel puţin zece ani,

uzat, bătut, mizeria clin ochii fiarei l-a înţepat pe Murillio de simpatie şi s-a gândit pe jumătate să renunţe la depozit şi să lase animalul în mâinile unui fermier amabil cu belşug, de păşune de rezervă.

A călărit într-o plimbare lentă şi anevoioasă pe străzile aglomerate, până a ajuns la Poarta celor doi boi. Trecând prin umbra arcadei, a adunat calul într-un trap constant pe drumul pietruit, trecând pe lângă căruţe şi căruţe încărcate şi pe lângă ţăranul Gadrobi ocazional care se zbătea sub coşuri pline 'cu peşte sărat, baloane cu ulei, lumânări şi orice altceva aveau nevoie, a face traiul suportabil într-'o colibă mizerabilă de-a lungul drumului.

Odată dincolo de colonia de leproşi, a început să scaneze ţinuturile de ambele părţi, căutând cea mai apropiată'păşune activă. La mica distanţă, a văzut oi şi capre rătăcind pe versantul unui deal din dreapta sa. Un cioban singuratic a şochetat de-a lungul crestei, fluturând un comutator pentru a opri muştele. Murillio şi-a tras montura de pe drum şi a călărit spre el.

Bătrânul observă apropierea lui şi se opri.

Era îmbrăcat în zdrenţe, dar escrocul pe care îl purta părea nou, proaspăt uns şi' lustruit. Ochii îi erau mânjiţi cu cataractă de prea mulţi ani în lumina strălucitoare a soarelui şi miji, precaut'şi nervos, în timp ce Murillio se ridică si se aşeza la loc în şa.

— Bună, păstor bun.

I-a răspuns un semn scurt din cap.

‘Caut pe cineva...[1]

— Nimeni în afară de mine aici, răspunse bătrânul, acţionând întrerupătorul din faţa lui.

„Asta a fost acum câteva săptămâni. Un băiat tânăr, aici sus, strângând bălegar, poate.

— Îi scoatem din oraş.

Furtivitatea era prost deghizată. Bătrânul şi-a lins buzele, a schimbat muştele care nu erau acolo. Erau secrete aici, îşi dădu seama Murillio. A descălecat. — Ştii de acesta, spuse el. ‘Cinci ani. A fost rănit, posibil inconştient.

Păstorul se dădu înapoi când se apropia, ridicând pe jumătate escrocul. — Ce trebuia să fac? el a cerut. „Cei care vin aici, nu au nimic. Ei trăiesc pe străzi. Ei vând bălegarul cu câţiva arami. Nu am primit ajutor aici, doar lucram pentru altcineva. Ne facem foame în fiecare iarnă – ce trebuia să fac?

— Spune-mi doar ce s-a întâmplat, spuse Murillio. — Fă asta şi poate că voi pleca, să te las în pace. Dar eşti un mincinos rău, bătrâne, şi dacă încerci din nou, s-ar putea să mă enervez.

— Nu eram siguri că va trăi – a fost bătut aproape de moarte, domnule. Ar muri dacă nu l-am fi găsit şi nu l-am fi avut grijă de el.

‘Şi apoi?[1]

— L-am vândut. E destul de greu, să ne hrănim...

'La care? Unde este el?[1]

— Minele de fier. Holdings Eldra, la vest de aici.

Murillio simţi că un fior îi cuprinse inima. „Un băieţel de cinci ani...”

Aluniţe, le spun. Sau... aşa am auzit.

S-a întors la cal. S-a ridicat în şa şi a tras brusc fiara. S- a întors greu la drum.

La o mie de paşi, calul a aruncat un pantof.

Bouul a mers greoi în pasul unei fiare pentru care timpul nu avea sens, şi poate că în acest sens era într- adevăr înţelept. Mergând pe lângă ea, bărbatul cu trunchiul îşi zvâcnea din când în când flancul, dar asta era obişnuinţă, nu urgenţă. încărcătura de piele împletită nu era' o povară deosebit de grea şi, dacă căruţarul cronometra lucrurile bine, de ce, s-âr putea să-şi facă singur o masă în tabără înainte de lunga călătorie de întoarcere în oraş. Cel puţin până atunci ziua s-ar fi terminat în mare parte şi aerul s-ar fi răcit. în căldura asta, nici omul, nici fiara nu se grăbea.

Aşadar, deloc surprinzător că singuraticul călător pe jos i-a ajuns din urmă înainte de prea mult timp, iar dupa o scurtă conversaţie – câteva cuvinte pe fiecare parte a zgomotului de monede – încărcătura căruţului a devenit mai grea, dar încă insuficientă pentru a forţa un geamăt dinspre bou. Aceasta a fost, până la urmă' sarcina vieţii sale, însăşi definiţia existenţei sale. într-adevăr, nu-şi amintea

ca a fost vreodată liber, că a mers vreodată fără sa târască ceva în spate sau de reverberaţia nesfârşită din oase, în timp ce roţile zbârneau pe pavaj, alunecând în şi ieşind din şanţurile uzate din piatră.

Clipi languide, furtuna muştelor care dansau în căldura, zvâcnind coada şi pete' de sânge pe sticlă şi trăgând ceva dintr-un loc în altul. Şi lângă ea, ochi miji roşii, o furtună de muşte care dansează, pete de sânge ici şi colo de la muşchi şi altele, şi ducând ceva dintr-un loc în altul. Bou şi şofer, vieţi paralele prin ani fără sens. O variantă singulară, acum, barbatul care stătea cu picioarele atârnând de cărucior, cizmele lui uzate şi veziculele curgând si vârtejul întunecat din ochi care nu era pentru niciunul dintre ei si nicio treabă a lor în afară de asta.

Trăsura împodobită, lăcuită, cu arcuri de frunze, care a bubuit pe lângă ei la o legă de lagăr, avea ferestrele închise împotriva căldurii şi a prafului.

Bărbatul din spate îi urmărise apropiindu-se. Căruciorul îl privi trecând. Bouul l-a văzut îndepărtându-se în faţa lui într-un ritm constant pe care nu l-ar putea egala niciodată, chiar dacă şi-ar fi dorit, ceea ce nu a facut-o.

Snell nu era nebunul nimănui, iar când mingea de sfoară multicoloră legată s-a rostogolit aproape de uşă, iar Hinty s-a uitat la ea, aşteptandu-se la întoarcerea miraculoasă la mâinile ei

pline şi murdare, de ce, îi obligă Snell – şi de îndată ce ajunse la uşă, a sărit afară şi a plecat.

A auzit strigătul lui Bellam, dar Snell a avut un avans bun şi, în plus, idiotul prost n-ar fi lăsat pur şi simplu în urma, nu-i aşa? Nu, Snell şi-a reuşit să scape, oricât de uşoară, pentru că era deştept şi ticăloşii îl puteau ameninţa tot timpul, dar a câştigat până 1'a urmă, a câştigat întotdeauna – dovadă a inteligenţei sale.

În sus pe stradă, într-o alee, sub gardul spart, peste curtea îngustă — pui se împrăştiau din calea lui — şi mai departe până la ţarcuri de iepuri stivuite, peste gardul următor, m Twisty Alley, douăzeci de paşi în sus şi apoi la stânga, în pistă noroioasă pe unde se scurgea o conductă de canalizare. Nimeni nu ar merge pe acest pasaj ciupit, cu duhoarea şi toate celelalte, dar el a făcut-o, pisindu-se prin mocasinii uzaţi, şi apoi a ieşit pe strada Purse şi libertate.

Mai bine dacă i-ar fi furat rădăcinile pentru a le vinde. Mai bine dacă ar fi avut totuşi depozitul de monede. Acum, nu avea nimic. Dar nimeni nu l-ar prinde acum. Erau câţiva băieţi mai mari cu legături cu gaşca care lucra' în Worrytown, ridicând tot ce puteau din vagoanele comerciale care se înghesuiau prin ele. Dacă Snell ar putea ajunge acolo, ar fi în afara oraşului, nu-i aşa? Ar putea să vâneze pentru totdeauna şi să nu-l găsească'.

Şi se putea îmbogăţi. El ar putea să

urce în rânduri şi să devină un lider de nâită. Oamenii s-ar speria de el, chiar îngroziţi. Negustorii l-ar plăti doar pentru a nu-i jefui. Şi ar cumpăra o proprietate şi ar angaja asasini pentru a-i ucide pe Bellam Nom şi St'onny Menackis şi Murillio. El ar cumpăra datoriile părinţilor săi şi i -ar fi pus să *-l plătească în* fiecare lună – nu ar fi ceva? Ar fi perfect. Şi pe surorile lui le-ar putea proxenetiza si, în cele din urma, ar avea destui bani să cumpere un fel de titlu, să intre în Consiliu şi să se autoproclame rege al Darujhistanului, iar el ar ordona să construiască o noua spânzurătoare şi să-i execute pe toţi cei care au făcut-o. el greşit.

S-a repezit printre mulţimi, cu gândurile la o lume departe, un viitor departe, dar aproape la îndemână.

Picioarele i-au fost tăiate de sub el şi a căzut greu: şoc amorţitor de la un umăr şi şold. Bellam Nom stătea deasupra lui, respirând greu' dar rânjind. — Bună încercare, spuse el.

— Mew şi Hinty! I-ai lăsat...

— închis, da. Asta m-a încetinit. Şi se întinse, îl apucă de braţul lui Snell şi îl strânse în picioare, răsucindu-se suficient de tare încât să-l facă să ţipe de durere.

Bellam l-a târât pe Snell înapoi pe drumul în care venise.

— O să te omor într-o zi, spuse Snell, apoi tresări când Bellam îi strânse braţul.

— Pe asta se bazează oamenii ca

tine, nu-i asa?

'Ce?[1]

— Că niciunul dintre noi nu este la fel de urât ca tine. Că vom avea necazuri, să zicem, să te jupuim de viu. Sau să-ţi spargă rotula. Scotându-ţi ochii, vrei să mă omori? Bine, doar nu fi surprins dacă ajung mai întâi la tine, Snell.

— Nu poţi ucide...

'Nu pot?' De ce nu? Se pare că crezi că poţi, oricând vrei, oricând se iveşte ocazia. Ei bine, nu sunt Stonny Menackis. Nici eu nu sunt Murillio. Ei sunt. . oameni civilizaţi. Nu, Snell, sunt mai mult ca tine, doar că sunt mai bătrân si mai bun la asta.

— Dacă mi-ai făcut ceva, Murillio ar trebui să meargă după tine. După cum spui, el nu este ca noi. Sau Stonny. Ea te-ar tăia în bucăţi. Da, ar fi Stonny, odată ce tata i-a cerut- o, şi el ar fi făcut-'o.

' — Faci o mare presupunere, Snell.

■Ce?[1]

— Că şi-ar fi dat seama vreodată că sunt eu.

— Îi voi avertiza — de îndată ce se întorc — îi voi avertiza despre tine...

— înainte sau după ce îţi faci mărturisirea? Despre ce i- ai făcut sărmanei Harllo?

‘A fost diferit! N-am făcut nimic intenţionat...

— L-ai rănit, probabil l-ai ucis şi i-ai lăsat trupul pentru păsări. Ai ţinut totul secret, Snell. Hood ştie, dacă l-aş întreba destul de frumos, tatăl tău s-ar putea să

te predea mie si ţie s-ar putea să-ţi dea bine.

Snell nu spuse nimic. Acum era o adevărată teroare în interiorul lui. Atât de multă groază, încât l-a umplut, i s-a revărsat prin pori şi a ieşit dintre picioare. Acest Bellam era un monstru. Nu a simtit nimic pentru nimeni. El a vrut doar să-l rănească pe Şnell. Un monstru. Un demon răutăcios, da, un demon. Bellam era tot ce era în neregulă.

. cu. . Tot.

— Voi fi bine, scânci Snell. 'Vei vedea. Voi face bine, totul.

Dar acestea erau minciuni şi amândoi ştiau asta. Snell era ceea ce era, şi nici o cantitate de îmbrăţişări şi strângeri nu ar schimba asta. Stătea acolo, în minte,' parca ar spune: *suntem în lumea ta. Mai mulţi dintre noi decât vă imaginaţi. Dacă ai şti câţi dintre noi suntem, ai fi foarte, foarte speriat. Noi suntem aici. Acum, ce ai de gând să faci cu noi?* Snell era ceea ce era, da, la fel şi Bellam Nom.

Când a fost târât înăuntru prin uşa îngustă a unui magazin nedescris de la capătul apropiat al Aleii Twisty, Snell a dat brusc înapoi – cunoştea acest loc. El stia-

— Ce ai acolo, Bellam?

— Unul proaspăt, Goruss, si-l voi lăsa să meargă ieftin.

' *Stai!* ţipă Snell, apoi o mână grea i s-a prins pe gură şi a fost tras în întuneric, simţind miros de transpiraţie, simţind o suflare pe obraz în timp ce

căpcăunul pe nume Goruss se apleca aproape.

— Un ţipător, nu?

— Un mic rahat urât, de fapt.

„Vom lucra cu acel „im” exterior.

'Nu acesta. Şi-ar înjunghia mama doar pentru a vedea cum curge sângele. — Probabil că a lăsat o dâră de animale mici torturate lungi de zece leghe, îngropate în mici gropi în fiecare curte din spate a cartierului. Acesta este unul dintre acestea, Goruss.

— Optsprezece argint?

— Aşchii?

— Da.

'În regulă.'

Snell s-a zvârlit în timp ce a fost dus într-o cameră din spate, apoi a coborât treptele şi într-o pivniţă neluminată care mirosea a noroi îmbibat de piş. A fost legat şi aruncat într-o cuşcă joasă de fier. Goruss urcă apoi din nou scările, lăsându-f pe Snell singur.

În camera din faţa, Goruss se aşeză vizavi de Bellam. — Ale, nepotule?

— Prea devreme pentru mine, unchiule.

— Cât timp vrei sa-l ţin în braţe?

— Destul de lungă că să-i scapi totul din el. Îl vreau atât de speriat încât să spargă înăuntru.

— Atunci dă-i o noapte. Suficient pentru a trece prin toate terorile lui, dar nu atât de mult se amorţeşte. La naiba, nepotule, nu am de-a face cu nimeni' sub, o, cincisprezece ani, si facem interviuri şi

observări atente, şi doar cei complet fără speranţă sunt trimişi pe băncile de vâsle. Şi chiar şi atunci, ei sunt plătiţi,' hrăniţi şi s-au deconectat după' cinci ani – şi cei mai mulţi dintre' ei fac bine după aceea.

— Mă îndoiesc că Snell ştie ceva din astea, unchiule. Doar că copiii sunt târâţi în acest magazin şi nu mai ies înapoi.

— Trebuie să arate aşa.

Bellam a zâmbit. — 0, da, unchiule, da.

— Nu l-am văzut de câteva zile.

Barathol doar dădu din cap, apoi se îndreptă spre butoiul cu apă pentru a-şi spăla murdăria de pe antebraţe şi mâini. Chaur stătea pe o ladă din apropiere, mâncând nişte fructe locale cu coajă galbena şi interior roz, cărnoase. Sucul i se prelingea pe bărbia mişcă.

Scillara îi aruncă un zâmbet strălucitor în timp ce rătăci în camera din faţă. Aerul mirosea fragil şi acru, aşa cum se întâmplă la fierărie, şi acum se gândi că, din acest moment, parfumul îi va însoţi fiecare amintire despre Barathol, acest om mare cu ochi blânzi. — A mai avut probleme cu Breslele? ea a intrebat.

Se usucă si aruncă cârpa într-o parte. — îi fac greu, dar mă aşteptam la asta. Supravieţuim.

— Deci văd. A lovit cu piciorul într-un morman de tije de fier. ‘Comandă nouă?[1]

— Săbii. Sosirea garnizoanei

ambasadei Malazan a declanşat un nou mod în rândul nobililor. Săbii lungi imperiale. Le-a dat probleme majorităţii fierarilor locali de săbii. El a ridicat din umeri. — Nu eu, desigur.

Scillara s-a aşezat pe scaunul singur şi a început să-şi zgârie pipa. — Ce este atât de special' la săbiile lungi Malazan?

— Chiar opusul, de fapt. Producătorii locali nu au înţeles că trebuie să facă inginerie inversă pentru a le face corect.

— Inginerie inversă?

„Concepţia şi fabricarea de bază a săbiei lungi Malazan este iniţial Untan, de pe continentul imperial. Cu trei secole, cel puţin, poate mai vechi. Imperiul foloseşte în continuare turnătoriile Untan şi sunt un grup conservator.

— Ei bine, dacă blestematele fac ceea ce ar trebui să facă, de ce să facă schimbări?

— Asta pare să fie gândul, da. Localnicii au înnebunit îndoind şi repliând, încercând să surprindă acea soliditate aspră, dar fierarii Untan au obiceiul să lucreze fierul nu suficient de fierbinte. Este, de asemenea, fier roşu pe care îl folosesc — Dealurile Untan sunt putrede cu el' deşi este rar peste tot în altă parte. El făcu o pauză, privind cum ea îşi aprindea pipa. — Acest lucru nu poate fi de vreun interes pentru tme, Scillara.

— Nu chiar, dar îmi place sunetul vocii tale. Şi îşi ridică privirea spre el prin fum, cu ochii pe jumătate acoperiţi.

— Oricum, pot face copii decente şi cuvântul s-a stins. În cele din urma, un fierar de săbii va rezolva lucrurile, dar până atunci voi avea o mulţime de clienţi mulţumiţi şi nici măcar să mă subcut nu va fi' prea dăunător.

— Bine, spuse ea.

A studiat-o o clipă, apoi a spus: — Deci, Cutter a dispărut, nu-i aşa?

— Nu ştiu despre asta. Numai că nu l-am văzut de câteva zile.'

‘Eşti ingrijorat?[1]

S-a gândit la asta, apoi s-a mai gândit: „Barathol, nu ăsta a fost motivul meu pentru a te vizita. Nu căutam pe cineva în care să atace de parcă Cut shy;ter ar fi fost răpit sau aşa ceva. Sunt aici pentru că am vrut să te văd. Sunt singur – oh, nu vreau sa spun că oricine va face, atunci când spun asta. Am vrut doar să te văd, asta-i tot.

După o clipă, a ridicat din umeri şi a întins mâinile. ‘Iată-ma aici.[1]

— N-o să-ţi fie uşor, nu-i aşa?

— Scillara, uită-te la mine. Te rog, uite. Cu grija. Eşti prea rapid pentru mine. Cutter, acel istoric, chiar şi acel Bridgeburner, îi laşi pe toţi să se învârtească în urma ta. Având în vedere alegerea mea, aş prefera să trec prin restul vieţii sub observaţia tuturor. Nu mă interesează drama, nici măcar entuziasm.[1]

Ea şi-a întins picioarele. — Şi tu crezi că sunt?

„Este viata de care eşti plin”.

Barathol se încruntă şi apoi clătină din cap. — Nu ma pricep prea bine să spun ce vreau să spun, nu?

‘Continua sa incerci.[1]

‘Tu poţi să fi. . copleşitor.[1]

‘Tipic,' pune puţină grăsime şi dintr-o dată sunt prea mult pentru el.[1]

— Nu eşti gras şi ştii asta. Ai formă, ezită el.

S-a gândit să râdă, a hotărât că s-ar putea să iasă prea evident dureros, ceea ce l-ar face să se simtă şi mai rău. în plus, comentariul ei fusese puţin mai mult decât o direcţie greşită disperată – ea slăbise cea mai mare parte din

g

reutatea pe care o îngrăşase în timpul sarcinii. — arathol, nu ţi-a trecut prm minte că poate sunt aşa cum sunt pentru ca în spatele tuturor nu e nimic altceva?'

încruntarea lui s-a adâncit.

Chaur s-a lăsat jos din ladă şi a venit. El a bătut-o pe cap cu o mână lipicioasă şi apoi a plecat grăbit în curte.

— Dar ai trăit atât de'multe.

— Şi nu ai făcut-o? Zei de mai jos, aţi fost ofiţer în Lamele Roşii. Ce ai făcut în Aren...

— Doar eu am evitat o mizerie, Scillara. Ca de obicei.[1]

— Despre ce vorbim aici?

Ochii 1 se fereau. 'Nu sunt sigur. Presupun, acum că Cutter te-a părăsit. .'

„Şi Duiker e prea bătrân, iar Picker este o femeie şi asta e distractiv, dar nu grav – pentru mine, cel puţin – m- am trezit în nevoie de alt bărbat. Chaur e un

copil, în capul lui, adică. Plecând. . tu.[1]

Sarcasmul aspru al vocii ei îl ustură şi aproape că se dădu înapoi. — De unde stau eu, spuse el.

— Ei bine, spuse ea oftând, probabil că este ceea ce merit, de fapt. am fost un pic. . liber, rătăcitor. Caut, încercând, nu găsesc, încercând din nou. Şi din nou. De unde stai tu, da, pot să văd asta.

„Nimic din toate astea nu ar conta pentru mine”, a spus apoi Barathol. — Numai că, ei bine, nu vreau să fiu doar un alt bărbat rămas în urma ta.

— Nu e de mirare că ţi-ai dedicat viaţa fabricării de arme şi armuri. Problema' este că faci asta pentru toţi ceilalţi'.

Nu a spus nimic. Pur şi simplu o privea, asa cum, îşi dădu ea seama, făcea de ceva vreme. Deodată, Şcillara s-'a simţit inconfortabil. Ea trase cu putere de pipa. — Barathol, ai nevoie de o armură, proprie.

Şi a dat din cap. Înţeleg.[1]

,'Nu voi face promisiuni pe care nu le pot respecta. Totuşi, s-ar putea ca rătăcirea mea să se apropie de srârşit. Oamenii ca noi, care ne petrec tot timpul căutând, ei bine, chiar şi atunci când *găsim* , de obicei nu ne dăm seama, până când nu este prea târziu.

— Cutter.

Ea îşi miji ochii spre el. — Nu mai avea loc în inima lui, Barathol. Nu pentru mine, nu pentru nimeni.

— Deci, doar se ascunde acum?
— În mai multe feluri, bănuiesc.
— Dar ţi-a frânt inima, Scillara.
— El are? Ea se gândi. — Poate că a făcut-o. Poate că eu sunt cel care are nevoie de armură. Ea pufni. — Mă pune în locul meu, nu-i aşa? Şi ea s-a ridicat.
Barathol a început. 'Unde te duci?[1]
'Ce? Nu ştiu. Undeva. Nicăieri. Conteaza?[1]
'Aştepta.[1] S-a apropiat mai mult. — Ascultă-mă, Scillara. Şi apoi a tăcut, pe faţă un război de sentimente încercând să găsească cuvinte.' După o clipă, încruntarea lui s-a adâncit. — Ieri, dacă Cutter tocmai ar fi intrat aici să salută, l-aş fi luat de gât. Hood, probabil că l-as fi bătut în stare de inconştienţă şi l-aş fi legat pe scaunul ala. Unde ar sta el – până când treci tu pe aici.
'Ieri.'
— Când credeam că nu am nicio şansă.
Avea propriile probleme în a găsi cuvinte. 'Si acum?'
'Cred. . Tocmai mi-am pus nişte armuri.
'Soldatul. . nu se pensionează.'
— Ei bine, eu sunt bărbat şi un bărbat nu învaţă niciodată.
Ea zâmbi. — E destul de adevărat.
Apoi ea s-a aplecat aproape, iar în timp ce el şi-a ridicat încet braţele pentru a o îmbrăţişa, aproape că şi-a închis ochii – toată acea uşurare, toată acea anticipare a plăcerii, chiar şi bucurie – şi

mâinile i-au prins braţele de sus şi a fost împinsă, dintr-o dată într-o parte. Surprinsă, ea se întoarse pentru a vedea o echipă de Gărzi Oraşului înghesuindu-se în prag.

Ofiţerul din frunte a avut decenţa să pară stânjenit.

— Barathol Mekhar? Din ordinul oraşului, această fierărie este acum închisă temporar şi mă tem că trebuie să vă iau în custodie.

— Taxa?

„Produs de Breasla Smithilor. încălcarea eliminării corespunzătoare a deşeurilor. Este o acuzaţie serioasă, mă tem. Ai putea să-ţi pierzi afacerea.

— Nu înţeleg, spuse Barathol. „Folosesc canalele de canalizare – nu vars nimic...”

— Canalul de scurgere comun, da, dar ar trebui să utilizaţi canalul de scurgere industrial, care trece lângă canalul comun.

„Este prima dată când aud de aşa ceva”

— Ei bine, spuse o voce din spatele gardienilor, dacă ai fi membru al Breslei, ai şti totul despre asta, nu-i aşa?

Era o femeie care vorbea, dar Scillara nu putea să vadă dincolo de bărbaţii din prag.

Barathol ridică mâinile. „Foarte bine, sunt bucuros să mă conformez. Voi instala conductele potrivite...

„Puteţi face acest lucru”, a spus ofiţerul, „odată ce acuzaţiile^ sunt

judecate corect, amenzile plătite şi aşa mai departe. Între timp, această unitate trebuie să fie închisă. Supapele de gaz trebuie sigilate. Materiale şi unelte confiscate.

'înţeleg. Atunci lasă-mă să fac nişte aranjamente pentru ajutorul meu, unde să stau şi...

— îmi pare rău, întrerupse ofiţerul, dar acuzaţia este împotriva dumneavoastră şi a ucenicului dumneavoastră.

— Nu tocmai, spuse femeia nevăzută. — Fierarul nu poate avea un ucenic decât dacă este membru al Breslei. Cei doi se înţeleg pentru a submina Breasla.

Expresia ofiţerului se strânse. — După cum a spus ea, da. Nu sunt aici să vorbesc în limbajul unui avocat. Fac arestarea şi las pe unul dintre paznicii mei să fie prea timid; văd dezafectarea unităţii de către un echipaj calificat.

— O clipă, spuse Barathol. — Il arestezi pe Chaur?

— Acesta este numele ucenicului tău?

— El nu este ucenicul meu. E un nebun...

— Aşadar, puţin mai mult decât un sclav, se răsti oficialul nevăzut af Breslei. — Ar fi încălcat o lege mult mai serioasă, cred.

Scillara a privit cum doi bărbaţi mergeau în curte şi s- au întors cu un Chaur cu ochii mari şi scancitor. Barathol

a încercat să-l consoleze, dar paznicii au intervenit între ei, iar ofiţerul i-a avertizat că, deşi nu voia să folosească cătuşe,' ar face-o dacă este necesar. Deci, dacă toată lumea ar putea să rămână calmă şi strânsă, ar putea pleca de aici ca nişte oameni civilizaţi. Barathol a întrebat dreptul său de a angaja un avocat şi ofiţerul a răspuns că, deşi nu era un drept ca atare, era într-adevăr un privilegiu pe care Barathol îl putea exercita, presupunând că şi-ar putea permite unul.

în acel moment, Scillara a luat cuvântul şi a spus: „îţi voi găsi unul, Barathol”.

O sclipire de uşurare şi de recunoştinţă în ochii lui, înlocuită aproape imediat de suferinţa faţă de soarta lui
Chaur, care acum urlă şi îşi smulgea braţele de fiecare dată când un gardian încercă să-l apuce.

— Lasă-l în pace, spuse Barathol. — îl va urmări destul de paşnic – doar nu-l apuca.

Şi apoi echipa, cu excepţia unuia, au plecat cu toţii împreuna cu prizonierii lor. Scillara a căzut în spatele lor şi, în cele din urmă, l-a văzut pe oficialul Breslei, o femeie destul de impunătoare a cărei demnitate a fost afectată de zâmbetul multumit de sine de pe faţă.

Când Scillara a trecut în spatele femeii, ea a prins împletitura ei şi a tras brusc în jos.

[1] AuJ[1] Femeia se răsuci, cu expresia sălbatică.

— îmi pare rău, spuse Scillara. — Trebuie să fi prins brăţara mea.

'Şi în timp ce Scillara continua pe stradă, a auzit de la ofiţerul de echipă: „Nu poartă nicio brăţară”.

' Femeia Breslei şuieră şi spuse: „O vreau pe ea...”

Şi apoi Scillara a dat colţul. Ea nu se aştepta ca ofiţerul să trimită pe cineva în urmărire. Bărbatul îşi facea treaba şi nu avea niciun interes să complice lucrurile.

— Şi iată-mă, mormăi ea pe sub răsuflarea ei, pe cale să prind lin bărbat foarte bun în pânza mea răvăşită. Sperând — rugându-mă — că el va fi cel care să-mi dezlege viaţa. Ea pufni.‘Doar norocul meu.[1]

De la superstiţii de rang până la tratate academice, nenumărate generaţii au căutat să înţeleagă cei dintre ei ale căror minţi au rămas nedezvoltate, copilăreşti sau, într- adevăr, aparent prinse într-o altă lume. Posesiune de Dumnezeu şi demoni, suflete furate, nenumărate dezechilibre chimice şi umoruri neplăcute, răni suferite la naştere sau chiar înainte; lovituri în cap în copilărie; febra si âsa mai departe. Ceea ce nu s-ar putea realiza niciodată, desigur (cu excepţia ritualurilor elaborate şi periculoase de mers spiritual); a fost să se aventureze în mintea unui astfel de suferit.

Ar fi uşor să ne asumăm o lume interioară de sentimente ' simple,

necunoscute înspăimântătoare şi miasma nesfârşita a confuziei. Sau vreun demon necorporâl s-a ghemuit asupra fiecărui gând, zdrobind viaţa din el, sufocând orice trecere posibilă către conştientizare. Asemenea presupuneri, desigur, nu sunt decât presupuneri, bazate doar pe observaţia exterioară: luarea în considerare atentă a ochilor aparent gol şi a zâmbetelor stupide, comportament repetitiv şi temeri'nefondate.

Ţineţi strâns, deci, această mână, în această călătorie de moment în mintea lui Chaur.

Lumea la care a fost martor era un loc de obiecte, unele în mişcare, altele care nu se mişcau niciodată, iar altele care erau nemişcate, dar puteau fi mişcate dacă cineva voia. Aceste trei' tipuri nu erau neapărat fixe şi ştia bine că lucrurile care păreau destinate imobilităţii' se puteau trezi brusc, vii, în mişcare explozivă. în interiorul său, Chaur poseda aprehensiuni faţă de toate trei, în forme mereu schimbătoare. Era dragoste, un obiect adânc înrădăcinat, din care venea căldură, bucurie şi un sentiment de bunăstare perfectă. Ar putea, ocazional, să întindă mâna pentru a primi pe altcineva – pe cineva sau ceva din exterior – daŢ în cele din urmă, asta nu a fost necesar. Dragostea era m el, lumea ei, şi putea merge acolo oricând dorea. Acest lucru s-a exprimat într-un zâmbet destul de visător, o expresie dezactivată de tot ce este din exterior.

Oricât de puternică era, dragostea era vulnerabilă. Ar putea fi rănit, împuns în durere în recul. Când s-a întâmplat acest lucru, un alt obiect a fost trezit. Ar putea fi numită *ură* , dar suprafaţa sa era pătată de frică şi furie. Acest obiect era fixat la fel de adânc în sufletul lui ca şi dragostea si cei doi aveau nevoie unul de celălalt chiar dacă relaţia lor era încordată, încordată. împinsă în viaţă de durerea iubirii, ura a deschis ochii care nu puteau decât să privească în afară – niciodată către sine, niciodată chiar către identitatea cunoscută sub numele de Chaur. Ura a aprins într-o singură direcţie – spre lumea exterioară cu obiectele ei, unele în mişcare, altele nu, altele care ar putea face oricare, trecând de la una la alta şi înapoi din nou.

Ura^ar putea, dacă trebuie, să folosească corpul lui Chaur. în lovitură, într-o reordonare frenetică a lumii. Pentru a-l aduce înapoi în forma potrivită, pentru a forţa încetarea a ceea ce i-a cauzat dragostea durerea.

Toate acestea depindeau de observaţie, dar o astfel de observaţie nu se baza prea mult pe ceea ce a văzut, a auzit, a mirosit, a atins sau a gustat. Viziunea secretă a urii era mult mai clară – vedea culori care nu existau pentru alţii, iar acele culori erau, la nivel instinctiv, enciclopedice. Văzându-i, ura ştia *totul*. Ştia, într-adevăr, cu mult dincolo de ceea ce ar putea realiza'o minte normală.

A fost aceasta puţin mai mult decât o sensibilitate deosebită la comunicarea nonverbală? Nu-l întreba pe Chaur. El este, până la urmă, în propria lui lume.

Obiectul lui numit ura avea ceva legat de sânge. Nuanţa sa, felul în care curgea, felul în care mirosea şi gustă' iar acesta era un adevar bizar: ura lui *iubea* sângele. A o vedea, a te cufunda în ea, însemna să simţi bucurie, căldură şi mulţumire.

Gărzile care flancau Chaur, mergând în largul lor şi cu gânduri modeste ale lor, nu aveau nicio bănuială de tot ce se învârtea în mintea aparent simplă a prizonierului lor. Cine mergea, cu membrele slăbite şi leganându-se acum, când tensiunea naturală care legase gâtul şi umerii uriaşului om s-a slăbit – în mod clar, oafa uitase toate necazurile în care se afla, uitase că toţi mergeau spre o închisoare, că în curând Chaur avea să se poata găsi mtr-o cuşcă de bare de fier negru neclintit. Toţi acei pereţi groşi care înconjoară creierul nebunului erau în mod clar fa loc/

Nu merită o a doua privire.

Şi aşa nu era nimeni care să vadă ochii plini de ură uitâridu-se prin fiecare crăpătură, fiecare gaură de crimă, fiecare fantă de săgeată - o mie, zece mii de ochi strălucitori, văzând totul, zvâcnirea frenetică în timp ce obiectele imobile erau observate, măsurate şi apoi aruncate.; întrucât altele au fost

considerate potenţial utile ca lucruri care, deşi nemişcate, puteau fi făcute să se mişte. Văzând totul, da, absorbind şi procesând la viteze care l-ar uimi pe unul de inteligenţă normală – pentru că acesta era ceva diferit, ceva străm, ceva aproape perfect în felul său, după propriile reguli, prin toate forţele pe care le putea aduna, adăposti, şi apoi, când timpul a fost potrivit, dezlăntuiţi-vă într-o'lume cât se poate de nebănuitoare.

Cele simple nu sunt simple. Cele rupte nu sunt rupte. Sunt rearanjate. Oricine? Astfel de judecăţi sunt lipsite de relevanţă. La urma urmei, imaginaţi-vă o lume m care, practic/ fiecare minte este mai simplă decât îşi imaginează ea însăşi că este sau este atât de complet distrusă încât ea însăşi nu şste conştientă de propria sa disfuncţie masivă şi uluitoare. Într-o astfel de lume, viaţa continuă/ iar nebunia înfloreşte. Prostia se repetă. Comportamentele distrug şi distrug din nou, şi din nou, totuşi rămân impermeabile la iluminare. Crimele împotriva umanităţii abundă şi nici un victimizator nu poate înţelege că într-o zi devine victimă; nici un suflet crud nu înţelege că cruzimea livrată aduce cruzime răsplătită de zece ori. Este suficient să mănânci azi şi să laşi copiii de mâine să moară de foame. Bogăţia promite Vreodată protecţie împotriva

stricturilor unei lumi neplăcute şi avariene şi/totuşi, nu reuşeşte să-şi ţină acea promisiune de fiecare dată, fie că este boala ucigaşului, trădarea sau mulţimile devastatoare ale revoluţiei. Bogăţia nu poate înţelege că însăşi avariţia de care se teme este propria sa creaţie, deşeul' toxic ăl propriei sale glorioase exaltări. Imagin'aţi-vă o astfel de lume, atunci – o, nu vă deranjaţi. Mai bine să-ţi fie milă de bietul Chaur, prost.

Care, fără avertisment, a explodat în mişcare. Gândurile placide din craniile gardienilor s-au spulberat în uitare în timp ce pumnii s-£u zdrobit, trimiţând fiecare bărbat să zboare în lateral. În timp ce simţurile plictisite ale ceva nepotrivit trăgeau prima explozie de alarmă chimică prin cel mai apropiat dmtre paznicii rămaşi, Chaur ajunse la el, îl ridică de brâu şi de gât şi îl aruncă pe un zid de piatră fericit imobil din' dreapta. Ofiţerul şi ultimul paznic şi-au început amândoi învârtireâ pentru a se confruntă cu ameninţarea încă necunoscuta, iar Chaur, zâmbind, era acolo să'-i întâmpine. Avea în mâna stângă – strâns de o ureche – o amfora grea, pe care o strânsese dintr-o taraba din stânga sa si a adus acest obiect pentru a se izbi de ofiţer. Cioburile de lut, o ploaie de granule de granule şi în mijlocul lor un corp mototolit. Ultimul gardian, trăgându-i cu o mână de sabie, cu gura deschisă pentru a începe un strigăt de alarmă, l-a văzut în ultimul său moment de conştient pe Chaur şi

zâmbetul său larg, în timp ce nebunul, cu un leagăn circular, şi-a înfipt pumnul în partea laterală a bărbatului, cap, prăbuşind cârma pe acea parte şi trimiţând capul în zbor. Într-un zgomot de sânge din ureche şi templu, gardianul a căzut la pământ, viu, dar temporar nedorind să recunoască faptul.

Iar Chaur stătea acum în faţa lui Barathol, cu ochi atât de mulţumiţi şi entuziasmaţi, încât fierarul nu putea decât să se uite înapoi, mut, îngrozit.

Gorlas Vidikas coborî din trăsură şi se opri pentru a-şi ajusta jambierele, observând cu o uşoară nemulţumire că i-au lăsat cutele discordante din trăsură transpirată, apoi ridică privirea în timp ce maistrul bolnav se zburda.

— Nobile domnule, icni el, despre plăţile dobânzilor – am fost bolnav, după cum ştiţi…

— Mori, prostule, se răsti Gorlas. — Nu sunt aici să discut problemele tale. Amândoi ştim ce se va întâmpla în cazul în care nu împrumuţi şi amândoi ştim – ar trebui să am încredere – că nu esti mult după această lume, ceea ce face ca întreaga problemă să fie irelevantă. Singura întrebare este dacă vei muri în patul tău sau vei ajunge să fii aruncat pe spate. După o clipă, s-a apropiat si l-a plesnit pe bărbat pe spate, declanşând un nor de praf. — întotdeauna ai coliba ta aici în tabără, nu? Vino acum, este timpul să discutăm despre alte chestiuni.

Maistrul clipi la el, cu toată acea milă jalnică desăvârşită de fiecare învins din întreaga lume. Mai bine, bineînţeles, decât strălucirea întunecată a răutăţii – proştii s-au grăbit să urăsc, odată ce şi-au dat seama cum au fost păcăliţi – nu, cel mai bine păst'rează-l pe acesta, făcându – *mi toate* feţele alea de ajutor.

Gorlas a zâmbit. — Poţi sta în noua ta casă minunată, prietene. Voi reţine plăţile dobânzilor, astfel încât să puteţi părăsi această lume în pace şi confort. Şi o, nu a fost această favoare atât de extraordinară? Această concesie, acest sacrificiu grav, de ce, n-ar fi neglijent dacă acest idiot ar cădea în genunchi în semn de recunoştinţă abjectă, dar nu contează asta. O a doua lovitură pe spate, aceasta declanşând o criză de tuse din partea bătrânului.

Gorlas se duse la marginea gropii vaste şi cercetă stupul plin de activitate de dedesubt. 'Totul e bine?'

Maistrul, după ce a scos o palmă plină de flegmă galbenă, s-a înălţat să stea cocoşat lângă el, ştergându-şi o mână de un picior înţepenit al pantalonului.' — Destul' de bine, domnule, da, destul de bine într-adevăr.

Vedeţi cum i s-a îmbunătăţit starea de spirit? Fără îndoială mâncat de îngrijorare toată dimineaţa, bietul ticălos inutil. Ei bine, lumea avea nevoie de astfel de creaturi, nu-i aşa? Să fac toată munca murdară şi grea şi apoi să mulţumesc oamenilor ca Gorlas pentru

privilegiu. *Eşti atât de binevenit, prostule, si vezi asta? Este zâmbetul meu de îngăduinţă. Se relaxează şi se relaxează bine – este singurul lucru pe care îl ofer şi care este cu adevărat gratuit.*

— Câte pierderi în această săptămână?

'Trei. Mediu, domnule, este normal. O aluniţă într-o prăbuşire, ceilalţi au murit de boala feţei cenuşii. Acum avem noul filon în producţie. Vrei să crezi,' e fier roşu!

Sprâncenele lui Gorlas se ridică: — Fier roşu?

Un încuviinţare rapidă, nerăbdătoare. — Preţul de două ori la jumătate de greutate, chestia aia. Se pare că există o cerere în creştere...

— Da, săbiile lungi Malazan după pofta tuturor. Ei bine, asta va fi mai uşor sa comanzi unul, pentru că până acum doar un fierar avea priceperea să producă blestematele de arme. A scuturat din cap. — Lucruri urâte, dacă mă întrebi pe mine. Curios este că nu avem fier roşu aici – nu până acum, adică – deci cum a făcut prostul copii atât de perfecte?

— Ei bine, nobile domnule, există o veche legendă despre cum se poate transforma fierul obişnuit în material roşu şi, în plus, se poate face şi ieftin. Poate că nu este doar o legendă.

Gorlas mormăi. Interesant. Imaginaţi-vă că aflaţi acel secret, că puteţi lua fier obişnuit, aruncaţi ceva practic fără

valoare şi iese fier roşu, care valorează de patru ori preţul. — Tocmai mi-ai dat o idee, murmură el. — Deşi mă îndoiesc că fierarul va renunţa la secret, nu, ar trebiii să plătesc. Mult.[1]

— Poate un parteneriat, se aventură maistrul.

Gorlas se încruntă. Nu cerea sfaturi. Totuşi, da, un parteneriat ar putea funcţiona. Ceva ce auzise despre fierarul acela. . unele probleme de breaslă. Ei bine, se poate că Gorlas ar putea netezi toate astea, pentru o consideraţie. — Nu contează, spuse el, puţin prea tare, a fost doar 'o noţiune – am renunţat-o deja ca fiind prea complicată, prea dezordonată. Să uităm că am discutat vreodată despre asta.

'Da domnule.[1]

Dar maistrul arăta ciudat de gânditor? Ar putea fi necesar, reflectă Gorlas, pentru a grăbi moartea acestui prost.

De sus, pe drumul din spatele lor, se apropia căruţa unui negustor.

Prost, într-adevăr. Alegese să-si poarte cizmele de călărie, dar lucrurile erau străvechi, uzate şi părea că picioarele i se aplatizaseră de când le folosise ultima oară, iar acum avea vezicule enorme, al naibii de dureroase. Şi aşa, cu toate planurile sale de sosire stentoriană, impresionantă în tabără, plină de intenţii dure şi cu un vârf de fanfaş, pentru a fi apoi ameliorată de o

mâna de consilii de argint, un maistru uşurat trimiţând un alergător să-l recupereze pe copilul neclintit. , 'Murillio s-a trezit pe spatele unui cărucior şocat, acoperit de praf şi transpirat în mijlocul unui nor de muşte.

Etbine, ar trebui sa facă tot ce e mai bun din asta, nu-i aşa? În timp ce boul s-a oprit în vârful liniei crestei, bătrânul mergând încet ca un melc spre locul în care stătea maistrul omonim lângă un nobil elegant – acum amândoi privind în drumul lor – Murillio s-a liniştit, tresărind la durerea care îi năpădea, picioarele, gândindu-se cu teamă la mersul lung înapoi în oraş, cu mâna ţinând-o pe cea mică a lui Harllo, cu întunericul urcândii-se din şanţuri pe ambele părţi – o plimbare lungă, lungă într-adevă'r, şi cum s- ar descurca, adevărul să fie. spus, dincolo de el.

Soldaţii ştiau despre vezicule, nu-i aşa? Şi bărbaţi şi femei care au muncit din greu pentru a-şi câştiga existenţa. Pentru alţii, suferinţa li se părea banală, o iritare minoră – şi, când âu fost ani între acest moment şi ultima oară când cineva a suferit de ele, era uşor să uite/să respingi în mod întâmplător cât de debilitante erau cu adevărat.

Piele brută s-a frecat de fiecare ca o sticlă şlefuită în timp ce îşi aşeza greutatea înapoi. Totuşi, n-ar' fi util să zăcaie, aşa că, adunându-şi toata voinţa, Murillio a mers, pas cu grijă, până acolo unde maistrul şi nobilul stăteau discutând

lucrurile cu căruciorul. Pe măsură ce se apropia, privirea i se îngustă pe cel înalt născut, un indiciu de recunoaştere. . dăr unde? Când?

Căruciorul îi fusese spus de către maistru de unde să ia proviziile şi a plecat, făcând un semn trecător din cap către Murillio.

Maistrul miji curios şi, în timp ce Murillio se ridică în faţa lor, scuipa într-o parte şi spuse: „Arăţi pierdut, domnule. Daca ai moneda, poţi să cumperi un loc la masa muncitorilor — este o plată simplă, dar suficient de umplută, deşi nu servim decât bere slabă. A lătrat în râs. — Nu suntem un han pe marginea drumului, nu?

Murillio se gândise mult cum va aborda asta. Dar nu se aşteptase la un blestemat de nobil în această scenă specială şi ceva i-a şoptit că ceea ce ar fi trebuit să fie o simplă negociere, încheiată prin plata de două ori mai mare decât pentru un băiat de cinci ani, s-ar putea transforma acum periculos de complicat. Sunteţi maistrul lagărului, domnule? întrebă el, după o jumătate de plecăciune cu respect faţă de nobil. La răspunsul din cap, Murillio a continuat: „Foarte bine. Sunt aici în căutarea unui băiat tânăr, pe nume Harllo, care a fost vândut în tabără cu câteva săptămâni în urmă. Ridică repede o mână înmănuşata. — Nu, nu vreau să contest caracterul adecvat al acestui aranjament. Mai degrabă, aş dori să cumpăr libertatea

băiatului şi, aşadar, sa-l dau înapoi părinţilor săi, ăă, teribil de suferinzi.

— Acum? Maistrul privi spre nobil.

Da, Murillio s-a gândit ca s-ar putea să-l cunoască pe acest tânăr.

— Tu eşti cel pe nume Murillio, spuse nobilul, cu o strălucire criidată în privire.

— Ai mai bine de mine...

'Se înţelege de la sine. Sunt investitorul principal al acestei operaţiuni. Si eu sunt consilier. Gorlas Vidikas din Casa Vidikas.[1]'

Murillio se înclină a doua oară, la fel de mult ca să-şi ascundă nemulţumirea, cât şi cu respectul cuvenit. — Domnule consilier Vidikas, esté o plăcere să vă cunosc.

'Este? Mă îndoiesc foarte mult de asta. Mi-a luat câteva clipe să te plasez. Vezi tu, ai fost subliniat cu câţiva ani în urmă, la o sărbătoare imobiliară.

'Oh? Ei bine, a fost o vreme când am fost...

— Erai pe o listă, a intervenit Gorlas.

'O ce?'

— Un hobby al unui prieten de-al meu, deşi mă îndoiesc că l-ar fi văzut ca pe un hobby. De fapt, dacă'aş fi fost atât de neglijent încât să folosesc cuvântul ăsta, atunci când era vorba de lista lui, j>robabil că m-ar chema.

— îmi pare rau, spuse Murillio, dar mă tem că nu ştiu despre ce vorbeşti. Un fel de listă, ai spus?

— Probabili' conspiratori, spuse Gorlas cu un zâmbet slab, în uciderea lui Turban Orr, ca să nu mai vorbim de Ravyd Lim – sau a fost vreun alt Lim? Nu-mi amintesc acum, dar atunci, asta nu mai contează. Nu, Turban Orr şi, desigur, sinuciderea suspectă a Lady Simtal – toate în aceeaşi noapte, în moşia ei. Am fost acolo, ştiai asta? L-am văzut pe Turban Orr asasinat cu ochii mei. Si acum zâmbea cu adevărat, ca şi cum si-ar fi amintit ceva ce dădea valuri de nostalgie. Dar ochii lui erau duri, fixaţi ca nişte vârfuri de sabie. — Prietenul meu, desigur, este Hanut Orr, iar lista este a lui.

— îmi amintesc că am participat la sărbătoarea Simtal, spuse Murillio, iar în mintea lui retrăia acele momente după ce părăsea dormitorul Doamnei – lăsând-o cu mijloacele prin care să-şi poată lua viaţa – şi gândurile lui, atunci: a tot ceea ce se predase şi cé ar putea însemna pentru viitorul său. E potrivit, deci,' ca acum să se întoarcă să se ghemuiască la picioarele lui, ca un câine turbat cu colţii dezgolit. — Vai, am ratat duelul...

'— Nu a fost un duel, Murillio. Turban Orr a fost provocat. El a fost înfiinţat. A fost asasinat, la vedere. Crimă, nu un duel, înţelegi măcar diferenţa?

Maistrul se uita' înainte şi înapoi între ei cu toată nedumerirea mută a unui bou.

— Da, domnule, dar, după cum am spus, nu am fost acolo să asist la eveniment...

— Atunci mă spui mincinos?

'Scuzaţi-mă?[1] zeii de mai jos, trecuţi zece ani şi el s-ar fi descurcat cu o graţie desăvârşită şi cu o eqiianimitate batjocoritoare, iar tot ce era ciufulit ar fi netezit, anumite datorii acceptate, promisiunile de a onora acele datorii fără a avea nevoie nici măcar de o enunţare explicită. Au trecut zece ani şi...

— Mă spui mincinos.

— Nu, nu-mi amintesc să fi făcut asta, domnule consilier. Dacă spui că Turban Orr a fost asasinat, aşa să fie. Cât despre conspirarea mea oarecum pentru a'face acest lucru, ei bine, aceasta este în sine o acuzaţie foarte periculoasă. Oh, ştia unde duce asta. Stia de ceva vreme, de fapt. Totul eră acolo în ochii lui Gorlas Vidikas – iar Murillio îşi amintea acum unde văzuse ultima dată acest om şi auzise 'de el. Lui Gorlas îi plăcea să se dueleze. Îi plăcea să-şi omoare adversarii. Da, el a participat la unul dintre duelurile acestui nenorocit şi văzuse...

— Se pare, spuse Gorlas, că avem o provocare de onorat aici. A râs scurt. — Când ţi-ai retras acuzaţia, ei bine, recunosc că am crezut că eşti pe cale să-ţi bagi coada între picioare şi să pleci pe druni. Şi poate te-'aş filăsat să mergi la asta '- este obsesia lui Hânut, până la urmă. Nu este al meu.[1]

Murillio nu spuse nimic, înţelegând cum se prinsese el însuşi, maistrul fiind martor la faptul că cererea de duel venise de la el, nu de la Gorlas Vidikas. A mai

înţeles că nu existase nicio şansă, deloc, ca Gorlas să-l fi lăsat să plece.

— Bineînţeles, continuă consilierul, nu am nicio intenţie să-mi retrag acuzaţia – aşa că fie acceptă-o, fie sună-niă, Murillio. îmi amintesc vagi că ai fost considerat un duelist decent. El a scanat pista de fiecare parte. — Locul ăsta pare bine potrivit. Acum, un public destul de mizerabil, desigur, dar...

— Şcuză-mă, întrerupse maistrul, dar e pe cale să sune clopoţelul de schimb al zilei. Echipajele pot avea o privelişte perfectă, cu voi doi pe linia crestei – dacă doriţi.

^ Gorlas îi făcu cu ochiul lui Murillio, în timp ce el spuse: — în orice caz, atunci vom aştepta.

Maistrul a coborât pe potecă în groapă, pentru a se asigura că căpitanilor echipajului li s-a spus ce se întâmplă. S-ar bucura ele răsfăţ după o zi lungă de muncă în tuneluri.

De îndată ce maistrul nu a putut să audă, Gorlas îi zâmbi lui Murillio. — Acum, despre ce ar trebui să mai vorbim, acum că nu avem nici un martor?

— Mulţumesc pentru invitaţie, spuse Murillio, strângând curelele mănuşii. — Turban Orr nu merita o moarte onorabilă. Hanut este prietenul tău? Spune-mi, îţi place să dormi cu vipere sau eşti doar prost?

„Dacă a fost o încercare de a mă aduce la fierbere, a fost jalnic. Chiar crezi că nu cunosc toate trucurile care duc la

un duel? Zei de jos, bătrâne. Cu toate acestea, sunt mulţumit de recunoaşterea dvs. — Hanut va fi încântat să audă că suspiciunile lui erau exacte. Mai important, se va

g

ăsi îndatorat cu mine. Şi apoi şi-a înclinat capul. — 'esigur, datoria va fi cu 'atât mai' mare dacă te las să trăieşti. Un duel până la răni – lăsându-ti soarta în mâinile lui Hanut. Da, ar fi perfect. Ei bine, Murillio, va fi rânitor?

— Dacă vrei, spuse Murillio.

— îti ciupisesc cizmele?

■Nu'.[1]

— Pari în disconfort, Murillio, sau sunt doar nervi?

Clopotele răsunară în groapa de dedesubt. Strigăte
îndepărtate şi din gurile tunelului strigau siluete murdare care păreau abia umane la această distanţă. Alergătorii au alergat pe linii. Vestea ieşea.

— Oricum, ce înseamnă băiatul ăsta Harllo pentru tine?

Murillio aruncă o privire înapoi către Gorlas. — Te-ai
căsătorit cu fiica lui Estraysian D'Arle, nu-i asa? S-a făcut foarte. . popular, în ultimul timp, nu-i aşa? Vai, încep să înţeleg de ce... nu esti prea bărbat, nu-i asa, Gorlas?

Cu toată bravada anterioară a consilierului, a pălit în lumina târzii după-amiezii.

— Este îngrozitor, nu-i aşa, continuă Murillio, cum fiecare detaliu

sordid, oricât de privat şi personal, părăseşte atât de uşor lumea baricadata a celor născuţi şi a raselor ca nişte seminţe bătute de vânt printre noi toţi oamenii de rând, noi născuţi de jos. De ce, ce s-a întâmplat cu decenţa?

Răpirea şi-a răpit afară din teacă şi vârful s-a ridicat spre Murillio.' — Scoate-ţi arma, bătrâne'.

Krute de Talient păşi înăuntru. îl văzu pe Rallick Nom stând lângă fereastră, dar era închisă cu obloane. Bărbatul ar putea la fel de bine să stea cu faţa unui perete. Oh, era într-adevăr unul ciudat, mai străin acum decât fusese vreodată. Toată acea timiditate, tot acel sentiment de ceva care este foarte mult. . greşit. În capul lui? Poate. Şi acesta a fost un gând îngrijorător – că Rallick Nom ar putea să nu mai aibă dreptate,

— S-a confirmat, spuse Krute, punând jos sacul de pânză plin cu produse pentru cină. „Un contract dizolvat, unul nou acceptat. Pute a disperare, nu-i aşa? Doamne, Seba chiar m-a sunat înapoi şi asta e o invitaţie pe care niciun om sănătos nu ar refuzâ-o. Făcu o pauză, privindu-şi prietenul, apoi spuse: „Deci poate că nu mă mai vezi prea mult de acum încolo. Din câte am adunat, acesta nou este destul de simplu, dar este genul care va zgudui sângele preţios.

— E acum? întrebă Rallick, fără expresie.

— Ascultă, spuse Krute, ştiind că îşi trăda nervii, n-aş putea spune nu, nu-i aşa? E destul de bine să trăieşti din moneda ta, dar asta e greu pentru mândria unui bărbat. Am şansa să mă întorc din nou m mijlocul lucrurilor. Am ocazia să merg din nou cu Breasla. Rallick, trebuie să o iau, înţelegi?

— Este atât de important pentru tine, Krute?

Krute dădu din cap.

— Atunci, spuse Rallick, ar fi bine să-ţi părăsesc compania.

x,Imi pare rău pentru asta – este fiinţa mea. . care este cuvântul acela din nou?

— Compromis.

'Exact. Acum, dacă ai fi făcut mişcarea pe Seba, ei bine, nu am fi în această situaţie, nu-i aşa? Aşteptarea a fost atât de grea.

„Nu existăjDlanuri pentru a-l înlocui pe Seba Krafar”, a spus Rallick. „îmi pare rău dacă te-am indus în eroare fără sa intenţionat în această privinţă. Asta nu înseamnă că suntem 'neinteresaţi de breasla. El a ezitat. — Krute, ascultă cu atenţie. Pot să-ţi las nişte monede — suficientă

B

entru o perioadă, în valoare de o jumătate de an, de fapt. 'oar respinge invitaţia lui Seba — nu ştii în ce te bagi...

'Si tu faci? Nu, Rallick, ideea este'că, dacă nu ştiu, este pentru că am fost împins din toate lucrurile.

— Ar trebui să fii recunoscător pentru asta.

— N-am nevoie de nici un rahat favorizant din partea ta, Rallick Nom. Sunteţi cu totii secrete acum, nimic altceva decât secrete. Dar tu vei locui aici, cu mine, şi vei mânca ceea ce gătesc eu, şi ce zici de mine? O, corect, din nou pe dinafara, de data ăsta cu tine. Ei bine, nu pot trăi aşa, aşa că ar fi bine să pleci. Nu te gândi rău pe mine, nu-i voi spune lui Seba despre tine.

— Nu pot să-ti cumpăr pensia, Krute?

'Nu.[1]

Rallick dădu din cap şi apoi se îndreptă spre uşă. — Păzeşte-te bine, Krute.

— Şi tu, Rallick.

Ieşind din uşa îngustă din spate a clădirii, Rallick Nom ieşi pe aleea plină de gunoaie. Ultima sa aventură în lume îl văzuse aproape ucis ae Crokus Younghand, iar din timpul petrecut recuperându-se la Phoenix Inn, era clar că nimeni care stia de prezenţa lui nu spusese nimic – nici Kruppe, nici Coli. , nici Murillio, nici Meese sau Irilta; Breasla nu adulmecase întoarcerea lui ignominioasă. Nici măcar acel văr de-al său, Torvald, nu spusese nimic – deşi motivul pentru care acel bărbat îl evitase atât de energic era atât derutant, cât şi oarecum dureros.

Oricum, îritr-un fel, Rallick a rămas invizibil.

Se opri pe alee. încă luminoasă, o

panglică de luminozitate chiar deasupra. Se simţea ciudat să fiu afară în timpul zilei si ştia că nu avea să treacă mult până când cineva îl va vedea, recunoscându-i faţa – ochii se măriu de uimire – şi vorbeşte să se întoarcă la Seba Krafar. Şi apoi?

Ei bine, Stăpânul ar trimite probabil unul dintre locotenenţii săi sa-l sune pe Rallick – ce voia? La ce se aştepta de la breaslă? Ar putea exista şi o invitaţie, de genul care era mortal în orice caz. Acceptă-l şi intra într-o ambuscadă. Respinge-l şi vânătoarea va mcepe. Puţini erau cei care puteau să-l învingă pe Rallick unul la unul, dar aceasta nu ar fi tactica preferată în niciun caz. Nu, ar fi o ceartă în spate.

Erau şi alte locuri în care se putea ascunde – probabil că ar putea merge imediat înapoi în Casa cea mai fermă. Dar apoi, Krute nu a fost singurul care a devenit nerăbdător. În plus, lui Rallick nu i-a plăcut niciodată subterfugiul. La urma urmei, nu o folosise când fusese activ în Breasla – cu excepţia când lucra, desigur.

Nu, venise timpul să trezeşti lucrurile. Şi dacă încrederea lui Seba Krafar fusese zdruncinată de o mână de malazani răvăşitori, ei bine, era pe cale să fie năucit.

Ideea îi aduse un zâmbet slab pe buzele lui Rallick. *Da, m-am întors.*

Apornit spre hanul Phoenix.

M-am întors, aşa că hai să începem asta, nu?

Ecou alarme la graniţa înceţoşată dintre districtele Daru şi Lakefront, la o jumătate' de duzină de străzi în spatele lor, acum când Barathol – ţinând mâna lui Chaur ca şi a unui copil – l-a târât pe omul uriaş printre mulţimile de după-amiaza. Trecuseră pe lângă câteva patrule, dar vestea încă nu-i depăşise pe cei doi rugari, deşi era probabil ca acest zbor, în cele din urmă, să se dovedească nimic altceva decât pe furiş – paznicii şi trecătorii nu au putut să nu-şi amintească de cei doi străini uriaşi, unul de onix... jupuit, celălalt de nuanţa de piele brută pătată, trecând în grabă.

Barathol nu a avut de ales decât să renunţe la eforturile de ascuns şi subterfugiu. Chaur urlă de toată indignarea indignată â unui copil pedepsit pe drept, uimit să descopere că nu toate lucrurile sunt drăguţe şi să fie răsfăţat de îngrijitorii adoratori – că, să zicem,' împingerea unui frate de pe o stâncă nu era un comportament tocmai acceptabil.

încercase să-l calmeze pe Chaur, dar, oricât de simplu era Chaur, a simţit rapid dezaprobarea, iar Barathol nu s-a gândit şi îşi exprimase neglijent acea dezaprobare – ei bine, mai degrabă, fusese şocat de neglijentă – şi acum copilul uriaş avea să plângă, până la o eventuală epuizare, iar acea epuizare era încă departe.

La două străzi (distanţă de port, trei paznici la treizeci de paşi în spatele lor au ridicat brusc strigăte, iar acum goana'era

de fapt.

Spre surprinderea lui Barathol, Chaur a tăcut, iar fierarul l-a tras timid; alături de el, au mers în arabă. — Chaur, ascultă-mă. înţparce-te la navă — înţelegi? înapoi la navă, la doamnă, da? înapoi la Spiţe — te vă ascunde. Spre navă, Chaur, înţelegi?

O faţă plină de lacrimi, obrajii pete, ochii roşii, Chaur dădu din' cap.

Barathol l-a împins înainte. ‘Merge. Pe cont propriu — te voi ajunge din urmă. Merge![1]

Şi Chaur s-a dus, greoi, doborând oamenii din picioare până când o potecă miraculoasă s-a deschis timid în fata lui.

Barathol se întoarse pentru a le da probleme celor trei gardieni. Suficient pentru a-l căuta pe Chaur, cel puţin timp ae care avea nevoie.

S-a descurcat destul de bine, cu pumnii şi picioarele, cu genunchii şi coatele, şi da£ă nu ar fi venit întăriri, ar fi putut chiar câştiga clar. încă şase paznici, totuşi, s-au dovedit cu cinci prea mulţi, iar el a fost luptat la pământ şi bătut pe jumătate fără sens.

Gândul ocazional s-a filtrat slab prin miasma durerii şi a confuziei, în timp ce a fost dus brusc la cea mai apropiată închisoare. Cunoscuse o celulă înainte. Nu a fost atat de rău, atâta timp cât temnicerii nu erau supuşi torturii. Da, ar putea face un tur al celulelor închisorii, de la ţară la ţară, de la continent la continent. Tot ce trebuia să facă era să

înfiinţeze o fierărie fără aprobarea breslei locale.

Destul de simplu.

Apoi aceste noţiuni fragmentate au dispărut, iar beatitudinea inconştienţei a rost neîntreruptă, pentru o vreme.

„Este marea prostie a genului nostru, dragă Cutter, să vedem toate erorile căilor noastre, dar să găsim în noi înşine incapacitatea de a face ceva în privinţa lor. Stăm, muţi timizi; întemeiaţi de disperare, şi pentru toată ingeniozitatea noastră' percepţia noastră, pentru toată capacitatea noastră extraordinară sau timidă; obişnuită de a vedea adevărul lucrurilor, ne agăţăm ca melcii într-un potop, supţi strâns de pietricelâ noastră preţioasă, temandu-ne' de momentul în care este dislocat sub noi. Până la acea calamitate teribilă, nu facem altceva decât să ne agăţăm.

„Îţi poţi imagina măcar o lume în care toate crimele sunt pedepsite, în care justiţia este cu adevărat oarbă şi nu întinde mâini fericite să cedeze greutăţii monedei şi influentei? Unde cineva îşi asumă responsabilitatea pentru greşelile sale, actele de neglijenţă, consecinţele mortale ale indiferenţei sau lenei? Nu, m schimb alunecăm şi ne raţăm, dansăm şi eschivăm, dansăm pe dodge slip dansul raţelor, picioarele neclare! Şinele nostru s-a transformat în umbre care zboară în discordie haotică. Suntem într-adevăr maeştri ai evaziunii – fără îndoială, iniţial,

o trăsătură de supravieţuire, cel puţin în sens fizic,' dar ca astfel de instincte' să fie aplicate sufletului este poate cea mai flagrantă crimă a noastră împotriva moralităţii. Ce vom face ca să putem continua sa trăim cu noi înşine. Prin aceasta, am putea afirma că o trăsătură de supravieţuire îşi poate dovedi în cele din urmă propria antiteză,' iar î'n anularea acesteia, de ce, rămânem cu expresia goală, plictisitoare şi vacuă pe care Kruppe o vede acum în faţa lui.

— îmi pare rău, ce?

„Dragă Cutter, aceasta este o zi gravă, spun eu. O zi a celor greşiţi şi a celor înţeleşi greşit, o zi a nenorociri şi a mizeriei. 'O' zi în care să întristam pe neaşteptate, această întindere căscată de prea târziu, care urmează deciziilor căzute, iar stelele vor cădea vertiginos şi, dacă am avea cu adevărat curaj, ne-am uşura cu mare temeritate în acea încălţăminte înaltă şi clătinitoare a zeilor şi văzând ceea ce văd ei, ştiind ceea ce au ajuns să cunoască, am înţelege în cele din urmă nebunia luptei, absurditatea speranţei şi neam împiedica, plângându-ne drumul către ' viitorul întunecat. Am plânge, j>rietene, am plâns.

— Poate că am învăţat totul despre ucidere, spuse Cutter murmurând, cu ocliii lui străluciţi părând aţintiţi pe vasul din mână. — Şi poate asasinii nu scutesc nici un gând despre cine merită 'ce, sau chiar motivaţii. Monedă în mână sau iubire în inimă – recompensa are atât

de multe. . arome. Dar asta îşi doreşte cu adevărat? Sau era un fel de neglijent. . a izbucnit, că un balon care nu trebuie să fie deschis — se sparge, totul se revarsă — pătându-ţi mâinile, pătând. . Tot.[1]

— Cutter, spuse Kruppe pe un ton scăzut, blând, dar hotărât. [1] *Cutter* . Trebuie sa-l asculţi pe Kruppe, acum. Trebuie să asculţi – a terminat cu divagările, cu propria lui criză de neputinţă teribilă şi îngrozitoare. Asculta! Cutter, sunt poteci pe care nu trebuie parcurse. Drumuri în care întoarcerea este imposibilă – indiferent cât de adânc ţi-ai dori asta, indiferent cât de tare ar fi strigătul în sufletul tău. Dragă j>rietenă, trebuie să...

Scuturandu-se, Cutter se ridică brusc. — Am nevoie de o plimbare, spuse el. — N-ar fi putut să fi vrut serios. Acel viitor pe care îl pictează. . este un basm. Desigur ca este. Trebuie sa fie. Nu, şi nu, şi nu. Dar. .'

Kruppe îl privi pe tânărul care se îndepărtă, cum Cutter se strecură prin uşa hanului Phoenix şi dispăruse din vedere.

„Trist adevăr”, a spus Kruppe – publicul său de nimeni nu oftă de acord – „ca o tendinţă spre exces verbal poate învinge atât de mult precizia sensului. Această intenţie poate fi atât de bine deghizată într-o multitudine maiestuoasă de nuanţe, de ritm atât serios, cât şi batjocoritor, de această înclinaţie pentru viclenia auto- referenţială, încât cei fără

să vrea pur şi simplu săriască peste trecut – imaginându-şi timpul ca fiind atât de preţios, imaginându-se mai presus'de orice fel. de convingere' cu excepţia propriei lor perfecţiuni spirituale. Oftă şi oftă din nou.

— Vedeţi-l pe Kruppe clătinându-se în pantofii ăştia înalţi – nu, nici măcar echilibrul lui nu este întotdeauna

E

recis, indiferent cât de condiţional ar fi în atâtea lucruri, e zguduie, zic eu, în timp ce stelele cad în jos şi se plâng zeii şi neputinţa este un ocean în inundaţii, care se ridica mereu – dar nu ne vom îneca singuri, nu-i aşa? Nu, vom avea o mulţime de companie în acest confort rece. Cei vinovaţi şi nevinovaţi, cei iute şi cei groşi, cei înţelepţi şi cei muţi, cei drepţi şi cei răi — potopul nivelează pe toţi, cu fată m jos în umflaturi, oh, doamne.

' 'Vai. .'

Un miracol, mai bun decât pur şi simplu povestit a doua sau a treia mână, dar asistat. Martori: cei patru purtători şi-ar fi dus încărcarea direct pe lângă el, dar apoi – vezi – o mână noduroasă şi slabă întinse mana, vârfurile degetelor umede apăsând pe fruntea lui Myrla.

Iar purtătorii – care aveau experienţă în astfel de gesturi aleatorii de eliberare s-au oprit.

Ea s-a uitat în ochii Profetului şi a văzut o durere groaznică, o mizerie atât de pro timidă; a găsit-o purificată şi

E

cunoştinţe peste tot ce putea înţelege mintea ei inutilă, plină de zgura. — Fiul meu, gâfâi' ea. 'Fiul meu. . Şinele meu – oh, inima mea…

— Şinele, da, spuse el, cu degetele apăsându-i pe frunte ca patru cuie de fier, ţinându-i vina şi ruşinea, slăbiciunea,
rostia ei inutilă. 'Pot binecuvânta asta.' Aşa că voi face. imti atingerea mea, dragă femeie?

Iar Myrla nu a putut să nu încuie din cap, pentru că simţea asta, oh, da, simţea asta.

Din spatele ei, vocea tremurătoare a lui Bedek trecu pe lângă ea. „Glorioase – fiul nostru a fost luat. Răpită. Nu ştim unde şi ne-am gândit, ne-am gândit. .'

„Fiul tău este dincolo de mântuire”, a spus Profetul. „El are ticăloşia cunoaşterii în suflet. Pot simţi cum voi doi v-aţi contopit în creaţia lui – da, sângele vostru a fost otrava lui de naştere. El înţelege compasiunea, dar nu o alege. El înţelege dragostea, dar o foloseşte ca pe o armă. El înţelege viitorul şi ştie că nu aşteaptă pe nimeni, nici măcar pe el. El este o ¿ura vie, fiul tău, o gura vie, pe care toată lumea trebuie sa-l hrănească.'

Mâna se retrase, lăsând patru pete precise de gheaţă pe fruntea lui Myrla – fiecare nerv mort acolo, pentru totdeauna. — Chiar şi Dumnezeul Infirm trebuie să respingă o astfel de creătură. Dar pe tine, Myrla, şi pe tine, Bedek, te binecuvântez. Vă binecuvântez pe

amândoi în orbirea voastră de-a lungul vieţii, atingerea voastră insensibilă, fuga minţii voastre subnutrite. Te binecuvântez în mototolirea celor două flori delicate din mâinile tale — cele două fete ale tale — pentru că ai făcut din ele versiuni deloc diferite de tine, nici mai bune, poate mult mai rele. Myrla. Bedek. Te binecuvântez în numele milei goale. Acum du-te.

Şi ea s-a clătinat înapoi, s-a împiedicat în cărucior, trântind-o şi pe Bedek. El a strigat, căzând cu putere pe pietruc, iar o clipă mai târziu ea a aterizat deasupra lui. Plesirea braţului stâng a fost puternic în urma procesiunii acum reluate de purtători şi Profet, presa învolburată a închinătorilor care cerşea m'ăturandu-se, păşind fără grijă, fără grijă. O cizmă gréa i-a căzut şoldul oh' Myrla şi ea a ţipat când ceva s-a rupt, izbindu-i agonie în piciorul'drept. Un alt picior s-a ciocnit de faţa ei, unghiile de la picioare tăind un obraz. Tocuri pe mâini, degete, glezne.

Bedek zări o clipă în sus, pentru a vedea chipul unui bărbat disperat să se caţere peste ei, pentru că îi erau în cale şi voia să ajungă la Proret, iar barbatul privi în jos, expresia lui rugătoare transformându-se într-una de ură neagră. Şi a înfipt vârful cizmei în gâtul lui Bedek, zdrobind traheea. '

Incapabil să respire dincolo de devastarea care fusese cândva gâtul lui, Bedek se uită în sus cu ochii bombaţi.

Faţa lui s-a adâncit într-o nuanţă de albastru-gri, apoi violet. Conştientizarea din ochi s-a aplatizat, a disparut şi a disparut.

încă ţipând, Myrla s-a târât peste soţul ei – observând liniştea lin, dar altfel neînţelegand – şi' s-a tras printr-o pădure de picioare dure şi mişcătoare '- tibie şi genunchi, piciorând picioarele, într-un spaţiu, brusc deschis, limpede, pavajul alunecat dedesubt, a ei. '

Deşi nu era încă conştientă de ele, patru pete de cangrenă se răspândeau pe frunte – simţea ceva urât, îngrozitor de urat, de parcă cineva ar fi scăpat ceva în treacăt, undeva aproape; pur şi simplu nu putea să-l vadă încă. Durerea şoldului ei rupt éra acum un lucru palpitant, o greutate mare pe care o trăgea în spate, devenind din ce în ce mai îndepărtată în mintea ei.

Fugim de locul nostru de rănire. Nu diferă de orice altă fiară, fugim de locul nostru de rănire. Alergaţi, sau accesaţi cu târâre, accesaţi cu crawlere sau trageţi, trageţi sau atingeţi. Şi-a dat seama că chiar şi astfel de eforturi au eşuat-o. Era ruptă peste tot. Era pe moarte.

Ma vezi? Am fost binecuvântat El m-a binecuvântat.

Să vă binecuvânteze pe toţi.

Abia stătea în picioare, iar acum trebuie să se duelească. Murillio şi-a dezlegat punga cu monede şi a aruncat-o către maistrul care tocmai se întorsese,

gâfâind şi înroşit. Punga a aterizat într-un nor de praf, o bufnitură puternică. — Am venit după băiat, spuse Murillio. — Mai mult decât merită el — accepţi plata, maistru?

— Nu, spuse Gorlas. — Nu, am ceva special în minte pentru micuţa Harllo.

— El nu face parte din nimic din asta...

— Tocmai l-ai făcut aşa, Murillio. Unul din clanul tău,

E

oate chiar un pui al unuia dintre prietenii tăi inutili din anul Phoenix – locul tău favorit, da? Hanut ştie tot ce este de ştiut despre tine. Nu, băiatul e în asta şi' de aceea nu-l vei avea. O să fac cum vreau.

Murillio si-a desenat spaca. — Ce îi face pe oameni să te placă, Gorlas?

— Aş putea să vă întreb acelaşi lucru.

Ei bine, o viată întreagă de greşeli. Şi aşa ne semănăm poate mai mult decât ar dori sa admita oricare dintre noi. L-a văzut pe maistru aplecându-se să ridice poşeta. Odiosul o ridică şi zâmbi. — Despre acele dobânzi, domnule consilier. /

Gorlas a zâmbit. — Păi, se pare că îţi poţi stinge datoria până la urmă.

Murillio şi-a luat atitudinea, cu vârful întins, cu braţul săbiei uşor îndoit la cot, cu umărul stâng aruncat înapoi pentru â reduce planul trunchiului său expus. Şi-a aşezat greutatea, cu cjrija, prin centrul şoldurilor.

Zâmbind m continuare, Gorlas Vidikas a trecut într-o ipostază potrivită, deşi se apleca uşor înainte. Nu un duelist pata să se retragă, atunci. Murillio şi-a amintit că din lupta m care a văzut-o chiar la sfârşit, felul în care Gorlas nu s-a dat înapoi, nedorind să cedeze teren, nedorind să accepte că uneori retragerea aducea avantaje câştigate. Nu, ar împinge si ar împinge, fără să predea nimic.'

Lovi lama lui Murillio cu a lui, o lovitură dispreţuitoare deoparte pentru a măsura răspunsul.

Nu era niciunul. Murillio şi-a reluat pur şi simplu linia.

Gorlas a sondat cu vârful râpei, împingând ici şi colo în jurul mânerului clopotului, tachinând şi jucând cu quillonurile care i-ar putea prinde lama, dar pentru ca Murillio să facă asta ar fi trebuit să-şi răsucească şi să-şi

g

lieze încheietura mâinii – nu mult, dar suficient pentru iorlas să facă o lovitură fulgerătoare în garda deschisă, aşa că Murillio l-a lăsat pe bărbat să se joace cu asta. Nu se grăbea; Oricât de obosit şi îndurerat de picioare, bănuia că nu va avea decât o şansă solidă, mai devreme sau mai târziu, să pună capăt acestui lucru, îndreptat spre rotula de plumb, sau în jos până la cizma de plumb, sau o tăietură în tendoanele încheieturii mâinii, paralizând braţul săbiei posibil pentru vreodată, sau mai sus, în umăr, încetează să mai loveşti.

Gorlas apăsă, micşorând distanţa, iar

Murillio se dădu înapoi.

Si asta *a durut*.

Simţea umezeală în cizme, acel lichid nenorocit curgând din veziculele sparte.

— Cred, se aventura Gorlas, că e ceva în neregulă cu picioarele tale, Murillio. Te mişti ca un om care stă pe cuie.

Murillio ridică din umeri. Trecuse dincolo de conversaţie, era destul de greu să se concentreze prin junghiurile durerii.

— Ai o atitudine atât de veche, bătrâne. Asa de. . drept.[1] Gorlas a reluat mişcările zburătoare şi şovăitoare ale rapiei sale, ameninţările minuscule ici şi colo. începuse un legănat ritmic înainte şi înapoi pe picioarele sale, încercând să-l amâne pe Murillio în acea mişcare.

Când în cele din urmă s-a lansat în atac, mişcarea a fost explozivă, ultimul fulger.

Murillio a urmărit fecţiile, a prins şi a oprit lovitura şi a scos o ripostă – dar făcea un pas înapoi în timp ce făcea acest lucru, iar vârful i-a tăiat pânza din mâneca lui Gorlas. înainte să se poată pregăti, tânărul duelist şi-a extins atacul cu o bătaie de parada puternică şi apoi o a doua fante, aruncându-şi partea superioară a 'corpului mult înainte – închizând suficient pentru a face retragerea lui Murillio insuficientă, la fel ca parada lui.

Foc sfârâitor în umărul stâng. Se clătina înapoi, mişcarea smulgând vârful

de carnea lui, Murillio se îndreptă şi apoi se îndreptă. — Sânge, spuse el, cu vocea strânsă de durere.

— Oh, asta, spuse Gorlas, reluând încă o dată mişcarea de legănat, m-am răzgândit.

O insultăjorea multe. nu invat niciodată.

Murillio îşi simţi inima bătând cu putere. Cicatricea ultimei sale răni, aproape fatale, părea sa palpite ca şi cum ar fi nerăbdătoare sa se redeschidă. Simţea sângele pulsând din muşchiul străpuns al umărului, simţea picurături calde cu'rgându-i pe lungimea braţului, pentru a-i mmuia cârpa de la cot.

— Sânge extras, repetă el. — După cum ai ghicit, nu sunt în stare să mă duel dincolo de asta, Gorlas. Am fost de acord înaintea unui martor.

Gorlas aruncă o privire spre maistrul său. — îţi aminteşti exact ce ai auzit?

Bătrânul a ridicat din umeri. — M-am gândit că e ceva în legătură cu rănirea. .'

Gorlas se încruntă.

Maistrul şi-a dres glasul. '. . dar asta-i tot. O discuţie, cred. N-am auzit nimic, eh, întărit între voi.

Gorlas dădu din cap. — Martorul nostru vorbeşte.

Câteva sute de privitori din groapa de dedesubt scoteau sunete neliniştite. Murillio se întrebă dacă Harllo era printre ei.

— Pregăteşte-te, spuse Gorlas.

Deci, asa trebuia să fie. în urmă cu

un deceniu, Murillio ar fi stat deasupra cadavrului acestui bărbat, regretând, bineînţeles, şi dorindu-şi că totul ar fi putut fi rezolvat în mod paşnic. Şi acesta afost luxul zilelor trecute, acea lume mai curată, în timp ce totul aici, acum, s-a dovedit vreodată aşa. . murdar.

Nu am venit aici să mor în ziua aceasta. Mai bine fac ceva în privinţa asta. Trebuie să supravieţuiesc asta. Pentru Harllo. Şi-a reluat atitudinea. Ei bine, era slăbit, suficient pentru â se asigura că va lupta defensiv, căutând doar riposturi şi poate un contraatac – luând o rană pentru a provoca o'moarte. Toate acestea ar fi în mintea lui Gorlas, i-ar modela tactica. E timpul, deci, să-l surprinzi pe nenorocit.

Pasul şi pasul lui erau elegante, o mişcare fluidă înainte destul de' rapidă pentru un bărbat de vârsta lui. Gorlas, prins de înclinarea în faţă a legănării sale, a fost forţat să sară o jumătate de pas'înapoi, parând cu putere şi fără precizie. Riposta lui a fost sălbatică şi timida; precisă, iar Murillio a prins-o cu o paradă mare, urmând cu un al doilea atac – cel pe care dorise să-l numească încă de la primul – o fante complet extinsă direct spre pieptul adversarului său. – inima sau plămânii, nu a contat care...

Dar cumva, imposibil, Gorlas se apropiase, înăuntru şi într-o parte a acelui pas în spate – jumătate de pas înapoi nu fusese însoţit de nicio schimbare a

greutăţii, pur şi simplu o repoziţionare a părţii superioare a corpului, iar de data aceasta împingerea lui nu era la toate sălbatice.

Murillio surprinse o fulgerare de-a lungul lungimii oţelului Daru şi apoi nu mai putu respira. Ceva îi curgea pe partea din faţă a pieptului şi ii ţâşnea în gură.

îşi simţi o parte din gat sniulgându-se din interior spre exterior, când Gorlas îşi tăie lama liberă şi păşi spre dreapta.

Murillio s-a răsucit să-l urmărească, dar mişcarea a pierdut orice control şi a continuat, cu picioarele prăbuşindu-se sub el, iar acum stătea întins pe pământul pietros.

Lumea s-a întunecat.

L-a auzit pe Gorlas spunând ceva, poate regretat, dar probabil că nu.

Oh, Harllo, îmi pare atât de rău. îmi pare rau-

Si întunericul s-a închis.

A fost legănat de trezire momentan de o lovitură în faţă, dar durerea a dispărut rapid, împreună cu orice altceva.

Gorlas Vidikas stătea deasupra cadavrului lui Murillio. — Pune căruciorul ăla să ia cadavrul înapoi, îi spuse el maistrului, aplecându-se pentru a-şi curăţa lama de mâneca de mătase usită a braţului armei victimei sale. — Pune-l să-l livreze la hanul Phoeriix, pinza si tot.

Din groapa de dedesubt, oamenii aplaudau şi zgomoteau uneltele ca o

mulţime de barbari. Gorlas îi înfrunta şi ridică arma în semn de salut. Aclamaţiile s-au dublat. Se întoarse spre maistru. — Un vas de bere în plus pentru echipaje în seara asta.

— Vă vor toast numele, domnule consilier!

— Oh, şi pune pe cineva să-mi ia băiatul.

— Cred că este schimbarea lui în tuneluri, dar pot trimite pe cineva să-l ia.

— Bine, şi nici ei nu trebuie să fie blânzi în privinţa asta. Dar asigură-te – nimic atât de rău încât să nu-şi revină. Dacă îl vor ucide, eu personal îi voi curăţa pe fiecare dintre ei — asigură-te că înţeleg.

— Da, domnule consilier. Maistrul ezită. „Nu am văzut niciodată o asemenea îndemânare, nu am văzut niciodată o asemenea îndemânare – am crezut că te-a avut...”

— Sunt sigur că aşa a crezut şi el. Găseşte-ţi căruciorul, acum.

— Pe drum, domnule consilier.

— Oh, şi voi lua poşeta aceea, aşa că suntem clari.

Maistrul s-a repezit să-l livreze. Simţind greutatea
pungii pentru prima dată, Gorlas îşi ridică sprâncenele – un salariu al naibii de an pentru maistrul ăsta, chiar aici – probabil tot ce avea Murillio, curăţa imediat. De trei ori mai mult decât interesul pe care i-o datora acest prost. Apoi, din nou, dacă maistrul s-ar fi oprit să numere suma

potrivită, intenţionând să păstreze restul, ei bine, Gorlas ar avea de aruncat două cadavre în loc de doar unul, aşa că poate că bătrânul nu era atât de prost până la urmă.

Gorlas decise că fusese o zi bună.

Şi asa şi-a început lungul drum înapoi în oraş, îngrămădindu-se de-a lungul drumului pietruit, iar în patul căruţei zăcea trupul unui om care ar n putut fi precipitat, care' ar fi fost într-adevăr prea bătrân pentru astfel de aventuri mortale, dar nu. se putea spune că inima lui nu fusese la locul potrivit. Nici nu putea vorbi nimeni de lipsă de curaj.

Pune o întrebare gravă – dacă curajul şi inima nu sunt suficiente, ce este?

Bouului simţea mirosul de sânge şi nu-i plăcea deloc. Era un miros care venea odată cu prădătorii, cu vânătorii, noţiuni care agitau cele mai adânci părţi ale creierului fiarei. Simţea şi moartea, acolo în urma lui/şi oricât de paşi aglomeraţi făcea, acel miros nu se diminua şi asta nu putea înţelege, dar se resemna totuşi.

Nu era loc în fiară de întristare. Singura durere pe care o cunoştea era pentru ea însăşi. Deci, spre deosebire de stăpânii săi cu două jricioare.

Muştele roiau, fără îndoială, iar lumina zilei dispăru.

CAPITOLUL optsprezece

El este nevăzut unul dintr-o mulţime pe care nimeni nu îl cheamă
Nu aluneca pe lângă acea faţă de uitat Nu te târăşte înăuntru pentru a găsi râul nedorit în timp ce'curge în întuneric groază din loc în loc El este un lucru comun, deloc singular Care nu lasă pe nimeni să intre pe treptele neuniforme Jps acei ochi care îneacă steaua solitară împărtăşim cu îndrăzneală aceste adâncimi umane Nu fratele tău, nici salvatorul nimănui El se va apropia doar mai mult pentru a-ţi căuta hainele împingeţi deoparte mâna slabă care 'încearcă să se mişte
Strălucirea compasiunii (trandafirul umed, pe moarte) Şi-a smuls grădina până la oase Şi am ales până la sfârşit de carne caldă Cu frică ca ghearele şi dinţii nervoşi când sunteţi singur
El rătăceşte în acest pustiu de cenuşă şi cenuşă Il privesc îngrozit cum se urca pe tronul nostru binecuvântat
Să-şi depună mantia ruşinii ca un giulgiu Si ne face semn iluzia unei cămin calde Un sanctuar sub observaţia lui, unul într-o mulţime El îşi găseşte puterea în indiferenţa noastră Mă'runţire'a comunului pentru a renunţa la

congres Nici o voinţă unită care să-i sfideze Şi unul câte unul, ne ucide

Un rege preia tronul, (scuipat pe peretele poetului Temniţele regale, Unta)

Cu o răsucire şi un mârâit, Shan se întoarse pe Lock. Uriaşa fiară îmbrăcată în blană albă nu tresări şi nici nu se grăbi, ci pur şi simplu s-a îndepărtat, cu limba trântită ca în râs. La mică distanţă, Pallid se uită. Colţii încă dezbrăcaţi, Shan s-a strecurat din nou în iarba înaltă!

Baran, Blind, Rood şi Gear nu încetiniseră în timpul acestui schimb – până la urmă se întâmplase de multe ori înainte – si au continuat, într-o formaţie vag în semilună, Rood şi Gear pe flancuri. Antilope i-'a observat de la o înălţare spre sud-vest – cea mai neaşteptă înclinare a capului de la oricare dintre câini şi ei aveau să plece, cu cât puteau să-i ţină picioarele care'să le ţină, cu inimile un sunet frenetic de tobe de groază sumbră!

Dar Câinii Umbrei nu vânau în această zi. Nu antilopă, nici timidă, nici căprioară, nici leneş. O mulţime de animale care trăiau fie în stări de anonimat binecuvântat, fie în stări de frică nu au avut nevoie să treacă de la prima la cea de-a doua – cel puţin nu din cauza monstruosilor câini. Cât despre lupii de la câmpie, urşii cu nasul mofturos

şi pisicile brune ale ierburilor înalte, nu erau niciunul la zece leghe – cea mai slabă strop de miros îi făcuse să fugă pe toţi.

Marii Corbi navigau sus, deasupra câinilor, nişte pete mici în albastrul boltit.

Shan era nemulţumit de cei doi noi însoţitori, aceste pete de alb murdar cu ochii fără viaţă. Lock'în special a iritat-o, deoarece părea că aceasta dorea să călătorească aşa cum făcea ea, aproape lângă ea, alunecând nevăzută, fantomatică şi tăcuta. Cel mai enervant dintre toate, Lock era potrivirea lui Shan în o asemenea abilitate.

Dar nu avea niciun interes să-şi renunţe singurătatea. Ambuscada şi crima erau cel mai bine servite singur, în ceea ce o privea. Blocaţi lucrurile complicate, iar Shan dispreţuia complicaţiile.

Undeva, mult în'spatele lor, creaturi urmărite. În istoria profund lungă a Câinii Umbrei, aceştia fuseseră vânaţi de multe ori. De cele mai multe ori, vânătorii au ajuns să regrete decizia, fie un impuls de moment, fie o nevoie instinctivă; fie la ordinul vreunui stăpân, fie prin ura din sufletele lor, dorinţa lor se dovedea de obicei fatală.

Ocazional, totuşi, a fi vânat era o plăcere atât de rafinată, încât Houn'ds nu au întors niciodată vânatul. Lasă urmărirea să continue, şi mai departe. Dansează de pe calea acelei furii, de toată' acea nevoie orb.

Toate lucrurile vor arunca o umbră. Dacă lumina străluceşte infernală, o umbră poate deveni solidă, contururile ascuţite, mişcarea se ondula în interior. Forma este o reflexie, dar nu toate reflexiile sunt adevărate. Unele umbre mint. înşelăciunea născută din imaginaţie şi imaginaţia născută din frică, sau poate că este invers şi fricci aprinde imaginaţia – indiferent, umbrele vor prospera.

în conjurările întunecate ale unei minţi simţitoare, tot ceea ce este imaginat poate deveni real. Fiara şi umbra pe care o aruncă. Umbra fiarei şi lumina din care se naşte. Fiecare rupt, făcut distinct,' transformat în lucruri' de coşmar.

Filosofii şi proştii ar putea pretinde că lumina este fără formă, că îşi găseşte existenţa în pictarea formei altor lucruri, la fel de capricioasă că deschiderea unui ochi. Că, în lipsa unor astfel de lucruri, se înclină nevăzut, într- adevar, invizibil. Cu alte lucruri pe care să le lovească, nu se zbârneşte, nu sare, nu pictează şi nu reflectă. Mai degrabă, curge etern. Dacă este aşa/atunci lumina este unică în versul uni timid.

Dar universul ţine de o lege mai presus de toate celelalte: *nimic nu este unic* .

Proştii şi filozofii nu au văzut, din păcate, lumina.

Evocaţi' forma fiarelor, a câinilor şi a monştrilor, a dimonilor şi a coşmarurilor. De lumină, de întuneric şi de umbră. O

mână de lut, un suflu de viaţă înzestrat şi forţe vor fierbe în conflictele înscrise în sufletele lor.

Deragoth sunt întunericul şi, în soliditatea lor sălbatică, ar pretinde proprietatea asupra umbrelor pe care le aruncă. Lock si Pallid, totuşi, sunt lumina care a dat forma Deragoth, fără de care nici Deragoth, nici Câinii Umbrei nu ar exista. Dacă vânătorii şi cei vânaţi aşa vor, într-o zi fiarele se vor reuni, nenorocitoare în' privinţa reciprocă, poate chiar dornice să se anihileze unii pe alţii,' şi apoi, într- o singură clipă de uimire uluită, vor dispărea pe toate. Ha hah.

Nu toate instinctele ne ghidează spre comportamente de supravieţuire. Viaţa este înfundată în prostie, până la urmă, şi cu cât viaţa este mai deşteaptă, cu atât mai proasta poate fi. Câinii Umbrei nu erau nici străluciţi, nici lipsiţi de creier. Erau, de fapt, destul de deştepti.

Salutări la acest univers tripartit, atât de insistente reciproc. De ce nu? Nici măcar nu există, decât în mintea în cuşcă care are nevoie de simplificare.

' P minte, gândi Cotillion, *ca a mea .*

îsi arunca o privire spre tovarăşul său. Dar nu a lui. Când stai în centrul jocului nu apar întrebări. Cum j>oate fi asta? Cum e să fii ochiul furtunii? Ce se întâmpla, dragă Shadowthrone, când clipeşti?

— Acest lucru, mormăi Shadowthrone, a fost neaşteptat.

— O complicaţie blestemată, aprobă Cotillion. Avem nevoie de Hounds acolo, doar pentru a ne asigura că nimic nu merge rău.

Shadowthrone pufni. — Mereu merge prost. Zei de jos, a trebuit să-l folosesc din nou pe Marele Preot nebun.

— Iskaral Pust. După o clipă, Cotillion şi-a dat seama că zâmbea. A lepădat rapid acea expresie,' deoarece dacă Shadowthrone o vedea, ar putea foarte bine să devină apoplectic. — Oricât de frumoasă este, Sordiko Qualm nu este suficient de asigurare, oricum nu pentru asta.

— Nici Pust! se răsti Shadowthrone.

I-auj>rivit pe câinii apropiindu-se, au simţit curiozitatea colectiva a fiarelor la această mijlocire ' neplanificată. Sarcina lor acum, la urma urmei, era simplă. Simplu, chiar.

Cotillion aruncă o privire înapoi peste umăr, cu ochii îngustându-se la silueta slabă care mergea spre ei. Ei bine, nu tocmai – străinul era în drum spre o întâlnire blestemată, şi ce avea să iasă din asta?

— Prea multe istorii, prea multe jumătăţi de adevăruri şi minciuni. Shadowthrone a mârâit fiecare cuvânt din acea afirmaţie. — Puii din Tiste Edur — oricine va face, se pare, dacă cunoaşte vechile comenzi. Dar acum. .'

— Conform cercetărilor mele, ăă, numele lui este Tulas Shorn, şi nu, nu ştiu

genul şi ceea ce pare să rămână din el nu pare să ofere'suficiente detalii pentru a decide în orice caz.

Shadowthrone a mormăit, apoi a spus: „Măcar este asamblat – oh, cât de urăsc dragonii! Daca paraziţii ar avea un tron, ar fi pe el.

— Oriunde este mizerie, ei sunt în mijlocul ei, bine. Eleint, Soletaken — cu greu, când vine vorba de probleme.

— Haosul sângelui lor, Cotillion. Imaginează-ţi cât de plictisitor ar fi fără ele. . şi preţuiesc atât de mult plictisirea.

Daca spui tu.

— Deci, reluă Shadowthrone, cum se potrivesc toate astea cu teoriile tale ridicol de complicate?

„Sunt încurcaţi doar pentru că sunt lipsiţi de substanţă – dacă vă rog să' scuzaţi jocul de cuvinte din neatenţie. Lumină, întuneric, Umbră. Câini de asta şi asta şi asta. Aceste fiare pot exista doar din cauza semanticii.

Shadowthrone pufni. — Nu trebuie să faci curăţenie după ei – singura scuză posibilă pentru o asemenea sugestie idioată. Ei miros, se sclavie şi slobesc, se zgârie şi linge, Cotillion. Oh, şi ei sfâşie lucrurile în bucăţi. Când le convine.

— Pentru că ne aşteptăm să o facă.

‘Serios acum.[1]

— Ascultă, care a fost mizeria din spatele originii Deragothului? Fiare sălbatice din eonii prăfuiţi din veacurile trecute, şapte rămase în toată lumea, iar

Primul împărat – care nu era decât – le alege ca depozite ale sufletului său divizat. Toate foarte bine, dar apoi avem Câinii Umbrei şi, probabil, Câinii Luminii...

— Sunt doâr blestemaţi de albinos, Cotillion, un detaliu probabil irelevant şi, în plus, sunt doar doi...

„Despre asta ştim şi ştim despre ei doar pentru că au rătăcit în tărâmul nostru – de ce? Ce sau cine i-a chemat?

— Am făcut-o, desigur.

'Cum?[1]

Shadowthrone ridică din umeri. — M-am gândit cu voce tare la necesitatea. . înlocuitori.[1]

— Şi asta reprezintă o convocare? Cred că v-am auzit şi gândindu-vă la „nevoia” unei regine a umbrei nemaipomenit de frumoasă, o sclavă a fiecărei dorinţe...

— Te ascundeai după perdea! Ştiam eu![1]

— Ideea este, unde este ea?

întrebarea rămase fără răspuns, când Tulas Shorn sosise, oprindu-se la zece paşi înaintea lor. — Se pare, spuse strigoiul Tiste Edur, câinii mei au găsit noi. . animale de companie.[1]

— I-am dat capul, Cotillion, spuse Shadowthrone. — îl urăsc deja.

Shan alunecă lângă Cotillion, cu ochii aţintiţi asupra lui Tulas Shorn. O clipă mai târziu au sosit Baran, Rood, Blind şi Gear, înconjurând conducătorii Tărâmului Umbrei şi mai departe pentru a înconjura Tiste Edur.

Care şi-a întins mâinile, ca şi cum ar fi invitat fiarele să se apropié.

Nici unul nu a făcut-o.

— Cred că au preferat să trăieşti, observă Cotillion. — Morţii se predă atât de mult.

— Dacă sentimentele mele ar fi murit, spuse Tulas Shorn, apoi oftă în timp ce îşi cobora din nou mâinile în lateral — Totuşi, îmi face plăcere să-i văd. Dar două lipsesc.

Cotillion aruncă o privire înjur. — Ei bine, ai dreptate.

— Ucis, confirmă Shadowthrone.

'OMS?[1]

— Anomander Rake.

La numele Tulas Shorn a început.

— încă pe aici, spuse Shadowthrone, da. Hee Hee. Ucigaş.

—'Şi niciunul dintre voi nu este suficient de puternic pentru a răzbuna uciderile, se pare. Sunt uimit că câinii mei au acceptat stăpâni atât de slabi.

„Am crezut că sunt animale de companie. Nu conteaza. Ganrod şi Doan au murit pentru că erau precipitaţi. Da vina pe antrenamentul slab. Fac.[1]

— Sunt de gând să te testez, spuse Tulas Shorn după o clipă.

— Vrei Tronul Umbrei, nu?

„Prima mea regulă a fost scurtată. Am învăţat de când...

'Cu greu. Ai murit.[1] Shadowthrone flutură cu o mână efemeră. „Orice ai învăţat, nu ai învăţat suficient de bine.

Evident.[1]

— Pari sigur de asta.

— El este, spuse Cotillion.

— Atunci, pur şi simplu megalomania îl afectează atât de mult?

— Ei bine, da, dar asta nu are rost.

— Si ce rost are?

— Că în mod clar nu ai învăţat nimic care să merite.

— Si de ce spui asta?

— Pentru ca tocmai ai spus că ai fost de gând să ne testezi.

Tulas Shorn îşi înclină capul. — Îţi închipui că Hounds te vor apăra?

'Pe aceştia? Probabil ca nu.'

„Atunci../' Dar restul declaraţiei lui a rămas neterminată, când Lock şi Pallid au sosit, cu capul în jos, cu capul în picioare, ca nişte spini, pentru a flanca Shadowthrone şi Cotillion. Văzâncfu-i, Tulas Shorn s-a dat înapoi. „Lângă abis”, şopti el, „ţi-aţi pierdut minţile? Ei nu pot fi aici, nu trebuie sa fie printre voi...

'De ce?' întrebă Cotillion, aplecându-se în faţă cu un interes brusc.

Dar Tiste Edur a clătinat pur şi simplu din cap.

Cei doi câini albi ca oase păreau abia reţinuţi, la câteva momente de la explozia într-o încărcare mortală. Ura era avidă în ochii lor.

' *De ce?* a întrebat Cotillion din nou.

'The. . implacabilitate a forţelor – credem să îmblânzim, dar sălbăticia rămâne. Controlul este o amăgire în mintea *maeştrilor* autoproclamaţi .' Şi

ultimul cuvânt picura cu
dispreţ. — Lesa, nebunilor, este *zdrobită* – nu înţelegeţi deloc nimic?

'Poate-[1]

Tulas Shorn ridică din nou ambele mâini, dar de data aceasta într-un gest de salvare. — Am crezut la fel, odată. Ne-am înşelat pe noi înşine făcându-ne să ne gândim că suntem timorii, că fiecare forţă se închina în faţa comenzii noastre. Si ce s-a intamplat? *Au distrus totul*![1]

'Eu nu-'

'A intelege! *Vad asta!* Sunt conjurări — manifestări — ele există jDentru a te avertiza. Ele sunt dovada că tot ceea ce crezi ca ai înrobit *se va întoarce împotriva ta* . Şi s-a dat înapoi. „Sfârşitul începe din nou, începe din nou”.

Cotillion' făcu un pas înainte. — Lumină, întuneric şi umbră – aceştia trei – vrei să spui...

'Trei?' Tulas Shorn râse cu o amărăciune sălbatică. — Şi atunci, ce se întâmplă cu Viaţa? Foc şi piatră şi vânt? Ce, proştilor, cu Câinii Morţii? Manifestări, am spus. *Se vor întoarce — îţi spun asta! De aceea ele există! Colţii, furia — tot ceea ce este implacabil în natură — fiecare aspect, dar o variaţie, o nuanţă în vâltoarea distrugerii*!'

Tulas Shorn era destul de departe acum, iar Tiste Edur a început să se îndrepte spre un dragon.

Ca unul singur, toţi cei şapte Oini au năvălit înainte – dar au fost prea târziu, când' enorma creatură înaripată s-a lansat înspre cer, ridicându-se pe un val de putere îngrozitoare care l-a făcut pe Cotillion să se clătinească înapoi; care a suflat prin Shadowthrone până când a părut pe jumătate mărunţit.

Dragonul Soletâken s-a ridicat mai sus, ca şi cum ar fi călărit pe o coloană de panică pură sau groază. Sau consternare. Un stâlp care se întinde spre ceruri. Mult mai sus, Marii Corbi s-au împrăştiat.

Revenind, Cotillion s-â întors pe Shadowthrone. — Avem probleme?

Conducătorul Casei înalte Shadow s-a adunat încet înapoi într-o formă vag umană. — Nu pot fi sigur, spuse el.

'De ce nu?'

— De ce, pentru că am clipit.

Mai înainte, Hounds îşi reluaseră călătoria. Lock s-a apropiat puţin de Shan şi ea a mârâit fiara.

Limba înclinată, falca atârnând în râs tăcut.

Atât pentru lecţii de orgoliu.

Au fost momente, reflectă Kallor, când îşi dispreţuia propria companie. Ziua s-a glorificat în indiferenţa' ei, soarele o flacără orbitoare urmărind târâşul turbulent al peisajului. Ierburile s-au agăţat de pământul tare aşa cum au facut-o întotdeauna, seminţe plutind în vânt' ca în suspine de speranţă.

Rozătoarele brune stăteau santinelă deasupra găurilor de lagăr şi lătrau avertismente în timp ce trecea pe lângă. Din când în când, umbrele şoimilor care se învârteau se unduiau pe calea lui.

A se dispreţui pe sine însuşi era, destul de ciudat, o senzaţie^ reconfortantă, pentru că ştia că nu era singur în ura lui. îşi putea aminti vremuri, stând pe un tron de parcă el şi acesta s-ar fi contopit într-unul singur, la fel de imobil şi de inviolabil ca una dintre statuile care se potrivesc din afara palatului (oricare dintre nenumăratele sale palate), când simţea valul oceanic al urii. maree. Supuşii sai, zeci, sute de mii, fiecare şi toti îşi doresc moartea, aruncaţi, sfâşiaţi. Dar ce fusese el decât reprezentantul perfect, singular, a tot ceea ce ei dispretuiau în ei înşişi? Cine dintre ei nu i-ar lua locul cu nerăbdare? Să âr'unce judecăţi neplăcute asupra tuturor a căror existenţă a jignit?

La urma urmei, el fusese chiar modelul achizitivităţii. Reuşind să înţeleagă ceea ce alţii puteau doar să ajungă, să adune în puterea lui un arsenal mondial de arme şi să remodeleze acea lume în tăieturi grele, să facă din ea ceea ce voia – nimeni nu ar refuza să-i ia locul. Da, l-ar putea ura; într-adevăr, ei *trebuie să* -l urască, pentru că el întruchipa perfecţiunea succesului si însăşi existenta lui le bate joc de propriile eşecuri. Şi violenţa pe care a făcut-o? Ei bine, uitaţi-va cum s-a jucat în scene mai

mici de peste tot – soţul care nu-şi poate satisface soţia, aşa că o bate cu pumnii.' Bătăuşul adolescent din stradă, ţinându-şi victima de pavaj şi răsucind braţul nefericitei creaturi. Nobilul trecând pe' lângă cerşetorul înfometat. Hoţul cu ochiul avar

— nu, niciuna dintre acestea nu este diferită, nu în esenţa lor fundamentală.

Aşa că, urăşte-l pe Kallor, aşa cum se urăşte pe sine. Chiar'şi în asta, o va face mai bine. Superioritate înnăscută exprimată în toate felurile. Vedeţi lumea scrâşnind din dinţi

- răspunde el cu un zâmbet plin de cunoştinţă.

Mergea, locul de unde începuse acum mult, mult în urma lui, iar locul în care se ducea apropiindu-se tot mai mult, pas cu pas, la fel de inexorabil ca acest peisaj târât. Lăsaţi santinelele să latre, lăsaţi şoimii să gândească cu ochi precaut. Seminţele îi călăresc picioarele, căutând lumi noi. Merse şi în mintea lui amintirile se desfăşurau ca nişte pachete uzate de pergament, cusute si şifonate, s-'au năpustit de pe fundul unui sac de pânză de pânză trase ca şobolani, trosnind în timp ce se deschideau într-o ploaie de molii turtite şi carcase de insecte.

Mergând cu fata albă şi stricate de sânge pe un hol plin de bijuterii, târând de o gleznă cadavrul soţiei lui – doar unul mtr-o succesiune nenumărată – braţele ei trecându-şi în spatele ei şchiopătaţi ca

nişte şerpi morţi, cu gâtul tăiat. Nu fusese nici un avertisment, ni'cio patină de praf care i-a acoperit ochii când ea îl fixa cu privirea în acea dimineaţă, în timp ce el stătea ^comandă Lumânările Century la rând pe masă, între ei. În timp ce el a invitat-o într-o viaţă întinsă, promisiunea de a devora pentru totdeauna — fără sfârşit al sărbătorii care îi aşteaptă, fără a fi nevoie să exercite vreodată ceva precum reţinerea. Ei vor vorbi şi trăi limba excesului. Ei ar marca hărţile expansiunii interminabile, gravând ambiţiile pe care le puteau întreţine acum. Nimic nu-i putea opri/nici măcar moartea însăşi. '

O oarecare nebunie o chinuise, ca ţâşnirea şi ţâşnirea unei artere tăiate – nu putea exista alta cauză. A rost o nebunie. Nebunie, să fi aruncat atât de mult. De ceea ce i-a oferit el. Atât de mult, da, din *el*. Sau aşa îşi spusese el în acea vreme şi decenii după aceea. Aşa fusese mai uşor.

El ştia acum de ce îşi luase viaţa. Să i se ofere *totul*, trebuia să i se arate de ce era în stare ea însăşi – acoperirea neprofundă a potenţialei ei depravare, ororile pe care le va întreţine, smulgerea fiecărui filament de sensibilitate, lăsându-i conştiinţa netedă, rece la atingere, un lucru poate viu, poate nu, un lucru pe care nimic nu l-ar putea trezi. Văzuse, da, cât de departe putea să se duca. . şi apoi spusese *nu* .

Un alt pachet dulce, desfăşurat cu

parfum de flori. A îngenuncheat lângă Vaderon, calul său de război, în timp ce animalul sângera spumă roşie, cu unicul său ochi vizibil aţintit asupra lui, de parcă ar fi vrut să ştie: a meritat totul? Ce te-a cumpărat viaţa mea, sângele meu, sfârşitul zilelor mele?

Un câmp de luptă răspândit din toate părţile. Mulţi de morţi şi muribunzi, oameni şi fiare, Jheck' şi Tartheno Tobl'akâi, o împrăştiere de Fork'rul Assail, fiecare înconjurat de sute de căzuţi, cei care îşi protejează războinicii, cei care nu au reuşit să doboare demonii. Şi nu era pământ uscat, sângele era o mare de mică adâncime care se îngroşa în căldură şi mai mulţi ochi nu priveau nimic decât să scaneze coşmarul căutând prieteni şi rude.

Voci strigau, dar păreau îndepărtate – la câteva leghe de Kallor, unde îngenunchea lângă Vaderon, incapabil sa-şi smulgă privirea ae la acel ochi fixator. Promisiuni de fraternitate, aruncate în noroiul purpuriu. Jurăminte tăcute de onoare, curaj, serviciu şi recompensă, toate curgând pe tija suliţei rupte care iese din pieptul masiv şi lat al animalului. Şi da, Vaderon se ridicase să accepte acea împingere, 6 împingere îndreptată spre Kallor însuşi, pentru că acest cal era prea prost pentru a înţelege ceva.'

Că Kallor începuse acest război, salutase măcelul, haosul.

Că Kallor, acest maestru acum îngenuncheat lângă el, era într-adevăr un

bărbat brutal, dispreţuitor, o pungă de piele plină de venin si ciudă, cu invidie şi mârâit egoist de copil care, pierzând, lua la fel de la toţi ceilalţi.

Vaderon, pe moarte. Kallor, 'cu ochii uscaţi şi blestemându-se pentru incapacitatea lui de a plânge. Â simţi regret, a semăna auto-recriminare, a face promisiuni de ă face mai bine data viitoare.

Sunt ca omenirea, îşi spunea adesea. Impermeabil la lecţii. Milos în pierdere şi înfrângere, răzbunător în victorie. Cu toate virtuţile posibile vulnerabile la exploatarea şi abuzul de către alţii, ar putea ei să pretindă stăpânire, până când astfel de virtuţi au devenit lucruri goale, mărgele transpirate de otravă.' Susţin bunătatea şi văd că este ticăloasa, şi nu fac nimic, riu exprim nici'o plângere, nu rostesc nicio dezavuare. Lumea pe care o fac am facut-o cu un singur scop – să mă îndepărteze, eu şi toţi ceilalţi. Nu credeţi această expresie nedumerită. Sunt nedumerit doar din cauza prostiei, dar cei deştepţi dintre mine ştiu mai bine, o, da, chiar dacă îmi mint printre dinţi, pentru tine şi pentru ei înşişi.

Kallor mergea, peste im umăr, un sac de pânză lung de zece mii de leghe si plin de pachete împăturite. Atât de diferit de toţi ceilalţi. Caii fantomă aleargă lângă el. Femeile tăiate la încheietura mâinii arată zâmbete fără sânge, dansând pe marginea buzelor moale. Şi acolo unde muribunzii plâng, vezi-i umbra trecând.

— Vreau lucruri simple, spuse Nenanda. — Nu vreau să fiu nevoit să lucrez. Şi apoi ridică privirea, beligerant, iute să accepte afront.

Skintick îndoia crengi pentru a face o figură de băţ. — Dar lucrurile nu sunt clare, Nenanda. Nu sunt niciodată!

— Ştiu asta, spune-o clar, asta-i tot.

— Nu vrei să iţi trezească confuzia, vrei să spui.

Nimander se trezi. 'Piele-[1]

Dar Nenanda luase momeala – şi într-adevăr era o momeală, deoarece, cu toate că Skintick păruse intenţionat asupra crenguţelor sale, observase cu viclenie neîncrederea Nenandei. — Mincinoşilor *le place* confuzia. Mincinoşi si hoţi, pentru că se pot strecura şi se strecoară afară, când există confuzie. Ei vor incertitudinea ta, dar nu este nimic nesigur în ceea ce *vor ei* , nu-i aşa? Aşa te folosesc ei — tu eşti aşa uneori, Skintick, cu cuvintele tale inteligente.

— Stai, cum mă pot folosi dacă eu sunt ei?

Desra pufni.

Expresia lui Nenanda s-a umplut de furie şi s-ar fi ridicat, dacă nu mâna blândă a Aranathei i se aşeza pe braţul lui, risipindu-i magic furia.

Skintick răsuci braţele minusculei siluete până ce ajunseră deasupra capului înnodat cu frunza lui verde singuratică şi o ridică deasupra focului, astfel încât să se îndrepte spre Nenanda.

— Uite, spuse el, se predă.

— Nu te batjocori de mine, Skintick.

— Dimpotrivă, aplaud dorinţa ta de a avea lucruri simple. La urma urmei, ori o poţi tăia cu sabia, ori nu poţi.

'Acolo mergi din nou.'

Nimander ştia că cearta avea să dureze jumătate din noapte. Şi, pe măsură ce mergea mai departe, s-a destrămat, iar Skintick avea să faca din Nenanda din ce în ce mai mult un prost cu la minte, când el nu era nimic de genul. Dar cuvintele erau într-adevăr efemere, capabile să treacă peste tot felul de apărări, rapide de tăiat, dornice să tragă sânge. Erau armele perfecte de înşelăciune, dar puteau fi şi, ştia bine, pietrele solide ale unei căi care ducea la înţelegere – sau ceea ce trecea drept înţelegere în această lume tulbure, imposibilă.

Existau atât de multe moduri de a trăi, unul pentru fiecare fiinţă conştientă – şi poate şi pentru cele nesimţitoare – încât era un adevărat miracol ori de câte ori doi se puteau întâlni în înţelegere reciprocă, sau chiar acceptare pasivă. Dovadă/ spusese odată Skintick, a flexibilităţii extraordinare a vieţii. *Dar apoi*, a adăugat *el, este blestemul nostru să fim creaturi sociale, aşa că nu avem de ales decât să încercăm să ne înţelegem.*

Erau tăbărâţi pe o terasă largă deasupra ultimelor ruine ciudate -'

urcarea zilei fusese lunga, prăfuită şi obositoare. Practic, fiecare piatră din pietrişul aspru care umplea vechile canale de drenaj s-a dovedit a fi un fel de fosilă – bucăţi din ceea ce fusese odinioară os, lemn, dinte sau colţi – toate în fragmente, bucăţi. întregul versant al muntelúi părea să fie un fel de miez/ vechi de nenumărate secole, şi să-ti imaginezi vieţile necesare pentru a crea o movilă ătât de vastă însemna să te simţi uluit, slăbit de uimire. Munţii din spatele acestuia erau lá fel? A fost chiar posibil aşa ceva?

Nu vezi, Nenanda, cum nimic nu e simplu? Nici măcar pământul pe care mergem. Cum este creat aceasta? Este diferit din ce venim şi unde ajungem? Nu, asta a fost prost pus. Faceţi-l mai simplu. Ce este această existenţă?

După cum ar putea răspunde Nenanda, nu'-i foloseşte de nimic unui războinic să pună astfel de întrebări. Lăsăti- ne această aruncătură cu capul, lăsaţi-ne în momentul de faţă următorul pas, chiar dacă este peste un abis. Nu are rost în toate aceste întrebări.

Şi cum ar putea răspunde Skintiek la asta? Arată o frică de tihederin şi vezi cum curge de pe o stâncă. Ce a ucis-o? Stâncile zimţa te de dedesubt sau teroarea care l-a făcut şi orb şi prost? Iar Nenanda ar ridica din umeri. Cui îi pasă? Hai să mâncăm afurisitul.

Acesta nu a fost marele conflict de sensibilităţi pe care s-ar putea crede că

este. Doar două capete pe aceeaşi monedă, unul orientat spre dreapta pe această parte, celălalt spre stânga pe cealaltă parte. Amândoi făcând cu ochiul.

Iar Desra pufnea şi spunea: Păstrează-ţi cuvintele stupide, voi lua oricând cocoşul în mână peste cuvinte.

viaţa dragă, Skintiek mormăia pe sub răsuflarea lui, iar zâmbetul răspuns al Desrei nu păcălea pe nimeni. Nimander şi-a amintit bine fiecare conversaţie dintre adepţii săi, fraţii săi, familia lui şi şi-a amintit şi cum s-ar puteă repeta, cu puţine variaţii/dăcă toate indiciile ar fi declanşate în ordinea corectă. '

Se'întrebă unde se dusese Clip – undeva dincolo de acest bazin de lumină a focului, poate ascultând, poate nu. Ar auzi ceva ce nu a auzit înainte? Ar fi ceva spus în această noapte să-i schimbe părerea despre ei? Nu părea probabil. S-au certat, au bătut împotriva persQnalitătilor si s-au îndepărtat fie de râs timizi, fie înfuriaţi. îndepărtând, sărind departe, căutând mereu unde pielea éra mai subţire, mai presus de toate vânătăile vechi. Toti pur şi simplu luptau fără săbii şi nimeni nu a murit niciodată, nu-i asa?

Nimander o privi pe Kedeviss – care până acum fusese neobişnuit de tăcută – ridicându-se şi strangându-şi mantia mai strânsă pe umeri. După o clipă, porni în întuneric.

Undeva m stânci, departe, lupii au început să urle.

Ceva imens se ivi chiar în afara luminii pâlpâitoare portocalii, iar Samar Dev îi văzu atât pe Karsa, cât şi pe Călător răsucindu-se spre ea, apoi se ridicară, întinzându-şi armele. Forma s-a schimbat, părea că se clătina dintr-o parte în alta, apoi – la nivelul ochilor vrăjitoarei când ea stătuse în picioare – un bot sclipitor, răsucit, un halou larg de blană turtit, pete de foc în doi ochi mici.

Samar Dev s-a chinuit să respire. Ea nu mai văzuse niciodată un urs atât de enorm. Dacă s-ar ridica, s-ar înălţa chiar şi peste Karsa Orlong. A privit capul acela ridicat, nasul turtit testând aerul. Creatura, îşi dădu seama, în mod clar se baza mai mult pe miros decât pe vedere. *Credeam că focul speria astfel de ilare*, *nu le chema.*

Dacă ar fi atacat, lucrurile s-ar întâmpla. . rapid. Două săbii fulgerând în atacul său, un burduf asurzitor, ghearele coaşind pentru a-i mătura pe cei doi atacatori micuţi – şi apoi va veni direct pentru ea. Putea vedea asta, era sigură de asta. Ursul venise după ea.

De nek okral. Cuvintele păreau să spume la suprafaţa gândurilor ei, ca nişte lucruri eructate din adâncurile tulburi ale instinctului. — De nek okral, şopti ea.

Nările s-au deschis, picurând.

Si apoi, cu un pufnit pufnit, fiara se retrase, din lumina focului. Un zgomot de pietre şi pământul a tremurat în timp ce animalul a plecat greu.

Karsa si Traveller şi-au îndepărtat

mâinile de arme, apoi amândoi s-au lăsat înapoi, reluându-şi poziţiile în faţa focului.

Războinicul Toblakai a găsit un băţ şi l-a aruncat în flăcări. Scântei se învârteau spre cer' strălucitoare de eliberare, doar ca să se stingă. Expresia lui părea gânditoare.

Samar Dev îşi aruncă privirea în jos la mâinile ei tremurătoare, apoi le strecura sub pătura de lână pe care o înfăşurase.

— Strict vorbind, spuse Traveller, nu un okral. De nek. .' El a ridicat sprâncenele. „Nas scurt”?

'De unde sa stiu?[1] se răsti Samar Dev.

Sprâncenele i se ridicară mai sus.

— Nu ştiu de unde au venit acele cuvinte. Ei doar. . a sosit.[1]

— Erau Imass, Samar Dev.

'Oh?[1]

„ *Okral* este cuvântul pentru un urs de câmpie, dar acesta nu era urs de câmpie — prea mare, picioarele prea lungi...

— N-aş vrea, spuse Karsa, să fiu urmărit de acea fiară, nici măcar călare. Acel animal a fost construit pentru a-şi dobori prada.

— Dar nu era vânătoare, spuse Traveller.

— Nu ştiu ce făcea, recunoscu Karsa, ridicând din umeri. — Dar mă bucur că s-a răzgândit.

— De la voi doi, spuse Samar, n-ar fi simţit nicio teamă. Numai asta ar fi făcut-o să ezite. Vocea' ei era aspră,

aproape aruncând cuvintele afară. Nu era sigură de ce era atât de furioasă. Poate nimic altceva decât consecinţele terorii – o teroare pe care niciunul dintre tovarăşii nu avea decenţa să o împărtăşească cu ea. Au făcut-o să 'se simtă. . diminuat.

Călătorul încă o studia, iar ea voia să se mârâie la el. Când vorbea, tonul lui era calm. — Vechii zei ai războiului se întorc.

■Război? Zeul războiului? Acela a fost Fener, nu-i aşa? Mistreţul.

— Fener, Togg, Fanderay, Treach şi, ridică el din umeri, De nek Okral – cine poate spune câţi au existat odată. Mi-aş imagina că au apărut, dependenţi de mediul închinătorilor – orice fiară era prădătorul suprem, era cea mai sălbatică...

„Dar niciunul nu a fost”, a spus în Karsa Orloncţ. ‘Suprem. Acest titlu ne aparţinea nouă, vânătorilor cu doua picioare, ucigaşilor cu ochi strălucitori.

Călătorul a continuat să se uite la Samar Dev. — Sălbăticia fiarelor reflecta sălbăticia din sufletele închinătorilor. În război, asta se împărtăşea. Mistreţi, tigri, lupi, ursii mari care nu cunoşteau frică.

— Aşa a făcut căderea lui Fener? întrebă Samar Dev. „Toţi cei cârcoşi, pentru cei timizi, care se căţără înapoi pentru a lupta pentru prada? Şi ce legătură are asta cu ursul ăla?

— Ursul acela, spuse Traveller, era un zeu.

Karsa scurpă în foc. — Nu e de mirare că nu am mai văzut niciodată o

asemenea fiară.

— Au existat cândva, spuse Traveller. „Au stăpânit cândva aceste câmpii, până cand tot ce vânau le-a fost luat şi aşa au dispărut, la fel ca atâtea alte creaturi mândre”.

— Zeul ar fi trebuit să-i urmeze, spuse Karsa. „Există prea multe feţe ale războiului aşa cum este”.

Samar Dev mormăi. — E bogat care vine de la tine.

Karsa a privit-o peste flăcări, apoi a rânjit, tatuajele înnebunite parând sa se desprindă larg pe faţa lui. — Trebuie să fie doar unul.

A ta. Da, Toblakai, *te înţeleg destul de bine.* — Am o singură teamă adevărată, spuse ea. „Şi asta înseamnă că, când ai terminat cu civilizaţia, se va dovedi că tu, ca stăpân al tuturor, nu te vei dovedi mai bun decât cei pe care i-ai doborât. Că vei găsi ultimul tron care a supravieţuit şi vei cădea pe el şi îl vei găsi prea mult pe placul tău.

— Asta' este o frică goală, vrăjitoare, spuse Karsa Orlong. „Nu voi lăsa niciun tron pe care să stau – le voi spulbera pe toate. Şi dacă, când voi termina, voi fi ultimul ramas în picioare' — în toată lumea — atunci voi fi mulţumit.

— Dar oamenii tăi?

— Am ascultat prea mult timp şoaptele lui Bairoth Gild şi Delum Thord. Căile noastre nu sunt decât versiuni mai stângace ale tuturor celorlalte moduri în

care trăiesc oamenii – dragostea lor pentru risipă, nerăbdarea lor de a culege fiecare fiinţă vie ca şi cum le-ar aparţine, de parcă, pentru a dovedi dreptul ele proprietate, ar trebui să-l distrugă. Şi-a dezvăluit dinţii. „Nu gândim altfel, doar mai încet. Mai' puţin. . eficient.' O să vorbeşti despre progres, Samar Dev, dar progresul nu este ceea ce crezi tu că este. Nu este o unealtă ghidată de mâinile noastre – nu ale tale, nu ale mele, nu ale Călătorului. Nu este ceva ce putem retinde pe bună dreptate ca fiind destinul nostru. De ce? entru ca, în adevăr, nu avem control asupra ei. Nu maşinile tale, Vrăjitoare, nici o sută de mii de sclavi înlănţuiţi de ea – chiar dacă stăm cu biciurile în mână.

Acum Călătorul se întoarse uşor şi studia Toblakai cu aceeaşi mirare curioasă pe care o văzuse înainte. — Atunci, ce înseamnă progres, Karsa Orlong, a întrebat el?

Toblakai a Tăcut semn spre cerul nopţii. „Târâşul stelelor, plonjarea şi răsăritul lunii. Ziua, noaptea, naşterea, moartea – progresul este trecerea realităţii. Stăm călare pe acest cal, dar este o fiară pe care nu o putem îmblânzi niciodată şi va alerga pentru totdeauna – vom îmbătrâni, vom veşteji şi vom cadea, şi nu-i pasă. Alţii vor sări la bord şi nu-i pasă. Poate rula singur şi nu-i pasă. Îi depăşeşte pe marii ursi. Lupii şi închinătorii lor. A depăşit Jăghut şi K[1] Chain Che'Malle.' Şi tot merge mai

departe, iar pentru él nu suntem nimic.

— Atunci de ce să nu ne lăsăm să călărim o vreme? întrebă Samar Dev. — De ce să nu ne laşi blestemata aia de iluzie?

— Pentru că, femeie, o călărim pentru a vâna, a ucide, a distruge. O călărim ca şi cum ar fi dreptul nostru şi scuza noastra ambele.

— Şi totuşi, spuse Traveller, nu este exact ceea ce intenţionaţi, Kărsa Orlong?

„Voi distruge ceea ce pot, dar niciodată nu voi pretinde că deţin ceea ce distrug. Voi fi întruchiparea progresului, dar golit de lăcomie. Voi fi ca pumnul naturii: orb. Şi voi demonstra că proprietatea este o minciună. Pământul, mările, viaţa care se găseşte acolo. Munţii, câmpiile, oraşele, fermele. Apa, aeruf. Nu deţinem nimic din el. Aceasta este ceea ce voi dovedi şi, demonstrând asta, voi face aşa.

Apoi se aplecă înainte şi strânse în mâini un morman de pământ prăfuit. Toblakai s:a ridicat în picioare si a aruncat pământul pe foc, stingând flăcările. întunericul i-a luat pe toţi, ca şi cum ar aştepta acest moment. Sau, gândi ea cu un fior, de parcă ar fi fost mereu acolo. *Lumina m-a orbit, altfel aş ñ văzut-o.*

Aşa cum fac şi acum.

Doamne al războiului, ce ai vrut de la mine?

Cu un ţipăt străpungător, enkaralul s-a prăbuşit pe Pearl, cu ghearele tăiate prin carne, cu colţii pumnal închizându-se pe ceafa demonului. Mormăind, întinse mâna si închise o mană în jurul gâtului fiarei înaripate, cealaltă forţându-şi drumul sub maxilarul superior al enkaralului – degetele tăiate în bucăţi pe măsură ce se întindea tot mai departe şi apoi începu să deschidă gura înapoi. Colţii maxilarului inferior s-au scufundat mai adânc m muşchii gâtului lui Pearl şi tot el a împins. în timp ce acest lucru se întâmpla, ghearele nu încetau niciodată să se desfăşoare frenetic de-a lungul spatelui inferior al demonului, căiitând să se prindă în jurul coloanei vertebrale, căutând să rupă acea coloană – dar lanţurile şi cătuşele şi-au mârâit eforturile, la fel ca şi răsucirea lui Peărl pentru a evita fiecare înjunghiere, căută prin muşchii lui.

În cele din urmă, în timp ce strângerea lui de gâtul fiarei se strânse, putu auzi ţipăitul disperat al respiraţiei acesteia, iar fălcile slăbiră. Ceva s-a scârţâit şi dintr-o dată Pearl a reuşit să-i smulgă fălcile gâtului/ S-a clătinat înainte, târând uriaşa fiară în jur, cu ambele mâini închizându-şi gâtul solz – şi mai multe lucruri s-au prăbuşit în acea strângere zdrobitoare.

Enkaralul se zvâcni, picioarele bătând sălbatic acum, ghearele făcând brazde pe coapsele lui Pearl. A forţat fiara să cadă la pământ. Baterea a încetinit, iar apoi,'

cu un spasm, creatura s-a lăsat moale.

Pearl se ridică încet, aruncându-se pe carcasă într-o parte; o bufnitură, plesnirea şi foşnetul lanţurilor. Demonul a aruncat apoi o privire către silueta care mergea alături de ea. — L-am supărat cumva, Draconus?

Bărbatul îşi miji ochii, mutându-şi greutatea lanţurilor

K

este celălalt' umar, înainte de a răspunde: „Nu, Pearl. [ebunia a luat-o, asta-i tot. S-a întâmplat să fii aproape.

— Oh, spuse Pearl. Şi atunci demonul a oftat. — Atunci e bine că am fost eu si nu ceva. . mai mici.[1]

— Poţi continua, Pearl?

— Pot, da. Mulţumesc de întrebare.[1]

— Nu mai mult, ar trebui să mă gândesc.

— Nu, nu mai mult, încuviinţă Pearl. ‘Şi apoi?[1]

— Vom vedea, nu-i asa?

‘Da asta e adevărat. Draconus?

‘Perla?[1]

„Cred că voi primi un sfârşit – este un lucru groaznic pentru mine să spun?”

Bărbatul clătină din cap, expresia lui sugerând că ar putea avea dureri. — Nu, prietene, nu este.

O jumătate din cer era acum o furtună de argint clocotită. Tunetele s-au rostogolit de la orizont în spatele lor, în timp ce însuşi pământul a fost rupt, anihilat – lumea lor dobândise o margine, crudă ca o stâncă, şi acea stâncă se

apropia, pe măsură ce secţiuni vaste se tăiau, în timp ce prăpastia furioasă înghiţea piatra care se răsturna, coloane una câte una.

Şi lui Draconus i-a trecut prin minte că fiecare dintre ei de aici, aparent singur, fiecare cu lanţul lui sau propriul său lanţ, în cele din urmă, în cele din urma, se adunaseră.

Suntem o armată. Dar o armată în retragere. Vedeţi resturile pe care le lăsăm în urma noastră, tovarăşii abandonaţi. Vedeţi strălucirea ochilor noştri acest văl de epuizare amorţită – când în cele din urmă îl vom rupe deoparte, vom găsi disperarea pe care am adăpostit-o atât de mult timp, ca un fruct negru otrăvit sub o frunză – totul dezvăluit în timp ce ne privim unul în celălalt ochi.

S-a găsit confortul m recunoaşterea reciprocă a vreunei valori adevărate? Aici, până la urmă? Când punctul comun este eşecul? Ca un câmp de cadavre după o bătălie. *Ca o mare de cranii care se rostogolesc în val. Nu este frăţia prea amară pentru a fi suportată?*

Şi acum, a vrut. . la ce? Da, să mă înfurie, dar mai întâi lasa-mă să închid ochii. Doar pentru o clipă. Lasă-mă să-mi găsesc, din nou, voinţa mea...

— Draconus?

— Da, Pearl?

— Auzi tobe? Aud tobe.

„Tunetul...”, apoi s-a oprit şi s-a întors, pentru a privi înapoi la acel orizont

fulminant şi nebun. [1] *Zei de jos.* [1]

Haosul găsise o nouă modalitate de a-i batjocori. Cu legiuni în rânduri, arme şi armuri aprinse, cu standarde care scuipă fulgere în ceh Apărând într-un şir nesfârşit, o armată de ceva vag uman, modelată doar prin intenţie, în numere de neimagmat – nu mărşăluiau atat de mult, cât curgeau, ca un val în spumă care devora pământul – şi nu mai mult de o legă distanţă. Lănci şi capete de ştiucă fulgerând, scuturi rotunde care se învârt ca vârtejuri.' Tobe ca oasele care zdrăngănesc, se repezi să roiasca ca nişte viespi înnebunite.

Atât de aproape. . oare foamea ne-a prins proaspăt parfumul — se repezi acum foamea către noi, mai repede ca niciodată?

E ceva în furtuna aceea ? . care ştie ce vrea ?

— Nu înţeleg, spuse Pearl. — Cum poate haosul să ia forme?

— Poate, prietene, ceea ce vedem este manifestarea a ceea ce exista în noi toti. Dragostea noastră secretă de distrugere, plăcerea anihilării, bucuria noastră cea mai întunecată. Poate când, în sfârşit, vor ajunge la noi, ne vom da seama că ei sunt noi şi noi suntem ei. *Că Dragnipur nu ne-a tăiat în două, şi tot ce caută haosul este să ne mai atragă o dată întregi.*

Oh, chiar acum, Draconus, ţi-ai pierdut minţile?

— Dacă ei sunt răul din sufletele

noastre, Pearl, atunci nu poate exista nicio îndoială cu privire la dorinţa lor.

— Poate că nu doar sufletele noastre, gândi Pearl, ştergându-şi sângele din ochi. „Poate că fiecare suflet, de la începutul creaţiei. Poate, Draconus, când fiecare dintre noi moare, răul din noi este smuls şi se repezi în tărâmul Haosului. Sau răul este cel care supravieţuieşte cel mai mult. .'

Draconus nu spuse nimic. Sugestiile demonului l-au îngrozit şi s-a gândit – oh, se gândea, da – că Pearl găsise un adevăr teribil. Undeva brintre aceste posibilităţi.

Undeva printre ei. . Cred. . există un secret. Un secret important.

Undeva. .

„Nu vreau să-mi întâlnesc şinele rău”, a spus Pearl.

Draconus aruncă o privire spre el. 'Cine?[1]

Ditch visa, pentru că visul era ultimul lui drum către libertate. Putea să meargă cu paşi mari, întinzându-se în lateral, remodelând totul. El putea face lumea aşa cum dorea, asa cum ar trebui să fie, un loc al dreptăţii, un loc în care să fie un zeu şi să privească omenirea aşa cum era cu adevărat: o mulţime ele copii nestăpâniţi, uşor ridicoli. Priviţi-i cum înţeleg lucruri cand cred că nimeni nu se uită. Priveşte-i cum sparg lucruri, rănesc lucruri, fură. Ascultă-le reclamele de nevinovăţie, lista lor de scuze fără

suflare, ascultă cum se pocăiesc şi se pocăiesc şi se pocăiesc şi apoi merg şi fac aceleaşi lucruri naibii din nou. Copii.

Cu toate puterile sale evlavioase, el i-a învăţat despre consecinţe, acea lecţie^ cea mai groaznică, cea care a rezistat cel mai mult. Îi va învăţa pentru că învăţase în singurul mod posibil – cu cicatricişi oase rupte, cu o boală în suflet gustând frică, cu toate pagubele ireparabile rezultate din propriile sale decizii necugetate.

Ar putea fi uimire şi bucurie şi j>rintre copii. Prea uşor să vezi nimic în afară de sumbra, nu-i aşa? Minune' şi bucurie. Creaţii naive ale frumuseţii. El nu era orb la astfel de lucruri şi/ca orice zeu, înţelegea că asemenea daruri erau cereri' de îndurare. O invitaţie de a vă răsfăţa acea mulţime condamnabilă de defecte. Artă şi ' geniu, compasiune şi pasiune, erau ca nişte insule asaltate din toate părţile. Dar nicio insulă nu a trăit pentru totdeauna. Mările negre, zvârcolite, pline de viermi se ridicau mereu mai sus. Şi mai devreme sau mai târziu, furtunile înfometate s-au săturat.

Natura s-ar putea lupta pentru echilibru. Şi poate că dezechilibrul flagrant pe care Ditch credea că îl' percepe la felul lui nu era decât o iluzie, iar reparaţia aştepta, întinsă

E

entru a se potrivi cu extremitatea. O' cădere la fel de ruscă şi feroce ca şi ridicarea.

În starea lui de visare, nu-i trecu prin

minte că visele lui nu erau ale lui, că această înclinare aspră a judecăţii aparţinea unui tiran sau chiar unui zeu, sau unuia ca el, dacă'nebunia s-ar fi pus stăpânire. Dar nu era nebun şi nici tiran şi, cu toată înclinaţia lui firească (firească aproape tuturor) de a dori dreptate adevărată, era, până la urmă, suficient de întelept pentru a cunoaşte vulnerabilitatea noţiunilor morale, uşurinţa cu care au fost corupţi. A visat, atunci, visele unui zeu?

Oricât de orb era Kadaspala, simţea mult grea mult din viziunile lui Ditch, simţea furia incandescenta în pâlpâirea pleoapelor bărbatului,' căldura respiraţiei lui, ondulaţiile tensiunii care îi curgeau faţa. Oh, acest vrăjitor inconştient a urmărit o lume nevăzută' plină de indignare şi furie, cu foamea de pedeapsă.

Erau atât de multe căi către divinitate. Kadaspala era sigur de asta. Atâtea căi, atâtea căi. Refuzaţi sa muriţi, refuzaţi să predaţi, refuzaţi să muriţi şi refuzaţi să vă predaţi şi aceasta' a fost o cale, pe care' s-a poticnit fără intenţie adevărată, fără nici măcar să-şi dorească, iar aceşti zei erau cei năuciţi, cei reticenţi. Cel mai bine ar fi fost lăsaţi singuri, pentru că a-i împinge în trezi însemna să rişte apocalipsa. Puterea reticentă a fost cea mai mortală putere dintre foate, pentru că furia din spatele ei a fost de mult aprinsă. îndelung

alimentat şi aprins mult şi mult, aşa că cel mai bine lăsaţi-i lăsaţi-i lăsâţi-i m pace.

Alti zei au fost chemaţi în existenţa şi natura acestei chemări a luat nenumărate forme. O convulsie a forţelor naturale, până când chiar nămolul se trezeşte. Oriunde s-au ciocnit elemente discordante, s-a născut posibilitatea. Viaţă. Intenţie. Dorinţa si nevoia. Dar şi acestea au fost lucruri întâmplătoare, în măsura în care orice ar putea fi accidental atunci când toate particulele necesare creaţiei abundă, aşa cum au făcut cu siguranţă. Existau şi alte moduri de a chema un zeu.

Adună o mulţime de cuvinte, o mulţime de cuvinte. Adună o mulţime de cuvinte. Fă-i, fă-i, fă-i ce? Fizice, da, fă- le fizice, de la eterul gol până la incizia în lut, pata pe piatră, cerneala pe piele. Fizic, deoarece fizicul creat – prin msăşi natura sa m faţa ochiului (sau a ochiului interior) – a creat şi creat *modele* . Şi puteau fi jucaţi cu jucaţi cu jucaţi cu. în numere şi sigiluri, în proporţii astrale. Ele ar putea ii codificate în interiorul codurilor în interiorul codurilor până când ceva este redat, ceva atât frumos, cât şi absolut.

Frumos în absolutul lui. În dezlegarea sa, în esenţa sa absolvită, un lucru de frumos.

înţelegeţi, nu-i aşa, adevărul tiparelor, cum tiparul găseşte adevărul în' tensiunea juxtapunerii, în jocul sensúlui,

însemnând jocul care este modelul perfect al limbajului sub forma imperfecţiunii – dar ce preţuieşte orice din toate acestea? din asta ceva din asta?

Valoarea este corpul textului (hah, corpul — *corpurile*) care în caracterul său absolut devine sacru şi, în caracter sacral, devine tot ceea ce înfăţişează în ordonarea sa convivială a esenţial fără sens. Modele unde nu exista înainte. Creaţie din nimic. Trezirea din absenţa sinelui. Şi care este cuvântul cuvântul frumos cuvântiil preţios şi cuvântul perfect care începe jocul începe totul totul totul? ' De ce, cuvântul este *naştere* .

Corpuri de text, toate' aceste corpuri, toată această carne şi cerneală şi cuvintele şi cuvintele oh cuvintele. Corpuri şi corpuri, tipare din interiorul tiparelor, vieţi şi vieţi si vieţi toate visând. . toţi visând un singur vis.

' Un vis'. Un vis, un vis, un vis. Unu.

Un vis de dreptate.

— Lăsaţi cosmosul să se cutremure, şopti Kadaspala, în timp ce grava sigiliu în interiorul sigilulúi cu sigiliu lateral timid, în timp ce ţesea limbajul şi sensul, m timp ce cerneala călărea piercing-ul şi curgea sub piele buzunar cu buzunar. — Cutremur şi tremur, scâncet şi tremur. Un zeu oh un zeu da un zeu acum un zeu în curând un zeu un zeu se trezeşte. Vieţi şi vieţi tăiate pe una şi pe toate, tăiate, da, prin marginea ascuţită a judecăţii – ám meritat asta? Am câştigat pedeapsa?'

Este vreunul dintre noi nevinovat, vréunul dintre noi? Nu probabil, probabil, nu probabil. Deci, vieţi şi vieţi şi niciunul, niciunul dintre noi nu a primit exact ceea ce am meritat.

‘înţelegi? Godling, îţi vorbesc. Ascultă ascultă ascultă bine. Suntem din ce vii. Cei pedepsiţi, cei pedepsiţi, victimele justiţiei, victimele propriei noastre prostii, da, şi cine ar putea spune că niciunul dintre noi nu ne-a învăţat lecţia? Cine poate spune asta? Uite, uite, uite unde suntem! Dumnezeule, iată sufletul tău, scris în carne, în carne, scris aici de Kadaspala, care a fost cândva orb, deşi putea vedea şi acum poate vedea, desi este orb. Şi nu sunt eu însăşi definiţia sensibilităţii? Orb în viaţă, pót vedea în moarte'- definiţia mortalităţii, dragul meu copil, ţine seama de ea şi ţine seama de ea în momentul în care trebuie să acţionezi şi să decizi şi să stai si să judeci. Fiţi atenţi şi luaţi în seamă, evlavie, acest defect etern.

„Şi, te vei întreba, ce este scris pe sufletul tău? Ce scrie aici? 'Aici pe carnea sufletului tău? Ah, dar aceasta este călătoria vieţii tale, evlavie, să înveţi limba sufletului tău, să o învşţi şi să'o înveţi chiar aşapum 'o trăieşti.

„în curând, vine naşterea. în curând, viaţa se trezeşte.

„în curând, *fac un zeu* „.

Şi chiar şi acum, zeul visează la dreptate. Căci, spre deosebire de Ditch, Kadaspala este într-adevăr nebun. Codul

lui încarnat este un cod de legi. Legile din care se va naşte zeul. Luaţi în considerare asta, gândiţi-vă bine.

' în contextul, să zicem, milei. .

Era acolo, jos, în bazin, în genunchi, cu capul atârnat, cu trunchiul împletindu-şi înainte si înapoi, într-un anumit ritm interior. După ce a studiat-o din nou, Seer shv; domin, cu un gâfâit slab, şi-a smuls privirea – ceva ce era din ce în ce mai greu de gestionat, pentru că ea era fascinantă, această femeie-copil, acest izvor al corupţiei şi ideea că un căderea femeii ar putea fi atât de atrăgătoare, atât de perfect sexuală, l-a lăsat îngrozit. Prin acest limbaj al invitaţiei. Prin propriul întuneric.

în' spatele lui, Mântuitorul a murmurat: „Puterea ei creşte. Puterea ei asupra ta, Segda Travos.

'— Nu vreau să fiu acolo unde este ea.

‘Tu nu?[1]

Seerdomin se întoarse şi privi zeul. „Conştiinţa de sine poate fi un blestem.”

— Unul necesar.

— Presupun că da, a recunoscut el.

— Te vei mai lupta cu ea, Segda Travos?

‘Cred ca da.[1]

‘De ce?[1]

Seerdomin si-a dezvăluit dinţii: „Nu începe cu mine, Mântuitorule, inamicul nu pune niciodată la îndoială motivaţiile –

inamicul nu mestecă pământul sub propriile picioare. A bătut cu degetul înapoi la femeia care se afla în genunchi în lighean. — Nu are întrebări. Fără dubii. Ceea ce are ea este puterea. Putere.[1]

— Este adevărat, spuse Mântuitorul. ‘Totul. Acesta este motivul pentru care cei bântuiti de timiditatea nesigură trebuie să sş retragă vreodată. Li nu pot sta în faţa celor neprihăniţi. În schimb, trebuie să se strecoare, trebuie să se ascundă, trebuie să alunece în spatele liniilor inamicului...

„Unde fiecare blestemat dintre ei este vânat şi tăcut – nu, Mântuitorule, uitaţi, am *trăit* într-o tiranie. Am dat cu piciorul în uşi. Am târât oamenii departe. Crezi cu adevărat că necredincioşii vor fi toleraţi? Scepticismul este un act criminal. Flutură standardul sau altcineva o va face şi ei vor veni după tine. Răscumpărător, m-am uitat în ochii duşmanului meu şi ei sunt duri, reci, goliţi de orice, în afară de'ură. Da, mi-airi văzut propria reflexie – încă mă bântuie.

Atunci nu s-au mai schimbat cuvinte. Seerdomin se uită înapoi la acea femeie, Marea Preoteasă care fusese cândva Salind. Ea nu era decât o unealtă, acum, o armă a voinţei unei forţe mai mari, foamea ei. Aceeaşi forţă, bănuia el acum, care a condus naţiunile la război/care î-a împins pe soţii să omoare soţii şi pe soţii să ucidă soţii. Asta ar putea lua chiar şi sufletul unui zeu şi-l zdrobi în supunere.

Când te vei trezi, Salind?'Când vei

veni după mine?

Aceasta nu era viaţa de apoi pe care şi-o imaginase. Lupta mea ar trebui să se termine. Fiecare nevoie a mea a devenit lipsită de sens, durerea gândurilor a fost tăcută pentru totdeauna.

Nu este darul morţii indiferenţă? Indiferenţă fericită, perfectă?

Ea se legăna înainte şi înapoi, adunând putere, aşa cum numai cei predaţi puteau'face.

Monkrat a mers prin tabăra de pelerini. Dezordonat cum fusese cândva, acum părea că o tornadă l-ar fi rupt. Corturile se lăsaseră; baracile se aplecau periculos de aproape de prăbuşire. Peste tot era gunoi. Cei câţiva copii încă în viaţa, după ce fusese atât ae mult abandonat, îl priveau trecând cu ochii bântuiţi care se uitau de pe feţele stricate de murdărie. Rănile' le mâncau buzele trase. Pântecele lor erau umflate sub zdrenţe. Nu era nimic de făcut pentru *ei* şi, chiar dacă era, Monkrat nu era omul care sa o facă. în mintea lui, el lăsase omenirea în urmă cu mult timp în urmă. Nu era nicio rudenie de rupt în inima lui. Fiecare prost din lume era singur, sau erau sclavi. Acestea au rost singurele două stări ale fiinţei – toate celelalte erau o minciună. Iar Monkrat nu avea nicio dorinţă să devină sclav, atât de mult pe cât şi-ar fi dorit asta Gradithan sau saemenkelyk.

Nu, ar rămâne propria lui lume. A fost

mai uşor aşa. Uşurinţa era importanta. Uşurinţa era tot ce conta. '

În curând, ştia el, va trebui să scape de această nebunie. Ambiţiile lui Gradithan îşi pierduseră orice perspectivă – blestemul lui Kelyk! El vorbea acum necontenit despre venirea Dumnezeului Muritor, sfârşitul iminent al tuturor lucrurilor şi renaşterea glorioasă care va urma. Oamenii care vorbeau aşa l-au dezgustat pe Monkrat. Ei s-au repetat atât de des, încât curând a devenit extrem de evident că cuvintele lor erau dorinţe şi dorinţa era ca cuvintele lor să se dovedească adevărate'. Rond şi rotund, toată acea respiraţie irosită. Minţii îi plăcea atât de mult să se învârtească, atât de mult îi plăcea piesa aceea familiară, familiaritatea ei. Rond şi rotund, şi de fiecare dată mintea era cu atât mai proasta. Creştere' cu creştere, gama de gânduri mai restrânsă, calea de sub picioare mai adânc tăiată – el observase chiar cum se diminua vocabularul, pe măsură ce noţiunile neplăcute erau aruncate şi toate cuvintele asociate cu ele. Pista circulară a devenit o mantră, mantra o proclamare a dorinţelor stupide ca lucrurile să poată fi aşa cum şi-au dorit ei, ca de fapt au *fost* aşa cum şi-au dorit.

Fanatismul era atât de popular. Trebuia să existe un motiv pentru asta, nu-i aşa? O mare recompensă până la capătul gândirii, o mare' fericire pentru

binecuvântarea idiotului. Ei bine, Monkrat nu avea încredere în toate astea. Ştia să gândească singur şi asta era tot ce ştia, aşa că de ce să renunţe la asta? încă nu a auzit un argument care să-l convingă – dar, desigur, fanaticii nu au folosit argumente, nu-i aşa? Nu, doar acea privire fixă, ameninţarea, motivul de frica.

Da, se săturase. Zei de jos, el tânjea de fapt după oraşul în care se născuse. Acolo, m umbra Mock's Hold, şi în acel golf de apă neagră a portului, unde dormea un demon, pe jumătate îngropat în noroi şi pietre de balast prăbuşite. Şi cine ştia, poate că nu mâi era nimeni acolo care să-l recunoască – şi de ce ar fi făcut-o, în orice caz? Vechiul lui nume se afla pe bilanţul celor căzuţi, la urma urmei, iar lângă el era *Blackdog Wood1159 Burn's Sleep.* Briageburners au dispărut, morţi, distruşi în Pale, cu rămăşiţele curăţate aici, la Black Coral.' Dar fusese o victimă cu mult înainte de atunci, iar anii de atunci au fost al naibii de grei – nu, nu era probabil să fie recunoscut.

Da, Oraşul Malaz suna dulce acum, în timp ce mergea pe strada principală a acestei tabere nenorocite, cu zgomotul pescăruşilor în urechi.

Gradithan, l-ai pierdut.

Nu se va răzbuna pe Tiste Andii. Nu pentru mine, nu pentru tine. A fost o idee stupidă şi acum a mers prea departe.

Istoria nu merita retrăită. A înţeles

asta acum. Dar oamenii nu au învăţat niciodată ăsta – nu au învăţat niciodată asta, nu-i aşa? Rotund si rotund.

Un pelerin căzut a ieşit împleticindu-se din între două căsuţe, bărbia j>ătată de maro şi ochi tulburi înotând într-o răpire dubioasa pictându-şi minciuna în spatele lor. Voia să- 1 lovească pe idiotul fără creier între picioare. Voia să calce cu picioarele pe craniul nebunului şi să vadă nămolul de culoarea rahat revărsându-se. Voia' ca fiecare copil să-l privească şi el făcând asta, ca să-şi dea seama, ca sa alerge pentru a-si salva viaţa.

Nu ca i-ar fi păsăt.

'Mare preoteasă.[1]

Ea ridică privirea, apoi se ridică din spatele biroului ei, se întoarse cu o adunare a hainelor ei, apoi se înclină. — Fiul întunericului, bine ai venit. Aveam ceva aranjat?

Zâmbetul lui era ironic. — Oare vreodată?

„Te rog”, a spus ea, „intra. O să trimit după vin şi...”

— Nu e nevoie din cauza mea, Mare Preoteasă, Anomander Rake a intrat în micul birou, a privit cele două scaune şi apoi l-a ales pe cel mai puţin ornamentat în care să se aşeze. Şi-a întins picioarele, cu degetele împletite în poală, şî a privit, ea în mod speculativ.

Ea si-a ridicat braţele: — Să dansez?

— Să cânt?

— Abisul ia-mă, nu. Vă rog/

— Stai jos, spuse Rake, aratând celălalt scaun.

A făcut asta, ţinându-şi spatele drept, o întrebare tăcută ridicându-i sprâncenele.

A continuat să o privească.

Ea a lăsat să respire şi s-a prăbuşit pe spate. 'Bine atunci. Ma relaxez. Vedea?' '

— Ai fost vreodată preferatul meu, spuse el, îndepărtând privirea.

— Ce este preferatul tău?

— înaltă preoteasă, desigur. La ce altceva aş putea să mă gândesc?

— Ei bine, aceasta este întrebarea veşnică, nu-i aşa?

„Unul prea mulţi oameni îşi petrec prea mult timp
îngrij orându-se.”

— Nu poţi vorbi serios, Anomander.

Părea să-i studieze biroul – nu lucrurile împrăştiate pe suprafaţa lui, ci biroul în sine. — E prea mic pentru tine, a spus el/

Ea îi aruncă o privire. — Eşti înşelat, vai. Dezorganizarea mea este prea mare. Da-mi un birou de mărimea unui salon şi îl voi umple cu vechituri.

— Atunci trebuie să fie mintea ta prea mare, Mare Preoteasă.

— Ei bine, spuse ea, există atât de puţin la care să te gândeşti şi atât de mult timp. Ea a fluturat o mână. — Dacă gândurile mele au devenit supradimensionate, este doar din indolenţă. Privirea ei s-a ascuţit. — Şi am

devenit atât de indolenţi, nu-i aşa?

— A fost respinsă de mult timp, spuse Anomander Rake. — Că v-am lăsat pe toţi să vă adresaţi în schimb la mine a fost vreodată o întreprindere dubioasă.

— Nu ai făcut nici un efort să te închini, Fiul întunericului, şi asta a făcut să fie îndoielnic.

O sprânceană ridicată. — Nu sunt defectele mele evidente?

— Şi Mother Dark este fără defecte? Nu, Tiste Andii nu au fost niciodată atât de proşti încât să impună asupra icoanelor noastre imposibilitatea perfecţiunii.

„„Icoane”, a spus Anomander Rake, încruntându-se în timp ce continua sa studieze biroul.

„Este cuvântul greşit? Nu cred.[1]

— Si de aceea am respins noţiunea de închinare.

'De ce?[1]

„Pentru că, mai devreme sau mai târziu, credincioşii îşi sfărâmă icoanele”.

Ea a mormăit şi s-a gândit la asta o vreme, înainte de a ofta şi a da din cap. — O sută de civilizaţii căzute, uitate, da. Şi în ruine toate acele statui. . cu feţele tăiate. Se pare că pierderea credinţei este mereu violentă.

— A noastră a fost.

Declaraţia a înţepat-o. „Ah, nu suntem atât de diferiţi atunci, până la urma. Ce realizare timidă; presantă.

— Endest Silann, spuse el.

„Privirea ta face să tremure picioarele

biroului meu, Lord Rake – sunt atât de timid, de plăcut încât să nu îndrăzneşti să-mi pui ochii pe mine?”

îşi întoarse încet capul şi îşi fixă privirea asupra ei.

Şi văzând tot ce era în ochii lui aproape a făcut-o să tresâre, şi ea a înţeles, dintr-o dată, mila pe care i-o dăduse – cu faţa întoarsă,' cu ochii acoperiţi de distracţie. Dar apoi îi ceruse respectul, atât din vanitate cât şi din plăcerea secretă a atracţiei ^ei pentru el – nu putea acum să rupă această legătura. înţelegându-şi hotărârea, ea spuse: — Endest Silann, da. Motivul acestei vizite. Am înţeles.[1]

— Este convins că a fost stricat cu mult tifnp în urmă, Mare Preoteasă. Amândoi ştim că nu este adevărat.

Ea a dat din cap. „A dovedit că atunci când a susţinut Moon's Spawn sub mare – a dovedit asta tuturor, în afară de el.\

— Îi dezvălui încrederea mea, spuse Rake, şi de fiecare dată el. . contracte. Nu pot, se pare, să întăresc ceea ce ştiu că este în el.

„Atunci, credinţa lui este zdrobită”.

Se strâmbă, nu'răspunse.

„Când va veni momentul”, a spus ea, „voi fi acolo. Să fac ce pot. Desi, a adăugat ea, s-ar putea să nu fie mult.

— Nu trebuie să detaliezi eficacitatea prezenţei tale, Mare Preoteasă. Vorbim, aşa cum ai spus, despre credinţă.

— Şi nu trebuie să existe

substanţa. Mulţumesc.[1]

îşi întoarse privirea încă o data, iar de data aceasta zâmbetul ironic pe care ea îl văzuse înainte se răspândi din nou pe trăsăturile lui. — Ai fost întotdeauna preferatul meu, a spus el.

— Eu, sau biroul pe care pare să-l iubeşti atât de mult?

El s-a ridicat şi ea a făcut la fel. — înaltă preoteasă,
spuse el.

— Fiul întunericului, răspunse ea, făcând o altă plecăciune.

Şi a ieşit afară, lăsând în urma lui o absenţă bruscă, o bătaie aproape audibilă de deplasare – dar nu/ asta era în mintea ei, un indiciu de ceva care plutea acolo în spatele amintirii ei despre chipul lui, ochii lui şi tot ce văzuse ea. Acolo.

Mamă întunecată, ascultă-mă. Ascultă-mă. Atunci nu l- ai înţeles pe ñul tău. Nu-l înţelegi acum.

Nu vezi? Asta a fost tot ceea ce face Draconus.

— Nu este în regulă, gâfâi Reccanto Ilk, fiecare cuvânt stropit sânge. „Când vine vorba de femei care ţipă, ar trebui să părăsească barul, nu să încerce să intre!

Orificiul zdrenţuit pe care femeile ţipând, mârâind şi care pocneau fălcile pe care o făcuseră prin uşa tavernái era plină de braţe, întinzându-se, degetele strangându-se, toate întinzându-se

înăuntru într-o încercare disperată de a rupe bariera. Ghearele i-au înjunghiat umerii tatuaţi ai lui
Trell, iar acesta şi-a lăsat capul mai jos, mormăind în timp ce demonii băteău la uşă, scândurile zdrobindu-se – dar acel Trell era un nenorocit puternic şi îi reţinea, aşa cum făcuse de atunci, grabă care aproape ca a văzut că preţiosul cap al lui Reccanto a fost smuls.

'Mulţumesc celor ce zei s-au ghemuit în noroiul acestui blestemat de sat că aceşti demoni erau atât de proşti. Nimeni nu încercase niciúnul dintre ferestrele cu obloane care flancheau intrarea, deşi cu acel hulk ghimpat, Gruntle, aşteptând la unul dintre ele, cu scrochetele pregătite, şi Făint şi fraţii Bole la celălalt, cel puţin daca aceştia au

E

lecat demonii, şi am încercat unul dintre ei, vor fi tăiaţi în ucăţi în cel măi scurt timp. Sau aşa spera Reccanto/din moment ce se ascundea sub o masă şi o masă nu era prea mult acoperire, sau nu ar fi fost dacă demonii aceia ar fi fost suficient de urâţi încât să sfâşie Gruntle şi Faint şi Boles si Trell, si Swéetest Sufferance, de asemenea. , de altfel.

Maestrul Quell şi acea vrăjitoare mlăştinoasă, Precious Thimble, erau íinghésuiti în spate, la uşa pivniţă cu gratii, făcând Hood ştia ce. Glanno Tarp lipsea – plecase cu caii când mergeau drept şi trăsura plecase spre stânga, iar Reccanto era destul de sigur că idiotul plecase şi se sinucisese rău. Sau mai rau.

în ceea ce priveşte acel cadavru, Cartograf, de ce, ultimul pe care îl văzuse Ilk, era încă legat de o roată, învârtindu-se în neclaritate, în timp ce blestemul se învârtea din ax şi se îndepărta în noaptea ploioasă. De ce nu au putut demonii să meargă după el? O luptă al naibii de mai uşoară...

Loviturile repetate transformau uşa într-o epavă spulberată, iar unul dintre braţe s-a înclinat în jos pentru a taia găuri adânci pe spatele lui Mappo, făcându-l pe Trell să geamă, iar geamătul nu era bine, deoarece însemna că Mappo ar putea să renunţe să mai încerce să-i tină în braţe, înapoi şi înăuntru au venit, direct pentru bărbatul ascuns sub masă. Nu a fost corect. Nimic nu era corect şi ce era corect în asta, la naiba?

Îşi scoase spaca şi prinse mânerul într-o mână tremiirândă. O aruncare din genunchi — a fost posibil aşa ceva? Era pe cale să afle. Oh, da, ar îngheţa unul pentru necazurile ei, doar uita-te. Şi dacă ceilalţi doi (era destul de sigur că erau trei) l-au rupL atunci bine/bine. Un bărbat nu putea face decât atât.

Gruntle striga ceva la Mappo, iar Trell a urlat un răspuns, ridicându-şi picioarele sub el, de parcă era pe punctul de a se arunca într-o parte – mulţumesc mult, căpcăun! — şi apoi dintr-o dată Mappo a făcut exact asta, în dreapta, lovindu-se de picioarele lui Boles and Faint şi luându-i pe toţi trei cu el.

O explozie de aşchii de lemn şi braţe

care se zvârneau, colţi care pocnesc/ păr necurat 'şi expresii îngrozitor de ner'ezonabile, iar cele trei femei ţipând s-au aruncat înăuntru.

Doi au fost crescuţi destul de repede, în timp ce capetele lor săreau în stropi de uck verzui şi trupurile lor s- au întins într-o mizerie zdrobitoare.

Chiar dacă se întâmpla asta, a treia femeie a încărcat direct pentru Reccanto. A ţipat şi şi-a executat lovitura de la genunchi, ceea ce, desigur, nu era deloc o fantezie. Mai degrabă un fleche, o aruncare înainte a corpului său, braţul şi vârful întinse, iar în timp ce se supraechilibra şi ateriza cu o lovitură care scârţâie oasele pe scânduri, vârful rapiei s-a prins de ceva şi lama sa plecat alarmant şi aşa a dat drumul. încât a sărit în sus, apoi înapoi în'jos' pomul scârţâind vârful capului lui Reccanto, nu o dată, ci de două ori, de fiecare data împingându-i faţa în podea, cu nasul trosnind într-un vârtej de lacrimi înţepătoare şi izbucnind în creierul lui duhoarea îngrozitoare, de excremente de şoarece şi murdărie grasă — imediat înlocuite cu o mulţime de sânge care curge.

Era ciudat de linişte şi, gemând, Reccanto se rostogoli pe o parte şi se ridică într-un cot.

Şi s-a trezit uitându-se în ochii goli şi îngrozitori ai femeii care îl acuzase. Vârful ei se înfipsese între ochi, drept înăuntru, atât de departe încât ar fi putut să-l vadă ieşind de undeva de sub

spatele craniului ei – dar nu era acolo. Sens-

— Ea a rupt-o! s-a înfuriat, urcându-se în picioare. — Mi-a rupt blestemata de spală!

Femeia demonică era în genunchi, cu capul îndreptat înainte, cu gura încă deschisă, greutatea superioara a corpului ei sprijinindu-se pe scaunul răsturnat care servise drept baricada jalnică. Ceilalţi doi, fără cap, încă se zvârneau pe podea în timp ce curgea substanţă verde. Gruntle studia acel ichor în care împroşca lamele' largi ale şocurilor lui.

Mappo, Boles şi Faint îşi recăpătau încet picioarele.

Dulce Suferinţă, ţinând în mână o sticlă de lut, se clătină pentru a 'se sprijini de Rec shy;canto. — Păcat pentru spatul tău, spuse ea, dar al naibii de mine, Ilk, asta a fost cel mai frumos fleche pe care l-am văzut vreodată.

Reccanto miji, şi-a şters sângele de pe nasul curgător şi de pe buzele lacerate,' apoi a zâmbit. — A fost, nu-i aşa. Timpul unui maestru...

— Adică, cum ai fi putut ghici că se va împiedica de unul dintre capetele care se rostogolesc şi se va lăsa în genunchi, derapând aşa, direct în împingerea ta?

S-a împiedicat? Â derapat? — Da, bine, aşa cum am spus, sunt un maestru duelist.

— Aş putea să te sărut, a continuat ea, cu răsuflarea treptat de

vinul acru, doar că te-ai sunat şi că există limite ale decenţei, dacă ştii ce vreau să spun.

„Asta nu e piş – suntem cu toţii mcă udă!”

— Dar nu prea mirosim aşa cum o simţi tu, Nenorocite.

Mârâind, el s-a zguduit. Al naibii' de femeie prea
sensibilă! — Spala mea, gemu el.

— Fărâmată în craniul ei, as paria, spuse Gruntle, ceea ce nu i-ar fi putut face niciun folos creierului. Frumos făcut, Reccanto.

Ilk a decis că era timpul să se lăvească puţin.

în timp ce Reccanto Ilk se plimba ca un cocoş, Precious Thimble aruncă o privire îngrijorată la Boles şi fu'uşurat să-i vadă pe amândoi aparent nevătămaţi, iSlu îi acordau suficienta atenţie în ultima vreme şi nici acum nu-i acordau nimic. A simtit un tremur de nelinişte.

Maestrul Quell bătea în uşa pivniţei. — Ştiu că mă auzi, strigă el. — Tu, te ascunzi acolo. Avem trei' dintre ei – mai sunt? Trei dintre ei au fost ucişi. Mai sunt?

Faint îşi verifica armele.'— Trebuie să mergem să-l găsim pe Glanno, spuse ea. — Vreun voluntari?

Gruntle se apropie, făcându-se o pauză pentru a privi pe uşă. — Ploaia se lasă – pare că furtuna s-a terminat. Voi merge cu tine, Faint.

— Ceream voluntari. Nu m-am oferit voluntar.

‘Voi merge![1] spuse Amby.

‘Voi merge![1] spuse Jula.

Şi apoi s-au uitat unul la celălalt, apoi au rânjit ca şi cum ar n o glumă privată, iar o clipă mai târziu amandoi au izbucnit în râs.

‘Ce e aşa amuzant?[1] întrebă Preţiosul Degetar, cu adevărat uluit de data aceasta. *Şi-au pierdut minţile? Presjupunând că au minţi vreau să spun.*

întrebarea ei aspră i-a trezit şi amândoi se lăsară, evitându-i privirea.

Uşa pivniţei se deschise scârţâind, atrăgând atenţia tuturor şi o faţă cu mustaţă ieşi afară, cu ochii mari'şi rostogoliţi. — Trei, ai spus? Ai spus trei?

Dialectul era Genabackan, accentul insulei de sud.

— Ai trei? Faptă?[1]

Quell dădu din cap. — Mai ai la pândă, gazdă?

O clătinare rapida din cap, iar taverna stărui, tresărind când văzu cadavrele sacrificate. „Oh, dragilor/' şopti el, „ahm atât de rău. Atât de rău!

‘Îi cunoşti?[1] întrebă Quell. — Ştii ce au fost?

Mai multe siluete se înghesuiau în spatele donjonului, fete palide, ochi înspăimântaţi. La întrebările lui Quell, bărbatul cu mustăţi tresări. — Grozat, spuse el cu o râpă. — Fiicele noastre. . grosolan.[1]

‘Blestemat? Cand vor ajunge la

majoritate, nu?

O încuviinţare sacadată din cap, iar apoi ochii bărbatului s-au mărit la vrăjitor. ‘Tu ştii asta? Ştii grosolanul?

— De cât timp îl ai, gazdă? Aici, în acest sat, de cât timp ai blestemul?

„Acum de patru ani. Timp de ani. Iar bărbatul a ieşit. — Aai, atenţia lor! Fii atent! în spatele lui, ceilalţi au pus un bocet.

Preţiosul Degetar întâlni ochii lui Quell şi au făcut un schimb de semne din cap. — Tot cam, aş spune, spuse Precious pe sub răsuflarea ei.

‘De acord. Ar trebui să mergem la vânătoare?

Se uită încă o dată în jur. Mappo târa primul cadavru gol, fără cap, prin prag. Sângele verde se înnegrise pe podea şi lăsase urme de gudron pe corp. — Cred că sa-l luăm pe Trell cu noi.

‘Bună idee.[1] Quell se îndreptă spre clădirea tavernei. — Există un poliţist în acest sat? Cine stăpâneşte pământul – unde suntem, în numele lui Hood?

Clipiri de bufniţă din ochi. „Reach of Woe este războiul ce sunteti. Ai văzut turnul? E război pe care-l părăseşte Provostuf. Yull wan the Provost, ah aşteaptă-te.

Quell se întoarse, se frecă la ochi, apoi se apropie de Precious Thimble. — Atunci suntem de acord ca este vrăjitorie, acest blestem.

— Vrăjitoare sau vrăjitor, spuse ea dând din cap.

„Suntem pe Reach of Woe, o coastă de distrugeri. Pariez că sosirea străinilor le trezeşte pe fiiţe – nu-şi vor mânca rudele, nu-i aşa?

„Când e frenezie asupra lor”, a spus Precious Thimble, „vor mânca orice se mişca”.

— De aceea, localnicii au fugit, atunci, corect. Bine, vrăjitoare, du-te şi adună Mappo – şi de data asta, spune-i că trebuie să se înarmeze. Acest lucru ar putea deveni dezordonat.

Preţiosul Degetar se uită la ultimul corp pe care Trell îl trăgea acum timid. — Corect, spuse ea.

Flancat de Boles, Tuia în dreapta lui, Amby în stânga lui, Gruntle coborî înapoi spre strada principală, cu cizmele zgomotând în noroi. Ultimele scuipături de ploaie i-au răcorit fruntea. Oh, şi-ar fi dorit o luptă mai urâtă. Problema cu atacatorii 'fără minte era lipsa de minte, ceea ce îi făcea patetic previzibili. Şi doar trei dintre lucrurile naibii...

— Eu mergeam primul, spuse Amby.

— Nu, am fost, spuse Tuia.

Gruntle se încruntă. 'Mergând unde? Despre ce vorbiţi voi doi?

— Fereastra aia din spate, spuse Tuia, la tavernă. Dacă fetiţele intrau pe uşă, eu ieşeam pe fereastră – doar că nu puteam să tragem obloanele'înapoi...

— Asta a fost vina ta, spuse Amby. — Am tot ridicat zăvorul, iar tu l-ai

tot împins mapoi în jos.

— zăvorul se lasă în jos, Amby, idiotule.

„Nu, se ridică — a urcat, l-am văzut...”

— Şi apoi înapoi...

‘Sus.[1]

— Atunci jos.

Mârâitul brusc al lui Gruntle i-a făcut pe amândoi la tăcere. Ei urmăreau acum urmele copitelor şi ^diferitele brazde ale lucrurilor târâte în urma animalelor. În casele ghemuite de ambele părţi, lumini stinse pâlpâiau prin win shy;dows cu sticlă groasa. Zgomotul apei care se scurgea îi înconjura, împreuna cu zgomotul îndepărtat ocazional al tunetelor. Aerul se batjocoreşte cu prospeţimea venită după o furtună.

— Iată, spuse Amby, arătând.^ — Chiar dincolo de peretele acela jos. Le vezi, Gruntle? Îi vezi?[1]

Un corral. Epava băncii înalte a trăsurii a fost împrăştiată de-a lungul bazei zidului de piatră.

Ajungând la ea, s-au oprit, s-au uitat la câmpul de noroi agitat, caii strânşi la capătul îndepărtat – privindu-i suspicios – şi acolo, ceva s-a întins lângă mijloc. Un corp. Departe, în stânga, era una dintre roţile căruciorului.

Gruntle conducând drumul, au urcat pe zid şi au pornit spre Glanno Tarp.

Pe măsură ce se aprojâau, îl auzeau vorbind.

'. . şi deci nu era atat de rea, în

comparaţie cu Niwy, dar au trecut ani de zile până când să fiu timid, nu toate femeile vorbeau aşa, şi dacă aş fi cunoscut, ei bine, probabil că nu aş fi' fost de acord cu asta. Adică, am ceva decenţă în mine,' sunt sigur de asta. A fost felul în care a continuat să pretindă că are nouă ani, cu ochii atât de mari, toate acele lucruri drăguţe pe care le făcea şi care, atunci când te gândeşti, erau poate drăguţe cu ceva' timp, cu mult timp în urmă' dar acum – vreau să spun, parul ei se întindea, gri, de dragul lui Hood — oh, m-ai găsit. Bun. Nu, nu mă mişca încă, am piciorul rupt şi poate şi un umăr, şi un braţ, încheietura mâinii, o, şi degetul ăsta de aici, este întors.' Ia-l pe Quell — nu mă muta fără Quell, bine? Mulţumiri. Acum, unde eram? Niwy? Nu, paznicul acela, Luft' acum nu a rezistat, din motivele pe care le-am explicat înainte. Au trecut luni până să-mi găsesc o nouă femeie – ei bine, înainte ca Coutre să mă găsească, ar fi mai precis. Tocmai îşi pierduse tot părul. .'

Roata căruciorului se mişcase uşor. Gruntle surprinsese mişcarea cu coada ochiului şi, lăsându-l pe Glanno să bombănească spre Boles, care stăteau uitându-se în jos, cu gura căscată, porni spre ea.

Şi-a învelit năvoele şi s-a aruncat la volan. A rezistat până când, cu un sunet gros, s-a ridicat din noroi şi Gruntle l-a împins complet în picioare.

Cartograful era o figură aparent

compusă în întregime din lut, încă legată de încheieturi şi glezne de spiţe. Faţa a lucrat o vreme, împingând bulgări ae noroi din gură,' iar apoi cadavrul a spus: „Este chestia cu pâinea mânjită cu gem, nu-i aşa?

— Uită-te la asta, spuse Quell.

Preţiosul Degetar făcu un gest de apărare si apoi scuipă de trei ori, sus, jos, drept înainte. — Mlaştină BlacKdog, spuse ea. — Mott Wooa. De asta am plecat, la naiha! Asta e problema cu Jaghut, ei apar peste tot.

În spatele lor, Mappo a mormăit, dar altfel nu a oferit niciun comentariu.

Turnul era ceva între pătrat şi rotund, colţurile fie zdrobite de vreme; coborâte de secole şi secole de vânt, fie înmuiate în mod deliberat pentru a uşura acelaşi vânt zguduitor şi urlator. Intrarea era o adâncitură îngustă, mohorâtă, fii timid; sub o piatră de buiandrug cu muşchi, muşchiul atârnând în bărbi care picurau într-o perdea de apa de ploaie, fiecare picătură izbind în goluri erodate de pe placa palierului.

— Deci, spuse Quell cu o încredere fragilă, provostul satului s-a dus şi s-a mutat într-un turn Jaghut. A fost curajos...

'Prost.[1]

— Prostit de curajos, da.

— Dacă nu, spuse ea, adulmecând aerul. — Asta e cealaltă problemă cu Jaghut. Când construiesc

turnuri, locuiesc în ele. Pentru totdeauna.'

Quell gemu. — Mă pretindeam că nu cred asta, vrăjitoare.

— De parcă asta ar ajuta.

— M-a ajutat!

„Sunt două lucruri pe care le putem face”, a anunţat Precious Thimble. Putem să ne întoarcem la dreapta şi să ignorăm blestemul si toate astea şi să ieşim din acest oraş cat mai repede posibil.

'Sau?'

— Putem să mergem la uşa aceea şi să batem.

Quell şi-a frecat bărbia, â aruncat o privire înapoi către un Mappo' tăcut şi apoi a privit din nou turnul. — Această vrăjitorie – acest blestem aici, Preţioasă, care loveşte când o femeie ajunge la majoritate.

'Ce e cu asta? Este una al naibii de veche, una urâtă.

— îl poţi sparge?

'Probabil nu. Tot ce putem spera să facem este să-l facem pe vrăjitoare sau vrăjitor să-şi schimbe părerea în legătura cu asta. Rolatorul îl poate preda mult mai uşor decât îl poate sparge altcineva.

— Şi dacă-l ucidem pe turnător?

Ea a ridicat din umeri. — Ar putea merge în orice direcţie, vrăjitor. Puf! Plecat. Sau. . nu. Oricum, faci un pas în lateral, Quell. Vorbeam despre asta. . acest Provost.'

— Nu m lateral, Vrăjitoare. Mă gândeam, ei bine, la tine si la Sweetest

Sufferance and Faint, atâta tot.

Dintr-o dată se simţi de parcă tocmai ar fi înghiţit un pumn de degetelor de gheaţă. O durea gâtul, stomacul i se încremeni. 'Oh, la naiba.'

— Şi din moment ce, continuă Quell fără remuşcare, va trece o' zi sau două până să putem efectua reparaţii – în cel mai bun caz – bine. .'

— Cred că ar fi mai bine să batem, spuse ea.

'În regulă. Lasă-mă, ăă, să-mi golesc mai întâi vezica urinară.

Se îndreptă spre jgheabul căptuşit cu piatră din stânga lui. Mappo a plecat caţiva paşi m cealalta direcţie, ca să scormonească în sac.

Preţiosul Degetar îşi miji ochii spre turn. — Ei bine, şopti ea, dacă eşti un Jâghut – şi cred că eşti – ştii că stăm chiar aici. Şi poţi mirosi magia pe respiraţia noastră. Acum, nu căutăm'probleme, dar nu există nicio şansă să nu ştii nimic despre acel blestem – trebuie să găsim acea vrăjitoare sau vrăjitor, vezi tu, acel sătean urât care a inventat acest blestem urât, pentru că suntem blocat aici pentru câteva zile. A intelege? Sunt trei femei blocate aici. Şi eu sunt unul dintre ei.

— Spui ceva? întrebă Quell, întorcându-se.

— Să mergem, spuse ea când sosi Mappo, ţinând în mână un buzdugan enorm.

S-au îndreptat spre uşă.

La jumătatea drumului, s-a deschis.

— Prietenul meu, spuse prevostul, este îngropat în curtea de dedesubt. Stătea la fereastră, privind spre mările tumultoase care se războiau cu bancurile.

Quell mormăi. — Ce curte? S-a aplecat în faţă şi a privit în jos. — Ce curte?

Provostul oftă. — A fost acolo acum două zile. Se întoarse de la fereastră si se uită la vrăjitor.

Cine a făcut tot posibilul să nu se prepelie.

Bedusk Pali Kovuss Agape, care se numea Jaghut Anap, era pur şi simplu timid, poate cântări mai mult decât Mappo şi cel puţin cu un cap şi jumătate mai înalt decât Trell. Pielea lui era albastră, o nuanţă mai profundă decât şi-ar fi amintit orice Malazan Napân Quell să fi văzut. Albastrul părea să păteze chiar colţii cu vârfuri argintii care îi ieşeau din maxilarul inferior.

Quelf şi-a dres glasul. Trebuia să facă pipi din nou, dar asta va trebui să aştepte.” — Ai pierdut-o de mult?

'OMS?[1]

— Ei, prietenul tău?

Bedusk Agape a ales unul dintre cele trei decantoare de cristal de pe masa de marmură, a adulmecat conţinutul ei şi apoi şi-a umplut din nou paharele. — Ai avut vreodată o soţie, vrăjitor?

— Nu, nu de care să fiu conştient.

— Da, uneori poate fi aşa.

'Poate?[1]

Taghut făcu un semn spre fereastră.

— Un moment acolo, următorul. . plecat.'

— Oh, stânca.

'Nu Nu. Vorbeam despre soţia mea.

Quell îi aruncă lui Precious Thimble o privire neputincioasă. Lângă scara în spirală, Mappo stătea în picioare examinând un fel de ocular elaborat, montat pe un vârf cu o balamală cu bilă care permitea instrumentului lung de metal negru să fie rotit, clintr-o parte în alta şi în sus şi în jos. Nenorocitul Trell acorda timidă atenţie la toate lucrurile greşite.

Precious Thimble se uită înapoi la Quell cu ochii mari.

— Pierderea, bâlbâi vrăjitorul, este un lucru prav.

— Bineînţeles că este, spuse Bedusk Agape, încruntat.

— Hm, nu întotdeauna. Dacă, de exemplu, cineva îşi pierde virginitatea sau o piatră strălucitoare preferată, sa zicem. .'

Ochii cu rame roşii au rămas neclintiţi, fără să clipească.

Quell voia să-şi strângă picioarele împreună – nu, mai bine, îndoiţi unul j>este altul – ca să nu înceapă să saliva şarpele sau, mai rau, să scuipe.

Preţiosul Degetar a vorbit cu o voce ciudat de scârţâit: — JagKut Anap, blestemul care le afectează pe fiicele acestui sat...

— Au fost doisprezece în total, spuse Bedusk Agape. 'Până aici.'

'Oh. Ce sa întâmplat cu celelalte

nouă?

Jaghut şi-a aruncat privirea spre ea.

— Nu esti prima problemă care a venit m ultimii ani. Desigur, adăugă el, după ce a sorbit din vin, toate fetele tinere sunt acum trimise în următorul sat de-a lungul acestei coaste – definitiv, vai, ceea ce nu este de bun augur pentru viitorul acestui oraş.

— Mi s-a părut că văd femei jos în pivniţa tavernei, spuse Precious Thimble.

„A avea un copil împiedică soluţionarea blestemului. Mamele sunt imune. De aceea, daca tu sau colegii tăi însoţitoare de sex feminin ai născut în orice moment un copil, nu trebuie să-ţi faci griji.

— Hm, spuse Precious Thimble, nu cred că niciunul dintre noi se califică.

— Ce nefericit, spuse Bedusk.

— Deci, cum ai rost ales Provost? întrebă Quell. „Doar curios, vezi tu – sunt genul năzuitor, asta-i tot. Nu am vrut să spun nimic...

„Cred că a fost o încercare colectivă de a-mi ameliora durerea, singurătatea. Nimeni nu ar nega, mă aştept acum, că o astfel de invitaţie a fost prost concepută.

'Oh? De ce?'

— Ei bine, dacă aş fi rămas în izolare, acest blestem teribil nu ar exista, mă tem.

— Atunci este blestemul tău?

'Da.'

Un lung moment de reculegere. De lângă scară, Mappo s-a întors încet spre

ei.

„Atunci poţi să închei”, a spus Quell.

— As putea, da, dar nu o voi face.

'De ce?'

— Pentru că nu eşti atât de important.

Quell îşi încrucişă picioarele. — Pot să întreb, ce sa întâmplat cu partenerul tău?

'Noi ne-am certat. Am pierdut. Am îngropat-o.

Părea să existe, cel puţin după gândirea vrăjitorului, ceva lipsă din acel răspuns. Dar era distras de vezica urinară. Nu putea gândi corect.

— Deci, spuse Precious Thimble cu o voce slabă, dacă pierzi o cearta cu cineva, atunci îl ucizi?

— Oh, nu am spus că e moartă.

Mappo a vorbit de unde stătea încă: „Ea este acum, Jaghut'.

Bedusk Agape oftă. — Asta pare probabil, nu-i aşa?

„Cât timp”, a întrebat Trell, „a fost prinsă? Prietenul tău?

— Nouă ani sau cam asa ceva.

— Si argumentul?

— Simt m tine o anumită beligerantă, Trell.

— Beligerantă, Jaghut? Mappo îsi dezveli colţii într-un rânjet rece. — Cred că simţurile tafe s-au tocit din cauza neutilizarii.

'înţeleg. Şi îţi închipui că mă poţi învinge?

— Te întrebăm despre ceartă.

— Ceva banal. Am uitat detaliile.

— Dar te-ai trezit singur, cel puţin până când sătenii s- au făcut milă de tine şi te-au ales preot. Şi apoi. . te-ai îndrăgostit?

Bedusk Agape tresări.

Preţiosul Degetar icni. 'Oh! Acum vad. O, aşa e. Ea te-a dispreţuit. Te-ai supărat, din nou, doar că de data asta nu ai putut foarte bine sa îngropi tot satul...

— De fapt, m-am gândit la asta.

— Ei bine, atunci ai decis să nu o faci. Deci, în schimb, ai făcut un blestem asupra ei şi a tuturor tinerilor ei prieteni drăguţi, din moment ce au râs de tine sau de orice altceva. I-ai transformat pe toţi în Tralka Vonan. Hrănitoare de sânge.

— Nu poti spera să-mi rupi blestemul, vrăjitoare, spuse Bedusk. — Chiar şi cu ajutorul timidului, vei eşua. Jaghut sa înfruntat apoi pe Mappo. — Şi tu, Trell, chiar daca reuşeşti să mă omori, blestemul nu Va muri. Şi-a umplut din nou paharul pentru a treia oară. — Femeile tale vor avea o zi şau cam asa ceva înainte ca blestemul să intre în vigoare. În acea perioadă, presupun, toate ar putea încerca să rămână însărcinate.

Deodată Quell se aşeză mai drept.

Dar când a văzut expresia lui Precious Thimble, zâmbetul lui încântat s-a transformat într-o oarecare măsură,

Jos, pe şuviţa îngustă a ceea ce fusese odinioară plajă, la poalefe stâncii crude, valurile învârteau cârcete groase

de spumă prin bucăţi de lut şi stâncă şi rădăcini paroase negre, roadând canale adânci ş/absorbind înapoi m mare lăptos, nămol, -apa incarcata/ întreaga grămadă era în mişcare, se aşeaza, se dizolvă, secţiuni se prăbuşeau sub asaltul valurilor.

Mai jos pe plajă, şuviţa a reapărut, nisipul alb părând împânzit cu articulaţii de rugină, pentru a marca miile de cuie şi nituri de nave care fuseseră împrăştiate în abundenţă de-a lungul ţărmului. Fragmente de lemn formau o barieră strânsă mai sus, iar dincolo de aceasta, tăiate în faţa stâncii, treptele acoperite de intemperii duceau la o gura de peşteră spartă.

Această peşteră era de fapt un tunel, care se ridica într- un unghi abrupt prin măruntaiele promontoriului, pentru a se deschide în podeaua celei mai mari structuri a satului, un depozit de piatră şi cherestea, unde distrugătorii si-au descărcat prada după drum lung. a cărucioarelor de la baza stâncii. O întreprindere ordonată, ţinând cont de toate lucrurile, una care a dat locuri de muncă tuturor oamenilor din sat – de la îngrijirea incendiilor false până la vâslirea bărcilor cu cocă adâncă până la recif, unde a avut loc dezgroparea epavelor, împreună cu cluburi, supravieţuitori şi asigurându-se că s-au mecat. Legenda locam, născocită pentru a oferi o justificare slabă pentru astfel de acţiuni crude şi timide, se învârtea în jurul unor

raiduri' ale piraţilor de demult în sat şi despre modul în care cineva (posibil Prevostul, care â trăit întotdeauna aici, sau faimosul local Gacharge Hadlorn Who). Aşteaptă – dar a plecat, aşa că nu avea cum să-l întreb) sugerase că, din moment ce marea era atât de dornică să aducă ucigaşi pe acest ţărm, de ce nu ar fi putut să aducă moartea şi pe viitorii' ucigaşi? Şi astfel, odată ce noţiunea a fost plantată, pământul a fost cultivat, cu ciocan, cu ciocan şi cu cremene şi foc, iar zilele de pescuit pentru a trăi din bancurile perfide au lăsat curând loc unei aventuri mult mai profitabile.

O, mrejele erau aruncate din când în când, mai ales în sezonul calm, când culesul s-a subţire, şi cine ar putea nega binecuvântarea atâtor peşti în zilele noastre, şi peştii graşi, de altfel? De ce, nu a trecut cu multă vreme în urmă că au naibii de aproape că pescuiseră zona.

Plaja era confortabilă, cu cadavre pe jumătate mâncate care se rostogoleau pe nisipuri, unde roiau crabi şi pescăruşi. Plaja a ajutat să cureţe oasele şi apoi le-a lăsat pe valuri să îngroape sau să mâture. Totuşi, în această noapte care se închidea rapid, ceva neobişnuit şi-a luat ghearele spre ţărm. Neobişnuit prin faptul că încă mai trăia. Crabii s-âu năpustit din calea ei cât de repede au putut picioarele lor minuscule.

Apa s-a scurs din figură în timp ce aceasta se ridică. Ochii cu ramă roşie au cercetat scena, fixându-se în cele din

urmă pe trepte şi pe gura căscată a peşterii. După o clipă, a pornit în acea direcţie, lăsând urme adânci pe care plaja s-a grăbit să le netezească.

— Chiar crezi că nu văd ce se întâmplă în craniul tău, Quell? Eşti chiar acolo, primul la rând, cu noi trei întinşi la rând, cu picioarele desfăcute. Şi în tine scufundă, mai rău decât un câine blestemat pe un stâlp de gard înclinat. Reccanto îi aşteaptă rândul, si Glanno, şi Jula şi Amby şi Mappo aici şi Gruntle şi probabil strigoiul'ăla blestemat...

— Stai puţin, mârâi Trell.

— Nici macar nu încerca, se răsti Precious Thimble.

Se întorceau spre tavernă, cu Preţiosul Degetar în frunte, ceilalţi doi grăbindu-se să tină pasul. Că era micuţă şi avea nevoie de doi paşi pentru fiecare dintre ai lor părea irelevant.

— Şi din nou, continuă ea, poate că Jaghut va merge şi va sări'la coadă, iar până în zori vom fi cu toţii plantaţi cu vreun monstru înfiorător, jumătate Trell, jumătate Jaghut, jumătate vrăjitor pis, jumătate...

'Gemenii?[1] întreba Quell.

Ea îi aruncă înapoi o privire vicioasă.

— Oh, amuzant.

— Oricum, a aaaugat Quell, sunt destul de sigur că nu aşa funcţionează lucrurile de genul...

'De unde ai şti? Nu, eu şi Sweetest and Faint, plecăm de aici de îndată ce ne

putem aduna echipamentul – ne puteţi strânge undeva pe drum. Acest sat blestemat poate merge la Hood, cu Bedusk Pali Kovuss Agape în frunte. Oricum sunt naibii naibii, iar dacă cineva merită să fie blestemat până la condamnare, ei sunt.

„Nu aş fi de acord acolo”, a spus Mappo.

— Nu mai încerca să-mi intri sub fusta, Trell.

'Ce? nu am fost...

Quell a intervenit cu un pufnit. — Nu porţi fuste, vrăjitoare. Deşi dacă ai face-o, ar fi mult mai uşor...'

Acum ea se întoarse. — Ce ar fi, Quell?

Se oprise şi acum dădu înapoi. — îmi pare rău, am gândit asta cu voce tare?

„Crezi că blestemul pe acest sat este rău, doar aştepţi şi vezi gu ce pot veni!

— în regulă, înţelegem punctul tău, Precious. Relaxa. Voi trei mergeţi, nu? Vom repara trăsura şi te vom găsi, aşa cum ai spus.

S-a învârtit încă o dată şi şi-a reluat marşul.

Gruntle îi văzu pe cei trei în stradă, închizându-se repede la intrarea în tavernă. El a strigat pentru a le atrage atenţia şi s-a grăbit spre el.

— Maestre Quell, şoferul tău este o grămadă de oase rupte acolo, dar încă mai respiră.

— Ei bine, ar fi trebuit sa lase

frâiele naibii, spuse Quell mârâind. „Şi acum trebuie să fac vindecare şi asta necesită timp. Este grozav – cum ar trebui să repar trăsura? De ce nu poate nimeni altcineva să facă ceva util într-o rundă aici? Tu, vrăjitoare, du-te şi vindecă-l pe Glanno...

'Nu pot face asta! Oh' pot să pun aţele şi să scuipă pe răni pentru a alunga infecţia, dar pare că are nevoie de
mult mai mult decât atât. Nu, Gruntle?

Războinicul tatuat a ridicat din umeri. 'Probabil.[1]

— Nici să nu încerci, mârâi ea la el, apoi intră cu furiş în tavernă.

Gruntle se uită după ea. — Ce a vrut să spună? Ce sa incerc?'

— Trecând sub fusta ei, spuse Quell.

— Dar ea nu poartă...

— Nu ăsta e ideea, a întrerupt vrăjitorul. „Gândeşti ca un bărbat. Asta e greşeala ta. Sunt toate greşelile noastre, de fapt. De aceea ne remarcam aici, trei bărbaţi, nicio femeie. Dacă ne-am fi dus şi am fi spus, de ce, Preţioasă, nici nu ne-am gândi la asta/ştii ce ar spune ea atunci? „Ce este în neregula cu mine? Sunt prea urat sau aşa ceva?” iar noi am avea probleme din nou!

Gruntle aruncă o privire uluită către Mappo, care, destul de criptic, dădu pur şi simplu din cap.

Quell îşi îndreptă hainele încă ude. — Atunci, du-mă la el, Gruntle.'

La un capăt al coralului se afla un grajd şi lângă el, o platformă de încărcare construită din scânduri'acoperite de intemperii, care marca un capăt al unui depozit imens, solid construit. Tuia si Amby îl ajutaseră pe Glanno să se ridice, iar Cartographer, desprins de roată, se clătina în cercuri în timp ce îsi smulgea şi răzuia gunoiul de grajd de pe fată, gât şi nainele putrezite'.

Glanno ajunsese la a unsprezecea iubire din viata lui, o femeie pe nume Herboo Nast. . care purta o vulpe la gât – nu doar blana ei, înţelegi, animalul propriu-zis, labele împletite în mătase împletită, îmbrăcate în piele, dar ochii fiarei de care îmi amintesc cel mai mult erau privirea aceea. Panică, de j>arcă tocmai şi-ar fi dat seama ca a fost prins în cel mai rau coşmar. Nu'că nu ar fi arătos, în felul ala de capră al ei – ştii, acei păr lung şi creţ care le apar sub bărbie după o anumită vârstă – am menţionat cum îmi plăcea că femeile mele sunt experientâte? Fac. Cu siguranţă o fac. Vreau să văd decenii şi decenii de viată mizerabilă în ochii lor, astfel încât când ajung, de ce, să fie ca o ploaie proaspătă de primăvară pe o margaretă ofilit. Despre care vorbeam? Vulpe, capră, panică, întinsă, corect, Herboo Nast...

S-a oprit atunci, atât de brusc, încât nici Tuia, nici Amby nu au observat tăcerea bruscă şi de rău augur şi au continuat doar cu zâmbetele şi

încuviinţarea cu care însoţiseră monologul lui Glanno, iar ei încă zâmbeau si dădeau din cap când figura care a apărut pe Platforma de încărcare a depozitului — cea a cărei sosire uimise atât de bine limba zdruncinată a lui Glanno Tarp — se apropie să se oprească direct în faţa tuturor trei, m timp ce caii se îndreptau spre colţul cel 'mai îndepărtat al corelului într-un zgomot de copite.

— Nicio pierdere până acum şi asta e bine, spuse Quell, în timp ce el şi Gruntle se îndreptau spre corral.
— Nu ştiam că eşti un practicant al lui Denul, spuse Gruntle.
— Nu sunt, nu chiar, vreau să spun. Am elixiruri, unguente, unguente, iar unele dintre acestea sunt High Denul, pentru urgenţe.
'Ca acum.'
— Poate, vom vedea.
'Picioare rupte-'
— Nu are nevoie de picioare pentru a conduce trăsura, nu? În plus, ar putea să-mi refuze serviciile.
— De ce ar face asta?
— Cheltuielile de vindecare au redus în partea lui. Ar putea ieşi din asta datorând Breslei şi nu invers. El a ridicat din umeri. — Unii oameni refuză.
— Ei bine, spuse Gruntle, a spus să te iau, aşa că nu cred că o va face. refuza, maestru Quell.
Ajunseră la zidul jos de piatră şi apoi

se opriră.

— Cine este, pe numele lui Hood? întrebă Gruntle, strâmbându-se la smochinul înalt şi zdrenţuit care stătea alături de fraţii Bole.

Quell a mormăit, apoi a spus: — Ei bine, şi este doar o presupunere, ţine minte, dar aş spune că aceasta este soţia prebostului.

— E căsătorit cu un Jaghut?

— A fost, până a îngropat-o, dar apoi curtea s-a prăbuşit în mare, luând-o cu ea. Şi acum s-a întors şi aş paria pe profitul unei călătorii că nu este în cea mai bună dispoziţie. Şi apoi i-a zâmbit lui Gruntle. — Putem rezolva toate astea.' Oh, da, putem rezolva toate astea acum.

Această încredere a fost spulberată când Jula şi Amby Bole si-au luat brusc asupra lor să-i atace pe Jaghut. Urlând, s-au aruncat spre ea şi toate cele trei siluete s-au zguduit în timp ce se zbăteau,' zgâriau, zgâriau şi muşcau, pană când în cele din urmă şi-au pierdut picioarele şi' s-au prăbuşit într-o masă cu mai multe membre care s-a prăbuşit puternic în noroi.

Quell şi Gruntle s-au grăbit peste zid şi au alergat spre
ei.

Glanno Tarp ţipa ceva, cuvintele lui neinteligibile în timp ce căuta sa se târască departe de resturi.

De la femeia Jaghut a izbucnit vrăjitoria, o detonare tunătoare, asurzitoare, care a luminat întregul corral

şi toate clădirile din apropiere. Clipind împotriva orbirii brusce, Gruntle se clătină în noroi. Il auzi pe Quell căzând lângă el. Lumina coruscantă, actinică, continua să se încremenească, aruncând totul în umbre aspre.

Glanno Tarp îşi reluă ţipetele.

Când viziunea a revenit, Gruntle a văzut, spre uimirea lui, că ambii Boles încă trăiau. De fapt, fiecare îşi prinseseră câte un braţ şi se ţineau strâns în timp ce femeia Jaghut se zvârneâ şi mârâia.

Stragandu-şi şcovele, 'Gruntle se îndreptă. Jula! Amby! *CG făd?*

Două feţe mânjite de noroi se uitau în sus, iar expresiile lor erau întunecate, răsucite de furie.

— O vrăjitoare de mlaştină! spuse Jula. — E una dintre vrăjitoarea din mlaştină!

„Nu ne plac vrăjitoarele din mlaştină!” a adăugat Amby. — *Omoram* vrăjitoare de mlaştină!

— Maestrul Quell a spus că acesta ne poate ajuta, spuse Gruntle. — Sau ar fi sarit-o aşa, dacă nu voi doi!

— Taie-i capul! spuse Jula. — De obicei funcţionează!

— Nu-i voi tăia capul. Lasă-o să plece, voi doi...

— Ne va ataca!

Gruntle se jghemui. — Jaghut — nu mai mârâi — ascultă-mă! Daca te lasă să pleci, te vei opri din lupta?

Ochii ardeau ca în flăcări. Ea s-a mai chinuit, apoi a încetat orice mişcare.

Strălucirea arzătoare s-a estompat şi, după câteva respiraţii adânci şi zgâiitoare, ea a dat din cap. 'Foarte bine. Acum, îa-i pe aceşti doi proşti de pe mine!

— Jula, Amby, dă-i drumul.!.

— O vom face, odată ce i-ai tăiat capul!

— Fă-o acum, Boles, sau îţi voi tăia *capul*.

— Fă-o pe Amby mai întâi!

— Nu, Jula mai întâi!

— Am două scrasane aici, băieţi, aşa că o voi face în acelaşi timp. Cum ţi se potriveşte?

Soţii Boles s-au ridicat pe jumătate şi s-au privit unul peste altul.

— Nu ne place, spuse Amby.

— Deci, lasă-o deoparte.

Se rostogoliră în lateral, departe de femeia Jaghut; iar ea îşi smulse braţele şi se ridică în picioare. Penumbra vrăjitoriei s-a estompat, s-a stins cu ochiul. Respirând greu, se întoarse pentru a înfrunta fraţii Bole, care se rostogoliseră m arcuri convergente până se ciocneau şi acum erau ghemuiţi unul lângă altul în noroi, privind-o ca o pereche de lupi.

Strângându-l de cap, Maestrul Quell se împiedică de ei.

— Idioţilor, icni el. — Jaghut, soţul tău a blestemat acest sat. Tralka Vonan. Poţi race ceva în privinţa asta?

încerca să-şi şteargă noroiul de pe hainele ei putrezite.

— Nu esti de pe aici, spuse ea.

'Cine sunteţi?'

— Tocmai în trecere, spuse Quell. „Dar trăsura noastră are nevoie de reparaţii – şi am fost răniţi…”

— Sunt pe cale să distrug acest sat şi pe toţi cei din el – asta te deranjează?

Quell şi-a lins buzele pline de noroi, a făcut o mutră, apoi a spus: — Asta depinde dacă ne incluzi în planurile tale de măcel.

— Sunteti piraţi?

'Nu.'

— Dărâmatori?

'Nu.'

— Nigromanţi?

'Nu.'

Apoi, spuse ea, aruncând o altă privire asupra lui Boles, presupun că poţi trăi.

— Soţul tău spune că chiar dacă moare, blestemul va persista.

A dezvăluit colţii pătaţi. 'El minte.'

Quell i-a aruncat o privire lui Gruntle, care a ridicat din umeri la rândul său şi a spus: „Nu sunt mulţumit de ideea unui măcel fără rost/ dar atunci, distrugătorii sunt mizeria umanităţii”.

Femeia Jaghut se îndreptă spre zidul de piatră. Au privit-o.

— Stăpâne Quell, spuse Glanno Tarp, ai nişte aţele?

Quell ii aruncă o altă privire lui Gruntle. — Ţi-am spus,
ticălpsul ieftin.

În cele din urmă, soarele a răsărit,

ridicând o margine de foc deasupra orizontului, în ultima zi a satului de demolare de pe Reach of Vai.

De la o fereastră a turnului, Bedusk Pali Kovuss Agape stătea în picioare privind soţia sa apropiindu-se pe stradă. — Oh, murmură el, am probleme acum.

în clipele dinaintea zorilor, Kedeviss se ridică de pe păturile ei şi ieşi în întuneric. îi putea distinge forma, aşezat pe un bolovan mare şi privind spre nord. Inele se învârteau pe lanţuri, sclipind ca nişte stele în capcană.

Mocasinii ei de pe tărâmul de pietriş au dat-o departe şi ea l-a văzut întorcându-se pentru a vedea cum se apropie. '

— Nu mai dormi, spuse ea.

La această observaţie, Clip nu a spus nimic.

— Ţi s-a întâmplat ceva, continuă ea. — Când te-ai trezit îri Bastion, ai fost. . schimbat. Am crezut că este un fel de reziduu din posesie. Acum, nu sunt atât de sigur.

A pus deoparte lanţul şi inelele, apoi a alunecat de pe bolovan, aterizat uşor şi făcându-şi un moment să-şi îndrepte mantia. — Dintre toti, spuse el cu voce joasă, tu, Kedeviss, eşti cel mai ascutit. Vezi ce nu văd ceilalţi.

— Mă interesează să fiu atent. Te-ai ascuns bine, Clip, sau oricine eşti acum.

— Se pare că nu este suficient de

bine.

— Ce ai de gând să faci? l-a întrebat ea. — Anomander Rake va vedea clar în momentul în care îşi va pune ochii asupra ta. Si fără îndoială vor mai fi şi alţii.'

— Am fost Herald of Dark, spuse'el.

— Mă îndoiesc, spuse ea.

— Am fost Sabia Mortală pentru Lordul cu Aripi Negre, pentru Rake însuşi.

— Totuşi, nu te-a ales pe tine, nu-i aşa? Te-ai închinat unui zeu care nu a fost niciodată timid; nu a răspuns nici măcar o singură rugăciune. Un zeu care, după toate probabilităţile, nici macar nu a ştiut că exişti.

— Şi pentru asta, şopti Clip,' el va răspunde.

Sprâncenele ei s-âu ridicat. „Este aceasta o căutare a
răzbunării? Dacă am fi ştiut...

„Ceea ce ai ştiut sau nu ai ştiut este irelevant”.

— O sabie mortală serveşte.

— Am spus, Kedeviss, am *fost* o Sabie Mortală.

— Nu mai, atunci. Foarte bine, Clip, ce eşti acum?

în semi-lumină granuloasă, ea îl văzu zâmbind, iar ceva întunecat îi acoperi ochii. „Într-o zi, pe cerul de deasupra Bastionului, s-a deschis un labei. O maşină s-a prăbuşit şi a coborât...

Ea a dat din cap. — Da, am văzut maşina aia.

— Cel dinăuntru a adus cu el un copil zeu – oh, nu în mod deliberat. Nu, mecanismul trăsurii lui cereşti, în crearea porţilor, în călătoria din tărâm în tărâm, prin'însăşi natura sa a'aruncat o plasă, o plasă care a capturat acest copil zeu. Şi l-am târât aici.

— Şi acest călător... ce sa întâmplat cu el?

Clip ridică din umeri.

Ea îl studie, cu capul înclinat într-o parte. — Am eşuat, nu-i aşa?

O privi, de parcă s-ar simţi uşor amuzat.

„Am crezut că l-am alungat pe Dumnezeul Muritor de la tine – în schimb, l-am gonit mai adânc. Distrugând tărâmul cavernei în care locuia.[1]

— I-ai pus capăt durerii, Kedeviss, spuse Clip. — Lăsând doar a lui. . foame.[1]

— Rake te va distruge. Nici, adăugă ea, nu te vom însoţi la Black Coral. Mergi pe drumul tău, Dumnezeule. Ne vom'găsi singur drumul acolo...

El zâmbea. ‘înaintea mea? Să ne cursăm, Kedeviss – eu cu foamea mea şi tu cu avertismentul tău? Rake nu mă sperie — Tiste Andii nu mă sperie. Când mă vor vedea, nu vor vedea decât rude – până nu va fi prea târziu.

— Doamne, dacă cercetând mintea lui Clip acum simţi că înţelegi Tiste Andii, trebuie să-ţi spun că te înşeli. Clip era un barbar. Ignorant. Un prost. Nu ştia nimic.

— Nu mă interesează Tiste Andii

E

— o, îl voi ucide pe Rake, pentru că asta merită. Mă voi hrăni cu el şi voi lua uterea Lui în mine. Nu, cel pe care îl caut nu se află în lack Coral, ci într-o tumulă clin afara oraşului. Un alt zeu tânăr – atât de tânăr, atât de neputincios, atât de naiv. Zâmbetul i-a revenit. — Şi ştie că vin după el.

— Atunci trebuie să vă oprim noi înşme?

‘Tu? Nimander, Nenanda, voi toţi' *puii* ? Acum, într- adevăr, Kedeviss.

‘Daca tu-[1]

Atacul lui a fost o neclaritate – o mână tse închidea în jurul gâtului, cealaltă acoperindu-i jjura. Îşi simţi gâtul zdrobit şi căutând cuţitul de la centura.

El o'întoarse şi o' aruncă la pământ, atât de tare, încât ceafă i se strânse'de stânci. Ameţită, luptele ei s-au slăbit, s-au zguduit, au căzut.

Ceva ieşea din mâna lui acolo unde îi acoperea gura, ceva timid; ceva care îi amorţea buzele, fălcile, apoi ia forţat drum în gură şi în gât. Gros ca seva copacului. Ea s-a uitat la el, a văzut strălucirea noroioasă a ochilor Zeului Muritor – nu mai murise, acum eliberată – şi s-a gândit: *ce am făcut?*

El şopteşte. — M-aş putea opri acum şi tu ai fi al meu. Este^ tentant.'

În schimb, orice curgea din mâna lui părea să înflorească, alunecând ca un

şarpe gras şi neted pe gâtul ei, încolăcindu-se în intestine.

— Dar s-ar putea să te dezlănţui – doar o clipă, dar suficient pentru a-i avertiza pe ceilalţi, şi nu pot avea asta.

Acolo unde otrava s-a atms, a fost un moment de nevoie extatică, care a cuprins-o, dar a fost urmat aproape instantaneu de amorţeală şi apoi ceva. . mai întunecat. îşi simţea propriul miros putregai, cum se strângea ca nişte vapori în creierul ei.

Mă omoară. Nici măcar această cunoaştere nu putea trezi nicio putere în ea.

— Am nevoie de restul, înţelegi, spunea el. „Aşa că putem intra, chiar înăuntru, fără ca nimeni să bănuiască nimic. Am nevoie să intru, asta-i tot. Uită-te la Nimander. El a pufnit. — Nu există viclenie în el, deloc. El va fi scutul meu. *Scutul meu.* [1]

Nu o mai prindea de gât. Nu mai era necesar.

Kedeviss s-a uitat la el în timp ce ea a murit, iar ultimul ei gând, care se stingea, a fost: *Nimander. . fără viclenie? Oh, dar nu. .* Şi apoi nu a fost nimic.

Nimicul despre care niciun preot n-a îndrăznit să vorbească, pe care nici o sfântă Scripturi nu l-a descris, pe care nici un văzător sau profet nu l-a expus într-o proclamare răsunătoare. Nimicul, acest nimic, este sufletul m aşteptare.

Vine moartea şi acum sufletul aşteaptă.

Aranatha deschise ochii, se ridică, apoi întinse mâna să atingă umărul lui Nimander. S-a trezit, a privit-o cu o întrebare în ochi.

— L-a ucis pe Kedeviss, spuse ea, cu cuvintele blânde ca o respiraţie.

Nimander păli.

— A avut dreptate, continuă Aranatha, iar acum trebuie să fim atenţi. Nu spune nimănui, nu încă, sau ne vei vedea murind pe toţi.

Kedeviss'. [1]

„I-a dus trupul într-o crevasă şi a aruncat-o în ea, iar acum face semne pe pământ jpentru a-i arăta paşii neglijenţi, cum a cedat marginea. El va veni la noi în şoc şi durere. Nimander, nu trebuie să arăţi nicio suspiciune, înţelegi?

Si a văzut că propria lui durere avea să mături toate celelalte – cel puţin deocamdată – ceea ce era bine. Necesar. Şi că mânia din interiorul lui, mânia destinată să vină, avea să întârzie să se dezvolte şi, aşa cum ar fi făcut- o, ea i-ar vorbi din nou şi i-ar da puterea de care avea nevoie.

Kedeviss fusese primul care văzuse adevărul – sau aşa ar fi putut părea. Dar Aranatha ştia că inocenţa lui Nimander nu era un defect înnăscut, nici o slăbiciune fatală. Nu, inocenţa lui era o alegere pe care o făcuse. Insusi calea vieţii lúi. Şi avea motivele lui pentru asta.

Este uşor să vezi aşa ceva şi să-l înţelegi greşit. Este uşor să-l vezi ca pe un eşec şi apói să-l crezi nehotărât.

Clip a făcut aceasta eroare de la bun început. La fel şi acest Dumnezeu pe moarte, care ştia doar ce credea Clip şi credea că este aclevărul.

Ea s-a uitat în jos si a văzut lacrimile reţinute, aşteptând sosirea bruscă a lui Clip cu veştile lui tragice, iar Aranatha a dat din cap şi s-a întors, pentru a simula că dormea.

Undeva dincolo de tabără aştepta un suflet, nemişcat ca un iepure speriat. A fost trist. 'Aranatha o iubjse mult pe Kedeviss, îi admirase isteţimea, priceperea ei. îşi preţuise loialitatea faţă de Nimander – chiar dacă Kedeviss bănuise probabil circumstanţele ciudate din jurul morţii lui Phaed şi văzuse cum Phaed' şi secretele ei îl bântuise încă pe Nimander.

Când cineva poate avea loialitate chiar si în strâmtoarea înţelegerii depline şi brutale, atunci înţelegeţi tot ce este de înţeles despre compasiune.

Kedeviss, ai fost un cadou. Şi acum sufletul tău aşteaptă, aşa cum treþuie. Căci aceasta este soarta Tistei Andii. Soarta noastră. Noi vom aştepta.

Până se termină aşteptarea. '

Endest Silann stătea cu spatele la soarele răsărit. Şi în oraşul Black Coral. Aerul era rece, umed cu respiraţia nopţii, iar drumul care ieşea de la porţile care urmau coasta Cut era o panglică sumbră, incoloră' care se şerpuia în arborele de conifere întunecate la o jumătate de legă

spre vest. Golit de trafic.

Mantaua întunericului etern care învăluia oraşul bloca razele întinse ale soarelui, deşi flancurile vestice ale pantei amestecate din dreapta lor prezentau margini aurite; şi departe, în stânga, întunericul Cut a aburit de pe suprafaţa netedă si neagra.

— Va exista, spuse Anomander Rake, neplăcut.

— Ştiu, Doamne.

— A fost o complicaţie neprevăzută.

'Da, este.'

— Voi merge, spuse Rake, până ajung la linia copacilor. Din vedere, cel puţm până atunci.

— Ai aşteptat prea mult, Doamne?

'Nu.'

— E bine, atunci.

Anomander Rake îşi sprijini o mână pe umărul lui Endest. — Ai fost vreodată, prietene, mai mult decât merit eu.

Endest Silann nu putea decât să scuture din cap, respingând asta.

— Dacă vrem să trăim, continuă Rake, trebuie să ne asumăm riscuri. Altfel, vieţile noastre devin morţi în toate, cu excepţia numelui. Nu există nicio luptă prea mare, nici şanse prea copleşitoare, căci chiar dacă eşuăm – dacă cădem – vom şti ca am trăit.

Endest dădu din cap, incapabil să vorbească. Ar trebui să-i curgă lacrimi pe faţă, dar era uscat înăuntru – craniul, în spatele ochilor, totul. '. uscat. Disperarea

era un cuptor în care totul ars, unde totul era cenuşă, dar căldura a rămas, opăritoare, fragilă şi frântă.

— Ziua a început. Rake şi-a retras mâna şi şi-a tras mănuşile. — Această plimbare' de-a lungul acestei cărări. . îmi voi face plăcere, prietene. Ştiind că stai aici să mă descurci.

Si Fiul întunericului a pornit.

Endest Silann privea. Războinicul cu părul lung şi argintiu curgând, mantaua de piele fulgerând. Dragnipur o tăietură cu teacă.

Albastrul s-a infiltrat în cer, umbrele în retragere de-a lungul pantei. Aurul a pictat vârfurile liniei copacilor în care drumul se strecura. Chiar la margine, Anomander Rake se opri, se întoarse şi ridică o mână în sus.

Endest Şilann făcu la fel, dar gestul era atât de slab încât îl făcu să sufle, iar braţul i se clătina.

Si apoi figura îndepărtată s-a rotit.

Şi a dispărut sub copaci.

CARTEA A PATRA

TOLL THE HUNDS

Ca ardezie spartă
Ne luăm ura
Şi grămadă-l sus
Se rostogoleşte cu dealurile

O linie zdrenţuită de hartă
Ascensiunea şi căderea noastră
Şi am văzut Înfundat
'Odată cu zorii
Corbi aliniaţi în rânduri
De-a lungul'peretelui strâmb
Vino să hrăneşti
Oasele zac împrăştiate
La piciorul pietrei
Ruina adunată
A atacurilor din trecut
Ciorii se confruntă în fiecare parte
Pentru a privi culegerile
De ambele părţi
Cu toată slăbiciunea ei
Lumea nu se poate sparge
Ceea ce facem
De ura noastră
Am urmărit muncitorii
Cară fiecare piatră gri
Au muncit
Orb şi păşit
Drumuri neîntrerupt de modeste
Bucătă cu bucată tunsă
Au făcut un măcel
De alţii nevinovaţi
în timp ce morm 'ăiau oricât ar putea
De valuri de vreme
Şi fapte bune

Noi constructorii Hanasp Tular

CAPITOLUL NOASprezece

Roagă-te să nu auzi niciodată o respiraţie imprecisă
Prins în pânza sa aspră
Fiecare zeu se întoarce la sfârşit
Si nu se aude nicio şoaptă
Nu pierde o viaţă întreagă aşteptând moartea
Prins în pânza sa aspră
Acesta pluteşte în clipa următoare la care trebuie să participi
Cum sună ultima ta şoaptă

Roagă-te să nu auzi niciodată o

respiraţie imprecisă Rough Web,

Fisher

Sufletul nu cunoaşte suferinţă mai mare decât să tragă o respiraţie care începe în dragoste şi se termină cu durere.

Timpul se descurcă acum. Evenimente se ciocnesc la eveniment. Atât de multe de povestit, roagă-te ca acest om rotund cu ochi trist să nu se clatine, sa nu devină fără suflare. Istoria are momentele ei. A locui într-unul înseamnă a nu înţelege nimic. Suntem

legănaţi de tumult, iar conştientizarea propriei ignoranţe esté o mantie înăbuşitoare care dovedeşte o armură slabă. Vei tresări cu rănile! Vom tresări cu toţii.

Aşa cum ar j>utea o cioară sau o bufniţă, sau într- adevâr o anghila înaripată, să plutească acum o clipă deasupra acestui oraş frumos, a fumului său de ceaţă, a figurilor care se grăbesc pe străzi şi străzi, a crăpăturilor întunecate, im timide, penetrabilé ale aleilor înguste. Drumul Hoţilor întinde o reţea încâlcită între clădiri. Animalele urlă şi soţiile îi mustra pe soţi şi pe soţii în spate, găleţi de noapte ţâşnesc de la ferestre în jos pe aleile cu jgheaburi şi – în unele zone mai sărace din districtul Gadrobi – j>e străzile în care pietonii se îndepărtează şi se eschivează în ritualul de dimineaţă al călătoriilor lor perfide către serviciu, sau acasă. Norii de muşte sunt treziţi de lumina zorilor. Porumbeii îsi reînvie lupta fără speranţă de a merge pe linii drepte. Şobolanii se strecoară înapoi în refugiile lor închise după încă o noapte de văzut mult prea multe. Mirosurile de umezeală ale nopţii sunt arse şi noi mirosuri apar în vapori înţepători.

Iar pe drum, pe unde trece prin colonia de leproşi de la vest de oraş, un bou obosit şi un bătrân obosit escdrtează un cărucior împovărat pe care zace o siluetă învelită în pânză, la care se văd cizmele de călărie uzate.

În faţă aşteaptă Poarta celor doi boi.

Nu mai plutiţi. Prăbuşiţi ambele aripi şi spiritul până la muştele bâzait, căldura animalului dulce şi acre, apropierea mucegăită a pânzei pătate. Bătrânul făcând o pauză pentru a-şi şterge transpiraţia de pe fruntea căptuşită cu negi şi aluniţe, iar genunchii îl dor şi are o durere surdă în piept.

În ultimul timp, el a că'ruţat cadavre zi şi noapte, sau aşa se pare. Fiecare l-a făcut să se simtă mai în vârstă, iar privirile pe care le-a aruncat bouului sunt pătate de o antipatie iraţională, oscilând în intensitatea sa, de parcă fiara ar fi de vină. . pentru ceva, deşi nu ştie ce.

Cei doi paznici de la poartă stăteau rezemaţi de un perete, rămânând răcori la umbra care avea să se diminueze pe măsură ce ziua trecea peste cap. După ce a văzut cizmele proeminente, unul dintre bărbaţi a făcut un pas înainte. — Stai, acolo. Veţi găsi o mulţime de cimitire şi gropi în afara zidurilor — nu avem nevoie de mai multe...

— Un cetăţean al oraşului, spuse bătrânul. — Ucis într- un duel. De consilierul Vidikas, care a spus să-l trimită înapoi la prietenii săi — prietenii mortului, vreau să spun.

'Oh corect. în drum, atunci.

Oricât de aglomerat poate fi un oraş, un bou care trage o căruţă încărcată cu cadavre îşi va gâsi calea liberă, din motive' care implică o mulţime de

aversiuni instinctive, dintre care puţine aveau mult sens. A vedea un cadavru însemna să se retragă, mintea învârtind un praf-diavol de gânduri – *nu sunt eu – vezi diferenţa dintre noi? Nu sunt eu*, *nu sunt eu. Pe nimeni pe care-l cunosc*, *pe nimeni pe care l-am cunoscut vreodata. Nu sunt eu. . dar. . ar putea ii.*

Atât de uşor, ar putea ii.

Remonstrarea mortalităţii este o palmă, un şoc înţepător. Este o luptă pentru cineva să cfej>ăşească acest moment, să-şi strângă armura sufletului, sa vezi trupurile ca nişte obiecte, neplăcute, de care se elimină rapid. Soldaţii şi funcţionarii funcţionează umorul macabru pentru a abate ¿roareâ simplă şi crudă a ceea ce trebuie^ să vadă, a ceea la care sunt martori. Funcţionează rar. În schimb, sufletul se târăşte departe, încrustat, rănit, în pace cu nimic.

Un soldat merge la război. Un soldat o duce acasă. Dacă liderii ar putea să fie cu adevărat timizi; să înţeleagă daunele pe care le fac cetăţenilor lor, nu i-ar trimite niciodată la război. Şi dacă, ştiind, au făcut-o oricum – pentru a-şi potoli foamea de putere – atunci să se sufoce cu prada pentru totdeauna.

Ah, dar omul rotund divaga. Iertaţi acest spasm brut al furiei. Un prieten zace înfăşurat în pânză pe patul unui cărucior. Moartea este pe drum spre casă. Ierta.

Trecând prin districtul Gacfrobi, viaţa

si-a despărţit fluxul, vocile s-au estompat şi la ceva tinip după trecerea morţii acele voci au apărut din nou în urma ei. Perdelele de muşte s-au deschis în mod repetat şi s-au închis din nou, până când i s-a părut că boul a tras o scenă de o mie de acte, fiecare la fel, iar corul era un val de tăcere.

Călătorie mai departe, vine rugăciunea tuturor, călătorie mai departe.

în cele din urmă, bătrânul îşi găseşte destinaţia şi trage boul în faţa uşilor, oprind fiara cu un remorcher 'de jug. Petrece o clipa spălându-şi praful de pe haine, apoi intra m hanul Phoemx.

A fost o noapte lungă. Se şochează la o masă şi atrage atenţia unuia dintre servere. Comandă o jar cu bere tare şi un mic dejun. Stomacul înainte de afaceri. Corpul nu merge nicăieri, nu-i aşa?

Nu ştia dacă era dragoste; bănuia că nu înţelegea acel cuvânt. Dar în Cutter era ceva ce simţea. . saturat. Era doar fizic, aceste smocuri şi rulouri încâlcite şi uleiul de sudoare, respiraţii fierbinţi în faţa lui cu parfum de vin şi frunze de foşnet? A fost doar gustul interzisului, cu care se hrănea la fel ca un liliac cu nectar? Dacă da, atunci ar fi trebuit să se simtă la fel şi atunci când cu Scillara, poate chiar mai mult, deoarece, fără îndoială, abilităţile Scfilarei în acea zonă le-au eclipsat cu mult pe cele ale lui Challice, a cărui foame şopteşte nevoi

nesăţioase, transformă timiditatea ei amoroasă într-o căutare frenetică, care nu a găsit linişte, indiferent de câte ori a avut convulsii în orgasm.

Nu, ceva a fost într-adevăr diferit. Totuşi, era tulburat, întrebându-se dacă această aromă ciudată provenea din trădarea pe care au comis-o în repetate rânduri. O femeie căsătorită, cucerirea bărbatului sordid. Devenise un astfel de om? Ei bine, a presupus că a făcut-o, dar nu în felul acelor bărbaţi care au făcut o carieră de a seduce şi a fura soţiile altor' bărbaţi. Şi totuşi, exista un sentiment, un sentiment extraordinar,' recunoscu el, al plăcerii întunecate, al plăcerii sălbatice şi jmtea vedea cât de dependentă putea deveni o astfel de viaţa.

Chiar şi aşa, nu era pe cale să urmeze criza de promiscuitate. Â rămas o parte din el care era însetată după un sfârşit – sau, mai degrabă, o continuare: iubirea si viata stabilizate, forte de linişte şi confort. Nu era pe cafe să-l arunce pe Challice deoparte şi să caute un nou amant. El era, îşi spuse, nu Murillio,' care putea călători cu uşurinţă exersată din dormitor în dormitor – şi să vadă unde îl dusese , al naibii de aproape ucis' de vreun pretendent beat.

Oh, a fost o lecţie acolo, da. Cel puţin părea că Murillio a ţinut cont, dacă zvonurile despre „pensie lui erau exacte. Şi ce rămâne cu mine? Am luat notă? Se pare că nu. încă 'mă duc la ea, încă mă cufund în această tradare. Mă duc la ea,

atât de flămând, atât de disperat, parcă ne-am refăcut în reflecţii perfecte. Eu şi Challice. Mână în mână în coborârea noastră.

Pentru că uşurează căderea, nu-i aşa?

Nu a fost nimic care să-l împiedice' pe Gorlas Vidikas să se răzbune. Ar fi în întregime în dreptul său să-i vâneze pe amândoi şi să-i ucidă, iar o parte din Cutter nu l-ar învinovăţi dacă ar face tocmai asta.

Se gândea la astfel de gânduri în timp ce mergea spre depozitul anexă, dar nu făcuseră nimic pentru a-i asalta anticipaţia. Din nou unul în braţele celuilalt, dorinţa fierbinte ca febra în gura, mâinile,' vintrele lor. Dovada, după părerea lui Cutter, a pretenţiilor unor oameni de ştiinţă că oamenii nu erau decât nişte animale – inteligenţi, dar totuşi animale. Nu era loc de gândire, nici spaţiu pentru raţionalitate. Consecinţele s-au redus pâna la fantome eterice, smulse cu prima gâfâitură şi aruncate în următorul. Numai momentul conta.

Nu făcu nici un efort să se deghizeze, nici un efort să mascheze destinaţia călătoriei sale şi ştia bine cum îl priveau localnicii' din jurul depozitului,' cu acea privire strălucitoare care era invidie, dezgust si amuzament în părţi egale; la fel cum îl urmăriseră pe Challice, poate cu câteva clipe mai devreme, deşi în cazul ei probabil că pofta se lupta cu

toate celelalte emdţii. Nu, acest târg timid a fost
o chestie nebunească şi asta în sine a făcut-o cumva şi mai erotică,

în mintea lui era căldură când şi-a folosit cheia pentru a deschide uşa biroului şi, când a păşit înăuntru, i-a simţit parfumul în' aerul prăfuit. Prin birou si în interiorul depozitului cavernos, apoi spre treptele de femn care duc la mansardă.

Probabil că i-a auzit ascensiunea, pentru că stătea în faţa uşii când sosi el.

Ceva în ochii ei îl opri.

— Trebuie să mă salvezi, spuse ea.

'Ce s-a întâmplat?'

— Promite că mă vei salva, iubirea mea. Promisiune!'

A reuşit un pas înainte. 'Desigur. Ceea ce este-'

'El ştie.'

Căldura dorinţei s-a evaporat. I s-a făcut brusc frig înăuntru.

Challice se apropie şi în chipul ei văzu o expresie pe care se străduia să o identifice, iar când o făcu, frigul s-a transformat în gheaţă. *Ea este. . excitat.*

— Te va ucide. Si eu. Ne va ucide pe amândoi, Crokus!

— Cum este dreptul lui...

în ochii ei o frică bruscă şi ea l-a fixat cu ea pentru o clipă lungă înainte de a se întoarce. „Poate *că* nu ai nicio

problema cu moartea”, şuieră ea în timp ce se îndrepta spre pat, unde se înfruntă din nou cu el. 'Dar am!'

'Ce vrei sa fac?'

— Ştii ce să faci.

„Ceea ce *ar trebui să* facem”, a spus el, „este să alergăm. Ia ce poţi şi hai să alergăm. Găseşte un alt oras...

Nul Nu vreau să plec de aici! imi *place* aici! îmi place felul în care trăiesc, Crokus!

— Acum o zi sau două, Challice, stăteai în braţele mele şi vorbeai despre evadare...

„Doar vise – asta nu era real. Adică, visul nu era real. Nu a fost realist – doar un vis stupid. Nu j>oţi ţine cont de ceea ce spun după ce am făcut-o. . fost împreună. Pur şi simplu ies cu orice lucru vechi. Crokus, avem probleme. Trebuie să facem ceva – trebuie să o facem *acum.*

Tocmai ai ieşit cu ceva vechi, nu-i aşa., Challice? Dar abia după ce am fost împreună, spui că mă iubeşti.

— O să mă omoare, şopti ea.

— Nu seamănă cu Goria pe care i-ai descris.

Se aşeză pe pat. 'M-a confruntat. Ieri.'

— Nu ai menţionat...

Ea clătină din cap. — Părea, ei bine, părea că era doar jocul obişnuit. A spus că vrea să afle despre tine, iar eu i- am spus că îi voi spune când se va întoarce – e la mine chiar acum. Şi apoi, şi apoi, mergjmd aici tocmai acum – O, zei! Am

inteles brusc! Nu vezi? *Intrea despre bărbatul pe care plănuia să-l omoare*![1]

— Deci plănuieşte să mă omoare. Ce-i cu asta, Challice?

Şi-a dezvăluit dinţii şi era o expresie atât de brutală,
atât'de urâtă, încât Cutter a fost şocat. — Am spus că am *înţeles.* Tu primul. Apoi se va întoarce la mine, ca să-mi spună ce ţi-a făcut. În fiecare detaliu. El va folosi fiecare cuvânt ca im cuţit – până când îl va scoate pe cel adevărat. Şi apoi îmi va tăia gatul. Ea ridică privirea spre el. — Asta vrei? Pentru tine contează să mă ucidă, Crokus?

„Nu te va ucide...”

— Nu-l cunoşti!

— Se pare ca nici tu nu o faci. La privirea ei, a adăugat: „Uite, presupunem că îi va face j>lăcere să mă omoare şi o va face. Şi apoi, şi mai multă plăcere să vă povestesc totul despre asta – da? Suntem de acord cu asta?

Ea dădu din cap, cu o singură mişcare, strâns.

— Dar dacă te ucide atunci, ce are el? Nimic. Nu, va dori să o faci din nou, cu altcineva. Din nou şi din nou, şi de fiecare dată când se va dovedi la fel – îţi ucide iubitul, îţi spune despre asta. Nu vrea ca toate astea să se termine. Omul este un duelist, corect, unul căruia îi place să-şi omoare adversarii. În felul acesta, el poate face acest lucru în mod legal la câte bărbaţi vrei sa aduni, Challice. El câştigă, tu câştigi...

„Cum poţi sa spui *că câştig* !

— Pentru că, a încheiat el, niciunul dintre voi nu se plictiseşte.

Se uită la el de parcă tocmai ar fi dat cu piciorul într-o uşă invizibilă ascunsă în ea. Şi apoi şi-a revenit. — Nu vreau să mori, Crokus. Cutter — tot uit. Acum este *Cutter*. Un nume periculos. Numele unui *asasin* . Ai grijă, sau cineva ar putea crede că este ceva real în spate.

— Care este, Challice? Nu vrei să mor. Sau sunt omul care pretind că sunt? La ce, mai exact, încerci să apelezi?

'Dar te iubesc![1]

Şi a existat din nou acel cuvânt. Şi orice însemna pentru ea, probabil, nu era ceea ce însemna pentru el – nu că ştia ce însemna pentru el, desigur. Se mişcă într-o parte, ca şi cum ar fi intenţionat să învârtească patul chiar dacă l- ar duce prin peretele exterior, apoi se opri şi îşi trecu mâinile prin păr. — M-ai condus la acest moment tot timpul?

'Ce?[1]

A scuturat din cap. — Doar mă întreb cu voce tare. Nu e important.[1]

— îmi vreau viaţa aşa cum este, Cutter, doar fără el. Te vreau pe tine în locul lui. Aşa vreau eu.

Ce ar spune Murillio în această situaţie? Dar nu, nu sunt Murillio.

încă. .

Ar ieşi pe fereastră într-o clipă. Dueluri cu soţii nedreptăţiţi! Respiraţia lui Hood! El s-a înfruntat cu ea. — Asta vrei? '

— Tocmai ţi-am spus că a fost!

— Nu, nu ăsta am vrut să spun. Am vrut să spun. . Oh nu contează.[1]

— Trebuie să o faci. Pentru mine. Pentru noi.[1]

— E la minele de la vest de oraş? Pentru cât timp mai mult?

— Cel puţin două zile. Poţi să pleci acolo.

Şi deodată ea stătea în faţa lui, cu mâinile pe părţile laterale ale feţei lui, corpul ei'apăsând puternic, iar el'se uită în ochii ei dilataţi.

Entuziasm.

Obisnuiam sa cred. . privirea aceea — privirea aceasta.
. Obisnuiam sa cred. .

— Iubirea mea, şopti ea. — Trebuie făcut. Vedeţi asta, nu-i aşa?

Dar a fost întotdeauna asta, doar asta. Ducând până în acest moment. Unde mă ducea – sau am înţeles totul greşit?

‘Challice-[1]

Dar gura ei era pe a lui acum şi ea a înghiţit toate cuvintele lui, până când nu a mai rămas niciunul.

învârte-te şi grăbeşte-te înapoi. Murillio încă zace în praf, o mulţime care' aplaudă mecanic în groapa de dedesubt. Ziua se apropie de sfârşit, iar un tânăr pe nume Venaz îşi adună gaşca de adepţi şi porneşte spre tunelul numit Steep.

Nu prea trebuie spus despre Venaz. Dar să-i dăm asta. Vândut la mină de

tatăl său vitreg — draga ma este prea beată ca să-şi ridice capul chiar si când au apărut colecţionarii si dacă ar fi auzit clinchetul monedelor, ei bine, gândurile ei s-ar fi târât pe distanţa scurtă până în momentul în care ar putea cumpăra o altă sticlă., şi nu mai departe. Asta fusese acum patru ani.

Lecţia că un copil nu este iubit, nici măcar de cel care l- a purtat, dă o rană cât se poate de crudă. Unul care nu se vindecă niciodată, ci în schimb întinde ţesutul cicatricial peste ochiul minţii, astfel încât, pentru' întreaga viaţă a acelui orfan, lumea de dincolo este contaminată şi ea vede ceea ce alţii nu fac şi este orbită de neîncrederea perpetuă faţă de tot ceea ce simte inima. Aşa a fost Venaz, dar a şti nu înseamnă a scuza, şi o vom lăsa'acolo.

Haita lui Venaz era formată din băieţi cu un an şi ceva mai mici decât el. Ei se întreceau unul cu celălalt pentru poziţia în ordinea cifră şi erau la fel de vicioşi individual ca şi într-un grup. Erau doar versiuni ale lui, variaţii doar la suprafaţă. Ei l-au urmat şi ar face orice le-a spus el, cel puţin până când se împiedică, greşeşte. Şi apoi se închideau ca nişte lupi pe jumătate înfometaţi.

Venaz a mers încurajat, entuziasmat, încântat de această întorsătură uimitoare a evenimentelor. Omul cel Mare voia pe Harllo şi să nu-l mângâie nici pe cap. Nu, ar fi şi mai mult sânge vărsat în această

zi şi, dacă Venaz ar fi putut face bine, de ce, el ar putea fi cel' care să-l verse – la încuviinţarea lui Big Man, atât ar fi nevoie, şi poate Big Man ar fi vezi cât ae bun poate fi Venaz. Destul de bun, poate, pentru a-l recruta în propria lui gospodărie. Fiecare nobil avea nevoie de oameni ca Venaz, pentru a face lucrurile urâte, lucrurile rele.

Au ajuns la panta care ducea la gura tunelului. Trei adulţi încercau sa repare osia unei căruţe şi şi-au ridicat privirea când a sosit Venaz.

— Unde este Bainisk? întrebă Venaz.

„Ven nou”, a răspuns unul dintre ei. — Are din nou probleme?

— Şi-a luat aluniţele cu el? M-a simţit bine că era atât de important încât nu trebuia să răspundă la întrebarea bărbatului.

Ridică din umeri j>este tot.

Venaz se încrunta. — Are aluniţele cu el?

Cel care vorbise se îndreptă încet. Pălmuirea lui cu mâna din spate l-a prins pe Venaz prin surprindere şi a fost suficient de tare încât sa-l doboare pe baiat. Apoi a fost prins şi aruncat pe pământul pietros. Bărbatul stătea deasupra lui. ‘Ai grijă ce vorbeşti.[1]

Venaz se ridică, uitându-se cu privirea. — Nu ai văzut ce tocmai s-a întâmplat? Sus pe creastă?

Altul mormăi. — Am auzit despre ceva.

— Un duel — Omul cel Mare a ucis pe cineva!

'Şi ce dacă?[1]

— Şi apoi a sunat după Harllo! O vrea pe Harllo! Şi vin să-l iau şi tu mă opreşti şi când aude...

Nu a mai ajuns/ când bărbatul care îl lovise acum îl apucă de gât si îl târă în picioare. — Nu va auzi nimic, Venaz. Crezi că ne pasă dracului că Vidikas are un duel al naibii? Să omori un biet nenorocit pentru ce? Divertismentul nostru?

— Devine albastru, Haid. Mai bine slăbeşte-ţi strânsoarea.

Venaz gâfâi o plină de aer agonizant.

— Fă bine, băiete, continua Haid, Vidikas ne *deţine* . Suntem bucăţi de carne pentru el, nu? Aşa că face un apel

E

entru unul dintre noi si pentru ce? De' ce, să-l mestece, iata bucată de carne. Şi ce, crezi că e o idee al naibii de bună? Fă-mi din vedere' Venaz, dar poţi conta pe mine că îmi amintesc asta.

Haita era înghesuită acum, cu faţa albă, dar printre unii dintre ei era ceva mai degrabă' calculat. Era acesta momentul să-l uzurpăm pe Venaz?

Cei trei bărbaţi s-au întors să lucreze la osie. Venaz, culoarea lui revenind la normal, s-a făcut praf şi apoi a pornit într-un marş cu picioarele înţepenite spre gura Umedului. Haina lui a căzut în spatele lui.

În timp ce se cufundau în întunericul răcoros, Venaz se învârti. — Erau Haid,

Favo şi Dule, nu? Amintiţi-vă numele lor. Sunt pe lista mea acum, toţi trei. Sunt pe lista mea.

Feţele dădu din cap.

Şi cei care îşi cântăriseră sansele fiecare şi-au dat seama că momentul a trecut. Au fost prea lenti. Venaz avea un mod de a-şi reveni şi repede, înfricoşător. Fără îndoială, el mergea, şi-âu amintit înca o dată.

Harllo a alunecat de-a lungul venei, simţind cu stomacul gol puritatea argintului negru şi, da, *era* árgint şi de unde venise când tot ce lucraseră atât de mult timp era arama pe piele şi fierul în adâncime. ? Dar se simţea atât de frumos, acest argint. Mai bun decât aurul, mai bun decât orice.

Aşteaptă până i-a spus lui Bainisk şi Bainisk i-a spus maistrului! Ar fi eroi, ar putea primi chiar şi porţii suplimentare la cină sau o ceaşcă de vin udat!

Toboganul era îngust, atât'de mic încât aveau nevoie de aluniţe săptămâni întregi înainte ca acesta să fie suficient de mare pentru a lua culegătorii, aşa că erau şanse mari ca Har shy;llo să vadă – şi sa simtă – 'mult mai mult din acest argint., în fiecare zi, poate.

Şi toate acele necazuri de înainte aveau să dispară, exact asa – ştia că va...

— Bună!

Vocea a şoptit de undeva din spatele picioarelor lui, amintindu-i că era încă cu capul în jos şi asta putea fi periculos. S-ar

putea să leşine şi nici măcar să nu ştie asta. — Sunt bine, Bainisk! Am găsit-'[1]

„Bună! întoarce-te aici chiar acum!

Un fior îl străbătu pe Harllo. Vocea lui Bainisk nu suna corect. A sunat. . speriat.

Dar asta n-ar dura, nu-i aşa? Nu cu argintul-

[1] *Grăbeşte-te!*[1]

Mişcarea înapoi nu a fost niciodată uşoară. A împins cu mâinile, s-a zvârcolit şi a apăsat degetele de la picioare de piatra tare, apoi şi-a' întins călcâiele. Avea tampoane de

g

iele legate de picioarele lui în acest scop, dar tot durea, a o omidă, strângându-se şi apoi împingând, puţin câte puţin, întorcându-şi drumul în sus pe jgheab.

' Dintr-o dată, mâinile i-au apucat gleznele şi a fost târât brusc.

Harllo a strigat când bărbia i-a lovit un obstacol şi când şi-a ridicat capul în sus, vârful s-a zdrobit pe piatră, zgâriind pielea şi părul. — Bainisk! Ce-[1]

A căzut eliberat de tobogan, lovind în jos. Mâinile i-au eliberat gleznele şi acum i-au apucat braţele de sus, ridicându-l în picioare.

„Bainisk-”

‘Shhh! S-a auzit – cineva a venit să te găsească – din oras.

■Ce?[1]

— Vidikas l-a ucis – într-un duel – şi acum a chemat să fii adus la el. E rău, Harllo. Cred că o să te omoare!

Dar asta era prea mult de auzit, prea mult deodată — venise cineva — cine?

Mormăi! Şi Vidikas a avut. . îl omorâse. *Nu. Nu ar fi putut – nu a făcut-* „Cine a fost? el a intrebat.

‘Nu ştiu. Ascultă, vom scăpa, tu şi cu mine, Harllo, nu înţelegi?'

— Dar cum putem...

— Vom merge mai adânc, la Settle...

— Dar asta nu e sigur...

„Sunt crăpături uriaşe pe acea parte – unele dintre ele, trebuie să meargă în sus şi afară, pe malul lacului. Ajungem acolo, apoi de-a lungul ţărmului, până în oraş!

Şuieră înainte şi înapoi, iar acum auzeau strigăte răsunând dinspre pasajul principal.

— Venaz – asta se întâlneşte, nu-i aşa? Haide, Harllo, trebuie să plecăm *acum* !

Au pornit, fiecare cu un felinar, Bainisk luând şi el o frânghie, în jos prin lucrările proaspete – încă nu era nimeni acolo, pentru ca mai întâi aerul fusese rău, apoi fuseseră inundaţii şi doar schimbul de înainte. Ultimul furtun a fost scos afară pentru a vedea cât mai multă apă pătrundea înapoi înăuntru. După cincizeci şi ceva de paşi, erau până la glezne în apă îngheţată şi curgeri aluneca pereţii laterali şi picături ploua din tavan/Cu cat mergeau mai departe, cu âtat vedeau mai multe crăpături – peste tot, din toate părţile, deasupra şi dedesubt – dovada că ajungeau la Settle, unde o jumătate de stâncă se scufunda

spre lac. Zvonurile au fost că au fost doar câteva zile de la prăbuşire.

Tunelul cobora în rafturi neregulate, iar acum apa' era la coapsele lui Harllo, amorţitor de rece. Amândoi gâfâiau.

— Bainisk — va merge înapoi?

— Va fi, dacă apa nu este prea adâncă, va fi, promit.

— De ce... de ce faci asta? Ar fi trebuit să mă predai.

Bainisk trecu ceva timp înainte să răspundă. — Vreau
să-l văd, Harllo.

'Tu vrei sa vezi ce?[1]

'Oraşul. Vreau doar să-l văd, asta-i tot. Când am auzit, ei bine, parcă fiecare lucru timid ar fi căzut la locul lor. Acesta a fost momentul – cea mai bună şansă a noastră – atât de aproape de Settle.

— Te-ai gândit la asta.

'Da. Harllo, nu mă opresc *niciodată* să mă gândesc la asta.

'Oraşul.'

'Oraşul.'

Ceva se auzi undeva în spatele lor – încă îndepărtat, dar mai aproape decât se aştepta.

'Venaz! Ei ne urmăresc – la dracu – haide, Harllo, trebuie să ne grăbim.

Apa a ajuns la şoldurile lui Harllo. Avea dificultăţi în lucrul picioarelor. S-a tot poticnit. De două ori aproape că şi-a lăsat lanterna să se scufunde prea mult. Gâfâitul lor disperat răsună din toate părţile, alături de apă stropită.

— Bainisk, nu pot...

— Aruncă-ti lumina — doar apucă-mi cămaşa — te trag. Nu-i da drumul.

Gemuind, Harllo lăsă felinarul să se scufunde în apă. Un şuierat brusc, ceva trosnind. Când a eliberat mânerul, lanterna a dispărut în întuneric. Se apucă de cămaşa zdrenţuită a lui Bainisk.

Aú continuat mai departe, Harllo simţindu-şi picioarele în spate, dar numai din şolduri – dedesubt nu éra nimic. O laşitate ciudată s-a revărsat în el, luând frigul de gheaţă. Bainisk era până la piept acum, scâncind în timp ce căuta să ţină felinarul sus.

' S-au oprit.

— Tunelul merge sub, spuse Bainisk.

— În regulă, Bainisk. Ne oprim acum.

— Nu, ţmeţi-vă de marginea asta. Mă duc dedesubt. Nu voi întârzia mult. Îţi promit.[1]

A aşezat felinarul pe o margine îngustă. Şi apoi s-a scufundat şi a dispărut.

Harllo era singură. Ar fi mult mai uşor să-i dai drumul, să-i relaxezi mâinile dureroase. Venaz venea, avea să vină în curând. Şi atunci s-ar fi terminat. Apa era caldă acum – asta ar putea fi o modalitate de a scăpa de ei. Fă ceea ce tocmai făcuse Bainisk. Doar scufundă, dispare,

Nu era dorit, ştia. Nu de mama lui, nu de nimeni. Şi cel care venise să-l găsească, ei bine, acel om murise péntru

asta. Şi asta nu a fost corect. Nimeni nu ar trebui să meargă să moară pentru Harllo. Nu Gruntle, nici Bainisk, nici oricine. Deci, nu mai nimic din toate astea – putea să-şi dea drumul...

Apă în spumă, bătăi, gâfâituri şi tuse. O mână îngheţată se strânse de Harllo.

'Putem trece! Harllo — tunelul de pe cealaltă parte — se înclină în sus!

'Nu pot-'

'Trebuie să! Oraşul, Harllo, trebuie să mi-l arăţi — aş fi pierdut. Am nevoie de tine, Harllo. *Am nevoie de tine.* '

— în regulă, dar. .' Era pe cale să-i spună lui Bainisk adevărul. Despre oraş. Că nu era paradisul pe care îl făcuse să fie. Că oamenii au murit de foame acolo. Că oamenii şi- au făcut lucruri rele unii altora. Dar nu, asta ar putea aştepta. Ar fi rău să vorbim despre acele lucruri chiar acum. — în regulă, Bainisk.

Au părăsit felinarul. Bainisk desfăcu o parte din frânghie şi legă capătul în jurul taliei lui Harllo, bâjbâind cu mâinile amorţite pe nod. A,la câteva respiraţii adânci mai întâi”, a spus el. — Şi apoi mcă unul, cât poţi de adânc.

Plongul în întuneric l-a lăsat pe Harllo dezorientat instantaneu. Frânghia din jurul taliei lui l-a tras în jos şi apoi în faţa curentului. A deschis ochii si a simţit fiorúl şocului din curgerea îngheţată. Dâre strălucitoare ciudate trecură cu fulgerare, probabil de la stânca însăşi, sau poate că erau doar nişte fantome care pândeau în spatele ochilor lui. La început â căutat să-

l ajute pe Bainisk, frământându- se cu braţele şi încercând să lovească, dar după o clipă a rămas puf şi simplu moale.

Ori Bainisk î-ar trage pe amândoi, ori nu. Oricum era bine.

Mintea i-a început să se deplaseze în derivă şi a vrut atât de mult să respire – nu s-a mai putut abţine mult. Plămânii îi ardeau. Apa ar fi rece, suficient de recé pentru a stinge acel foc pentru totdeauna. Da, ar putea face asta.

Cold i-a muşcat mâna dreaptă – *ce?* Şi apoi capul i-a fost ridicat deasupra suprafeţei. Şi sugea plămâni îngheţaţi de a^er.

întunericul, grăbitul şi gâlgâitul apei care curgea pe lângă el, căutând să-l traga înapoi, înapoi şi în jos. Dar Bainisk îl trăgea şi era din ce în ce mai piiţin adânc pe măsură ce tunelul se lărgea. Tavanul negru, picurător, părea să fie lăsat, formând o coloană strâmbă deasupra capului. Harllo se uită la el, întrebându-se cum de putea vedea.

Si apoi a fost târât peste piatră sgartă.

S-au oprit, întinşi unul lângă celalalt.

După prea mult timp, a început frisonul. Intră în Harllo ca nişte stăpâni demonici, un spirit care îl zguduia cu o bucurie turbată. Dinţii îi clănţăneau fără sfială;

Bainisk îl smulgea. Plăcanind din dinţi, a spus: „Venaz nu se va opri. Va vedea felinarul — vâ şti. Trebuie să continuăm, Harllo. Este singurul mod de á

te încălzi din nou, singurul mod de a scăpa.

Dar era atât de greu sa se ridice în picioare. Picioarele lui încă nu funcţionau corect. Bainisk a trebuit să-l ajute şi el s-a rezemat greu de băiatul mai mare, în timp ce ei se clătinau, derapand în sus, de-a lungul potecii împrăştiate de gropi.

Lui Harllo i s-a părut că au păşit pentru totdeauna, în şi din lumina slabă. Uneori, panta a coborât în jos, doar pentru a urca din nou încet. Durerea îi pulsa acum în picioarele lui Harllo, dar era binevenit – viaţa se întorcea, plină de focul ei încăpăţânat, iar acum voia să trăiască, acum conta mai mult decât orice altceva.

'Uite![1] Bainisk icni. — La ce mergem noi… Harllo, uite!

Mucegaiul fosforescent căptuşea pereţii şi, în lumina slabă, Harllo putea distinge formele vagi ále molozului de sub picioare. Ceramica sparta. Fragmente mici de os ars.

— Trebuie să conducă înainte, spuse Bainisk. — La o
eşteră. Gadrobii i-au folosit pentru a-şi îngropa strămoşii. » pşşteră cu vedere la lac. Suntem aproape acolo.[1]

În schimb, au ajuns la o margine de stâncă.

Şi a stat, tăcut.

O secţiune verticală de stâncă se prăbuşise pur şi simplu, lăsând un gol larg. Fundul fisurii a fost înghiţit în negru, din care aer cald se ridica în rafale

uscate. Vizavi de ei, la zece sau mai mulţi paşi, o sclipire de lumină difuză a scos la iveală continuarea tunelului pe care-l urcaseră.

— Vom coborî, spuse Bainisk, desfăşurând frânghia şi începând să facă un nod la un capăt. — Şi apoi mapoî. Putem face asta, vei vedea.

— Şi dacă frânghia nu este suficient de lungă? Nu văd fundul, Bainisk.

— Vom găsi doar mai multe mânere. Acum lega o buclă la celălalt capăt pe care apoi o punea în jurul unei proiecţii ca un nod. „Voi arunca un şarpe înapoi pentru a disloca asta, ca să putem lua frânghia cu noi pentru a urca pe partea cealaltă. Acum, tu mergi primul. A aruncat restul frânghiei peste margine. Au auzit-o rupându-se pe toată lungimea sa. Bainisk mormăi. — După cum am spus, putem găsi mânere.

Harllo îşi croi drum peste margine, strângând cu putere frânghia udă – ar fi vrut să alunece, dar dacă se întâmpla asta, ştia că era mort, aşa că s-a ţinut strâns. Picioarele ı s- au zguduit, a găsit margini puţin adânci care curgeau în unghi peste stanca. Nu mult, dar au uşurat tensiunea. A început să lucreze în jos.

Avea poate trei lungimi mai jos când Bainisk a început să-l urmărească. Frânghia a început să se legane imprevizibil, iar Harllo şi-a găsit picioarele alunecând ae la puţinele lor achiziţii din

nou şi din nou, rezultând de fiecare dată într-o tragere sălbatică de braţe.

— Bainiskl şuieră el. 'Aştepta! Mai întâi, lasă-mă să merg puţin mai în jos — mă arunci.

'Biné. Continua.'

Harllo a găsit din nou achiziţie şi a reluat coborârea.

Dacă Bainisk a pornit din nou, nu mai simţea legănările şi tragerile. Frânghia devenea din ce în ce mai umedă, ceea ce însemna că ajungea la capăt – apa se înmuia în jos. Şi apoi a ajuns la nodul ud. Panică bruscă în timp ce căuta sa gaseasca proeminenţe în perete pentru picioarele lui. Erau foarte puţmi — piatra era aproape strălucitoare.

— Bainisk! Şunt la nod![1] Şi-a întins gâtul pentru a privi în jos. întuneric, fără uşurare, fără adancime. — Bainisk! Unde eşti?[1]

De la primul apel al lui Harllo, Bainisk nu se mişcase. Ultimul lucru pe care a vrut să-l facă a fost să-l disloce accidental pe băiat, nu după ce ajunseseră atât de departe. Şi, să se spună adevărul, trăia o teamă din ce în ce mai mare. Acest perete era prea uniform – fără crăpături, straturile pe care le simţea puţin mai mult decât ondulaţii la un unghi abrupt. Nu'aveau să se poată ţine niciodată dincolo de frânghie – şi nu putea folosi nimic pentru a aluneca bucla.

El şi-a dat seama că aveau probleme.

La auzirea ultimului apel al lui Harllo

– băiatul ajuns la nod – se pregăti să-şi reia coborârea.

Si s-a auzit o tragere ascuţită în sus de frânghie.

El a ridicat privirea. Feţe vagi care se uită peste^ mâini si mai multe mâini întinzându-se să se închidă pe frânghie. Venaz — da, acolo era, zâmbind.

— Te-am înţeles, murmură el, jos şi sălbatic. — V-am prins pe amândoi, Bainisk.

încă o tragere în sus.

Bainisk şi-a scos cuţitul cu o singură mână. Se întinse să taie frânghia de sub el, apoi ezita, ridicând încă o dată privirea la chipul lui Venaz.

Poate că asta fusese a lui, cu doar câţiva ani în urmă. Faţa aceea, atât de dornică să preia, ' să stăpânească aluniţele. Ei bine, Venaz le-ar putea avea. Le-ar putea avea pe toate.

Bainisk ridică mâna cu cuţitul, chiar deasupra pumnului, unde acesta ţinea strâns. Şi a tăiat.

Sapă tocuri, nu va ajuta. Trebuie să ne întoarcem în prezent. Pentru ca totul sa fie înţeles, fiecare faţetă trebuie să se aprindă cel puţin o dată. Mai devreme, omul rotund a cerut iertare. Acum pledează pentru încredere. A lui este o mână sigură, chiar dacă tremură. încredere.

Un bard stă în faţa unui istoric. La o masă din apropiere din K'rul's Bar, Blend o urmăreşte pe Scillara desfacându-şi

bobine de fum din gură. E ceva avid în acea privire, dar din când în când un război izbucneşte în ochii ei, când se gândeşte la femeia care zăcea în comă sus. Când se gândeşte la ea, da. Blend a început să doarmă în pat cu Picker, â început să încerce tot ce i se putea gândi pentru a trezi din nou senzaţie în iubitul ei. Dar nimic nu a funcţionat. Sufletul lui Picker este pierdut, rătăcind departe de carnea rece şi flască.

Blend se urăşte acum, în timp ce îşi simte sufletul gata să meargă mai departe, să caute binecuvântarea unei noi vieţi, un nou corp de explorat şi de mângâiat, noi buze pe care să le apese pe ale ei.

Dar asta e o prostie. Amabilitatea Scillarei a fost mereu ocazională. Era o femeie care prefera farmecele unui bărbat, aşa cum erau. Şi să fie sincer, Blend jucase în acel pătuţ de mai multe ori ea însăşi. Deci, de ce s-a trezit acum această poftă? Ce l-a făcut atât de sălbatic, atât de nevoiaş?

Pierdere, draga mea. Pierderea este ca un instigator, un împingere usturătoare care-l pune pe cineva să se arunce înainte, căutând mâni, căutând extaz, predare delicioasă, chiar şi momeala autodistrugerii. Mugurele tăiat la tulpină îşi aruncă ultima energie într-o ultimă înflorire, o exclamaţie' glorioasă. *Floarea sfidează,* ca să citez în întregime un vechi poem Tiste Andii. Viaţa fuge de la moarte. Trebuie, nu poate ajuta. *Viaţa*

curge, pentru a cita personajul unui om rotund al conciziei poetice.

Intra în mintea lui Blend, linişteşte-te în spatele ochilor ei şi priveşte cum o priveşte, simţi cum simte, dacă îndrăzneşti.'

Sau încercaţi Antsy, acolo, la tejghea pe care sunt aşezate şapte arbalete, douăsprezece pachete plate de certuri în valoare de o sută douăzeci de săgeţi, şase săbii scurte, trei topoare de aruncare cu design Falâri, o sabie şi o clamă Genabarii, două rapiere locale cu quillon'e fanteziste — atât de fantezie că armele erau strânse împreună şi Antsy petrecuse o dimineaţă întreagă încercând să le despartă, fără noroc – si un sac mic care conţinea trei ascuţitori. încearcă să decidă ce să poarte.

Dar misiunea j>e care urmau să o înceapă era menită să fie paşnică, aşa ca ar trebui să-şi poarte sabia scurtă, ca de obicei', cu curele de pace, ca de obicei, totul ca de obicei, de fapt. Dar apoi au existat asasini acolo care au vrut capul lui Antsy pe un vârf de pumnal, aşa că poate că păstrarea lucrurilor obişnuite a fost de fapt o sinucidere. Aşa că ar trebui să-şi pună cel puţin două săbii scurte, să-şi arunce câteva arbalete peste umeri şi să ţină sabia lată'în mâna dreaptă şi spadele gemene în stânga, cu un pachet plat legat de fiecare sola, sacul mai ascuţit la centură şi un topor de aruncare'între dinţi — nu, astă e ridicol, şi-ar rupe maxilarul încercând asta. Poate

o sabie scurtă în plus, dar s-ar putea să-şi taie propria limbă prima dată când a încercat să spună ceva şi era sigur că va încerca să spună ceva până la urmă, nu-i aşa?

Dar ar putea să treacă tecile pentru toate cele şase săbii scurte prin centură şi să ajungă să poarte o fustă de săbii scurte, dar ar fi în regulă, nu-i aşa? Dar atunci, unde ar duce el ascuţitoarele? O lovitură la lin pom sau un mâner si ar fi un nor în expansiune de mustăţi şi bucăţi de armă. Şi cum rămâne cu arbalete? Ar trebui să le încarce pe toate, dar să ţină totul departe de lansări, cu excepţia cazului în care ar fi vrut să sfârşească prin a-şi înghesui toţi prietenii cu prima poticnire.

Si dacă-

Ce-i asta? înapoi la Blend, te rog? Carne împotriva cărnii, greutatea sânilor plini în mâini, un genunchi împingându-se între coapse despărţite, transpiraţie un amestec de uleiuri dulci, buzele moi care încearcă să se contopească, limbile dansând nerăbdătoare şi moale ca...

— Nu pot purta toate astea!

Scillara aruncă o privire. — Serios, Antsy? Blend nu a spus asta cu un clopoţel în urmă?

‘Ce? OMS? A ei? Ce ştie ea?

Pentru acea manifestare de ironie complet neconştientă, Blend nu si-a putut ridica sprâncenele decât când a' surprins privirea lui Scillara.

Scillara zâmbi ca răspuns, apoi trase

din nou din pipă.

Blend aruncă o privire spre bard, apoi îi spuse lui Antsv: — Oricum suntem în siguranţă acolo, acum.

Ochii bulbucaţi, Antsy se uită Ia ea neîncrezătoare. — Ai crede cuvîntul unui blestemat de menestrel? Ce ştie el?

„Mă tot întrebi ce ştie cineva, când este evident că, orice stie ei, oricum nu asculţi/'

'Ce?[1]

„îmi pare rău, asta m-a încurcat atât de mult încât mă îndoiesc că aş putea repeta asta. Contractul a fost anulat – Fisher a spus asta.

Antsy dădu din cap dintr-o parte în alta. — Fisher a spus asta! A bătut cu degetul în bard. — El nu este Fisher – oricum nu e faimosul. Tocmai a furat numele! Dacă ar fi faimos, nu ar fi stat acolo, nu-i aşa? Oamenii celebri nu fac asta.^

'Într-adevăr?[1] întrebă bardul care se numea Fisher. — Ce ar trebui să facem, Antsy?

„Oamenii celebri fac lucruri celebre, tot timpul. Toata lumea stie asta!'

— Contractul a fost cumpărat, spuse bardul. — Dar dacă vrei să te îmbraci ca şi cum te-ai pregăti pentru un asalt cu o singură mână asupra Moon's Spawn, mergi înainte.

'Frânghie! Am nevoie de frânghie? Lasă-mă să mă gândesc!' Şi pentru a ajuta în acest proces, Antsy a început să se plimbe, cu mustaţa tresărind.

Blend a vrut să-şi scoată o cizmă şi să-şi împingă piciorul între coapsele Scillarei. Nu, a vrut să se târască chiar acolo. Trimite o revendicare. Cu un şuierat de frustrare, se ridică, ezită şi apoi se duse să se aşeze la masa bardului. Ea l-a fixat cu o privire intensă, la care el a răspuns cu o sprânceană ridicata.

„Sunt mai multe cântece despre care se presupune că sunt compuse de Fisher decât oricine altcineva despre care am auzit vreodată”.

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Unii dintre ei au o sută de ani.

— Am fost un minune.

'Unde esti acum?'

Duiker vorbi. — Poetul este nemuritor.

Ea s-a întors spre el. — Este un fel de afirmaţie generală, ideologică, istorice? Sau vorbeşti despre bărbatul care împarte această masă cu tine?

Antsy a înjurat brusc şi apoi a spus: „Nu am nevoie de frânghie! Cine mi-a băgat asta în cap? Şă mergem — iau această sabie scurtă şi un ascuţitor şi oricine se apropie prea mult de mine sau pare bănuitor că poate mânca ascuţitorul la micul dejun!

— Vom rămâne aici, spuse Duiker când Blend ezită. — Bardjal şi cu mine. Mă voi uita pe Picker.

'În regulă. Mulţumiri.'

Antsy, Blend şi Scillara pornesc.

Călătoria i-a purtat din Districtul EStates si în Districtul Daru, de-a lungul

Zidului de Nivelul II. Oraşul se trezise pe deplin acum şi, pe alocuri, mulţimile erau pline de maşinile nesfârşite alé vieţii. Voci şi mirosuri şi nevoi şi dorinţe, foame şi sete, râs' şi iritare, mizerie şi bucurie, iar lumina soarelui cădea pe tot ce putea ajunge şi umbrele se retrăgeau oriunde puteau.

Bariere temporare i-au blocat pe ici pe colo pe cei trei străini – o căruţa blocată lateral pe o stradă îngustă, un cal- căruţă căzut mort cu picioarele ridicate, o jumătate de familie prinsă sub căruţa răsturnată. Un roi de oameni în jurul unei clădiri mici prăbuşite, furând fiecare cărămidă dislocată şi ciob de cherestea/ şi dacă cineva fusese prins în ea, din păcate, nimeni nu-i căuta.

Scillara mergea ca o femeie crescută pentru a fi admirată. Şi oh, da, oamenii au observat. În alte circumstanţe, Blend – fiind o altă femeie – ar fi putut să-i fi supărat asta, dar apoi şi-a făcut o carieră din nefiind observată; şi în plus, se număra printre admiratori.

— Oameni prietenoşi, darujhistanii ăştia, spuse Scillara în timp ce în cele din urmă se îndreptau spre sud de la zid, îndreptându-se spre coltul de sud-vest al districtului.

— Zâmbesc, spuse Blend, pentru că vor o chiflă cu tine. Şi clar că nu ai observat soţiile şi altele, toate arătând ca şi cum ar fi înghiţit ceva acru.'

— Poate că' au făcut-o.

— O, au făcut-o, în regulă.

Adevărul că bărbaţii sunt bărbaţi, asta l-au înghiţit timizi.

Antsy pufni. „Ce altceva ar fi bărbaţii decât bărbaţi? Problema ta, Blend, este că vezi prea multe, chiar şi atunci când nu există.

— Oh, şi ce ai observat, Antsy?

— Oameni suspecţi, asta este.

— Ce oameni suspecţi?

— Cei care continuă să se holbeze la noi, desigur.

— Asta din cauza Scillarei — despre ce crezi că tocmai am vorbit?

— Poate că sunt, poate că nu sunt. Poate că sunt asasini, care caută să ne arunce.

— Bătrânul ăla de acolo, care şi-a luat urechea în cutie de soţie, era un asasin? Ce fel de breaslă conduc ei aici?

— Nu ştii că era soţia lui, a replicat Antsy. — Şi nu ştii, dar acesta' a fost un semnal pentru cineva de pe acoperiş. Am putea intra chiar într-o ambuscadă!

— Desigur, a fost de acord Blend, acea femeie a fost mama lui, pentru că regulile breslei prevăd că mama trebuie să vină să se asigure că are semnalele de la mână jos, şi că îşi mănâncă tot prânzul şi că cuţitele sunt ascuţite şi este legat. Îşi ridică mocasinii ca să nu se împiedice în mijlocul atacului său criminal asupra sergentului Antsy.

— Nu sunt atât de norocoasă că se împiedică, spuse Antsy mârâind. — În cazul în care nu eşti observat, Blend, a

fost o cursă a forţei Domnului pentru noi. Oponn mi-a luat- o, mai ales.

'De ce?' întrebă Scillara.

— Pentru că nu cred în Gemeni, de aceea. Norocul – totul este rău. Oponn trage doar acum pentru a împinge mai târziu. Dacă ai fost tras, nu se termină aici. Nu o face niciodată. Nu, te poţi aştepta ca impulsul să vină oricând şi tot ce ştii sigur este că'va veni, acea împingere. De fiecare dată. De fapt, suntem cu toţii ca morţi.

— Ei bine, spuse Scillara, nu pot să mă cert cu asta. Mai devreme sau mai târziu, Hood ne ia pe toţi şi asta este singura certitudine care există.

— Nu sunteţi voi doi în dimineaţa asta, observă Blend.

- Uite, iată-ne.'

Ajunseseră la Cazarma Warden, pe măsură de sumbră şi de prevestitoare.

Blend văzu o anexă în faţa clădirii blocate cu ferestrele cu grilaj şi se îndreptă spre ea, urmând celelalte două.

Un gardian care stătea în afara uşii i-a urmărit apropiindu-se, apoi a spus: „Verifică-ţi armele la recepţie. Eşti aici să vizitezi pe cineva?”

— Nu, pufni Antsy, am venit să-i rupem! Si apoi a râs. — Haha.

Nimeni nu a găsit pluma deloc amuzantă, mai ales după ce ascuţitorul a fost găsit şi identificat corect. Antsy a făcut apoi greşeala de a deveni beligerantă, în mijlocul a cinci sau şase poliţişti cu vize severe, ceea ce a dus la o

ceartă şi apoi'la arestare.

Când totul a fost spus şi gata, Antsy s-a trezit într-un închisoare cu trei beţivi, dintre care doar unul era conştient

- cântând un clasic vechi Fisher cu o voce cu inima zdrobită

- şi un al patrulea bărbat care părea complet nebun, convins, aşa cum era că toti cei pe care i-a văzut purtau o mască, care ascunde ceva demonic, oribil, însetat de sânge. Fusese arestat pentru că încerca să smulgă faţa unui negustor şi o privi pe Antsy speculativ, înainte de a' decide evident că străinul cu mustăţi roşii părea prea greu de acceptat, cel puţin când era încă treaz.

Pedeapsa a durat trei zile, cu condiţia ca Antsy să se dovedească un prizonier model. Orice' problemă şi s-ar putea întinde ceva mai mult.

Ca urmare a tuturor acestor lucruri, a trecut ceva timp până când Scillara şi Blend au reuşit să obţină permisiunea de a-l vedea pe Barathol Mekhar. L-au întâlnit într-o celulă, în timp ce doi gardieni stăteau flancând singura uşă, cu săbiile scurte scoase.

Observând acest lucru, Scillara a spus: „Îţi faci prieteni aici, nu-i aşa?”

Fierarul părea oarecum ruşinat în timp ce ridica din umeri. — Nu aveam nicio intenţie să rezist arestării, Scillara. Ucenicul meu, din pacate, a decis altfel. Anxietatea i-a înăsprit trăsăturile în timp ce a întrebat: „Veşti veşti despre el? A fost capturat? Este rănit?

Scillara a ridicat din umeri. — Nu am văzut sau auzit aşa ceva, Barathol.

„Le tot spun aici, e doar un copil în capul lui. A fost responsabilitatea mea, totul. Dar s-a dus şi a rupt nişte oase si nas, iar ei sunt destul de enervaţi de asta.

Blend si-a dres glasul. Ceva mergea înainte si înapoi între Barathol şi Scillara şi o făcea neliniştită. — Barathol, putem plăti amenda breslei, dar acel rebut pe care l-ai avut, e mai grav.

El dădu din cap moros. — Muncă grea, da. Şase luni sau cam aşa ceva. Se auzi zvâcnirea unui rânjet. — Şi ghici pentru cine voi lucra?

'OMS?[1]

— Turnătoria Eldra. Şi în şase luni îmi voi câştiga biletul de fierar, pentru că asta e permis. Un fel de program de reabilitare.

Râsul gutural al Scillarei îi îndreptă pe ambii paznici. — Ei bine, asta e o modalitate de a ajunge acolo, presupun.

El a dat din cap. — Se pare că am procedat greşit.

— Nu sunt sigură, spuse Scillara. — Este' Breasla mulţumită de asta? Adică, este un fel de ocolire a lor, nu-i aşa?

— Nu au de ales. Fiecare breaslă din oraş trebuie să se conformeze, cu excepţia, presupun, breasla Asasinilor. Evident, pentru cei mai'mulţi prizonieri, şase luni de lucru într-o meserie le-ar putea câştiga un anumit grad de ucenic – dar nu există nicio limită la cât de repede

poţi avansa. Treci doar examenele şi atât.

Scillara părea gata să izbucnească în râs. Până şi Barathol se lupta.

Blend a oftat şi apoi a spus: „Mă duc să rezolv amenda. Consideră-l un împrumut.

— Foarte apreciat, Blend, şi mulţumesc.

— îmi amintesc de Kalaih, răspunse ea, plecând. Nici unul dintre paznici nu i-a dat nicio atenţie timidă. Dar ea
era obişnuită cu asta.

Un bhokaral a răspuns la uşă. înaltul Alchimist Baruk s- a uitat lung la el înainte de a concluziona că acesta nu era altceva decât un bhokaral. Nu un demon, nu Soletaken. Doar un bhokaral, cu fata lui micuţă şi înţepenită strânsă în semn de o privire beligerantă, ' urechile înţepătoare tremurând. Când se făcu să închidă din nou uşa posterului, Baruk făcu un pas înainte şi o ţinu deschisă.

Indignare şi indignare Bruscă. Şuierând, scuipând, făcând feţe, bhokaralul a strâns pumnul spre Baruk şi apoi a fugit pe coridor.

înaltul Alchimist închise usa în urma lui şi îşi croi drum pe coridor. Acum putea auzi alte bhokarala, o cacofonie de voci bestiale care se alătură primei, trăgând o alarmă care răsuna prin templu. La o ramificaţie a pasajului, a dat de o bătrână Dai Honese, care sfâşie o mătură de paie. Ea se uită cu privirea la Baruk şi pocni

ceva într-o limbă tribală, apof făcu gesturi ondulate'cu degetele mâinii stângi.

înaltul Alchimist se încrunta. — Retrage acel blestem, vrăjitoare. Acum.[1]

— Nu vei fi atât de îndrăzneţ când păianjenii vor veni după tine.

— Acum, repetă el, înainte să-mi pierd cumpătul.

'Bah! Oricum nu meriţi efortul![1] Şi dintr-o dată s-a prăbuşit într-o grămadă de păianjeni care s-au grăbit în toate direcţiile.

Baruk clipi, apoi se dădu repede înapoi. Dar niciuna dintre creaturi nu s-a sfiit; Câteva clipe mai târziu, dispăruseră în mod inexplicabil, deşi nu era vizibilă nicio crăpătură sau cusătură.

— înalt Alchimist.

El a ridicat privirea. — Ah, mare preoteasă, am bătut...

— Şi un bhokaral te lasă să intri, da. Au obiceiul să facă asta, după ce i-au alungat pe cei mai mulţi dintre acoliţii mei.

„Nu ştiam că bhokarala avea obiceiul de a se infesta”.

'Da Bine. Ai venit să vorbeşti cu mine sau cu aleşii. . purtător de cuvânt al Shadowthrone?

— Nu cred că ai fost uzurpată în întregime, Mare Preoteasă.

— Generozitatea ta este remarcată.

— De ce este o vrăjitoare din Ardatha în templul tău?

'Da de ce? Vino cu mine.'

Magul Umbrei – *zeii de dedesubt* – stătea pe podea în camera altarului, ascuţind cuţite. O duzină de astfel de arme erau împrăştiate în jurul lui, fiecare având un design diferit. '. . în seara asta, mormăia el, toţi mor! Gâtle tăiate, inimi despicate, globi oculari străpunşi/unghii tăiate. Haos şi măcel, Clip shy;pings-' şi apoi a ridicat privirea, a început vinovat, şi-a lins buzele o'dată şi a zâmbit brusc. — Bine ai venit, înalt Barukness. Nu este o zi minunată?

— înaltul Alchimist Baruk, Magus. Şi nu, nu este o zi frumoasă. Ce faci?[1]

Ochii i se aruncă. 'Face? Nimic, nu vezi asta? El s-a oprit. — Nu le simte mirosul? Aproape, atât de aproape! Va fi o mizerie şi a cui va fi vina? O adevărată mizerie – însă nimic de-a face cu Iskaral Pust! Sunt perfect.[1] A încercat o exprimare timidă a nevinovăţiei. 'Sunt perfect. . ly — perfect — bine.

Baruk nu s-a putut abţine, întorcându-se către Sordiko Qualm. — La ce se gândea'Shad timid;owtron?

întrebarşa a deprimat-o clar. — Recunosc că am o criză de credinţă, înalt Alchimiste.

Iskaral Pust sări în picioare. — Atunci trebuie să te rogi, iubirea mea. Pentru mine, din moment ce Shadowthrone vede prin ochii mei, aude prin urechi, miroase prin nas. îşi mcrucişă ochii şi adăuga pe un ton diferit: „îmi păşeşte' şi prin gaura de gălăgie, dar asta ar fi prea ofensator'

pentru a fi menţionat”. Se strădui să-şi corecteze privirea şi zâmbi din nou. „Sordiko, dulceaţa mea, exista rugăciuni foarte speciale, foarte secrete. Şi, eh, ritualuri. Vedeţi-mă după ce omul ăsta a plecat, nu mai e timp de pierdut![1]

Bhokarala se strecurau în cameră. O zeci de ei, mişcându-se cu furtivitate inutilă, toate convergând spre Iskaral Pust – care părea complet inconştient de ei când îi făcea cu ochiul lui Sordiko Qualm.

— înaltă preoteasă, a spus Baruk, ai simpatia mea.

— Am veşti de la Şhadowthrone, spuse Iskaral Pust. — De aceea te-a'm spus timid, baruhemiste.

— Nu m-ai chemat.

'Nu eu am? Dar trebuie să am. Cel puţin, trebuia să o fac. Şi-a înclinat capul. „E un alt idiot, nimic altceva decât idioţi din toate părţile. Suntem doar eu şi Sordiko dragă, împotriva lumii. Ei bine, vom triumfa!

— Tronul umbrei? îl îndemnă Baruk.

'Ce? OMS? Oh, el.

— Prin gura ta.

„Strălucirea va trece, da, da. Lasă-mă să mă gândesc, lasă-mă să mă gândesc. Ce a fost din nou acea mizerie timidă? Am uitat. Aştepta! Stai, stai. A fost. . ce-a fost asta? Pune un ceas pe Pdarta Urs. Asta e, da. Poarta Urs Sau a fost Poarta Foss? Poarta Corbului? Poarta grijilor? Cutter Gate? Doi-Boi?

— Da, spuse Baruk, acestea sunt toate.

— Urs, aa, trebuie să fi fost. Urs.[1]

Sordiko Qualm părea gata să plângă.

Baruk se frecă la ochi, apoi dadu din cap. 'Foarte bine. O să-mi iau concediu atunci. Se înclină în faţa Marelui Preoteasă.

Bhokarala s-a repezit înăuntru. Fiecare a furat un cuţit şi apoi, cu ţipete, s-au îndepărtat în fugă, strângându şi premiile.

Iskaral Pust se uită cu gura căscată, apoi trase de cele două mârâituri de păr de deasupra urechilor. 'Rău!' ţipă el. 'Ei stiu! Ei ştiau toate planurile mele! Cum? *Cum*?'

— Acum, ce să fac cu tine?

Chaur o privea cu ochi îndoliaţi. Plânsese din nou, cu ochii umflaţi, două şuviţe de muci coborând pe buzele înroşite şi crăpate.

— Trebuie să presupunem, continuă Spiţe, că Barathol este inevitabil indispus – desigur, în momentul de faţă tot ce putem face este să presupunem, deoarece, de' fapt, habar n-avem ce sa întâmplat cu el. Un lucru este evident, şi anume că nu poate veni aici. Dacă ar fi putut, ar fi făcut- o, nu? Vino să te iau, Chaur.

Era la câteva momente din nou să urlă. Simpla menţiune despre ameninţarea lui Barathol l-a scos în evidenţă.

Spiţe îşi bătu buzele pline cu un deget lung, perfect îngrijit. — Din păcate, va trebui să plec de aici în curând. Pot să am încredere că vei rămâne aici, Chaur? Pot sa?[1]

El a dat din cap.

'Esti sigur?'

A dat din nou din cap, apoi şi-a şters nasul, destul de dezordonat.

Ea se încruntă. „Dragă mine, eşti o jprivelişte. Îţi dai seama că nu sunt altceva decât anumite cai din creierul tău care sunt în dezordine? Un practicant al înaltului Denul ar putea face minuni pentru tine, Chaur. E un gând, nu-i aşa? Oh, ştiu, nu aveţi „gânduri” ca atare. Tu ai. . impulsuri şi confuzie, iar aceşti doi alcătuiesc omul cunoscut sub numele de Chaur. Şi, cu excepţia vremurilor ca acesta, eşti în mare parte fericit şi poate'că nu trebuie să te joci cu asta. Zeii ştiu, fericirea este o marfă preţioasă şi rară şi, într-adevăr, se pare că, cu cât individul este mai inteligent şi mai perceptiv, cu atât este mai puţin fericiţi în general. Costul de a vedea lucrurile aşa cum sunt, mă aştept.

— Atunci, desigur, mai *e* sora mea. Fratele meu ucigaş zâmbitor. Rudele mele vicioase, rece ca gheaţa şi perfide. Se întâmplă să fie aproape la fel de inteligentă ca mine şi totuşi este imună la nefericire. O calitate, bănuiesc, a nebuniei ei deosebite.

— Oricum, Chaur, va trebui să rămâi aici, să nu rămâi la vedere. Căci

trebuie să-i fac o vizită surorii mele. Pentru un cuvânt sau două. în curând, da?

El a dat din cap.

— Acum, hai să te curăţăm. Nu aş vrea să-l supăr pe Barathol şi nici tu, sunt sigur.

Acum', Chaur era bun la înţelegerea oamenilor de cele mai multe ori. Se pricepea şi la a da din cap. Dar uneori înţelegerea şi încuviinţarea nu se potriveau. Acesta a fost uri astfel de timp.

Dar mai multe despre asta mai târziu.

Căruciorul nu a reuşit să-şi termine micul dejun, deoarece nu a durat mult până' când cineva ia nota de cadavrul înfăşurat şi apoi să-i aducă veste lui Meese că un prost a lăsat un cadavru în patul căruţei în afara hanului – cu greu. genul de reclamă pozitivă pe'care orice han ar fi binevenit, chiar şi Phoenix. înjurând, Meese a ieşit să vadă singură şi ceva despre acele cizme părea familiar. Cu o inimă brusc rece, ea a scos pânza înapoi de pe faţa lui Murillio.

Lucrurile s-au întâmplat atunci repede: înţelegere mizerabilă, grăbirea cuvintelor şi, în cele din urmă, locul prăfuit si lipsit de viaţă din suflet care era durere. Simţul abject al folosirii timiditate; lipsă, atacul puternic care este şoc. Căruţaşul a fost încolţit de Irilta şi, văzând strâmtoarea în care se aflase, bătrânul' s-a grăbit să spună tuturor tot

ce ştia.

Bărbatul scund şi rotund din fundul camerei s-a ridicat apoi cu o expresie sobră şi a greluat în linişte controlul. Le-a spus Iriltei şi lui Meese sa ducă cadavrul într-o cameră liberă de la etaj, ceea ce au făcut cu o tandreţe sfâşietoare. Vestea a fost trimisă lui Coli. Cât despre ceilalţi, ei bine, toată lumea s-a întors la Phoenix Inn m cele diri urmă, şi astfel calvarul de a transmite veştile proaste nu avea să se termine curând şi de fiecare dată emoţiile s-au întors din nou. Cei vii au simţit această nouă povară şi au putut vedea că următoarele zile vor fi fără plăcere, fără uşurinţă şi deja toată lumea se simţea epuizată şi nici măcar Kruppe nu era imun.

Un prieten drag este mort şi nu există nimic doar în moarte. Când momentul este timid, este întotdeauna prea devreme. Blestemul incompletirii, pierderea care nu poate fi niciodată umplută. După prea mult timp, ridicându-se ca nişte stânci zimţate din inundaţie, a apărut furia.

Căruciorul â fost pus să explice din nou despre vizita într-o tabără minieră, duelul cu un băiat şi instrucţiunile învingătorului ca trupul să fie returnat la hanul Phoenix. Asta era tot ce ştia, a jurat şi, pentru moment, nimeni în afară de Kruppe- înţefept Kruppe, deştept Kruppe – nu a înţeles cine trebuie să fi fost acel băiat.'

Trebuie să viziteze acum o anumită

şcoală de duel? Eventual.

Calvarul poverii, greutatea groaznică a veştilor teribile – mărturia unui alt spirit zdrobit, o, asta a fost într-adevăr o zi de cădere. O zi cea mai tristă, căzută.

Şi în această noapte, văduvele vor plânge şi noi la fel.

Doi bărbaţi converg către Phoenix Inn. Care ajunge primul schimba totul. Dacă restabilirea echilibrului ar fi existat cu adevărat dincolo de natură – în tărâmul umanităţii, adică – atunci Rallick Nom ar fi fost primul care a auzit de moartea prietenului său; şi s-ar fi pornit, cu ochi duri, să-şi ia asupra lui o noua povară, căci, deşi răzbunarea a salvat anumite nevoi spirituale, crima rece 'a adus sfinţe îngrozitoare sufletului. Desigur, făcuse asta o dată înainte, în numele unui alt prieten, şi astfel în mintea lui simţea că nu putea fi mai pierdut decât era deja.

Din păcate, acea aromă specială de reparaţie nu trebuia sa fie.

Deranjat de o mulţime de gânduri, Cutter se apropie de intrarea în hanul Phoenix. A observat un cărucior bătrân care ducea un bou, dar nu avea niciun motiv să-i mai ia în considerare. De îndată ce a intrat înăuntru, a simţit că ceva nu era în regulă. Irilta era în spatele barului cu o sticlă în mână – nu, a văzut el, pentru a turna băuturi pentru clienţi, ci pentru a o ridica la gură, s-o încline înapoi

şi să ia guri de pedeapsă. Ochii ei erau roşii, uimitoare într-o faţă palidă.

Puţini oameni vorbeau, iar cei care au vorbit o făceau pe un ton stins.

Meese nu se vedea nicăieri, dar Cutter l-a observat pe Kruppe, care stătea la masă cu spatele în cameră – ceva ce nu-l văzuse niciodată să facă. O sticlă prăfuită de vin scump era în faţa lui, patru pahare puse. Kruppe îl umplea încet pe cel de'vizavi de scaunul din dreapta lui.

Neliniştea lui crescând, Cutter se apropie. A tras acel scaim şi s-a aşezat.

În chipul 'lui nu se vedea nici un semn al amabilităţii obişnuite a lui Kruppe. Mormânt, incolor, sumbru. În ochii lui/angoasă crudă. — Bea, tânărul meu prieten, spuse el.

Cutter a văzut că cele două pahare rămase erau goale. A întins mâna. — Acestea sunt lucrurile scumpe, nu-i aşa? Ce sa întâmplat, Kruppe?

— Onorabilul Munllio a murit.

Afirmaţia a simţit ca o lovitură de corp, răsuflarea cu pumnul din pieptul lui Cutter. Nu se putea mişca. Durerea a crescut prin amorţeală, a coborât din nou doar pentru a reveni încă o dată. Din nou si din nou.

— Un duel, spuse Kruppe. „S-a dus să recupereze un copil pierdut. Minele Eldra la vest de oraş.

Ceva smuci în interiorul lui Cutter, dar el nu-şi dădu seama. O recunoaştere? Din ce? — M-am gândit...

am crezut că a renunţat la toate astea.

— Renunţând la ce, prietene? Dorinţa de a face bine?

Cutter clatină din cap. — Duelul. Am vrut să spun. .
duel.[1]

— Pentru a efectua eliberarea tânărului Harllo. Proprietarul minei era acolo, sau cel puţin unul dintre ei. Istoria revine, aşa cum se ştie că face. Kruppe oftă. — Era prea bătrân pentru astfel de lucruri.

Şi acum a venit întrebarea, si a fost pusă pe un ton plictisitor, o voce golită de tot. — Cine l-a ucis, Kruppe?

Iar omul rotund tresări şi ezită.

— Kruppe.

'Asta nu va face...'

— Kruppe!

— Ah, se pot rezista unor asemenea forţe? Gorlas Vidikas.'

Şi asta a fost. Ştia, da, Cutter ştia. Mina. . Eldra. . istoria. *El ştie despre mine*. *A vrut sa mă pedepsească*. *L-a ucis pe Murillio ca să mă rănească. A ucis o amendă. . un om nn şi nobil. Acest lucru trebuie să se oprească.*

— Stai jos, Cutter.

Vreau să opresc asta. Acum. Este ceea ce vrea ea., oricum.

— Vine Coli, spuse Kruppe. „Şi Rallick Nom – Crokus, lasă asta lui Rallick...”

Dar se mişca deja, cu ochii aţintiţi pe uşă. Irilta stătea uitându-se şi ceva timid; ceva din faţa ei îi'atrase atenţia. Era

foame întunecată în ochii ei – de parcă ar fi ştiut încotro se duce, de parcă ar fi ştiut – „Cutter”, spuse ea cu o râpă, „ia-i pe nenorocit. *Prinde-l.* [1]

Şi apoi a fost afară. Strălucirea zilei a fost ca o palmă, legănându-i mâna. Gâfâi, dar respiraţia încă nu era uşoară. Presiunile l-au asaltat şi furia i-a crescut în minte, un leviatan de coşmar cu' gura căscată, iar urletul lui i-a umplut craniul,'

Cutter asurzitor pentru lume.

Ziua este dezbrăcată, timpul însuşi este rupt, prezentul se extinde, înghiţind tot ce se vede.' Este o clipă şi acel moment se simte etern.

Amintiţi-vă de începutul acestei zile. O singură respiraţie, trasă cu dragoste-

Bellam Nom a luat o bucată de piele împletită, a făcut bucle la ambele capete. S-a ghemuit m faţa lui Mew. — Vezi bucla asta, Mew? Ia-l în mâinile tale — mă voi ţine de celălalt capăt, bine? Ieşim. Doar ţine frânghia, bine?'

Mew cu ochi rotunzi dădu din cap.

— Nu-ţi face griji, spuse Bellam, voi merge încet. Apoi s-a dus la Hinty şi a luat fata, luându-i greutatea în curba braţului său stand. Braţele ei subţiri se mfăsurară în jurul gâtului lui şi nasul ei ud îl frângă pe obraz. Bellam îi zâmbi lui Mew. ‘Gata?[1]

încă un semn din cap.

Au pornit.

Snell era încă cu bătrânul

bodymonger, iar Bellam nu avea niciun interes să-l recupereze încă. Habar n-avea ce se întâmplase cu Myrla şi Bedek, dar a lăsat un mesaj mâzgălit cu cărbune pe suprafaţa mesei singuratice, spunându-le unde i-a dus pe Mew şi Hinty.

Murillio ar fi trebuit să se întoarcă până acum. Bellam devenea îngrijorată. Nu mai putea aştepta.

Au mers încet prin mulţime. De două ori, Mew a fost smuls din frânghie din greşeală, dar de ambele ori Bellam a reuşit să o recupereze. Ei au părăsit mahalaua neoficială din cartier cunoscută sub numele de Trench şi, după ceva timp, au ajuns timizi la şcoala de duel.

Bellam a pus-o pe'Hinty jos în zona de încălzire, i-a cerut lui Mew să rămână cu sora ei mai mică, apoi a pornit să-l găsească pe Stonny Menackis.

Ea stătea pe o bancă de piatră în colonada înghiţită de umbră care trecea de-a lungul capătului din spate al' curţii de antrenament, cu picioarele lungi întinse, cu ochii aţintiţi la nimic timizi. Când îl auzi apropiindu-se, ridică privirea.
— Cursurile au fost anulate. Pleaca de aici.[1]

— Nu sunt aici pentru nicio lecţie, spuse Bellam, surprins de judecata aspră din propria să voce.

„Ieşi afară”, a spus ea, „înainte să te bat fără sens”.

— Prea mulţi oameni, Stonny, intervin în locul tău, făcând ceea ce ar

trebui să faci. Nu e corect.[1]

Ea se încruntă. 'Despre ce vorbeşti?'

— Murillio nu s-a întors?

'Toată lumea pleacă.'

— L-a găsit pe Harllo.

'Ce?'

Văzu interesul trecând la viaţă în ochii ei întunecaţi. — L-a găsit, Stonny. Lucrează într-o tabără minieră. S-a dus să-l ia înapoi. Dar nu s-a întors. Ceva s-a întâmplat, ceva rău – pot sa simt asta.

Ea a stat. 'Unde este tabăra asta? Cum a ajuns acolo?

— Snell.

Ea se uită cu privirea. — O să-l ucid pe nenorocitul ăla
mic.

ţNu nu eşti. El a avut grijă. Avem o nouă problemă.

În acel moment, o siluetă mică a păşit pe coridor şi s-a uitat la ei.

Stonny se încruntă. 'Mew? Unde sunt mama ta? Unde e Hinty?

Mew a început să plângă, apoi s-a repezit spre Stonny, care nu a avut ele ales decât să ia copilul în braţe.

— Au dispărut, spuse Bellam. „Am avut grijă de ei, aşteptam, dar nu au apărut niciodată. Stonny, nu ştiu ce să fac cu ei. Trebuie să ajung acasă — propriii mei părinţi trebuie să înnebunească de îngrijorare.

Se întoarse, încă ţinând-o pe Mew, iar faţa ei era sălbatică. „Trebuie să-l'fac pe Har timid,Tio! Du-'le la tine acasă![1]

'Nu. Destul de asta. Asumă-ţi

responsabilitatea pentru ei, Stonnv. Odată ce îmi anunţ părinţii că sunt bine, mă voi duce să-l găsesc pe Murillio! Asume responsabilitatea. îi datorezi lui Myrla şi Bedek – au făcut-o pentru tine. Pentru ani.'

El a crezut că ea îl va lovi, a văzut furia războindu-se în ochii ei. S-a dat înapoi. „Hinty este la încălzire, probabil că doarme – face asta des. Oh, şi le este foame.

I-a lăsat atunci.

A fost nevoie de cuvintele unui tânăr – nu, un băiat – pentru a face ceea ce Gruntle nu putea face. A fost nevoie de un baraj de cuvinte cinstite, cinstite, zdrobite, împotriva cărora ea nu avea nicio apărare reală.

Ea rămase în picioare, cu Mew în braţe, simţindu-se ca şi cum sufletul i-ar fi fost explodat şi tot ce a mai' rămas era o coajă goală, umplută încet. Reumplere cu. . ceva. — Oh, şopti ea, *Harllo*. '

Shardan Lim îl aştepta pe Challice când s-a întors acasă. Se ridică de pe banca ornamentată, dar nu se apropie, ci în loc să se ridice, privind-o cu o expresie ciudată.

„Acest lucru”, a spus ea, „este neaşteptat”.

'Fără îndoială. Iartă-mă că te-ai pătruns. . orar incarcat.'

Cu toate acestea, nu exista nicio remuşcare reală care să susţină scuzele lui şi ea simţi un tremur al nervilor. — Ce

vrei, domnule consilier?

— Nu am trecut de titluri, Challice?

'Depinde.'

— Poate că ai dreptate. Chiar şi aşa, după ce terminăm aici, nu va mai fi nevoie de timiditate între noi.

Ar trebui să cheme gardianul? Ce ar face? *De ce, ar râde.*

Shardan Lim se apropie. — Turnaţi-vă nişte vin. Toarnă- ţi mult vin, dacă vrei. Trebuie să vă spun că nu sunt deloc mulţumit că am fost aruncat atât de neceremonios. Se pare că găseşti adulter pe gustul tău si pofta ta a crescut. Fara control?' Cred că da, scapat de sub control.

— Ai forţat să deschizi uşa, a spus ea, şi acum te plângi că am părăsit camera?

Buzele lui subţiri, incolore, s-au curbat într-un zâmbet. 'Ceva de genul. Nu sunt gata să pleci încă.

— Şi nu trebuie să am niciun cuvânt de spus în această chestiune?

Sprâncenele i se ridicară. — Dragă Challiqe. Ai renunţat la astfel de privilegii cu mult timp în urmă. îţi laşi soţul să te folosească – nu într-un mod normal, dar totuşi, îl laşi pe el să te folosească. M-ai lăsat să fac la fel, şi acum vreun hoţ născuţi şi cine stie câţi alţii. Nu face nicio protestă acum – vă suna gol chiar şi pentru tine, sunt sigur.

— Este încă viaţa mea. Dar' cuvintele sunau subţiri, prea fragile pentru a se

întinde foarte mult peste adevărul deformat şi urât.

Nu s-a deranjat cu un răspuns, ci s-a uitat spre un divan.

„Va trebui să mă târăşti", a spus ea, „deci realitatea va fi clară, atât de clară încât nu vei putea pretinde că este altceva decât violul".

Părea dezamăgit. — Din nou greşit, Challice. Ai de gând să mergi acolo şi să te dezbraci. Te duci pe spate şi vei desfăşura picioarele. Ar trebui să fie uşor acum; ai fă'cut-o destul de des. Mi-e teamă, iubitul tău de naştere va trebui să te împărtăşească. în curând, mă aştept ca nici măcar nu vei fi în stare să spui diferenţa.

Cum a putut să o forţeze să facă astfel de lucruri? Ea nu înţelegea, deşi – fără îndoială – *el înţelegea* . Da, Shardân Lim a înţeles lucrurile mult prea biné.

Ea merse spre divan.

Era încji dureroasă, dureroasă, din cauza amorului de dimineaţă. în curând, acea durere avea să fie mai profundă, mai crudă decât era acum. Durerea şi plăcerea, da, împletite ca nişte îndrăgostiţi. Îi putea hrăni pe amândoi din nou şi din nou, pentru totdeauna.

Şi aşa ar fi făcut-o. Până a venit vremea când ea. . trezit.

Crokus, nu contează soţul meu. Nu există nici un punct. Îţi voi spune asta data viitoare. Îţi promit.

Îţi promit.

Shardan Lim a folosit-o atunci, dar

până la urmă el a fost cel care nu a înţeles, până la urmă^Şi când ea i-a mulţumit după aceea, 'el a părut surprins. în *timp* ce el se grăbea să se îmbrace şi să plece, ea rămase întinsă pe divan, amuzată de confuzia lui, împăcată cu felul de lucruri de acum.

Şi s-a gândit la globul ei de sticlă cu luna prinsă în capcană, acel dar al tinereţii pierdute de mult, şi a zâmbit.

într-un oraş tropical din apropiere, morţii sunt îmbrăcaţi rapid.' Un Coli tulburat, pe jumătate nebun de durere, sosi într-o trăsură. Meese a coborât din camera în care stătuse cu cadavrul, iar Coli l-a trimis pe unul dintre consilierii săi să deschidă cripta familiei. Nu ar fi permise întârzieri. Durerea s-a transformat în furie când Coli a descoperit cine fusese responsabil pentru moartea lui Murillio.

„Primul sânge extras nu este niciodată suficient pentru Vidikas. îi place să ucidă – în orice alte circumstanţe ar fi în drum spre High Gallows. La naiba cu aceste legi de duel învechite. A sosit momentul să scoatem dueluri în afara legii — mă voi adresa Consiliului...

— Aşa ceva nu va trece, spuse Kruppe, clătinând din cap. — Coli ştie asta la fel de bine ca şi Kruppe.

Coli stătea ca un om prins, încolţit. — Unde este Rallick? întrebă el într-un mârâit.

Oftând, Kruppe turnă penultima

pahar plin şi i-o întinse lui Coli. — Va fi aici în curând, crede Kruppe. Aşa este ziua aceasta, nu se grăbeşte să se termine şi va dormi vreunul dintre noi în aceasta noapte? Kruppe deja se teme de singurătatea iminentă. Ah, iată-l pe Rallick.

Au privit cum Irilta se împiedică de asasin, aproape că se prăbuşeşte în braţele lui Rallick. Expresia lui de şoc se întunecă rapid în timp ce ea vorbea, vocea ei înăbuşită, deoarece faţa ei era lipită de umărul lui – dar nu atât de înăbuşită încât el să nu înţeleagă.

Privirea i s-a ridicat, a întalnit-o pe a lui Kruppe, apoi pe a lui Coli.

Nu mai era nimeni altcineva în bar – atmosfera otrăvită îi alungase chiar şi pe cei mai nesimţiţi băutori. Sulty şi Chud noul bucătar stăteau în uşa care ducea la bucătărie, Sulty plângând în linişte.

Kruppe turnă ultimul pahar şi apoi se aşeză, cu spatele la scena. Coli s-a prăbuşit lângă Kruppe, drenând vinul cu uşurinţa exersată a unui alcoolic care se familiarizează din nou cu pasiunea lui mortală, dar Kruppe alesese acest vin având în vedere astfel de riscuri – capetatea lui era o iluzie, gustul alcoolului o combinaţie inteligentă de condimente şi nimic mai mplt. Aceasta eră, Kruppe înţelese, dar o soluţie temporară. Il cunoştea bine pe Coli, înţelegea ciclul de auto-compătimire care se profila acum înaintea bărbatului,

E

limbându-se purtând acel zâmbet

familiar, ca un amant ătrân şi mortal. Avea să-şi deschidă larg braţele, acum, pentru â-l încrucişa încă o dată pe Coli – zilele şi nopţile care urmau aveau 'să fie într-adevar dificile.

După o clipă lungă, Rallick li se alătură si, deşi a rămas în picioare, a mtins mâna spre pahar. — Crokus ar trebui să fie aici, spuse el.

— A rost, dar a plecat.

începu Coli. 'Stânga? Murillio însemna atât de puţin pentru el încât să plece?

— A plecat, spuse Kruppe, să-l găsească pe Gorlas Vidikas.

Coli înjură şi se ridică. — Nebunul... Vidikas îl va tăia în bucăţi! Rallick..'.

Iar asasinul punea deja paharul la loc şi se întorcea.

'Aştepta!' izbucni Kruppe pe un ton pe care niciunul dintre bărbaţi nu-l mai auzise până atunci – cel puţin nu de la Kruppe. 'Amândoi! Luaţi din nou vinul ăla, Rallick. Şi acum s-a ridicat şi el. „Există amintirea unui prieten şi vom bea din ea. Aici acum. Rallick, nu-l vei prinde pe Crokus, nu vei ajunge la timp. Ascultaţi bine pe Kruppe, amândoi. Răzbunarea nu trebuie grăbită...

— Deci Rallick ar trebui să-l lase pe Vidikas să ucidă încă un prieten de-al nostru?

Kruppe l-a înfruntat pe asasin. — Şi ţie îţi lipseşte credinţa, Rallick Nom?

„Nu asta este ideea”, a răspuns bărbatul.

„Nu poţi opri ceea ce sa întâmplat

deja. El a mers deja pe acest drum. Ai descoperit asta, nu-i aşa? Chiar în afara acestui han.

Coli se frecă de fată, de parcă aşteptând să găsească amorţeala pe care ar fi trebuit-o să-i dea o burta de vin. „Este Crokus cu adevărat...”

— Are un nume nou, îl întrerupse Rallick, dând în cele din urmă din cap. — Unul pe care l-a câştigat în mod clar pe calea grea.

— Cutter, da, spuse Kruppe.

Coli se uită înainte şi înapoi între ei doi, apoi se trânti înapoi în scaun. Dintr-o' dată părea vechi de un secol, cu umerii îndoiţi, în timp ce întinse mâna spre sticla şi îşi umple din nou paharul. „Vor fi repercusiuni. Vidikas este.', nu singur. Hanut Orr, Shardan Lim. Orice s-ar întâmpla se va undui spre exterior – zei de jos, asta s-ar putea dezordona.

Rallick mormăi. — Hanut Orr şi Shardan Lim. Le pot sta în cale când va veni momentul.

Ochii lui Coli străluciră. — îl ai pe Cutter pe spate. Bun. Ne putem ocupa de asta – tu poţi, vreau să spun. Sunt inutil – întotdeauna am fost. S-a lăsat pe spate, scaunul scârţâind şi a privit în altă parte. — Ce-i cu vinul ăsta? Nu face nimic.

— Murillio, spuse Kruppe, n-ar fi încântat că stai beat când trupul lui este dus în criptă. Onorează-l, Coli, acum şi de acum înainte.

— La naiba, a răspuns el.

Dosul mâinii înmanuşate a lui Rallick

Nom se izbi cu putere de faţa lui Coli, timidându-l înapoi. Se ridică în picioare, revoltat, întinzând mâna spre cuţitul ornat de la centură. Cei doi bărbaţi stăteau uitându-se imul la altul.

— încetează cu asta!

O sticlă s-a izbit de podea, conţinutul împroşcând picioarele lui Coli şi Rallick, şi amândoi s-au întors în timp ce Meesş. mârâia: ,'Uite, Coli/împodobeşte-l şi sufocă-te de moarte! Între timp, ce zici de noi, ceilalţi, să ne aducem respectul şi să-l ducem la criptă – căruţa pompei funebre a sosit. Este timpul – nu pentru oricare dintre voi, ci pentru el. Pentru Munllio. Mesteci ziua asta şi te va bântui pentru totdeauna. Şi respiraţia lui Hood, şi eu la fel.

Coli şi-â aplecat capul şi a scuipat sânge, apoi a spus: „Atunci, să facem asta. Pentru Murillio.

Rallick dădu din cap.

În spatele barului, Irilta i s-a făcut deodată rău. Sunetele ei de cădere şi tuse timidă i-au făcut pe toţi ceilalţi la tăcere.

Coli părea ruşinat.

Kruppe îşi sprijini o mână pe umărul bărbatului. Şi deodata consilierul plângea, atât de zdrobit încât a depune mărturie însemna a sparge adânc în sine. Rallick se întoarse apoi, cu ambele mâini ridicându-se la faţă.

Supravieţuitorii nu plâng împreună. Fiecare plânge singur, chiar'şi când se află în acelaşi loc. Durerea este cel mai

solitar dintre toate sentimentele. Durerea izolează şi fiecare ritual, fiecare gest, fiecare îmbrăţişare, este un efort fără speranţă de a trece prin acea izolare.

Nimic nu funcţionează. Formele se sfărâmă şi se dizolvă.

A înfrunta moartea înseamnă a sta singur.

Cât de departe poate călători un suflet pierdut? Picker credea că începuse într-o lume îndepărtată îngheţată, luptându-se până la coapsă prin zăpadă, un vânt amar urlând în jurul ei. A căzut din nou şi din nou, cu crusta de gheaţă zgâriindu-şi carnea crudă [1] pentru că era goală, degetele înnegrin'du-şi vârfurile în timp ce îngheţau în lucruri solide şi moarte. Degetele de la picioare si apoi picioarele ei au făcut la fel, pielea despicată, gleznele umflate.

Doi lupi erau pe urmele ei. Ea nu ştia de unde ştia asta, dar ştia. Doi lupi. Zeul si Zeiţa Războiului, Lupii Iernii. Au parfûmat-o ca pe o rivală – dar ea nu era un ascendent şi, cu siguranţă, nicio zeiţă. Purtase torce o dată, jurase fui Treacn, iar asta o marcă acum.

Războiul nu ar putea exista fără rivali, fără duşmani, iar acest lucru era la fel de adevărat în tărâmul nemuritor ca şi în cel muritor. Panteonul reflectă întotdeauna natura nenumăratelor sale aspecte. Faţetele oferă adevăruri fără greşeală. Iarna, războiul era frigul neînsufleţit al cărnii moarte. Vara,

războiul putredea m nori fetiţi, zburaţi de muşte. Toamna, câmpul de luptă era presărat cu morţi. Primavara, războiul a luat naştere din nou în aceleaşi câmpuri, seminţele bine hrănite în pamant bogat.

Ea a luptat printr-o pădure întunecată de molid negru şi brazi. Degetele ei căzură unul câte unul. S-a împiedicat de cioturi. Iarna a asaltat-o, iarna i-a fost duşman, iar lupii s-au apropiat din ce în ce mai mult.

Prmtr-un pas de munte, atunci; scurte sclipiri de conştientizare şi de fiecare dată când au ajuns, scoţând-o din uitare, a găsit peisajul transformat. Boli îngrămădiţi, eskeri, vârfuri zdrenţuite care se ridicau deasupra capului. O potecă chinuită, întortocheată, brusc timiclă; înclinată brusc în jos, pini şi stejari pierniciţi de ambele părţi. Urlete bestiale care îşi exprimă furia sus/mult în spatele éi acum.

O vale dedesubt, înverzită şi îngrădită, o junglă cuibărită imposibil de aproape dé lanţurile înalte şi de vânturile stropite de zăpadă – sau poate că traversase continente timizi. Mâinile ei erau întregi, picioarele goale scufundate în lut cald şi umed. Insectele se învârteau şi zbârneau în jurul ei.

Din desiş a venit o tuse de animal, un mârâit greu de pisică.

Si un alt vânător o găsise.

S-a grăbit mai departe, de parcă ar fi aşteptat-o un alt loc, un sanctuar, o peşteră în care putea intra, pentru a ieşi

pe cealaltă parte, renaşte. Şi acum văzu, ridicându-se hap timidă; la întâmplare din muşchi şi humus şi grămadă de trunchiuri putrezite, săbii, ' lamé încrustate, mâneruri încrucişate împodobite cu muşchi, pomii verzi cu verdeaş. Săbii de toate stilurile, toate atât de corodate şi ruginite încât ar fi fost inutile ca arme.

A auzit din nou tuşea pisicii, mai aproape de data asta.

Panica a zburat prin ea.

Găsi o poiană de ierburi înalte care se legănă, o mare de verde smarald în care s-a cufundat, împingandu-şi drum peste.

Ceva s-a izbit în urma ei, o fugă rapidă, mortală.

Ea a ţipat, a căzut la pământ.

Voci pocnite, lătrătoare au înconjurat-o, răspunse printr-un mârâit de undeva aproape în spatele ei. Picker se rostogoli pe spate. O înghesuiau siluete asemănătoare oamenilor, dezvăluindu-şi dinţii şi făcând gesturi de înjunghiere cu suliţe întărite 'de foc către un leopard ghemuit la nici trei paşi de locul unde zăcea ea. Urechile narei erau turtite pe spate, ochii îi ardeau. Apoi, într-o clipită, a dispărut.

Picker s-a ridicat în picioare şi a constatat că se înălţa peste aceşti oameni şi totuşi erau unul şi toţi adulţi – chiar şi prin pielea fină de păr care îi acoperea ea putea vedea asta. Cmci femele, patru masculi, iar femelele erau mai robuste între ele, cu şolduri largi şi

cuşti toracice adânci.

Ochi căprui luminoşi s-au fixat' asupra ei cu ceva asemănător cu închinarea, apoi suliţele au fost aduse şi ea a fost împinsă, pe o potecă care străbătea poteca pe care o luase. *Atât pentru închinare.* Acele suliţe au ameninţat şi ea a văzut ceva negru mânjit pe vârfuri. *Sunt prizonier Teribil.*

S-au grăbit j>e poteca, o potecă niciodată destinată unuia atât de malt ca Picker, iar ea a ^ găsit ramuri zgâriindu-i pe faţă din nou şi din nou. în scurt timp ajunseră la o altă poiană, aceasta de la poalele unei stânci. Un raft de stâncă lat şi joasă se proiecta deasupra unei guri de peşteră sorbitoare din care stătea fum de lemn. Doi bătrâni stăteau ghemuit la intrare, ambele femei, cu un grup de copii care se uitau în spatele lor.

Nu s-a auzit nicio emoţie de ţipăit aşteptată de la copii – într-adevăr, nu s-au scos niciun sunet, iar Picker a simţit o suspiciune bruscă: aceste creaturi nu erau stăpânii
domeniului lor. Nu, s-au comportat ca o pradă. Ea a văzut pietre de ambele părţi ale peşterii, adunate pentru a fi folosite pentru a face o'baricada în amurg.

Răpitorii ei au condus-o în peşteră. A fost forţată să se aplece pentru a nu-şi zgâria capul pe tavanul înclinat şi înnegrit. Copiii au fugit de o parte şi de alta. Dincolo de lumina pâlpâitoare ae la vatra singuratică, peştera a continuat în întuneric. Tuşind în fum, ea se împiedică

înainte, în jurul focului şi în adâncuri. Axele suliţelor o îndemnau mai departe. Podeaua de pământ strâns de sub picioarele ei nu avea moloz, dar panta devenea din ce în ce mai abruptă şi se simţea alunecând, pierzând cumpărăturile.

Dintr-o dată, arborele s-au apăsat puternic de ea şi au împins.

Strigând alarmat, Picker se înclină înainte, alunecă pe podeaua umedă de parcă ar fi fost acoperită cu grăsime. S- a luptat să apuce ceva, dar nimic nu i-a atms mâinile zguduitoare – apoi podeaua a dispărut sub ea şi ea cădea.

Prăbuşirea bruscă si neaşteptată a lui Harllo s-a încheiat rapid în mijlocul bolovanilor cu muchii ascuţite. I- au rupt spatele, o coapsă şi glezna aceluiaşi picior. Impactul l-a lăsat uluit. A auzit Vag ceva lovind stâncile din aprQpiere, un zgomot groaznic de pocnet, scrâşnet.

În cele din urmă, s-a agitat. Durerea din cauza rănilor era acerbă şi simţea sângele prelingându-se, dar părea că nu şi-a rupt'niciuh oase. S-a târât încet până acolo unde îl auzise pe Bainisk aterând şi auzi respiraţia zdrenţuită.

Când mâinile lui tatoriătoare au atins carnea caldă, a găsit-o udă, ruptă. Si la vârful degetelor lui tresări.

— Bainisk!

Un geamăt scăzut, apoi un gâfâit.

— Bainisk, eu sunt. Am reuşit – am scăpat.

— Bună? Vocea era îngrozitoare în slăbiciunea ei, în durerea ei. 'Spune-mi. .'

Se trase în sus de-a lungul Bainisk, cu ochii distingând o formă aspră. A găsit chipul lui Bainisk, înclinat spre el, iar Harllo s-a tras în genunchi, apoi şi-a înclinat capul prietenului său – simţind cioburi ciudate mişcându-se sub mâinile lui, sub părul'plin de sânge al lui Bainisk – şi apoi, cât a putut de blând, reuşeşte, şi-a aşezat capul în poală.

— Bainisk.

Fata era zdrobită pe o parte. Era un miracol că putea vorbi deloc. — Am visat, şopti el. „Am visat la oraş. Plutind pe lac. . mergând oriunde merg valurile. Spune-mi, Harllo, spune-mi despre oraş.

— O să vezi destul de curând...

'Spune-mi.[1]

Harllo mângâie sprânceana prietenului său. 'În oras. . Bainisk, o, în oraş, sunt magazine şi toată lumea are toţi banii necesari şi poţi cumpără orice vrei. Există aur şi argint, argint frumos,' iar oamenii sunt bucuroşi să le ofere oricui le place. Nimeni nu se ceartă vreodată despre nimic – de ce ar trebui? Nu există foame, nici răni, nici răni de orice fel, Bainisk. În oraş fiecare copil are o mamă şi un tată. . iar mama îşi iubeşte fiul în vecii vecilor şi tatăl nu o violează. Şi le poţi afege doar pentru tine. O mamă frumoasă, un tată puternic şi frumos – ar fi atât de bucuroşi să aibă grijă de tine – vei vedea, vei vedea.

— Ar vedea cât de bun eşti. Ei ar

vedea până în inima ta şi ar vedea-o pură şi aurie, pentru că tot ce ai vrut să faci a fost să le ajuţi, pentru că ai fost o povară pentru ei şi nu ai vrut asta, şi poate dacă ai ajutat suficient, ei te-ar iubi şi ar vrea să fii cu ei, să trăieşti cu ei. Şi când nu a funcţionat, ei bine, înseamnă doar că trebuie sa munceşti mai mult. Fă mai mult, fă totul.

— O, Bainisk, oraşul. . sunt mame. .'

Se opri atunci, caci Bainisk încetase să mai respire. Era perfect nemişcat, cu tot corpul rupt îndoit peste stâncile ascuţite, cu capul atât de greu în poala lui Harllo.

Easă-le acolo, acum.

Oraşul, ah, oraşul. Pe măsură ce amurgul se apropie, focurile' albastre se trezesc. Siluete stau într-un cimitir înconjurat de cripte ghemuite Daru şi sunt tăcuţi în timp ce privesc muncitorii care sigilează din nou lisa. Graurii zboară deasupra capului.

Jos, în port, o femeie păşeşte uşor pe doc şi respiră adânc aerul mizerabil, apoi porneşte să-şi găsească sora.

Scorch şi Leff stau nervoşi la” poarta unei moşii. Nu

¥

rea vorbesc în nopţile astea. în cadrul complexului, orvald Nom păşeşte/ Nu este sigur dacă ar trebui să meargă acasă. Noaptea a început portocaliu, grea, iar nervii lui sunt o mizerie. Madrun şi Lazan Door aruncă cu degetele

împotriva unui perete, în timp ce Studious Lock sta pe un balcon, privind.

Challice Vidikas stă în dormitorul ei, ţinând în mână un glob de sticlă şi uitându-se la luna prinsă în sfera ei limpede de cristal.

Într-o cameră deasupra unui bar, Blend stă lângă forma nemişcată a iubitului ei şi plânge.

Mai jos, Duiker ridică încet privirea în timp ce Fisher, legănând o lăută, începe un cântec.

În Phoenix Inn, o femeie bătrână, uzată, cu capul bătând cu putere, se zgâlţâie în micul ei cubicul şi se afundă în pat. Au fost iubiri pe lume care nu şi-au găsit niciodată vocea. Au existat secrete niciodată dezvăluite si care ar fi fost rostul asta? Ea nu era o frumuseţe lângă. Ea nu era un geniu. Curajul a eşuat-o din nou şi din nou, dar nu de data aceasta, în timp ce îşi trase lame ascuţite de-a lungul încheieturilor, în unghiuri precise, şi privea cum viaţa curgea. În mintea Iriltei, acest ultim gest nu era decât o formalitate.

Trecând prin Poarta celor doi boi, Bellám Nom porneşte pe drum. Dmtr-o colibă printre leproşi aude pe cineva plângând încet. Vântul a murit, mirosul de carne putrezită atârnă gros şi nemişcat. Se grăbeşte mai departe, aşa cum obişnuiesc tinerii.

'Mult mai departe pe drum, Cutter călăreşte pe un cal furat din grajdul lui Coli. Pieptul lui este plin de cenuşă, inima

lui o piatră rece îngropată adânc.

A tras aer în piept, canava mai devreme în acea zi, plin de dragoste.

Si apoi l-a eliberat, negru de durere.

Amândoi par că au dispărut acum, au dispărut în el, poate că nu se vor mai întoarce niciodată. Şi totuşi, plutind acolo în faţa ochiului minţii lui, vede o femeie.

Fantomatic, învăluit în ochi negri, întunecaţi aţintiţi asupra ai lui.

Nu această cale, iubirea mea.

El clătină din cap la cuvintele ei. Clătină din cap.

Nu calea mea, iubirea mea.

Dar el merge mai departe.

Iti voi da respiraţia mea, iubirea mea. A tine.

fine-l pentru mine, aşa cum eu îl ţin pe al tău. Intoarce-te.

Cutter scutură din nou din cap. 'M-ai părăsit.[1]

Nu, ţi-am dat de ales si alegerea rămâne. Draga mea, ţi-am oferit un loc unde să vii, când eşti gata. Gaseste-ma. 'Vino si gaseste ma.

— Acesta este primul.

Ia-mi respiraţia. Dar nujacesta, nu acesta.

— Prea tarziú, Apsalar. întotdeauna era prea târziu.

Sufletul nu cunoaşte o suferinţă mai mare decât să tragă o respiraţie cáré începe cu iubire şi se termină cu durere. Dar sunt şi alte angoase, múlté altele. Ele

se desfăşoară aşa cum vor şi a locui în ei înseamnă a nu înţelege nimic.

Cu excepţia, poate, de asta. În dragoste, durerea este o promisiune. Ea fel de sigur ca încuviinţarea lui Hood. Vor fi multe grădini, dar aceasta din urmă de vizitat este atât de liniştita. Nu este destinat îndrăgostiţilor. Nu este destinat visătorilor. Destinat doar unei singure siluete, acolo m întuneric, stând singur.

Respirând o singură dată.

CAPITOLUL 20

În crâmpeie goală şi camera turnului

Viţa se retrage şi muşchiul se rostogoleşte înăuntru

Vidul de unde a venit

în mormânt puţin adânc şi criptă despicată

Oasele tremură şi umbrele fug

în spaţiile dintre respiraţii

într-un turn înclinat şi uşă suspendată

Ecourile încă si şoaptele vor muri

Bărbaţii în măşti răpesc nodurile împotriva pereţilor

în dulapuri întunecate şi sub şipci de pat

Păpuşile clacă membrele şi ochii pictati se fac mari

La cântecul care se revarsă de pe dealuri

Şi sufletul începe în toba lui cavernă

Lovită şi tocita până la o spaimă infernală

Aceasta este muzica fiarei
Strigătul lumii la distanţă
Si-a început încărcarea sălbatică nebună
începe vânătoarea prietenii mei
Câinii sunt printre noi.

Preludiu, Toii The Hounds

Pescar

Feţe de piatră şi nimeni nu i-ar întoarce calea lui Nimander. Durerea lui era prea rece pentru ei, prea ciudată. Nu arătase suficient şoc, groază, consternare. El primise vestea morţii ei la fel ca şi un comandant care aflase despre pierderea unui soldat şi doar Aranatha – în acel moment, scurt şi unic, în care a recunoscut pe cineva sau orice – nu făcuse decât să dăduse din cap în direcţia lui, ca si cum ar fi întâmpinată aprobarea.

Trăsăturile lui Skintick erau strânse de trădare, odată ce neîncrederea uluită dispăruse, iar apropierea pe care o simţise întotdeauna cu Nimander părea să se fi lărgit dintr- o dată într-o prăpastie pe care nu o putea acoperi. Nenanda ajunsese atât de departe încât şi-a scos pe jumătate sabia, dar era sfâşiat despre cine merita cel mai mult muşcătura lamei sale: Clip sau Nimander. Clip pentru a ridica din umeri, după ce le-a arătat marginea prăbuşită a stâncii unde trebuie să-şi fi pierdut picioarele. Sau Nimander,

care a stat cu ochii uscaţi şi nu a spus nimic. Desra, calculată, egoistă Desra, a fost prima care a plâns.

Skintick şi-a exprimat dorinţa de a coborî în crevasă, dar acesta era un gest sentimental pe care îl trasase din timpul petrecut printre oameni – nevoia de a observa morţii, poate chiar de a îngropa trupul lui Kedeviss sub bolovani – şi sugestia lui a fost primită cu tăcere. Tiste Andii nu aveau riicio consideraţie pentru cadavre. La urma urmei, n-ar fi revenit la Mama întunecată. Sufletul a fost aruncat departe, pentru a rătăci pentru totdeauna pierdut.

Au pornit la scurt timp după aceea, Clip în frunte, continuând mai departe prin trecerea accidentată. Norii măturau de-a lungul flancurilor vârfurilor, de parcă munţii şi-ar fi revărsat mantale de alb şi, în scurt timp, aerul'a devenit rece şi umed, subţire în plămâni şi, deodată, norii au înghiţit lumea.

Poticnându-se de piatra alunecoasă, de gheaţă, Nimander a mers cu greu în urma lui Clip – deşi războinicul nu mai era nici măcar vizibil, era doar o cale pdsibilă. Putea simţi că judecata se întăreşte pe spate, o succesiune de straturi din ce în ce mai îngroşate, de la Desra, de la Nenanda şi, cel mai dureros, de la Skintick, şi părea că poverile rîu se vor lăsa niciodată. Tânjea ca Âranatha să vorbească, să le şoptească tuturor adevărul, dar ea tăcea ca o fantomă.

Acum toţi erau în pericol grav.

Trebuia să fie avertizaţi, dar Nimander putea ghici care sunt consecinţele unei astfel de revelaţii. Sângele avea să se reverse şi nu putea fi sigur că va fi al lui Clip. Nu acum, nici când Clip ar putea dezlănţui mânia unui zeu – sau orice altceva îl poseda pe războinic.

Kedeviss îi adusese suspiciunile ei în satul de lângă albia lacului, dând o formă fermă a ceea ce începuse deja să creadă. Clip se trezise dar la distanţă, ca în spatele unui văl. Oh, îsi aratase întotdeauna dispreţul fată de Nimander şi de ceilalţi, dar asta era diferit. Ceva fundamental se schimbase. Noul dispreţ făcea acum aluzie de foame, avariţie, de parcă Clip le-ar fi văzut nimic mai mult decât carne crudă, aşteptând flăcările nevoii lui.

Cu toate acestea, Nimander a înţeles că Clip s-ar întoarce împotriva lor doar dacă este încolţit, daca ar fi confruntat. Aşa cum făcuse Kedeviss – chiar şi atunci când Nimander o avertizase împotriva unei asemenea scene. Nu,
Clip încă avea nevoie de ele. *Intrarea lui.* Cât despre ce avea să se întâmple atunci, nici măcar zeii nu ştiau. Lordul Anomander Rake nu a suferit parveniţi. El nu a fost niciodată încetinit de nehotărâre şi, în a oferi milă, nici cel mai crud avar nu a putut să-şi egaleze constrângerea. Şi în ceea ce priveşte pretenţia lui' Clip de a fi un fel de emisar al Mamei întuneric, ei bine, asta devenise aproape irelevant, cu excepţia cazului în

pare zeul din războinic căuta să o uzurpe însăşi pe Mama întunecată.

Această'noţiune îl tulbură pe Nimander. La urma urmei, zeiţa a fost respinsă. Plecarea ei lăsase un gol. Ar putea ceva la fel de străin ca Zeul Muritor să-şi asume Coroana Nevăzută? Cine ar îngenunchea în faţa unei astfel de entităţi?

Era greu de imaginat pe Anomander Rake făcând asta, sau pe oricare dintre celelalte Tiste Andii pe care Nimander şi rudele lui îi cunoscuseră. Ascultarea nu fusese niciodată socotită o virtute pură printre Tiste Andii. A urma trebuie să fie un act născut din deliberare, dintr-o recunoaştere clară şi convingătoare a faptului că cel care trebuie urmat şi-a câştigat privilegiul. Atât de des, până la urmă, structurile formale ale ierarhiei au stat în locul unor astfel de trăsături şi judecăţi personale. Un titlu sau un rang nu conferea în mod automat celui care îl poartă vreo virtute adevărată, sau chiar vrednicie pentru revendicare.

Nimander văzuse singur defectele inerente acelei ierarhii. Printre Malazani, armata renegată cunoscută sub numele de Bonehunters, existaseră ofiţeri pe care Nimander nu i-ar fi urmat sub nicio formă. Bărbaţi şi femei incompetenţi — oh, văzuse cum astfel de proşti erau de obicei eliminaţi, prin sistemul de justiţie informai practicat de soldatul de rand, proces adesea punctat de un cuţit în spate, care l-a lovit pe Nimander ca un

cel mai periculos obicei. Dar acestea erau căi omeneşti, nu ale Tiste Andii.

Dacă Clip şi Zeul Muritor care l-a stăpânit credeau cu adevărat că o pot uzurpa pe Mama întuneric şi într-adevăr pe fiul ei ales, Anomander Rake, ca conducător al Tiste Andii, atunci acea îngâmfare a fost condamnată. Şi totuşi, nu putea să nu-şi amintească de momeala otrăvitoare a lui saemenkelyk. Ar putea exista şi alte căi către ascultarea de bună voie.

Şi de aceea nu jpot spune nimic. De ce are dreptate Aranatha. Trebuie sa-l amanăm pe Clip să ne desconsidere, astfel încât să continue să creadă că suntem proşti. Pentru că există şansa, când va sosi momentul, ca eu' singur să stau suficient de aproape. A lovi. Să-l prind pe el — pe ei — pe nesimţite.

Este posibil ca Anomander Rake şi ceilalţi din Black Coral să nu se teamă de Clip, de la Dying God. S-ar putea să le doboare cu uşurinţă.

Dar nu putem fi siguri de asta.

De fapt, mi-e teamă . .

— Văd apa.

Surprins, Nimander aruncă o privire înapoi către Skintick, dar vărul său nu i-a privit ochii.

— Acolo unde valea coboară în jos, spre est, cred că acesta este tăietura pe care o scrie timid. Şi de-a lungul malului de nord al acestuia, vom găsi Black Coral.

Clip se oprise pe un afloriment şi

privea în jos, în valea ceaţă. Lăsaseră cea mai mare parté a norului m urma lor, coborând sub tavanul lui. Cea mai mare parte a zonei era acum în stânga lor, spre vest, cea mai apropiată stâncă gri şi neagră şi ruptă doar de vreo duzină de 01 de munte care se îndreptau de-a lungul unei cusături.

Skintick a strigat războinicului: — Pare a fi o înot lungă, Clip.

Bărbatul se întoarse, cu inelele învârtite pe lanţ. — Vom găsi o cale, spuse el. — Acum, ar trebui să continuăm, mainte să se întunece prea mult.

— Care este graba ta? întrebă Skintick. — întreaga potecă de coborâre va fi neapărat perfidă, mai ales m această semi-lumină. Ce rost ar fi să dau o scădere şi. .' Skintick nu a mers mai departe.

Şi ruperea gâtului.

în liniştea neplăcută care a urmat, doar zgomotul inelelor a continuat, ca un om care mestecă pietre.

După o clipă, Clip se dădu înapoi de pe margine şi porni din nou pe potecă.

Nimander făcu să-l urmeze, dar Skintick îl apucă de braţ, forţându-l să se întoarcă.

— Destul, mârâi Skintick, iar Nenanda se ridică lângă el, Desra li se alătură. — Vrem să ştim ce se întâmpla, Nimander.

Nenanda a vorbit. — Nu a căzut

pur şi simplu – crezi că suntem proşti, Nimander?

„Nu proşti”, a răspuns el, apoi a ezitat, „dar trebuie să te joci să fii proşti. . pentru un pic mai mult.

— El a ucis-o, nu-i aşa?

La întrebarea lui Skintick, Nimander se forţa să-şi blocheze privirea cu vărul său, dar nu spuse nimic.

Nenanda scoase un şuierat brusc şi se învârti pentru a o privi pe Aranatha, care stătea în apropiere. — Trebuie să fi simţit ceva!

Sprâncenele ei s-au arcuit. 'De ce spui asta?[1]

Parea la câteva clipe de când s-a apropiat de ea cu mâna ridicată, dar nici ea nu tresări şi, după o clipă, o privire de neputinţă totală i-a mototolit chipul Nenandei şi el se întoarse de lâ toate.

— Nu este ceea ce a fost, spuse Desra. — Am simţit asta – el este. . dezinteresaţi.[1]

Bineînţeles că vorbea despre Clip. Într-adevăr, nu erau

¥

rosti, niciunul dintre ei. Totuşi, Nimander nu spuse nimic, otusi a aşteptat.

Skintick nu mai putea ţine privirea lui Nimander. Se uită scurt la Desra, apoi se dădu înapoi. — Proşti, ai spus. Trebuie să jucăm să fim proşti.

Nenanda i-a mai înfruntat încă o dată. 'Ce vrea el de la noi? Ce şi-a dorit vreodată? Târându-ne de parcă am fi fost doar animalele lui de companie. Ochii lui

s-au fixat pe Desra. Te arunc pe spate din când în când pentru a ţine departe de plictiseala – şi acum ce spui? Doar că' s-a plictisit de distragerea atenţiei. Bine.'

Ea nu a dat niciun semn că cuvintele lui au rănit-o. — De când s-a trezit, spuse ea. „Nu cred că plictiseala este o problemă pentru el, nu mai mult. Şi asta nu are sens.

— Pentru că, a adăugat Skintick, încă ne dispreţuieşte. Da, înţeleg punctul tău de vedere, Desra.

—'Atunci ce vrea el de la noi? întrebă din nou Nenanda. — De ce mai are nevoie de noi?

— Poate că nu, spuse Skintick.

Tăcere.

Nimander a vorbit în cele din urmă. — A făcut o greşeală.

— L-am confruntat.

'Da.' Se îndepărtă de Skintick, punându-şi privirea asupra coborârii care îi aştepta. „Autoritatea niea nu are nicio greutate", a spus el. — I-am spus să stea departe – să o lase în pace.

— Lasă-l pe Anomander Rake, vrei să spui.

S-a confruntat din nou cu Skintick. 'Nu. Este prea mult o necunoscută. Noi — nu ştim situaţia din Black Coral. Dacă sunt. . vulnerabil. Nu stim nimic'timid din asta. Ar fi periculos să presupunem ca altcineva poate rezolva toate astea.

Toţi îl priveau acum.

„Nimic nu s-a schimbat", a spus el. — Dacă primeşte chiar şi un indiciu, trebuie

să fim noi să acţionăm mai întâi. Alegem terenul, momentul potrivit. Nimic nu s-a schimbat – mă înţelegeţi cu toţii?

Dă din cap. Si expresii ciudate si neliniştitoare pe toate feţele, în afară de cea a lui Aranatha – nu le putea citi. — Nu sunt suficient de clar?

Skintick clipi, parcă surprins. — Eşti perfect clar, Nimander. Ar trebui să ne mişcăm, nu crezi?

Ce... ce tocmai s-a întâmplat aici? Dar nu avea răspunsuri. Neliniştit, a plecat pe potecă.

Restul a căzut'în spatele lui.

Nenanda l-a tras pe Skintick înapoi, încetinindu-le progresul şi a şuierat: „Cum, Skin? Cum a făcut asta? Eram acolo, pe cale să — nu ştiu — şi apoi, dintr-o dată, el doar, el doar...

— Ne-a luat încă o dată în mâinile lui, da.

'Cum?[1]

Skintick clătină pur şi simplu din cap. Nu credea că poate găsi cuvintele potrivite^ – nu pentru Nenanda, nu pentru ceilalţi. *El conduce. în modurile de a conduce, modurile în care noi ceilalţi nu putem – şi nu putem – niciodată să înţelegem.*

M-am uitat în ochii lui şi am văzut atâta hotărâre încât nu am putut vorbi.

Absenţa îndoielii? Nu, nimic atât de egoist ca asta. Nimander are o mulţime de îndoieli, atât de multe încât şi-a pierdut teama de ele. Le acceptă la fel

de uşor ca orice altceva. Acesta este secretul? Aceasta este însăşi definiţia măreţiei?

El conduce. Urmăm – ne-a luat din nou în mâinile lui, iar fiecare dintre noi a stat, tăcut, găsind în noi ceea ce tocmai ne dăduse – acea hotărâre, voinţa de a merge mai departe – şi ne-a lăsat umiliţi.

Oh, fac prea mult din asta? Cu toţii nu suntem mai mult decât copii, iar acestea sunt jocurile prosteşti şi fără sens ale copiilor?

— L-a ucis pe Kedeviss, mormăi Nenanda.

'Da.'

— Si Nimander va răspunde la asta.

Da.

Monkrat s-a ghemuit în noroi şi a privit şirul de noi pelerini care se apropia de tabără. Cea mai mare parte a atenţiei lor, cel puţin pentru început, fusese asupra tumulei în sine – asupra răscumpărării acelui împărat de avere irosită – dar acum, când se apropiau de ruina decrepită, putu să vadă cum ezitau, în timp ce ceva din nedreptate şotea prin ele. . Majoritatea erau îmbibate de ploaie, simţurile slăbite de călătorii lungi şi mizerabile. Ar fi nevoie de mult pentru a le stârni neliniştea.

El a urmărit ascuţirea atenţiei lor, în timp ce detaliile se rezolvau din întuneric, ceaţă 'şi fumul de lemn. Cadavrul copilului în şanţ, ţesăturile putrezite de

haine, leagănul rupt cu patru' corbi înghesuind şina, planând peste mănunchiul nemişcat si înfăşat. Buruienile cresc acum pe poteca care duce la şi de la tumulă. Lucrurile nu au fost aşa cum ar trebui să fie.

Unii ar putea învinge o retragere rapidă. Cei cu o teamă sănătoasă de corupţie. Dar atât de mulţi pelerini au venit cu foamea disperata'care era o nevoie spirituală – a fost ceea ce ia făcut pelerini în primul rând. S-au pierdut şi au vrut să fie găsiţi. Câţi ar rezista acelei prime cani d'e kelyk, băuturii care întâmpina, nectarului care fura. . Tot?

Poate mai mult decât în rândul celor care veniseră înainte – când au văzut semnele tot mai mari ale degradării, ale abandonului tuturor acelor calităţi ale umanităţii pe care Răscumpărătorul însuşi le-a onorat. Monkrat i-a privit ezitând, chiar dacă cel mai puţin rupt dintre kelykan se amestecă în mijlocul lor, fiecare' oferind câte un ulcior cu otravă neplăcută.

— Răscumpărătorul a băut adânc! murmurau iar si iar.

Ei bine, nu încă. JDar venea vremea aceea, Monkrat nu avea nicio îndoială. în acel moment. . se mişcă uşor şi îşi ridică privirea spre turnul înalt şi îngust care se ridica în ceaţa întunecata de deasupra oraşului. Nu, nu o putea desluşi de aici, nu cu vremea asta îmbufnată, dar îi simţea ochii'- veşnic deschişi. Oh, ştia că blestemul ăla de dragon din vechime şi-ar

putea aminti foarte bine teroarea în timp ce creatura' naviga deasupra vârfurilor copacilor din Blackdog şi Mott Wood, devastarea atacurilor ei. Dacă Răscumpărătorul cădea, *ea* ar ataca tabăra, tumul, totul şi toată lumea. Ar fi foc, un foc care nu avea nevoie d'e combustibil, dar care totuşi ar mistui totul.

Şi apoi însuşi Anom'ander Rake avea să sosească, păşind prin epavă cu sabia neagră în mâini, pentru a lua viaţa unui zeu – orice viaţă s-a întâmplat să rămână.

Tremurând în umezeală, se ridică, trăgându-şi pelerina de ploaie zdrenţuită. Probabil că Gradithan îl căuta, dorind să afle ce ar fi putut vedea nenumăratele seturi de ochi ale lui Monkrat din oraş – nu că ar fi fost multe de reţinut. Tiste Andii nu au fost prea mult, dar apoi jiu au fost niciodată, până când necesitatea i-a trezit. În plus, se trezise cu o durere de cap, o pulsaţie surdă chiar în spatele ochilor – era vremea, presiunea crescând în sinusurile lui. Si chiar şi şobolanii din tabără se dovedeau evazivi, ciudat de nervoşi, supăraţi când a căutat să-i prindă în capcană la voinţa lui.

Nu era interesat să-l vadă pe Gradithan. Bărbatul trecuse de la oportunist la fanatic alarmant de repede şi, deşi Monkrat nu avea nicio problemă să-l înţeleagă pe primul, a fost derutat de cel din urmă. Şi speriat/

Cel mai bun mod de a evita Gradithan a fost să rătăcim în Black

Coral. Binecuvântarea întunericului a fost mult pre^L amară pentru închinătorii lui Saemenkelyk.

îşi croi drum în râul de noroi până la glezne, care era poteca care ducea în Noapte.

De undeva din apropiere, o pisică urlă brusc şi Monkrat tresări când a simţit un val de panică cuprins între fiecare şobolan aflat în auz. Scuturându-se, a continuat.

O clipă mai târziu şi-a dat seama că cineva mergea în spatele lui – un pelerin, poate timid, suficient de deştept încât să aleagă sa evite tabăra, cineva care acum caută un han, toate gândurile de mântuire călărind valul în valuri, de repulsie.

„ *Nici un credincios nu ar trebui să sosească dornic.* Aşa a spus acea Mare Preoteasă, Salind, înainte ca Gradithan să o distrugă. Monkrat şi-a amintit că a fost confuz de această declaraţie pe atunci. Acum, nu era. Acum, el a înţeles exact ce voise să spună. închinarea născută din nevoie nu putea decât să fie suspectă, modelată din motive de autoservire aşa cum a fost. Cmeva care vrea să – *şi umple bolul va lua orice se toarnă în el.* Nu, revelaţia nu putea fi căutată, nu prin privare de bunăvoie sau prin meditaţie. Trebuia să sosească neaşteptat, chiar nedorit. [1] *Nu ai încredere într-un credincios uşor.* Da, fusese o Mare Preoteasă ciudată, în regulă.

Si-a amintit de o noapte, când...

tJn cuţit îi apăsă la rece gâtul.

— Nicio mişcare, şuieră o voce în spatele lui si trecu un moment înainte ca Monkrat să-şi dea seama ca cuvintele fuseseră rostite în Malazan.

— M-am gândit că nu te voi recunoaşte, soldat?

Transpiraţia rece îi tăia căldura aburoasă de sub hainele lui de lână. Respiraţia îi veni în gâfâituri. — Respiraţie, dacă vrei să mă omdri, termină cu asta!

— Sunt foarte tentat, sunt.

— Bine, fă-o atunci — am un blestem pregătit pentru tine...

Malazanul a pufnit, iar câinii au început să latre. — Ar fi o adevărată greşeală.

Durerea de cap a lui Monkrat se dublase. A simţit că i se prelinge ceva din nări. Aerul era plin de duhoare jie care se străduia să-l identifice. Bestial, ca pielea înmuiata a unui animal. — Zei de jos, gemu el. 'Ax.[1] ^

— Da, faima mea mă precede. îmi pare rău că nu îmi amintesc nici măcar numele tău sau echipa ta. Dar ai fost un Bridgeburner – atât de mult îmi amintesc. A dispărut în nord, listat ca mort, dar nu, ai dezertat, ai fugit cu colegii tăi de echipă.

'Ce colegi de echipă? Toţi au fost ucişi. Prietenii mei, toţi ucişi. Mi-ar fi saturat, ' Spindle. Eram mestecaţi în bucăţi în mlaştina aceea. Da, am mers. Ar fi fost mai bine dacă as fi rămas, doar să

mor aici, în Black Coral?

— Nu toţi au murit aici, soldat...

— Nu asta am auzit. Bridgeburners au terminat, au terminat.

După o clipă, cuţitul a căzut.

Monkrat se întoarse, se uită la bărbatul scund şi chel, purtând acea cămaşă de păr infamă – şi respiraţia lui Hood, *putea*. „Ceea ce mă face să mă întreb – ce cauţi aici? În viaţă? Din uniformă?

„Dujek s-a uitat la noi – o mână rămasă – şi a mers şi a adăugat numele noastre pe listă. Ne-a trimis pe drumul nostru.

'Si tu-'

„M-am hotărât pe pelerinaj. Mântuitorul — L-am văzut pe Itkovian, înţelegi. Şi l-am văzut pe Capustan. Eram aici când s-a ridicat tumul' – de fapt, în grămada aia e unul mai ascuţit.

— *Un mai ascuţit ?*

Spindle se încruntă. — Trebuia să fi fost acolo, soldat.

— Monkrat. Acesta este numele meu acum.

— Şterge-ţi sângele de pe nas, Monkrat.

— Ascultă', Spindle, ascultă-mă bine, nu vrei să ai de-a face cu Mântuitorul. Nu acum. Nu m-ai ucis, aşa că îţi dau asta – avertismentul meu. Aleargă, fugi repede. Cât de departe poţi de aici. El s-a oprit. — Oricum, de unde ai venit?

Dărui histan. Acolo ne-am stabilit. Eu

şi Antsy, Bluepearl, Picker, Blend, Căpitanul Paran. Ah, şi D'uiker.

— Duiker?

„Istoricul imperial...”

— Ştiu cine este – a fost – orice. Doar că asta nu se potriveşte, el fiind acolo, vreau să spun.

— Da, nu i s-a potrivit deloc bine. Era în Lanţul Câinilor.

Monkrat făcu un gest. Binecuvântarea lui Fener.

Spindle făcu ochii mari. Şi-a învelit cuţitul. — Mi-a
făcut sete, Monkrat.

— Nu pentru kelyk, sper.

— Rahatul ăla pe care au încercat să mă forţeze acolo? Mirosea a vomita. Nu, vreau bere. Ale. Vin.[1]

— Putem găsi asta în Black Coral.

— Şi poţi să-mi spui ce s-a întâmplat – Mântuitorului.

Monkrat se freca de perul de pe bărbie, apoi dădu din
cap. — Da, o voi face. El s-a oprit. — Hei, îţi aminteşti de dragonul roşu? De la Blackdog?

— Da.

— Ea este aici – şi când va deveni destul de rău cu Mântuitorul, ei bine, îşi va întinde aripile.

— Nu e de mirare că am devenit atât de nervos când am ajuns. Unde se ascunde, atunci?

Monkrat se strâmbă. 'La vedere. Haide, vezi singur.

Cei doi foşti soldaţi au pornit spre

Black Coral.

Norii s-au închis înăuntru, groşi ca nisipul înmuiat. În tabără, noi dansatori se învârteau şi se învârteau prin detritus, în timp ce o mână de pelerini îngroziţi fugeau înapoi pe poteca.

Ploaia a sosit într-un torent, apa năvălindu-se pe flancurile tumulei, făcând-o să strălucească şi să strălucească până i se părea că se mişcă. Tremurând, momente de la despicare larg deschisă. Din nori, tunetele zdrăngănau ca nişte suliţe încălţate de fier, un sunet ciudat, uluitor, care i-a atras pe'locuitorii lui Black Coral pe străzi, să se uite în sus cu mirare.

Apa din bolurile negre din jurul Marelui Preoteasă tremura ca răspuns la acea reverberaţie. Se încruntă în timp ce un val de trepidare o cuprinse.' Venea vremea, îşi dăciu ea seama. Ea nu era pregătită, dar atunci, pentru unele lucruri, nu putea fi niciodată pregătită. Mintea a lucrat posibilităţi, nenumărate variaţii, într-o procesiune care nu făcea decât să măsoare timpul pierdut în aşteptare. Si lăsaţi-o epuizată, chiar mai puţm pregătită decât ar fi fost cazul dacă, de exemplu, ar fi' petrecut acea perioadă într-o orgie de abandon hedonist.

Ei bine, prea târziu pentru regrete – ea clătină din cap. *Oh, niciodată nu este prea târziu pentru re timid; cjrets. Despre asta sunt regretele, prostuţă.*

Se ridica din timiditate şi petrecu o clipă scuturând cutele din halat. Ar trebui să-l urmărească pe Endest Silann?

Un alt zgomot puternic de tunet.

Bineînţeles ca simţea şi el, acel bătrân preot, încărcătură mortală din'ce în ce mai întărită – nu avea nevoie ca ea să-i amintească, repezindu-se în toată spuma isterică să ţâşnească în jurul gleznelor bietului om. Imaginea absurdă o făcea să zâmbească, dar era un zâmbet ironic, aproape amar. Ea muncise din greu pentru a afecta odihna rece atât de esenţială pentru rolul de Mare Preoteasă, o odihnă uşor confundată cu înţelepciune. Dar cum ar putea o femeie în poziţia ei să posede cu adevărat înţelepciune, când însăşi zeiţa pe care o slujea a respins-o pe ea şi tot ceea ce reprezenta ea? Nu înţelepciune, ci inutilitate. Inutilitate persistentă, încăpăţânată. Dacă ceva, ceea ce reprezenta ea eja un eşec al intelectului şi unul şi mai grav al spiritului. închinarea ei a fost întemeiată pe negare şi, în absenţa unei relaţii adevărate cu zeiţa ei, ea – ca toţi cei care veniseră înaintea ei – era liberă să inventeze fiecare detaliu al acelei relaţii simulate.

Minciuna înţelepciunii este cel mai bine ascunsă în monolog. Dialogul îf dezvăluie. Cei mai mulţi oameni care pretind înţelepciune nu îndrăznesc să

se angajeze în dialog, ca nu cumva să dezvăluie lipsa presupunerilor lor şi fragilitatea convingerilor lor. Mai bine să nu spui nimic, sa dai din cap şi să araţi gânditor.

A meritat această noţiune un tratat? încă un meandru auto-indulgent pentru sala sulurilor? Câte gânduri s-ar putea explora? Discutaţi, cântăriţi, turnaţi si număraţi? Toate indulgenţele. Femeia care caută următoarea masă pentru copilul' ei nu are timp de asemenea lucruri. Războinicul umăr la umăr într-o linie care se confruntă cu un inamic nu poate decât să blesteme aşa-zisa înţelepciune care l-a condus în acel loc. Raiul regilor'şi terorile lor avari. Soliditatea brutală a insultelor şi insultelor, nemulţumirilor şi disputelor. Se reduce oare cine va mânca şi cine nu? Sau se rezumă cine va controla opţiunea? Privilegiul regelui de

a decide cine mănâncă şi cine moare de foame, privilegiu care este gustul puterii, însăşi esenţa ei, de fapt?

Sunt zeii şi zeiţele diferite?

La acea întrebare, ştia că Anomander Rakp nu va zâmbi decât. Avea să vorbească despre Mama întunecată şi despre necesitatea fiecărei decizii pe care ea o lua – chiar şi până la ultima de a se îndepărta de copiii ei. Şi nici măcar n-ar clipi când afirmă că trădarea lui ii forţase acea nevoie finală.

Ea avea să plece atunci, tulburată,

până o perioadă de timp mai târziu, când, în singurătatea gândurilor ei, îsi va da seama că, descriind nevoile care o legau pe Mama întunecată, el îşi descriea şi propriile nevoi – tot ceea ce o legase, el la propriile alegeri.

Trădarea lui asupra Mamei întunecate, avea să înţeleagă – cu un frig de moarte – era *necesară.*

în mintea lui Rake, în orice caz. Şi totul urmase pur şi simplu de acolo, inevitabil, inexorabil.'

Auzea ploaia năvălindu-se pe acoperişul în formă de cupolă al templului, aspre ca şirurile timide pe scuturile ridicate. Cerul era blocat în convulsii, o convergenţă a elementelor timide; O uşă îngustă din stânga ei se deschise şi una dintre preotesele ei intră grăbit, apoi se opri brusc să se încline. 'Mare preoteasă.[1]

„Atât de grabă , murmură ea ca răspuns, „atât de neobişnuită pentru istoricul templului".

Femeia ridică privirea, iar ochii ei erau impresionant de neclintiţi. — O întrebare, dacă îmi permiteţi.

'Desigur.[1]

— înaltă preoteasă, suntem acum în război?

„Dulceaţa mea – vechi prieten – nu ai idee."

Ochii s-âu mărit uşor, apoi ea s-a înclinat a doua oară. — Vrei să rezumaţi timid, mone Feral, mare preoteasă?

— Creatura aia drăguţă? Nu, lasă-l

pe asasin să stea în turnul ei. Lasă-o să pândească sau orice altceva face ea pentru a-şi ocupa timpul.

„Spirînock Durav-

— Nu e aici, ştiu asta. Ştiu că.' Marea Preoteasă a ezitat, apoi a spus: „Suntem acum în război, aşa cum aţi bănuit. Pe nenumărate fronturi, dintre care doar unul — cel de aici — ne priveşte, cel puţin pentru moment. Totuşi, nu cred că trebuie scoase armele.

— înaltă preoteasă, vom birui?

'De unde sa stiu?' Acele cuvinte se stingeră, spre regretul ei instantaneu, când văzu privirea vechii ei prietene întărindu-se. — Riscul, spuse ea pe un ton mai liniştit, este cel mai grav cu care ne-am confruntat de atunci. . ei bine, de la Kharkanas.

Asta l-a şocat pe istoricul templului – când nimic altceva nu a 'făcut-o până acum. Dar ea şi-a revenit şi, trăgând adânc aer în piept, a spus: „Atunci trebuie să-mi invoc rolul, Mare Preoteasă. Spune-mi ce trebuie spus. Totul.[1]

— Pentru posteritate?

— Nu este aceasta responsabilitatea mea?

— Şi dacă nu va exista posteritate? Nimeni care să o considere, nimic altceva decât cenuşă în prezent şi uitare în locul unui viitor? Vei sta să mâzgăleşti până în ultimul moment al existenţei?

Era cu adevărat zguduită acum. — Ce altceva ai vrea să

fac?

'Nu ştiu. Du-te să găseşti un bărbat. Fă dragoste înfricoşată.

„Trebuie să ştiu ce ni s-a întâmplat. Trebuie să ştiu de ce Domnul nostru l-a trimis pe cel mai mare războinic al nostru si apoi El însusi ne-a părăsit.

— Nenumărate fronturi, acest război. După cum am spus. Vă pot spune intenţia – aşa cum o înţeleg şi permiteţi-mi să fiu clar, s-ar putea să nu o înţeleg deloc – dar nu rezultatul, pentru că fiecare rezultat' este necunoscut. Şi fiecare trebuie să reuşească.

— Nu există loc pentru eşec?

'Nici unul.[1]

— Şi dacă cineva ar eşua?

„Atunci toate vor eşua”.

— Şi dacă asta se întâmplă. . cenuşă, uitare — asta va fi soarta noastră.

înalta Preoteasa se întoarse. — Din păcate, nu doar ale noastre.

în spatele ei, istoricul icni.

Pe toate părţile, apa tremura în boluri, iar timpul pentru luxoşii consideraţi timiditatea posibilităţilor se stingea rapid'. Probabil la fel de bine.

— Spune-mi despre răscumpărare.

— Nu pot spune nimic, Segda Travos.

Seerdomin pufni. „Zeul cunoscut sub numele de Mântuitorul nu poate spune nimic despre re timiditate; Făcu un semn către acea siluetă îndepărtată, liniştită,

îngenuncheată în lighean. „Ea adună putere – o simt mirosul. Ca putregaiul a zece mii de suflete. Ce fel de Dumnezeu slujeşte ea acum? Acesta este Cel Căzut? Dumnezeul schilod?

— Nu, deşi anumite teme sunt împletite. Pentru adepţii Zeului Infirm,' defectul este virtutea. Mântuirea vine odată cu moartea şi este cumpărată prin suferinţa muritoare. Nu există nicio' perfecţiune a spiritului spre care să ne străduim, nicio binecuvântare adevărată care să fie câştigată ca răsplată pentru credinţă.

‘Si acesta?[1]

— La fel de tulbure ca însuşi kelyk. Binecuvântarea este predarea, lepădarea oricărui gând. Şinele dispare în dans. Visul este împărtăşit de toţi cei care par timizi iau nectarul durerii, dar este un vis al uitării. într-un fel, credinţa este anti-viaţă. Nu în felul morţii, însă. Dacă cineva vede viaţa ca pe o' luptă sortită eşecului, atunci eşecul devine esenţa închinării. El este Dumnezeul pe moarte', până la urmă.

— Sărbătoresc actul de a muri?

— într-un fel, da, presupunând că ^ o poţi numi sărbătoare. Mai degraba ca înrobire. închinarea ca autodistrugere, poate, în care orice alegere este pierdută.

— Şi cum poate aşa ceva să salveze sufletul muritor, Mântuitorule?

— Că nu pot să răspund. Dar s-ar putea să aflăm în curând.

— Nu crezi că te pot proteja – cel puţin prin faptul că suntem de acord. Aşa că, când căd [1] când eşuez – Dumnezeul pe moarte mă va îmbrăţişa aşa cum doreşte voi. A scuturat din cap. „Nu sunt n'eiusti'ficat de îngrijorat pentru mine. Mă tem mai mult de ideea a ceea ce moartea veşnică poate aduce mântuirii — aceasta pare o unire nesfântă.

Răscumpărătorul dădu pur şi simplu din cap şi lui Seerdomin îi trecu prin mmte că zeul probabil nu se gândise la nimic altceva. Un viitor care părea pecetluit în soartă, un sfârşit a ceea ce era şi nimic glorios în ceea ce avea să urmeze.

îşi frecă faţa, vag consternat de oboseala pe care o simţea. Aici, deconectat de trupul lui, de orice carne şi os adevărat, spiritul lui era cel care era timid, epuizat, doborât. Si totuşi. . şi totuşi, voi sta în picioare. Şi fac tot ce pot. Pentru a apăra un zeu pe care am ales să nu mă închin, împotriva unei femei care a visat cândva la îmbrăţişarea lui şi visează la aceeaşi acum – cu intenţii mult mai ucigă. El a privit cu ochii în jos la ea, o formă aproape lipsită de formă m întunericul care se adună sub nori gravidi de plumb.

După o clipă, picăturile de ploaie i-au împroşcat cârma, i-au pătat antebraţele şi mâinile. Ridică o mâna şi văzu că ploaia era neagră, groasă, curgând ca nămolul.

Cerul ploua kelyk.

Ea şi-a ridicat capul şi distanţa dintre ei părea să dispară.'Ochii ei străluceau de foc, un puls lent, teribil.

Zei de mai jos. .

Ca creasta uzată a unei falei fără dinţi, Dealurile Gadrobi s-au ridicat la vedere, acoperând orizontul de nord. Kallor se opri să le studieze. Sfârşitul acestei câmpii blestemate, a acestei mături fără rost de ierburi. Şi acolo, spre nord-vest, unde dealurile s-au scufundat înapoi, era un oraş,

încă nu putea să-l vadă. Curând.

Templul ar fi nedescris, tronul din interiorul lui un lucru meschin, prost făcut, o icoană a defecte insipide. Un nebun zdrobit, pe nume Munug, s-ar zvârcoli în faţa lui, în semn de închinare, pe Marele Preot al Patosului, Profetul Eşecului – suficientă unitate tematică, de fapt, pentru a da o pauză oricărui rege. Kallor îşi permise un zâmbet slab. Da, era vrednic de o asemenea închinare şi dacă până la urmă a smuls-o trup şi suflet de la Dumnezeul Infirm, aşa să fie.

Templul domeniul lui, o mulţime de preoţi şi preotese îndoiţi şi mutilaţi, curtea sa, mulţimea de mor'ărit de afară, care nu împărtăşeşte decât ghinionul cronic, supuşii lui. Acesta, a decis el' avea elementele unui imperiu nemuritor.

Răbdare — n-ar fi potrivit, îşi dădu el seama, să încerci să furi expeditorii timizi ai Celui Căzut. Nu era nevoie reală. Zeii se adunau deja pentru a-l zdrobi o dată

pentru totdeauna pe nebunul infirm. Kallor nu credea că vor eşua de data asta. Deşi, fără îndoială, Cel Căzut mai avea câteva trucuri în mâneca putredă, nu în ultimul rând puterea inerentă a cultului însuşi, hrănindu-se aşa cum s-a făcut cu mizerie şi suferinţă – două condiţii ale umanităţii care vor persista atâta timp cât au existat oamenii.

Kallor mormăi. — Ah, răbdare. înaltul Rege va prelua acest tron. Apoi putem începe. . negocieri.[1]

Nu era diplomat şi nu avea niciun interes să dobândească abilităţile unui diplomat, nici măcar atunci când se confrunta cu un zeu. Ar fi condiţii, unele dintre ele neplăcute, suficiente pentru a-l face pe nenorocit să se înece cu fumul lui. Ei bine, păcat.

încă un tron. Ultimul de care ar avea nevoie vreodată.

A reluat mersul. Cizme uzate. Praful împins de vânt în fiecare cută a feţei lui, în porii nasului şi ai sprâncenelor, cu pchii subţiri până la fanţp. Lumea îl gheare, dar el a trecut, întotdeauna am făcut-o. întotdeauna ar fi.

încă un tron. Darujhistan.

Cu mult timp în urmă, într-o epocă de mult pierdută, oamenii s-au adunat pe această creastă explozită peste timid, privind fundul vaii turtit şi ridicaseră pietrele enorme care se sprijineau acum într-o linie neuniformă de o mie de paşi sau mai mult. Câţiva se prăbuşiseră ici şi

colo, dar printre ceilalţi Samar D'ev simţi o vitalitate beligerantă. Ca şi cum pietrele ar fi fost hotărâte să rămână santinelă pentru totdeauna, chiar dacă oasele celor care le ridicaseră acum pătau praful care le cutreia periodic feţele.

Făcu o pauză pentru a-şi şterge transpiraţia de pe frunte, privind cum Traveler' ajungea pe creastă, apoi se îndepărtă la umbra celei mai apropiate pietre, un menhir falie masiv care se profila înalt, unde el se rezemă de el cu braţele încrucişate. Să o aştepte, bineînţeles – în mod clar îi încetineşte, iar acest detaliu o irita.' Ceea ce îi lipsea, înţelese'ea, era obsesia maniacală, în timp ce tovarăşii ei erau mânaţi şi asta le dădea vigoarea comună nebunilor. Ceea ce, hotărâse ea de mult, era exact ceea ce erau.

Îi era dor de calul ei, singura creatură din această călătorie cu care ajunsese să simtă o afinitate. O fiară obişnuită, o fiară simplă, normală, muritoare, cu ochi dulce şi plictisitor şi încântată de gesturi de grijă şi afecţiune.

Reluându-şi urcarea, ea s-a luptat împotriva pantei prăbuşite, forţ'ându-si picioarele între perii de salvie – prea obosita pentru a-şi face griji în legătură cu şerpii adormiţi şi cu pionii timizi, sau păianjenii păroşi printre ramurile noduroase si răsucite.

Bătăitul copitelor lui Havok bătea prin pământ, oprindu-se direct deasupra ei în vârful pantei. încruntat, ea ridică privirea.

Privirea lui Karsa era la fel de imposibil de citit ca întotdeauna, tatuajul sfărâmat ca o pânză întinzându-se până la împingerea feţei din spatele lui. S-a aplecat în faţă pe gâtul călării si a spus: „Nu vă hrănim suficient?”

— Te ia Hoo'd.

— De ce nu accepţi să-i împărţi spatele lui Havok, vrăjitoare?

Deoarece el nu arăta nicio înclinaţie de a se mişca, ea a fost fortată să lucreze într-o parte când a ajuns pe'creastă, folosind ramurile de salvie pentru a se trage spre vârf. Unde s-a oprit, respirând greu, apoi şi-a ridicat mâinile la fată, aspirând parfumul dulce al înţeleptului. După o clipă, ridică privirea către To shy;blakai. I s-au întâmplat o serie de răspunsuri, într-o succesiune de timiditate crescândă. în loc să-i spună vreunul dintre ei, ea oftă şi se întoarse, găsind propria ei piatră de sprijin j>e care să se sprijine – observând, cu puţin interes, că Călătorul îşi lăsase capul în jos şi părea să mormăie încet pentru el însăşi.

Atât de aproape de şistul cenuşiu, ea' a văzut că pe suprafaţa lui fuseseră sculptate modele, încurcând noduli rotunji îăptoşi de cuarţ. Cu fiecare zori, îşi dădu seama, această parté a pietrei părea să se zvârcolească pe măsură ce soarele urca mai sus, nodurile strălucind. Şi scopul acelui efort? Nici măcar zeii nu ştiau, se aştepta ea timida.

Istoria, şi-a dat seama, era în maré

parte pierdută. Oricât de hărnici ar fi înregistratori, martori, cercetători, cea mai mare parte a trecutului pur şi simplu nu a mai existat. N-ar fi cunoscut niciodată. Noţiunea părea să o golească undeva adânc înăuntru, de parcă însăsi cunoaşterea pierderii ar fi eliberat cumva un torent de dispariţie în propriile ei amintiri – momente care se învârteau şi nu mai puteau fi recuperate. îşi puse un deget într-un şanţ gravat m piatră, şi-a urmat urmele serpentine în jos cât a putut ajunge, apoi înapoi din nou. Primuî care o face în cât timp?

Repetaţi vechiul tipar – ignoranţa contează – doar repetaţi-l şi astfel dovediţi continuitatea.

Care, la rândul său, demonstrează ce?

Că în viată, povestim vieţile tuturor celor plecaţi de mult, morţi de mult, chiar uitaţi. Povesteşte în cerinţele necesităţii – de a mânca, de a dormi, de a face dragoste, de a se îmbolnăvi de a păli în moarte – şi îndemnurile de mirare binecuvântată – un deget care urmăreşte calea şarpelui o suflare pe piatră. Greutatea şi prezenţa şi 'momeala semnificaţiei şi modelului.

Prin aceasta demonstrăm existenţa strămoşilor. Că au fost cândva şi că într-o zi vom fi la fel. Eu, Samar Dev, am fost odată. Si nu mai sunt.

Ai răbdare, piatră, va mai veni un vârf de deget, să urmărească pista. Noi te marcam pe tine şi tu ne marchezi.

Piatră şi carne, piatră şi carne. .

Karsa alunecă din Havok, făcu o pauză pentru a-şi întinde spatele. Se gândise mult în ultimul timp, mai ales la oamenii lui, mândru şi naiv Teblor. Asediul din ce în ce mai strâns care a fost restul lumii, un loc al cinismului, un loc în care practic fiecare umbră a fost pictată cu cruzime, în nenumărate variaţii pe aceeaşi nuanţă incoloră. A vrut cu adevărat să-şi conducă poporul într-o'astfel de lume? Chiar şi pentru a oferi o rezumare cât mai poetică tuturor acestor treburi ale civilizaţiei?

Văzuse, până la urmă, otrava unei astfel de scufundări, când observa Tiste Edur în oraşul Letheras. Cuceritorii rătăciţi năuciţi, pierduţi, făcuţi inutil de succes. Un împărat care nu se putea conduce nici măcar pe sine. Şi Zeul Infirmă dorise ca Karsa să ia acea sabie. Cu o astfel de armă în mâini, îşi va conduce războinicii jos din munţi, pentru a pune capăt tuturor lucrurilor. Pentru a deveni întruchiparea vie a suferinţei Cel decăzut atât de preţuit.

Nici măcar nu fusese' tentat. Din nou şi din nou, în convorbirea lor dezbinată, Zeul Infirmă şi-a dezvăluit lipsa de înţelegere când era vorba de Karsa Orlong. I-a făcut fiecărui cadou lui Karsa o invitaţie de a fi rupt într-un fel. *Dar nu pot fi rupt.* Adevărul, atât de simplu, atât de direct,

B

ărea a fi o forţă invizibilă în ceea ce îl

privea pe 'umnezeul Infirm si de fiecare dată când se ciocnea de el era surprins, uluit. De fiecare dată, el a fost dat zguduit.

Desigur, Karsa a înţeles totul despre a fi încăpăţânat. De asemenea, ştia cum o astfel de trăsătură putea fi transformată într-o armură demnă, în timp ce alteori nu făcea altceva decât să dezvăluie o prostie desăvârşită. Acum, el dorea să remodeleze lumea şi ştia că i se va împotrivi, totuşi îşi va ţine dorinţa. Samar D'ev ar numi asta „încăpăţânată'', iar spunând că 'ar însemna „prost”. La fel ca Zeul' Infirm, vrăjitoarea nu l-a înţeles cu adevărat pe Karsa.

Pe de altă parte, a înţeles-o foarte bine. — Nu vei călători cu mine, spuse el acum în timp ce ea se sprijinea de una dintre pietre, pentru că o vezi ca pe un fel de capitulare. Daca trebuie să te grăbeşti pe acest torent, vei decide singur ritmul tău, cât poţi de Bine.

— Aşa e? ea a intrebat.

‘Nu-i aşa?[1]

„Nu ştiu”, a răspuns ea. — Nu ştiu nimic. Am avut un zeu al războiului, uitat de mult, să mă urmărească. De ce?

Ce sens trebuia să iau din asta?

— Eşti o vrăjitoare. Trezeşti spirite. Te parfumează la fel de uşor ca şi tu.

— Ce-i cu ăsta?

'De ce?[1]

'De ce ce?' a cerut ea.

— De ce, Samar Dev, ai ales să

devii vrăjitoare?

— Asta e... oh, ce diferenţă are asta?

El a aşteptat.

'Am fdst. . curios. În plus, odată ce vezi că lumea este plină de forţe – majoritatea pe care puţini oameni le văd vreodată sau la care se gândesc – atunci cum poţi să nu vrei să le explorezi? Urmărirea tuturor tiparelor, descoperirea reţelelor existenţei — nu este diferit de construirea unui'mecanism, plăcerea de a rezolva lucrurile.

El a mormăit. — Deci ai fost curios. Spune-mi, când vorbeşti cu spiritele, când le chemi şi vin la tine fără constrângere — de ce crezi că fac asta? Pentru că, la fel ca tine, sunt curioşi.

Ea şi-a încrucişat braţele. — Vrei să spui că încerc să găsesc semnificaţie în ceva care de fapt era aproape lipsit ae sens. Ursul m-a adulmecat şi a venit să vadă mai atent.

El a ridicat din umeri. — Lucrurile astea se întâmplă.

'Nu sunt convins.'

— Da, zâmbi el, eşti cu adevărat din lumea asta, Samar Dev.

'Ce vrea sa insemne asta?'

Se întoarse spre Havok şi mângâie gâtul prăfuit al fiarei. „Tiste Edur a eşuat. Nu au fost suficient de minuţioşi. Au lăsat cinismul în' loc şi s-au gândit că prin puterea propriei lor onoare, îl pot învinge. Dar cinismul a făcut din onoarea lor un lucru gol. El a aruncat o privire înapoi la

ea. „Ceea ce a fost cândva o forţă a devenit o afectare .

Ea clătină din cap, parcă uluită.

Călătorul s-a mutat să li se alăture şi pe chipul lui era ceva slăbit. Văzând această transformare ciudată, inexplicabilă, Karsa şi-a micşorat privirea asupra bărbatului pentru o clipă. Apoi şi-a întors privirea cu dezinvoltură.

— Poate că ursul a venit să te avertizeze, îi spuse lui Samar Dev.

'Despre ce?'

'Ce altceva? Război.'

' Ce război?'

Strigătul îl făcu pe Havok să se mişte sub mâna lui si întinse mâna să apuce coama sârbă a fiarei. Calmând calul,
a sărit apoi pe spate. — Păi, cel care va veni, aş crede.

Se uită cu privirea către Traveller şi păru să observe pentru prima oară schimbarea care venise peste el.

Karsa o privi făcând un pas mai aproape de Traveller. 'Ce este? Ce sa întâmplat cu timiditate? Despre ce război vorbeşte?

— Ar trebui să ne mişcăm, spuse el şi apoi porni.

S-ar putea să plângă! S-ar putea să ţipe. Dar ea nu făcu nici una, iar Karsa dadu din cap pentru sine şi apoi îşi întinse un braţ. — Acest torent, mormăi el, îi aparţine lui, nu nouă. Călăreşte-l cu mine, vrăjitoare, nu renunţi la nimic valoros.

'Eu nu?'

'Nu.'

Ea a ezitat, apoi a făcut un pas şi l-a apucat de braţ.

Când se aşeză în spatele lui,' Karsa se înclină într-o parte şi se răsuci uşor pentru a-i zâmbi. 'Nu minţi. Deja se simte mai bine, nu-iaşa?

— Karsa, ce sa întâmplat cu Traveller?

A luat frâul singuratic şi s-a îndreptat din nou în faţă. — Umbrele, spuse el, sunt crude.

Ditch a forţat să deschidă ceea ce el credea ca fiind un ochi. Ochiul lui. Draconus stătea deasupra orbului Tiste Andii, Kadaspala, întinzându-se în jos şi trăgând creatura care scârţâia în sus cu ambele mâini în juruf gâtului slăbit al bărbatului.

— Nenorocit de prost! Nu va funcţiona asa, nu vezi asta?

Kadaspala nu putea decât să se sufoce ca răspuns.

Draconus s-a uitat încă o clipă, apoi l-a aruncat pe bărbat înapoi pe mormanul de cadavre.

Ditch reuşi să râdă râs.

întorcândîi-se spre frigărui Ditch cu privirea lui, Draconus spuse: — A căutat să modeleze un zeu blestemat aici!

— Si va vorbi, spuse Ditch, în vocea mea.

— Nu, *nu va fi.* Nu cădea în această capcană, Vrăjitor. Nimic nu trebuie să fie modelat din acest loc...

'Ce diferenţă? Cu toţii suntem pe cale să murim. Lasă-l pe zeul să-şi deschidă ochii. Clipeşte o dată sau de două ori si apoi dă voce. .' râse din nou, ,!primul strigăt şi ultimul. Naştere şi moarte fără nimic între ele. Există ceva mai tragic, Draconus? Ceva?

„Dragnipur”, a spus Draconus, „ *este pântecele nimănui.* Kadaspala, asta urma să fie o cuşcă. Pentru a menţine întunericul înăuntru şi Haosul afară. O ultimă barieră disperată – singurul cadou pe care l-am putea oferi. O poartă careia i se refuză rătăcirea trebuie să găsească un cămin, un refugiu — o fortăreaţă, chiar şi una făcută din carne şi oase. Modelul, Kadaspala, era 'menit să sfideze Haosul – două forţe antitetice, aşa cum am discutat...

'Asta va eşua![1] Orbul Tiste Andii se răsucea la picioarele lui Draconus, ca un vierme înţepat. — Eşuează, Draconus – eram proşti, idioţi. Eram nebuni să credem nebuni să credem nebuni să *gândim* ... dă-mi acest copil, această creaţie minunată... dă-mi...

„Kadaspala! Modelul – nimic mai mult! Doar modelul, la naiba!

'Eşuează. Se sparge. Se sparge şi eşuează, făcându-se în eşec. Eşec eşec eşec. Murim şi murim şi murim şi murim!'

Ditch auzea armata marşând în urmărire, paşi ca un tunet spart, suliţe şi standarde zdrănnind ca un continent de stuf, vântul' şuierând prin ele. Cântece de război izbucnesc din nenumărate guri,

nici două la fel, creând în schimb un război de discordanţă, un zgomot de nebunie feroce. Sunetul era mai oribil decât orice auzise până acum – nicio armată muritoare nu ar putea provoca o asemenea groază într-un suflet ca acesta. Şi mai presus de toate, cerul a răvăşit, actinie şi argintiu' clocotind, străbătut cu fulgerări orbitoare de la o devastare descendentă, coborând tot mai aproape – şi când în sfârşit va lovi, *armata va ataca. Ne va matura.*

Ditch s-a uitat în jur cu un singur ochi – doar pentru a realiza că era încă închis, gingamat, că poate nu mai avea deloc ochi şi că ceea ce vedea prin el era modelul aravat cu cerneală neagră pe jDleoapă. *Ochiul zeului? Ochiul timidului? Cum pot să vad?*

Draconus stătea în picioare în faţa lor, silueta convulsivă de la picioarele lui fiind uitată pentru moment.

Atat de studiat beligeranta, o ipostaza atat de eroica, genul care ar trebui sculptat în bronz nemuritor. Eroismul care avea nevoie de petele verzi ale verdigrisului, dovada secolelor trecute de când au existat ultimele astfel de forţe nobile în lume — orice lume, indiferent de lume; indiferent, detaliile neimportante. Statuia proclamă marea vârstă acum pierdută, virtuţile lăsate în urmă.

Civilizaţiile s-au asigurat că eroii lor sunt morţi înainte de a-i onoră. Virtutea aparţinea morţilor, nu celor vii. Toată

lumea ştia asta. Trăit ' cu aceasta, această cădere permanentă din har care a fost epoca actuală. Moştenirea irosită, pentru că asta a făcut oamenii cu lucruri pe care ei înşişi nu le-au câştigat.

'L-a studiat pe Draconus, iar bărbatul părea să se întunece, să se estompeze, să devină ciudat de neclar. Ditch gâfâi, iar în clipa următoare Draconus a fost din nou aşa cum fusese întotdeauna.

A mai rămas atât de puţin din mintea lui, atât de puţin din ceea ce putea fi numit *şinele lui*, iar aceste momente de claritate se diminuau rapid. Era ironie de găsit, ar trebui ca haosul să ajungă la el doar pentru a-l găsi deja plecat?

Draconus se ghemui brusc lângă el. — Ditch, ascultă- mă. El te-a făcut legătura – ai fost menită să fii ochii zeului – nu, creierul lui – modelul tău, cel de pe pielea ta. .'

Ditch mormăi, amuzat. „Fiecare suflet începe cu un singur cuvânt. El a scris acel cuvânt – asupra mea. Identitatea este doar un model. Forma de început. Lumea – viaţa si experienţa – este Kadaspala, gravând şi gravând detaliile fine. Până la sfârşitul vieţii, cine poate înţelege primul cuvânt?

— Este în tine, a spus Draconus, să spargi acest tipar, Ditch. Ţine-te de o parte din tine, ţine-te tare de ea — s-ar putea să ai nevoie de ea...

— Nu, poate *ai* nevoie de el, Draconus.

„Nu poate exista un copil-zeu. Nu a

fost făcut de acest *coşmar* – nu poţi să suporţi asta? Ar fi un lucru oribil, groaznic. Kadaspala e nebun...

— Da, încuviinţă Ditch, cel mai nefericit. Nebun. Nu este un început bun, nu.

— Stai, Ditch.

— Este doar un cuvânt.

Draconus se uită în jos în acel ochi pictat. Apoi se ridică, strângându-şi lanţurile şi ieşi din raza de vizibilitate limitată a lui Ditch.’ ’

Kadaspala se târă aproape. „Vrea doar să scape scăj>are. Dar tu, dar tu, dar tu eşti nodul, nodul. Strâns strâns! Nimeni nu scapă. Nimeni nu scapă. Nimeni nu scapă. Stai în continuare stai nemişcat şi stai nemişcat până se trezeşte şi se va trezi şi aşa va face. A trezi. Copilul meu. Cuvântul, vezi tu, cuvântul este cuvântul este cuvântul. Cuvântul este *ucide.* [1]

Ditch a zâmbit. Da, ştia asta. El a avut.

— Aşteaptă, nod dulce, şi aşteaptă, aşteaptă. Totul va avea sens. Tot. Promit, promit Promit si promit, pentru că am văzut în viitor. Ştiu ce urmează. Ştiu toate planurile. Fratele ei a murit şi nu ar fi trebuit să facă asta, nu. Nu, nu ar fi trebuit să facă asta. Fac asta pentru ea pentru ea pentru ea. Doar pentru ea.

— Nu, fac asta pentru ea.

Ucide, gândi Ditch, dând din cap, *ucide*, da, *înţeleg. Fac. Ucide*, *pentru ea.*

Ucide. Şi a constatat că cuvântul însusi, da, cuvântul însuşi, ştia să zâmbească.

Chiar dacă cenuşa a'plouat.

Sub o întindere de stele, Precious Thimble stătea lângă calea ferată, urmărind cum se apropie trăsura. Reparaţiile păreau improvizate chiar şi în întuneric şi întreaga maşină se legăna şi se clătina. îl văzu pe Glanrio Tarp cocoţat pe banca înalta, cu picioarele lui aţele întinse larg, iar caii îşi dădură capetele, cu urechile turtite şi cu ochii întinşi.

Cifrele mergeau de o parte şi de alta. Mappo şi' Gruntle în stânga, Reccanto Ilk, Boles şi'acel nenorocit Cartograf în dreapta. Maestrul Quell, probabil, era înăuntru.

Pe lângă Precious, Faint mormăi ceva pe sub răsuflarea ei şi apoi se ridică în picioare. — Trezeşte-te, Sweetest, în sfâ'rsit sunt aici.

Din oraşul cunoscut sub numele de Reach of Woe, la o jumătate de legă distanţă, nu se vedea nicio licărire de lumină.

Precious se apropie de Gruntle. — Ce sa întâmplat acolo?

A scuturat din cap. — Chiar nu vrei să ştii, vrăjitoare.

— De ce se deranjează Jaghut să se căsătorească? întrebă Reccanto, cu faţa palida ca luna. — Doamne de jos, acesta a fost cel mai mic argument nefoaminos pe care l-am văzut vreodată! — Era înca în plină desfăşurare când l-am

scos de acolo.

— Blaggerat? spuse Faint. — Trăsura abia se poate târa, Ilk.

„Nu este nimic atât de încordant ca să alergi j>entru viaţa ta în ritm de melc, lasă-mă să-ţi spun, dar daca nu ar fi protectorii Maestrului, nu am fi altceva decât bucăţi de piele păroasă si bucăţi de carne ca toti ceilalţi de acolo.'.'

Preţiosul Degetar se cutremură şi făcu un gest de apărare.

Maestrul Quell a ieşit din trăsură după ce a forţat să deschidă o uşă prost atârnată. Era învelit m sudoare. — Ce lume blestemată e asta, spuse el zdrenţuit.

— Credeam că suntem pe o insulă, spuse Jula, încruntându-se.

— Ne întoarcem pe mare? îl întrebă Precious j>e Quell.

— Nicio şansă — trăsura n-ar ţine. Trebuie sa găsim un loc mai civil în care să ne adăpostim.

Ea l-a privit ieşind de pe pistă pentru a găsi un loc privat unde să poată gea şi ofta în timp ce îşi golea vezica urinară, sau cel puţin a încercat să o facă – nu a rătăcit niciodată suficient de departe. — Ai nevoie de un practicant al înaltului Denul, strigă ea după el.

— Cum spui tu, Vrăjitoare, cum spui. .'

Cartograful găsise un băţ de undeva şi scotea modele

B

e pământul drumului la o duzină de paşi în faţă. Preţiosul 'egetar se miji la el. —

Ce face chestia aia?

Nimeni nu părea să aibă un răspuns.

După o lungă pauză, Sweetest Sufferance vorbi. — Oricare dintre voi, celelalte fete, simţiţi-vă puţin sete de sânge?

Ei bine, asta i-a trezit pe toţi ceilalţi destul de repede, observă Precious Thimble puţin' mai târziu, încă luptandu-se cu propria ei panică. Nenorocitul acela de untură era încă pe jumătate convulsat de râs, iar Precious era de gând să înfigă un cuţit într-unul dintre acei ochi înlăcrimaţi şi se îndoia că cineva ar încerca să o oprească.

Maestrul Quell a reapărut. — Ce e aşa de amuzant, Sweetest? Oh nu conteaza.[1] Îi cercetă pe toţi ceilalţi cu o expresie ciupită, incomodă, ca un bărbat care stătuse pe un dop. „Noaptea pute — a mai observat cineva asta? Mă gândeam la Rashan, dar acum nu sunt atât de sigur.

— Trebuie doar să mă duci până la un port, spuse Mappo. — Pot să-mi găsesc singur drumul de acolo.

Quell îi miji ochii. — Vă vom livra conform acordului, Trell...

„Riscurile...[1]

„De aceea percepem la fel de mult ca noi. Acum, nu mai mult despre asta şi nici măcar să nu văjgândiţi să anulaţi contractul – am lua asta ca pe o insulta grava, o insulta pentru numele nostru bun. Te ducem acolo, Trell, chiar dacă e pe o roată în spatele unui cal cu trei picioare.

Cartograful se datina înapoi spre ei. — Dacă îţi place, spuse el, încercând să zâmbească pe care Precious a decis ca era prea macabros pentru a-l descrie fără să coboare în neburne, am schiţat o soluţie.

— îmi pare rău că am ratat-o, spuse Quell.

— A vrut să spună la propriu, spuse Precious, arătând spre drum.

Stăpâniţi în frunte, se îndreptară spre a observa zgâritul slab pe praful palid al pistei.

— Cum, pe numele lui Hood, e asta?

„O hartă, desigur.”

— Ce fel de hartă?

— Urmează călătoria noastră.

Reccanto Ilk se ghemui pentru a studia efortul, apoi clătină din cap. — Nici măcar nu pot deslusi insula pe care ne aflăm. Aceasta este o hartă stupidă, Cartogoplier. Se îndreptă si dădu din cap către ceilalţi. „Asta e ceea ce încerci sa lucrezi cu un om mort. Jur, bunul simţ este primul care iese atunci când te transformi în mortul ambulant – de ce?

Fraţii Bole păreau gânditori, parcă lucrând la posibile răspunsuri. Apoi, observând încruntarea celuilalt, amândoi au izbucnit în zâmbete. Amby pufni, apoi

a trebuit să-şi şteargă substanţa de pe buza superioară cu dosul unei mâini.

— Trebuie să fiu supărată, şopti Precious.

Quell a întrebat: — Acesta este un fel de poartă pe care ai desenat-o aici, cartograf?

— Lipsă de învestitură, dar da. Nu am putere să o dau. Dar atunci, o faci.

— Poate, gândi Quell, dar nu recunosc nimic din ce ai desenat, iar asta mă face nervos.

Cartograful a mers j>e o parte şi a îndreptat un deget uscat în jos, la capătul mdepartat al hărţii. — Vedeţi acest şanţ drept şi larg? Toate celelalte se îndreaptă spre această cale, calea'pe care trebuie să o luăm. Cele mai bune hărţi vă arată direcţia corectă. Cele mai bune hărţi sunt cele care te conduc către o anumită destinaţie.[1]

Reccanto Ilk se scărpină la cap, părând nedumerit. — Dar pentru asta sunt hărţile – despre ce se uită el?

— Nu toate hărţile, â corectat Cartographer, clătinând din cap – şi nimic,' concluziona Precious, nu ar putea fi vreodată la' fel de solemn ca scuturarea din cap a unui mort. „Predarea obiectivă este doar o formă în arta cartografiei şi nici măcar cea mai utilă”.

— Dacă spui asta, spuse maestrul Quell. — încă sunt neliniştit.

— Ai câteva alte opţiuni, vrăjitor. Transportul este deteriorat. Ar shy;gument conjugal se extinde chiar si

acum dincolo de limitele oraşului şi în curând va cuprinde toată această insulă într-o conflagraţie de versiuni disputate ale cine-a spus-ce.

— Este mai inteligent decât era înainte, observă Faint.

— Este adevărat, spuse Reccanto.

— Am adunat mai mult din mine, da, a spus CartograjDher, oferindu-le tuturor un alt zâmbet îngrozitor.

Tresari de jur împrejur.

— Cum de, a întrebat Quell, n-ai mai arătat niciodată acest talent?

Cadavrul se îndreptă. „Am dat dovadă de numeroase talente în această călătorie, fiecare potrivit situaţiei de la momentul respectiv. Ai uitat de nucile de cocos?

Faint şi-a dat ochii peste cap şi a spus: „Cum am putea uita nupile de cocos?"

— În plus, reluă Cartographer, în calitate de oaspete neinvitat, simt o nevoie presantă de a contribui la întreprindere. O mână zdrenţuită făcu semn spre mâzgălile de pe pistă. — Investeşte putere în asta, maestru Quell, şi putem fi pe drum.

— Undeva ne putem opri pentru o vreme?

Cartograful a ridicat din umeri. „Nu sunt în stare să
prezic situaţiile care ne aşteaptă, doar că, în general, nu sunt deosebit de ameninţătoare".

Quell părea de parcă avea nevoie să

se pirine din nou. în schimb, s-a întors la maşină timid; — Toţi cei de la bord. Dragă, eşti din nou cu mine. La fel şi pentru tine, Mappo. El s-a oprit.' — Ceilalţi, pregătiţi-vă.

'Pentru ce?[1] întrebă Gruntle.

— Pentru orice, desigur.

Reccanto, încă pătrunsându-se după extraordinara lui tăgăduire în genunchi, îi plesni cu o mână pe spatele uriaşului războinic. — Nu te supăra, prietene, te vei obişnui cu toate astea în cele din urmă. Doar dacă, adăugă el, nu te ucide mai întâi.

Cartograful a ridicat nişte frânghii. — Cine mă va lega cu amabilitate de o roată?

Noaptea se scurge peste Câmpia Locuinţei. De-a lungul bolţii vaste a cerului stelele sunt slabe, pătate, parcă ar fi reticente să se ascuţi până la vârfuri de cuţit m mijlocul întunericului ciudat' de greu. Coioţii îşi mut strigătele pentru această noapte. Lupii fug pe jumătate orbi în groază fără formă, iar unii vor alerga până le sparge inimile.

La sud de coada vestica a Dealurilor Gadrobi, o figură singuratică îmbrăcată în lanţ se opreşte în călătoria sa, văzând în cele din urmă strălucirea slabă albăstruie care este inima care bate mereu a marelui şi legendar oraş.

Darujhistan.

La trei leghe spre vest de el, încă trei străini privesc aceeaşi strălucire şi în ochii

unuia dintre ei – nevăzut de ceilalţi – există o groază, un sentiment atât de timid, încât ar zdrobi sufletul unui om mai mic. Mâna lui cu mănuşă fură din nou şi din nou la strânsoarea învelită în piele a sabini.

Îşi spune că răzbunarea la care se răspunde este pacea câştigată, dar nici măcar el nu prea crede asta. Dincolo de oraşul care îl aşteaptă, viitorul este o absenţă vastă, un gol pe care acum crede că nu îl va vedea niciodată, cu atât mai puţin în care păşeşte.

Cu toate acestea, în ciuda tuturor forţelor tumultoase şi fierbinţi ale voinţei din interiorul acestor străini îmbrăcaţi, niciunul dintre ei nu este cauza tăcerii dese şi palpabile'a nopţii.

La mai puţin de o legă nord de cei trei străini, şapte câini sunt aşezaţi de-a lungul unei creste, cu ochii nenorociţi aţintiţi asupra strălucirii oraşului.

Fiarele au capacitatea de a detecta bătăile rapide ale inimii unui iepure la jumătate de legă distanţă, aşa că aud bine sunetul celui de-al doisprezecelea clopot, care anunţă rivalul timid de la miezul nopţii în oraşul Darujhistan.

Şi ca unul singur, cei şapte câini îşi ridică capetele masive şi dau glas unui urlet.

Stelele sunt lovite de scântei aprinse deasupra capului, înaltul Rege se opreşte la jumătatea pasului, iar sângele străvechi şi încăpatân'at din venele şi

arterele lui se inundă brusc ca gheaţa. Lentru prima dată în această călătorie, Kallor cunoaşte un moment de frică.

Capul lung al lui Havok se ridică, iar fiara se dă jos într- o parte. Călare pe animal, Samar Dev o apucă cu disperare pe Karsa, ca sa nu fie aruncată la pământ, iar ea poate simţi încordarea bruscă a fiecărui muşchi din uriaşul războinic.

în faţa lor, Călătorul se opreşte, umerii lui cocoşându-se de parca acele urlete prea apropiate chiar şi acum îl lovesc la spate. Apoi se scutură şi merge mai departe.

Deasupra unei cornişe a unei porţi cu vedere la câmpia de sud, un demon ghemuit, asemănător unei broaşte râioase, îşi ridică capul, cu urechile ascuţite alerte brusc.

Apoi/ pe măsură ce urletele se estompează încet, demonul se instalează din nou.

Deşi acum, în sfârşit, poate simţi, ridicându-se de pe pământ, ridicându-se 'să tremure de-a lungul oaselor, zgomotul labelor grele pe pământ îndepărtat.

Apropiindu-se, tot mai aproape.

În oraşul din spatele Chillbais, al doisprezecelea clopot îşi bate nota sonoră. Marea sărbătoare a unui alt sşzon aproape a dispărut. încă o zi în numele lui Gedderone. încă o noapte

pentru a închide revolta sărbătorii fără sens.

Dansează şi dansează mai departe.

Pentru că,' după cum toată lumea ştie, tot ceea ce vezi despre tine va dura, ei bine. . pentru totdeauna!

CAPITOLUL Douăzeci şi unu

Prietene, acesta nu este locul
Florile tăiate zac împrăştiate pe potecă
Şi lumina lunii străluceşte
în ceea ce sângerează tulpinile
în ziua pierdută pentru totdeauna
Am privit o viespe neagră năvălindu-se în faţă
De o pânză şi de păianjenul pe care l-a lăsat să cadă
Doar pentru a fi prins în aer
Păscaturile nu lasă urme
în urma mâniei unei creaturi flămânde
Nu poţi decât să minţi în speranţă, visând
Ea a atins uşor pământul
Şi a dansat ca o respiraţie
Ascuns sub frunze dând din cap în loc
în timp ce vânătorul se învârte şi ascultă
Dar roagă-te să nu se găsească'nimic
Prietene, asta nu este faţa ta
Atât de palid si încă să nu mai râzi

niciodată
Când lumina lunii a căzut şi apoi s-a oprit
Rece ca argintul în poiana
Priveşte în urmă ziua, este pierdută pentru totdeauna Priveşte în noapte, unde lucrurile se încurcă
Pânza se întinde goală, bate vântul
în fire de cântece absente

(Cântecul) Vechiului Prieten

Pescar

Voluminos în mirare, dar, fii sigur, concis în durere. Luaţi în considerare pădurarul care stă cu faţa spre ădure, cu toporul în mână. Într-o clipă va merge Înainte, uaţi în considerare acum primul rând de copaci, înrădăcinaţi, neputincioşi împotriva a ceea ce vine.

Scurgerea rădăcinilor rotunde de apă care se prelinge nu se accelerează. Căldura dulce a luminii soarelui de pe frunze nu arde în flacără urgentă. Lumea şi ritmul ei se pot sfii, nu se pot schimba. Ce este de făcut? De ce, nu este nimic de făcut. Bătrânul îşi balansează toporul cu o viteză orbitoare şi o indiferenţă splendidă şi nu aude corul strigătelor.'

Este această fantezie fără valoare? Pentru unii, poate pentru mulţi, trebuie să fie. Dar să ştii asta, empatia nu este un joc.'

Răsuciţi timpul înapoi. Amurgul încă

se adună, dar este încă devreme şi, prin urmare, este o adunare slabă timidă. Un călăreţ singuratic se îndreaptă pe o creastă cu vedere la o tabără minieră. Aici sus rămâne lumina soarelui. Praful curge aur şi nimic nu vrea să se aşeze. În groapa întunecată de dedesubt, figurile urcă înainte şi înapoi.

El este văzut în sfârşit. Un bătrân îşi face drum pe potecă. Un alergător se grăbeşte spre clădirea principală, ghemuit deasupra unui morman nivelat de steril.

începe.

— Un alt oaspete? Vino pentru băiat? Ce e al naibii de special la băiatul ăla? Dar pe Gorlas Vidikas nu prea l-a interesat niciun răspuns la acele întrebări, mai ales că acest alergător nu era în măsură să explice nimic, fiind trimis direct de la maistru. Se ridică şi îşi trase mantia, apoi îşi ridică mănuşile fine din piele de căprioară şi porni. Ar avea plăcerea de a ucide înca un prost? El a sperat cu drag.

A fost acel bătrân nenorocit pompos, Coli? Ar fi ideal şi cine ar putea spune, poate că fantoma doamnei Simtal s-âr trezi la ultimul gâfâit al bărbatului, să-i urle încântată de această răzbunare perfectă, de această concluzie mult aşteptată a trădării ticăloase a ultimei ei sărbători. Desigur, asta era în mare parte treaba lui Hanut Orr, şi poate si a lui Shardan Lim, dar Gorlas a salutat

moneda bruscă neaşteptată pe care avea să o culeagă ca răsplată pentru uciderea a cel puţin doi dintre vechii conspiratori.

Moartea lui Coli ar lăsa, de asemenea, deschis un loc în Consiliu. Gorlas a zâmbit la acest gând în timp ce urca treptele din şipci de lemn spre creastă, unde se şerpuia în spatele şi deasupra clădirii principale. Humble' Measure avea să-şi ofere propria recompensa pentru asa ceva, fără îndoială' una care ar face ca recunoştinţa lui Hanut şi Shardan să pară ca un dar neplăcut af săracilor. Atunci a avut o imagine neobişnuită, ciudată, a unei jumătate de duzină de astfel de săraci – cerşetori şi mai rau – adunaţi într-o clădire părăsită, ghemuit pe pământ umed, în timp ce treceau în jurul unei patetice lespede de pâine granulată şi o bucată mucegăită de brânză. Şi, în timp ce arăta ca o
fantomă nevăzută, a avut sentimentul că cercul era cumva.
. incomplet.

Cineva lipseşte. Cine lipseşte?

Apoi se scutură, spulberând scena şi constată că^se opri chiar sub palier, cu o mână pe şină de lângă el. În acel ultim moment, când imaginea s-â destrămat, a crezut că zărise ceva – un cadavru care se răsucea sub o ramură groasă, cu faţa învârtindu-se spre a-l întâlni pe a lui – apoi a dispărut.

Gorlas şi-a găsit gura uscată inexplicabil. Îi trimisese vreo viziune

vreun zeu sau spirit? Ei bine, dacă ceva sau cineva ar fi avut, era unul sărac, pentru că nu-şi dădea niciun sens, deloc.

Şi-a tras mănuşile şi a reluat urcarea, ieşind în lumina binecuvântată a soarelui, unde totul era vopsit în aur. Da, bogăţia lumii era la îndemână. Nu-i înţelesese niciodată pe bieţii', prostia lor, lipsa lor de ambiţie, lenea lor. Atât de multe la îndemână – nu puteau ei să vadă asta? Şi atunci cum îndrăznesc ei să se năruiască şi să se plângă şi să-i arunce priviri întunecate, când s-a dus şi a luat tot ce a putut? Lasă-i să cadă pe marginea drumului, lasă-i să cadă sub picioare. Mergea unde voia să fie şi dacă asta însemna să-i împingă din drum sau să-i zdrobească, aşa să fie.

De ce, s-ar fi putut naşte în afurisitul de jgheab şi ar fi încă acolo unde era şi astăzi. Era natura lui să reuşească, să câştige. Proştii' îsi puteau păstra resentimentele timiditatea şi invidia. Munca grea^ disciplina şi curajul de a profita de oportunitatea atunci cand se prezenta – acestea erau toate lucrurile care le lipseau celor mai mulţi oameni. Ceea ce nu le-a lipsit, nicidecum, a fost energia nemărginită de a se plânge. Amărăciunea era o risipă de energie si, ca acidul, mânca vasul care o ţinea.

Când ocoli curba crestei, văzu imediat că bărbatul care îl aştepta nu era Coli. Nici, îşi dădu seama Gorlas, nu era un străin. *Zei de jos, poate fi asta? Oponntu mă binecuvântezi acum?*

Trage-mă înainte, doamnă. Impinge-l mai aproape, Doamne.

Tânărul (ei bine, erau de aceeaşi vârstă, dar nu în ochii lui Gorlas) îl văzu apropiindu-se şi descălecă încet, ocolind calul si pozitionându-se în centrul potecii cu fata spre Gorlas'.

— Nu a fost suficient de proastă încât să te trimită aici, nu-i aşa?

— Atunci mă cunoşti.

Gorlas a zâmbit. — Te-am urmărit o dată, cu doar câteva zile în urmă, de peste o stradă. Păreai vinovat, ştiai asta? Arătai ca un laş, cum te cheamă? Vreau să ştiu numele tău, ca să pot fi' precis când îi spun ce ţi-am făcut. . şi cadavrul tău.

Bărbatul stătea nemişcat, cu braţele în lateral. — Nu sunt aici pentru Challice, spuse el.

— Dacă vrei să crezi că a fost ideea ta, bine. Dar ar trebui să-ţi spun că o cunosc bine – mult mai bine decât tine. Ea a' lucrat la tine, ţi-a umplut capul — aproape te-a condus aici de mână, chiar dacă eşti prea gros ca sa-ţi dai seama. Bineînţeles, probabil că nu voia pe nimeni prea deştept, deoarece un bărbat deştept ar fi văzut prin uneltirile ei mortale. Un bărbat deştept ar fi plecat. Sau fugi.

Bărbatul şi-a înclinat uşor capul. — Ce valoare au toate acestea, Gorlas Vidikas?

Gorlas oftă, aruncă o privire înapoi către maistru, care stătea uitându-se şi ascultând – da, ar trebui făcut ceva în privinţa asta – şi apoi îl înfruntă încă o

dată pe bărbat. „Din moment ce eşti prea laş ca să-mi spui de fapt numele tău, va trebui doar sa-ţi tai faţa, ca să o iau înapoi ca dovadă. Uită-te la tine, nici măcar nu porţi sabie. Maistru! Mai avem pinza lui Murillio? Am uitat, asta s-a întors cu el?

— Nu sunt sigur, domnule, vrei să mă duc să mă uit?

— Ei bine, gaseşte-i lui o sabie. Orice va funcţiona — nu este ca şi cum el ştie să-l folosească în orice caz. Şi grăbeşte-te, înainte să pierdem lumina şi gloata de acolo sa se plictisească să aştepte. I-a zâmbit bărbatului. — Au fost însetaţi de sânge în ultimul timp — vina mea, că...

— 'Da, despre Murillio. .'

— Ah, de asta ai venit? Duelul a fost destul de luptat. Pur si simplu nu a putut să-mi egaleze priceperea.

'Unde este baiatul?[1]

— Deci el este motivul pentru care eşti aici? Acest lucru devine greu de crezut. Copilul nu e vreun prinţ orfan sau asa ceva, nu-i asa? Mai degrabă, a *fost* ?

'A fost?[1]

'Da. Mi-e teamă că e mort.

'înţeleg.[1]

— Deci, mai eşti interesat? întrebă Gorlas. — Desigur, asta nu mai este relevant, pentru că vreau să rămâi. Presupun că poti încerca să fugi, dar te asigur că vei fi tăiat înainte de a călări pe calul ăla minunat – un cal pe care îl voi primi în grajdurile mele. Spune-mi, eşti un

duelist mai bun decât Murillio? Va trebui sa fii. Mult mai bine.[1]

Maistrul plecase la jumătatea traseului înainte de a striga instrucţiuni, iar acum un tânăr se grăbea în sus, legănând o sabie – nu a lui Murillio, ci ceva timid, găsit într-una dintre lucrări, după aspectul ei. Subţire, conic până la un punct care a fost uşor mdoit. Fier, cef puţin, dar patina era o crustă groasă peste coloana lamei, iar ambele margini erau crestate grav. Mânerul, a văzut Gorlas, în timp ce maistrul – respiraţia şuierătoare – l-a dat, nici măcar nu era înfăşurat.

— îmi pare rău pentru lipsa de prindere, spuse Gorlas. — Dar într-adevăr, ar fi trebuit să vii pregătit.

„Cum s-a simţit”, a întrebat bărbatul, „a ucis un bătrân?”

— Duelul a fost corect…

'A fost de acord cu moartea? Mă îndoiesc de asta, Vidikas.

„Nu-mi place lipsa de respect în a-mi folosi numele de familie în felul acesta – mai ales când nici măcar nu-mi spui numele tău”.

— Ei bine, soţia ta te numeşte Inutil, aşa că dacă ai prefera asta. .'

Gorlas a aruncat arma la picioarele ^bărbatului, unde a derapat într-o pufătură de praf auriu. — În gardă, ordonă el cu o râpă. 'Pana la moarte.

Bărbatul nu făcu nicio mişcare să ridice arma. Stătea la fel ca înainte, cu capul înclinat o fracţiune într-o parte.

E

— Eşti un laş în adevăr, spusă Gorlas, trăgându-şi
inza. — Laşii nu merită să fie trataţi cu onoare, aşa că aideţi să renunţăm la convenţie...

— Aşteptam 'să spui asta.

Maistrul, care stătea într-o parte, încă luptându-se cu durerea din piept din cayza unei inimi trudite, era pe cale să-şi lingă buzele mişto. înainte de a termina acea pâlpâire instinctivă, scena dinaintea lui s-a schimbat irevocabil.

Iar Gorlas Vidikas cădea înainte, aterizând greu. Rapa lui s-a rostogolit din mână pentru a ajunge din urmă în iarba de pe pistă. Praful s-a umflat, apoi s-a lăsat încet timid.

Străinul — se mutase măcar? maistrul nu era sigur – acum s-a întors către el şi i-a spus: „L-ai auzit să renunţe la regulile duelului, nu?

Maistrul dădu din cap.

„Şi, gândeşte-te acum, bunule domnule, m-ai auzit măcar o dată spunând o timiditate formală?”

— Ei bine, am făcut parte din drum pentru o clipă...

— Dar nu dincolo de raza de auz, sunt sigur.

— Ah, nu, dacă nu ai şoptit ceva...

„Gândeşte-te înapoi. Gorlas bolborosea la nesfârşit – aş fi putut spune ceva chiar dacă a:ş fi vrut?

— Destul de adevărat, mă gândesc la asta.

— Atunci suntem mulţumiţi aici?

— Nu e cazul să spun asta oricum, răspunse maistrul. — Este omul pentru care lucra acesta.

— Cine, absent, va trebui să se bazeze numai pe raportul tău.

— Ei, presupun că da.

Bărbatul a ridicat din umeri. — Atunci, fă cum crezi de cuviinţă. S-a uitat în jos în groapă. „Ai senzaţia că sunt pe cale să înceapă să aplice/' a spus el.

— Nu s-au hotărât.

■Nu?[1]

— Nu s-au hotărât dacă cine îl înlocuieşte pe Vidikas va fi mai bun, înţelegi?

— Pentru că, din experienţa lor, toţi sunt la fel.

Maistrul dădu din cap. — Nu credeam că eşti nobil.

‘Nu, nu sunt.[1]

— Nu, eşti cam ca ei de mai jos. Ca şi mine, chiar şi.

— Presupun că da. Bărbatul s-a îndreptat spre trupul lui Gorlas Vidikas, s-a aplecat să-l rostogolească pe spate, iar maistrul a văzut cele două mânere de cuţit, cu lamele îngropate până la mâner, ieşind din pieptul lui Gorlas.

S-a hotărât să-şi lingă din nou buzele si, într-un fel, praful a avut un gust mai dulce. — Ştii ceva despre dreptul propriştăţii, vreo şansă?

— îmi pare rău, ce?

— Ca, dacă aş plăti un împrumut acestui om...

— Nu, nicio idee. Deşi îmi imaginez că dacă stai strâns, poate aştepţi să vezi dacă apare cineva vreodată să colecteze, ei'bine, asta cu greu ar fi considerat ilegal. Ar fi acum?

— Nu, mi se pare suficient de potrivit, a fost de acord maistrul.

Bărbatul a scos cuţitele înapoi, a şters sângele de pe mantia pătată de rom. — A spus adevărat despre Harllo?

‘Ce? Oh. El a făcut. Băiatul a încercat să scape şi a fost ucis.

Bărbatul a oftat, apoi s-a îndreptat. — Ah, la dracu, Murillio, mormăi el. 'îmi pare rau.[1]

„Stai – acest Harllo – era atât de important? Adică... şi maistrul făcu un gest, pentru a cuprinde nu numai cadavrul care zăcea pe drum, ci şi pe cel care fusese acolo cu o zi înainte, „toată această crimă. Cine *a fost* Harllo?

Bărbatul s-a îndreptat spre calul său şi s-a băgat în şa. El a adunat hăţurile. — Nu sunt sigur, spuse el după o clipă de gândire. — Cum a început, ei bine, se părea. . a ezitat, apoi a spus: „Era un băiat pe care nimeni nu-l iubea”.

Oricât de amar şi de cicatrice era, până şi maistrul tresări la asta. — Majoritatea lor sunt, aşa cum ajung aici. Majoritatea lor sunt.

Bărbatul îl studie din şa.

Maistrul se întrebă – nu vedea prea multe în calea triumfului sau a satisfacţiei în acel chip care se uita la el. De fapt, nu era sigur ce vede. Orice ar fi fost, nu se

potrivea.

Strângând frâiele, străinul trase calul şi porni pe drum. întoarcerea spre oraş.

Maistrul tuşi în gât, apoi făcu un pas înainte şi scuipă, destul de precis, pe faţa răsturnată a lui Gorlas Vidikas. Apoi s-a întors. — Vreau trei paznici şi cei mai rapizi cai pe care îi avem!

L-a privit pe alergător năvălindu-se.

Din groapa de dedesubt se ridica ocazional un hohot de râs aspru. Maistrul a înţeles asta destul de bine şi aşa a dat din cap. — La naiba şi mai jos, oricum le voi da'tuturor un pahar de bere în plus!

Cutter a călărit o vreme în timp ce amurgul se preda întunericului. Calul a fost primul care a simţit o pierdere a voinţei, deoarece călăreţul pe spate a' încetat toate eforturile de a-şi ghida ritmul. Fiara a căzut de la galop la trap, apoi a mers pe jos, apoi s-a oprit şi s-a oprit la marginea drumului, cu capul în jos pentru a prinde un smoc de iarbă.

Cutter se uită în jos la mâinile lui, privit cum hăţurile se eliberează. Şi apoi a început să plângă. Pentru Murillio, pentru un băiat pe care nu-l întâlnise niciodată. Dar, mai ales, plângea pentru el însuşi.

Vino la mine, iubirea mea. Vino la mine acum.

La scurt timp mai târziu, trei mesageri au trecut cu tuns pe lângă el – nu i-au dat deloc atenţie. Tamburul copitelor de cai se estompează încet, iar

norii'de praf lăsaţi în urma lor atârnau suspendaţi, luminaţi doar de lumina stelelor.

Venaz eroul, Venaz care a urmat ordinele, iar dacă acestea însemnau ceva rău, chiar criminal, atunci aşa ar fi fost. Fără întrebări, fără scrupule. Se întorsese în vârf cu un triumf sumbru. O altă evadare zădărnicită, mesajul transmis cu dulceaţă. Chiar şi aşa, îi plăcea să fie minuţios. De fapt, ar fi vrut să se asigure.'

Aşa că, în conformitate cu noile sale privilegii de şef al aluniţelor, când a luat o frânghie de cătărat cu noduri şi a pornit înapoi în tuneluri, nu a fost timid. Putea să facă ce-i place acum, nu-i aşa? Si când s-a întors, cu orice dovezi pe care le-ar putea găsi despre moartea lui Bainisk şi Harllo, atunci Gorlas Vidîkas va vedea cât de valoros era, iar Venaz îşi va găsi o nouă viaţă.

Munca bună a dus la recompense bune. Un adevăr destul de simplu.

Orice inundaţie umpluse o parte a pasajului adânc din Settle se scursese în mare parte, uşurandu-i drumul către crevasă. Când ajunse la el, s-a ' ghemuit la margine, ascultând cu atenţie – pentru a se asigura că nimeni nu mai era în viaţă, poate ca se zgâlţâia m întunericul de jos. Mulţumit, a scos frânghia lui Bainisk de pe bucăţul de piatră şi a înlocuit-o cu a lui, apoi a trimis restul bobinei să se prăbuşească peste

margine.

Venaz şi-a pus felinarul la cea mai joasă poziţie si a legat o jumătate de sfoară de mâner, iar celălalt capăt de o gleznă. A lăsat lanterna jos, apoi a urmat cu picioarele. A adus ambele picioare împreună, frânghia între ele şi a trecut mai departe până s-au sprijinit de un nod. Acum, atâta timp cât sfoara nu a fost murdară de frânghie, ar fi bine.

Mişcându-se cu mare precauţie, şi-a început coborârea.

Corpuri sparte, sângerând undeva mai jos, ucise de pietre – nu de Venaz, din moment ce nici măcar nu tăiase frânghia. Bainisk făcuse asta, prostul. Totuşi, Venaz ar putea să-şi ia creditul – nimic rău m asta.

Chiar şi cu nodurile, mersul încet îi făcea să-l dureze braţele şi umerii. Chiar nu trebuia să facă asta. Dar poate că ar fi singura faptă care a făcut toată diferenţa în ochii lui Gorlas Vidikas. Nobilii căutau anumite lucruri, lucruri misterioase. S-au născut cu abilităţi şi talente. Trebuia să-i arate omului cât de mult putea propriile sale talente şi toate astea.

Lanterna se auzi sub el şi se uită în jos pentru a vedea roşea slabă a luminii plictisitoare jucându-se peste pietrele uscate şi zimţate. Câteva clipe mai târziu stătea în picioare, oarecum neliniştit în timp ce stâncile se mişcau sub el. A dezlegat felinarul şi a pus deoparte sfoara, apoi a răsucit fitilul cu câteva crestături. Cercul de lumină s-a lărgit.

Văzu picioarele lui Bainisk, tălpile uzate ale mocasinilor, tibia împrăştiată cu negru, ambele rupte şi arătând capetele despicate ale oaselor. Dar nu curgea sânge. Bainisk era mort ca morţii vin.

Se apropie şi se uită în'jos la faţa zdrobită, uşor surprins de felul în care părea fixată într-un zâmbet.

Venaz se ghemui. Avea să strângă geanta lui Bainisk, unde îşi păstra toate obiectele de valoare — micul cuţit cu mâner' de fildeş pe care Venaz îl râvni atât de mult; jumătate de duzină de cupru câştigaţi ca recompense

E

entru sarcini speciale; singura monedă'de argint pe care ainisk o preţuise cel mai mult, deoarece arăta pe o faţă un orizontul urnii oraş sub un curcubeu sau un fel de lună uriaşă care umplea cerul – o monedă, spusese cineva, de la Darii shyăhistan, dar cu mult timp în urmă, pe vremea Tiranilor. Comori aparţinând acum lui Venaz.

Dar nu a putut găsi punga. A răsturnat cadavrul, a scanat pietrele mânjite de sânge de dedesubt şi din toate părţile. Fără husă. Nici măcar fragmente de sfoară.

Probabil că i-a dat-o lui Harllo. Sau poate că o pierduse undeva în sus pe pasaj – dacă Venaz nu l-ar fi găsit aici jos, ar putea căuta cu atenţie pe drumul înapoi sus.

Acum, e timpul să l găsesc pe celălalt băiat, pe cel pe care îl urase aproape din

prima. Al shy;ways s-a comportat ca şi cum ar n mai inteligent decât toţi ceilalţi. Era acea privire din ochii lui, de parcă ştia că este mai bun, cu atât mai bine încât era uşor să fii' drăguţ cu toti oamenii mai prosti. Uşor să zâmbeşti şi să spui lucruri frumoase. Uşor să fii de ajutor şi generos.'

Venaz rătăci afară din trupul lui Bainisk. Ceva lipsea şi nu doar corpul lui Harllo. Şi apoi, după o clipă, şi-a dat seama ce era. Restul frânghiei blestemate, care ar fi' trebuit să cadă aproape de baza stâncii, aproape de Bainisk. Frânghia blestemata dispăruse – *şi Harllo la fel.*

îşi croi drum de-a lungul crevasei şi după vreo douăzeci de paşi a ajuns la marginea podelei, despre care a descoperit că nu era deloc o podea, ci un dop, un pod de piatră căzută. Crevasa a coborât la o adancime necunoscută, iar aerul care se ridica de jos era fierbinte şi uscat. Speriat de conştientizarea că stătea pe ceva care se putea prăbuşi şi cădea în orice moment, Venaz se grăbi mapoi m direcţia cealaltă.

Harllo a fost probabil rănită grav. Trebuie să fi fost. Dacă nu. . poate că fusese deja jos, în picioare, ţinând blestemata de frânghie, aşteptând doar ca Bainisk să i se alăture. Venaz îşi gasi brusc gura uscată. Fusese neglijent. Asta nu ar merge bine, nu-i aşa? Acest lucru s-ar putea rezolva bine doar dacă ar fi urmărit şi l-ar fi terminat. Gândul a trimis

un tremur rece prin el – nu ucisese niciodată pe cineva înainte. Ar putea chiar să o facă? Ar trebui să facă totul bine.

Priza se înclina uşor în sus pe cealaltă parte a corpului lui Bainisk şi fiecare bucăţică de piatră era mai mare, spaţiile dintre ele şuierând cu vânturile de jos. Sunete înspăimântătoare de'zgomot îi însoţeau fiecare pas tandru.

Cincisprezece paşi mai departe, o altă cădere bruscă. Derutat, Venaz îşi croi drum de-a lungul marginii. Ajunse la peretele din fâţă – cealaltă parte a crevasei – şi ţinu felinarul sus. În lumină, văzu o fisură unghiulară! două rafturi de piatră de bază unde o parte se deplasase mai repede şi mai departe decât cealalta – a putut chiar să vadă unde se continuau cusăturile rupte între rafturi. Picătura fusese cam la înălţimea unui corp, iar fisura – abia de un antebraţ lat – s-a înclinat brusc într-un fel de jgheab.

Bainisk nu s-ar fi strecurat niciodată în acea crăpătură. Dar Harllo a putut, şi a făcut – era singura cale de deconectare.

Venaz a legat din nou felinarul şi apoi s-a forţat să intre în fisură. O potrivire strânsă. Putea doar să tragă jumătate de aer înainte ca cuşca coastelor lui să se întâlnească cu piatra solidă şi neclintită, scâncind, se împinse mai adânc, dar nu atât de adânc încât să se blocheze – nu, pentru a urca avea nevoie de cel puţin un braţ liber. Făcându-şi un picior în lateral şi zvârcolindu-se cu trunchiul, sa mutat

mtr-o poziţie în care să se poată ridica în trepte. Simţul uscat si copt al pietrei a început ca o mântuire. Dacă ar fi fost ud, pur şi simplu ar fi alunecat înapoi în jos iar şi iar. Cu toate acestea, înainte de a reuşi să reuşească două înălţimi de bărbat, era alunecos de transpiraţie şi găsi dâre similare deasupra lui, atestând propriile lupte ale lui Harllo. Şi a descoperit că singurul mod în care putea să se menţină pe loc între cârligele mainte era să respire cea mai adâncă pe care o putea reuşi, transformându-şi propriul piept într-o pană, un dop. Ţesătura aspră şi uzată a tunicii îi freca pielea crudă.

Cat timp a trecut? Cât durează acest pasaj pe verticală? Venaz şi-a pierdut simţul acestor detalii. Era m întuneric, o lume de ziduri de piatră, rafale uscate de aer de-a lungul unui flanc, un braţ drept care ţipa de oboseală. A sângerat. A tras sudoare. Era o masă de zgârieturi şi răni. Dar apoi fisura s-a lărgit în fracturi în trepte, fiecare oferind o margine binecuvântată pe care sa-şi sprijine în sfârşit muşchii tremuraţi. Lărgindu-se, devenind un tobogan manevrabil. Putea să tragă adânc aer în piept, iar durerea scârţâitoare a coastelor fui dispăru încet. A continuat şi în scurt timp a ajuns la o nouă fractură de stres, aceasta tăind direct roca de bază, perpendicular pe jgheab.

Venaz ezită, apoi se strădui să vadă cât de departe mergea – şi aproape

instantaneu simţi mirosul de humus, slab şi învechit, iar puţin mai departe ajunse la o adâncime aproape orizontală, unde se aşezase detritus de pădure. în spatele acelui miros ameţitor mai era ceva – acru, proaspăt. A luminat felinarul şi a întins-o înaintea lui. De-a lungul pasajului se înălţa o'pantă abruptă de sâmburi şi chiar în timp ce-l cerceta' se auzi un zgomot de pietre care săriră în mijlocul frunzelor uscate şi muşchiului mort.

Se grăbi la baza toboganului şi privi în sus.

Şi l-a văzut pe Harllo – la nu mai mult de douăzeci de înălţimi de oameni deasupra lui, aplatizat pe groapă, trăg'ându-se în sus cu mişcări slabe.

Da, mirosise pe băiat.

Venaz a zâmbit, apoi a închis rapid lanterna. Dacă Harllo ar afla că este încă urmărit, ar putea încerca să dea jos o alunecare mortală de moloz – desigur, dacă ar face asta, l-ar doborî cu el. Harllo nu era proastă. Orice mişcare greşită pe acest slide şi amândoi ar muri. Adevăratul risc a fost când a ajuns chiar în vârf, trăgând clar. Atunci ar putea fi probleme reale pentru Venaz.

Şi miroşi acel curent de aer în jos – era aer proaspăt şi curat. Miroase a stuf şi noroi. Malul lacului.

Venaz s-a gândit la lucruri si s-a mai gândit. Şi apoi am stabilit un plan. Una disperată, riscantă. Dar, de fapt, nu avea de ales. Indiferent de ce, Harllo l-ar auzi în această urcare. Bine, atunci, lasă-l.

Râse, un hohot de râs gutural, despre care ştia că va urca pe pietre ca o sută de şerpi, încolacindu-se cu otravă de gheaţă în jurul inimii lui Harllo. A râs, apoi a cântat: „ *Harllo! Te-am găsit uu*![1]

Si a auzit un strigăt de răspuns. Un ţipăit ca un căţel schilod sub picioare, un scâncet de groaza sumbră. Şi toate acestea au fost bune.

Panica era ceea ce el dorea. Nu genul care l-ar face pe băiat să zboare în mod sălbatic – din moment ce asta l-ar putea trimite înapoi în jos – ci genul care, odată ce ar ajunge pe vârf, l-ar trimite să zboare în noapte, să alerge şi sa fugă.

Venaz a abandonat felinarul şi a început să urce.

Goana a fost chinuitoare. Ca'doi viermi, ei au şerpuit pe plăcile prăfuite de şist. Zborul disperat şi urmărirea erau ambele prinse în bătăile bâlbâite ale inimii, în gâfâiturile tremurătoare ale plămânilor nevoiaşi. Toţi prinşi înăuntru, pentru că membrele lor se puteau mişca, dar încet, blocaţi mtr-o nelinişte chinuitoare. Diapozitivele minute i-a'u îngheţat pe ' amândoi, schimburile grele îi făceau să desfăşoare braţele şi picioarele larg, respiraţia ţinută, ochii închişi.

Venaz ar trebui să-l omoare. Pentru toate acestea, Harllo ar muri. Nu mai avea altă opţiune acum, iar lui Venaz i-a fost deodată uşor să se gândească să-i sufoce viaţa băiatului. Mâinile îi înconjoară gâtul j>uiului lui Harllo, faţa

de deasupra lor devenind albastra, apoi gri. Limbă proeminentă, ochi bombaţi – da, nu ar fi deloc greu.

Brusc zbârcire deasupra, 6 zbârcire de pietre, apoi Venaz şi-a dat seama că era singur pe tobogan. Harllo ajunsese la suprafaţă şi, mulţumesc zeilor, *fugea.*

Singura ta greşeală, Harllo, şi acum te voi avea. Gâtul tău în mâinile melé.

Te am.

Şoapta blândă a sosirilor se trezeşte din nou, chiar dacă' figprile pleacă. Din lpcuri de ascunzătoare, din refugii, din cuiburi mizerabile. în şuvoaiele întunericului, forme întunecate alunecă nevăzute.'

Thordy a privit cum ucigaşul care era soţul ei ieşea din cuşca de minciuni pe care ei o' numeau, cu o ironie ciudată, casa lor. Pe măsura ce paşii lui tăietori dispărură, ea ieşi în grădina ei, să stea la marginea cercului de pavaj. Privea spre cer, dar încă nu era lună, nici o pată strălucitoare care sa înălbească strălucirea albastră a luminii de gaz a oraşului.

O voce murmură în capul ei, o voce grea, ponderată. Şi ceea ce i-a spus i-a făcut mima să încetinească ciocănire'a sălbatică, a adus pace în gândurile ei. Chiar dacă vorbea, pe un ton măsurat, despre o moştenire teribilă a morţii.

A tras singurul cuţit decent de bucătărie ^ pe' care-l posedau şi a ţinut

lamă rece la o încheietură. În această poziţie ciudata şi de rău augur, ea a aşteptat.

în oraş, în acel moment, Gaz a niers pe o alee. Dorind să găsesc pe cineva. Oricine. A ucide, a lovi într-o ruină, zdrobind oase, spart ochii, sfâşiind buzele slăbite peste cioturile ascuţite ale dinţilor rupţi. Anticiparea a fost un joc atât de delicios, nu-i aşa?

într-o altă casă, această parte reşedinţă, parţial studio, Tiserra şi-a uscat mâinile proaspăt spălate! Fiecare simţ din ea s-a simtit brusc crud, ca si cum ar fi fost răzuit cu sticlă zdrobită. Fa a ezitat, ascultând, nu auzind decât propria ei respiraţie, acest burduf firav al vieţii care acum părea atât de înfricoşător de vulnerabil. Ceva începuse. Era, şi-a dat seama, îngrozită.

Tiserra s-a grăbit într-un anumit loc din casă. A început o căutare frenetică. A găsit depozitul ascuns în care soţul ei îşi depozitase darurile preţioase de la Blue Moranth.

Gol.

Da, îşi spuse ea, soţul ei nu era un prost. Era un supravieţuitor – era cel mai mare talent af lui. Greu de câştigat la asta – nicăieri aproape de acea arena perfidă în care Oponn a jucat împingere şi tragere. A luat ceea ce avea nevoie. A răcut ce a putut,

Ea stătea în picioare, simţindu-se neputincioasă. Acest sentiment special

nu era plăcut, deloc plăcut. Promitea că noaptea următoare se va întinde în eternitate.

Blend coborî la etajul principal, unde făcu o pauză. Bardul stătea pe marginea scenei, acordându-şi lira. Duiker stătea la masa lui obişnuită, încruntându-se la un vas de bere pe care avea mâinile înfăşurate, de parcă ar fi înghesuit o soartă dură şi neînduplecată.

Antsy — Antsy era'în închisoare. Scillara rătăcise cu câteva clopote mai devreme şi nu se întorsese. Barathol îşi petrecea ultima noapte în propria lui celulă – avea să fie mtr-o căruţă care se îndrepta spre nişte fierărie în zorii zilei.

Picker stătea întins pe un pătuţ la etaj, cu ochii închişi, respiraţia superficială şi slaba. Ea era, de fapt, plecata. Probabil să nu se mai întoarcă niciodată.

Blend îşi trase mantia. Nici unul dintre bărbaţi nu i-a acordat nicio atenţie.

Ea a părăsit bárul.

De când femeia destul de înfricoşătoare plecase mai devreme – cât timp, zile, săptămâni, ani, Chaur habar n-avea – stătuse singur, ţinând m mână lancea transpirată pe care un mort care purta o mască i-o dăduse cândva lui C'ur şi legănându-se înapoi şi mai departe. Apoi, dintr-o dată, a vrut să plece. De ce? Péntru că pescăruşii de afară nu s-au oprit niciodată din vorbit, iar barca

scârţâia ca un şobolan în pumn, iar toată apa plesnită l-a făcut' să aibă nevoie să faca^pipi.

În plus, trebuia să-l găsească pe Barai. Singura faţă care a rost întotdeauna amabilă, făcându-l uşor de amintit. Faţa care a aparţinut lui Da şi Ma amândoi, o singură faţă, pentru a fi mai uşor de amintit. Fără Barai, lumea s-a răcit. Şi rău, şi nimic' nu se simţea solid, şi încercarea de a rămâne împreună când totul nu era a fost atât de greu.

Aşa că a scăpat lancea, s-a ridicat şi a pornit.

Sâ-l găsesc pe Barai. Şi da, ştia' unde să-l găsească. Cum ştia că nimeni nu poate spune. Cum gândea el, nimeni nu-şi putea imagina. Cât de profundă şi vastă dragostea lui, nimeni nu putea concepe.

Spite stătea peste drum de moşia infernală care era reşedinţa temporară a surorii ei infernale şi şi-a contemplat următoârea mişcare, fiecare consideraţie timidă fiind însoţită de o bătaie gânditoare a unui deget pe buzele ei pline şi vopsite dulce.

Dintr-o dată acel degetul care batea a îngheţat la mijloc, iar ea şi-a înclinat mcet capul. — Oh, murmură ea. Şi din nou, „Oh”.

Vântul urla în depărtare.

Dar, desigur, nu era vânt, nu-i asa?

■Oh.[1]

Şi cum ar schimba asta lucrurile?

Un paznic, ignorând încă o dată durerea surdă din piept şi ocazional înjunghiere de durere care îi trăgea pe braţul'stâng, a ieşit din anexa de gardă pentru a-şi mcepe turúrile, înareptându-se spre Districtul Lakefront şi zidul care îl despărţea de Districtul Daru — crimele nocturne începuseră să se adună de fiecare parte a zidului respectiv.
Poate că de data aceasta va fi norocos şi va vedea ceva – pe cineva – şi totul va cădea la locul lor. Poate.

El făcuse o rechiziţie pentru un mag, un nigromant, de fapt, dar, din păcate, roţile birocraţiei stătuseră fără tragere de inima în astfel 'de chestiuni. Probabil că ar fi nevoie de uciderea cuiva important înainte ca lucrurile să se poată pune în mişcare. Chiar abia aştepta asta. Găsirea acestui criminal devenise o cruciadă personală.

Noaptea a fost ciudat de liniştită, având în vedere că a marcat punctul culminant al Sărbătorii Gedderone. Majoritatea oamenilor se aflau încă în taverne şi baruri, îşi spuse el, chiar dacă lupta împotriva unei nelinişti supranaturale şi chiar dacă observa expresiile încordate ále acelor oameni pe lângă care trecea şi felul în care păreau să treacă^ pe lângă ei. Unde a fost desfătarea? Dansul delirant? *încă devreme*, îşi spuse el. Dar acele două cuvinte şi totul în spatele lor se simţeau ciudat de plat.

Auzea o furtună îndepărtată pe

câmpiile de la sud de oraş. Un tunet constant, un vânt răsunător şi îşi spuse că simţea apropierea acelei furtuni. Nimic mai mult, doar obişnuitul *zgomot* în aer care a precedat astfel de evenimente.

Se grăbi mai departe, făcând o strâmbă la durerea din piept, încă simţind pe buze sărutul de despărţire al soţiei sale, îmbrăţişările neglijente ale copiilor lui m jurul taliei'.

Era un om care nu-şi va cere niciodată simpatie. Era un om care căuta doar să facă ceea ce era corect. Asemenea oameni apar în lume, în fiecare lume, din când în când, ca un singur refren al vreunui cântec binecuvântat, un fragment prins din pintenul unei cacofonii altfel furioase.

Imaginează-ţi o lume fără astfel de suflete.

Da, ar fi trebuit să fie mai greu de făcut.

După un timp destul de îndelungat de atenţie mut, fixat pe o criptă sigilată, patru îndoliaţi şi-au început călătoria de întoarcere la hanul Phoenix, unde Meese avea să facă o descoperire sumbră – deşi una care, retrospectiv, nu a şocat-o la fel de mult ca ar putea avea.

Cu toate acestea, înainte de a parcurge cinci sute de paşi, Rallick Nom se opri brusc, timid. — Trebuie să vă părăsesc acum, le spuse celorlalţi.

— Kruppe înţelege.

Iar asasinul îşi îngustă privirea asupra

bărbatului scund, cu chip solemn.

— Unde va ajunge, Kruppe, a întrebat Rallick?

„Viitorul, prietene, este mereu întors, chiar şi atunci când este în faţa noastră”.

La acest truism bizar, puţin probabil, Coli mormăi: „Zei de jos, Kruppe...”

Dar Rallick îşi terminase deja propria întoarcere şi mergea spre timid spre gura unei alei.

— Am o senzaţie de rău înăuntru, spuse Meese.

Coli mormăi a doua oară, apoi spuse: „Hai să mergem. Trebuie să-mi găsesc o altă sticlă – de data aceasta cu ceva în ea care chiar face ceva.

Kruppe îi oferi un zâmbet beatific. Necinstit? *Serios acum.*

Seba Krafar, Stăpânul Breslei Asasinilor, a cercetat mica sa armată de criminali. Treizeci şi unu în total. Desigur, exagerat absurd, dar chiar şi aşa nu se simţea chiar atât de confortabil – sau la fel de încrezător – pe cât ar fi trebuit să-l facă astfel de numere. — E ridicol, mormăi el pe sub răsuflare. Şi apoi făcu un gest.

Mulţimea s-a mutat în trei grupuri distincte, apoi fiecare 's-a grăbit într-o direcţie diferită, pentru a se apropia de ţintă la ora stabilită.

vin dimineaţa, va fi un loc proaspăt eliberat în Consiliu. Ud de sânge, adevărat, dar cu greu ar fi prima dată pentru asta, nu-i aşa?

Shardan Lim a văzut în faţa lui un viitor perfect. Dacă totul ar merge bine, ar ieşi în sfârşit din umbra lui Hanut Orr. Şi în propria sa umbră l-ar trage pe Gorlas Vidikas. La urma urmei, aveau să împartă o femeie şi nu ar exista nici un echilibru timid în situaţia aceea, deoarece Gorlas era aproape inutil când era vorba de a-l satisface pe Challice. Aşa ca Gorlas avea să descopere că fericirea soţiei sale depindea nu de el, ci de celălalt bărbat care îi împărtăşeşte placerea – Shardan Lim – şi când va veni primul copil, ar exista vreo îndoială cu privire la descendenţa lui? Un moştenitor al unei linii de sânge dovedibile,' uzurparea perfectă a Casei Vidikas.

Plecase singur în noaptea asta, făcându-şi drum obişnuit către moşia Vidikas, iar acum stătea vizavi de poarta din faţă, studiind clădirea modestă, dar bine construită. Erau indicii de Gadrobi în stil, a văzut el. Turnul de colţ pătrat care era de fapt mai înalt decât părea, cu camerele abandonate prafului şi păianjenilor – edificii practic identice mai puteau fi găsite ici şi colo în districtul Gadrobi şi pe dealurile din estul oraşului. Viţa acoperă trei din cei patru pereţi, ajungând în sus din grădină. Dacă turnul ar fi fost un'copac, ar fi mort, de secole. Scobit de putregai, primul vânt puternic ar fi făcut-o să se zvârnească. Această respingere deliberată nu a fost întâmplătoare. Sângele Gadrobi printre nobili era o jenă. Aşa fusese întotdeauna

şi aşa va fi mereu.

Când Shardan a deţinut această proprietate, o va vedea dărâmată. Sângele lui era pur Daru. La fel ca al lui Challice.

A auzit cai apropiindu-se la un galop periculos de rapid, sus din oraşul de jos, şi câteva clipe mai târziu apărură trei călăreţi, frâ'nându-se brusc înaintea porţii moşiei.

încruntat, Shardan Lim a ieşit şi s-a apropiat rapid.

Gărzi privaţi de un fel, părând momentan confuzi în timp ce descăl'ecau. Caii îor erau spumaţi, cu capetele scufundate în timp ce pufneau flegmă.

— Voi trei, a strigat Shardan şi s-au întors. „Sunt consilierul Shardan Lim şi sunt pe cale să vizitez moşia Vidikas. Dacă ai un mesaj pentru Lady Challice, permite-'mi să-l transmit. Pe măsură ce se apropia, le-a oferit celor trei bărbaţi un zâmbet timid; „Este o femeie delicată – nu ar fi bine ca trei bărbaţi transpiraţi să coboare asupra ei. Sunt sigur că înţelegi... '

— Iartă-mă, domnule consilier, spuse unul dintre bărbaţi, dar vestea pe care o dăm sunt proaste.

‘Oh? Vino acum, nu mai ezita.[1]

— Gorlas Vidikas a murit, domnule. A fost ucis într-un duel mai devreme astăzi. Am fost timid, instruiţi să călărim mai întâi la văduva lui şi, de aici, la Eldra Iron Mangery. înseamnă că

trebuie să ne întoarcem imediat pe drumul în care am venit, dar maistrul a insistat. Ca o curtoazie. Ca lucrul potrivit de făcut.

Shardan Lim se uită pur şi simplu la bărbat, gândurile lui năvălind.

— Nu a fost nici un duel, mârâi unul dintre ceilalţi bărbaţi.

‘C'e-i asta?[1] întrebă Shardan. — Tu acolo, ieşi. Ce-ai zis?[1]

Bărbatul s-a speriat brusc, dar s-a mutat în raza de vizibilitate a consilierului, a reuşit să facă o plecăciune rapidă şi apoi a spus: „A fost asasinat, domnule. Maistrul tot spunea că totul era legitim, dar noi l-am văzut, domnule, cu ochii noştri. Două cuţite...

— Două cuţite? *Doua cuţite?* Esti sigur?[1]

— Din cauza celuilalt duel, vedeţi, domnule. A fost răzbunare. A fost crimă. Consilierul timid Vidikas a ucis un alt bărbat, apoi apare şi acesta. Apoi fulgeră cuţitele alea – atât de repede încât nici nu le puteai vedea, iar consilierul Vidikas se răstoarnă, mort ele piatră, domnule. Piatra moartă.

— Toate acestea sună familiar, spuse Shardan Lim. — Ascultă-mă, voi trei. Unul dintre voi, mergeţi la moşia Orr si informaţi-l pe consilierul Hanut Orr. Ceilalţi doi, mergeţi la Eldra, aşa cum doriţi. O voi informa pe Lady Chalncé. Apoi, voi trăi, găsiţi un han decent pentru noapte si spuneţi proprietarului să va trateze bine şi să plătiţi Casa Lim. Hai,

acum.

S-au discutat cine avea să meargă unde şi la ce han se vor întâlni când sarcinile vor fi terminate/ apoi cei trei bărbaţi au plecat.

Tunete spre sud, tot mai aproape. Auzea vântul, dar acesta era încă să sosească. Shardan Lim se apropie de poartă, trase de clopoţelul împletit din nişa ei alungită. în timp ce aştepta sosirea portarului, s-a gândit cum avea să transmită' această veste sumbră. Ar avea nevoie de o înfăţişare gravă, ceva timid; lucru mai potrivit decât rânjetul întunecat cu care se lupta chiar şi acum.

Acum era văduvă. Vulnerabil. Nu era niciun moştenitor. Verii şi rudele pe jumătate s-ar putea strecura din lemn, mediocri, dar apucători de o ambiţie bruscă. Proclamând ascendenţa în linia de sânge Vidikas şi afirmându-şi astfel drepturile nou concepute de a revendica administraţia asupra întregii Case. Fară aliaţi puternici alături de ea, ar fi plecat înainte de încheierea săptămânii.

Odată ce Hanut Orr a auzit raportul şi a adunat tot ce putea din detaliile particulare, mintea i s-a umplut de dorinţa de răzbunare – şi mai mult decât puţină frică împreună cu aceasta, Shardan era sigur. Şi nici nu s-ar gândi la Challice, nu la început, şi la' oportunităţile prezente acum. A doua zi sau doua aveau să fie cruciale, iar Shardan va trebui să se mişte rapid si sigur pentru a se poziţiona lângă ea şi nu

lăsa loc lui Hanut Orr odată ce ambiţiile omului se treziseră.

C) fantă pentru ochi răzuită într-o parte, apoi s-a închis din nou dintr-o clipă. Poarta s-a deschis. — Casa Vidikas îl primeşte pe consilierul Lim, spuse portarul din plecăciune, ca şi cum s-ar fi adresat cizmelor lui Shardan. — Doamna esté informată cu privire la sosirea dumneavoastră. Dacă vrei să mă urmezi.

Şi au intrat.

Ea ezită, îndregtându-se spre garderobă, studiind gama de posibile schimbări pe care să le folosească peste corpul ei în mare parte gol. Majoritatea erau destinate să acopere alte haine, aşa cum se cuvine unei nobile modeste angajate în distracţia' oaspeţilor, dar adevărul era că nu putea fi deranjată.'Fusese pe punctul de a merge la culcare, sau cel puţin ceea ce a trecut drept somn în ultima vreme, întinsă nemişcată pe patul ei.

Singura indiferent dacă soţul ei era acolo sau nu. Privind în sus în întunericul granular. Unde singurele lucruri care puteau s-o ridice în picioare erau încă o sfioasă: lasă vin, încă un vas cu pipă sau o plimbare fantomatică în grădina tăcută.

Acele plimbări păreau să implice întotdeauna căutarea a ceva, a unui lucru necunoscut, de fapt, şi ea avea să-şi dea curs dorinţei chiar dacă ştia că ceea ce'căuta nu putea ţine nicio grădină. Orice ar fi fost nu aparţinea nopţii şi nici

nu putea fi găsit în vârtejurile învârtite ále fumulúi sau în muşcătura băuturii tari de pe limba ei amorţită.

Şi-a ales o rochie fluidă, diafană, lavandă şi firave ca nişte coroane de fum de tămâie, trăgând-o pe umărul ei dezgolit. O fărâmă largă din aceeaşi timiditate de partener îi servea să-l strângă strâns în jurúl trunchiului ei inferior, sub sâni, ferm pe burtă şi şolduri. Un singur strat subţire care îi acoperea sânii nu ascundea nimic.

Shardan Lim îşi arăta nerăbdarea. Grosia lui. Era şi acum în sufragerie, transpirat, cu ochii dilataţi de nevoi jalnice. Nu semăna deloc cu ceea ce pretindea că este, odată ce faţada desfrânării sofisticate a fost smulsă deoparte. Farmecul, clipurile viclene, minciuna suavă.

Toată lumea asta blestemata, ştia ea, nu consta decât din furniruri subţiri. Iluzia frumuseţii nu a supravieţuit nici măcar unei a doua priviri superficiale. Ieftin şi mizerabil, acesta era adevărul lucrurilor. Putea să-l picteze tot ce-i plăcea, au rămas petele de pe cearşaf.

Desculţă, a pornit sa-l întâlnească. Imaginându-şi şoaptele pérsonalului, slujnicelor şi servitorilor, paznicilor'-niciodată în raza de acţiune a auziilui ei, desigur. Asta nu ar merge. Proprietatea trebuie menţinută cu orice preţ. Ar aştepta ca ea să treacă, până când nu va fi văzută.' Era dreptul lor, până la urmă, răsplata lor pentru o viaţă întreagă de

servitute, pentru toată acea plecăciune şi zgârietură, pentru toate gesturile menite să o convingă pe ea şi pe oameni ca ea că ea le era de fapt superioară. Sângele nobiliar, negustorii bogaţi, familiile celebre şi toate celelalte.

Când era adevărul, norocul şi nenorocirea erau singurii jucători în jocul succesului. Privilegiul naşterii, o armonie bruscă a forţelor, un echilibru brusc inexplicabil văzut mai târziu ca o serie de noroc. Oh, s-ar putea să se pavniceze – *am putea toţi* – si să proclame că talentul, îndemânarea şi viclenia sunt adevăraţii jucători. Dar Challice credea ca chiar şi săracii, cei săraci, cei afectaţi de ciumă şi cei asediaţi ar putea avea talente şi viclenie, doar pentru a-şi găsi ca norocul lor este inexistent, recompense adecvate pentru totdeauna dincolo de atingere.

Slujitorii s-au înclinat, iar faptul că trebuiau să facă acest lucru era dovada cât de subţire era amăgirea superiorităţii.

A deschis uşa şi a intrat cu demnitate în sufragerie. — Consilier Lim, aţi ramas singur aici? Nimeni care sa-ţi ofere băuturi răcoritoare? Este inacceptabil-[1]

— Am trimis-o departe, a întrerupt-o el, iar ea văzu că expresia lui era ciudată, timidă, afectată de ceva, dar într- un mod cât se poate de ciudat.

— Nici măcar nu ţi-ai turnat vin. Permite-mi-[1]

— Nu, mulţumesc, Lady Challice. Deşi, poate, ar trebui să vă turnez una.

Da.[1]

Şi s-a dus să aleagă un decantor şi apoi un pahar. Ea a privit; vinul de chihlimbar stropind în' cristal, apoi curgând mainte ca el să îndrepte carara. Se uită o clipă la pahar, apoi se îndreptă spre ea. — Lady Challice, am veşti groaznice.

Atunci de ce te chinui să nu zâmbeşti? 'Ah. Vorbeşte, atunci, domnule consilier.

A făcut un pas înainte. 'Challice-[1]

Dintr-o data, a simţit că ceva era profund în neregulă. Era prea încântat de vestea lui. îi era foame să vadă efectul lui asupra ei. Nu avea niciun interes să-i folosească corpul în această noapte. Şi iată că sosise îmbrăcată ca o curvă de lux. — Iartă-ma, spúse ea, făcându-se înapoi şi încercând să tragă mai modest schimbarea în jurul ei.

Abia a înregistrat gestul. — Callice. Gorlas a fost ucis. Soţul tău este mort.

' — Ucisă? Dar e încă în tabăra minieră. El este... şi apoi ea se opri, uluită de cum neîncrederea putea deveni atât de repede certitudine.

— Asasinat, în tabără, spuse Shardan Lim. 'A fost un contract? Nu-mi pot imagina cine ar face-o. .' Şi apoi si el a tăcut, iar privirea pe care o fixa acum asupra ei a rost brusc ascutită, pătrunzătoare.

La nu putea face faţă întrebării pe care el părea gata să o pună, aşa că s-a dus să ia paharul, fără să ţină seama de

vinul care i se revărsa peste mână, şi a băut adânc.

Se mutase într-o parte şi tot nu spuse nimic în timp ce o privea.

Challice se simţea ameţit, dezechilibrat. Avea probleme cu gândirea. Simţiţi timiditate şi convingeri, care au sosit primul? Adevăruri şi temeri – îi éra greu să respire.

— Challice, şopti Shardan Lim, stând brusc aproape. — Au existat alte cai. Ai fi putut să vii la mine. Dacă iese acest lucru, vei spânzura – *mi* mă înţelegi? îţi va doborî tatăl – întreaga Casa D'Arle. întregul Consiliu vă fi zguduit până la temelii. Respiraţia lui Hood, Challice, dacă descoperă cineva adevărul./.

Ea s-a întors spre el şi vocea ei era plată când a spus: „Ce adevăr? Despre ce vorbeşti, domnule consilier? Soţul meu a fost ucis. Mă aştept ca dumneavoastră şi ConsiliuLsă efectuaţi o investigaţie. Asasinul trebuie găsit şi pedepsit. Vă mulţumesc că v-aţi asumat sarcina dificila de a mă informa! Acum, vă rog,lăsaţi-mă, domnule.

O studia de parca n-ar fi văzut-o niciodată cu adevărat înainte, apoi s-a îndepărtat şi a clătinat din cap. — N-am idee, Challice. Că tu ai fost asta. .'

— Ce am fost, domnule consilier?

'S-ar putea. . ah, adică eşti în dreptul tău de a revendica locul în Consiliu. Sau aranjează-l pe cineva pe care îl alegeţi...

— Domnule consilier Lim, astfel de

chestiuni trebuie să aştepte. Esti insensibil. Te rog, vrei să pleci acum?

— Desigur, Lady Challice.

Când el a plecat, ea rămase neclintită, cu paharul încă într-o mână, cu vinul vărsat lipicios sub degete.

O investigaţie oficială. Şi da, ar fi minuţios. Personalul ar fi chestionat! Nereguli dezvăluite. Shardân Lim însuşi. . da, i-ar fi trecut prin cap acum, în timp ce mergea' pe stradă, şi ar putea foarte bine să-şi schimbe destinaţia — nu se mâi întoarce la casa lui, ci la'moşia Orr. Să aranjeze, cu o disperare crescândă, acoperirea propriilor urme.

Dar nimic din toate acestea nu a afectat-o. Soarta lui Shardan Lim a fost lipsită de sens.

Ea reuşise. Ea reuşise exact ceea ce îşi dorea, exact lucrul pe care îl implorase să-l facă. Pentru ea. Pentru ei. Dar nu, pentru ea.

Îi ucise soţul. Pentru că ea îi ceruse. Şi acum era deloc timid; cel măi sigur că avea să se ag'aţe pentru asta. Shardan avea să vorbească, arătând cu degetul astfel încât toate privirile să se îndepărteze de el, iar acuzaţia lui avea să fie tot foc, sclipind cu detalii mortale. Şi cât despre ea, de ce, ar fi pictată ca o tânără proasta. Jucându-se cu născuţi, dar uimitor de ignoranţi despre cât de vicioase ar putea 'fi astfel de creaturi, când ceva sau cineva le stătea în cale. Când era implicată iubirea obsesivă, mai ales. O, ea se jucase, dar acel tânăr

bătăuş nenorocit văzuse altfel. Şi acum va trebui să trăiască cu faptul că jocul ei inactiv a dús la uciderea soţului ei. Copil sarac.

Tatăl ei avea să sosească, pentru că era genul de tată care să facă exact asta. El ar ridica ziduri impenetrabile în iurul ei şi ar apăra personal fiecare portic, fiecare bastion, îndreptaţi cuţitul insinuării către ea şi el i-ar păşi în cale. El ar riposta, feroce, iar scepticii vicleni ar învăţa repede să-şi ţină dura, dacă si-ar pune preţ pe cap.

Ea ar fi ochiul furtunii şi nu va simţi nici măcar o picătură de ploaie, nici un oftat de vânt.

Challice a pus paharul jos. Ea a ieşit pe coridor şi s-a întors fără grabă în dormitorul ei, unde' a adunat globul de sticlă cu luna întemniţată. Şi apoi a plecat încă o dată, de data aceasta către turnúl pătrat, cu camerele sale aglomerate cu mobilier antic Gadrobi putrezind încet în praf, cu curenţii de mucegai alunecând m sus şi în jos pe scări.

L-am ucis. L-am ucis.

L-am ucis

Hanut Orr şi-a ajustat cureaua cu sabie şi şi-a verificat din nou spada.' Ajunsese aproape să-l batá'pé nefericitul gardian al minei pentru a culege până la urmă până la ultimul detaliu al evenimentelor clin jurul asasinarii lui Gorlas Vidikas, iar acum credea că avea

o idee bună despre povestea înspăimântătoare din spatele ei. Ecourile aveau un gust acru, personal. Odată ce a aflat unde fusese livrat cadavrul primului bărbat, a ştiut unde îl va duce această noapte.

Şi-a adunat cei mai capabili patru gardieni şi au pornit în oraş.

Două cuţite la piept. Da, trecutul nu a dispărut niciodată, nu-i aşa? Ei bine, în cele din urmă, ar fi capabil să-şi dea răzbunarea mult întârziată. Şi când ar fi terminat acolo, l-ar găsi pe singurul om care era în centrul tuturor acestor lucruri. Consilierul Coli nu avea să vadă zorii.

Şi-a trimis doi dintre oamenii săi la moşia lui Coli. Ceas. Apare orice străin, nu ajung la poarta blestemata. Suntem în război în seara asta. Fii gata să ucizi, am înţeles?

Bineînţeles că era. Aceşti oameni duri nu erau proşti.

El cunoştea blestemata aia de gloată din hanul Phoenix. îi cunoştea pe toţi prietenii decrepiţi ai lui Coli şi intenţiona să-i pm'oare pe toţi.

în jos din districtul Estates şi în districtul Daru. Nu departe.

La două străzi de Phoenix Inn şi-a oprit cei doi oameni rămaşi. — Vei avea grijă de intrarea din faţă, Havet. Kust, vreau să intri şi să raci un spectacol – nu va trebui să fie mult, te vor mirosi destul de repede. Am aleea, pentru când cineva năvăleşte. Amândoi, fiţi cu ochii pe un barbat scund şi gras într-o vestă roşie.

Daca ai o şansa, Havet, dă-l jos — nu ar trebui să fie greu. Există două femei cu aspect dur care conduc locul – sunt şi ele ţinte corecte dacă se îndreaptă afară. Nu sunt sigur cine' se va mai afla în acel cuib murdar – vom afla destul de curând. Acum, du-te.

Au mers într-un singur sens. S-a dus altul.

Torvald Nom mormăi şi icni în timp ce se trăgea pe acoperişul proprietăţii. Să'stea la biroul lui îl înnebunea. Trebuia' să rie afară, să se plimbe, ţinând un ochi pe toate. Pe *tot. A* fost o noapte groaznică ş'i încă nu se întâmplase nimic. Îi era dor de soţia lui. Şi-a'r fi dorit să se întoarcă acasă şi, odată cu furtuna care se apropie, va fi udat în momentul în care se va împiedica m acea locuinţă binecuvântată şi caldă. Presupunând că a reuşit vreodată.'

Şi-a croit drum de-a lungul marginii, astfel încât să poata vedea în jos, în curtea curţii. Şi iată, Madrun şi Uşa Lazan, aruncând cu degetele în peretele din stânga porţii principale. A auzit uşa casei deschizându-se chiar sub el şi a văzut covorul de lumină desfăşându-se pe trepte şi pavaj, iar silueta bărbatului care stătea în prag a fost instantaneu de recunoscut. Studlock, Studious Lock. Nu mă mişc deloc, doar mă uit, dar urmăresc ce?

Knuckles bâlbâi, sări pe piatră, apoi s-au aşezat, iar cei doi paznici compuşi s-

au aplecat deasupra lor pentru a studia ghipsul.

Asta se uită el. Se uită la aruncări.

Iar Torvald Nom i-a văzut pe amândoi bărbaţi îndreptându-se încet şi întorcându-se ca unul pentru *a-l* înfrunta pe bărbatul care stătea în prag.

Cine trebuie să fi păşit înapoi înăuntru, închizând uşor
uşa.

Oh, la naiba.

Se auzi o încăierare undeva în spatele lui şi Torvald Nom se întoarse. Era prea al naibii de întuneric – unde era luna? Ascunzându-se undeva în spatele norilor de furtună, desigur, şi ridică privirea. Şi am văzut o serie de stele strălucitoare. *Ce nori? Nu sunt nori. Şi dacă asta e un tunet*, *atunci unde este fulgerul? Şi daca acesta este urletul vântului de ce este totul perfect nemişcat?* Acum nu era sigur dacă auzise ceva – nimic nu era vizibil pe acoperiş şi nici nu erau locuri reale de ascuns. Era singur aici sus.

Ca un paratrăsnet.

A încercat câteva respiraţii adânci pentru a-şi încetini bătăile frenetice ale inimii. Cel puţin, se prefirase. Toate instinctele lui zbârnind ca nişte fire întinse, făcuse tot ce putea.

Şi nu este suficient. Doamne mai jos, nu e de ajuns!

Scorch părea uluit, dar apoi arăta mereu uluit.

— Relaxează-te, şuieră Leff, mă conduci spre distragere.

— Hei, ai auzit ceva?

'Nu.[1]

'Exact.[1]

'Ce vrea sa insemne asta? Nu auzim nimic. Bun. Asta înseamnă că nu e nimic de auzit.

'S-au oprit.'

— Cine s-a oprit?

— Ei, cei de cealaltă parte a porţii, nu? S-au oprit.'

— Ei bine, mulţumesc Hood, spuse Leff. — Degetele alea mă înnebuneau. În fiecare noapte blestemată, si mai departe şi mai departe. Click clack click clack, zei de mai jos. Nu am ştiut niciodată că Seguleh sunt asemenea jucători de noroc – este o boală, ştii, o dependenţă. Nu e de mirare că şi-au pierdut măştile – probabil într-un pariu. ImagineazăTe. „Ug, am nuffin, dar masca asta şi cizma norocului să se schimbe, „am fost, nu? Deci, sunt în... uite, e o mască bună! Ug."

— Ar fi fost o greşeală, spuse Scorch, dând din cap. „Dacă nu vrei ca nimeni să ştie că blufezi, ce modalitate mai bună decât să porţi o mască? Deci, i-au pierdut şi de atunci a fost în jos. Da' are sens, dar m-a pus pe gânduri,

„Despre ce?[1]

— Ei bine, Seguleh. Hei, poate că *toţi* blufează!

Leff dădu înapoi. Asta era mai bine.

Distrage atenţia idiotului agitat. În regulă, poate că lucrurile nu s-au simţit deloc în regulă. Poate că în aer era o duhoare care nu avea nimic de-a face cu mirosul şi poate că transpiraţia i se prelingea pe sub armură şi ţinea mâna aproape de sabia de la centura şi privea cu privirea arbaleta rezemată de poartă. A fost armat? A fost armat.

Click clack click clack. Haideţi, băieţi, începeţi-le din nou, înainte de a începe să mă faceţi nervos.

Cutter opri calul şi se aşeză, aplecat în faţă pe şa, studiind nava ancorată lângă doc. Nu se arăta nici'o lumină. Oare Spiţe se culcase atât de devreme? Asta părea puţin probabil. El a ezitat. Nici măcar nu era sigur ele ce venise aici. Credea că o va găsi pe Scillara?

Asta era posibil, dar dacă era aşa, era o dorinţă grotească, dezvăluind o latură urâtă a firii sale pe care nu voia să o examineze pentru foarte mult timp, dacă chiar deloc. El o abandonase destul de mult. Era o străină pentru Darujhistan – ar fi trebuit să se descurce mai bine. Ar fi trebuit să fie un prieten.

Câte vieţi mai putea strica? Dacă a existat dreptatea, era într-adevăr potrivit să se ruineze şi pe sine. Cu cât mai devreme, cu atât mai bine, de' fapt. Mâhnirea şi autocompătimirea păreau doar variaţii slabe ale aceleiaşi băuturi ameţitoare care era îngăduinţă de sine – chiar a vrut să o înece pe Scillara în

lacrimile lui patetice?

Nu, Spiţe ar fi mai bine – el ar scoate trei cuvinte şi ea ar începe să-l plesnească fără sens. Treci peste asta, Cutter. Oamenii mor. Nu a fost corect, aşa că ai pus-o corect. Şi acum te simţi ca limba lui Hood după o noapte de măcel. Trăieşte cu ăsta. Aşa că şterge-ţi nasul şi pleacă acolo. Fă ceva, fii cineva şi rămâi cu el.

Da, de asta avea nevoie acum. O consideraţie rece, convingătoare, o absentă înţeleaptă a răbdării. De fapt, nici nu ar fi trebuit să spună nimic. Doar să o văd ar fi bine.

Se coborî de pe şa şi legă hăţurile de un bolard, apoi traversă pasarela spre punte. Pe catargul principal fuseseră lipite diverse anunţuri de port. Taxele de acostare şi ameninţările cu sechestrarea iminentă. Cutter a reuşit sa zâmbească, imaginându-şi o scenă de confruntare în viitorul apropiat. încântător de martor, chiar dacă oarecum alarmant, cu condiţia să rămână neimplicat.

Şi-a făcut drum mai jos. „În ciuda? Tu aici?[1]

Niciun răspuns. Spiritele se scufundă încă o dată, încercă uşa de la cabma principală şi o găsi descuiată. Acum, astă a fost ciudat. Străgând un cuţit, intră înăuntru şi aşteptă ca ochii să se adapteze la întuneric. Nimic nu părea neplăcut, nici semne de dezordine – aşa ^ că nu existase niciun hoţ rătăcitor, ceea ce era o uşurare. În timp ce păşi

spre timid, spre felinarul atârnat' de un cârlig, piciorul lui a lovit ceva care a derapat o fracţiune.

Cutter se uită în jos.

Lancea lui – cea pe care i-o dăduse călăreţul mort Seguleh, în acel fortăreţ afectat de ciumă din şapte oraşe. Şi-a amintit că l-a văzut mai târziu, legat de spatele unui pachet plutitor, în mijlocul epavei din valuri. Şi-a amintit de recuperarea întâmplătoare a lui Spiţe. De atunci, ascunsese arma sub patul lui. Deci, ce căuta aici?

Şi apoi a observat mărgelele a ceea ce părea ca transpiraţia sclipind pe lama de fier.

Cutter se întinse m jos.

învelişul de cupru al arborelui era cald, aproape fierbinte. 'Ridicând lancea, îşi dădu seama, cu o tresărire, că arma *tremura.* — Beru fend, şuieră el timid, ce se întâmplă aici?

Cateva clipe mai târziu, era din nou pe punte, privindu- şi calul în timp ce fiara trăgea de frâiele, copitele stampinând scândurile groase smodate ale docului. Urechile îi erau plate şi părea la câteva momente de la ruperea bolardului – deşi, desigur, era imposibil. Cutter se uită în jos şi constată că încă purta lancea. S-a mirat de asta, dar nu' pentru mult timp, cand a auzit un cor asurzitor de urlete rostogolindu-se prin oras. De-a lungul ţărmului, păsările cuibăratoare au explodat în sus, într-o strigăte de panică, zburând cu aripi în

noapte.

Cutter rămase îngheţat pe loc. *Câinii. Ei sunt aici.*

Grisp Falaunt fusese cândva un om cu ambiţii vaste. Stăpân al celei mai mari proprietari de pământ de pe continent, un patriarh al livezilor, păşunilor, livezilor şi câmpurilor de porumb care se întind până la orizont. De ce, Câmpia Locuinţei nu era timidă; a afirmat, nu-i aşa? Şi aşa putea să o pretindă, fără opoziţie, fără obstacole de interdicţii.

Patruzeci si unu de ani mai târziu, într-o dimineaţă, s-a trezit uluit de o revelaţie. Câmpia Locuinţei â fost nerevendicată pentru că a fost. . inutil. Lipsit de Viaţă. Fără sens. îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii încercând să cucerească ceva care nu numai că era de neînvins, dar si capabil să-şi folosească însăşi indiferenţa pentru a anihila fiecare concurent.

îşi pierduse prima soţie. Copiii lui îi ascultaseră promisiunile de glorios în moştenire timidă şi apoi plecaseră pur şi simplu, fiecare 'neimprimat în final. îşi pierduse a ^ doua soţie. Pierduse trei parteneri şi sapt'e investitori. îşi pierduse capitalul, garanţia şi cămaşa de pe spate – aceasta ultimă nedemnitate prin curtoazie a unui cioar care atârnase în jurul firului de haine într-un mod cât se poate de suspect.

Vine o vreme când un om trebuie să-şi trunchieze ambiţiile, să le reducă

direct, nu la ceea ce eră posibil, ci la ceea ce era gestionabil. Şi, pe măsură ce omul creştea şi se uza, gestionabil a devenit o noţiune care se estompează cu minim, cum ar fi cum ar putea im om să existe cu minimum de efort? Cât de puţin a fost suficient de bun?

Acum locuia îritr-o colibă chiar la marginea Câmpiei Locuinţe, oferind o privelişte timidă spre sudul pustiilor, unde toate visele lui se învârteau în draci de praf leneşi prin deal şi vale şi altele. Şi, în compania unui câine cu două picioare atât de inutil încât avea nevoie să-l hrănească manual cu şobolanii pe care trebuia să-i omoare şi să-i mănânce, a îngrijit trei rânduri de rădăcini, fiecare rând de abia douăzeci de paşi lungime. Un rând a suferit o ciupercă violetă; altul era infestat cu vierme; iar cel dintre cei doi aveşL un pic din ambele.

În această noapte înfiorătoare, cu tunete neîncetate, fulgere invizibile şi vânt fantoma, Grisp Falaunt stătea leganându-se pe scaunul care scârţâie pe veranda lui din spate, cu un ulcior de cactus scuipat în poală, un buchet de frunze de foşnet bombat pe un obraz şi un pachet de durhang. alte'. Avea mâna liberă sub tunica, la fel ca orice bărbat care-şi ţinea compania cu doar un câine cu două picioare în faţă – dar ciugul nu-i acorda nicio atenţie, ceea ce, ţinând cont de toate, era o uşurare rară aceştia.'nopţi în care fiara se uita la el cu ochi ciudat de flămânzi. Nu, bătrânul Scamper avea

ochii pe ceva la sud, acolo, în câmpia întunecată.

Grisp prinse ulciorul pe partea din spate a antebraţului şi înclina o gură de lichior dens şi înţepător. Bătrânele Gadrobi de pe dealuri mai mestecau lamele spinoase după ce şi-au întărit interiorul gurii mâncând foc şi scuipau pulpa în boluri cu apă îndulcită cu pipi fecioarei. Amestecul a fost apoi ferit m saci cu intestine de oaie cusute, îngropate sub mormane de bălegar. Şi acolo, în cascada subtila de arome pe care, dacă strângea ochii lăcrimatori, chiar le putea gusta, se puteau găsi buchetele care marcheaza fiecare etapă blestemată a procesului de fabricare a berii. Ducând la o tuse explozivă, foarte volatilă, urmată de gâfâituri disperate şi apoi...

Dar Scamper de acolo se'ascuţise, cât putea un câine cu două picioare, în orice mod timid. Urechile sclipind, părând că se dilată – dar nu, ăsta era scuipa care vorbea – si firele de păr de la ceafă plesneau în picioare în peri fiorosi, iar acolo era coada lui rătăcită, noduroasă, des timidă; neapărat şerpuind în jos şi sub coapsele neuniforme – şi zeii dedesubt, Scamper scâncetea şi se târa, ciufulind în' timp ce mergea, direct spre sub verandă – uite ce blestemat de treacă! Cu doar două picioare, de asemenea!

Trebuie să fie o furtună acolo...

Şi, ridicând privirea, Grisp văzu focuri

ciudate şi dăunătoare plutind mai aproape. în seturi de câte doi, ridicaţi, teseţi, coborâţi, apoi ridicaţi din nou înapoi. Cate seturi? Nu putea număra. Ar fi putut, o dată, cu mult timp în urmă, pană la douăzeci, dar lucrul rău la scuipat de cactus erau toate părţile creierului pe care le ştampila sub picioare. Părea căjprintre ele se numără şi numără.

Mingi de foc! Cursează directpentru el!

ţipă Grisp. Sau, mai degraba, a încercat. în schimb, doua buchete i-au fost aspirate în succesiune rapidă în fundul gâtului şi, dintr-o dată, nu a putut respira şi nu a putut decât să se uite la o hoardă ele câini uriaşi atacaţi mtr-o încărcătură tunătoare, drept de-a lungul celor trei rânduri plângătoare ale lui, lăsând, o mizerie răscolită, dezrădăcinata, călcată în picioare. Două dintre fiare au făcut pentru el, fălcile deschizându-se. Grisp se legănase pe cele două picioare din spate ale scaunului cu acea gafâitură bruscă şi de scurtă durată, iar acum şi-a pierdut dintr-o dată echilibrul, aruncând direct înapoi, cu picioarele în aer, chiar dacă două seturi de fălci enorme s-au închis în loc. unde capul îi bătase cu o bătaie de inimă mai devreme.

Cabana lui a izbucnit în spatele lui, cioburile cenuşii de lemn şi ustensilele de bucătărie rupte explodând în toate direcţiile.

Impactul puternic când a lovit

verandă i-a scos ambele vase din gură pe o coloană de aer expulzat din plămânii săi uluiţi. Greutatea ulciorului, două timide, încă prinse prin urechea singuratică, l-au tras în lateral si dm scaunul răsturnat pe burtă, iar el şi-a ridicat capul şi a văzut că coliba lui pur şi simplu dispăruse şi acolo erau cei fiare, care se împuţirieau cu repeziciune m timp ce se îndreptau spre oraş.

Gemuind, îşi lăsă capul în jos, aşezându-şi fruntea pe scândurile din şipci şi putu să vadă prin crăpătură până la spaţiul de dedesubt, doar pentru a găsi cei doi ochi de mărgele ai lui Scamper care se uitau la el cu o acuzaţie răuvoitoare.

— Destul, şopti el. — A sosit timpul, bătrâne Scamper, să facem bagajele şi să plecăm. Păşuni noi, hei? O lume în faţa noastră, doar aşteptând cu braţele deschise, doar...

Cea mai apropiată poartă a oraşului a explodat atunci, unda de şoc rostogolindu-se înapoi pentru a-l aplatiza încă o dată pe Grisp pe podea. A auzit veranda gemeind şi lăsându-se sub el şi a avut un gând generos pentru bietul Scamper – care se zbătea cât de repede îl puteau ţine două picioare – înainte ca veranda să se prăbuşească sub el.

Ca o duzină de clopote de bronz, bătute cu ciocanul atât de tare încât s-au desprins din rame şi, în cădere, au târât turnurile clopotniţei m jos în jurul lor,

puterea celor şapte Câini a şters poarta, fortificaţiile neterminate de flancare, casa de pază, inelul, grajd rutier, şi două clădiri în apropiere. Blocuri de piatră prăbuşite, grinzi de lemn, cărămizi şi ţiglă, mobilier şi accesorii zdrobite, mai mult de câteva corpuri pulverizate în amestec. Nori de praf, izbucniri de flacară şuierătoare de la conductele de gaz rupte, vuiet subteran de rău augur al erupţiilor mai mortale...

Un asemenea sunet! Un anunţ atât de portent! Au sosit Hounds, dragi prieteni. Veniţi, dâ, veniţi sa faceţi haos, să culegeţi o taxă fără sens. Vio shy;lence poate ajunge orb, fără scop, ca pumnul naturii. Crud în desconsiderare, brutal în catastrofa sa întâmplătoare. Ca o inundaţie fulgerătoare, ca o tornadă, un diavol uriaş de praf, im cutremur – atât de orb, atât de lipsit de sens, atât de fără intenţie!

Aceşti câini. . nu erau nimic de genul asta.

Cu câteva clipe înainte de această erupţie, Spiţe, încă în faţa moşiei căţei sale venale a unei surori, a luat o decizie. Asâ că şi-a ridicat mâinile perfect îngrijite, să fii timid, în faţa feţei şi le-a închis în pumni. Apoi am privit cum o pată mai adâncă de întuneric s-a format peste moşie, umflându-se din ce în ce mai mare până când au apărut crăpături roşii de sânge în vasta manifestare fără forma.

În mintea ei, îşi amintea o scenă din milenii trecute, un peisaj dezastruos' de cratere enorme – căderea Zeului înfirm,

eliminând ceea ce fusese o civilizaţie înfloritoare, lăsând nimic altceva decât cenuşă şi acele cratere în care magma se agita, scuipând gaze nocive, care se învârtea sus în aer.

Scena antică era atât de vie în mintea ei, încât putea scoate unul dintre acele cratere, cu greutatea unei jumătăţi de munte de magmă, să-l trântească într-o minge uriaşă şi apoi să o poziţioneze deasupra moşiei somnoroase în care stătea sora ei adormită şi nebănuit'oare. . Şi, acum că era gata, putea pur şi simplu.' . *sa mergem.*

Masa a coborât înceţoşat. Moşia a dispărut – la fel ca şi cei mai apropiaţi de ea'- şi în timp ce un val de căldura opăritoare s-a cuprins peste Spiţe, urmat de un zid de lavă care se zvârnea peste stradă şi direct spre ea, ea şi-a dat seama, cu un ţipăit slab, că şi ea stătea în picioare, mult prea aproape.

Vrăjitoriile antice erau dezordonate, greu de judecat, mai greu de controlat. Şi-ar fi lăsat tendinţele eponime să-i afecteze judecata. Din nou.

Zborul nedemn era singura opţiune de supravieţuire şi, în timp ce alerga pe alee, văzu, stând la treizeci de' paşi în faţă, la gura coridorului, o siluetă.

Lady Envy urmărise conjurarea la început cu curiozitate, apoi cu admiraţie, apoi cu uimire şi, în cele din urmă, cu gelozie furioasă.' Vaca aia care scuipa a făcut *întotdeauna* lucrurile mai bine!

Chiar şi aşa, în timp ce o privea pe sora ei geamănă behând şi zbârnindu-se la doar câţiva paşi înaintea fluxului de lavă care ţâşneşte, şi-a permis un'zâmbet nemiloasă,

Apoi a lansat un val de magie clocotitor direct în chipul puţin mai frumos a surorii ei.

' Spiţe nu a gândit niciodată înainte. O problemă perenă, un defect permanent – că nu se sinucise cu mult timp în urmă s-a datorat doar indiferenţei explicite, dar aparent casual a Invidiei. Dar acum, dacă vaca chiar voia să o ia pe ea, în sfârşit, să pună capăt tuturor acestor lucruri, ei bine, a fost doar dandy.

în timp ce magia urâtă a surorii ei a cuprins-o, Spiţe a făcut singurul lucru pe care l-a putut race în aceste circumstanţe. Ea a dat drumul tot ce avea într-un contraatac/ Puterea a ieşit din ea, s-a ciocnit şi apoi s-a război t cu a lui Envy.

Stăteau în picioare, la nici douăzeci de paşi unul de celălalt, iar spaţiul dintre ei năvăli ca inima unui vulcan. Pietrucurile s-au făcut vezicule roşu aprins şi s-au topit. Pereţii de piatră şi cărămidă s-au ondulat şi s-âu lăsat. Voci slabe ţipau. Ţigle de ardezie s-au înclinat în vârtej, în timp ce acoperişurile se înclinau puternic de ambele părţi.

Inutil 'să spun că nicio femeie nu a auzit o poartă îndepărtată dezintegrându-se şi nici nu a văzut mingea de foc care a

urmat, umflându-se sus în noapte. Nici măcar nu au simţit tunul timid, reverberaţii urâte care se răspândesc pe sub străzi, cele care veneau de la contuzii ale camerelor de gazare subterane aprinzându-se una după alta.

Nu, Spiţe şi Envy aveau alte lucruri în minte.

Nu putea fi deghizată o fugă bruscă către poarta proprietăţii a unei duzini de asasini îmbrăcaţi în negru. în timp ce cinci siluete au apărut de la gura unei alei chiar vizavi de Scorch şi Left, alte trei, cocoţate pe acoperişul clădirii civice din dreapta aleii, au trimis certuri şuierând către cei doi paznici singuratici. Ceilalţi patru, doi într-o parte, au sprintat din flancuri.

Atacul înfruntat se făcuse cunoscut un moment prea devreme si atât Scorch, cât şi Leff începuseră să se mişte în momentul în care au sosit certurile. Această lipsă de coordonare a naţiunii putea fi privită ca inevitabilă, având în vedere puţinul' antrenament pe care aceşti asasini au fost pusi la dispoziţie, deoarece acest grup era, de fapt, puţin mai mult decât o diversiune şi, prin urmare, cuprindea cei mai puţin capabili indivizi dintre atacatori.

O ceartă aruncă o privire de pe cârma lui Leff. Un altul a fost deviat de lanţul lui Scorch, deşi lovitura, care i-a lovit omoplatul stâng, l-â făcut să se poticnească.

Cerul dinspre vest s-a luminat pentru o clipă, iar pavajul s-a cutremurat când Leff a ajuns la arbaleta, a reuşit să derape şi a dezlegat cearta în mulţimea de ucigaşi care se închidea rapid.

Un furtun de durere şi o siluetă s-a prăbuşit, armele zburând.

Scorch a căutat propria arbaletă, dar lui Leff i se păru că nu o va pregăti la timp, aşa că, cu un strigăt, şi-a scos sabia scurta şi a sărit în calea celor cinci atacatori.'

Scorch l-a surprins, în timp ce o ceartă a trecut cu viteză pentru a lovi adânc în pieptul unui bărbat, lovindu-l cu pumnul în spate şi murdărind asasinul din spatele lui. Left şi-a schimbat direcţia şi a intrat pe acea parte, tăind cu sabia silueta încâlcită '- o femeie groasă şi greoaie – şi simţind că marginea muşcă carnea şi apoi osul.

Forme i-au năvălit în stânga – dar dintr-o dată Scorch era acolo.

Lucrurile s-au cam fierbinte atunci.

Torvald Nom căuta o cale de coborâre când plăcile de sub cizme tremura timide; sângerau în zgomote de alergare* Se întoarse şi găsi patru siluete care se îndreptau spre el. în mod clar, nu se aşteptau să găsească pe cineva aici, deoarece niciunul nu purta arbalete. în clipa mainte de a ajunge la el, a văzut în mâinile lor cuţite, bâte înnodate şi seve împletite.

Cel mai apropiat s-a clătinat brusc –

un şurub i-a fost îngropat adânc în tâmpla dreaptă – şi apoi a căzut întins.

Torvald se arunca într-o parte' şi se rostogoli – drept peste marginea acoperişului. Nu tocmai ceea ce plănuise şi s-a răsucit cu disperare' când a căzut, ştiind că nu va ajuta deloc.

îşi băgase în centură două ascuţitoare Blue Moranth.

Torvald nu putu decât să închidă ochii în timp ce lovi cu putere pe pavaj. Impactul l-a aruncat înapoi în sus pe un val în creştere de durere uluitoare, dar mişcarea părea ciudat de lentă şi a deschis ochii – uimit că încă mai trăieşte – doar pentru a descoperi că lumea se transformase în nori învolburaţi, verzi şi albaştri, groşi, umed.

Nu, nu nori. Se afla într-o' sferă de apă bombată şi stropită. Atârnat suspendat acum, în timp ce se rostogolea, luându-l cu el, în curte.

De pe acoperiş, la care a putut să se uite în sus în timp ce globul deformat deveni timid; l-a sângerat din nou şi din nou, a văzut un asasin trecând peste margine într-u'n jet negru de sânge – şi apoi se uita la Madrun şi Lazan Door , mânuind fiecare câte două săbii curbate, tăind printr-o gloată care şi acum s-a împrăştiat în panică.

În acel moment, vrăjitoria a aprins curtea, rostogolindu-se într-un val scuipat şi furios, care a măturat treptele din faţa clădirii principale şi s-a ciocnit de uşă, spulberând-o şi'buiandrugul de deasupra.

Nori de praf s-'au prăbuşit şi trei forme vagi s-au repezit înăuntru, dispărând m interiorul casei. Un al patrulea a derapat până la oprire la baza treptelor crăpate, s-a învârtit şi a ridicat mâinile înmănuşi. Mai multă magie, ţipete în timp ce se îndrepta direct spre cei doi Seguleh demascat şi acei câţiva asasini încă în picioare. Impactul a făcut ca trupurile să zboare.

Torvald Nom, asistând la toate acestea prin apa tulbure şi descoperind nevoia bruscă de a respira, a pierdut totul din vedere când globul s-a aruncat pentru ultima oară, chiar dacă a auzit apa curgând, stropindu-se în lateral şi a privit pavajul înceţoşat de dedesubt, el se apropie.

Dintr-o dată se trezi întins în curte, udat, găfind după aer. S-a rostogolit pe spate, a văzut un nor negru, aprins cu scântei, răsturnând prin cer direct deasupra capului – şi asta a fost curios, nu-i aşa?

Detonaţii din interiorul proprietăţii. Un ţipăt brusc, tăiat sângeros de scurt. Se uită spre locul în care fuseseră Lazan Door şi Madrun. Trupurile s-au înghesuit lângă peretele din interior, ca o mană de degetelor negre, iar călătoria lor sărită, timidă la alunecare se terminase, fiecare degetă aşezat şi fără mişcare.

Se apropia' cineva. Paşi înceţi, neclintiţi, care se odihnesc lângă el.

Clrpind, Torvald Nom ridică privirea. „Văr! Asculta! îmi pare rau, bine? Nu am

vrut niciodată, sincer!

— Pe numele lui Hood, despre ce vorbeşti, Tor? Rallick Nom ştergea sângele de pe cuţitele lui tjaluk. — Aş jura că ţi-a fost frică de mine sau asa ceva.

— Nu am vrut să o fur, Rallick. Asta nu este o minciună!

— Tierra?

Torvald s-a uitat la vărul său, cu ochii mari, cu inima tresărind ca o antilopă cu o sută de lupi înfometaţi pe coada ei ciocană.

Rallick făcu o mutră. — Tor, idiotule. Ce aveam, şapte ani? Sigur, am crezut că e drăguţă, dar zei de jos, omule, orice baiat şi fată care încep să se ţină de mână la şapte şi încă se îndrăgostesc nebuneşte umil de celălalt douăzeci şi cinci de ani mai târziu — asta nu e ceva cu care să te încurci...

„Dar am văzut felul în care ne priveai, an de an – nu am putut să suport, nu am putut dormi, ştiam că vei veni după
mine mai devreme sau mai târziu,
ştiam. .'

Rallick se încruntă la el. — Torvald, ceea ce ai văzut în faţa mea a fost invidie. Da, aşa ceva poate deveni urât, dar nu cu mine. Am privit cu mirare, cu Timiditate admirativă. La naiba, v-am iubit pe amândoi. încă o fac.[1] îşi înveli armele şi se întinse cu mâna pătată de roşu. — Mă bucur să te văd, verişoară. În cele din urma.[1]

Torvald a luat acea mână şi dintr-o dată – ani de vinovăţie si frică s-au îndepărtat – întreaga lume a fost în regulă.' A fost tras fără efort în picioare.
— Stai, spuse el, ce cauţi aici?

— Ajutând, desigur.

'Ai grija de mine...[1]

— Ah, asta a fost întâmplător, de fapt. Te-am văzut pe acoperiş mai devreme. Ar fi câţiva care ar încerca aşa. Oricum,' ai făcut o treabă bună în a le atrage atenţia.

— Cearta aceea prin capul ăla a fost de la tine?

— La acea rază, nu ratez niciodată.

S-au întors atunci când Studious Lock, şchiopătând, a ieşit din epava de la intrarea principală. Şi'în spatele lui paşi Doamna casei. Purta mănuşi de piele care ajungeau până la cotul pe care fuseseră nituite teaca de pumnal. Mătăsurile si îenjeria ei voluminoase obişnuite fuseseră înlocuite cu haine strânse, de luptă. Torvald miji gânditor.

Studious Lock se îndrepta spre mormanul de cadavre.

Lady Varada i-a văzut pe Rallick şi Torvald şi s-a apropiat.

Rallick se înclină. — Magul ţi-a dat probleme, stăpână?

‘Nu. Acoperişul este limpede?

‘Desigur.[1]

— Si Seba?

— Probabil că îsi găseşte capul cât de repede îl pot duce picioarele. Rallick

făcu o pauză. — Stăpână, te poţi întoarce în...

— Şi cine a rămas în breasla mea, Rallick? De orice valoare' vreau să spun.

— Krute, poate. Eu insumi. Până şi Seba s-ar descurca, atâta timp cât era responsabil pentru o singură celulă şi nimic mai mult.

Torvald nu era un prost şi, în timp ce urmărea această conversaţie, anumite lucruri s-au aşezat la loc. — Doamnă Varada, spuse el. — Ei, stăpână Vorcan, vreau să spun. Ştiai că asta va veni, nu-i aşa? Şi probabil m-ai angajat pe mine, şi pe Scorch şi Leff, pentru ca ai crezut că suntem inutili şi, ăă, ne folosim. Ai vrut ca ei să treacă peste — i-ai vrut pe toţi aici, ca să-i poţi şterge odată pentru totdeauna.

Ea îl privi o' clipă, ridicând o sprânceană, apoi se întoarse şi se întoarse spre casa ei.

Torvald a făcut să o urmărească, dar Rallick întinse o mână şi îl ţinu înapoi. — Verişoara, spuse el cu voce joasă, era Stăpână Breslei Asasinilor. Crezi că ea seamănă cu noi? Chiar crezi că îi pasă dacă trăim sau murim?

Torvald aruncă o privire spre Rallick. — Acum cine e prostul, verişoară? Nu, ai dreptate, despre mine şi Scorch şi Leff – si cei căzuţi pe Secjuleh de acolo – nu-i pasă. Dar tu, Rallick, asta e diferit. Eşti orb? Imediat ce a ieşit, ea. ochii s-au mdrejDtat spre tine şi toată rigiditatea s-a relaxat, iar ea a venit sa se asigure

că'nu eşti rănit.

— Nu poţi vorbi serios.

— Şi nu poţi fi atât de prost, nu-i aşa?

În acel moment, porţile principale' s-au deschis şi două siluete sângeroase au intrat clătinandu-se.

— Am fost atacaţi! strigă Scorch indignat.

— I-am omorât pe toţi, a adăugut Leff, uitându-se nebuneşte înjur, dar ar putea fi mai mulţi!

Torvald observă expresia vărului său şi râse încet, atrăgând încă o dată atenţia lui Rallick. — Am nişte vin în biroul meu, spuse Torvald. „Putem sta să ne relaxăm şi vă pot spune câteva lucruri despre Scorch şi Leff...”

— Nu e noaptea pentru asta, Tor, eşti surd?

Torvald s-a încruntat, apoi a bătut într-o parte a capului. Ambele părţi. „Îmi pare rău, am apă în urechi. Chiar şi tu aici, îmi suni ca şi cum ai fi sub o galeată.

Bătăitul a funcţionat, cel puţin pentru o ureche, şi acum putea auzi ce asculta fiecare timid; altcineva.

Ţipete, prin tot oraşul. Clădiri care se prăbuşesc. Urlete ecou. Aminteşte-ţi timid, privind mingea de foc pe care o văzuse, se uită spre cer. Nicio stele la vedere – cerul era plin de fum, umflături uriaşe sub lumina incendiilor de vegetaţie din oraş. — Zei de jos!

Harllo alergă pe drum. Genunchii i-au

fost tăiaţi şi înţepaţi adânc de urcarea pe panta de seres, iar sângele îi curgea pe tibie. Cusăturile îl muşcără în părţile laterale si fiecare muşchi ardea. Iar Venaz éra atât ae aproape de el, încât îi auzea gâfâiturile aspre – dar Venaz era mai în vârstă, picioarele lui erau mai lungi şi avea să fie curând acum, oricât de obosit ar suna.

Să fi ajuns atât de departe şi totul era pe cale să se termine. . dar Harllo nu voia să plângă. Nu ar implora sau implora pentru viaţa lui. Venaz urma să-l bată până la moarte. A fost la felele simplu. Nu exista un Bainisk care să stea în cale, nu existau reguli ale taberei. Harllo nu mai era o cârtiţă; nu era de folos nimănui.

Oameni ca el, mari şi mici, au murit tot timpul. Ucişi fiind ignoraţi, ucişi pentru ca nimănui nu i-a pasat ce li s-a intamplat. Se plimbase pe străzile Darujhistanului suficient de des pentru a vedea singur, pentru a vedea că singurul lucru dintre acele forme înghesuite şi el era o familie care nici măcar nu-l dorea, indiferent cât'de mult muncea. Erau părinţii lui Snell, iar Snell era ceea ce făcuseră între ei şi nimic din lume nu putea tăia prin acele legături.

De aceea l-au lăsat pe Snell să se joace cu Harllo, iar dacă a jucat folosind pumnii şi picioarele şi ceva a mers prost, ei bine, lucrurile astea se întâmplau tot timpul, nu-i aşa? De aceea nu au venit niciodată să-l ia. Şi singurul bărbat care a

făcut-o, Gruntle, care îl privea mereu m jos cu ochi trişti, era şi el mort acum, si acest fapt a fost cel care i-a liniştit mintea lui Harllo. Era fericit să meargă acolo unde plecase Gruntle. Avea să apuce acea mână uriaşă cu cicatrici si să ştie că, în sfârşit, era în siguranţă.

'Te-am j>rins! Te-am prins![1]

O mâna s-a prins de spatele cămăşii lui, ratată.

Harllo s-a aruncat înainte – poate o ultimă rază – departe, cât de repede a putut...

Mâna prinse un pumn de tunică, iar Harllo se împiedică, apoi un braţ subţire transpirat i s-a înfăşurat strâns în jurul gâtului, ridicân'du-l din picioare.

Antebraţul i se apăsă pe gât. Nu putea respira. Şi dintr- o dată, Harllo nu a vrut să moară.

S-a frământat, dar Venaz era prea mare, prea puternic.

Harllo a fost forţat să coboare pe suprafaţa pietroasă a drumului, apoi împins pe spate, în timp ce Venaz se călărea pe el şi şi-a mehis ambele mâini în jurul gâtului.

Faţă care se uita la el era roşită de triumf. Transpiraţia curgea dâre noroioase pe ea; ceva tăiase un obraz şi firele albe de viermi din peşteră s-au adunat în jurul' rănii – depuneau ouă şi tăietura aceea avea să devmă o uriaşă rădăcină, până când a izbucnit şi larvele s-au târât afară, iar cicatricea lăsată în urmă nu avea să dispară niciodată şi

Venaz avea să fie urât pentru tot restul vieţii.

— Te-ai înţeles, ai înţeles, a şoptit' Venaz, cu ochii strălucitori. — Şi acum mori. Acum mori. Te-am prins şi
acum mori.

Mâinile acelea strânse cu o putere sălbatică.

S-a luptat, s-a zgâriat, a dat cu piciorul, dar a fost fără speranţă. Şi-a simţit faţa umflându-se, încingându-se. întunericul s-a înroşit.

Ceva a trosnit tare şi Venaz se dădea înapoi, strânsoarea lui slăbită. Mâinile s-au închis pe braţele lui Harllo şi l-au târât la mică distanţă. Gâfâind, se uita la un chip ciudat – un alt băiat – care trecu acum pe lângă el, înaintând spre Venaz.

Care se ridicase în picioare, din nas curgând sânge. — Cine naiba sunt...

Străinul s-a aruncat asupra lui Venaz şi amândoi au coborât.

Tuşind, cu lacrimi curgând, Harllo se forţa să se ridice în mâini şi în genunchi. Cei doi băieţi aveau aproximativ aceeaşi dimensiune şi aveau vârsta aceea când o luptă adevărată avea un avantaj mortal. S-au luptat ca şi câmii turbaţi. Gheare în feţe, căutând orbite sau în interiorul gurii pentru a rupe un obraz întreg. Şi-au muşcat, strâns, şi-au folosit coatele şi genunchii în timp ce se rostogoleau pe marginea drumului.

Ceva s-a rupt, ca un puieţ verde, şi cineva a urlat de durere teribilă.

Harllo se ridică în picioare şi

descoperi că ţinea în mâini o piatră mare şi rotundă.

Venaz îi rupsese braţul stâng al străinului, iar el se străduia acum deasupra/pumnii plouând în faţa celuilalt băiat – care a făcut tot ce a putut pentru a-l proteja cu singurul său braţ de lucru, dar jumătate din pumnii au trecut, lovindu-se 'în fata de dedesubt.

Harllo s-a urcat în spatele lui Venaz, care se afla călare pe străin. S-a uitat în jos, văzându-l aşa cum trebuie să fi făcut străinul când Harllo era cel care zăcea pe pământ, fiind ucis. A ridicat stânca, apoi a împins-o în vârful craniului lui Venaz.

Impactul l-a făcut să-şi piardă strânsoarea pe piatră şi a văzut-o rostogolindu-se într-o parte, lăsând o adâncime mică în capul lui Venaz.

Venaz părea să fie în mijlocul unei crize de tuse, un sunet de bâlbâială abia umana ieşindu-i din gât. Se împinse de pe celălalt băiat şi se ridică timid, ridicându-se în picioare. Când s-a întors să se uite la Harllo, zâmbea, dinţii strălucitori cioburi strălucitoare între şuvoiele de sânge care ţâşneau din nasul lui. Ochii i se umpluseră şi erau acum opace. Şi-a pierdut echilibrul şi s-a scuturat într-o parte, doar ca să-şi piardă picioarele pe marginea drumului şi să se cufunde în şanţul înierbat.

Harllo se duse sa se uite la el. Venaz încă zâmbea, întins pe spate, cu mâinile tăiate şi vânătate făcând mişcări circulare ciudate. Se murdărise şi

duhoarea îl făcu pe Harllo să se îndepărteze, să treacă peste el şi să îngenuncheze lângă celălalt băiat.

Care stătea m picioare, legănându-şi braţul rupt, cu părul atârnându-i peste faţă.

— Bună, spuse Harllo, cine eşti?

Hanut Orr stătea în umbră din spatele hanului Phoenix, aşteptând ca primul dintre nenorociţii laşi să iasă în grabă pe uşa bucătăriei. Omul lui trebuie să fie înăuntru până acum, stârnind lucrurile. Nu mult, atunci.

S-a abătut la sunetul urletelor feroce răsunând prin oraş, apoi o comoţie tunătoare undeva la sud – dar aproape – şi a ieşit în centrul aleii. O siluetă zdruncinată care trecea pe lângă el a trebuit să se mişte rapid într-o parte pentru a evita sa se ciocnească de el.

— Ai grijă, se răsti Hanut, apoi ridică privirea în spărgetul nopţii vizibil între clădiri, când brusc se aprindea roşu şi portocaliu.

A fost aproape ultimul lucru pe care l-a văzut vreodată.

De îndată ce trecu de nebun, Gaz s-a învârtit, mâna lui dreaptă fără degete izbindu-se pentru a crăpa cu o scărşătură de baza gâtului victimei. Os contra os, şi nu degetele au fost cele care s-au rupt – erau acum prea răniţi, prea timid, pentru asta. Nu, ceea ce sa spart a fost gâtul lui Hanut Orr.

Gaz se legăna cu cealaltă mână chiar în timp ce corpul se mototolea, stânga lovind în fruntea bărbatului, înclinând capul înapoi ca o păstăi bulboase pe o tulpină ruptă. Slap s- a dus cu cadavrul, capul a sărit o dată şi apoi lăsându-se mult prea mult într-o parte.

S-a uitat în jos, apoi a gemut. Acesta nu era un beţiv care se sprijinise de un perete din spatele hanului. Ar fi trebuit să observe tonul bărbatului când l-a avertizat.

Acesta a fost un înalt născut.

Gaz a constatat că respira repede. O bătaie rapidă în piept, o căldură bruscă inundă prin el. Degetelor îi pulsau.

— Thordy, şopti el, sunt într-o mare problemă. *Thordyyyy..*[1]

Se uită în sus şi în jos pe alee, nu văzu pe nimeni, apoi porni, cu picioarele înţepenite, aplecându-se mult înainte, cu mâinile fără degete 'ridicate sub bărbie. Se ducea acasă. Da, trebuia să ajungă acasă şi să fie acolo toată noaptea, da, fusese acolo toata noaptea...

în necaz în necaz, am probleme acum. Magi şi nigromanţi, paznici de pretutindeni – ascultaţi alarmele – î- au găsit deja! Oh oh oh necaz, Thordy, atât de multe probleme. .

Consilierul Coli îl împinse înapoi pe bar, apoi în jos pe suprafaţa lui zdrobită. Arcul sever, forţat de poziţie, îl făcu pe tâlharul lui Hanut Orr să gemu de durere.

— Aşteaptă, atunci? întrebă Coli,

aplecându-se aproape. „Şeful tău rahat – aşteaptă timid afară?”

Bărbatul a înţeles loialitatea şi a înţeles cerinţele supravieţuirii brute şi, desigur, nu a' existat niciun concurs între cei doi. A reuşit să încuie din cap şi a icnit: — Alee. E pe alee. Mai e un bărbat, din cealaltă' parte a străzii, în raţă.

— Şi pe cine căutaţi?

— Oricare... uh...' oricare dintre voi. Nu aşteptaţi. Asasinul, cel cu cele două cuţite, cel care tocmai l-a ucis pe Gorlas Vidikas.

Bărbatul văzu faţa lată, ciudat de umflată a lui Coli răsucindu-se într-o încruntă, iar greutatea grea apăsându-i pe piept – ţinându-l prins de blat – s-a uşurat.

— Meese, acesta se mişcă, omoară-l.

Femeia cu absurdul buzdugan cu două mâini a făcut un pas în sus, cu ochii plaţi şi lipsiţi de viaţă, în timp ce se fixau asupra interlopului. — Dă-mi un motiv, spuse ea.

Tâlharul a clătinat pur şi simplu din cap şi a rămas exact acolo unde era, rezemat acum de şină.

A privit cum Coli se zdruncina spre locul unde stătea bărbatul scund şi rotund, în vestă roşie. Au vorbit o vreme, pe un ton atât de scăzut încât bărbatul nu a avut nicio şansă să audă conversaţia lor. Şi apoi Coli a intrat în spatele barului şi a apărut o clipa mai târziu cu o sabie antică care părea perfect potrivită în

acele mâini uriaşe. Urmat de bărbatul gras, a ieşit în bucătărie, probabil spre uşa din spate.

Ei bine, Hanut Orr era un tiran arogant. Asa că a obţinut ceea ce şi-a dorit şi multe altele. Lucruri de genul ăsta se întâmplă.'

Bărbatul şi-a amintit brusc că nu vărsase nimic despre cei doi bărbaţi care aşteptau în faţa moşiei lui Coli. Ei bine, asta ar putea'merge bine, atâta timp cât a reuşit să iasă din acest blestemat ae han înainte ca Coli să' fie prins în ambuscadă la poartă.

Al naibii de zgomot în oraş în seara asta – ah, da, ultima noapte de Gedderone Fete. Bineînţeles că era zgomot, şi la naiba, voia să fie el însuşi acolo, petrecând, dansând, strângând carnea moale, poate luând o luptă sau două – dar pe care le putea câştiga, desigur. Nimic de genul asta -

Deodată, Coli şi grasul s-au întors, amândoi părând confuzi.

„Sulty dragă”, a cântat bărbatul gras, iar una dintre femeile care serveau s-a uitat peste – toate aveau o audienţă liniştită şi nervoasă printre celelalte jumătate de duzină din tavernă' şi atât de multe seturi de ochi au privit-o când se îndrepta spre ea. . Tocmai făcea ocol la cea mai apropiată masă, când grăsanul spuse: „Se pare că Hanut Orr a avut un sfârşit prematur – chiar înainte de a ajunge noi, din păcate, de dragul lui Coli. Cel mai bine chemaţi un gardian...

Ea a făcut o faţă. ‘Ce? Acolo? Pe străzile blestemate? Se pare că zece mii de lupi au fost eliberaţi acolo, Kruppe!

„Dulce Sulty, Kruppe te asigură că nu-ţi va veni niciun rău! Kruppe asigură că da, şi vă va mângâia călduros la întoarcerea triumfală!

„Oh, acum asta e un stimulent”, şi ea se întoarse şi se îndreptă spre uşa din faţă. Iar bărbatul era suficient de aproape încât să o audă'adăugând pe sub răsuflarea ei: „Motiv să mă arunc în fălcile primului lup pe care îl văd. .'

Dar ea a plecat.

Paznicul cu familia iubitoare şi pieptul îndurerat se afla la intersecţia chiar de pe această parte a zidului, la o stradă distanţă de hanul Phoenix – şi se grăbea cu alarmă reală spre sunetele distrugerii din sud (celălalt incendiu în Moşie). Districtul nu era jurisdicţia lui) – când a auzit pe cineva strigând la el şi aşa s-a întors, ridicând felinarul.

O tânără făcea cu mâna frenetică.

El ezită, apoi tresări la un urlet atât de puternic şi atât de aproape încât se aştepta să vadă un demon stând lângă umărul lui. A alergat spre femeie.

— De dragul lui Hood! el a strigat. — Intră înăuntru!

O văzu învârtindu-se şi alergând spre intrarea în hanul Phoenix. Pe măsură ce se' apropia, un fulger de mişcare de la gura unei alei cu faţa aproape l-a atras, dar când a tras în ochiul taurului în acea

direcţie, nu a văzut pe nimeni. Se grăbi mai departe, respirând greu în timp ce urca treptele şi intră înăuntru.

La scurtă vreme si după câteva cuvinte, îi urmă pe consilierul Coli şi pe Kruppe pe alee, unde s-au adunat în jurul cadavrului 'unui alt consilier timid. Hanut Orr, se pare.

Tremurând din cauza strângerii care se închidea ca un menghin în jurul cutiei toracice, gardianul se ghemui încet pentru a examina rănile. Doar două lovituri – care nu semănau cu omul lui – dar apoi, privirea acelor răni „Cred că a mai ucis una”, mormăi el. — Nici cu mult timp în urmă. El a ridicat privirea. — Şi voi doi n-aţi văzut nimic?

Coli clătină din cap.'

Kruppe — un bărbat pe care paznicul îl privise mereu cu suspiciune, de fapt, cu o sunenţă considerabilă — a ezitat.

‘Ce? Vorbeşte, naibii de hoţ.

‘Hoţ? Aaii,' o asemenea insultă! Kruppe nu observa decât cu ochiul cel mai ascuţit natura rănilor menţionate pe frunte şi pe ceafă.

— Asa ştiu că este acelaşi om care a ucis zeci în ultimele luni'. Un fel de armă străină...

‘Străin? Deloc, sugerează Kruppe. Deloc.[1]

‘Într-adevăr? Continuă.

„Kruppe sugerează, cel mai vigilent şi onorabil gardian, că doar mâinile au făcut acest rau. Knuckles şi nici mai mult, nici mai puţin.

‘Nu, e greşit. Am văzut semnele pe care le face un pumn...

„Dar Kruppe nu a spus „pumn”. Kruppe era mai precis. Knuckles, da? Ca în degetelor neîngrădite de degete. .'

Paznicul se încruntă, apoi se uită încă o dată la acea adâncitură bizară alungită din fruntea lui Hanut Orr. Se îndreptă brusc. — Knuckles. . dar fără degete. Dar. . îl cunosc pe acel om!

'Într-adevar?' Kruppe a radiat. — Atunci, mai bine grăbeşte-te, prietene, şi ai grijă în această noapte a tuturor nopţilor, ai grijă.

'Ce? Ai grijă ce... despre ce vorbeşti?

— De ce, Toii, prietene. Atenţie'la taxă. Acum, du-te repede – vom duce acest biet corp înăuntru, până dimineaţa când vor fi, ăă, aranjate potrivite. O mulţime de necazuri în această noapte! Du-te, prietene, vânează-ţi duşmanul! Aceasta este chiar noaptea pentru aşa ceva!

Totul pulsa în faţa ochilor gardianului, iar durerea îi răsărise din piept în craniu. îi era greu să gândească. Dar. . da, îl cunoştea pe acel om. Doamne, care era numele lui?

Avea sa-i vmă, dar deocamdată se grăbi pe alee si ieşi pe o altă stradă bizar de goală. Numele avea să-i vină, dar ştia unde locuieşte nenorocitul, ştia atâtea şi nu era suficient deocamdată? A fost.

Pulsurile palpitante şi puternice i-au legănat creierul din craniu. Sclipiri de lumina portocalie, scăpări de căldură

uscată pe faţa lui – Doamne, nu se simţea bine, deloc în regulă. Era un bătrân tăietor pe stradă' de unde locuia – după seara asta, ar trebui să-i facă o vizită. Lănci de agonie de-a lungul membrelor lui, dar nu avea de gând să se oprească, nici măcar pentru a se odihni.

L-a avut pe ucigaş. În cele din urma. Nimic nu avea să-i ia în cale.

Şi aşa mai departe s-a împiedicat, felinarul legănându- se sălbatic.

Gaz se îndreptă spre uşă, o deschise şi se opri, privind în jur. Proasta femeie nici măcar nu aprinsese vatra — unde dracu era? Traversă camera single, cu trei paşi în total, până la uşa din spate, pe care o deschise cu un picior.

Destul de sigur, acolo era, stând cu spatele la el, chiar acolo în faţa acelui cerc de pietre plate pe care petrecuse zile şi nopţi aranjând şi rearanjează. De parcă şi-ar fi

E

ierdut minţile şi privirea din ochii ei în ultimul timp – ei ine, acum erau'în atâtea probleme.

— Thordy!

Ea nici măcar nu s-a întors, a spus pur şi simplu: „Vino aici, sot”.

— Thordy, sunt probleme. Am incurcat. Ne-am încurcat – trebuie să ne gândim – trebuie să plecăm de aici, din oraş – trebuie să fugim...

— Nu alergăm, spuse ea.

A venit lângă ea. — Ascultă, femeie proastă...

Ea ridică dezinvolt un braţ şi îi alunecă ceva rece şi muşcându-i în gât. Gaz s-a uitat, şi-a întins mâinile lovite şi mutilate si a simtit sângele fierbinte curgându-i din gât. — Thordy? Cuvântul a clocotit când a ieşit.

Gaz a căzut în genunchi, iar ea a' păşit în spatele lui şi, cu o împingere blândă, l-a trimis să se întindă cu faţa în jos pe cercul cfe pietre plate.

— Ai fost un soldat bun, spuse ea. „Adunând atât de multe vieţi".

Îi era frig, rece ca gheaţa. A încercat să se întoarcă în sus, dar nu mai era nicio putere în el, deloc.

„Şi eu", a continuat ea, „am fost şi eu cuminte. Visele — a făcut totul atât de simplu, atât de evident. Am fost un bun zidar, sot, pregătind totul. . Pentru dumneavoastră. Pentru el.[1]

Gheaţa care umplea Gaz părea să ajungă brusc înăuntru/cât de adânc în el a fost posibil, şi a simţit ceva – ceva care era al lui, şi singurul lui, ceva care se numea *eu* – convulsându-se şi apoi ţipând de groază şi angoasă ca frigul l-a devorat, a mâncat în el si bucată după bucată din viaţa lui a dispărut pur şi simplu, bucată după bucată după...

Thordy a scăpat cuţitul şi a făcut un pas înapoi în timp ce Hood, Lordul Morţii, înaltul Rege al Casei Ucişilor, îmbrăţişătorul celor Căzuţi, a început să se manifeste fizic pe stratul de piatră din faţa ei. înalt, îmbrăcat în haine putrede

de verde, maro şi negru stins. Faţa era ascunsă, dar ochii erau fante plictisitoare, slab luminate în mijlocul întunericului, la fel ca şi strălucirea mânjită a colţilor galbeni.

Hood stătea acum pe pietrele stropite cu sânge, într-o

g

rădină decrepită din districtul Gadrobi, în oraşul 'arujhistan. Nu o proiecţie fantomatică, nici ascunsă în spatele vălurilor puterilor'de protecţie, nici măcar o vizita spirituală.

Nu, acesta era *Hood*, *zeul*.

Aici acum.

Şi în oraş din toate părţile, urletul Oinaşilor s-a ridicat într-im crescendo zguduitor şi zguduitor de suflet.

Domnul Morţii sosise, sa meargă pe străzi, în Oraşul Focului Albastru.'

Paznicul a intrat pe strada decrepită, care se îndrepta spre casa slăbită care găzduia ucigaşul în serie, dar abia reuşi să iasă prin valurile pulsatorie de întuneric care păreau să se apropie din toate părţile, din ce în ce mai repede, de parcă el a fost martor la o comprimare sălbatică, de coşmar a timpului, lutul năvălind în noapte în zi şi mai departe. De parcă s-ar fi grăbit într-un feî spre propria bătrâneţe, pâna la ultimul său moment muritor. Un sunet de hohote i-a umplut capul, o durere chinuitoare iradiind din piept, arzând cu foc m braţe, pe partea laterală a gâtului. Fălcile îi erau atât de strânse încât îşi zdrobea dinţii şi

fiecare respiraţie era agonie.

A ajuns la jumătatea drumului până la uşa din faţă înainte de a cădea în genunchi, dublându-se şi afundându- se pe o parte, felinarul zgâiind în timp ce lovi'pietruiala. Şi deodată a avut loc pentru o mie de gânduri, tot timpul pe care şi-ar fi dorit-o, acum că îşi luase ultima suflare. Atât de multe lucruri au devenit clare' simple, dobândind o puritate care l-a îndepărtat de trupul său...

Şi a văzut, în timp ce plutea deasupra cadavrului său, că o siluetă ieşise din casa ucigaşului, viziunea lui alterată a scos la iveală fiecare detaliu' al acelei feţe străvechi, neumane din capotă, liniile adânc gravate, harta devastată a nenumăratelor cenii timizi. Colţi care se ridicau de la maxilarul inferior, ciobiţi şi uzaţi' vârfurile zdrenţuite şi aşchiate. Şi ochii – *atât de reci/atât de reci. . bântuit* — deodată gardianul a cunoscut această apariţie.

Capota. Domnul morţii venise după el.

A privit cum zeul îşi ridică privirea, fixându-l cu acei ochi îngrozitori.

Şi o voce a vorbit în capul lui, o voce grea, ca măcinarea pietrelor masive, scufundarea munţilor. — Nu m- am gândit la dreptate. De atâta vreme acum. Totul este unul pentru mine. Durerea este lipsită de gust, întristarea este un oftat gol. Trăieşte o eternitate în praf si cenuşa si apoi vorbeste-mi despre

dreptate.

La asta gardianul nu a avut nimic de spus. Se certase cu moartea noapte de noapte. Se luptase tot drumul de la Phoenix Inn. Fiecare pas blestemat. El a trecut de asta acum.

— Deci, continuă Hood, iată-mă. Iar aerul care mă înconjoară, aerul care mi se năpusteşte în plămâni, trăieşte. Nu pot preveni ceea ce vine cu fiecare pas meu aici în lumea muritorilor. Nu pot fi altceva decât ceea ce sunt.

Paznicul era confuz. Stăpânul morţii şi-a *cerut scuze* ?

„Dar de data aceasta, o să mă descurc. *Voi avea drumul meu.* Şi a păşit pentru timiditate, ridicând o mână ofilit – o mână,'a vazu't gardianul, lipsind două degete. „Sufletul tău străluceşte. Este luminos. ^Orbire. Atâta onoare, atâta dragoste. Compas shy;sion. În caverna pierderii pe care o laşi în urmă, copiii tăi vor fi mai putini decât ar n putut fi. Ei' vor ondula cicatrici rotunde şi rănile nu se vor vindeca niciodată, şi vor învăţa să roadă aceste cicatrici, să lingă, să bea adânc. Acest lucru nu va merge.

Paznicul convulsii, învârtindu-se înapoi în cadavrul de pe pavaj. îşi simţi inima tresărind, apoi bate cu putere bruscă, bruscă, o vigoare uluitoare. Trase adânc aer în piept, aerul uimitor, răcoros, măturând ultimul vestigiu de durere – măturând totul.

Tot ceea ce ajunsese, în acele ultime clipe – acea claritate sclipitoare a vederii,

înţelegerea uluitoare a *tuturor lucrurilor* – se scufunda acum sub un nor familiar, aşezându-se cenuşiu şi gros, acolo unde fiecare formă era doar aluzie, unde'eră el. pierdut. La fel de rătăcit pe cât fusese el, la fel de pierdut ca orice suflet muritor, oricât de năucitoare ar fi pretenţiile sale de certitudine, de credinţă. Si totuşi. . şi totuşi *era un nor cald,* împuşcat cu lucrări preţioase: dragostea lui pentru soţia lui, copiii săi; mirarea lui faţă de viaţa lor, de schimbările' care le-au venit zi de zi.

A' descoperit că plângea, chiar dacă se ridica în picioare. S-a întors să se uite la Domnul Morţii, în adevăr, neaşteptându-se să vadă apariţia care trebuie să vină cu siguranţă doar pentru cei morţi' şi muribunzi, apoi a strigat şocat.

Hood părea solid, îngrozitor de real, mergând pe stradă, spre est, şi era ca şi cum pânzele care le legau apoi s-ar fi întins, ţesătura rupându-se, ştergându-se în noapte şi, cu fiecare pas care ducea zeul măi departe, gardianul îşi simţea viaţa se întoarce, o conştientizare a solidităţii uluitoare – în acest moment precis şi în fiecare care va urma.

S-a întors – şi chiar şi asta a fost uşor – şi şi-a aşezat privirea asupra hşii, care rămânea deschisă, şi tot ceea ce aştepta înăuntru' era întunecat şi putrezit de groază şi nebunie.

Paznicul nu a ezitat.

Cu acest om modest si umil, cu acest

om curajos şi onorabil, Hood a văzut adevărat. Şi, doar pentru aceasta dată, Stăpânul Morţii îşi îngăduise s'ă-i pese.

Notează asta, un moment cel mai semnificativ, un gest cel mai emoţionant.

Thordy a auzit cizme pe scândurile deformate ale veranda din spate şi s-a întors şi a văzut un paznic oraş ieşind din casa ei, pe uşa din spate, ţinând un felinar într-o mână.

— E mort, spuse ea. — Cel pentru care ai venit aici. Gaz, soţul meu. Ea arătă cu un cuţit alunecos de sânge. ‘Aici.[1]

Paznicul se apropie, alunecând în spate unul dintre obloanele lanternei şi s-a lăsat să-şi îndrepte lumina până când a găsit şi s-a ţinut de corpul nemişcat întins pe pietre.

— A mărturisit, spuse ea. — Aşa că l-am omorât cu mâna mea. Am ucis asta. . monstru.[1]

Paznicul se phemui pentru a studia cadavrul. întinse mâna şi strecura uşor un deget sub manşeta uneia dintre mânecile lui Gaz şi ridică mâna lovită, fără degete. Apoi a oftat şi a dat încet din cap.

În timp ce a coborât braţul din nou si a început să se îndrepte, Thordy a spus: „înţeleg că există o recompensă”.

Se uită la ea.

Nu era sigură ce vedea în expresia lui. S-ar putea să fie îngrozit, sau amuzat sau epuizat în mod cinic de orice

asemenea surpriză. Dar nu a contat prea mult. Ea voia doar banii. Avea nevoie de bani.

A deveni, pentru o vreme, zidarul Stăpânului Ucişilor a implicat o responsabilitate înfricoşătoare. Dar ea nu văzuse un singur cupru îndoit pentru necazurile ei.

Paznicul dădu din cap. 'Există.[1]

Ea ridică cuţitul de bucătărie.

Poate că ar fi tresărit puţin, dar ceea ce conta acum ar fi fost că Thordy îl va vedea dând din cap a doua oară.

Şi după o clipă, a făcut exact asta.

Un zeu a umblat pe străzile din Darujhistan. în sine, niciodată un lucru bun. Numai proştii ar invita cu bucurie şi cu nerăbdare o astfel de vizită, iar un asemenea entuziasm s-a dovedit de obicei de scurtă durată. Faptul că acest zeu anume era recoltatorul de suflete însemna că, ei bine, nu numai că manifestarea lui a fost nepotrivită, dar darul său a echivalat cu măcel neatenuat, care se răspândeşte pentru a copleşi mii de locuitori în blocuri de locuinţe/ în căsuţele aglomerate din districtul Gadrobi, în Districtul Lakefront — dar nu, astfel de lucruri nu pot fi privite cu un simplu înfior.

Plonjează-te atunci, cu curaj adunat, în acest zgomot de vieţi. Deschide mintea la timiditate, la rece sau la cald, orice fel de judecată. Se scapă de bunăstare, decenţa este lăsată deoparte.

Acesta este ochiul care nu clipeşte, dar este o astfel de vedere oţeloasă o invitaţie la indiferenţă cruntă? La un aspect împietrit, lipsit de compasiune? Sau'o fărâmă de empatie sinceră îşi va ajunge sub armura excesului desensibilizat?

Când totul este gata, îndrăzneşte să cântăreşti propria recoltă de sentimente şi să ia în considerare această singură provocare: dacă totul a fost întâmpinat doar cu o ridicare insensibilă din umeri, atunci, acest om rotund invită, să schimbe o privire atât de crudă şi rece şi să arunce o ultimă judecată, asupra ta.

Dar deocamdată. . *martor.*

Skilles Naver era pe cale să-şi ucidă familia. Mergea acasă de la Gajjet's Bar, cu burta plină de bere, doarpentru a avea un câine de mărimea unui cal să iasă în faţa. Botul stropit de sânge, ochii arzând de foc bestial, capul uriaş turtiţ învârtindu-se în direcţia lui.

încremenise pe loc. Se supărase, apoi se năpustise.

O clipă mai târziu, un gard înalt de lemn care înconjura un teren viran mai în sus de stradă – unde o familie întreagă murise de o febră urâtă cu o lună mai devreme – s- a prăbuşit brusc şi a apărut un al doilea câine enorm, acesta alb.

Sosirea lui a smuls atenţia primei fiare şi, într-un val de muşchi, creatura s-a aruncat direct spre ea.'

' S-au ciocnit ca două vagoane

fugitive, încărcate, impactul fiind o contuzie care l-a zguduit pe Skilles. scâncind, s-a întors şi a fugit.

Şi a fugit.

Şi acum era acasă, împuţit ca o găleată, iar soţia lui era doar pe jumătate împachetată – prinsă în mijlocul unui zbor perfid, furând şi băieţii. Băieţii lui. Micii lui muncitori, care au făcut tot ce le-a spus Skilles (şi Beru se descurcă dacă nu o fac sau chiar le-a răspuns, micile rahaturi) şi gândul la o viaţă fără ei timizi – fără sclavii săi perfecţi, privaţi, proprii. — îl aprinse pe Skilles într-o furie albă.

Soţia lui a văzut ce urma. I-a împins pe băieţi pe coridor şi apoi s-a întors să renunţe la propria viaţă. Besk vecinul de lângă uşa îi strângea pe băieţi pentru un fel de evadare către cine ştia unde. Ei bine, Skilles ar trebui să-l vâneze, nu-i aşa? Nu era de parcă Suma, micuţul cu faţă de şobolan, avea 'să-l reţină mult timp, nu-i aşa?

Doar prinde-o, răsuci gâtul acela' slăbit şi aruncă spaţiul pierdu t în tr-o parte -

Nici măcar nu a văzut cuţitul şi tot ceea ce a simţit la înjunghierea ucigaşă a fost o înţepătură sub bărbie, în timp ce lama subţire i-a ţâşnit prin gură, deviată spre interior de palatul superior şi â înfipt trei degete adanc în bază. a creierului lui.

Suma şi băieţii ei nu au fost nevoiţi să fugă până la urmă.

Kanz avea nouă ani şi îi plăcea să-şi tachineze sora, care avea un

temperament adevărat, aşa cum spunea întotdeauna Ma, în timp ce ridica bucăţi de vesela sparte şi bucăţi de legume urâte timide; mesele împrăştiate pe podea, iar cel mai bun lucru era să-i împingă, sora în coaste, când nu se uita, şi ea se învârtea, cu ochii strălucind de furie şi ură – şi' el fugea, cu ea pe călcâie, pe coridor, pe cap direct spre scări şi apoi în jos si rotund şi în jos repede cat putea el să meargă cu ea ţipând în spatele lui.

Jos şi rotund şi în jos si -

— şi zbura prin aer. Şe împiedicase, ratase strânsoarea de şină, iar parterul, mult mai jos, se repezi să-l întâmpine.

'„ Voi doi veţi fi moartea unul celuilalt!spunea mereu mama. Zasperaht! A spus şi ea asta ...

A lovit podeaua. Joc încheiat.

Temperamentul iute al surorii a dispărut şi nu s-a mai întors după acea noapte. Şi mama nu a mai rostit niciodată cuvântul „zasperator". Bineînţeles că nu i-a trecut prin minte că a dispărut brusc din mintea ei pentru că băieţelul ei îl luase cu el, ultimul cuvânt pe care îl gândise. O luase, la fel ca un copil mic o păpuşă sau o pătură. Pentru confort în noua lui lume întunecată. '

Benuck Fiii stătea uitându-se la mama lui cum se epuiza. Un fel de cancer o mânca înăuntru. Ea încetase să vorbească, încetase să-şi mai dorească ceva; era ca un sac de beţişoare când el

a luat-o să o ducă la cadă pentru a şterge toate lucrurile care curgea pe care le scurgea în zilele astea, în aceste nopţi. Zâmbetul ei, care îi spusese atât de mult despre dragostea ei pentru el, şi ruşinea ei pentru ceea ce devenise – acea pierdere oribilă a demnităţii – se schimbase acum în altceva: o gură deschisă, buzele ofilite şi încrucişate, fiecare respiraţie un gâfâit şuierător. Dacă ăcesta eră un zâmbet, atunci'ea zâmbea de moarte însăsi şi asta era greu de suportat pentru el. Văzând că. Inţelegând-o, ce însemna.

Nu de mult acum. Şi Benuck nu ştia ce va face. Ea îi dăduse viaţă. Il hrănise' îl ţinuse în braţe, îl ţinuse de cald. Ea îi dăduse cuvinte după care să trăiască, reguli care să-l ajute să-şi modeleze viata, şinele lui. Nu era deşteaptă, nici foarte, nici măcar înţeleaptă. Ea a fost doar' o persoană obişnuită, care a muncit din greu pentru ca ei să poată trăi şi â muncit şi mai mult atunci când Ta a plecat să lupte în
Pale> unde probabil a murit, deşi nu au aflat niciodată vreun fel. Pur şi simplu nu s-a mai'întors niciodată.

Benuck stătea strângându-şi mâinile, ascultându-i respiraţia, dorindu-şi să o poată ajuta, să o umple cu propria lui respiraţie, sa o umple imediat, ea să se poată odihnica să aibă un singur moment, ultim, când nu a suferit, un ultim moment de viaţă nedureroasă şi apoi putea să-şi dea drumul. .

Dar aici, nevăzut de nimeni, era adevăratul adevăr. Mama lui murise cu opt zile în urmă. Stătea cu faţa unui scaun gol şi orice i se făcuse în minte îl prinsese acum în acele ultime zile şi nopţi. Privind, spălat, îmbrăcat. Lucruri de făcut pentru ea, momente de grijă şi dragoste disperată, apoi înapoi la privit şi nu mai era nicio lumină în ochii ei şi nu făcu nici un semn că a auzit un lucru spus de el, toate cuvintele lui de dragoste, cuvintele lui de mulţumire .

Prins în capcană. Pierdut. Nu mănâncă, nu faci absolut nimic.

Mâna lui Hood şi-a periat fruntea apoi şi s-a prăbuşit înainte pe scaun, iar sufletul mamei sale, care plutea în suferinţa în această cameră îngrozitoare în tot acest timp, a alunecat acum înainte pentru o îmbrăţişare veşnică.

Uneori, noţiunea de adevărată mântuire poate stârni ochii.

Avab Tenitt fanteza să aibă copii cu el în patul lui. Nu se întâmplase încă, dar în curând avea să facă totul real. între timp îi plăcea să-şi lege o frânghie la gât, un laţ al naibii, de fapt, în timp ce se masturba sub pături, în timp ce soţiajui nebănuitoare freapa vasele în bucătărie.

În seara asta, nodul s-a strâns şi nu s-a slăbit. De fapt, pur şi simplu a devenit din ce în ce mai strâns cu cât se luptă mai mult cu el şi, pe măsură ce s-a revărsat, la fel şi viaţa lui.

' Când soţia lui a intrat în cameră,

epuizată, cu mâinile roşii şi crăpate de nevoile domestice, iar pe limbă încă o luptă' în aşteptare pentru soţul ei ticălos, s-a oprit şi a privit. La îaţ. Faţa umflată, albastră şi gri de deasupra ei, abia de recunoscut, şi parcă o mie de bare de plumb i-ar n fost ridicate de pe umeri.

Lasă câinii să urle afară toată noaptea. Lasă focurile să înfurie. Era liberă şi viaţa ei din faţă era a ei şi a nimănui altcuiva. Pentru totdeauna şi pentru totdeauna.'

O săptămână mai târziu, o vecină o vedea trecând pe stradă şi le spunea prietenilor în acea seară cum Nissala devenise brusc frumoasă', uluitoare, de fapt, plină de vitalitate•, arătând cu ani şi ani mai tânără. Ca o floare moartă renaşte brusc, o floare aprigă sub lumina strălucitoare şi caldă a soarelui.

Şi apoi cele două bătrâne bârfătoare tăceau, amândouă gândindu-se la aceleaşi gânduri întunecate, la noţiunile delicioase de ce-ar fi şi poate-ea care făceau viaţa atât de distractivă şi le dădeau multe despre care să vorbească, în plus."

între timp, zeci de copii ar rămâne nevinovaţi puţin mai m uit decâ t ar fi făcu t altfel.

Văduva Lebbil era o femeie rezonabilă de cele mai multe ori. Dar, uneori, acest calm blând s-a transformat în ceva malign, ceva atât de legat de furie încât şi-a copleşit cauza. Acelaşi

lucru i-a declanşat furia incandescentă, acelaşi lucru de fiecare dată.

Grăsanul Saborgan locuia deasupra ei, iar pe la această oră în fiecare noapte – când oamenii cumsecade ar trebui să doarmă, deşi să se spună adevărul, cine ar putea face asta în această noapte nebunească când desfăşurarea nebună de pe străzi părea scăpată de sub control – el începea să alerge în sus. acolo, mainte şi înapoi, rotund şi rotund, încoace şi în altul.

Cine ar putea dormi sub acel tunet?

Aşa că şi-a făcut drumul să iasă din pat, gemând de şoldurile dureroase, şi-a luat unul dintre baston şi, stând pe un scaun şocat, s-a lovit de tavan. Vocea ei era prea subţire, prea fragilă – nu ar fi auzit niciodată dacă ea ţipa la el. Doar bastonul ar face. Si ştia că el a auzit-o, ştia că el a auzit-o, dar a avut vreo diferenţă?

Nu! Nu!

Ea nu putea continua cu asta. Ea nu putea!

Thump thump ser ape thump ser ape thump thumjp – şi aşa ea batea şi bă tea şi bâte a, cu braţele în flăcări, cu umerii încântaţi. Bătuit şi bătut.

Saborgan ar fi trebuit să audă protestul văduvei, dar, din păcate, era pierdut în propria lui lume şi a dansat cu împărăteasa cu Păr Alb, care venise din altă lume, cu siguranţă, chiar în camera lui şi muzica s-a umplut, capul lui şi era atât de dulce, atât de magic, iar mâinile

ei erau moi ca porumbeii ţinute cât de blând se descurca el în propriile sale degete tocite şi stângace. Şi oricât de blânde şi fragile erau mâinile ei, împărăteasa îl conducea, trăgându-l înainte şi înapoi, astfel încât să nu-şi recapete niciodată echilibrul'.

împărăteasa cu părul alb era foarte reală. Ea a fost de fapt un demon minor, evocat şi înlănţuit în sclavie în această casă străveche de la marginea districtului Gadrobi. Sarcina ei, încă de la început, fusese singulară, un gestj>us asupra ei de vrăjitoarea oarecum nevrotică moarta în aceşte trei secole.

împărăteasa cu părul alb a fost obligată să ucidă gândaci, în această cameră. Felul în care a făcut acest lucru a suferit, de-a lungul deceniilor şi deceniilor, o slăbire a stricturilor, lăsându-i demonului acum complet nebun libertatea de a improviza.

Acest muritor avea picioare uriaşe, trăsătura sa cea mai atrăgătoare, iar cand dansau, el închidea ochii şi plângea în tăcere, iar ea putea să-şi îndrume acele picioare către fiecare gândac blestemat care zbura pe podeaua murdară. Step crunch step crunch — acolo! Unul mare – ia- 1! Crunch şi unge, crunch şi unge!

În această cameră singuratică, cu excepţia insectelor care trăiau în teroare, era o bucurie pură, ne timida, atenuată, satisfacţie delicioasă şi cea mai dulce dragoste.

Totul s-a prăbuşit cam în acelaşi timp cu podeaua. Grinzile putrezite, scânduri şi tencuiala groasă au coborât asupra văduvei Lebbil şi a fost la fel de mult şocul ca şi greutatea epavei care a'ucis-o instantaneu.

Sărmanul Saborgan, pierzându-şi stăpânirea pe împărăteasa plângătoare, a suferit implozia uluitoare a unui baston înfipt în anus – o, chiar şi a povesti înseamnă a tresări! — care s-a dovedit într-adev'ăr o intruziune cea mai fatală. Cât despre împărăteasa însăşi, ei bine, după un moment de groază îngrozitoare, geamul ei s-a spulberat, eliberând-o în cele din urmă pentru a se întoarce la casa ei, tărâmul Regilor Gândaci (o, foarte bine, bărbatul rotund tocmai a inventat asta. ultimul pic.Iertare?). Cine stie unde s-a dus? Singurul lucru sigur este că a dansat la fiecare pas.

Boom-ul vag al unei podele prăbuşite într-o clădire mizerabilă undeva deasupra capuîui a trecut neobservată de Seba Krafar, Stăpânul Breslei Asasinilor, în timp ce se clătina pe coridorul subteran, căutând refugiul cuibului său.

Dezastrele nu se vor sfârsi niciodată? Totul începuse cu acel blestemat de cult Rallick Nom şi apoi, aproape înainte
ca praful să se aşeze pe asta, primul lor mare contract s-a lovit de cea mai beligerantă şi vicioasă colecţie de hangii care se poate imagina. Şi cel care a

urmat? ' ”

Bănuia că este singurul supravieţuitor. îşi lăsase arbaletarii să-şi acopere retragerea şi nicîunul dintre ei nu-l ajunsese din urmă; iar acum, cu cavernele de stocare a gazelor aprinzându-se una după alta, ei bine, el se trezi mtr-un labirint abandonat de tuneluri, năvălindu-se prin praful ploios, tuşind, usturând ochii.

Toate distruse. Naufragiat. El anihilase întreaga breaslă blestemata.

Ar trebui să o ia de la capăt.

Deodată, ideea l-a entuziasmat. Da, l-ar putea modela el însuşi – nimic de moştenit. O nouă structură. O nouă filozofie, chiar.

Astfel de. . jposibilităţilor.

A intrat clătinându-se în biroul său, chiar până la birou, pe care se sprijini cu ambele mâini pe suprafaţa sa cu sâmburi. Şi apoi s-a încruntat la împrăştierea sulurilor şi am văzut documente împrăştiate peste tot pe podea – cum pe numele lui Hood?

„ Maestre Krafar, nu-i aşa? [1]

Vocea l-a învârtit.

[0] *femeie stătea cu spatele sprijinit de peretele de lângă prag. O arbaletă înclinată era sprijinita lângă cizma ei stângă, cu capul de ceartă sprijinit pe podeaua plină de pământ. Braţele ei erau încrucişate.*

Seba Krafar se încruntă. Cine pe numele lui Hound eşti?[1]

[1] *Nu mă cunoşti? Neglijent.*

Numele meu este Blend. Sunt unul dintre proprietarii K'rul's. [1]

a fost anulat – am terminat cu tine. Gata ...

[1] *Nu-mi pasă. Este simplu – vreau numele. Cel care ţi-a adus contractul. Acum, poţi să mi-l dai fără nicio bătaie de cap, iar eu voi pleca de aici şi asta e ultimul pe care îl vei vedea de la mine şi toate grijile tale se vor sfârşi. Breasla a fost eliminată din ecuaţie. Consideră-l un cadou, dar acum este timpul să-l câştigi.* [1]

A studiat-o, evaluându-şi şansele. Ea nu arăta prea mult. Nu avea nicio posibilitate să ajungă la acea arbaletă la timp – doi paşi repezi si el ar fi fost chiar în faţa ei. Cu două cuţite în intestine. Şi apoi trimitea o notă lui Humble Measure şi pretindea încă una în jos – lăsând ce, două sau trei rămase? Ar fi plătit bine pentru asta, iar Hood ştia că avea nevoie de moneda dacă avea de gând să o ia de la capăt

Şi aşa a atacat

Nu era sigur ce s-a întâmplat în continuare. îşi scoase cuţitele, ea era chiar acolo în faţa lui si apoi cotul î s-a izbit de faţa lui, zdrobindu-i nasul şi orbindu-l de durere. Şi, într- un fel, ambele împingeri le-'a trimis în cale, una căutând punctul moale de sub sternul ei, cealaltă lovindu-se mai Jos, ambele au eşuat. Unul blocat, celălalt lipsă complet, vârful pumnalului înfipt în peretele de care se sprijinise.

Lovitura pe faţa i-a transformat genunchii în apă, dar numai pentru scurt timp, pentru că Seba Krafar era un taur de om, un bătaie. Pagubele era ceva de scuturat şi apoi pur şi simplu să continue cu el, aşa că, cocoşându-se pe umăr, él a încercat o tăietură oblică, încercând să evidenţieze căţea chiar atunci şi acolo.

Ceva tare i-a ciocănit încheietura mâinii, „trimiţând pumnalul în zbor, iar oasele i-au crăpat în braţ. în timp ce se împletici înapoi, trăgând celălalt cuţit de perete, încercă o lovitură frenetică sa o ţină departe de el. Ea îi prinse încheietura mâinii şi degetul ei era ca un cui de fier, împingându-i în ţeapă baza palmei. Cuţitul a căzut de pe degetele fără sens. Apoi a luat acel braţ şi l-a răsucit cu putere, împingându-i umărul în jos şi forţ'ându-i astfel capul să-l urmeze.

Unde s-a întâlnit cu un genunchi care se ridica.

Un nas deja rupt lovit din nou, lovit şi mai tare, de fapt, nu este ceva timid; lucru care poate ii scuturat. Uimit, fără nici o fărâmă de voinţă rămasă în creier, a aterizat pe spate. Un oarecare instinct l-a făcut să se rostogolească, lângă picioarele biroului său, şi se ridică încă o dată.

Cearta l-a dus jos pe partea dreaptă, chiar deasupra şoldului, aruncând o privire de pe osul innominat şi făcându-i dezordonat ficatul.

Seba Krafar s-a lăsat înapoi, într-o scădere cu spatele lipit de birou.

Cu ochi zgomotoşi, se uită la femeie.

Malazan, corect. Fusese soldat odată. Nu, ea fusese Bridgeburner. Obişnuia să-şi dea ochii peste cap la asta. Un Bridgeburner? Şi ce dacă?'Doar nişte prostii umflate. Seba a fost un asasin. Rudă de sânge a lui Talo Krafar şi acum era un monstru de om -

Care fusese doborât de o ceartă. Ucis ca un mistreţ într-un desiş.

Ea se apropie să stea în faţa lui. A fost p prostie, Seba. Şi acum iată-te cu faţa ruptă şi înţepenită. Asta e ficatul tău care sângerează acolo, cred.' Sincer, sunt uimit că nu eşti deja mort, dar noroc că nu eşti. Se ghemui şi ridică o fiolă mică. — Dacă torn asta în acea rană – odată ce scot şurubul, adică şi presupunând că supravieţuieşti asta – ei bine, sunt şanse mari sa trăieşti. Deci, ar trebui să fac asta, Seba? Ar trebui să-ţi salvez scuzele?[1]

Se uita la ea. Doamne, a durut peste tot.

— Numele, spuse ea. Dă – mi numele şi ai şansa să supravieţuieşti. Dar cel mai bine te grăbeşti cu decizia ta. Ai rămas fără timp."[1]

Hood plutea? În acel loc îngropat atât de departe sub străzi? Ei bine, desigur că era.

Seba i-a dat numele. El chiar a avertizat-o să nu te mai încurci cu asta, e o viperă blestemată. E ceva acolo, în ochii lui, jur -

Blend a fost fidel cuvântului ei.

Aşa că Hood a plecat.

Cascada de morţi subite, accidente inexplicabile şi revoltătoare, sfârşituri mizerabile şi crime teribile a umplut fiecare locuinţă, fiecare colţ si fiecare cotabă dintr-un val care se răspândeşte, o inundaţie cea mai fatală care s-a strecurat prin oraşul nefericit din toate părţile. Nici o vârstă nu a fost cruţată, nicio greutate a nedreptăţii nu a înclinat această balanţă. Moartea i-a luat pe toţi: bine născuţi şi săraci, bolnăvi şi sănătoşi, criminali şi victimă, neiubiţi şi preţuiţi.

Atâtea ultime respiraţii: a tuşit, a oftat, a scâncit, a urlat în sfidare, în neîncredere, în'uimire amorţită. Şi dacă astfel de respiraţii s-ar j>utea uni, ar putea forma o fugă groasă, uscată şi înţepătoare de consternare, în oraş m această noapte nu s-'ar putea vedea un singur glob de' foc albastru.

Au fost supravieţuitori. Mulţi, mulţi supravieţuitori – într-adevăr, mai mulţi au supravieţuit decât au murit – dar, din păcate, a fost o chestie apropiată, această măsură, această recoltă căzută.

Zeul a mers spre est, din districtul Gadrobi şi în malul lacului şi, de acolo, în sus în Moşii.

Această noapte nu s-a terminat. Doamne, nu sa terminat deloc.

Nevăzută în întunericul complet al acestei nopţi fără lună, încununată de fum, o forma masivă naviga jos peste Dealurile Gadrobi, spre vest şi pe drumul

comerciantului. Pe măsură ce se apropia de luminile tulburi din Worrytown, zburătoarea tăcuta coborî încet, până când ghearele sale aproape au întins pietrişul drumului.

Deasupra ei, forme'mai mici bat aripi grele ici şi colo, învârtindu-se, prăbuşindu-se şi apoi bătând din nou în sus. Nicfaceştia nu au rostit nicio chemare în întuneric.

Într-o parte a pistei, ghemuit în ierburi înalte, un coiot care fusese gata sa traverseze pista a îngheţat brusc.

Mirodenii ameţitoare s-au răscolit peste animal într-o rafală caldă şi înfăţişată, iar acolo unde cu o clipă mai devreme au fost nori negri şi fără formă alunecând prin aer, acum era o siluetă – un lucru de om, genul cu care coiotul se război în craniu. , frică si curiozitate, oportunitate şi trădare mortală — mersul pe drum.

Dar acest om-lucru, a fost. . diferit.

Când venea vizavi de coiot, capul i se întoarse şi privi fiara.

Coiotul a ieşit la trap. Fiecare muşchi, fiecare instinct striga pentru o predare supusă şi, totuşi, ca şi cum ar fi dintr-o putere imensă din afara lui, coiotul îşi'ţinea capul sus, cu urechile ascuţite înainte, în timp ce se ridica lângă silueta.

Care s-a întins să-şi perie degetele înmănuşi pe spate de-a lungul cupolei capului.

Iar fiara s-a năpustit, alergând cât de repede au putut-o duce picioarele, în

noapte, în vasta câmpie ae la sud.

Eliberat, binecuvântat, beneficiar al unei iubiri atât de chinuitoare, încât îşi va trăi restul anilor într-o mare ierboasă de bucurie şi încântare.

Transformat. Nici un motiv special, nici un scop sumbru. Nu, aceasta a fost JD atingere capricioasă, o sărbătoare reciprocă a vieţii. înţelege-l sau te împiedici. Rolul coiotului s-a împlinit, iar inima străluceşte ca o stea aprinsă.

Cadouri pentru a începe ochii.

Anomander Rake, Fiul întunericului s-a plimbat între cohaburile din Worrytown. Poarta era m faţa, dar nu se vedea niciun gardian. Uşile uriaşe erau blocate.

De dincolo, din oraş însuşi, focurile răzbăteau ici şi colo, aruncând în noaptea neagră mantale bombate de fum aprins cu scântei.

La cinci paşi de porţi acum şi ceva s-a rupt şi a căzut. Uşile s-au deschis. Şi, neacosta't, neobservat, A'nomander Râke a intrat în Darujhistan.

Urletşle se ridicau ca nebunia dezlănţuită.

Fiul întunericului a ridicat mâna şi l-a dezvelit pe Dragnipur.

Din lama neagră se răsuciau aburi, răsucindu-se în lanţuri efemere care se întindeau în timp ce mergea pe strada largă şi goală. S-au întins să târasca în spatele lui, şi din fiecare lungime au ieşit alţii şi din acestea şi mai mult, cât o pădure de rădăcini de fief, şerpuind afară,

şoptind peste pietricele.

Niciodată nu mai invitase la o asemenea manifestare. Stăpânirea acelei sângerări de putere fusese un act de mila, pentru toţi cei care ar fi putut fi martori, care ar putea înţelege semnificaţia ei.

Dar în această noapte, Anomander Rake avea alte lucruri în minte.

Lanţuri de fum, lanţuri şi lanţuri şi lanţuri, atât de multe zvârcolindu-se în urmele lui, încât au umplut lăţimea străzii, încât s-au şerpuit peste şi sub şi s-au revărsat pe străzi laterale, alei' sub porţile proprietăţii, sub uşi şi prin win timid. ;dows. Au urcat pe pereţi.

Bariere de lemn s-au dezintegrat – uşi şi praguri şi porţi şi rame de ferestre. Pietrele au crăpat, cărămizile au scuipat mortar. Pereţii plecaţi. Clădirile gemeau.

A mers mai departe în timp ce acele lanţuri s-au întins.

Nu este nevoie să te înclini în faţă cu fiecare pas. Nu este nevoie să dezvălui încă un detaliu care să trădeze puterea şi voinţa cerute de la el.

A mers mai departe.

în tot oraşul asediat, magi, vrăjitori, vrăjitori şi vrăjitori s-au strâns de capul lor, cu ochii închişi, când presiunea insuportabilă se închidea. Mulţi căzură în genunchi. Alţii s- au clătinat. încă alţii s-au ghemuit în bile fetale strânse pe podea, în timp ce lumea gemea.

Focurile furioase tresară, s-au

prăbuşit în sine, au murit în gâfâituri tăcute.

Urletul câinilor se răţi ca forţat prin supape strânse.

într-o groapă cu crustă de zgură, surorile gemene s-au oprit ca una m eforturile lor ae a-şi scărpina ochii. în mijlocul unor nori voluminosi de vapori nocivi, adânci în genunchi în magmă care se învârteau ca un lac de canalizare topită, surorile s-au oprit şi şi-au ridicat încet capetele.

De parcă ar fi parfumat aerul.

Dragnipur.

Dragmpur.

în jos de la Estates, în acea pană proeminentă care era Daru, şi de aici printr-o altă poartă şi pe bulevardul

g

rincipâl din Lakefront, mergând paralel cu linia ţărmului. >e îndată ce a^ajuns pe porţiunea dreaptă şi plana a acelui bulevard, Fiul întunericului â făcut o pauză.

La patru străzi depărtate pe aceeaşi cale largă, Hood, Lordul Morţii, si-a fixat privirea asupra silueta cu părul argintiu care părea să fi ezitat, dar numai pentru o clipă, înainte de a-şi relua apropierea.

Hood şi-a simţit propria nelinişte, dar a mers mai departe.

Puterea acelei săbii era uluitoare, chiar şi pentru un zeu. j*uluitoare*.

înfricoşător.

S-au apropiat, în pgLşi măsuraţi, şi mai aproape.

Hounds tăcuseră. în urma incendiilor zdrobite, fumul curgea jos, abia luminat de lumina albastră de gaz. Strapunzând înăuntru şi ieşind din norii negri, Marii Corbi s-au învârtit, au înaintat' şi s-au retras; şi cu câteva momente înainte ca cele două figuri să ajungă una pe cealaltă, păsările uriaşe au început să aterizeze pe marginile acoperişului cu faţa în jos spre stradă, în rânduri şi grupuri, zeci şi apoi sute. '

Ei au fost aici.

De a asista.

A sti. A crede.

Şi, probabil, să hrănesc.

Dpar trei paşi între ei acum. Hood şi-a încetinit paşii. „Fiul întunericului”, a spus el, „M-am reconsiderat...”

Şi sabia a izbucnit, un arc curat care l-a luat pe Domnul Morţii în gât, tăindu-l.

în timp ce capul lui Hood se înclină în interiorul sacului de pânză tăiat, corpul de sub el se clătină înapoi, dislocând ceea ce pierduse.

O zgârietură puternică, puternică, când capul zeului lovi pietruiala, rostogolindu-se pe un obraz, cu ochii holbaţi şi lipsiţi de viaţă.

Sânge negru curgea din ciotul gâtului. încă un pas înapoi, înainte ca picioarele să se încurce şi Lordul Morţii să cadă în genunchi şi apoi să se aşeze pe spate.

Vizavi ae zeul mort, Anomander Rake,

cu faţa întinsă de agonie, a căutat să rămână în picioare.

indiferent de greutatea căzută asupra lui în acest moment, era invizibilă pentru ochiul muritor, nevăzută nici măcar de cei mii de Mari Corbi cocoţaţi şi aplecaţi în fată din toate părţile, dar bilanţul său ' îngrozitor' era de netăgăduit.

Fiul întunericului, Dragnipur într-o mână, s-a plecat şi s-a aplecat ca un bătrân. Vârful săbiei s-a răzuit şi apoi s-a prins în îmbinarea dintre patru pietricele. Iar Anomander Rake a început să se sprijine pe el, fiecare muşchi încordându-se în timp ce picioarele lui cedau încet – nu' nu putea să stea sub această greutate.

Şi asa s-a prăbuşit, cu sabia în faţa lui, cu ambele mâini pe aripile mânerului crucii, cu capul plecat împotriva lui Dragnipur, si numai aceste detalii erau tot ceea ce l-au stins de zeul opus.

Stăteau, în genunchi şi coapte, ca nişte imagini în oglindă. Unul sprijinit de o sabie, cu fruntea lipită de lama strălucitoare, încununată de fum. Celălalt decapitat, cu mâinile sprijinite palma în sus pe coapse.

Unul era mort.

Celălalt, în acest moment, profund. . vulnerabil.

Lucrurile observate.

Lucrurile veneau şi veneau repede.

Şi în noaptea asta, de ce, nu este decât pe jumătate gata'.

CAPITOLUL DOUAŞI DOI

A alunecat pe ultimul traseu şi m-a întrebat:

— Vezi la ce te-ai aşteptat?

Şi aceasta a fost o întrebare care s-a dezlănţuit, s-a e libérât.

Ieşit de sub pietre şi împrăştiat

În gânduri la ceea ce destinele crude ar decreta acum.

S-a aşezat înapoi în praf şi şi-a făcut faţă durere,

— Ai văzut doar ceea ce ai crezut?

Şi m-am uitat în jos spre locul unde sângele îşi lăsase pata

Taxa pentru ceea ce este dat, ceea ce este primit

Anunţul de închidere a acestei camjpanii lungi.

„Nu”', am spus, „nu eşti ceea ce ma aşteptam să văd”.

Tânăr ca speranţa şi adevărat ca' dragostea a fost duşmanul meu,

' „Scuturile erau lustruite strălucitoare ca o mare stropită de soare,

Şi curajul înecat m-a adus la această nenorocire.

Aşteptările mi-au dovedit moartea.

El a vorbit pentru a spune: „Nu poţi să lupţi împotriva omului care ai fost,

Şi nu pot să-l ucid pe omul care voi deveni într-o zi,

Duşmanul nostru este aşteptările aruncate înapoi şi înainte,

Amintirile pe care le alegi şi piesele pe care le-aş alerga.

Ucigaş de vise, semănător de regrete, tot ceea ce suntem.

Soldat la sfârşitul zilelor sale (fragment)

Des'Ban din Nemil

Nu s-au oprit pentru noapte. Cu strălucirea agitată a oraşului spre nord, purpurie palpitantă, Călătorul a mărşăluit ca un om posedat. Uneori, m timp ce ea şi Karsa mergeau înainte spre următoarea ascensiune pentru a-şi fixa privirea asupra acelei incendii îndepărtate, Samar Dev se temea că ar putea, când ajungea la ei, să lovească pur şi simplu cu sabia lui. Tăiaţi-le pe amândouă. Ca să-l poată lua

B

e Havok pentru el şi să călătorească din greu spre 'aruihistan.

Ceva groaznic se întâmpla în acel oraş. Nervii îi ardeau. Craniul ei părea să scârţâie cu un ' fel de presiune omniprezenta, crescând cu 'fiecare pas înainte. Se simţea febrilă, se simţea rău la stomac, gura uscată ca praful şi' se ţinea de circumferinţa musculara a lui Karsa Orlong ca şi cum el ar fi fost un catarg pe o navă devastată de furtună. Nu spusese nimic de ceva vreme, iar ea

nu avea curajul să rupă acea tăcere sumbră.

La mai puţin de o legă distanță, oraşul fulgeră si bubuia.

Când Călătorul a ajuns la ei, totuşi, parcă nu ar exista. Mormăia pe sub răsuflare. Argumente vagi, negări şuierate, liste fără suflare de fraze bizare, deconectate, fiecare s-a rezolvat ca şi cum ar fi fost o justificare pentru ceva ce făcuse sau pentru ceva ce urma să facă. Uneori acele fraze dureroase sunau ca justificări pentru ambele. Viitorul amestecat cu trecutul, un vârtej învolburat cu un suflet chinuit în inima sa. Nu suporta să asculte.

Obsesia era o nebunie, o febră. Când şi-a făcut gheare spre suprafaţă, era groaznic de privit. Era imposibif să nu se vada pagubele pe care le făcea, îngustimea cărării perfide pe care era nevoit să o urmeze, parcă printre ziduri de spini, proeminentă lame de cuţit. Un singur pas greşit şi s-a tras sânge şi, în scurt timp, biata creatură a fost o masa de răni, striate şi picurând, oarbă la orice, în afară de ceea ce aştepta undeva în faţă.

Şi dacă a găsit ceea ce a căutat? Dacă ar fi câştigat în luptâ sa finala – oricare ar fi asta? Atunci ce pentru Traveller?

îl va ucide.

Motivul lui de a trăi. . plecat.

Zei de jos, nu voi ñ martor la o

asemenea scenă. Nu îndrăznesc.

Căci am propriile mele obsesii. .

Călătorul a mers mai departe într-o ceartă întunecată. Ea şi Karsa călăreau pe Havok, dar chiar şi această fiară înspăimântătoare trecu, sfiindu-se de parcă ceva i-ar fi împins trupeşte împotriva ei. Capul aruncat, copitele au lovit pământul plin.

În cele din urmă, duj>ă ce calul aproape s-a ridicat, Karsa a scos un mârâit scăzut si a reţinut. — Jos, vrăjitoare, spuse el – în timp ce Călătorul trecu din nou pe lângă el –, vom merge de aici.

— Dar Havok...

— Se poate descurca singur. Când voi avea nevoie de el, ne vom mai găsi o dată.

Au descălecat. Samar o întinse cu spatele. 'Sunt epuizat. Capul meu simte ca o oală udă într-un cuptor – pe cale să explodeze. Karsa-[1]

— Rămâi aici dacă vrei, spuse el, cu ochii pe spatele Călătorului. 'O sa merg mai departe.[1]

'De ce? Oriunde s-ar duce, e bătălia lui, nu a ta. Nu-l poţi ajuta. Nu trebuie să-l ajuţi, Karsa – vezi asta, nu-i aşa?

Se strâmbă. — Îi pot păzi spatele...

'De ce? Am călătorit împreună din comoditate. Şi asta s-a făcut, acum. Nu simţi? Este gata. Fă un pas^ greşit – încrucişează-i calea – şi el va scoate acea sabie. îşi ridică mâinile şi se apăsă cu putere pe pleoape. Străluciri de foc i- au

aprins lumea interioară. Cu nimic diferit de ceea ce vedea ea în oraş înaintea lor. Ea îşi lăsă mâinile în jos şi clipi dornic la To shy;blakai. — Karsa, în numele milei, să ne întoarcem. Lasă-l aşa. . orice e în Darujhistan.

— Vrăjitoare, am urmărit o urmă.

— îmi pare rău, ce?

— Un traseu. El a aruncat privirea spre ea. — Câinii.

S-a uitat din nou la oraş, chiar daca o minge de foc s-a
rupt în sus şi câteva clipe mai târziu, tunetul s-a rostogolit prm pământ la picioarele lor. *Câinii. Ei sfâşie oraşul.* 'Nu putem merge acolo! Nu putem intra în *asta V*

Ca răspuns, Karsa şi-a descoperit dinţii. „Nu am încredere în acele fiare – sunt acolo pentru â-l proteja pe Călător? Sau să-l vânezi într-un joc mortal pe străzi? A scuturat din cap. — Nu-i voi tăia călcâiele, vrăjitoare. Vom păstra o distanţa respectabilă, dar îi voi păzi spatele.

A vrut să ţipe. Prost, încăpăţânat, încăpăţânat, ticălos cu craniul gros! — Deci cine ne păzeşte spatele?

Brusc întunericul a apărut în mintea ei şi trebuie să se fi zguduit, pentru o clipă mai târziu Karsa o ţinea în sus, cu îngrijorare reală în faţa lui. — Ce te duci, Samar?

— Idiotule, *nu simţi asta* ?

„Nu”, a răspuns ef.

Ea a crezut că a minţit atunci, dar nu

avea energie să-l provoace. Acea întuneric'păruse vastă, lipsită de adâncime, o gură dornică să o devoreze, să o înghită. Şi, cel mai înfiorător dintre toate, ceva despre asta era' seducător. Punetă de sudoare, cu picioarele tremurate sub ea, se ţine de braţul lui Karsa.

— Rămâi aici, spuse el încet.

— Nu, nu are nicio diferenţă.

Se îndreptă brusc, iar ea văzu că se îndrepta spre drumul care veniseră ei. — Ce... ce este?

— Ursul ăla blestemat... s-a întors.

Ea s-a răsucit. Da, acolo, poate la o sută de paşi, o formă uriaşă întunecată. Nu se apropie.

— Ce vrea de la mine? întreba ea în şoaptă.

— Dacă rămâi, s^ar putea să afli, vrăjitoare.

— Nu, am spus. îl urmăm pe Traveller. S-a hotărât.

Karsa tăcu o clipă, apoi mormăi. 'Mă gândesc. .'

'Ce?[1]

— Ai vrut să ştii, mai devreme, cine ne va păzi spatele.

Ea s-a încruntat, apoi a scăpat un mic gâfâit şi a mijit
din nou ochii la acea fiară monstruoasă. A fost doar. . plutind, capul uriaş clătinând încet dintr-o parte în alta, răcându-se ocazional pauze pentru a-şi ridica botul în direcţia lor. — N-aş avea încredere în astă, Karsa, n-aş avea

deloc'încredere în asta.

El a ridicat din umeri.

Dar totuşi ea s-a împotrivit, uitându-se acum în bolta nopţii de deasupra capului. — Unde este luna blestemata, Karsa? *Unde în Abis este luna blestemata*?[1]

Kallor era sigur acum. Forţele convergeseră în Darujhistan. Ciocnirea cu consecinţe mortale şi sângele fusese vărsat.

A trăit pentru astfel de lucruri. Oportunităţi bruşte, puteri neaşteptate care se poticnesc, cad la îndemână. Anticiparea s-a trezit în el.

Viaţa a scos în evidenţă alegeri, iar măsura valorii unui bărbat sau a unei femei putea fi găsită în măsura în care aceştia posedau curajul, hotărârea dezvăluită, de a se prinde şi de a nu renunţa. Kallor nu a ratat niciodată astfel de momente. Lasă blestemul să-l bată, să-l lovească; lasă înfrângerea să-l bată din nou şi din nou. Pur şi simplu se ridica, scutură praful şi începe din nou.

Ştia că lumea era'blestemată. Ştia că blestemul care îl bântuia nu era diferit de progresul propriu al istoriei, succesiunea nesfârşită de eşecuri, triumfurile pueril care aveau un mod de a se prăbuşi de îndată ce cineva nu mai privi. Sau grijuliu. El ştia că viaţa însăşi corecta dezechilibrele grosolane, pur şi simplu îndoirid totul şi pornind din nou.

De prea multe ori savanţii şi istoricii

au văziit principiul convergenţei cu un focus îngust, trunchiat. în ceea ce priveşte ascendenţii şi zeii şi marile puteri. Dar Kallor nu a înţeles că evenimentele pe care le-au descris şi pe care le- au analizat după fapte nu erau decât expresii timide, concentrate, a ceva mult mai vast. Epoci întregi au convergit, în haos şi tumult, în anarhia Naturii însăsi. Şi, de cele mai multe ori, foarte puţini înţeleg dezastrul care a izbucnit în jurul lor. Nu, pur şi simplu au continuat zi de zi cu sarcinile lor patetice, cu ochii în pământ, prefăcându-se că totul este în regulă.

Natura nu era interesată să le strângă gulerele şi să le zguduie, forţându-le ochii să deschidă. Nu, Natura tocmai le-a sters de'pe tablă.

Şi, adevarul să fie spus, cam asta meritau. Nici o cusătură mai mult. Au existat, desigur, cei care ar vedea o asemenea atitudine îngroziţi şi apoi l-ar acuza pe Kallor că este un monstru, lipsit de compasiune, o viziune pătată de neşters în întuneric şi toate acele gunoaie. Dar s-ar înşela. Compasiunea nu este un înlocuitor pentru prostie, îngrijorarea plină de lacrimi nu poate sta în locul recunoaşterii fa rece. Simpatia nu anulează faptele dure ale observaţiei brutale şi neclintite. Era prea uşor, prea ieftin să te fr'ângi şi să-ţi storci mâinile, gemeind cu empatie sinceră – era al naibii de auto-induîgator, de fapt, oferind scuza perfectă pentru a nu face exact

nimic m timp ce asuma o ipostaza pioasă.

Destul de asta.

Kallor nu a avut timp de asemenea jocuri. Un nas în aer a făcut mai uşor să tăiaţi gâtul de sub el. Şi când a fost vorba de acea'alegere, de ce, nu a ezitat *niciodată .* La fel de sigur ca orice forţă a Naturii, era Kallor.

A mers, cu tibie' smulgând şi smulgând iarba încâlcită. Deasupra lui, o noapte ciudată, făra lună, cu orizontul vestic – unde soarele apusese cu mult timp în urmă – convulsând cu fulgere de carmin.

Ajungând pe un drum înălţat de pietriş împachetat, porni, grabindu-şi pasul spre oraşul care aştepta. Pista a coborât şi apoi a'început o urcare lungă şi întinsă. Ajuns pe vârf, s-a oprit.

La o sută de paşi în faţă, cineva pusese patru torţe pe stâlpi înalţi, acolo unde patru poteci se întâlneau, creând un pătrat cu focul aprins centrat pe răscruce. Nu erau clădiri la vedere, nimic care să dea motiv pentru o astfel de construcţie. încruntat, a reluat să meargă.

Pe măsură ce se apropia, văzu pe cineva aşezat pe o piatră de marcare, chiar sub una dintre torţe. Glugă, nemişcate, antebraţele sprijinite pe coapse, mâinile cu mănuşi întinse peste genunchi.

Kâllor simţi un moment de nelinişte. A răzuit prin pietriş cu o cizmă şi a văzut gluga ridicându-se încet, siluetă îndreptându-se şi apoi ridicându-se în

picioare.

La dracu.

Străinul întinse mâna şi trase capota înapoi, apoi merse să sş poziţioneze în centrul răscrucei.

În urma recunoaşterii, consternarea a inundat Kallor. — Nu, Spinnock Durav, 'nu asta.

Tiste Andii si-a dezvelit sabia. — înalt Rege, nu te pot lăsa să treci.

— Lasă-l să ducă propriile bătălii!

— Nu trebuie să fie o bătălie, răspunse Spinnock. — Sunt tabără chiar lângă acest drum. Putem merge acolo acum, să stăm la foc şi să bem vin fiert. Şi, vine dimineaţa,

oţi să te întorci, să te întorci pe cealaltă direcţie, 'arujhistan, înaltul Rege, nu este pentru tine.

— Ai naibii de prost. Ştii că nu mă poţi învinge. Se uită cu privirea la războinic, luptându-se. O parte din el a vrut. . *zei*. . o parte din el a vrut să plângă. „Caţi dintre adepţii săi loiali şi curajoşi va vedea murind? Şi pentru ce? Ascultă- mă, Spinnock. Nu am nicio duşmănie reală împotriva ta. Nici Rake. A fluturat o mână îmbrăcată în lanţ în aer în spatele lui. — Nici măcar cei care mă urmăresc. Ascultă- mă, te rog. întotdeauna te-am respectat, Spinnock, lângă Abyss, m-am batjocorit despre modul în care te-a folosit Rake...

— Nu înţelegi, spuse Tiste Andii. — N-ai făcut-o niciodată, Kallor.

'Greşeşti. Nu am nimic împotriva

niciunuia dintre voi![1]

„Korlat-”

— Credeai că intenţia mea era să-l ucid pe Whiskyjack? Crezi că tocmai am tăiat oameni onorabili şi soldaţi loiali din ciudă? Nici măcar nu ai fost acolo! Silverfox a fost cel care trebuia să moară şi acesta este un eşec pe care îl vom simţi cu toţii într-o zi. Ia aminte. Ah, zei' Spinnock. *Mi-au ieşit în cale, la naiba! Aşa cum faci şi acum*![1]

Spinnock oftă. — Se pare că nu va fi vin fiert în seara asta.

— Nu.

— Sunt aici, înalt Rege, să-ţi stau în cale.

'Tu vei muri. Nu pot să-mi stau mâna – totul va fi dincolo de control până atunci. Spinnock Durav, te rog! Acest lucru nu trebuie să se întâmple.

Zâmbetul slab al lui Tiste Andii aproape că îi frânge inima lui Kallor. Nu, el înţelege. Prea bine. Aceasta va fi ultima lui bătălie, în numefe lui Rake, în numele oricui.

Kallor şi-a scos sabia. „I se pare, vreunpia dintre voi, ce îmi fac aceste *lucruri* ? Nu, desigur că nu. înaltul Rege este blestemat să eşueze, dar să nu cadă niciodată. înaltul Rege este dar. . ce? Oh, manifestarea fizică a ambiţiei. Dovada ae mers a preţului său inevitabil. Amenda.[1] Şi-a pregătit arma cu două mâini. — La dracu[1] şi cu tine.

Cu un vuiet care i-a smuls ca focul din gât, Kallor s-a îndreptat înainte şi şi-a

legănat sabia.

Fierul a sunat pe fier.

Patru torţe aprinseră răscrucea. Patru torţe au pictat doi războinici blocaţi în luptă. Aceştia ar fi singurii martori? Orbi şi lamentabil de indiferenţi cu darul lor de lumină?

Deocamdată, răspunsul trebuie să fie *da.*

Apa neagră părea rece. Fără adâncime, sângele întunericului. A respirat putere în ceaţă rece care se căţărau pe ţărm pentru a înghiţi stânci' zimţate, sparte, copaci căzuţi. Noaptea însăşi părea să plouă în această mare.

Inele sclipitoare s-au învârtit şi au făcut clic, iar Clip s-a întors încet spre Nimander şi pe ceilalţi. — Pot folosi asta, spuse el. „Puterea care se ridică din această apă, este plină de curenţi de Kurald Galain pur. Pot folosi asta.

— O poartă?

— Ei bine, măcar unul dintre voi se gândeşte. O Poartă, da, Nimander. O Poartă. Să ne ducă la Black Coral.

'Cat de aproape?' întrebă Skintick.

Clip ridică din umeri. 'Destul de aproape. Vom vedea. Cel puţin, în apropierea zidurilor oraşului.

—' Aşa ca continuă cu asta,' spuse Nenanda, cu cuvintele aproape un mârâit.

Zâmbind, Clip s-a înfruntat încă o dată pe Cut. — Nu vorbi, niciunul dmtre voi. Trebuie să muncesc din greu la asta.

Nimander se frecă de faţă. Se simţea amorţit, bântuit de epuizare. S-a mutat să stea pe un bolovan. Chiar sus de pe linia abruptă a ţărmului, muşchi gros tocise orice lucru timid, cioturile copacilor putrezi, rădăcinile răsturnate, pietrele negre prăbuşite. Aerul nopţii se agăţa de el, rece şi umed, ajungând până la oase, închizându-i strâns în jurul inimii. Ascultă poala moale a apei, sugea şi gâlgâitul printre stânci. Mirosul era bogat cu putrezire, ceaţa dulce cu saramură.

Simţea frigul bolovanului curgându-se, iar mâinile îl dureau.'

Clip şi-a învârtit lanţul, a învârtit cele, două inele, unul de aur, unul de argint/si s-au învârtit. în afară de asta, stătea nemişcat, cu spatele la toţi.

Skintick' se aşeză lângă Nimânder. Ochii lor s-au întâlnit si Skintick a ridicat din umeri o întrebare tăcută, la care Nimander a răspuns cu o mică clătinare din cap.

Crezuse ca mai are câteva zile. Pentru a decide lucrurile. Când. Cum. Opţiunile dacă ar eşua. Tactici. Planuri de retragere. Atât de multe de gândit, dar nu putea vorbi cu nimeni, nici măcar nu putea sa facă aluzii despre ceea ce credea că trebuie făcut. Clip stătuse prea aproape de ei în această coborâre, parcă suspect, ca şi cum l-ar fi forţat în mod deliberat pe Nimander să nu spună nimic.

' Era atât de multe de care avea nevoie să le spună şi atât de multe încât trebuia să audă. Discuţii, argumente,

cântărire de riscuri şi neprevăzute şi coordonare. Toate lucrurile cerute unuia care ar conduce; dar incapacitatea lui de a da glas intenţiilor sale, de a da ordine la sfârşitul unei lungi dezbateri, îl făcuse aproape inutil.

Numai prin prezenţa lui, Clip îl oprise pe Nimander pe loc. „

în acest joc al mişcării şi al contramiscării, Clip îl depăşise şi asta îl încurca. în' momentul în care şarada a fost spulberată, va fi haos, iar în acea scenă Clip â deţinut avantajul. La urma urmei, nu avea decât să-şi facă griji'

Nu, Nimander nu avea de ales decât să acţioneze singur, să aibă încredere în ceilalţi să-i urmeze.

Ştia că îl urmăreau, fiecare mişcare a lui, studiându-i faţa pentru orice expresie revelatoare, pentru fiecare mesaj tăcut, iar asta însemna că trebuia să se ţină sub control. Trebuia să se ferească să nu dezvăluie ceva, ca nu cumva unul dintre ei să înţeleagă greşit şi să facă astfel o greşeală fatală, iar toate acestea îl oboseau.

Ceva s-a ridicat zgomotos din apa neagră. Un interval de întuneric, vertical, cu marginile superioare picurând, dizolvându-se rapid.

— Urmează-mă, icni Clip. ‘Repede![1]

Nimander s-a ridicat şi l-a tras pe Skintick înapoi — „Toată lumea, rămâneţi în spatele meu” — şi, văzâncfu-l pe Clip făcându-se înainte şi dispărând în interiorul Porţii, se grăbi înainte.

Dar Nenanda ajunse la portal înaintea lui, repezindu-se înăuntru chiar daca îşi scotea sabia.

Blestemant pe sub răsuflarea lui, Nimander se năpusti după el.

Poarta se prăbuşea. Cineva a ţipat în urma lui.

Nimander se clătină pe rocă de bază alunecoasă şi neuniformă, pe jumătate orbită de dâre de lu timidă; minescenţă care se împrăştia ca nişte pânze tăiate. A auzit un sunet de gâfâit, aproape la picioarele lui, şi o clipă mai târziu s-a împiedicat ae ceva care gemea.

Nimander se întinse în jos, simţi un corp culcat în sus. Am simţit ceva fierbinte şi curgând sub o palmă – fantezia uneţrării, scurgerea de sânge. — Nenanda?

încă un gâfâit, apoi: „îmi pare rău, Nimander — l-am văzut — l-am văzut întinzându-şi pumnalul, chiar şi în timp ce a păşit prin — am văzut — el ştia, ştia că îl urmăreşti, vezi, el..'.

De undeva înainte se auzi un hohot de râs. — îţi imaginezi că sunt un timid, Nimander? Păcat că nu ai fost tu. Ar fi trebuit să fii tu. Dar atunci, în acest fel, este doar o altă moarte pe care să o duci cu tine.

Nimander se uită, dar nu văzu nimic. — încă ai nevoie de noi!

— Poate, dar e prea riscant să te am atât de aproape. Când văd o viperă, nu o invit în husă. Deci, rătăciţi pierdut aici. . pentru totdeauna, Nimander. Nu se

va simţi foarte diferit ae viaţa ta înainte de asta, mă aştept.

— Zeul din tine, spuse Nimander, este un prost. Domnul meu o va tăia şi tu cu ea, Clip. Nu-l cunoşti. Nu ştii nimic al naibii!

Un alt râs, acesta mult mai departe.

Nimander şi-a şters lacrimile de pe obraji cu antebraţul liber. Sub palma lui, pulsul sângelui din rană încetinise.

Prea multe eşecuri. Prea multe înfrângeri.

Un suflet poartă un vas de curaj. Nu poate ß reumplut. Fiecare lucru care ia din el lasă mai puţin în urmă.

Ce mi-a ramas?

Orice ar fi fost, venise timpul să bei adânc, să le foloseşti pe toate. Pentru ultima dată. Nimander se îndreptă.

— Desra? Skintick? Oricine?[1]

Cuvintele lui au atras ecouri şi au fost singurele răspunsuri pe care le-a primit.

Nimancler şi-a scos sabia şi apoi a pornit. În direcţia acelui râs batjocoritor.

Panglici de lumină înotau în aer din toate părţile.

Nu a întâlnit nici un zid, nu a simţit nici un'curent de aer capricios. Roca îndoită de sub picioarele lui s-a ondulat la întâmplare, neclintând nici în sus, nici în jos pentru mult timp, suficient de neuniform încât să-l facă să se împiedice din când în când si să aterizeze o dată în genunchi cu o zguduire dureroasă şi usturătoare.

Pierdut. Nici un sunet care să trădeze

unde ar putea fi Clip acum.

Da, acesta a fost un final inteligent pentru Nimander, unul care trebuie să fi oferit Clip momente de anticipare delicioasă. Pierdut în întuneric. Pierdut pentru rudele lui. Stăpânului său şi unui viitor care acum nu va ajunge niciodată. Atât de perfectă, atât de precisă, această pedeapsă...

de asta, creatură jalnică. [1]

Phaed.

„ Sunt aici, prostule. La fel de pierdut ca tine. [1]

Ce? OMS? Lasă-mă în pace. Ţi-am spus, îmi pare rău. Pentru ceea ce ţi s-a întâmplat, pentru ceea ce am încercat să fac. imi pare rau -

[1] *Prea târziu pentru asta. în plus, nu înţelegi. Am trăit cu frică. Am trăit într-o teroare perpetuă. Din toate. Dintre voi toti. Că aş fi aflat. îţijpoţi imagina, Nimander, cum a fost asta? A trăi era o tortura, á te teme de un sfârşit şi mai rău. Oh, ştiam că va veni. Trebuia. Oamenii ca 'mine câştigă doar atât de mult, înainte ca cineva să-şi dea seama – şi apoi faţa i se umple de dezgust şi mă zdrobeşte siîb picioare.*

[1] *Sau mă aruncă pe fereastră.* [1]

Te rog, nu mai mult -

[1] *Ei sunt aici. Desra, Skintiek. Dulce Aranatha. Gaseste-*
i. [1]

Cum?

[1] *Nu pot face asta pentru tine. Strigătele vor rămâne neauzite. Există*

straturi în acest loc. Straturi şi straturi şi straturi. Ai fi putut să treci direct prin unul dintre ele şi să nu ştii nimic. Nimander Golit, sângele Domnului nostru esté în tine. Sângele lui Eleint, de asemenea, acesta este secretul? Asta este singura armă pe care Clip nu ştia că o deţii? Cum a putut sa ştie? Cum ar putea cinéva? Am su'primat-o în noi înşine de atât de mult timp acum ...

Pentru că Andafist ne-a spus!

Pentru că Andarist ne-a spus. Pentru că era amar. Şi doare. A crezut că ar putea sa ia copiii fratelui său şi să-i facă ai săi, mai mult ai lui decât ai lui Rake. [1]

Nenanda -

mai subţire sânge dintre toate. Ştiam asta. Ştiai şi tu. L- a făcut prea previzibil. L-a ucis. Erate, tată, fiu -' aceste straturi sunt atât de preţioase, nu-i aşa? Priveşte-i din nou, iubitul meu, ucigaşul meu, dar de data asta. ', cu ochi de dragon. [1]

Dar, Phaed, nu ştiu cum! Cum să fac asta?

Nu a avut nichm răspuns. Nu, nu ar fi niciodată atât de simplu, nu-i aşa? Phaed nu era o amintire uşoară, nu o fantomă blânda. Nici conştiinţa lui înţeleaptă. Ea nu era nimic din toate astea.

încă o rudă al cărui sânge i-a pătat mâinile lui Nimander.

Se oprise din mers. Stătea acum, înconjurat de uitare.

— Mâinile mele, şopti el. Şi apoi le-a ridicat încet. — Pătat, spuse el. — Da,

patat.

Sângele rudelor. Sângele Tiste Andii. *Sângele dragonîlor.*

Asta străluceşte ca nişte faruri. Acea chemare, chemare, poate arunca spre exterior până ...

Mâna unei femei se întinse ca de nicăieri, strângându- se în jurul uneia a lui într-o strânsoare rece.

Şi dintr-o dată ea era în faţa lui, ochii ei ca nişte văluri gemene, despărţindu-se pentru a dezvălui o iubire fără adâncime, uluitoare.

Gâfâi, vertiginos şi aproape s-a scuturat. — Aranatha.

Ea a spus: „E puţin timp, frate. Trebuie sa ne grăbim.[1]

încă ţmându-l de mână, ea porni, trăgându-l cfe el ca pe un copil.'

Dar Nimander nu avea chef să se plângă.

Se uitase în ochii ei. O văzuse. Acea iubire. O văzuse.

Şi mai mult, înţelesese.

Dumnezeul pe moarte, el venea. Pur ca muzica, strălucitor ca adevărul, solid ca certitudinea. Un pumn de putere, mergând mai departe, zdrobind tot ce i se afla în cale, până cand acel pumn s-a desfăcut şi mâna s-a deschis, pentru a se închide în jurul sufletului Mântuitorului. Un zeu mai slab, un zeu pierdut în propria sa confuzie.

Salind ar fi acel pumn, ea ar fi acea mână. Livrarea unui dar, din care să iasă

o credinţă adevărată şi perfectă. *Acesta este sângele mântuirii. Vei înţelege, Mântuitorule. Bea adânc sângele mântuirii şi dansează.*

Cântecul este glorie, iar gloria este o lume pe care nu trebuie să o părăsim niciodată. Si aşa, iubitul meu Itkovian, dansează cu mine. Uite, vezi-ma întinzându-mă după tine -

în culcare pe podeaua noroioasă a colibei lui Gradithan, Salind şi-a scurs mucus negru şi gros din gură şi din nas, din canalele lacrimale ale ochilor. Unghiile ei erau negre şi din ele curgea mai mult fluid cerneala. Era goală şi, în timp ce îngenunchea lângă ea, Gradithan făcuse 'o pauza, respirând greu, cu ochii aţintiţi asupra laptelui negru care se prelingea din sfârcurile femeii.

Stând înfăşurat în pelerină de ploaie aproape de prag, Monkrat se uită la ochi plaţi, cu faţa lipsită ae expresie. Putea să vadă cum Gradithan se lupta împotriva setei bruşte, a dorinţei care era jumătate copilărească şi jumătate sexuală,' în timp ce se uita în jos la acei sâni care curgeau. Nenorocitul o violase deja, într-o desăvârşire întortocheată, un sacrificiu al virginităţii ei, aşa că singurul lucru care trebuie să fi reţinut bărbatul era un fel de imperativ imperativ. Monkrat'nu era fericit să se gândească la asta.

Gradithan ridică capul lui Salind cu o mână şi deschise gura cu cealaltă. întinse mâna spre ulciorul de

saemankelyk. — Timpul, mormăi el, şi timpul, timpul, timpul, timpul. Este acum.[1] A dat ulciorului şi sucul negru se turnă în gura căscată şi pătată a lui Salind.'

Ea a înghiţit, si a înghiţit, şi părea că nu se va opri niciodată, ca trupul ei era fără adâncime, un vas fără fund. Şi-a băut nevoia şi acea nevoie nu şi-a putut găsi niciodată săturare.

Monkrat mormăi. Cunoscuse o mulţime de oameni aşa. Era un secret prost păstrat odată ce ştiai ce să cauţi, acolo în ochii lor. Speranţa şi aşteptarea şi foamea şi un' indiciu de furie plină de ciudă ar trebui să' fie refuzată o singură cerere. Aveau un mod de a apărea şi apoi de a nu pleca niciodată. Da, cunoştea astfel de oameni.

Şi, ei bine, aici era zeul lor, strălucind din ochii lui Salind. Toată lumea avea nevoie de un zeu. Plmuite împreună şi modelate cu mâini frenetice, un lucru de lut şi beţe. Construit din dorinţe şi din toate acele întrebări fără răspuns care au afectat sufletul muritor. Neu shy;trandafiri sculptaţi în piatră. Obsesii maligne, pe care le aveau o faţă dura şi judecătoare – le văzuse, toate variaţiile, oraş după oraş, despre lungile campanii ale Imperiului Malazân. Au căptuşit frizele m tâmple; coborau cu privirea de pe balustrade. Zece mii de zei, unul pentru fiecare stare de spirit blestemată, se părea. Un panteon de defecte exagerate.

Salind avea convulsii acum, otrava neagră ţâşnindu-i din gură, groasă ca mierea pe bărbie şi atârnând' în fire pline de picături ca o barbă înfiorătoare.'

Când ea a zâmbit, Monkrat tresări.

Convulsiile şi-au găsit un ritm, iar Gradithan a fost împinsă în timp ce ea nu se sfia, se ridică în picioare, un şarpe răsărind, un lucru cu venin dulce.

Monkrat se dădu înapoi şi înainte ca Gradithan să se poată întoarce spre el, fostul Arzător de Poduri se strecură afară. Ploaia i se înclină în faţă. Făcu o pauză, până la glezne în noroi care curgea şi îşi trase gluga. Apa aia se simţise curată. Dacă ar putea spăla toate astea. Oh, nu tabăra – deja făcea asta – ci orice altceva. Alegeri făcute, decizii proaste în care s-a împiedicat, ani de viaţă inutilă. Ar face vreodată ceva corect? Lista lui de erori' crescuse atât de lungă, încât se simţea prins de un elan inter- timid şi peleos. Alte zeci îl aşteptau...

Din ploaie a ieşit o formă răvăşită. Faţă căruntoasă, o cămaşă de păr udă'. Ca o bântuire blestemată din trecutul lui, un ghoul rânjind cu amintiri groaznice despre tot ce aruncase.

Spindle se apropie de Monkrat. ‘Este timpul.[1]

‘Pentru ce? Da, ne-am îmbătat, am râs şi am plâns şi toate rahaturile alea. Şi poate ţi-am spus prea multe, dar nu destul, mă gândesc acum, dacă crezi că poţi face ceva al naibii de toate astea. Este un zeu despre care vorbim aici,

Spin. *Un zeu.* '

'Nu-ţi fă griji. Am mers prin gaura asta de rahat. Monkrat, sunt *copii timizi* aici. Doar. . abandonat.[1]

'Nu pentru mult timp. Vor fi luate. Obişnuit să-l hrănească pe Dumnezeul pe moarte.

— Nu dacă le luăm mai întâi.

'Le ia? Unde?[1]

Spindle îşi dezveli dinţii şi abia acum Monkrat înţelese furia abia timidă şi încordată din bărbatul din faţa lui. 'Unde? Ce zici *de departe* ? Sună prea complicat pentru tine? Poate dealurile alea de la vest de aici, m pădure. Ai spus că totul se prăbuşeşte. Dacă îi lăsăm, vor muri cu toţii, iar eu nu-l voi avea.

Monkrat se scărpina la barbă. — Acum nu eşti aşa de admirabil din partea ta, dar...

Vârful înclinat dur al unei săbii scurte apăsa carnea moale de sub bărbia lui Monkrat. Se încruntă. Nenorocitul era rapid, în regulă şi bătrânul Monkrat îşi pierdea avantajul.

— Acum, şuieră Spindle, fie îl urmăreşti pe Gredithick...

— Graditlian.

'Tot ceea ce. Ori îl urmăreşti ca pe un căţeluş, ori începi să mă ajuţi să-i adun pe cei care sunt încă în Viaţa.

— îmi dai de ales?

'Cam. Dacă spui că vrei să fii căţeluş, atunci îţi voi tăia capul, cât de timid şi prost pot.

Monkrat ezită.

Spindle făcu ochii mari. — Eşti într-un mod rău, soldat...

— Nu mai sunt soldat.

— Poate că asta e problema ta. Ai uitat lucruri. Lucruri importante.'

'Ca?'

Spindle se strâmbă, de parcă ar fi căutat cuvintele potrivite, iar Monkrat văzu în minte o imagine rapidă a unui câine cu trei picioare care urmărea iepurii pe un câmp. — Bine, spuse în cele din urmă Spindle pe un ton zgomotos. — Trebuia să ţi se fi întâmplat cel puţin o dată. Tu şi echipa ta, ai venit într-un sat sau un cătun putred. Vii să cumperi mâncare sau poate să-ţi rezolvi ţesăturile, să-ţi repare hainele, orice altceva. Dar nu eşti acolo să nu omori

e nimeni. Şi astfel intri în câteva conversaţii. în tavernă, a fierărie/ Cu cúrvele. Şi încep să vorbească. Despre nedreptăţi. Proprietari nenorociţi, bătăuşi locali, tirani mici care rânjesc. Prostia obişnuită. Corupţia şi toate astea. Ştii despre ce vorbesc, Monkrat?

'Sigur.'

'Deci ce ai făcut?'

„Am vânat gunoiul şi le-am jupuit fundul. Uneori chiar le-am înşirat.

Spindle dădu din cap. — Ai făcut dreptate, asta ai făcut. Este ceea ce poate face un soldat, când nu este nimeni altcineva. Avem săbii, avem armură, avem tot ce ne trebuie pentru a teroriza pe oricine am al naibii de bine, te rog. Dar Dassem ne-a învaţat – el a învăţat pe

fiecare soldat din armatele Malazan pe atunci. Sigur, aveam săbii, dar pe cine le folosim depindea de noi. Vârful săbiei scurte a căzut. — Eram *soldaţi*, Monkrat. Am avut şansa — privilegiul — de a face ceea cé trebuie.

'Am dezertat-'

„Şi am fost fortat să mă pensionez. Nici unul nu schimbă ceea ce am fost.

— Acolo te înşeli.

— Atunci ascultă asta. Sabia scurtă îi apăsă din nou pe gât. „Pot încă să fac dreptate şi, dacă va fi nevoie, o voi face chiar acum şi chiar aici. Tăi'ind capul unui las.

— Nu-mi vorbi despre laşitate! se răsti Monkrat. — Soldaţii nu vorbesc asta niciodată! Tocmai ai încălcat prima regulă!

„Cineva întoarce spatele să fii soldat – la ceea ce înseamnă în suflet – asta e laşitate. Nu-ţi place cuvântul, nu-l trăieşte.

Monkrat se uită în ochii bărbatului şi ura ceea ce vedea acolo. S-a lăsat. — Ar fi bine să te descurci atunci, Spin. Nu mi-a mai rămas nimic. Sunt obosit. Ce faci când soldatul din tine moare înaintea ta? Spune-mi.[1]

— Treci prin mişcare, Monkrat. Doar urmează-mă. Fa ce fac si eu. începem de acolo şi ne facem griji pentru restul mai târziu.

Monkrat şi-a dat seama că Spindle încă aştepta. „ Fă ce este corect” ' ne-a spus Dassem. Doamne, chiar şi după tot

acest timp încă îşi amintea cuvintele Primei Sabie. Aceasta este o lege mai înaltă decât comanda oricărui ofiţer Mai înalt chiar decât cuvintele lui Em shy;peron Eşti într-o uniformă blestemată, dar asta nu este o licenţă pentru a oferi teroare tuturor – doar soldatului inamic' cu care se întâmplă să te confrunţi. Fă ce este corect, căci armura pe care o porţi nu îţi protejează doar carnea şi oasele. Apara onoarea. Apara integritatea. Apara justitia. Soldaţi, ascultati-ma bine. Acea armură ajpară omenirea. Şi când mă uit la soldaţii mei, când vad aceste uniforme, văd compasiune şi adevăr. în momentul în care acele virtuţi eşuează, atunci zeii te ajută, pentru că nicio armură nu este suficient de puternică pentru a te salva. [1]

— în regulă, Spin. Te voi urma.[1]

Un încuviinţare ascuţită din cap. — Dassem, ar fi mândru. Şi deloc surprins/nu, deloc surprins.

„Trebuie să avem grijă de Gradithan – el vrea acele fecioare. El vrea sângele lor, pentru când soseşte Dumnezeul pe moarte.

'Da? Ei bine, Gredishit poate mesteca fundul lui Hood. Nu le primeşte.

— Acum'o clipă mă gândeam, Spin. .'

— Ce te gâncfeşti?

— Că erai un câine cu trei picioare. Dar m-am înşelat. Eşti un blestemat de Câine al Umbrei, asa cum eşti. Haide. Ştiu unde se înghesuie toţi pentru a nu

ploua.

Seerdomin şi-a ajustat strânsoarea săbiei şi apoi s-a uitat înapoi Jâ Mântuitorul. Poziţia zeului' a rămas neschimbată. În genunchi, pe jumătate aplecat, cu faţa ascunsă în spatele mâinilor. O poziţie de supunere abjecta, înfrângere şi disperare. Cu greii să stai în faţa unui standard inspirator, cu greu pentru care să lupţi, iar Seerdomin simţi că voinţa se scurge din el în timp ce se înfrunta din nou cu femeia care dansa în bazin.

Nori convulsii deasupra cajDului, o ploaie nesfârşită de kelyk care a înnegrit totul. Picaturile au usturat si apoi i-au amorţit ochii. încetase să tresare din cauza fulgerului, a tunetului.

Se luptase o dată pentru ceva nedemn şi jurase *niciodată niciodată*. Şi totuşi iată-l, stând între un'zeu cu o

E

utere inimaginabilă'şi un zeu în care nu merită să creadă, inul voia să se hrănească, iar celălalt părea gata să fie devorat – de ce ar trebui să le pună în calea celor doi?

Un gâfâit jalnic al Răscumpărătorului l-a răsturnat. Ploaia îl vopsise în negru timid, curgea ca apa pătată de bălegar pe faţa pe care o ridicase spre cer. — Pe moarte, murmura el, atât de slab încât Seerdomin a trebuit să se apropie ca să prindă cuvântul. „Dar nu se doreşte niciun sfârşit. Murind, pentru totdeauna. Cine caută această soartă? Pentru el?

Cine tânjeşte după aşa ceva? Pot sa. . pot să-l ajut?

Seerdomin s-a clătinat înapoi, ca şi cum ar fi fost lovit de o lovitură în piept. Asta — Beru fend — nu este o întrebare corectă! Nu împotriva acestui lucru. . acest lucru. Priveşte la tine, Mântuitorule! Nu poţi vindeca ceea ce nu vrea vindecare! Nu poţi repara ce plăcere să fii rupt! — Nu poţi, mârâi el. — Nu te poţi abţine, Mântuitorule. Nu poţi decât să cazi în ea. Cad, dispare,' fii înghiţit.

El mă vrea. Ea ma vrea. Ea i-a dat această dorinţă, înţelegi? Acum ei împărtăşesc.

Seerdomin se întoarse să se uite la Marea Preoteasă. Ea creştea din ce în ce mai multe braţe, fiecare purtând o armă, fiecare armă învârtindu-se şi' învârtindu-se într-o

ianză ce se ciocneşte de fier tăiat. Kelyk pulveriza din ame, un nor învolburat de picături. Dansul ei o purta mai aproape.

Atacul începea.

„Cine”, a şoptit Seerdomin, „mi va împărtăşi asta *? „*

— Găşeşt'e-o, spuse Mântuitorul. „Ea rămâne, adânc înăuntru. înecat, dar viu. Gaseste-o.[1]

— Salind? Ea nu este nimic pentru mine!

— Ea este focul din inima lui Spinnock Durav. Ea este viaţa lui. Nu lupta pentru mine. Luptă nu pentru tine. Luptă, Seerdomin, pentru prietenul tău.

Un suspine a fost smuls de la

războinic. Sufletul lui a găsit o voce şi glasul acela şi-a plâns durerea. Gâfâind, el şi-a ridicat sabia şi si-a pus privirea asupra femeii care săriba în dansul ei de măcel. *Pot sa fac asta? Spinnock Durav, prostule*, *cum ai putut să cazi aşa?*

O pot găsi?

Nu ştiu. Eu nu cred acest lucru.

Dar'prietenul lui găsise dragostea. Dragoste absurdă, ridicolă. Prietenul lui, oriunde ar fi fost, merita o şansă. Pentru singurul cadou care a însemnat un lucru al naibii. Singurul.

Clipind din lacrimi negre din ochi, Seerdomin coborî în întâmpinarea ei.

Urletul ei de încântare era un lucru de groază.

Un soldat putea descoperi, într-un moment îngrozitor, zdrobitor, că tot ceea ce se afla în centrul datoriei era o minciună, o masă putrezită, fetidă, hrănindu-se ca un cancer cu tot ce era soldatul; şi că fiecare virtute era înrădăcinată în otrava altcuiva.

Priveşte la bietul prost de lângă tine. Să ştii bine că mai e un biet prost în spatele tău. Iată cât de mult se micşorează lumea, când totul se topeşte în faţa ochilor tăi – prea compromis pentru a susţine o viziune clară, recunoaşterea brutală şi neagră a minciunii.

Sfâşiat din Imperiul Malazan, de la Ostia Onearm, ghearele răvăşite de supravieţuitori care era tot ce mai

rămăsese din Arzătorii de Poduri îşi târaseră spatele rău în Darujhistan. Au găsit pentru ei înşişi o peşteră în care s-au putut ascunde, înconjuraţi de o mână de feţe cunoscute, pentru a le aminti de ceea ce i-a împins la fiecare pas, din trecut până în prezent. Şi sperând ca va fi suficient pentru a-i duce în viitor, câte un pas şovăitor şi captivant.

Tăiaţi cuţitele în mijlocul acelui ambreiaj slab şi vulnerabil şi pur şi simplu se destramă.

Mallet/ Bluep'earl.

Ca nişte capre legate la ochi, târâte până la piatra altarului.

Nu că caprele ar avea nevoie de legături la ochi. Nu este distractiv să te uiţi în ochii unui animal pe moarte.

Picker căzu prin întuneric. Poate că era în carne şi oase. Poate că ea nu era altceva decât un suflet, sfâşiat şi acum prăbuşit cu nimic în afară de greutatea propriilor safe regrete. Dar braţele ei se tăiau prin aerul rece şi amar, picioarele i-au dat afară pentru a găsi cumpărături acolo unde nu exista. Şi fiecare respiraţie era din ce în ce mai greu de smuls din acea explozie grăbită.

În lumea viselor, fiecare lege putea fi răsucită, îndoită, îndoită. Şi aşa, în timp ce a simţit că pământul nevăzut se apropie cu repeziciune, s-a răsucit şi a încetinit, brusc şi totuşi neted, iar câteva clipe mai târziu a aterizat uşor pe piatra neuniformă. Scoici de melc zdrobite sub picioare; auzi pocnitul slab al oaselor mici

de rozătoare.

Clipind, gâfâind o respiraţie după alta adânc în plămâni, pur si simplu ramase în picioare o vreme, genunchii uşor îndoiţi, mâinile întinse în lateral.

Simţea o duhoare de animal, groasă, de parcă s-ar fi trezit într-o vizuină pe un deal.

întunericul s-a stins încet. A văzut pereţi de stâncă pe care fuseseră ciugulite scene, altele pictate în nuanţe pământii. Văzu jumătăţile de tărtăcuţe înghesuind podeaua aspră de ambele părţi – aterizase pe'un fel de potecă, care se întindea înainte şi'în spate, poate trei paşi lăţime. În fata ei, la şase sau şapte paşi, se termina într-un zid de piatra. În spatele ei, poteca se amestecă în întuneric. S-^a uitat din nou la obiectele care aglomerau flancuri. În fiecare tărtăcuţă era lichid gros şi închis la culoare. Ea ştia instinctiv că era sânge.

Imaginea gravata în peretele din faţă, unde se termina poteca, i-a captat acum atenţia şi, încet, detaliile ei au început să se rezolve. O trăsură sau căruţă, un roi de forme vagi, toate întinzându-se spre el de ambele părţi, cu altele sugerate în urma lui. O scenă de frenezie şi panică, figura care stătea pe bancă ţinând frâiele care păreau sa se biciuie – dar nu, mintea ei juca feste în această lumină slabă şi acel sunet, ca de roţi care se trântesc şi se legănau şi se învârt pe pământ zdrobit, a fost doar inima ei năpustită, zgomotul de sânge în urechi.

Dar Picker s-a uitat fix, olocat.

Un soldat fără nimic în care să creadă este un lucru groaznic de privit. Când sângele de pe mâini este sânge nedrept, sufletul se ofileşte.

Moartea devine un amant, iar iubirea nu duce decât într-un singur loc. De fiecare dată, dar un loc.

Prietenii şi familia urmăresc, neputincioşi. Şi în această scenă tragica, mincinoşii, purtătorii cinici de otravă, nu se găsesc nicăieri.

Endest Silann fusese cândva preot, credincios în forţele dincolo de tărâmul muritorilor; un credincios în respectul benign al strămoşilor, spiritelor, fiecare fiind o piatră morală care a trecut prm dezbinarea, evaziunea de la răspundere, negarea vinovăţiei – un om de credinţă, da, în sensul traditional al cuvântului. Dar aceste lucruri nu şi-au mai găsit adăpost în sufletul lui. Strămoşii s-au dizolvat în pământ, lăsând nimic altceva decât stropi de os pe pământ întunecat. Spiritele nu ofereau daruri, iar cei care mcă se agăţau de viaţă erau amărâţi şi sălbatici, prea des trădaţi, prea des scuipaţi asupra lor/ pentru a păstra orice dragoste pentru cineva.

Acum credea că muritorii sunt blestemaţi. O anumită tendinţă înnăscută i-a condus din nou şi din nou pe aceeaşi cale. Muritorii au trădat fiecare dar care le-a fost acordat. L-au trădat pe cel care dă. Şi-au trădat propriile promisiuni. Zeii

lor, strămoşii lor, copiii lor – peste tot, trădare.

Marile păduri din Kharkanas fuseseră tăiate; insulele mizerabile de creştere lăsate în urmă, fiecare căzuse în foc sau peste. Solurile bogate s-au spălat în râuri. Carnea pământului a fost dezbrăcat pentru a scoate la iveală oasele din piatră. Şi foamea îi urmărea pe copii. Mamele se plângeau, taţii încercau măşti de hotărâre întărite, dar mainte de toate acestea, amândoi priviseră lumea devastată cu neîncredere ofensată – cineva este de vină, cineva este întotdeauna, dar, lângă Abis, nu te uita la *mine*

Dar nu mai era unde să caut. Mama întuneric se întoarse. Ea îi lăsase în seama unor destine concepute de ei şi, făcând asta, le luase privilegiul de a da vina pe altcineva. Aşa era o lume făra Dumnezeu.

S-ar putea crede, aşadar, că un popor s-ar putea ridica la cea mai mare înălţime, s-ar putea mândri şi s-ar putea accepta noţiunea de' vinovăţie potenţială pentru fiecare decizie luată sau nu. Da, asta ar fi frumos. Ar fi ceva de privit, pentru a alimenta un optimism dezlănţuit. Dar un asemenea moment, o asemenea statură, nu a venit niciodată. Epocile iluminate aparţineau trecutului sau aşteptau viitorul. Astfel de epoci au căpătat strălucirea mitului iconic, redus la abstracţii. Lumea prezentă era reală,

plină de pragul realităţii şi' compromisului. Oamenii nu stăteau în picioare. S-au abătut.

Nu era nimeni cu care Endest Silann să poată discuta toate astea. Nimeni care ar putea – doar ar putea – să înţeleagă semnificaţia a ceea ce gândea el.

Grabeşte-te cu capul. Lucrurile se întâmplă. Pietrele în picioare se răstoarnă pe una împotriva unui timid, pe cealaltă şi mai departe. Valurile de maree cresc tot mai sus. Fum şi ţipete şi violenţă şi suferinţă. Victimele îngrămădite în grămezi ca pradă canibalilor. Aceasta este carnea veseliei, prezentul fără suflare, nerăbdarea arde ca acidul. Cine are timp să înţeleagă?

Endest jnlann' stătea în vârful turnului mai mic al donjonului. întinse o mână, cu degetele la pământ, în timp ce ploaia neagră se strângea în paharul palmei lui.

A fost adevărul atât de mizerabil pe cât părea?

Totul a cerut ca o siluetă, o singură figură, să se ridice pentru a sta în picioare? Să înfrunţi acea litanie a distrugerii, a brutalităţii istoriei, a minciunii progresului, a profanării unui cămin cândva sacru, preţios dincolo de imaginaţie? O cifră? Singur?

Nu este suficientă povara lui? De ce trebuie să-l poarte pe al nostru? De ce i-am făcut asta? De ce, pentru că este mai uşor aşa şi preţuim atât de mult căile uşoare, nu-i aşa? Cel mai mic efort ne

definește virtuțile. Nu ne tulbura, pentru că nu ne place să fim tulburați. '

Copiilor le este foame. Pădurile sunt moarte, râurile otrăvite. Calamitatea coboară iar și iar. Bolile înfloresc ca ciupercile pe cadavre. Și în curând ne vom război pentru ceea ce a mai rămas. Așa cum am făcut în Kharkanas.

El va lua această povară, dar ce înseamnă asta ? Că suntem eliberați să rămânem neschimbați? Eliberat să continui să nu faci nimic?

Apa neagră a revărsat ceașca, s-a vărsat și a devenit din nou ploaie.

Nici Marea Preoteasa nu a inteles. Nu toate, nu. Ea a văzut asta ca pe un gambit unic, disperat, o turnare a degetelor pe care călărea totul. Dar dacă a eșuat, ei bine, ar fi un alt joc. Jucători noi, aceleași reguli vechi obosite. Bogăția pariată nu și-a pierdut niciodată valoarea, nu-i așa? Mormanul de monede de aur nu se va prăbuși. Doar că'va crește încă.

Apoi, dacă jucătorii vin și pleacă, în timp ce regulile nu se schimbă niciodată, nu cumva acea grămadă comandă de fapt jocul? Te-ai pleca în fața acestui zeu de aur? Această insen iluzia de valoare?

Pleacă, atunci. Apăsați fruntea pe podeaua tare. Dar când totul merge prost, nu-mi arătați nicio neîncredere ofensată.

Da, Anomander Rake ar lua acea povara și ar duce-o într-o lume nouă. Dar el nu ar oferi nicio absolvire. El

avea să livreze un singur cadou – unul nemeritat – şi acesta era *timpul.*

Cel mai de preţ privilegiu dintre toate. *Şi, vă rog, spuneţi ce să facem cu ea?*

În' stânga lui, depăşind un turn mult mai înalt, un dragon a fixat cu ochii tăiaţi o tabără decrepită dincolo de vălul Nopţii. Nicio ploaie nu l-ar putea orbi, nicio scuză nu i-ar putea'înfrunta respectul neclintit. Silanah a privit. Şi a aşteptat.

Dar aşteptarea aproape se terminase.

Grăbeşte-te, atunci, la această sărbătoare. Grabiţi-vă, flămândilor, la carnea veseliei.

Zidul nu fusese niciodată prea mult de la început. Demontat pe alocuri, neterminat în altele. Nu ar fLrezistat niciodată unui asediu pentru o perioadă de timp. În ciuda stării sale execrabile, breşa făcută de Hounds or Shadow a fost evidentă. O poartă întreagă dispăruse, plină cu resturile linşate de flăcări ale blocurilor şi o duzină de structuri din apropiere. Siluete urcau acum în mijlocul ei, vânând timizi, trăitori, luptându-se cu flăcările.

Dincolo de el, secţiuni întinse ale oraşului – unde nori de fum înălţau cerul timid, luminate puternic de incendii de
aze – au scăzut brusc, ca şi cum însăşi

g

respiraţia lui 'arujhistan ar fi fost smulsă. Samar Dev se clătină, căzu în genunchi. Presiunea care se închidea în jurul capului ei a simţit momente de la zdrobirea plăcilor craniului ei. Ea a strigat chiar dacă Karsa s-a ghemuit lângă ea.

În faţă, Călătorul se îndepărtase de poarta distrusă, căutând în schimb un alt portal timid spre est, prin care refugiaţi îngroziţi se revărsaseră acum în cartierul slăbit de cabane,' unde ' noi incendii izbucniseră din baracile dărâmate si în urma. de sguatters care fugă. Cum intenţiona Traveler să-şi facă drum prin acea mafie...

— Vrăjitoare, trebuie să te concentrezi.

‘Ce?[1]

— În mintea ta, ridică un zid. Pe toate părţile. Fă-l puternic, dă-i puterea de a rezista celui care a sosit'.

Ea s-a îndepărtat de mâna lui. 'OMS? Cine a sosit? După spiritele, nu suport...

A j)ălmuit-o, destul de tare încât să o doboare. Uimită, se uita la el.

— Samar Dev, nu ştiu cine sau ce – nu sunt Hounds. Nici măcar Shad nu tronează. *Cineva este acolo şi acel cineva arde. Nu-mi pot imagina o asemenea fiinţă ...*

'Un zeu.'

El a ridicat din umeri. — Construieşte-ţi zidurile.

Presiunea se diminuase şi ea se întrebă de asta, apoi îşi dădu seama că

Karsa se mîşcase, punându-se între ea şi oraş. Ea a văzut transpiraţia curgând pe faţa Toblakai, curgând ca ploaia. Ea a văzut strângerea în ochii lui. 'Karsa-'

„Dacă trebuie să urmăm, pe tine şi pe mine amândoi, atunci trebuie să faci asta. Construieşte ziduri, vrăjitoare, şi grăbeşte-te.

Privirea lui se ridică spre ceva în spatele ei şi dintr-o dată ea simţi o suflare de putere în spatele ei, rafale împotriva ei,' scufundându-se pe lângă haine, pe lângă piele, prin carne şi apoi adânc în oase. Ea icni.

Presiunea a' fost împinsă înapoi, lăsată să înfurie împotriva barierelor imense care îi apărau acum mintea.

S-a urcat în picioare.

Cot la cot, au pornit după Traveller.

Tăia o fâşie zdrenţuita de câmp, praful se ridica cu fiecare pas, îndreptâridu-se spre poartă într-un unghi ascuţit.

Mulţimea crescândă de oameni care blocau portalul păru să' se topească, iar ea se întrebă ce văzuseră acei refugiaţi pe chipul Călătorului în timp ce mărşăluia direct spre ei.' Orice ar fi fost, clar că nu era ceva de contestat.

O lumină ciudată, difuză, picta acum oraşul, zidul neuniform, cupolele, minaretele şi turlele vizibile în spatele lui. Dintr-o mie de gâtleturi a izbucnit un gemător. De şoc, de groază. Ea a văzut feţele ridicându-se, una câte una.' Ea a văzut ochii mari.

Mormăind, Karsa privi înapoi, apoi se opri. — Zei de
jos!

Ea se mvarte. Ursul uriaş se profila la vreo douăzeci de paşi înapoi, cu conturul mărginit de o lumină argintie – şi acea lumină...

Luna se cătărase în cele din urmă eliberată de orizont – dar aşa era. . *Regina Viselor* -

— Distrus, spuse Karsa. — Luna s-a spulberat. Feţe în stâncă, ce sa întâmplat?

Ceea ce se ridica acum spre cer era o masă de fragmente, sfâşiate în mijlocul unui nor de inele subţiri de praf. Se extinsese în erupţie şi avea acum de două ori dimensiunea normală. Bucăţi uriaşe se îndepărteau vizibil în spirală din centru. Lumină pe care o arunca era bolnavă, dar uimitor de strălucitoare.

Ursul monstruos se întorsese pe jumătate şi îşi ridica botul spre acea lume timidă a dev, ca şi cum ar fi fost capabil să miroasă moartea pe parcursul a nenumărate leghe.

Karsa a tras de Samar Dev. — E în oraş, vrăjitoare. Nu-l putem pierde.

Ea î-a permis să o târască, cu mâna învăluită de a lui.

Cocoţat într-o nişă aproape de poartă, Chillbais l-a urmărit pe cel cunoscut sub numele de Călător. Demonul tremura incontrolabil. Urletpl câinilor, detonatiile unor clădiri întregi,

sosirea Fiului întunericului şi uciderea unui zeu – oh, oricare dintre acestea ar fi putut fi un motiv suficient pentru o asemenea teroare tremurătoare. Chiar şi acea luna ruinată care se împinge spre cer spre sud. Din păcate, însă, nici una dintre acestea nu a provocat starea actuală de extremitate abjectă a broaştei înaripate.

Nu, sursa trecea prin mulţimea de la poartă, trecând acum pe sub arc. Cel numit Călător. Oh, a păstrat atât de mult din el însuşi, o voinţă de o intensitate atât de uluitoare, încât Chillbais şi-a imaginat că, dacă omul dorea aşa, ar putea ajunge în ceruri, să se apropie de toate acele bucăţi care se învârtesc pe cer şi să reraca întreaga lună.

E)ar aceasta nu a fost o putere de vindecare. Aceasta nu a fost o voinţă benignă.

Câinii urlau din nou, anunţând tot ceea ce simţiseră, tot ceea ce se trăgeau chiar şi acum. Incitati, au izbucnit în toate direcţiile, ucigând cu o frenezie fără minte. Şi încă o dată s-a dezlănţuit nebunia asupra oamenilor nefericiţi din Dărui histan.

Oh, maestrul ar fi furios de această pierdere a controlului. Cel mai furios.

Chillbais deschise gura şi reuşi un rânjet incredibil de larg. Un zâmbet către cerul nebun de noapte. Demonul şi-a făcut cale să iasă din nişă şi şi-a bătut aripile de câteva ori pentru a rezolva pliurile.' Apoi a sărit în aer.

Cufundarea în mulţimea măcinată nu făcea parte din plan, iar panica care â urmat părea disproporţională cu sosirea neaşteptată a acestui modest demon. După câteva momente agitate, Chillbais a reuşit să bată din nou în sus, învineţit şi zgâriat, zgâriat şi zgâriat, îndreptându-şi drumul către moşia stăpânului său.'

Dornic să transmită un mesaj.

El este aici! El este aici! Dassem Ultor este aici!

Pot pleca acum?

Atât Karsa, cât şi Samar Dev fuseseră martori la situaţia dificilă a demdnului, dar niciunul nu a făcut niciun comentariu, chiar dacă acesta s-a înălţat înapoi pentru a dispărea peste zid. Se grăbeau, Karsa Orlong impunând suficient pentru a elibera o potecă, direct spre poarta.

La scurt timp mai târziu, au trecut prin poticnire, pe o stradă largă pe care cetăţenii se scurgeau din toate direcţiile imaginabile.

L-au văzut pe Traveler la şaizeci şi ceva de paşi în faţă, ajungând la o intersecţie ciudat de goală de refugiaţi. Siluetele cele mai apropiate alergau în panică oarbă.

Călătorul se oprise. O siluetă solitară, scăldată în lumina lunii zdrobite.

Un câine a pătruns în vizor în stânga războinicului. Un trunchi stricat, fără cap, îi atârna în fălci, drenând încă sânge gros. Ochii ei strălucitori erau aţintiti asupra Călătorului, care nu se mişcase,

deşi era clar că urmărea fiara cu privirea.

Karsa şi-a dezvelit sabia şi şi-a grăbit pasul. Samar Dev, cu inima bătând cu putere, se grăbi după el.

Îi văzu pe Toblakai încetinind brusc, apoi oj>rindu-se, la treizeci de paşi de intersecţie, şi o clipă mai târziu a văzut de ce.

Cotillion se îndrepta spre Traveller. Un alt Hound – cel negru – părea să păzească celălalt flanc al zeului.

În spatele lor, o clădire îndepărtată s-a prăbuşit brusc, iar în inima acelui tunet se auzi zgomotul a două fiare blocate în luptă cu muritorii, fără a ceda niciuna. Ţipete fragile răsunau într-un contrapunct fragil.

Călătorul a aşteptat. Cotillion veni să stea direct în faţa lui şi începu să vorbească.

Samar Dev voia să se grăbească înainte, cel puţin într- un loc de unde să-l audă pe zeu, să prindă orice răspuns i-a dat Călătorul. Dar mâna lui Karsa a ţinut-o pe spate, iar el a clătinat din cap, spunând într-un murmur: „Acesta nu este pentru noi, vrăjitoare”.

Călătorul părea să refuze ceva, făcând un pas înapoi, privind în altă parte.

Cotillion apăsa mai departe.

— Nu vrea, spuse Karsa. — Orice ar cere, Călătorul nu vrea.

Da, putea vedea asta. — Te rog, trebuie să...

'Nu

'Karsa-'

„Ceea ce te motivează este să vrei, nu nevoie”.

'Bine atunci! Sunt o târfă năzdrăvană, doar lasă-mă pe mine...

'Nu. Aceasta este între ei şi aşa trebuie să rămână. Samar Dev, răspunde-mi asta. Dacă'ai putea auzi ce spun ei, dacă ai înţelege tot ce ar putea însemna, ai fi în stare să taci?

Ea se înrădăcină, apoi şuieră frustrată. — Nu mă pricep prea bine să fac asta, nu?'Bine, Karsa, dar dacă aş spune ceva? Ce rău ar face asta?

— Lasă-l, spuse Karsa. — Lasă-l liber să aleagă singur.

Orice ar n spus Cotillion părea să lovească ca nişte
lovituri fizice, pe care Călătorul le-a absorbit una după alta, încă privind în altă parte – încă în mod clar incapabil să întâlnească ochii zeului.

Câinele cu trunchiul mestecat îl mânca acum cu toată intensitatea fără minte obişnuită la carnivore care le umplea stomacul. Cealaltă fiară se întorsese pe jumătate şi părea să asculte acea luptă îndepărtată.

Cotillion era implacabil.

Pentru zeu, pentru Traveller şi pentru Samar Dev şi Karsa Orlong, lumea să fie timidă; dincolo de această scena practic dispăruse. Un moment lua o formă portentoasă, cioplită pe rând, ca şi cum ai găsi o faţă în inima unui bloc de piatra. Un moment de timiditate care s-a bazat

pe un fel de decizie, una pe care Călătorul trebuie să o ia, aici, acum, pentru că era evident că Cotillion se pusese în calea războinicului si nu avea să se îndepărteze de o parte.

„Karsa – dacă asta merge prost...”

— Îi am spatele, spuse Toblakai într-un mârâit.

— Dar dacă...

Un strigăt inuman al Călătoarei i-a tăiat cuvintele, a tăiat fiecare gând, tăind ca un cuţit. Un sunet atât de trist, disperat – nu-i aparţinea, nu putea', dar îşi întinsese un braţ, ca şi cum ar fi vrut să-l împingă pe Cotillion deoparte.

Stăteau prea departe unul de altul pentru asta. Cu toate acestea, Cotillion, acum tăcut, pur şi simplu s-a îndepărtat de calea Călătorului.

Şi războinicul a trecut pe lângă, dar acum era ca şi cum fiecare cizmă trebuia târâta înainte, de parcă Călătorul s-ar fi luptat acum împotriva unui val îngrozitor, invizibil. Acea obsesie feroce părea să fi venit dezlegată – a mers ca un om pierdut.

Cotillion îl privi plecând, iar ea îl văzu ridicând un antebraţ spre ochi, de parcă nu ar fi vrut să-şi amintească asta, de parcă ar fi putut s-o şteargă cu un singur gest privat.

Deşi nu a înţeles, tristeţea a inundat Samar Dev. Durere pentru cine? Nu a avut niciun răspuns care să aibă sens. A vrut să plângă. Pentru Călător. Pentru Cotillion. Pentru Karsa. *Pentru acest oraş*

blestemat şi această noapte blestemată.

Hounds plecaseră la trap.

Ea clipi. Şi Cotillionul dispăruse.

Karsa se scutură, apoi o conduse încă o dată înainte.

Presiunea creştea, sprijinindu-se pe apărările ei. Ea a simţit crăpături, cernerea prafului. Si în timp ce se poticneau m urma Călătorului, Samar Dev şi-a dat seama că războinicul mergea direct spre legătura acelei puteri.

Gustul fricii era amar pe limba ei.

Nu, Călător, nu. Schimba-ti parerea. Schimba-l, te rog.

Dar nu ar face asta, nu-i aşa? Nu voi. Nu ar putea. Soarta destinului, o, asta sună neîndemânatic, şi totuşi. . cum se mai poate numi? Această forţă a inevitabilităţii, atât voită, cât şi nedorită, atât inutilă, cât şi inexorabilă. 'Soarta celor sortiţi.

Mergând, printr-un oraş prins într-un coşmar, sub lumina macaşă a unei luni în chinuri de moarte.' Călătorul ar putea la fel de bine să tragă lanţuri, iar la capetele acelor lanţuri, nimeni altul decât Karsa Orlong şi Samar Dev. Şi Traveler ar putea la fel de bine să poarte' propriul guler de fier, ceva invizibil, dar incontestabil, împingându-l mainte.

Nu se simţise niciodată atât de neajutorat.

în eternitatea care a precedat momentul sosirii Domnului Morţii, lumea din Dragnipur începuse o convulsie lentă, mortală şi aparent de neoprit. Peste tot,

promisiunea de anihilare care se profilează. Peste tot, un cor de strigăte deş timide, strigăte ae furie şi sfidare fără speranţă. Natura brută a fiecărui lucru înlănţuit a fost trezită şi fiecare a dat glasul acelei naturi şi fiecare voce a păstrat aroma adevărului ascuţit. Dragonii au zbierat, demonii au zbierat, proştii au ţipat de isterie. Eroii îndrăzneţi şi bătăuşii ucigaşi au tras respiraţii adânci care făceau să scârţâie coastele, apoi au scapat strigăte de luptă.

Focuri de argint coborau din cer, dărâmându-se printre norii de cenuşă. O armată de o mărime de neînchipuit, din care nici un sfert nu era posibil, începuse o încărcare grea, iar armele se ciocniră de marginile scuturilor, iar acest val alb de distrugere părea să urce mai sus, ca şi cum ar fi căutat să se contopească cu norii de furtună.

Forme slabe, erodate, târâte de-a lungul capetele lanţurilor, acum scăpau membrele tocite, ca şi cum ar fi pentru a evita uitarea care se închidea rapid. Ochii s-au rostogolit în cranii zdrobite, rămîne timizi, ai vieţii şi ai cunoaşterii pâlpâind pentru ultima oară.

Nu, nimic nu a vrut să moară. Când moartea este uitare, viaţa îi va scuipa în faţă. Dacă se poate.

Cel simţitor şi cei fără minte erau acum, în sfârşit, toţi dintr-o singură minte.

Trezeşte toată raţiunea. Aceste instincte adunate nu sunt scopul ci

mijloacele. Zăcănaţi lanţurile dacă trebuie, dar să ştiţi că ceea ce leagă nu se rupe, iar calea nu este niciodată atât de rătăcită pe cât s-ar putea crede.

Ditch privea cu un ochi spre cerurile care coborau şi cunoştea teroarea, dar acea teroare nu era a lui. Zeul care a văzut cu acelaşi ochi a umplut craniul lui Ditch cu ţipetele sale. Născut pentru a muri! Sunt născut să mor! Sunt născut să mor! Nu e corect, nu e corect, nu e corect! Şi Ditch doar a râs – sau cel puţin şi-a imaginat că a făcut asta – şi a răspuns: Cu toţii suntem născuţi pentru a muri, idiotule. Lasati intervalul să dureze o singură bătaie de inimă, lăsaţi-Î să dureze o mie de ani. întindeţi bătăile inimii, zdrobiţi secolele, nu este diferit. Ei simt la fel, când soseste sfârşitul.

Doamne, ei simt la fel!

Nu, nu a fost foarte impresionat de acest evlavios care se înghesuia în sufletul său. Kadaspala era nebun, nebun să creadă că o astfel de creaţie ar putea realiza orice. Gravează adânc în inima ei această foame feroce de a *ucide* şi apoi dezvăluie oroarea neputinţei sale – o, nu era asta crud dincolo de orice raţiune? Nu era aceasta propria invitaţie la nebunie?

Kadaspala, nu ai făcut decât versiuni ale ta. Nu te-ai putut abţine – da, văd asta.

Dar, la naiba, carnea mea îmi aparţine. Nu tu.

La naiba să fii -

Dar blestemele nu mai însemnau nimic acum. Fiecare soartă convergea acum. Hah hah, luaţi asta, pozatori evlavioşi şi rahaţi aroganţi şi toate victimele care vă plângeţi – vedeţi ce vine! Tot la fel acest capăt, tot la fel!

Şi iată-l, prins în schema mai mare. Pielea lui o bucată de tapiserie. Şi marea sa scena? Un model pe care nu l-a putut citi niciodată.

Demonul Perla stătea în picioare purtând trupuri din care o pădure de rădăcini de fier cobora în bucle şi colaci. Nu mai putea duce, aşa că stătea în picioare, plângând încet, cu picioarele ca două trunchiuri dăunătoare care tremurau şi tremurau. De mult cântărise valoarea urii. Pentru înaltul Mag Tayschrenn, care l-a chemat primul şi l- a legat de voinţa sa. Pentru ^Ben Adaephon Delat, care a dezlanţuit-o împotriva Fiului întunericumi; şi pentru însuşi Anomnnder Rake, a cărui sabie muşcă adânc. Dar valoarea era o iluzie. Ura a fost o minciună care, hrănindu-l, îl umple pe cel care urăşte cu beatitudinea săturaţiei, chiar dacă spiritul lui moare de foame. Nu, Pearl nu a urât. Viaţa a fost o negociere între aşteptat şi neaşteptat. Unul făcut să se descurce.

Draconus se clătină. — Pearl, prietene, am venit să-mi iau rămas bun. Şi să-ţi spun că îmi pare rău.

— Ce te întristează? întrebă demonul.

— îmi pare rău, Pearl, pentru toate astea. Pentru Dragnipur. Pentru oroarea creată de propriile mele mâini. Era potrivit, nu-i aşa, ca arma să-şi revendice producătorul? Cred că dă, a fost. A fost.[1] Făcu'o pauză, apoi îşi duse ambele mâini la faţă. Pentru o clipă, părea că va începe să-şi zgârie barba din pielea de sub ea. în schimb, mâinile încătuşate au căzut m jos, târâte de greutatea lanţurilor.

'— Şi mie îmi pare rău, spuse Pearl. — Pentru a vedea sfârşitul asta.

ᶠ *Ce*?[1]

— Atâţia duşmani, toţi aici şi nu unul la alegere. Duşmani şi totuşi lucrând împreună atât de mult timp. A fost un lucru minunat, nu-i aşa, Draconus? Când era nevoie, timiditatea a forţat fiecare mână să se strângă, să lucreze ca una. Un lucru minunat.

Războinicul se uită la demon. Părea incapabil să vorbească.

Apsal'ara îşi croi drum de-a lungul vârfului grinzii. Era greu să te ţii, căruţa înclinând şi leganându-se atât de mult cu un ultim val inútil înainte, iar fasciculul însuşi dens de nămol de sudoare, sânge şi mucus curgător. Dăr ceva se întâmpla la portal, acea pată neagră, ae gheaţă, de sub centrul vagonului.

Un pârâu ciudat curgea în Poartă, un model complicat coborând prin aerul fetid din partea de jos a patului vagonului. Fiecare cârcel era negru ca

cerneală, spaţiul din jurul lui aprins de o strălucire bolnăvicioasă care pulsa mai mcet decât orice inimă de muritor.

A fost zeul patetic al lui Kadaspala? Căutând să-l foloseşti pe piesa timidă a maestrului nebun al tatuatorului ca şi cum ar fi o zăbrele, o masă de trepte, pe care ar putea să se urce si să cufunde astfel prin Poartă? Cauţi să *evadezi* **?**

Dacă da, atunci ea intenţiona să-l folosească mai întâi.

Lasă frigul să-i ardă carnea. Lasă bucăţi din ea să cadă pur si simplu. A fost un final mai bun decât o manifestare mârâitoare a haosului care i-a smuls gâtul.

Ea s-a zbătut din ce în ce mai aproape, răsuflarea ei stingându-şi lapoviţa în penele trositoare gare s-au scufundat în cristale de gheaţă strălucitoare. Îi aducea aminte de tinereţea ei, de nopţile petrecute pe tundră, când au venit primele ninsori, când norii tremurau şi îşi vărsau pielea de diamant şi lumea creştea atât de nemişcată, atât de fără suflare şi de perfectă, încât simţea că timpul însuşi nu era decât câteva momente din solid îngheţat – să o ţină pentru totdeauna în acel loc, să-şi ţină tinereţea, să-şi ţină strâns visele şi ambiţiile, amintirile despre' chipurile' pe care le-a iubit – mania ei, tatăl ei, rudele ei, iubiţii ei. Nimeni nu ar îmbătrâni, nimeni nu ar muri şi nu ar cădea din cale, iar calea în sine, de ce, nu s-ar termina niciodată.

Lasă-mă la mijloc. Piciorul să nu se aşeze niciodată, să nu mă apropie niciodată de sfârşitul lucrărilor. Da, lasă-mă aici. în centrul posibilităţilor, dintre care niciuna nu se va prăbuşi. Fără eşecuri, fără pierderi, fără regrete de sărut pe buze – nu voi simţi frigul.

nu voi simţi frigul -

Ea a strigat în aerul rece, de moarte. O astfel de durere – cum ar putea ea să se apropie suficient de mult?

Aspal'ara se ridică, cu genunchii sub ea. Şi am privit acel model, chiar acolo, la distanţă de un corp şi încă curge în jos. Dacă s-ar fi lansat din acest loc, s-ar arunca pur şi simplu înainte, ar prinde-o acea plasă care curge?

S-ar sparge pur şi simplu? Sau curge deoparte, deschizându-se pentru ă permite plonjarea m jos a unui corp îngheţat solid, lipsit de viaţă, cu ochii deschişi, dar care nu văd nimic?

Ea a avut un gând brusc, tremurând din cauza îndoielilor ei, a fricilor ei. Şi, cu membrele dureroase, a început să-şi târască pe lúngimea lanţurilor, strângând zalele pe grinda din faţa ei.

Frigul Porţii era atât de puternic încât să poată rupe aceste legături? Dacă ar fi aruncat grămada în acea Poartă, cât de mult ar putea, *s-ar rupe lanţurile* ?

Si apoi?

Ea mârâi. Da, şi apoi ce? Fugi ca un iepure de câmp, lasă căruţa departe, fugi de legiunile haosului?

Şi când însăşi Poarta va fi distrusă,

unde voi alerga atunci? Va exista macar aceasta lume?

Şi-a dat seama atunci că astfel de întrebări nu contau. Să fii liber, chiar dacă doar pentru o clipă, ar fi suficient.

Apsal'ara, Stăpâna Hoţilor Cât de bună era? De ce, a strecurat lanţurile Dragnipurului!

Ea a continuat să îngrămădească verigi ale lanţurilor, respiraţiile ei venind în gâfâituri dureroase şi amorţitoare.

Draconus se îndepărtă de partea lui Pearl. Nu putea suporta emoţiile pe care demonul le-a stârnit la viaţă în el. Nu putea înţelege o asemenea putere de a ierta, indiferent de nebunia de a găsi ceva demn în acest tărâm blestemat. Şi să o văd pe Pearl stând acolo, aproape zdrobită sub trupurile zvâcnitoare şi picurătoare ale camarazilor căzuţi, nu, si asta era prea múlt.

fCadaspala eşuase. Modelul era defectuos; nu avea putere să reziste la ceea ce urma să-i asalteze. Fusese o manieră disperată, singurul fel pe care Draconus îi mai rămăsese si nici măcar nu putea să-l bată pe orbul si fără picioare Tiste Andii. *Niciunul dintre noi nu a fost la înălţime.*

în momentul în care Rake a încetat să mai omoare lucruri, am fost condamnaţi.

Şi totuşi, a descoperit că nu mai avea furie în el când s- a gândit la Anomander Rake. De fapt, începuse să înţeleagă,

chiar să simpatizeze, cu acea dorinţă epuizată de a pune capăt lucrurilor. Pentru a pune capăt *totul.* Iluzia îl numea în primul rând un joc. însuşi acel principiu fondator asigura eşecul final. Zei plictisiţi şi copii cu o putere îngrozitoare, aceştia au fost cei mai' rele tipuri de arbitri din această schemă a existenţei. Ei au luptat împotriva schimbării chiar dacă au forţat-o asupra altora; ei au căutat să păstreze tot ce au agitat chiar dacă se luptau să fure tot ce puteau de la rivali. Ei au proclamat dragostea doar pentru a o ucide prin trădare şi ciudă.

Da, Draconus l-a înţeles pe Rake. Orice joc care se juca cu durere era un lucru urât, o urâciune. Distruge-l. Da jos totul, Rake. Rake, moştenitorul meu, fiul meu în spirit, moştenitorul meu necunoscut şi de necunoscut. Fă cum trebuie.

stau deoparte.

Oh, cuvinte îndrăzneţe.

Când adevărul este, nu am de ales.

Forţa care a coborât brusc asupra tărâmului Dragnipur a fost de o asemenea amploare încât, pentru o clrpă, Draconus a crezut că haosul a ajuns în sfârşit la ei şi a fost îngenuncheat, uluit, pe jumătate orbit. Presiunea imensă s- a împotrivit, chinuitoare, iar Draconus şi-a plecat capul, l-a acoperit cu braţele şi şi-a simţit coloana vertebrală înclmându-se sub o prezenţa zdrobitoare.

Dacă era sunet, nu auzea nimic.

Dacă era viaţă, nu vedea decât întuneric. Dacă era aer, nu-l putea atrage în plămâni. îşi simţea oasele gemuind...

Tortură s-a' uşurat odată cu aşezarea unei mâini scheletice, cu degete lungi, pe umărul său drept.

Sunetele au crescut mea o dată, ciudat de atenuate. JO furtună reînnoită de groază plângătoare şi consternare. În fata lui Draconus lumea şi-a găsit detaliile familiare, deşi păreau fantomatice, efemere. El a putut, în cele din urmă, să respire adânc – şi a gustat moartea.

Cineva a vorbit deasupra lui. „El este într-adevăr un om de cuvânt”.

Iar Draconus sa răsucit, şi-a ridicat ^privirea – mâna de pe umăr i-a zguduit cu un foşnet de legaturi^- şi a privit în sus la cel care vorbise. La Hood, Domnul şi înăltul Rege al Morţilor.

■' *Nu!* urlă Draconus, ridicându-se doar pentru a se clătina înapoi, aproape că se împiedică de lanţuri. [1] *Nu! Ce- a făcut? Lângă Abjss, ce a făcut Rake*?[1]

Hood îşi ridica pe jumătate braţele şi părea să se uite în jos la mânecile care îi înconjurau încheieturile slăbite.

Neîncrederea s-a prăbuşit în şoc, apoi în groază crudă. Acest lucru nu avea sens. Draconus nu a înţeles. Nu putea – zei – nu putea crede -

Se întoarse, apoi, şi se uită la legiunile haosului – oh, ele fuseseră împinse Înapoi, cu o legă sau mai mult, de sosirea acestei creaturi singulare, de

puterea lui Hood. Norii de furtună actiniei se prăbuşiseră în retragere, construindu-se din nou şi părând să se bată de frustrare – da, fusese cumpărat uri interludiu. Dar — „Risipit. Toate irosite! De ce? Acest lucru nu a realizat *nimic* ! Hood — ai fost trădat. Nu vezi asta? Nu... Draconus se strânse de capul lui. — Rake, oh Rake, ce ai vrut de la asta? Cum ar putea crede că va realiza ceva?

— Mi-ai fost dor de tine, Draconus, spuse Hood.

Şi s-a răsucit încă o dată, uitându-se la zeu. Jaghut. Da, nebunul, necunoscutul Jaghut. — Nenorocit de prost! Ai *cerut* asta, nu-i aşa? Ti-ai pierdut minţile!?[1]

— Un chilipir' vechi prieten, răspunse Hood, studiind în continuare lanţurile de la încheieturi. 'A. . joc de noroc.[1]

'Ce se va intampla? Când te revendică haosul? Când haosul devorează chiar tărâmul morţii? I-ai trădat pe zei, pe toţi. Ai trădat toată viaţa, când cazi...

— Draconus, îi interveni Hood oftând, ridicându-se acum mâna să tragă gluga înapoi, e timid, dezvăluind acel chip ofilit de Jaghut, liniile cu gheare ale tristeţii eterne. — Draconus, prietene, spuse el încet, sigur că nu'crezi că am venit aici smgur?

Se uită fix la zeu, pentru o clipă neînţelegând. Şi apoi — a surprins un vuiet îndepărtat de sunet, care ieşea din trei din cele patru orizonturi, iar acele

orizonturi neclare erau acum. . *clocotind*.

în timp ce ostile morţilor au mărşăluit la porunca Domnului lor.

Dintr-o parte, un zeci de călăreţi se apropiau cu paşi repezi.

„Hood”, spuse Draconus, amorţit, derutat, „s-au dezlănţuit”.

— Âşa sunt.

— Aceasta nu este lupta lor.

‘Poate. Asta este, înca, nehotărât.

Draconus clătină din cap. — Ei nu pot fi aici. Ei nu pot lupta cu inamicul – acelor morţi, Hood, *tot ce le-a mai ramas* este identitatea lor, fiecare suflet, abia se ţine. *Nu le poţi face asta! Nu le poţi cere asta*![1]

Zeul privea acum căruţa. — Tot ce voi cere, a spus el, de la cei căzuţi, Draconus,' este să aleagă. Din propria lor voinţă. După aceasta, nu voi cere nimic de la ei. Vreodata din nou.[1]

— Deci cine va pretinde morţii?

— Lasă-i pe zei să aibă grijă de ei.

Răceala acelui răspuns l-a zguduit pe Draconus. — Şi cum rămâne cu cei care nu se închină la zei?

— Da, ce-i cu ei?

'Ce vrea sa insemne asta?[1]

— După aceasta, spuse Hood, studiind încă vagonul, morţii nu vor mai fi îngrijorarea mea. Vreodata din nou.[1]

Călăreţii care se apropiau călăreau monturi putrede, scheletice. Peleri zdrenţuite se clătinau în spatele războinicilor. Din jDartea armatelor înaintate, nenumărate standarde s-au clatinat şi s-au înclinat printre vârfuri de

lance în sus. Cifrele erau într-adevăr timide de neimaginat. Fragmente sparte de cântece de război au sosit ca zdrenţuri de vânt. Tărâmul gemu – Draconus nu putea înţelege greutatea care trebuie să-l zdrobească acum pe purtătorul armei. Ar fi putut Draconus să reziste? Nu a ştiut. Dar atunci, poate chiar şi în acest moment, Anomander Rake însuşi era pe moarte, oasele rupte, sângele ţâşnind. .

Dar au fost mai multe. Aici, sub ochii lui.

Toate creaturile înlănţuite de căruţă încetaseră să tragă de enormul edificiu – pentru prima dată în milenii, căruţa *încetase să se mai rostogolească.* Şi acele creaturi stăteau sau îngenuncheau, privind în ' afară, tăcute, poate neîncrezătoare, în timp ce legiuni de morţi se închideau înăuntru. Un potop, un ocean de fier şi oase/..

Călăreţii au sosit. Toţi străini pentru Draconus. Şase şi- au trap mâi aproape monturile ofilite. Unul dintre ei era mascat şi mai văzuse acele măşti – o gazdă ucisă succesiv de Anomander Rake. *Seguleh.* Semnele de^ pe acesta i-au spus lui Draconus că se uită la al doilea. Il provocase pe Primul? Sau l-a provocat cineva?

Al doilea a fost primul care a vorbit. — Asta-i păcatul

E

entru care vrei să luptăm, Hood? Aruncându-ne m faza aosului. Faţa mascată părea să scruteze creaturile înghesuite şi'răvăşite din lanţurile lor. „Ce

sunt acestea, pentru care acum trebuie să murim din nou? Pentru care trebuie să încetăm? Nenorociţi nenorociţi, unul şi toţi! Proşti inutili, bah! Hood, ceri prea mult.

Stăpânul Morţii nici măcar nu s-a înfruntat pe Seguleh, când el a răspuns:' „Te răzgândeşti acum, Cavalere?”

— Nu, spuse el. — Tocmai mă plângeam. Scoase o pereche de săbii crestate, pătate de rugina. — Mă cunoşti mai bine decât atât. Totuşi, oh, cât l-am vrut pe Skinner. S'ă- 1 pierzi în felul ăsta – de Tiran, e *neruşnic.* [1]

— De aceea, spuse Hood, nu îi vei conduce pe morţi în acest război.

‘Ce? Sunt Cavalerul Morţii! însuşi al naibii de pumn osos! Eu cer-[1]

— O, taci, al doilea, oftă Lordul Morţii. — Vă aşteaptă şi alte sarcini – şi sunt sigur că nu le veţi regreta. Iskar Jarak, vei comanda în locul Cavalerului? În capul suliţei, conducând chiar în inima inamicului?

Cel astfel adresat avea aspectul unui veteran printre veterani. Bărbos gri, cicatrici, îmbrăcaţi în culori uzate, decolorate, peste cârligul lui simplu de lanţ. Gri şi magenta, mărginite cu negru. La cererea lui Hood, s-a confruntat cu Jaghut. — Vom mtări ideea, spuse el. — Cu Malazans. La vârf, Bridgeburnerii mei. Dujek pe flancul meu stâng, Bult în dreapta cu Seventh şi Wickans-ul lui. Apoi s-a răsucit în şa pentru a privi un alt' soldat. — Brukhalian şi săbiile sale

grila dreapta lui Bult.

Brukhalian dădu din cap. — Găsesc onoare în asta, Iskar Jarak.

— Skamar Ara, legiunile tale Jacuruku la stânga lui Dujek. Hood, ascultă bine. Fii timid; dincolo de suliţa, atât de multe dintre celelalte sunt atât de mult zgur. Voinţa lor este slăbită de nenumărate milenii — vor merge în' faţa inamicului, dar nu vor rezista.

— Da, sjDuse Hood.

— Ca sa ştii, spuse Iskar Jarak. ‘Doar ca sa stii.[1]

— Intoar'ce-te acum la forţele tale, porunci Hood. — Iskar Jarak, trimite-mi fugitorul cu un singur ochi. Şi Bult, găseste-l pe Soldatul meu, pe cel numit cândva Baud'în. Mai sunt lucruri de făcut.

Draconus a privit cum comandanţii plecau, doar Seguleh rămânând timizi, cu săbiile învelite încă o dată. „Hood”, a spus el, „ce se întâmplă aici? Vei cere morţilor să lupte pentru noi? Vor eşua. Vor câştiga uitarea şi nimic altceva. Nu pot reuşi, Hood. Haosul' care îl urmăreşte pe Dragnipur nu va fi negat — înţelegeţi ce vă spun?

Cavalerul pufni. — Tu eşti cel care nu înţelege, bătrâne. Cu mult înainte de a fi Lordul celor Căzuţi', a rost *Jaghut* Lords of the Last Stands, hah! Santinelele Forţelor
Despărţite. Devoratorii nădejdii nenorocite — tu, Bătrâne, care ai'stat neîncetat împotriva Tiste Andii, Tiste Edur — tu, care ai umblat chiar pe cenuşa

Kharkanasului — înţelegeţi-mă. Serios Tiste Andii si sinucigaşul Edur, nu sunt *nimic* pentru nebunia mizerabilă a Jaghut-'ului!

În timpul acestei tirade, Hood a continuat să se uite la căruţă, la grămada lui falnic şi clătinând de cadavre. Şi apoi a vorbit Domnul morţilor. ',M-am întrebat adesea cum arată, acest Hold scârţâind pe roţile ei de lemn. . un lucru jalnic, într-adevăr. Brut, neîndemânatic. S-a înfruntat cu Draconus, cu pielea putrezită curgându-se din colţi. — Acum, *întoarce-o. '*

CAPITOLUL 23

întreabă ce se confruntă mortul
Smulgând perdeaua deoparte
Aceste urme pietroase în lumi oarbe
Unde să bâjâi este să-ţi aminteşti
Toate bijuteriile preţioase ale vieţii
întreabă ce văd morţii
în acea ultimă privire înapoi
Aceste noduri fetiş de şiruri lăsate dezlegate
Unde fiecare tendon se strecoară
Pentru a ajunge şi a atinge încă o dată
întreabă ce ştiu 'morţii
Când a şti nu înseamnă nimic
Braţele pline şi pline de sclipici
Ca şi cum ar fi să-ţi construieşti o casă din nou
în locuri în care nu am fost niciodată
întreabă, dar morţii nu răspund

în spatele vălului ploii sărate
Skirl acum printre frunzele putrezite
Când viermii cad
Spre acea bogăţie a tăcerii

Comorile pierdute din Indaros

Fisher kel Tath

Cu ochii albi, boul a alergat pentru a-şi salva viaţa. Căruciorul derapează şi sări, înclinându-se pe o roată sălbatică, în timp ce fiara gemătoare se repezi după un colţ şi alerga pe o stradă pietruită.

Nici măcar zeii nu puteau ajunge prin acel pateu cu oase groase de craniu, până în nodul fraged al terorii din creierul său tulbure. Odată împins trezit, nevoia neîncetată a înceţoşat lumea de dincolo, reducând totul la un tunel îngust cu mântuirea la capătul îndepărtat. De ce, cine ar putea înţelege o asemenea extremitate? Nu rudele muritoare' cu atât mai puţin un zeu cu fruntea ei veşnic nedumerită – pentru â privi astfel de interludii neîntrerupte, cu ochii în gol şi mintea năvălind ca un potop, care ar fi valoarea asta, până la urmă?

Fiara este ceea ce este. Cu patru picioare, cu două picioare. Panica va folosi atâtea membre câte îi sunt disponibile şi încă câteva în plus. Panica va călăre un cărucior cu roţi şi va tunete pe copite mânjite cu bălegar. Panica va zgudui chiar pereţii în timp ce un câine timid după altul trece pe lângă altul.

Aerul nopţii pute şi mirosul acela umple nările cu toate steagurile frenetice ale unei corăbii care se zbate pe bancuri. Fum şi sânge, bilă şi pis. Dar, mai ales, sânge.

Şi apoi au fost ţipetele'. Sună peste tot, atât de mulţi dintre ei întrerupându-se în mijlocul ţipetelor sau, şi măi înfiorător, în gâfâituri sugrumate. Mamele nu au auzit până acum o asemenea multitudine de chemări implorante! Şi cine ar putea spune dacă boul nu urlă de la sine, pentru acea tetină dulce, înălţimea masivă care se profilează deasupra capului, cu toate mirosurile sale sigure şi căldura sară? Din pacate, mama fiarei a fost trimisă dé mult să tragă marele cărucior dincolo de văl, şi chiar ar putea ea să se întoarcă greoaie la apelul disperat al ei, ce ar putea să obţină în faţa unui Câine?

' Nu, zbor solitar, asta trebuie să rămână. Pentru fiecare şi toţi. Bou, cal, câine, pisică, şoarece şi şobolan, şopârlă şi muşcăr. Şi oameni de tot felul'. Bătrâni şchiopătaţi, bătrâni care nu au şchiopătat în viaţa lor, dar au făcu't-o acum. Femei de toate vârstele, mărimile şi dispoziţiile, care ar fi şchiopătat dacă ar fi câştigat simpatia necesară. Totuşi, când nici măcar acoperişurile nu ţin de ajutor, de ce să te obosi să călăreşti acest'cărucior 'care sari de panică cu capul? Cel mai bine este să te laşi pur şi simplu într-o capitulare abjectă, doar cu câteva trageri pentru a rearanja minciuna rochiei sau

altceva. Lăsaţi oamenii să se murdărească în teroarea lor – nu s-au spălat niciodată suficient aşa cum era.

Nobilii' au fugit cu nenorocire, cei căzuţi zburau ca pe picioarele înaripate, hoţii scăpau şi bătăuşii se văitau şi zburau, paznicii, în frică lor oarbă,'nu observau nimic, iar soldaţii au fugit de fiecare ciocnire de fier, dinţi şi gheare. Proştii fără nimic au rămas în picioare. Jucătorii' de noroc au dansat şi curvele au cacealma – iar în interiorul unui Templu al Umbrei, acoliţii delicios de feminini ţipau şi s-au aruncat de pe calea unui Mag care ţipă pe catarul săii care încărcă, direct prin camera marelui altar, cădelniţele zburând cu cozi de fum serpentin care se desfăşoară şi capete cu cărbune aprins, ochi în nenumărate abundenţă. În urma carierei catarului, bhokarala înaripată a ţipat şi a zburat zvâcnind bucăţi de muci şi conuri segmentate de bălegar păros către fiecare femelă care fugea, în timp ce păianjenii se ridicau din vechiul scurgere de sânge de mult uitat de la baza pietrei altarului, un adevărat covor, de picioare sacadate care clocotesc, abdomene strălucitoare, torace cu modele şi ochi de mărgele Dai Honese cu mii, mai degrabă zeci de 'mii! Şi nu era de mirare că Magul şi catârul s-au năpustit chiar peste încăpere, uşile de la capătul îndepărtat explodând ca şi cum ar fi de la'sine?

La fel cum Marea Preoteasă — care iese din spatele unei perdele, ca o femeie

aruncată din chinurile amorului maniacal, cu bărbia frecat de miriște și buzele umflate sus și jos și sânii toți răvășiți și umflături mari de carne palidă se leagănă timizi spre și dincolo – plonjându-se, da, în mijlocul acelui covor negru târât de ciudă și venin, și așa că nu e de mirare că a început un dans răvășit în frenezia lui, dar să recunoaștem, până și Mogora a fost prea șocată, prea neîncrezătoare, pentru'a scufunda o pădure, de colți mtr-o carne atât de dulce — și bhokarala s-a aruncat în jos pentru a strânge pumni de păianjeni deliciosi și a zdrobi în *mabele* lor și, daca păianjenii puteau țipa, de ce, au făcut-o atunci, chiar dacă spumau în retragere învolburată înapoi în canal.

Muie și Magus au rostogolit tobele pe colonada și au ieșit print'r-un alt set de uși zdrobite, pe aleea plină de capriciu, cu masa ei înghesuită de refugiați ascunși, care s- au împrăștiat acum la sosirea acestei apariții îngrozitoare și furtună bhokarala care se învârtea în spatele ei.

Acum, cu aripa rapidă ca o molie arzătoare prin oraș, înapoi la bou, m timp ce acesta mergea greoi într-'o epuizare care bătea inima și pieptul – urmărit de un cărucior furios și cine mai știa ce altceva – și s-a trezit apropiindu-se cu' repeziciune de ruina prăbușită a un fel de clădire enormă. .

Serendipity servește drept cea mai ciudată descriere a haosului volubil oferit

de Hounds of Shadow. La scurt timp după spargerea porţii, Baran s-a aruncat spre vest în urmărirea lui Pallid, în timp ce acea fiară alba ca osul s-a rupt din haita cu planuri nefaste într-o altă parte a oraşului lovit.

Pallid nu stia că era vânat, deoarece a descoperit o duzină de gardieni oraşului care se repezi în centrul străzii, îndreptâncfu-se spre poarta distrusă. Monstruoasa fiară s-a aruncat în mijlocul lor, lovindu-se cu fălci de sclavie.
Armura s-a prăbuşit, membrele au fost rupte, armele s-au învârtit prin aer. ' Ţipete au izbucnit într-un zgomot de măcel.

Chiar dacă Pallid a zdrobit în fălci pe şeful ultimului gardian, Baran a ajuns într-o avalanşă. Impactul a bubuit ca un tunet când Pallid a fost lovit în lăteral, clopotul încuşcat al pieptului său reverberând în timp ce ambele fiare au derapat şi apoi au lovit peretele unei clădiri mari.

Intrarea solidă şi fortificată a fost lovită în interior. Cioburile de piatră i-'au sfâşiat pe cei trei oameni destul de ghinionişti încât să fie staţionaţi în camera din faţă. Blocurile uriaşe care încadrau uşile s-au prăbuşit, sărind ca oasele degetelor, zdrobind pe unul dintre răniţi înainte ca acesta să poată ţipa. Cei doi rămaşi, zdrobiţi şi vărsaţi de sânge, au fost împinşi înapoi de recepţia larga şi lipiţi de peretele din partea opusă. Ambii au murit în câteva clipe, oasele si

organele macerate.

Tulburându-se, pocnind şi mârâind, cei doi Câini au spulberat acel birou, iar grilajele ataşate de el au navigat în sus pentru a crăpa pe tavan, care începuse deja să se lade pe măsură ce suporturile şi bretele lui cedau. Cu gemete teribile, întregul faţă al structurii s-a târât în jos, iar acum ţipete s-au ridicat prin praf, mut şi jalnic.

Un alt zid s-a prăbuşit sub impactul fiarelor, iar dincolo de el era un coridor şi gratii care căptuşeau celulele şi încă doi paznici care au căutat să fugă de-a lungul culoarului – dar întreaga cameră se prăbuşi, iar barele de fier ieşeau din cadre. , încuietori care se sparg. Prizonierii au dispărut sub grinzi de lemn aşchiate, ipsos şi cărămizi.

Ridicându-se pe picioarele din spate, doborât de o altă încărcare a lui Baran, Pallid s-a izbit într-o celulă. Prizonierul din ea s-a coborât şi s-a rostogolit pe o parte, în timp ce Hounds, s-au încuiăt încă o dată, au doborât peretele din spate şi, lovind şi mârâind, s-au rostogolit în spaţiul de dincolo – o alee dejâ plină pe jumătate de zidărie cáré cădea când întreaga închisoare s-a spart. în afară.

Prizonierul singuratic s-a grăbit înapoi în picioare şi s-a repezit în trezirea câinilor...

Dar nu la timp, deoarece podeaua de deasupra a căzut jos pentru a umple celula.

Pe alee, Pallid reuşise să-şi închidă

fălcile în jurul umărului lui Baran şi, cu un val sălbatic, a trimis fiara să se rotească prin aer ' pentru a se zvârli în ceea ce mai rămăsese din zidul de pe acea parte – şi acesta s-a pliat şi el în interior sub impactul greutăţii zdrobitoare a lui Baran.
.

Din epava primei celule, o porţiune de tencuială şi cărămidă mortată s-a ridicat şi, în timp ce s-a prăbuşit înapoi, prizonierul – acoperit de praf, învineţit şi sângerând – a început să se caţere Rber.

Palidă, auzind' aceste sunete — gâfâiturile şi tuşea, zgomotul — s-a învârtit, cu ochii strălucitori.

Iar Barathol s-a oprit, cu picioarele încă prinse, şi s-a uitat în acele globuri infernale şi a ştiut că erau ultimele lucruri pe carele va vedea vreodată.

Pallid şi-a adunat picioarele pentru încărcare. Buzele sale mânjite şi sfâşiate s-au întins înapoi pentru a-şi dezvălui colţii masivi,' apoi a sărit înainte-

Chiar şi în timp ce o siluetă se năpusti trupeşte în lateral, lov'indu-l jos, sub umărul drept, suficient de tare încât să răsucească animalul în timp ce zbura în aer.

Barathol s-a aruncat pe spate şi cât a putut de mult într-o parte, în timp ce cajDul împroşcat cu purpuriu al Oinaşului se izbi lateral în dărâmături, trupul său zguduitor urmâ'ndu-i.

Ridicându-se de la pământ, Chaur se uită la Barathol, apoi îi arătă un zâmbet roşu aprins, chiar şi în timp ce târa uriaşa

secure de război pş care o strânsese de la fierărie – însăşi arma lui Barathol. În timp ce Pallid se căţăra înapoi în picioare, Chaur aruncă toporul în direcţia lui Barathol, apoi ridică o bucată de piatră.

Barathol ţipă, disperat să se elibereze, în timp ce Oinaşul alb, marâind, se întoarse spre Chaur cu o furie incandescentă în ochi.

De la dărâmăturile de mai jos pe alee, Baran lucra liber, dar nu avea să ajungă la timp. Nu pentru Chaur.

Dând din picior, fără să ţină seama de carnea sfâşiată, Barathol a luptat mai departe.

Chaur şi-a aruncat piatra în clipa în care Câinele alb a încărcat.

A lovit cu tărie botul fiarei.

Un ţipăt de agonie şi apoi impulsul fiarei îl trânti în Chaur, îl făcu să zboare peste alee pentru a se zbura îngrozitor de peretele opus. Când a căzut pe pavajul murdar, nu s-a mişcat.

Barathol şi-a târât picioarele libere, lăsând urme de sânge şi bucăţi de carne. Se rostogoli, apucându-se de mânerul toporului, apoi se ridică în picioare.

Capul uriaş al lui Pallid se întoarse.

Baran a pătruns pe alee.

Câinele alb s-a uitat peste el şi, cu un alt mârâit, fiara s- a rotit şi a fugit.

O clipă mai târziu, Baran trecu fulgerător.

Barathol s-a lăsat pe spate pe picioarele clătinate. Trasând o respiraţie rece dupa alta, îsi întoarse privirea din

nou spre corpul nemişcat de vizavi. Cu un suspine, se târă în picioare şi se împiedică.

în locurile ciudate şi misterioase din creier, locuri care se cunoşteau ca ChauŢ un potop negru se infiltra şi unul câte uniil acele locuri au început să se înece. Scântei pline s-au diminuat şi, odată dispărute, nu s-au mai aprins. Starea lui de inconştienţă a alunecat în ceva mai profund, un fel de uitare protectoare care i-a ascuns cu milă lui Chaur faptul că era pe moarte.

Expresia lui era senină, cu excepţia căderii lente de-a lungul unei laturi a feţei, iar când Barathol şi-a dat pleoapele înapoi, pupila ochiului de pe acea parte a fost foarte dilatata.

Plângând, fierarul i-a tras capul şi partea superioară a corpului lui Chaur pe coapse. Restul lumii, exploziile, ţipetele, tunetul bătăliei, toate au dispărut şi a trecut ceva timp până când Barathol şi-a dat seama că cineva se căţăra din dărâmăturile care erau închisoarea. O cascadă staccato de blesteme în Falari, Malazan, Dobri şi Daru. Clipind, fierarul îşi ridică privirea.

— Antsy, aici, te rog, am nevoie de ajutorul tău! Vă rog. E rănit.

Fostul Bridgeburner era acoperit de praf, dar de altfel nevătămat. — Mi-am pierdut blestemata de sabie. Mi-am pierdut blestemata arbaleta. Mi-am pierdut al naibii de ascuţitori. Mi-am

pierdut-[1]

— Antsy! Respiraţia lui Hood, te rog ajută-mă – trebuie să găsim un vindecător. High Denul — trebuie să fie unul în oraş. *Trebuie sa fíe*![1]

— Ei bine, mai e Mallet, dar el... la dracu, e mort. Am uitat. Nu pot să cred că am uitat. Antsy se ghemui şi îl studie pe Chaur o clipă, apoi clătină din cap. — A terminat, Barathol. Craniu crăpat, sângerând în creier — poţi întotdeauna să-ţi dai seama, când o parte a feţei merge...

— Ştiu toăte astea, la naiba. Avem nevoie de un vindecător! Gândeşte-te, Antsy – trebuie să fie *cineva.* [1]

— Poate, dar nu aproape – trebuie să traversăm jumătate din oraş, Barathol, şi cu ei câini...

— Nu contează câinii. Fierarul îl aduna pe Chaur în braţe şi se îndreptă.

'Antsy se uita cu privirea. — Nu-l poţi purta...

— Atunci ajută-mă!

ţîncerc! Lasă-mă să mă gândesc.[1]

în acel moment auziră amândoi ghemuirea copitelor, zgomotul roţilor de lemn pe pietrui. Şi s-au întors spre gura aleii.

Iată, boul. Prea obosit pentru a alerga. Până şi căruciorul din urmele lui s-a ghemuit de epuizară. Picioarele neclintite tremurau. Mucusul s-a împroşcat într- un cearşaf strălucitor care

târa cârcei prăfuiţi între copitele din faţa ale fiarei. Limpezimea dureroasa a panicii se stingea, înceţoşându-şi ochii încă o dată, iar când cei doi oameni-lucruri au sosit şi au aşezat un al treilea corp pe patul căruteh de ce, asta era 6 afacere veche în ceea ce privea boul. În cele din urmă, lumea şi-a recăpătat minte. Erau sarcini de făcut, călătorii de îndeplinit. Mântuirea mai dulce decât laptele mamei.

Obosită, dar mulţumită, fiara căzu în pas lângă lucrurile-om.

Cei doi veri stăteau pe acoperiş, privind spre oraş. Conflagraţiile au luminat cerul nopţii. O secţiune a districtului Gadrobi era în flăcări, cii gheizere de gaz arzând ţâşnind în aer. Cu puţin timp mai devreme, o presiune ' atmosferică ciudata coborâse, împingând incendiile – nimic nu se răspândea, din câte se putea stabili, iar detonaţiile deveniseră mai rare. Chiar şi aşa, nu era nimeni care să se lupte cu flăcările, ceea ce a fost, ţinând cont de toate, deloc surprinzător.

În curtea de dedesubt, Studious Lock se agita din cauza paznicilor căzuţi, amândoi care fuseseră târâţi pe paleţi. În mod miraculos/ amândoi încă mai trăiau, deşi, după ce au supravieţuit asasinilor, a rămas şansa maré ca ei să nu supravieţuiască îngrijirilor lui Stiidlock. Scorch şi Leff îşi puseseră sarcina de a patrula în afara moşiei, stradă cu alee cu

stradă, rotund şi rotund, cu arbalete pregătite şi în stări de mare entuziasm.

— Aceşti câini, spuse Rallick, nu sunt bineveniţi.

— Se pare că nici zidurile nu îi opresc. Ai idee de ce sunt aici?

Când Rallick nu răspunse, Torvald aruncă o privire şi văzu că vărul său se uita la luna spulberată.

Torvald nu-i urmă privirea. Mizeria aceea l-a enervat. Vor începe să plouă acele bucăţi care se învârtesc acum? Rallick remarcase mai devreme că majoritatea fragmentelor păreau să se îndrepte în sens invers, devenind din ce în ce mai mici. Era o altă lună timidă, care se arcuia pe o potecă mai lentă, ceea ce părea să sugereze că era mai departe şi, deşi părea mică, dimensiunea ei era de fapt necunoscută. Din bâte ştia oricine, ar putea fi o altă lume la fel de mare ca aceasta şi poate că acum era sortită ploii morţii. Oricum, lui Torvald nu-i plăcea prea mult să se gândească la asta.

„Rallick-”

— Nu contează, Tor. Vreau să stai aici, între ziduri. Mă îndoiesc că va fi vreo problemă — Stăpâna şi-a trezit din nou protecţia.

'Tierra-[1]

— Este o femeie deşteaptă şi, în plus, o vrăjitoare. Ea va fi bine şi, în mare parte, va fi timida; Stai aici, verişoare, până în zori.

'Şi tu?[1]

Rallick se întoarse atunci şi, o clipă mai târziu, Torvald simţi că li se alăturase altcineva şi se întoarse şi el.

Vorcan stătea Jn picioare/ înfăşurat într-o mantie groasă, cenuşie. — înaltul Alchimist, îi spuse ea lui Rallick, a sugerat să 'fim aproape. . în caz că avem nevoie de noi. CrecTcă timpul a sosit.

Rallick dădu din cap. — Acoperişuri şi fire, stăpână?

Ea a zâmbit. — Mă faci nostalgic. Vă rog, luaţi conducerea.

Şi da, Torvald a înţeles toate straturile subtile de sub acele cuvinte blânde şi'a fost mulţumit. Las-o pe verişoara mea săjjăsească pentru sine cea mai periculoasă femeie în viaţă. EA bine, din nou, poate că m-am trezit pe locul doi, mâi ales dacă uit să cumpăr pâine în drum spre casă.

Trecând după colţul zidului, cu o alee în spatele lor, cu o stradă în faţa lor, Scorch şi Leff se opriră. Nu are rost să fii nepăsător acum, chiar dacă nu va exista nici un atac din partea niciunui asasin în curând, cu excepţia cazului în care, desigur, s-au înmulţit rapid ca nişte muşte, iar Scorch nu era sigur dacă Leff glumea cu asta, nu era deloc sigur. .

Strada era goală. Fără refugiaţi, fără paznici, fără ucigaşi, toate strânse în negru.

Cel mai important dintre toate: fără câini.

— La naiba, şuieră Leff, unde sunt

fiarele? Ce, miroşi mai rău şi mai rău decât oricine altcineva, Scorch? Asta e problema aici? La naiba, vreau un colier cu colţi. Şi poate o labă pe care să o atârn de centură.

— O labă? Mai degrabă un club uriaş care te face să mergi înclinat. Acum, asta ar fi amuzant de văzut, în regulă. Merită să dai o lovitură sau două să dai jos unul dintre ei, doar ca să vezi asta. Laba unui Hound, han hah.[1]

— Ai spus că vrei un craniu!

— Totuşi, nu plănuiam să-l port. Pentru a-mi face o barcă, întoârce-o cu susul în jos, nu? Aş putea vâsli în jurul lacului.

— Craniile nu plutesc. Ei bine, poate că al tău ar face-o, fiind plută.

Au pornit în stradă.

— Eu l-aş numi *Seahound*ce crezi?

— Mai mult ca *Sinkhound.* '

— Nu ştii nimic din ce crezi că ştii, Leff. Asta e problema tal Tot timid; moduri a fost, întotdeauna va fi.

— Mi-ar fi plăcut să fi fost încă douăzeci de asasini.

— Au fost, doar că nu ne atacau. Noi am fost diversiune, asta a spus Tor.

— Le-am deturnat, bine.

în acel moment, un Hound of Shadow se furişă în vizor, la nu douăzeci de pasi depărtare. Părţile ei se agitau, fâşii de carne atârnând fire ae sânge. Cura avea crusta cu spuma roşie. Şi-a înclinat capul şi i-a privit.

La unison, Scorch şi Leff 'şi-au ridicat

arbaletele în poziţii verticale şi au scuipat pe capetele ghimpate. Apoi au aşezat încet armele înapoi, dresaţi pe Hound.

Nările se fulgeră, fiara tresări înapoi. O clipă mai târziu şi a dispărut.

— La naiba!

— Ştiam că mirosi rău, la naiba! Aproape am avut![1]

— Nu am fost eu!

— Nu e deloc distractiv să rătăcim cu tine, Scorch, deloc distractiv. De fiecare dată când avem ocazia, te duci şi încurcă totul.

'Nu din intenţie. îmi place să fac lucruri distractive la fel de mult ca şi ţie, jur!

— Data viitoare, mormăi Leff. „Tragem mai întâi şi ne certăm mai târziu”.

'Bună idee. Data viitoare. O vom face corect data viitoare.

Sub o lună care îl bântuia cu amintiri terifiante, Cutter călărea calul lui Coli într-un trap lent în centrul străzii. într- o mână strânse lancea, dar i se j>ărea stânjenitoare, prea grea. Nu era o armă pe care sa o fi folosit vreodata, şi totuşi ceva îl făcea să fie reticent să o abandoneze.

îi auzea pe Câinii Umbrei, dezlănţuiţi ca demonii în bietul său oraş, şi asta a stârnit şi imagini din trecut, dar acestea erau dul'ci-amărui. Căci *ea* era în ele, o prezenţă întunecată, imposibil de moale. Văzu încă o data fiecare dintre zâmbetele ei, oricât de rare fuseseră, şi usturau ca

picăturile de acid în sufletul lui.

Fusese atât de pierdut, încât chiar de dimineaţa s-a trezit în mănăstire şi a găsit-o plecată. O, el şi-a dat chipul curajos, stând acold lângă un zeu si nu se sheşte să vadă simpatia în ochii întunecaţi ai lui Cotillion. îşi spusese că era un act de curaj să o laşi să plece, să-i dea decizia finală. Curaj şi sacrificiu.

Nu mai credea asta. Nu s-a făcut niciun sacrificiu pentru a fi abandonat. Nu a fost curaj să nu faci nimic, indiferent de vârsta reală, el fusese mult mai tânăr decât ea. Tânăr în acel mod nepăsător, fără sens. Când gândirea a fost grea, neplăcută, pană când cineva a învaţat să se ferească pur şi simplu de efort, chiar si în timp ce emoţiile oarbe făceau furori, o convingere după alta se ridica sus pe scutul strălucitor al adevărului. Sau ce a trecut drept adevăr; şi ştia acum că orice ar fi fost, adevărul nu era. Standuri' înfăţişate, beligeretoare, toate acele ipostaze pioase – păreau atât de copilăreşti acum, atât de patetice. *Aş fi putut să îmbrăţişez cel mai'pur adevăr Totuşi, nimeni nu l-ar asculta. Cu cât îmbătrâneşti cu atât pereţii tăi sunt mai groşi. Nu e de mirare că tinerii au devenit atât de cinici. Nu e deloc de mirare.*

Oh, ea stătea nemişcată, o siluetă întunecată în amintirile lui, sclipirea ochilor, începutul unui zâmbet chiar şi atunci când se întoarse. Şi nu putea uita nimic.

în acest moment, Challice, după ce a urcat în vârful turnului moşiei – acea jenă macabra a lui Gadrobi – a păşit acum pe acoperiş, zvâcnit momentan de o rafală de fum. Ea ţinea în mâini globul de sticlă în care strălucea luna prizonieră şi se opri, ridicându-şi privirea si se uită mirată la distrugerea care umplea acuni o treime din cer.

Dar ea îl lăsase cu obiceiuri proaste. Cele groaznice, şi au continuat să-i modeleze întreaga viaţă. Cutter îşi aminti expresia de pe chipul lui Rallick – şocul şi consternarea – în timp ce se uita în jos la cuţitul'îngropat în umărul lui. Recunoaşterea – da, Cutter *a* fost creaţia lui Apsalar, până la capăt. Da, un alt bărbat fusese pierdut.

Părea în mod ironic că luna se sparge în bucăţi pe cerul nopţii, dar să găseşti distracţie mtr-un simbol atât de puternic se dovedea o luptă. Nu avea duritatea lui Rallick, straturile de ţesut cicatricial purtate ca o armură. Şi, pentru tot ceea ce îi dăduse, Cutter nu era reflexul ei perfect. Nu putea să se silească de angoasa pe care o simţea înăuntru, de moştenirea săvârşirii crimei, făcând noţiunea de dreptate la fol de neplăcută ca ţesătura unui prizonier. Şi acestea erau lucruri pe care ea nu le simţea.

A mers mai departe.

Câinii îl cunoşteau, era sigur de asta şi, dacă asta însemna ceva în noaptea asta, atunci nu avea de ce să se teamă

de ei.

Refugiatul ocazional îi trecea peste cale. Asemenea şobolanilor alungaţi, vânătoarea disperată de acoperire le umplea mintea, iar feţele care treceau fulgerătoare păreau goale de orice lucru timid uman. Supravieţuirea a fost o febră şi a lăsat ochii goali ca cei ai unui peşte pe plajă. Martor la asta, Cutter a simţit că i se frânge mima.

Acesta este oraşul meii. Darujhistan. Dintre Focurile Albastre. Nu merită asta.

Nu, nu se temea de Câinii Umbrei. Dar acum îi dispreţuia. Devastarea pe care o aduceau a fost lipsită de sens, o dezlănţuire inutilă a distrugerii. Nu credea că Cotillion avea deloc de-a face cu asta. Mirosul acesta de Shadowthrone, de neconstant, d^e indiferenţă crudă. îşi eliberase fiarele pentru a se juca. în sânge şi oase rupte. în flăcări şi locuinţe prăbuşite. Toată această frică, toată această 'mizerie. ***Pentru nimic.***

Incomodă sau nu, lancea se simţi liniştitoare în mâna lui. Acum, dacă Shad shy;owthrone 's-ar arăta, de ce, ar găsi un loc pentru a planta blestemata.

Acolo, în lumea ei minusculă şi perfectă, luna strălucea pură, nepătată. Fusese o vreme, îşi dădu seama, când şi ea rusese aşa. Fără pete, neînclinată încă în faţa unui compromis sordid, nu simţind nevoia să renunţe la această piele zdrenţuită, aceşti ochi smălţiţi.

Femeile şi bărbaţii nu erau diferiţi în

lucrurile importante. Au ajuns cu talente, cu predispdziţii, cu chipuri şi trupuri atractive pentru alţii sau nu. Şi toţi s-au descurcat, în toate aromele vieţii, cu orice aveau. Şi au existat alegeri, pentru fiecare dintre ele. Pentru unii, câteva dintre acele alegeri au fost mai uşoare decât altele, când momeala de a fi dezirabil nu era o vanitate, când întindea o mână îmbietoare şi, dintr-o dată, părea să ofere calea cea mai simplă. Atât de puţin efort a fost implicat, doar un zâmbet şi coapse care nu au rezistat despărţirii.

Dar'nu era cale de întoarcere. Aceste pete nu s-au spălat. Luna a strălucit pur şi frumos, dar a rămas pentru totdeauna în capcană.

S-a uitat în sus spre cer, a urmărit cum fragmentele ieşeau dintr-un miez care se întuneca rapid. Elanul părea sa se fi încetinit şi, într-adevăr, ea a crezut că poate vedea bucăţi căzând înapoi, înăuntru, în timp ce praful se aplatiza, ca şi cum ar fi trans timid; s-a format într-o suliţă care străpungea tot ce mai rămăsese din lună.

Visele de praf ale lumii care fusese cândva.

Dar praful val nu porunceşte vântului.

Cutter ştia acum că – de când ea – luase în braţe două femei de parcă ar fi fost capabile să-l pedepsească/fiecare pe rând. Doar unul reuşise, iar el s-a îndreptat spre ea acum, să stea în faţa ei

şi să-i spună că el i-a ucis soţul. Nu pentru că i-ar fi cerut eâ, pentru că, de fapt, ea nu avea o asemenea stăpânire asupra lui şi nu o va avea niciodată. Nu, Gorlas Vidikas a murit din alte motive, al căror specific nu era relevant.

Era liberă, ar spune el. Să facă ce vrea ea. Dar orice ar fi el, i-ar spune el, viitorul ei nu l-ar putea – niciodată – să-l includă.

, iată-l lângă ea. ce ñere! îşi ucide soţul şi acum ea îi atârnă de braţ. Oh, făcuţi unul pentru celălalt, cei doi. Şi fíe ca Hood să le găsească cea mai adâncă groapă, si în curând. [1]

Ar putea face faţă în jos, dacă era nevoie. Dar nu ar supune-o unei aseménea soarte. Nici măcar din dragoste nu putea face asta.

Se întorsese în oraşul său; doar pentru a-l pierde pentru totdeauna.

Această călătorie la Challice avea să fie ultima lui. Până în zori avea să dispară. Daru shy;jhistan nu i-ar fi lipsit.

S-a uitat încă o dată în jos la luna întemniţată, ţinută în cupă în mâini. Şi aici,Jşi dădu seama, era copilăria ei în toată inocenţa' ei. îngheţată, atemporală şi pentru totdeauna dincolo de atingerea ei. Trebuie doar să-şi lase privirea să se afunde, pentru a găsi tot ceea ce fusese cândva. Blestemat de frumuseţe, binecuvântat cu sănătate şi vigoare, strălucirea făgăduinţei-

Praf de vise, vei comanda acum

vântului?

Praf de vise, nu este timpul să te eliberez?

Era uşor, deci, să te catari pe peretele jos, să te uiţi în jos la plăcile grădinii de dedesubt. Uşor, da, să eliberezi totul.

împreună, s-au prăbuşit prin aerul fumuriu şi, când au lovit, globul s-a spulberat/micuţa Jună s-a eliberat pentru a scânteia pentru scurt timp în aer. înainte de a sclipi.

Visele nu vor zăbovi, dar praful lor călăreşte vânturile pentru totdeauna.

Kruppe nu este străin de durere. Omul rotund trebuie doar să se uite la propria linie a taliei pentru a înţelege tragediile exceselor din trecut şi pentru a înţelege ca toate lucrurile care se întâmplă se vor întâmpla mtr-adevăr. Inima atât de grea încât trebuie să o încarce într-o roabă (sau aproape) şi, fără nicio clipă vicleană de făcut, părăseşte limitele sumbre ale hanului Phoenix si începe călătoria toridă către grajduri, unde se îngrijeşte de dulcea lui. -catâr natural, evitând cu îndemânare muşcăturile sale şi loviturile de biciuire.

Faţa lunii s-a rupt în o mie de ochi strălucitori. Nimic nu se poate ascunde şi totul se vede. Toţi pot vedea că nu mai este nimic de' ascuns. Ciocnirea groaznică este iminentă.

Presiunea uriaşă bate focuri aprinse,

aşa cum ar face degetul mare şi un'fir de lumânare, *snuff!* Aici şi acolo şi în alta parte. Dar această binecuvântare este suportată cu o povară aspră, crudă. Un zeu a murit, un pact a fost pecetluit şi pe o stradă în care privitorii se adună acum chiar la margini, un om foarte onorabil stă aplecat peste genunchi, cu capul plecat în jos. Vântul ia în mâini lanţuri eterice care ies din sabie şi le smulge, sfâşie de ele,' le sfărâmă în nimicuri fantomatice care plutesc în sus doar pentru a dispărea în fumul care înconjoară oraşul.

Se va ridica din nou?

Poate el să răspundă acestei provocări finale?

Ce fel de om este acesta? Acest Tiste Andii cu coama albă ale cărui mâini rămân pătate de sânge de frate, pierderea imensă a unui popor?

Ah, dar uită-te atent. Miezul arde nemişcat, fierbinte şi curat şi se adună la sine timid, legat de o voinţa nestăpânită. El va lua rănile inimii, pentru că Anomân timid; der Rake este genul de om care nu vede altă alegere, care^nu acceptă altă alegere.

încă. Pentru moment, mai acordă-i câteva momente de linişte.

'Omul rotund pleacă în Darujhistan.

Sunt tentaţii, iar unora se pot dovedi, ah, copleşitoare. Dacă este nevoie, omul rotund se poate dovedi o barieră cea mai netă.

Intreabă-l pe bărbatul cu ciocanul.

în timp ce un războinic mergea singur – în urma lui un Toblakai şi o vrăjitoare, pe flancuri trei, acum patru Câini ai Umbrei – un bou şi o căruţă s-au oprit în faţa unei moşii. Cei doi bărbaţi care o conduceau s-au ' despărţit,' unul îndreptându-se spre partea din spate a căruţei pentru a pune o mână tremurândă pe un cufă – îngroziţi că ar putea să-l găsească nemişcat, tăcut – şi o clipă mai târziu a izbucnit un suspine slab, dar a fost unul de uşurare. . Celălalt bărbat s-a grăbit spre poarta postenului şi a tras un şnur împletit.

S-a abătut la auzul bateului greu al aripilor cu pene deasupra capului şi a aruncat privirea în sus, dar nu a văzut decât un strat gros, impenetrabil de fum. Se tresări în timp ce aştepta, mormăind pe sub răsuflare.

Uşa se deschise scârţâind.

— Stăpâne Baruk! Mă bucur că eşti tu şi nu unul dintre blestemaţii tăi servitori – este imposibil să treci de ei. Ascultă, avem un om rănit – rău rău – care are nevoie de vindecare. Vom plăti...

‘Sergent-[1]

— Doar Antsy zilele astea, domnule.

— Antsy, îmi pare atât de rău, dar trebuie să te refuz...

în acel moment, Barathol a înconjurat căruciorul şi a
mers în sus, cu mâinile încremenite în pumni j>entru o clipă, înainte de a se slăbi în timp ce a întins mana către

toporul uriaş atârnat pe spate. Dar aceste gesturi erau instinctive – nici măcar nu era conştient de ele şi, când vorbea, era pe un ton de furie disperată. — Are' craniul fracturat! El va muri fără să se vindece – *şi nu voi accepta asta!'*

Baruk ridică ambele mâini. — Eram pe punctul de a pleca – nu mai pot amâna. Anumite chestiuni necesită atentia mea imediată...

'Eţare nevoie-[1]

— îmi pare rău, Barathol.

Iar alchimistul trecea din nou înapoi pe poartă. Panoul s-a închis,

Antsy îi smulse şi trase de mustaţă agitată, apoi întinse mâna să-l reţină pe Barathol, care părea să dea jos uşa. — Stai, stai – am o altă idee. E disperat, dar nu mă pot gândi la altceva. Haide, nu e departe.

Barathol era prea supărat ca să spună ceva – avea să prindă orice speranţă, oricât de dezgustă ar fi fost. Cu faţa cenuşie, s-a întors la bou şi, când Antsy a pornit, l-au urmat el şi boul şi căruţa care purta trupul lui Chaur.

în mintea omului lovit, puţine scântei au rămas. Marea neagră era aproape gata. Acele pâlpâiri care se cunoşteau ca Chaur pierduseră fiecare legătura cu ceilalţi şi,' prin urmare, ratăceau pierdute. Dar apoi, unii dintre ei cunoscuseră de-a lungul vieţii numai experinţe solitare – scântei cruciale într-acievăr – pentru totdeauna'orbi la căile

care ar fi putut trezi nenumărate posibilităţi.

Până când unul, plutind nelegat, atât de ciudat de eliberat, se îndreptă acum înainte de-a lungul unei cărări întunecate pe care nu o explorase niciodată până acum, iar pista pe care o ardea rămanea timidă în urma lui. Şi apoi, mtr-o aprindere bruscă, acea scânteie a găsit o alta de acest fel.

Atunci s-a agitat ceva, acolo, în mijlocul unei lumi interioare, pe moarte rapidă.

Conştientizarea.

Recunoaştere.

O complexitate prăbuşitoare de gânduri, conexiuni, relaţii, semnificaţii.

Strălucitor, uluit de propria existenţă, chiar dacă întunericul se închidea din toate părţile.

Tăind o alee departe de moşia lui Baruk, Antsy, la zece paşi în frunte, s-a împiedicat brusc de ceva. înjurând, se uita înapoi la obiectul mic care zăcea pe pavaj, apoi se aplecă sa-l adună, îndesând chestia moale în mantie.

A înjurat din nou, ceva despre o *duhoare*, *dar ce-o să ştie sau să-i pese un nas mort?* Şi apoi a reluat mersul.

Au ajuns la o moşie pe care Barathol a recunoscut-o. a lui Coli. Şi Antsy s-a întors să-l ajute să conducă boul dintr- o dată neliniştit pe poteca laterală, până la desişul primordial din spatele zidului grădinii. Sub ramuri, întunericul era plin

de molii zburătoare, cu aripile lor un cor de şoaptă uscată. Ceaţa se târa printre bobocii copacilor răsucite. Aerul era bogat cu un miros vaporos, de pământ.

Lacrimile curgeau pe obrajii lui Barathol, i-au udat barba. — I-am spus să rămână pe navă, spuse el cu o voce strânsă, tulburată. — De obicei mă asculta. El nu este unul care să nu asculte, nici Chaur. A fost ciudă? L-a forţat să iasă?

— Ce făcea la închisoare? întrebă Antsy, doar pentru a- si ţine prietenul să vorbească din motive pe care nici el nu le putea explica. — Cum a găsit-o, dacă nu l-a condus cineva acolo? Totul este un mister al naibii.

„Mi-a salvat viaţa”, a spus Barathol. — El venea să mă izbucnească – avea securea mea. Chaur, prostule, de ce nu ai lăsat totul în pace?

— Nu putea să facă asta, spuse Antsy.

'Ştiu.[1]

Ajunseră la marginea poianei, oprindu-se chiar dincolo de un zid de piatră jos, neuniform, aproape îngropat sub viţă de vie. Poarta era un arc de piatră brută cu nervuri negre. Casa de dincolo arăta o faţă înnegrită.

— Atunci, să facem asta, spuse Antsy mârâind, venind în spatele căruciorului. „înainte de şuruburi de boi...”

Cejacem?[1]

— Il cărăm pe potecă. Ascultă,

Barathol, trebuie să rămânem pe calea aceea, înţelegi? Nici un pas, nici unul. A intelege?[1]

'Nu-[1]

— Aceasta este Finnest House, Barathol. Este un Azath.

Fostul sergent părea să stea într-un nor de carne
putrezită. Moliile roiau în nebunie.

Confuz, speriat, Barathol a ajutat-o pe Antsy să ridice cadavrul lui Chaur de pe patul căruciorului, iar cu Falarii în frunte şi mergând cu spatele — câte un pas tandru — şi-au croit drum pe poteca de piatră.

— Ştii, spuse Antsy între gâfâituri – pentru că Chaur era un om mare şi, oricât de moale era, nu a fost un lucru uşor să-l purtam – mă gândeam. Dacă luna blestemata se poate destrăma aşa, cine poate spune că nu se poate întâmpla cu lumea noastră? Am putea fi doar...

— Stai liniştit, se răsti Barathol. „Nu-mi pasă deloc de lună – încearcă să mă omoare de ceva vreme. Ai grijă, aproape ai ajuns.

— Corect, lasă-l jos atunci, uşor, pe pietre. . da, asta e bine.

Antsy se apropie de uşă, întinse mâna spre cuţitul de la centură şi apoi înjură. — Şi eu mi-am pierdut cuţitul. Nu pot să cred asta! A făcut un pumn si a lovit lemnul.'

Sunetul care a scos amintea de lovirea unui perete de carne. Fără reverenţă, fără ecouri.

— O, asta a duriit.

Au aşteptat.

Oftând, Antsy s-a pregătit să bată a doua oară, dar apoi ceva a zăngănit de cealaltă parte a barierei, iar o clipă mai târziu uşa s-a răsturnat înapoi cu un ţipăit puternic.

Monstruozitatea înaltă şi strigoi umplea pragul uşii. Orbitele goale, înecate în umbră, ii priveau – sau nu; éra imposibil de spus.

Antsy se mişcă de pe un picior pe altul. — Eşti ocupat, Raest? Trebuie să folosim podeaua holului din spatele tău...

— Da, sunt foarte ocupat.

Falarii clipi. 'într-adevăr?[1]

— Praful se reproduce. Pânzele de păianjen se îngroaşă. Ceara de lumanare pateaza suprafeţele preţioase. Ce vrei?[1]

Antsy aruncă o privire înapoi către Barathol. „Oh, un cadavru cu simţul umorului, ce ştii? Şi surpriză, este atât de *drăcjuţ*. S-a înfruntat din nou pe Jaghut şi a zâmbit. — În cazul m care nu eşti observat, întreg oraşul a înnebunit – de aceea m-am gândit că s-ar putea sa sufere ceva...

— îmi pare rău, întrerupse Raest, se întâmplă ceva?

Ochii lui Antsy se bombară uşor. — Câinii Umbrei sunt
liberi!

Raest se aplecă înainte ca şi cum ar fi vrut să cerceteze vecinătatea, apoi se aşeză din'nou înapoi. — Nu în curtea mea.

Antsy se gheare j>rin păr. „Atunci,

crede-mă, e o noapte proastă – acum, daca ai face doar un pas înapoi...”

— Deşi, dacă mă gândesc bine, am avut un vizitator mai devreme în seara asta.

'Ce? Ei bine, mă bucur pentru tine, dar...

Raest ridică o mână deshidratată şi arătă cu degetul.

Antsy şi Barathol se întoarseră. Şi acolo, în curte, era o movilă proaspătă de pământ crud, aburind. Vite şerpuiau vizibil peste el. — Zei de jos, şopti Falari, făcând un gest de apărare cu o mână.

— Un T'lan Imass cu picioare ciudate, spuse Raest. — Părea să nu-mi placă ceva. Jaghut a făcut o pauză. — Nu-mi
pot imagina de ce.

Antsy mormăi. — Ar fi trebuit să rămână pe drum.

— Ce ştie T'lan Imass despre poteci? întrebă Raest. — În orice caz, este încă prea supărat pentru o conversaţie. O altă pauză. — Dar există timp. Soldat, ai fost neglijent.' Prin urmare, nu sunt înclinat să cedez podeaua, parca.

— Am ca Hood! Şi Antsy a întins mâna sub tunică şi a scos o formă răvăşită', pe jumătate putrezită. — Ţi-am găsit blestemata ta pisică albă!

— O, deci ai făcut-o. Ce dragut. În acest caz, răspunse Raest, intrati.

Barathol ezită. — Ce va realiza asta, Antsy?

„Nu va muri”, a răspuns fostul sergent. „Parcă timpul nu există acolo. Aveţi încredere în mine. Ne putem găsi un vindecător potrivit mâine sau peste o lună – nu contează. Atâta timp cât respiră, când îl ducem peste prag. Deci, haide, ajută-mă. Apoi şi-a dat seama că încă strângea pisica moartă şi aşa că s-a dus la Jaghut şi a împins acel lucru îngrozitor în' cele mai primitoare braţe.

— Îi voi numi Tufty, spuse Raest.'

Marea neagră şi-a încetat târâşul aparent inexorabil. O respiraţie lenta şi superficială ţinută pe jumătate trasă. O inimă care se zbatea plutea în'mijlocul bătăilor. Şi totuşi, acea scânteie de timiditate conştientă, încurajată brusc,'a pornit într-o călătorie de explorare şi descoperire. Atâtea căi lung-întunecate. .

Dragnipur a băut adânc, atât de adânc.

Dragnipur, sabia tatălui şi ucigaşul acestuia. Sabia Lanţurilor, Poarta întunericului, povara cu roţi a vieţii şi a vieţii fuge mereu de dizolvare şi asa trebuie! Arma cu muchii, indiferent cine o mânuieşte. Tăiaţi indiferent, tăiaţi orb, tăiaţi când să faceţi acest lûcru esté chiar scopul săii, funcţia sa perfectă.

Dragnipur.

Inspăimântările fraterneşti şi-au diminuat semnificaţia – ceva a fost oferit, ceva timid; lucrul era aproape la îndemână. Problemele de stăpânire finală

puteau fi rezolvate mai târziu, pe îndelete, într-o cadă supradimensionată din fier forjat, plină până la refuz cu sânge fierbinte.

Pact temporar. Amabilitate personificată, ciudă înăbuşită, invidie în amânare.

În urma lor, un crater s-a lăsat încet, marginile răsturnându-se spre interior, căldura s-a disipat rapid. Feţele topite ale clădirilor au devenit sticloase în nuanţe de curcubeu. Deocamdată, strălucirea acestor culori nu era decât lăsată în seamă în această strălucire a lunii. Dar acea lumină reflectată începuse o mie de jocuri noi, sugerând ceva mult mai mortal. Mai urmează, mai vine.

Peste tot în oras, incendiile s-au diminuat.

Presiunea lui Dragnipur Dezvelit înfometează flăcările distrugerii. La urma urmei, timiditatea întunecată este anatema unor astfel de forţe.

Da, mântuirea găsită, într-o armă eliberată.

Surorile erau nebune, dar nu atât de nebune încât să nu înţeleagă ironia plăcută a unor astfel de lucruri.

Opreşte violenta.

Invită la crimă.

Nu era în stare să le reziste – nu la amândoi – extraordinar că o astfel de alianţă nu a avut loc cu mult înainte de această noapte. Dar rănile fraţilor sunt de tip purulent, iar naturile aflate în război sunt în mod normal oarbe la fiecare gest

de linişte. Ceea ce era nevoie era stimulentul adecvat.

Din păcate, niciunului geamăn nu i-a trecut prin cap că tatăl lor a înţeles prea bine pericolul potenţial al fiicelor sale formate împreună în alianţă. Si modelându-le – la fel de atent, la fel de perfect cum a modelat însuşi Dragnipur – a făcut tot ce a putut pentru a atenua riscul.

Aşa că, în timp ce mergeau unul lângă altul pe stradă, în mintea lui Spiţe, ea începuse deja sa-şi pună fatidica înjunghiere în spatele surorii ei. În timp ce Envy se amuza cu gânduri practic identice, rolurile s-au inversat, firesc.

în primul rând, însă.

L-ar ucide pe Anomander Rake.

Căci Dragnipur a băut adânc, deci foarte adânc. .

— Karsa, *te rog.* [1]

Cenuşa plutea în aer, în mijlocul fumului urât. Ţipete îndepărtate anunţau scene tragice. Ultima noapte a Gedderone Fete se scufunda în mizerie şi suferinţă.

— Nu e nimic de făcut, Samar Dev. Dar vom face asta – vom fi *martori.* Vom suporta costul asta, dacă putem.

Nu se aşteptase la o asemenea incertitudine în Toblakai. întotdeauna străin de umilinţă, sau aşa i se părea ei. Nici măcar nu-şi scosese sabia de cremene. '

Erau la douăzeci şi cinci de paşi în

spatele Călătorului. Au putut vedea o poartă înclinată ârcuindu-se peste strada largă în timp ce aceasta înclina în sus, la o sută de paşi în faţa. Dar războinicul pe care l-au urmărit îi încetinise paşii. Era ceva – cineva – în centrul străzii, în faţa Călătorului/Şi mulţimi tăcute de ambele părţi – mulţimi care s-au dat înapoi în timp ce Oinii ieşiră în vizor; ă tresărit, dar nu a fugit.

Ceva îi ţinea pe loc, ceva mai puternic decât frica.

Samar Dev a simţit presiunea alunecând pe lângă ea, ca un vânt care o strânge în jurul ei, atrăgându-se mcă o dată înăuntru – direct în acea siluetă înghesuită, care acum, în cele din urmă, se mişcă.

Călătorul stătea în picioare, la şase paşi de străin şi îl privi în tăcere cum bărbatul se îndrepta încet.

Tiste Andii.

Părul argintiu. În mâinile lui, o sabie trăgând lanţuri fantomatice. . *Oh. . spiritele de jos, oh*, *nu* -

Vorbea călătorul. — A spus că îmi vei sta în cale. Vocea aceea purtată, puternică ca valurile care se năpustesc pe un ţărm întunecat.

Inima lui Samar Dev se bâlbâi.

Când Anomander Rake a răspuns, cuvintele lui au fost reci, solide şi neînduplecate: „Ce altceva ţi-a spus?”

Călătorul clătină din cap. 'Unde este' el?[1] el a cerut. — Pot să simt că e aproape. Unde este el?[1]

Nu Cotillion. Un alt „el” de data aceasta. Cel pe care îl caută Călătorul. Cel pe Qare l-a căutat vreodată.

— Da, spuse Rake. 'închide.[1]

Sunete groase, zvâcnitoare, plutind pe cerul nopţii
line de fum. Ea şi-a ridicat privirea alarmată şi a văzut Teat Ravens. Aterizare pe marginile acoperişului. Zeci, sute, tăcuţi, dar pentru bătaia aerului ae sub aripile strâmbe. Strângerea, adunarea, de-a lungul porţii arcuite şi a secţiunilor de zid de ambele părţi. Aterizare peste tot, *atâta timp cât este un loc din care să poată vedea.*

— Atunci, stai deoparte, îi porunci Traveller.

'Nu pot.'

— La, naiba, Rake, nu eşti duşmanul meu.

Fiul întunericului şi-a Înclinat capul, de parcă ar primi un compliment, un cadou neaşteptat.

— Grebla. Nu mi-ai fost *niciodată* duşman. Tu stii asta. Chiar şi când Imperiul. .'

— Ştiu, Dassem. Ştiu.'

— A spus că asta se va întâmpla. A existat consternare în această declaraţie şi renunţarea la naţiunea timidă.

Rake nu răspunse.

— A spus, continuă Dassem, că nu vei ceda.

— Nu, nu voi ceda.

— Te rog, ajută-mă, Rake, ajută-

mă să înţeleg. . *De ce*?'

— Nu sunt aici să te ajut, Dassem Ultor. Şi Samar Dev a auzit regretul sincer în acea recunoaştere. Fiul întunericului a închis ambele mâini în jurul strângerii lungi a lui Dragnipur şi, înclinând pomul în sus si spre dreapta, şi-a lărgit încet poziţia. — Dacă-l vrei pe Ftooa, a spus el, *vino să-l ia.* '

Dassem Ultor – Prima Sabie a Imperiului Malazan – *care trebuia să fie mort. Ca şi cum Hood şi-ar dori chiar şi pe acesta* – Dassem Ultor, cel pe care îl cunoscuseră drept Călător, şi-a dezvelit sabia, lama gravată cu^apă fulgerând ca şi cum ar fi fost lipită de argint topit. În mintea ei a apărut acum sentimentul Samar Dev de un val în creştere. *Două forţe. Mare şi piatră, mare şi piatră.*

Printre privitorii de ambele părţi, începuse o cântare profundă şi blândă.

Samar Dev se uită la acele feţe îmbrăcate, la ochii strălucitori, la gurile care se mişcau la unison. *Zei de jos, cultul lui Dessembrae. Aceştia simt cultisti – şi stau în faţa zeului lor.*

Şi cântecul acela, da, era un murmur, era cadenţa apei adânci care se ridică. Frig şi foame.

Samar Dev a văzut privirea lui Anomander Rake aşezându-se pentru scurt timp pe sabia lui Dassem şi i s-a

B ărut că s-a arătat un zâmbet trist, în clipa înainte ca 'assem să atace.

Pentru toţi cei care au fost martori – cultiştii, Samar Dev, Karsa Orlong, până

la cei cinci Câini ai Umbrei şi Marii Corbi aplecaţi pe fiecare margine – acea prima ciocnire de arme a fost prea rapidă pentru a fi înregistrată. Scântei au fost înclinate, aerul nopţii a răsunat de parade sălbatice, de contralovituri, de ' zgomot înţepător al marginilor împotriva mânerelor încrucişate/ Chiar şi trupurile lor nu erau decât o neclaritate.

Şi apoi ambii războinici s-au clătinat înapoi, deschizând încă 'o dată distanţa dintre ei.

— Feţe în stâncă, şuieră Karsa Orlong.

'Karsa-[1]

'Nu. Doar un prost s-ar păsi între aceşti doi.

Şi a sunat Toblakai. . ***zguduit.***

Dassem se lansă din nou înainte. Nu s-au auzit strigăte de război, nici blesteme, nici măcar mormăiturile izbucnind în timp ce leagăne feroce ciocăneau fierul forjat. Dar săbiile începuseră sa cânte, o pereche de voci îngrozitoare, jale, ridicându-se într-o sincopă ciudată. Lovituri, tăieturi, riposturi cu muchii joase, fluierul unei lame tăind aerul acolo unde un cap fusese cu o clipă mai devreme, trupuri care se zvârcoleau pentru a se sustrage contra loviturilor şi scântei au plouat, turnate, de la cei doi combatanţi, sări ca nişte stele spulberate peste pavaj. .

Nu s-au destrămat de data asta. Raful înnebunit nu s-a domolit, ci a continuat, imposibil de mai departe.

Două forţe, nici nu cedează, nici pregătite să facă un singur pas înapoi.

Şi totuşi, cu toată viteza orbitoare, cu duşul strălucitor care' se împroşca ca sângele de fier, Samar Dev a văzut lovitura de moarte. Ea a văzut clar. Ea şi-a văzut adevărul de netimidat, de netăgăduit – şi cumva, *cumva,* totul era *greşit.*

Grăblă cu picioarele largi, înclinând unghiul în sus, înaintea feţei sale, cu vârful lui Dragnipur în jos – ca şi cum ar fi ecou poziţiei lui de deschidere – şi mai sus, iar Dassem, cu mâna liberă unindu-şi cealaltă prin mâna săbiei, aruncând toată greutatea lui într-o traversă, slash — războinicul ridicându-se de parcă era pe cale să ia în aer şi să se apropie de Rake cu o îmbrăţişare, iar leagănul lui a întâlnit marginea Dragnipurului într-un unghi drept complet – un singur moment modelând un cruciform perfect modelat prin ciocnirea celor două arme. , iar apoi puterea loviturii lui Dassem l-a trântit pe Dragnipur pe spate-

înfiinţându-şi marginea interioară în fruntea lui Anomand'er Rake şi apoi în jos prin faţa lui,

Mâinile sale cu mănuşa s-au îndepărtat de mâner, dar Dragnipur a rămas blocat,' părând să-i izbucnească din cap, în timp ce s-a răsturnat mapoi, sjingele curgând în jos pentru a fulgera din vârf, când Fiul întunericului se prăbuşi pe spate.

Nici acest impact nu l-a dislocat pe

Dragnipur. Sabia se cutremură şi acum nu mai era decât un cântec, strigător şi stins în linişte a bruscă.

Sângele a fiert, a devenit negru. Cadavrul întins pe pavai nu s-a mişcat. Anomander Rake era mort.

Dassem Ult'or îşi coborî încet arma, cu pieptul umflat.

Şi apoi a strigat, cu o voce atât de plină de angoasă încât părea să rupă o gaură zimţată în aerul nopţii. Acest ţipăt neomenesc 1 s-a alăturat un cor de ţipete iri timp ce Marii Corbi au explodat în zbor, ridicându-se ca un văl masiv cu pene care se învârtea deasupra străzii şi apoi au început o coborâre învârtită. Cultiştii au tresărit şi s-au ghemuit lângă zidurile clădirilor, cântecul lor fără cuvinte mecat sub cacofonia caterwauling a acestui giulgiu negru şi strălucitor care se cobora ca o perdea.

Dassem se clătină înapoi, apoi se înclină beat într-o parte, cu sabia târându-i în urma lui, învârtindu-se cu vârful unei urme de şarpe peste pavaj. A fost ridicat de un zid cu gropi şi s-a lăsat ae el, îngropându-şi faţa la adăpostul unui braţ strâmb care părea sa fie tot ceea ce îl ţinea drept.

rupt. rupt Sunt sparte.

O, zeii îi iartă, sunt rupţi.

Karsa Orlong a şocat-o atunci, în timp ce^el s-a răsucit într-o^parte si a scuipat ascuţit în stradă. — înşelat, spuse el. — înşelaţi

Se uită la el, îngrozită. Ea nu ştia ce

P

vrea să spună, dar nu, ştia. Da ea a făcut. — Karsa/ ce tocmai sa întâmplat? *Greşit. A fost greşit.* „Am văzut... am văzut...”

— Ai văzut adevărat, spuse el, dezvăluind dinţii, cu
rivirea aţintită asupra aceluia căzut. — La fel 'ca şi raveller, şi *vezi ce i-a făcut.* [1]

Zona din jurul cadavrului lui Anomander Rake s-a amestecat cu Mari Corbi – deşi niciunul nu s-a apropiat suficient de mult pentru a atinge carnea care se răceşte – şi acum cei cinci Câini ai Umbrelor, nici unul scutit de răni, s- au închis pentru a împinge păsările deoparte, ca si cum ar fi formaţi un cerc protector m jurul Anomander Rake.

Nu, nu el. Sabia. .

Nelinişţea s-a trezit în Samar Dev. — Asta nu sa terminat.

O fiară poate simţi slăbiciune. O fiară cunoaşte momentul vulnerabilităţii şi al oportunităţii. O fiară ştie când să lovească.

Luna a murit şi, murind, şi-a început renaşterea chinuitoare. Cosmosul este indiferent faţă de micile bătăi de cap a ceea ce se târăşte, ce scâncăie,' ce sângerează şi ce respiră. Şi-a aruncat soarta pe firele legilor imuabile şi, în deznodământul de milioane de ani, zeci de milioane, fiecare soartă va ieşi. La vremea lui, va ieşi.

Ceva masiv sosise din adâncurile întunericului de dincolo si a lovit luna cu puţin timp în urmă. O erupţie iniţială de

la impact a împrăştiat pentru scurt timp lumea însoţitoare a lumi cu fragmente, dar unda de soc a fost cea care a dat glasul morţii lunii lovite, iar acest lucru a durat timp. Adânc în miez/ valuri vaste de energie au deschis fisuri imense. Forţele de contuzie au spulberat crusta. Energia a fost absorbită până nu mai putea fi suportat. Luna s-a destrămat.

Lăsaţi în seama minţilor dornice să găsească semnificaţia profetică. Cosmosului nu-i pasă. Destinele nu vor sparge un zâmbet.

Din o mie de surse, acum, lumina reflectată a soarelui dansa sălbatic pe lumea albastră, verde şi ocru de dedesubt. Umbrele au fost devorate, întunericul dispărut. Noaptea însăşi s-a rupt în fragmente.

În oraşul Darujhistan, lumina era peste tot, ca degetele unui zeu. Periaj, împingere, împingere, coborând pe alei pe care nu văzuseră niciodată soarele. Şi fiecare asalt a spulberat întunericul şi umbra pe amândouă. Fiecare invazie s-a *aprins,* într-o'proclamare a puterii.

Dragă serendipitate, dar nu o oportunitate de a fi ignorat, nu. Nu în noaptea asta. Nu în oraşul Darujhistan.

Pallid şi Lock, pieile lor albe ca os împroşcate în purpuriu, pielea atârnând în fâşii pe alocuri, cu rării oribile de perforare, găuri negre cu ramă roşie în gât şi în alte părţi, căptuşite una lângă alta pe bulevardul principal care merge parafei cu malul Tacului. Doare, dar

nedesfiat.

Lumina a înflorit, a trecut ca apa în calea lor.

Lumina a înclinat puţuri în jos între clădiri, iar unele dintre acestea au fulgerat, iar din acele fulgerări au apărut alţi câini.

Iată, Câinii Luminii au sosit.

Ce, lumea se schimbă pe neaşteptate? Fără indiciu, fără bănuieli? Ce groaznic, ce neaşteptat! Cât de perfect. . natural. Reguli abundă, legi cioplite în pietre, dar ele nu sunt altceva decât iluzii. Fii martor la cei cărora nu le pasă. Vedeţi conştientizarea batjocoritoare din ochii lor de foc. Railă spre necunoscut, chiar dacă fălcile se deschid larg pentru gâtlejul.

Dar nu-i supăra omului rotund. îşi întinde mâinile largi şi pline. El ridică din umeri. îşi păstrează zâmbetul viclean pentru. . de ce, pentru tine!

Venasara si Cast au fost primii care s-au alăturat lui Pallid şi Lock. Distribuţia era aproape de două ori mai mare decât ' Lock, în timp' ce Venasara încă purta semnele încercărilor de a creste o ceartă de tineri. Ultama sosi curând, cu membrele lungi, cu capul lat, strâns la capătul unui gât plin de tendinţe. Caninii superiori supradimensionaţi ai Ultamei ieşiră în jos. Porţiunile expuse ale colţilor, lungi ca un pumnal, străluceau alb'.

La o intersecţie din faţă aştejDtau Jalan, Grasp şi Hanas, cei trei cei mai

tineri din haita, cu mâna în sus şi ochii strălucitori de o emoţie vicioasă.

Gait şi apoi Gh'ennan au fost ultimii care au sosit, stăpânul şi doamna haitei, mai mult argintii decât albi, cu boturile cicatrice, deformate de secole de lupte groaznice. Aceşti doi purtau gulere groase de piele neagră împrăştiată cu perle şi opal – deşi mult mai puţine decât împodobiseră cândva aceste benzi mândre.

Zece la număr. Fiecare o potrivire pentru orice Hound of Shadow.

Dintre care au fost, ah, dar cinci.

Nimeni nu a păşit în calea acestor fiare. Ei veneau să ceară un premiu pentru stăpânul lor.

Dragnipur. O sabie a dreptăţii perfecte.

O dreptate atât de perfectă.'

Sus pe cer, deasupra oraşului, înclinându-se, alunecând şi scufundându-se pentru a evita fiecare fir de lumină infernală, un dragon strigoi i-a urmărit pe Câinii Luminii.

Tulas Shorn nu era mulţumit, chiar dacă ceva îi curgea dulce ca un râu prin minte. Un fel de binecuvântare, aprinzându-se cu note slabe şi cântătoare de mirare.

Tulas Shorn nu stiuse' niciodată că Hood, Lordul Ucişilor, ar putea dovedi acest lucru. . generos.

Sau poate că nu era nimic altceva decât talentul blestemat de văr al lui

Shorn de a învinge ce-i mai rău.

După cum ar putea observa un Bătrân, nu există nimic mai rău decât un dragon suspect.

Nu vă întristaţi. Ţineţi aproape astfel de înclinaţii pentru o vreme mai mult. Va veni vremea.

Unele daruri sunt rele. Alţii nu sunt, dar *ce* sunt acestea rămâne de descoperit.

Odihneşte-te pentru următoarele câteva momente, căci mai sunt multe de povestit.

Iskaral Pust călărea ca un nebun. Din nefericire, catârul de sub el hotărâse că o plimbare anevoioasă ar fi de ajuns, făcându-i pe cei doi o pereche cât se poate de incongruentă. Marele Preot se aruncă înainte şi înapoi, înclinat dintr-o parte în alta. Picioarele i s-au înălţat în sus, degetele de la picioare spre cer, apoi s-au lovit înapoi în jos. Călcâiele băteau în flancurile nesimţite într-un zgomot de tobe cu totul lipsit de ritm. Frâiele se zvâcneau, dar catârul mestecase prin morţiş şi astfel frâiele nu erau ataşate decât de două cioturi stricate care păreau hotărâte să'-l bată pe Pust fără sens.

Se zvârli de parcă ar fi călărit un taur instigat. Stropind transpiraţie, buzele trase în spate într-o grimasă sălbatică, albul vizibil în jurul ochilor lui zgâriaţi.

Catârul, de ce, a mers catarul. 'Clump clump (pauză) clump (pauză) clump clump. Si asa mai departe.

Invartindu-se chiar deasupra capului lui Iskaral Pust şi evitând acrobatic capetele bit-ului, zvâcni furtunul bhokarala. Ca nişte muşchii supradimensionaţi şi cum se biciuia coada acelui catar înainte şi înapoi! Ea a căutat să-i învingă, dar în spiritul glugii, bhokarala nu s-a lăsat, atât de nerăbdători erau ei să pretindă că următorul plop de bălegar iese sub coadă. Peste care s-ar lupta cu dinte, gheare şi gheare.

Roii'na în urma catârului şi călăreţului era un râu de păianjeni, care curgea în negru strălucitor peste pavaj.

La un moment dat, trei câini albi au traversat strada în picioare, la nu douăzeci de paşi distanţă. Un trio de capete extrem de urâte se leaganâ pentru a privi catârul şi călăreţul. Şi pentru a arăta că însemna afaceri, catârul şi-a sprijinit urechile. Clump clump (pauză) clump clump clump.

Oinii au mers mai (departe.

Nu face bine să molestezi un catâr.

Din păcate, aşa cum Iskaral Pust şi calul lui calm au fost la cateva momente de la descoperire, au existat într- adevăr forţe în lume care le-ar putea confunda pe amândouă. '

Şi aici, atunci, în cele din urmă, soseşte legătura strălucitoare, aprinsă, uluitoare, culmea penulti timidă a acestei nopţi profunde, în timp ce îndrăzneţul Kruppe îşi împinge catârul feroce de

război în calea unuia Iskaral Pust, catâr şi diverşi păianjeni şi bhokarala.

Muie vede muie. Amândoi se opresc la doar cincisprezece paşi între ei, cu urechile în atenţie sfioasă.

Călăreţul vede călăreţul. Magus creşte periculos de nemişcat, cu ochii tăiaţi. Kruppe flutură cu o mână plinuţă în semn de salut.

Bhokarala lansează o conferinţă în aer, care are ca rezultat o fiară care aterizează stânjenită pe pavajul din stânga Marelui Preot, în timp ce ceilalţi găsesc pervazuri, proiecţii şi capete de garguile frumoase pe care să se cocoţeze, cufărurile zburând şi limbile.

Păianjenii fug.

Astfel, tabloul este stabilit.

'Dă-te din calea mea![1] ţipă Iskaral Pust. „Cine este acest prost şi cum îndrăzneşte să prostească cu mine? O să-1 strâng! II voi zdrobi. Voi pătrunde în dreapta şi o să ocol la stânga şi vom trece într-o clipită! Uită-te la catârul ăla patetic – nu ne va prinde niciodată! Am o sabie de revendicat. Al meu, da, al meu! Si atunci Shadowthrone nu se va târâi si nu se va moji! Iskaral Pust, Mare Preot de Dragnipur! Cel mai de temut spadasin din zece mii de lumi! Şi daca crezi că ai văzut dreptatea la cea mai volubilă, aşteaptă! Apoi s-a aplecat în faţă şi a zâmbit. „Bine domnule, aţi putea să vă mutaţi pe tine şi cu fiara ta într-o parte? Trebuie să ţin o întâlnire, înţelegi.' De fapt, în grabă. Apoi

şuieră: „Du-te şi urcă-ţi în fundul tau, minge de untură cu vesta roşie pe care cineva l-a rostogolit peste podeaua pădurii] Merge! Seat![1]

— Într-adevăr, cel mai derutant, a răspuns Kruppe cu cel mai beatific zâmbet al său. „Se pare că suntem în discordie, în sensul că cauţi să mergi într-o direcţie care se va ciocni în mod timid cu nimeni altul decât Kruppe, Eel din Darujhistan. Bietul preot, e târziu. Dumnezeul tau stie unde eşti?

'Ţipar? Kruppe? Se ciocnesc? Gras şi idiot în plus, ce combinaţie ticăloasă, şi în asta din toate nopţile! Ascultă, ia o altă stradă. Dacă dau de acest Crappy Eel,' voi fi sigur că îl voi anunţa că îl cauţi. Este cel puţin ce pot face.

— Cu greu, dar nu conteaza. Eu sunt Kruppe Anghila Nebuneasca, vai.

— Foarte bine, ne-am întâlnit. Mă bucur că s-a terminat. Acum lasă-mă să trec!

„Kruppe regretă că orice cale pe care o poţi căuta va fi împiedicată de nimeni altul decât de Kruppe Însuşi. Dacă, desigur, nu trageţi concluzia că ceea ce cautaţi nu merită efortul şi nici durerea care va urma cu siguranţă şi să vă întoarceţi cu înţelepciune la templul vostru întunecat.

— Nu ştii ce vreau, aşa că nu este treaba ta ce vreau
eu!

— Abundă neînţelegerile greşite, dar stai, înţelege măcar acest prost

scl'avizant?

'Ce? Nu trebuia să aud asta? Dar am făcut-o! Am făcut- o, idiotule gras!

— El credea doar că a auzit. Preot amabil, vă asigură Kruppe, nu aţi auzit, ci aţi auzit greşit. Preot amabil? De ce, Kruppe este prea generos, prea iertător de departe, şi auzi auzi! Sau este aici? Nu contează, nu este ca şi cum această broască rânjită ar înţelege. Catârul lui are o privire mai ascuţită în ochi decât are el. Acum, amabil preot, e târziu şi ar trebui să fii în pat, da? Abject de singur, fără îndoială. Hmm?

Iskaral Pust se uită cu privirea. A rămas cu gura căscată. Ochii lui s-au aruncat, aşezându-se pe ghemuitul bhokaral, timid, pe pavajul de lângă el, în timp ce făcea expresii holbate, căscate, năucitoare. — închinătorii mei! Desigur! Tu! Da, tu! Adună-ţi rudele şi atacă prostul gras! Atac! Dumnezeul tău îţi porunceşte! Atac!'

'Mlawhlaoblossblayowblagmilebbingo blaiblblafblablallb layarblablabnablah timid; blallblah!'

— Bla?

— Bla?

— Yarb?

'Bah! Esti prost si inutil si urât!'

— Şi blâbluablablablahllâlalabala!

Iskaral Pust se încruntă la asta.

Bhokaralul se încruntă înapoi.

'Otravă de şobolani!' şuiera Pust. Şi apoi a zâmbit.

Bhokaral i-a oferit un cârnaţi de bălegar. Şi apoi a zâmbit.

Oh, atât de mult pentru negocieri motivate.

Strigătul de luptă al lui Iskaral Pust a fost oarecum sugrumat în timp ce se apleca înainte, cocoţat sus în etrieri, cu mâinile întinse ca ghearele unui răpitor, iar catârul se împletici înainte.

Kruppe a urmărit această încărcare îngrozitor de lentă. El a oftat. 'Serios acum. Se ajunge la asta? Aşa să fie.' Şi şi-a pus în mişcare catârul de război.

Fiarele s-au închis, pas cu pas. Cu pas.

Iskaral Pust zgâria aerul, ţesând şi înclinând, dând din cap. Deasupra capului, bhokârala a ţipat şi a zburat în cercuri înfuriate. Catârul Marelui Preot trânti din coadă.

Catârul de război al lui Kruppe se întindea spre dreapta. Fiara lui Pust înclinată spre *dreapta* . Capetele le- au venit alături, apoi umerii. Dupa care s-au oprit.

Mârâind şi scuipat, Iskaral Pust s-a lansat asupra lui Kruppe, care a mormăit uimit *!* Pumnii au zburat, degetele înţepate, fălcile pocnite – atacul nebunesc al Marelui Preot – şi Eel şi-a aruncat antebraţele pentru a-l respinge, doar ca să-l lovească, din neatenţie, pe Pust în nas cu o mână plină de picioare. Capul se legăna pe spate, un gâfâit uluit. Atacul reînnoit.

S-au luptat. S-au prăbuşit, lovind peste pavaj într-un val de membre.

Bhokarala s-a alăturat, scufundându-se de sus cu ţipete şi mârâituri, roiind cei doi combatanţi înainte de a începe să se lupte unul cu celălalt. Pumni care zboară, degetele zboară, fălcile pocnind. Păianjenii au pătruns din toate părţile, colţi minusculi ciugulind tot ce se vedea.

Întreaga masă s-a zvârcolit şi a clocotit.

Cei doi catâri au mers la mică distanţă, apoi s-au întors la unison pentru a urmări ^procedura.

Cel mai bine părăsiţi această scenă groaznică deocamdată.

Sincer.

Când cele două femei au apărut la o oarecare distanţă pe un bulevard lateral, îmbrăcate în haine timide şi afane şi s-au apropiat una lângă alta cu jgraţie elegantă – ca nişte surori născute nobili care ieşiră la' o plimbare târziu în noapte – Marii Corbi s-au împrăştiat, tipand, iar Hounds of Shadow s-au ridicat, cu hackle ridicându-se şi buzele întinse pe spate pentru a dezvălui glis timid;

Chiar şi la această distantă, Samar Dev putea simţi puterea care emana din ei. Fa făcu un pas înapoi, cu pieptul strâns. — Cine sunt, pe numele lui Hood?

Când Karsa nu răspunse, s-a uitat în sus pentru a vedea că el urmărea un călăreţ singuratic care se ridica de pe malul lacului. Călăreţul ţinea o lance şi în

momentul în care ochii i s-au aprins asupra acei armă/ea a tras o respiraţie ascuţită şi zdrenţuită. *Doamne*, *acum ce?*

Copitele calului răsunau ca un clopot de templu crăpat.

Ignorându-l pe călăreţ, Câinii Umbrei au pornit în direcţia celor două femei. Cele cinci fiare enorme se mişcau cu prudenţă, cu capetele în jos.

În acest moment, înaltul Alchimist Baruk stătea lângă trăsura lui în complexul proprietăţii. S-ar fi putut părea slujitorilor şi gardienilor care urmăreau că studia cerul nebun de noapte, dar niciunul dintre aceşti demni nu era poziţionat să-i vadă ceva din chipul lui.

Bărbatul plângea.

Nu a văzut luna spulberată. Nici coroanele de fum scăzut care trec pe lângă. De fapt, nu a văzut nimic pe care să-l poată vedea oricine altcineva, pentru că viziunea lui era îndreptată spre interior, asupra amintirilor de prietenie, asupra poverilor care au fost acceptate de atunci şi, prin toate acestea, a existat un potop în creştere de *ceva* – nu putea fi sigur, dar el credea că era umilinţă.

Pe parcursul unei vieţi, se fac sacrificii, se acceptă moşteniri îngrozitoare. Poverile sunt purtate pe spatele smerit sau călăresc pe umerii unor martiri amari. Acestea sunt alegerile disponibile spiritului. Nu exista nicio îndoială, deloc, cu privire la care unul fusese ales de Fiul întunericului.

Un om grozav era mort. Atât de mult,

cu cruzime luate în această noapte acră.

Şi pierduse un prieten.

Nu i-a servit nimic din ceea ce a înţeles, că a acceptat că au fost făcute atâtea alte alegeri şi că mai avea propriul său rol de jucat în acest final tragic.

Nu, pur şi simplu se simţea rupt înăuntru.

Totul jDărea subţire, fragil. Tot ce a simţit în inima lui, tot ce a văzut cu ocliii. Deci Toarte fragil.

Da, luna a murit, dar urma o renaştere.

Ar putea să se ţină la asta?

Ar încerca.

Deocamdată, însă, tot ce putea să se descurce erau aceste lacrimi.

Baruk se întoarse spre trăsura lui, păşi înăuntru. Uşa era închisă în urma lui când se aşeza pe banca cu perne. S- a uitat spre oaspete, dar nu a putut spune nimic. Nu pentru acesta, care pierduse mult mai mult decât el. *Mult mai mult*

Porţile au fost deschise şi trăsura a pornit, cu felinarele de colţ balansându-se.

Cutter descălecă, lăsând calul să rătăcească unde ar fi vrut. Merse timid, indiferent faţă de prezenţa câinilor – păreau intenţionaţi la altceva în orice caz -'şi la fel de indiferenţi faţă de Marii Corbi în timp ce alungau privitorii cu ciocurile dornice să înjunghie şi să taie. Ochii lui erau pe trupul întins pe pavaj.

Trecu pe lângă o femeie care stătea

lângă un războinic falnic, care era timid, lăsând o sabie de cremene cu două mâini, în timp ce se uita la ceva în direcţia de unde tocmai venise Cutter.

Niciunul dintre aceste detalii nu i-a putut trage atenţia lui Cutter de pe corp şi acea sabie neagră strălucitoare înfiptă atât de brutal în cap şi faţă. Merse până se ridică deasupra ei.

Femeia s-a mutat lângă el. „Arma aia din mâinile tale – nu este...”

— Avem probleme, spuse Cutter.

'Ce?[1]

Nu-i venea să creadă ce vedea. Nu puteam accepta că Lord of Moon's Spawn zăcea aici, cu un ochi închis, celălalt deschis si cu privirea timidă. Ucis de propria sa sabie. Ucis. . *Luat*. De Dragnipur. 'Cum sa întâmplat asta? Cine ar fi putut. .'

— Dassem Ultor.

S-a uitat în cele din urmă la ea. Era şapte oraşe, atâtea putea vedea el deodată. Mai vechi decât Cutter cu un deceniu, poate mai mult. — Numele e familiar, dar. .' El a ridicat din umeri.

Ea arătă într-o parte şi Cutter se întoarse.

Un bărbat era ghemuit, trântit de un perete, cu o sabie sprijinită lângă el. îşi îngropase faţa în braţe. Ochii lui Cutter s-au întors la acea sabie. *Am mai văzut chestia aia. . dar unde? Când?*

— Ne era cunoscut, spuse femeia, ca Călător.

Amintirile se repeziră prin Cutter,

lăsând în urma lor
ceva rece, fără viaţă. — Nu este acelaşi lucru, şopti el. 'Răzbunare. Sau durere. Alegerea ta.' Trase aer neuniform. — Acea sabie – a fost falsificată de Anomander Rake. Era arma lui. înainte de Dragnipur. A lăsat-o cu fratele său, Andarist. Si apoi eu. . eu. . *Beru fend . .*'

Războinicul gigant s-a răsucit acum. — Dacă vrei să protejezi acel trup, spuse el într-un mârâit, atunci gata acea suliţă.

Cele' două femei se opriseră la o stradă depărtare, drumul lor blocat de un semicerc de câini, cu mai puţin de douăzeci de paşi care despart petrecerile.

Văzând acele femei, Cutter se încruntă. — De rau, mormăi el. — Ai ghicit? Sau a fost doar o mâncărime al naibii?

— Samar Dev, se răsti uriaşul. [1] *Vrăjitoare!* Pune-l pe Traveller pe picioare! Voi avea nevoie de el!

[1] *La naiba cu tine!* tipă femeia de lângă Cutter. [1] *Ce este*?[1]

Dar nu era nevoie de un răspuns. Căci ea a văzut acum, la fel ca şi Cutter.

Mai mulţi câini, aceştia palid ca nişte fantome, o haită de două ori mai mare decât câinii umbrei. Loping j>e stradă de pe malul lacului, la câteva momente de la o încărcare.

— Este sabia, spuse femeia pe nume Samar Dev. — Au venit după sabie.

Cutter îşi simţi membrele transformându-se în gheaţă, chiar dacă lancea din mâinile lui ardea de căldură.

— Dă-mi loc, spuse uriaşul, înaintând greoi într-un spaţiu liber.

împotriva zece câini? Esti suparat?

Cutter se deplasă în stânga războinicului. Vrăjitoarea se repezi spre Călător.

Lancea tremura. Devenise prea fierbinte ca să ţină, dar ce mai avea? Nişte pumnale blestemate – împotriva acestor lucruri? *Doamne, ce caut aici?*

Dar ar sta în picioare. Va muri aici, lângă un uriaş – care era la fel de condamnat. Si pentru ce? *Nu este nimic. . nu există nimic în viaţa mea. Pentru a explica toate acestea.* Se uită cu privirea lâ Câinii albi. *Este doar o sabie. Ce vei face cu el? Mesteci mânerul? Pipi pe lamă?* S-a uitat la uriaşul războinic de lângă el. — Cel puţin cum te cheamă?

Gigantul îi aruncă o privire. — Da/spuse el cu un semn brusc din cap. — Sunt Karsa Orlong dinTeblor. Toblakai. Si tu?[1]

— Crocus. Crokus Younghand.[1] El a ezitat, apoi a spus: „Am fost odată un hoţ".

— Fii din nou unul, spuse Karsa, cu dinţii dezveliţi, şi fură-mi viaţa de câine în noaptea asta.

La dracu. 'Voi incerca.[1]

„Asta va fi bine", a răspuns Toblakai.

La treizeci de paşi acum. Iar câinii albi s-au învârtit, au umplut strada într-uri zid de piele albită, unduind muşchi şi şiruri de colţi.

O rafală de vânt de mănăstire a

cuprins Cutter; ceva zdrăngăni, sună ascuţit pe pavaj, apoi o mână coborî...

Câinii Luminii au încărcat.

în timp ce, pe strada laterală din stânga, fiicele lui Draconus şi-au dezlănţuit warrens într-o fuga urlatoare de distrugere care a cuprins cele cinci fiare dinaintea lor.

Lamă de coasă din fier crestat, împingând Spinnock Durav înapoi. Sânge stropit la fiecare lovitură, zale de armură inelată zvâcnind pe pământ. Atât de multe lanţuri minuscule rupte, era o urma de ele, marcând fiecare pas din retragerea legănată şi clintită a războinicului. Cand propria sa sabie a prins loviturile frenetice ale lui Kallor, reverberaţia i-a smuls braţul lui Spinnock, părând să-i zdrobească muşchii în pulpă fără viaţă.

Sângele i se scurgea din nenumărate răni. Cârma îi fusese ruptă, acea singură lovitură lăsând în urmă un obraz fracturat şi o ureche surdă.

Totuşi a luptat mai departe; totuşi îl ţinea pe Kallor în fata lui.

' *Kallor.*

în spatele ochilor înaltului Rege nu era nimeni. Furia nebunească îl devorase pe vechiul războinic. Părea neobosit, un automat. Spinnock Durav nu a găsit nicio deschidere, nicio şansă de a contraataca. Era tot ce putea să facă pentru a'evita pur şi simplu fiecare lovitură de moarte, pentru a minimiza impactul acelei margini zimţate, pentru a transforma

fragmentele rămase din hazna lui în calea inexorabilă a lamei.

Răspândind vânătăi, oase crăpate, crestături căscate din care curgea sânge, înmuiându-şi gambonul de lână, se clătina sub asaltul neîncetat.

Nu putea dura.

Durase deja dincolo de orice raţiune.

Spinnock a blocat încă o tăietură, dar de data aceasta sunetul făcut de sabia lui a fost ciudat de plictisitor, iar strânsoarea sa simţit brusc slăbită, mânerul taiat de dinţi – pomul dispăruse. Cu un hohot de hohote, s-a afundat sub o lamă care şuiera şi apoi s-a aruncat înapoi...

Dar Kallor a apasat înainte, fără a-i lăsa distanţă, iar acea sabie cu două mâini a izbucnit din nou.

Parada lui Spinnock îi zgudui braţul şi arma păru să se explodeze în mână, cu lama cu cuţituri în'vârtindu-se în aer, fragmentele strângerii o mână' şi cioburi căzând din degetele lui amorţite.

Tasta din spate l-a prins peste piept.

A fost aruncat din picioare, aterizat cu putere pe panta şanţului, unde s-a lăsat pe spate, cu sângele curgând pe faţă si a închis ochii.

Respiraţiile zgomotoase ale lui Kallor se apropiară.

Transpiraţia curgea pe fata lui Spinnock, dar tot nu deschise ochii. O simţise. 0 moarte îndepărtată. Da, simţise, aşa cum se temea că ar putea. Atât de temut că ar putea. Şi,' dintre toate faptele pe care le reuşise aici la

această 'răscruce de drumuri, toate cele făcute până în acest moment, nici unul nu putea egala preţul zâmbetului care se ivi acum pe buzele despicate şi sângerânde.

Şi numai aceasta a oprit sabia lui Kallor de lovirea ei de închidere. A rămas. . pentru un timp.

— Care era rostul, întrebă Kallor încet, Spinnock Durav?

Dar războinicul căzut nu a răspuns.

„Nu ai putea câştiga niciodată. Nu ai putea face nimic dec|t să mori aici. Spune-mi, la naiba, *care a fost scopul*?[1]

întrebarea era un suspine, angoasa atât de cruda încât Spinnock tresări să deschidă ochii, să se uite la Kallor.

În spatele siluetei, cu aureola de păr încâlcit, mătăşat de transpiraţie, umerii zvârcoliţi, văzu Marii Corbi, vreo zeci sau mai mulţi, zburând dinspre sud.

Din ce în ce mai aproape.

Cu un efort, Spinnock sa concentrat încă o dată pe Kallor. — Nu înţelegi, spuse el. — Nu încă, Kallor, dar o vei face. Într-o zi, o'vei face.

[1] *Nu te merită!*[1]

Spinnock se încruntă, clipi pentru a-si limpezi ochii. — Oh, Kallor. .'

Faţa înaltului Rege a fost devastată de durere şi tot ceea ce s-a înfuriat în ochii omului antic – ei bine, nimic nu aparţinea. Nu la legenda care a fost Kallor. Nu la coşmarurile care se răsfrâng în jurul numelui său. Nu la mărea neînsufleţită de cenuşă din urma lui. Nu;

ceea ce a văzut Spinnock în ochii lui' Kallor erau lucruri pe care, bănuia el, nimeni nu le va mai vedea vreodată.

A fost, într-un fel, un cadou.

— Kallor, a spus jel, ascultă-mă. Luaţi asta asa cum doriţi, sau deloc. Eu-îmi pare rău. Că eşti condus la asta. Si. . 'şi să-ţi arăţi într-o zi adevăratul sine.'Fie ca într-o zi să iii răscumpărat'în ochii lumii.

Kallor strigă, parcă lovit, şi se dădu înapoi. Şi-a revenit cu dinţii descoperiţi. „Eul meu adevărat? Oh, prostule naibii! Vezi doar ceea ce vrei să vezi! În acest ultim moment al vieţii tale patetice, inutile! Fie ca sufletul tău să se înfurie pentru veşnicie în inima unei stele, Tiste Andii! Să tânjiţi după ceea ce nu puteţi avea niciodată! Pentru toţi cei aflaţi într-o veşnicie timidă!'

Spinnpck tresărise înapoi la tiradă. — Acum mă blestemi, înalte Rege? întreba el în şoaptă.

Faţa lui Kallor părea gata să se spargă. Şi-a târât un antebraţ peste ochi. — Nu, spuse el. 'Desigur că nu. Te voi omorî curat. Pentru ceea ce mi-ai arătat în această noapte, nu m-am confruntat niciodată cu o asemenea apărare. Şi apoi se opri, îndreptându-se din nou înainte, cu ochii arzând în gropile lor. — Ai avut şanse, Spinnock Durav. Să riposteze. M-ai fi putut răni – da, ai fi putut. .'

— Nu am fost aici să fac asta, Kallor.

înaltul Rege se uită cu jDrivirea şi o

sclipire de înţelegere i se aprinse pe faţa.
— Nu, spuse el. — Nu trebuia decât să mă amâni.

Spinnock închise ochii încă o dată şi îşi dădu capul pe spate. 'Pentru un timp. S-ar putea să nu accepţi niciodată asta, dar a fost pentru binele tău. E o mizerie acolo. în acel oraş. Domnul meu a vrut să fii ţinut departe.

mârâi Kallor. „Cât de generos este Domnul tău în mila Lui!”

— Da, oftă Spinnock, el a fost vreodată aşa.

Tăcere, atunci.

Nici un sunet. O duzină de bătăi obositoare ale inimii, încă o duzină. în cele din urmă, o nelinişte ciudată l-a forţat pe Spinnock să deschidă din nou ochii, să se uite la Kallor.

Cine a stat, cu capul plecat.

— Da, spuse Spinnock cu adevărat întristat, a plecat.

Kallor nu-şi ridică privirea. Nu s-a mişcat deloc. ^

— Şi aşa/a continuat Spinnock, am'stat aici. în locul lui. Pentru' ultima dată.[1] El s-a oprit. — Şi da, îmi pare moartea. . Mai uşor-[1]

'Oh, taci, vrei? Mă gândesc.'

'Despre ce?'

Kallor i-a privit ochii şi şi-a dezvăluit dinţii. 'Acel ticălos. *Nenorocitul îndrăzneţ şi nebunesc*!'

Spinnock l-a studiat pe înaltul Rege, apoi a mormăit. — Ei bine, asta este, atunci.

— Nu vreau să te mai văd vreodată, Sj>innock Durav. Sângerezi. Te voi lăsa pe tine. Am auzit ca e mai liniştit, mai uşor, dar atunci, ce ştiu?

Tiste Andii l-au privit plecând apoi, în sus, spre acel oraş frumos care şi acum sângera cu propriile sale răni groaznice.

Prea târziu să facă ceva, chiar dacă ar fi vrut. Dar, acum Spinnock Durav era timid, Kallor pjitea să nu fi făcut nimic. Ş-ar putea să fi stat deoparte. — înaltul Rege, şopti el, tot ce ti-ai dorit a fost un tron. Dar crede-mă, nu-l vrei pe Rake. Nu, mândru războinic, pe acela pe care nu l-ai vrea. Cred că, poate, tocmai ti-ai dat seama ae asta.

Bineînţeles, când era vorba de Kallor, nu era de unde să ştim.

Marii Corbi coborau acum, lovind puternic pe suprafaţa noroioasă şi stropită de sânge a drumului.

Iar Spinnock Durav privi spre cer atunci, în timp ce formele întunecate ale doi dragoni treceau pe lângă, la o aruncătură de băţ deasupra solului.

Curse pentru Kallor.

El văzu pe unul dintre dragoni întorcându-şi brusc capul, cu ochii fulgerându-şi înapoi în dispoziţia lui, iar creatura se înclină într-o parte, întorcându-se.

O clipă mai târziu, celălalt dragon a ajuns la Kallor, prinzându-l complet netimit, cu ghearele trântindu-se în jos pentru a-l prinde pe înaltul Rege şi a-l ridica în aer. Aripile tunând, dragonul şi-a

dus încarcârea încă mai sus. Ţipete slabe de furie răsunară din partea bărbatului care se zvârcolea în acea strângere.

Dragonul şi înaltul Rege s-au scufundat în spatele unui deal la nord.

Unul dintre Marii Corbi se ridică aproape la picioarele lui Spinnock.

— Crone! Spinnock tuşi şi scuipă sânge. — M-aş fi gândit. . Darujhistan. .'

— Darujhistan, da. Mi-ar fi plăcut. A onora, a fi martor. Să-ţi aminteşti şi să plângi. Dar Domnul nostru. . Ei bine, s- a gândit la tine. Capul înclinat. „Când te-am văzut, întins acolo, Kallor care se profilează aşa cum îi place atât de mult să facă, ah, am crezut că am întârziat – am crezut că l- am eşuat pe Domnul nostru – şi pe tine. Ne-am gândit... oh, nu contează.

Marele Corb gâfâia.

Spinnock ştia că aceasta nu era epuizare pe care o vedea la vechea pasăre. Nu poţi să verse lacrimi totuşi lacrimile te iau totuşi. Extremitatea, suferinţa teribilă.

Dragonul care se întorsese acum a aterizat pe iarba de la sudut pistei. Sembling, mergând spre Spinnock şi Crone şi tocmeala rudelor lui Crone.

Korlat.

Spinnock i-ar fi zâmbit, dar el îşi pierduse puterea pentru astfel de lucruri, aşa că nu putea decât să privească cum ea se apropia de el, folosind o cizmă pentru a ocoli o Crone care scârţâie într-o parte. Ea a îngenuncheat şi a întins o

mână pentru a peria obrazul împroşcat al lui Spinnock. Ochii ei erau sumbru. 'Frate. .'

Crone a grămăit: „Doar vindecă-l şi termină cu asta – înainte ca el să-şi scoată ultima suflare în fata noastră!”.

Ea scoase un balon ciudat. — Endest Silann l-a amestecat pe acesta. Ar trebui să fie suficient. Ea smulse dopul şi puse uşor gura sticlei mici între buzele lui Spinnock, apoi o Înclina pentru a scurge conţinutul, iar el simţi acel lichid puternic alunecându-i pe gât.' Dintr-o dată s-a scurs căldură prin el.

— Suficient, oricum, să te poarte acasă. Şi ea a zâmbit.

— Ultima mea luptă în numele lui, spuse Spinnock Durav. — Am făcut cum mi-a cerut el, nu-i aşa?

Expresia ei s-a strâns, a scos la iveală ceva slab şi devastat. — Ai multe să ne spui, frate. Atât de multe trebuie. . explicând.'

Spinnock îi aruncă o privire lui Crone.

Marele Corb se abătu şi sări la câţiva paşi. „Ne plac secretele noastre”, a chicotit ea, „când este tot ce avem!”

Korlat şi-a periat din nou obrazul. 'Cât timp?' ea a intrebat. — Cât timp l-ai reţinut?

„De ce”, a răspuns el, „am aprins torţele. . amurgul tocmai trecuse. .'

Ochii ei se măriră încet. Şi aruncă o

privire spre est, unde cerul începuse, în sfârşit, să se lumineze.

— O, Spinnock. .'

La scurt timp mai târziu, când ea s-a dus să-i găsească sabia acolo unde era întinsă în iarbă, Spinnock Durav a spus: „Nu, Korlat. Lăsati-l.'

Ea îl privi surprinsa.

Dar nu era de gând să explice.

Deasupra Dealurilor Gadrobi, Kallor a reuşit în cele din urmă să-şi elibereze sabia, chiar dacă capul masiv al dragonului se legăna în jos, cu fălcile largi. împingerea lui se afundă adânc în gâtul moale, chiar deasupra claviculei aviare. Un gâfâit strident, împroşcat, a izbucnit din Soletaken şi, dintr-o dată, se prăbuşiră spre pământ. ^

Impactul a fost tunet şi oase care se rupeau. înaltul Rege a fost aruncat departe, răsturnând şi derapând de-a lungul ierbii îmbibate ae rouă. Si-a luat picioarele şi s-a învârtit pentru a înfrunta dragonul.

Se asamblase. Orfantal, pe chipul lui o expresie de surpriză uluită, se străduia să se ridice în picioare. Un braţ a fost rupt. Sângele îi ţâşni din gât. Părea că l-a uitat pe Kallor, în timp ce se întoarse în direcţia drumului şi se îndepărtă încet.

Kallor urmărea.

Orfantal a reuşit o duzină de paşi înainte să cadă la pământ.

Se părea că era o noapte pentru

Kllling Tiste Andii.

Umerii îi ardeau din cauza rănilor înţepate ale dragonului, care s-ar fi putut dovedi fatal pentru majoritatea celorlalţi,^ dar Kallor nu era ca majoritatea celorlalţi. într-adevăr, Jnaltul Rege era unic.

în ferocitatea lui. în voinţa lui încăpăţânată de a trăi.

în căldura uscată a cuptorului a urii care se învârtea mereu în jurul lui.

A pornit încă o dată spre oraş.

Cand zorii au despărţit în sfâ'rsit noaptea.

Kallor.

CAPITOLUL 24

„Nu există nicio luptă prea mare, nici şanse prea copleşitoare, pentru că chiar dacă eşuăm – dacă cădem – vom şti că am trăit.”

Anomander Rake, Fiul întunericului

Fragmentele de mărimea unui continent ale lunii sparte au trimis lumina reflectată a soarelui asupra lumii. Ţesătura Nopţii, închisă atât de strâns în jurul oraşului Black Coral, â început în cele din urmă să se destrame. Pânza care era această manifestare înnodată a lui Kurald Galain s-a ofilit sub asalt. Puţurile au spart şi lumina lunii a pictat

clădirile, cupolele, turnurile, zidurile şi grădinile moarte de mult timp pe care le conţineau.' Strălucire argintie s-a infiltrat în apele întunecate ale golfului, trimiţând creaturi cufundate în întunericul cerneală al adâncurilor.

Lume nouă, lume tânără. Atât de neaşteptată, atât de prematură, această ploaie de moarte.

Endest Silann simţea fiecare breşă în timp ce îngenunchea pe podeaua' rece de mozaic din Marea Vestrie a templului. Odată reţinuse apele de la Moon's Spawn. Odată, cu mult, cu mult timp în urmă, îl călăuzise pe Domnul său jpătre fatidica, finală întâlnire cu însăşi Mama întunecată. îşi strânsese mâna unei Mare Preotese pe moarte, împărtăşind cu ea ştirea sumbră că nimic nu o aştepta, nimic deloc. Stătuse' dumnezei, cu atâta vreme în urma, uitându-se la mâinile lui pline de sânge, deasupra corpului unei femei dulci şi blânde, soţia lui Andarist. în timp ce prin fereastra înaltă, flăcările Kliarkanas pe moarte pâlpâiau purpuriu şi auriu.

Saelen Gara din pădurile pierdute Kharkanan crezuse că luna era dulcea seducţie a Tatălui Lumină, darul de fecioară nevinovat pentru Mama întuneric. Să fie timid; să-i amintească de dragostea lui, acolo pe cerul nopţii. Dar apoi, de asemenea, credeau că luna nu este decât' partea din spate a ochiului nenorocit al Tatălui Lumină şi, dacă cineva se ridică şi se ridică şi se

îndreaptă spre acea lună, ar descoperi că nu era decât o lentilă şi a privi prin însemna să vadă. alte lumi pentru care luna nu era deloc luna, ci soarele. Poveştile lui Saelen Gara zâmbi atunci si făcea mişcări ciudate cu mâinile. „Perspectivă", spunea el. 'Vezi? Lumea se schimbă în funcţie de locul în care te afli. Aşa că alegeţi, copiii mei, alegeţi şi alegeţi din nou, unde vă veţi face stand. .'

Unde vă veţi face poziţie. Lumea se schimbă.

Lumea se schimba.

Da, reţinuse marea. Făcuse din Moon's Spawn o singură respiraţie ţinută care durase luni.

Dar acum, ah' *acum,* Domnul lui îi ceruse să reţină Lumina însăşi.

Pentru a salva nu o cetate, ci un oraş. Nu o singură respiraţie de reţinut, ci respiraţia lui Kurald Galain, un bătrân Warren.

Dar era bătrân şi nu ştia. . Nu a ştiut. .

Stând la douăzeci de paşi depărtare, într-o nişă a zidului, Marea Preoteasă privea. Văzându-l că se zbate, văzându-l apelând la orice rezerve îi mai rămânea. Văzându-l încet, inexorabil, eşuează.

Si ea nu putea facjp nimic.'

Lumina a asediat întuneric pe cer deasupra caj>ului. Un zeu îndrăgostit de moarte a asediat un copil al

mântuirii şi ar folosi inocenţa acelui copil pentru a uzurpa aceasta insulă slăbită Kúráld Galain – pentru a revendica însuşi Tronul întunericului.

Căci ea s-a întors.

împotriva tuturor acestor lucruri, un vrăjitor singuratic, străvechi, frânt.

Nu a fost corect.

Timpul era inamicul. Dar apoi, îşi spuse cu o amărăciune ironică, timpul a fost întotdeauna duşmanul.

Endest Silann nu putea respinge fiecare breşă, începuse să simtă pagubele făcute peste Noapte, pe Tiste Andii din acest oras. A sosit ca o boală, o defecţiune a echilibrelor interne. Ea slăbea.

Toţi slăbim.

Un om bătrân, stricat. Nu era de ajuns şi toţi ştiau – toţi, cu excepţia celui care conta cel mai mult. Lord Rake, credinţa ta té-a orbit. Vezi-l, îngenunchind acolo – acolo, Domnul meu, este greşeala ta fatală în judecată.

Şi fără el – fără puterea aici şi acum de a ţine totul departe – fără asta, marele tău proiect se va prăbuşi în rumă.

Luăndu-ne cu el. [1]

Pe lângă abis, luându-ne pe toţi.

Părea atât de evident acum.' Să stai în prezenţa lui Rake însemna să simţi o încredere vastă, fără timiditate; Că putea măsura toate lucrurile cu atâta precizie încât să lase pe cineva în uimire,

nşîncredere şi uimire.

Planurile Fiului întunericului nu au mers niciodată greşit. Păstraţi-vă credinţa în El şi toate se vor aşeza la loc.

Dar câte planuri au rezultat tocmai datorită credinţei noastre în el! De câte ori am făcut noi – oameni precum Endest Silann şi Spinnock Durav – lucruri dincolo de capacitatea lor/ pur şi simplu pentru a ne asigura că viziunea lui Rake se va dovedi adevărată? Şi de câte ori poate să ceară asta de la ei, de la noi?

Anomander Rake nu a fost aici.

Nu, a plecat.

Pentru totdeauna plecat.

Unde era atunci acel nucleu solid al încrederii, pe care acum l-ar putea prinde bine? în disperare, în nevoie jalnică?

Nu arii trebuit să ne lăsaţi asta niciodată. Către el.

Boala din sufletul ei se răspândea. Şi când a cedat, ultimul bastion care protejează fiecare Tist'e Andii din Black Coral avea să cedeze.

Şi toţi aveau să moară. Căci ei erau carnea lui Kurald Gala'în.

Duşmanii noştri se hrănesc cu carne.

Lord Anomander Rake, ne-ai abandonat.

Stătea în nişă de parcă ar fi fost un sarcofag, înfierbântat, privindu-l pe Endest Silann mototolindu-se încet acolo, în mijlocul acelui mozaic mândru şi neînţelegător care se întindea pe podea.

Ne-ai eşuat.

Şi acum te eşuăm.

Cu un gâfâit de agonie, Apsal'ara se aruncă înapoi de-a lungul fasciculului. Pielea mâinilor si antebraţelor ei se înnegrise. Ea a dat cu piciorul în nevoie ' disperată, împingându-se şi mai departe de acel vârtej învolburat de întuneric. Alunecând pe spate, peste grăsimea de transpiraţie, bilă şi sânge. Din braţele ei se ridicau aburi. Degetele ei erau răsucite ca rădăcirii-

Durerea a fost atât de mare încât era aproape rafinată. Ea s-a zvârcolit, s-a răsucit în strânsoarea lui, apoi a coborât de pe grindă. Lanţurile băteau de lemnul înmuiat.

Greutatea ei i-a tras în jos într-un zdrăngănit şi a auzit ceva rupându- *se.*

Lovindu-se pe lut uns cu cenuşa.

Privind în timp ce îsi ridică mâinile. Văzând cătuşe cu ramă de îngheţ şi, sub ele, verigi rupte.

Simţise căruţa legănându-se înapoi. Groaza şi neîncrederea îi umpluseră sufletul, iar nevoia de a face ceva o copleşise, călcând în picioare orice precauţie, călcând însăşi 'mintea.

Şi acum,' întinsă pe noroiul rece şi pietros, se gândi să râdă'.

Gratuit.

Liber, fără unde să alergi. Cu mâinile posibil moarte — şi la ce folosea un hoţ cu mâinile moarte si putrezite?

Se strădui să-şi' desfăşoare degetele. M-am uitat la articulaţiile care se deschid' ca carnea carbonizată. Fisurile roşii se'

găseau. Şi, în timp ce se uita, a văzut primele picături de sânge curgând din ele. A fost un semn bun?

„Focul este viaţă , a intonat ea. — Piatra este carne. Apa este respiraţie! Focul este viaţă. Piatra este apa este carnea este suflarea este viata. Smulgeţi o floare de pe un câmp şi nu va prospera. Luaţi şi frumuseţea moare, iar ceea ce posedă cineva devine fără valoare. Eli sunt un hoţ. iau dar nu păstrez. Tot ce câştig am lepădat. îţi iau averea doar pentru că o preţuieşti.

— Sunt Apsal'arâ, Stăpâna Hoţilor. Numai tu trebuie să te temi de mine, tu care pofteşti să' deţii.

Ea şi-a privit degetele îndreptâiidu-se încet, a văzut fulgii de' piele ridicându-se si apoi căzând.

Ea ar supravieţui asta. Mâinile ei atinseseră întunericul şi trăiau nemişcat.'

De parcă ar conta.

Chiar şi aici, sub căruţă, sunetele groaznice ale războiului o înconjurau. Haosul s-a închis din toate părţile. Sufletele au murit în număr de nenumărat, iar strigătele lor sunt timide; au arătat o pierdere atât de mult dincolo de înţelegere, încât ea a refuzat să o contemple. Moartea sufletelor onorabile. Imensul sacrificiu irosit. Nu, nimic din toate astea nu plictiseşte să te gândeşti.

Apsal'ara se rostogoli pe o parte, apoi pe genunchi şi coate.

Ea a început să se târască.

Si apoi gâfâi din nou, când o voce

familiară îi umplu capul.

[1] *Stăpâna hoţilor. Luaţi ochiul. Ochiul zeului. Apsal'ara, fură ochiul*

Tremurând – întrebându-mă – cum? Cum a putut ajunge atât de mult în mintea ei? Ar putea face asta numai dacă. . doar dacă-

Apsal'ara gâfâi a treia oară.

Aşadar. . o dată în durere, o dată în mirare şi o dată în... *în speranţă.*

Ea a reluat să se târască.

Smulge-ţi floarea, vin după tine.

O» da, vin după tine.

Cu fiecare suflet consumat, puterea haosului creştea. Foamea a crescut cu putere reînnoită, iar apărătorii asediaţi au mai căzut înapoi.

Dar ei rămâneau fără trepte.

Legiunile nestăpânite au înconjurat vagonul acum staţionar şi inelul său de suflete care se scădea. Nenumăraţii morţi care răspunseseră la chemarea finală a lui Hood se topéau, cei mai mulţi dintre ei prea vechi pentru a apela la amintiri de putere, pentru a-si aminti chiar că singura voinţă deţinea puterea. Stăpânindu-se împotriva inamicului, ei nu făcuseră decât să încetinească marginal înaintarea haosului, deoarece tot ce mai rămăsese din ei a fost sfâşiat, devorat.

Unele, însa, erau făcute din lucruri mai severe. Grey Swords, livrate lui Hood prin pierderea lui Fener, au luptat cu ferocitate sumbră. Poruncmdu-le, Brukhalian era ca o piatră stătătoare

adânc înrădăcinată, parcă capabil să se vrea imobil, de necucerit. Până la urmă, făcuse asta înainte. Compania a luptat şi a ţinut o vreme – o perioadă impresionantă de timp – dar acum flancurile lor erau sub asalt şi nu mai era nimic de făcut decât să se retragă şi mai aproape de enormul vagon cu grămada de cadavre.

O zeci de Seguleh, tot ce mai rămăsese din forţele celui de-al doilea, formau o legătură timidă, posibil săbţire cu Săbiile Gri. Fiecare căzuse în mâinile lui Anomander Rake şi numai această cunoaştşre era suficientă, căci ardea ca acidul, ustea ca ruşinea. îşi purtau măştile şi, în timp ce luptau, tăieturile pictate, sigiliile de rang, au început să se estompeze, uzate de focurile haosului, până când peste fiecare războinic masca strălucea pură. Ca şi cum aici, în lumea acestei săbii, o oarecare putere ar putea ceda unor adevăruri mai mari. *Aici,* părea sa spună Dragnipur, *sunteţi cu toţii egali.*

Celălalt flanc al Săbiilor Cenuşii s-a închis cu un alt nod de soldaţi – Bridgeburners, în care cădeau rămăşiţele altor forţe Malazan, aducând la puterea ascendentă a companiei de elită şi pe comandantul cunoscut acum sub numele de Iskar Jarâk.

Bridgeburners erau aşezaţi într-un semicerc care s-a contractat încet sub greul atacului. Grey Swords pe un flanc, iar ultimul dintre Chained pe celălalt, unde un demon uriaş a format punctul

unei pane sfidătoare care a refuzat să se încurce. Lacrimile curgeau pe faţa demonului, pentru că chiar dacă lupta, se întrista pentru cei pierduţi. Şi o astfel de durere a umplut inima lui Pearl până la izbucnire. Pearl nu a luptat pentru ea însăşi, nici pentru căruţă, nici măcar Poarta întunericului, Calea Rătăcitoare. Demonul s-a luptat pentru tovarăşii săi, aşa cum ar fi un soldat împins dincolo de rupere, împins până când nu mai era unde să meargă.

Pe cerul plin de cenuşă de deasupra, dragoni înlănţuiţi, Loqui Wyval şi Enkaral'a au sfâşiat fâşii prin norii de furtună care coborau. Fulgerele au izbucnit să-i înfăşoare, făcându-i încet în bucăţi. Totuşi au luptat mai departe. Enkarala nu s-ar fi cedat'pentru că erau fără minte în furia lor. Loqui Wyval a găsit o putere în inimi mai mare decât proporţiile lor modeste – nu, nu erau dragoni; erau rude mai mici — dar cunoşteau puterea batjocurii, a dispreţului. Pentru Enkarala, haosul însuşi a fost un lucru dispreţuitor. Dragonii, dintre care mulţi fuseseră înlănţuiţi de pe vremea lui Draconus, erau indiferenţi faţă de Poartă, faţa de toate celelalte victime mizerabile ale acestei săbii groaznice. Nu au luptat în numele vreunei cauze nobile. Nu, fiecare a luptat singur, pentru sine, şi ştiau că supravieţuirea nu are nimic de-a face cu nobleţea. Nicio alianţa nu a fost cântărită, nici un gând de â lupta în concert nu a afectat minţile

incandescente ale acestor creaturi. Nimic în natura lor nu a fost conceput pentru a găzdui altceva decât o luptă singulară. O forţă şi un blestem, dar în aceşti nori înfocaţi şi mortali, acea forţă scădea, iar însăşi natura dragonilor îi distrugea acum.

Batălia a izbucnit. Anihilarea a fost un ţipăt asurzitor care a alungat totul din mintea apărătorilor. Ei şi-au transformat voinţa în arme şi, cu aceste arme, au tăiat inamicul diform şi de argint, doar pentru a găsi încă mai mulţi care se ridicau în faţa lor, urlând, râzând, săbii tunând pe scuturi.

Toc habar n-avea de unde venise acest blestemat de cal, dar era clar că o voinţă uluitoare i-a aprins sufletul. În viaţa sa, nu fusese crescută pentru război şi totuşi a luptat ca o fiară de două ori mai mare decât greutatea ei. Lovitură cu piciorul, ştampilată, fălcile pocnind. O rasă Wickan – era destul de sigur de asta – o creatură de o rezistenţă îngrozitoare, care îl j>urta în luptă din nou si din nou şi începuse să bănuiască că va eşua înainte ca calul să o facă!

Umilitor – nu, *enervant*

Se strădui să-l controleze în timp ce căuta să se arunce din nou în acel zid de furie haotică. A devenit un obicei mizerabil, toate acestea murind şi murind din nou. Bineînţeles, aceasta ar fi ultima data şi un om mai bun decât el si-ar găsi o oarecare mângâiere în asta. Un om mai bun. da. '

în schimb, s-a bătut. A scuipat în ochiul nedrejDtăţii şi a continuat să lupte, chiar dacă singura lui orbită fără ochi îi mâncăria al naibii, până când părea să sfârâie de parcă i-ar fi mâncat în creier.

Şi-a pierdut strânsoarea frâielor şi aproape că a înclinat de pe şa, în timp ce calul a plecat în galop de la linia întâi a Bridgeburners. A dezlănţuit un şir ae blesteme – voia să moară alături de ei, trebuia să – nu, nu era unul dintre ei, nu putea egala puterea lor, ferocitatea lor ascendentă – îi văzuse pe Trotts acolo şi pe Detoran. Şi atât de mulţi alţii, si mai era Iskar Jarak însuşi, deşi motivul pentru care Whiskeyjack a ajuns să prefere un nume Seven Cities – în locul celui adevarat – nu avea sens pentru Toc. Nu că ar fi fost de vreo statură să-l întrebe pe bărbat – zei, chiar dacă ar fi fost, nici nu s-ar fi putut apropia, atât de strâns erau aşezaţi Bridgeburners în jurul soldatului.

Si' acum calul prost îl ducea din ce în ce mai departe.

El l-a văzut, în faţă, pe Domnul Morţii. Stând nemişcat, ca şi cum ar fi contemplat oaspeţii la un picnic blestemat. Calul l-a purtat pe Toc direct spre ticălosul cârcos, care s-a întors încet în ultimul moment, în timp ce calul a derapat până la oprire într-un strop de cenuşă şi noroi.

Hood se uită în jos la stropii de pe halatele ei uzate.

— Nu te uita Ţa mine! marâi Toc

în timp ce aduna din nou hăţurile. — încercam să fac fiara să meargă în altă direcţie!

— Tu eşti vestitorul meu, Toc cel Tânăr, şi am nevoie de tine.

— Să faci ce, să-ţi anunţi nunta iminentă? Oricum, unde este scheletalul?

— Ai un mesaj de transmis...

„Livrare unde? Cum? în cazul în care nu ai observat, avem o mică problemă aici, Hood. Doamne, ochiul meu... ah, vreau să spun, cel disjDărut, mă înnebuneşte!

— Da, ochiul tău lipsa. Despre asta...

în acea clipă, calul lui Toc s-a ridicat brusc îngrozit, în timp ce un nor zvârcolit s-a aruncat în jos ca un pumn enorm, înghiţind un dragon pe moarte direct deasupra capului.

înjurând, cu vocea îngrozită, Toc s-a luptat pentru a recâştiga controlul asupra fiarei, în timp ce norul şi dragonul se prăbuşiră într-o parte – dragonul s-a tras în jos spre legiunile^ care se zvârliră, care s-au închis şi s-au aruncat în ea. în câteva clipe balaurul dispăruse.

Calul a scăpat şi apoi s-a aşezat...

Doar ca sa-l mai zăbovească încă o dată, ca într-o explozie de aer rece şi amar, a sosit altceva.

La ce ar putea veni vreodată să acceptăm sugestiile unui cadavru? Acesta era genul de întrebare pe care Glanno Tarp se pricepea să o pună, doar că

uitase de data asta şi era amuzant cât de oarbă si chinuitoare putea face asta. Warrens şi warrens şi portaluri şi Porţi şi locuri pe care nimeni în mintea lor ar putea dori sa le viziteze, indiferent cât de special ar fi peisajul – şi nu, la naiba, nu ştia unde tocmai ajunseseră, dar îşi putea da seama – oh, da ,' putea să spună în regulă — că nu era un loc frumos.

Caii zguduiau (dar apoi, făceau mereu asta când soseau), trăsură plesnind pe noroiul mărunţiş într-un cor de scârţâituri revoltate, aşchii şi calamcoforíié, mişcându-se într-im loc şi în altul – iar cerul se cobora în bile gigantice de mercur şi Erau dragoni acolo sus şi Wyval şi Hood ştiau ce altceva...'

Lanţuri care făceau înainte şi înapoi, în lateral şi drept în sus, toate ieşind din cel mâi groaznic căruţă pe care Glanno îl văzuse vreodată – încărcat cu mai multe cadavre decât părea rezonabil, cu atât mai puţin posibil.

Asa că, desigur, a îngheţat toate frânele – ce altceva ar fi trebuit să facă? Şi apói trupurile zburau pe lângă. Sweetest Sufferance, încovoiat într-o minge moale, care sărită, care a aterizat din plin şi s-a rostogolit şi s-a rostogolit. Grunul ăla mârâit, timid, răsucindu-se în aer, astfef încât să poată ateriza în patru picioare – *miau* – şi Faint, mult mai puţin elegant pentru toată frumuseţea éi generoasă, stropmdu-i-se pe faţa, o fată proastă, cu vulturi răspândiţi. Amby şi Jula au zburat ¿>e lângă îmbrăţişaţi ca

nişte iubiţi, cel puţin până când pământul a apărut şi s-a pus între ei. Reccanto Ilk se ridica lângă Glanno, spărgând spătarul băncii.

Tdiotule! Nu ne-am legat! Era doar întuneric şi întuneric şi nimic altceva şi acum du-te şi lasă-ne în...

— Nu am fost eu, porc neîndemânatic!

Acest argument nu a supravieţuit celei mai depline înţelegeri a împrejurimilor lor.

Reccanto Ilk se ridică încet. — La dracu.

Glanno sări în picioare. 'Cartograf![1] Dar uitase de aţele. Şlâpând, se clătina, apoi se aruncă înainte pe spatele primilor doi cai. Au păşit cu îndemânare de o parte şi de alta, pentru ca el să mâi cadă puţin înainte de a se încurca în toată porcăria de acolo jos, după care caii s-au mutat cu nerăbdare înapoi în efortul de a-l zdrobi într-un fel de pulpă care nu ar mai putea niciodată biciui frâiele.

Reccanto se chinui să-l tragă înapoi pe bancă. Legăturile cu aţele au ajutat, deşi Glanno a ţipat din plin de durere – cel puţin nu era zdrobit.' Câteva clipe mai târziu, se ridică din nou pe banca aşchiată.

Un Jaghut nenorocit cu aspect mort se îndrepta spre Cartographer, care, legat de o roată, se opri cu capul în jos, privind cizmele noroioase ale Jaghut. — începusem să mă mtrşb, spuse Jaghut, dacă te-ai rătăcit.

Impingându-l pe Reccanto deoparte, Glanno s-a străduit să fie martor la această întâlnire fatidică – oh, da, asta trebuia să fie Hood însuşi. De ce, o afurisită de reuniune de familie timidă!

Zâmbetul pe dos al cartografului părea să trimită calul unui călăreţ din apropiere într-o nouă panică, iar soldatul a înjurat impresionant m timp ce se lupta să potolească fiara. „Doamne, spunea Cartographer, „ştim amândoi, cu siguranţă, că ceea ce se întâmplă în jur vine înjur". Şi apoi s-a zbătut slab la legături. — Şi în jur, adăugă *el* disperat.

Gruntle, care se clătinase să se alature lor, acum mârâia adânc în piept şi apoi se duse la uşa trăsurii, lovind- o cu pumnul. — Maestrul Quell!

Hood se întoarse spre războinic. — Nu va fi necesar, Treach-spawn. Singura mea cerinţă era să ajungi aici. Acum, trebuie să mai pleci o dată. Cartograful vă va ghida.

Sweetest Sufferance trăgea înapoi pe trăsură o Leşin năucită, timidă; jucând o forţă surprinzătoare, deşi efortul îi făcu ochii să se bulbuce alarmant. Glanno dădu un ghiont pe Reccanto şi dădu din cap spre Sweetest. — Faţa aia îţi aminteşte de ceva?

Reccanto miji, apoi a chicotit.

— Sunteţi amândoi morţi, şuieră ea.

Amby şi' Jula apărură în vizor de fiecare parte a ei, zâmbind printre petele de noroi.

în interiorul trăsurii, Mappo a început să deschidă uşa, dar Quell a rupt o mână tremurătoare pentru a-l opri.' — Doamne, nu faceţi asta!

Preţiosul Degetar se ghemuise pe podea la picioarele lor, legănându-se şi gemând.

— Ce ne aşteapta afară? întrebă Trell.

Quell clătină din cap. Era alb, cu faţa strălucitoare de sudoare. — Ar fi trebuit să ghicesc. Modul în care harta de pe drum ş-a îngustat la capătul îndepărtat. Oh, am fost obişnuiţi! înşelat! Doamne, cred că o să fiu bolnav...

— La naiba Trygalle, mormăi Toc. Mai confuz decât fusese vreodată de această sosire bruscă, inexplicabilă. Cum au reuşit să ajungă *aici* ? Şi apoi l-a văzut pe Gruntle. 'Dumnezeu de jos, eşti tu![1]

Cineva era zgomotos rău în interiorul trăsurii.

Gruntle se uită la Toc, apoi se încruntă.

Ah, cred că nu mai semăn cu Anaster. 'Am împărtăşit-[1]

— Herald, spuse Hood. 'Este timpul.[1]

Toc se încruntă, apoi se scărpina la orbită. 'Ce? Mă trimiti cu ei?

Tntr-un fel de a spune.[1]

— Atunci trebuie să mă alătur celor vii?

— Vai, nu, Toc cel Tânăr. Eşti mort şi mort vei rămâne. Dar aceasta va

marca sarcina ta finală' ca Herald al meu. Un alt zeu te revendică.

Toc se pregăti să descalece, dar Lordul Morţii ridică o mână. „Călatoriţi-vă în maşină în urma lui timid, *aproape* în urma ei. Pentru un timp. Acum, Herald, ascultă bine ultimul meu mesaj. E nevoie de sânge. E nevoie de sânge. .'

Gruntle încetase să asculte. Chiar şi neliniştea vagă pe care o simţise când acel călăreţ cu un singur ochi îl abordase dispăruse rapid sub un val de poftă de luptă. S-a uitat la inamic, i-a privit pe apărători ofilindu-se.

Un război care nu putea fi câştigat de suflete atât de jalnice — un război care cerşea un campion, unul care să reziste până la capăt.

Din el se auzi un alt mârâit, iar el s-a îndepărtat de trăsură, întinzându-şi mâna spre scrans.

— Uau, dracu[1] de Manx!

Lătratul îl tresări şi se uită cu privirea la Glanno Tarp, care zâmbi cu un zâmbet dur. „Acţionarii nu pot să plece

E

ur şi simplu – ar trebui să vă punem săgeţile complete. Tca-te înapoi, stripy, plecăm din nou!

Nu putea exista decât un singur rezultat, iar Draconus stia asta tot timpul. Nu simţise nimic din sosirea lui Trygalle, nici măcar din plecarea lui, cu Toc călare în urma lui. Orice s-ar fi întâmplat în spatele lui nu putea să-i trezească

simţurile.

Un singur rezultat.

Până la urmă, Dragnipur nu oferise niciodată salvarea. Fier forjat pentru a lega, o sută de mii de lanţuri bătute în lamă^ straturi peste straturi împletite, pliate, înfăşurate ca o frânghie. Draconus, înconjurat de focurile topite ale inimii lui Burn, trăgând lanţuri din fiecare metal care exista, trăgându-le verigă cu verigă strălucitoare. S-au răsucit frânghii de metal pe nicovala şi a coborât ciocanul. Singurul ciocan, *singura* unealtă care ar putea forja o astfel de armă – şi-şi amintea greutatea ei imensă, strânsoarea opăritoare care îi sfâşia mana extraterestră.

Chiar şi în visul ei, Burn fusese cel mai nemulţumit.

Lanţuri peste lanţuri. Lanţuri de legat. Bind Darkness însuşi, transformând pădurea timidă prin care rătăcise, răsucind acel lemn negru într-o căruţă, în roţi uriaşe, clătinate, într-un pat care forma o uşă orizontală – ca intrarea într-o tumulă – deasupra portalului. Blackwood, pentru a ţine şi a conţine sufletul lui Kurald Galain.

Si-a amintit. Scântei în nenumărate nuanţe care se îndepărtează ca ploaia spulberată; Sunetul asurzitor al ciocanului si felul în care nicovala tremura la fiecare lovitură. Valurile de căldură fulgerând pe faţa lui. Gustul amar al minereului brut, mirosul de sulf. *Lanţuri! Lanţuri şi lanţuri, lovite în*

impresii strălucitoare pe lamă, stinse şi şlefuite şi în inima albă a lui Burn şi apoi – începe din nou. Şi din nou.

Lanţuri! Lanţuri de legat!

Leagă cei căzuţi!

Şi acum, incredibil, imposibil, Draconus simţise prima aşchiere. Lanţurile s-au rupt.

Deci se termină. Nu m-am gândit, nu mi-am imaginat-

Îi văzuse pe tovarăşii săi Bound căzând, eşuând. Văzuse haosul coborând asupra fiecăruia, mâncând prin carne cu zel actinie, până când cătuşele au căzut la pământ – până când benzile de fier nu ţineau nimic. *Nu a mai rămas nimic.*

N-am vrut niciodată – nu mi-am dorit un asemenea sfârşit – la niciunul dintre voi, dintre noi.

'Nu, am fost mult prea crudă ca să-mi imaginez vreodată un sfârşit. O scăpare.

Dar acum, fu martor la aceste gânduri ale mele. Acum, v-aş vedea pe toţi trăind, da, în lanţurile astea, dar nu din cruzime. Ah, nu, nu asta. Abisul ia-mă, te-aş vedea că trăieşti din milă.

Roate că acum plângea. Sau aceste lacrimi arzătoare au anunţat sfârşitul zdrobitor al râsului isteric. Nu conteaza. Toţi erau mâncaţi de vii. *Cu toţii suntem mâncaţi de vii.*

Si Dragnipur începuse să se destrame.

Când haosul a dezintegrat căruţa, a distrus uşa şi a pus stăpânire pe Poartă,

sabia s-a spulberat şi habsiil va fi eliberat de această capcană atât de inteligentă, iar momeala strălucitoare a lui Draconus – capcana lui veşnică conducând veşnic haosul *şi departe de el. orice altceva* — ar fi eşuat. Nu putea contempla ce avea să se întâmple atunci/cu nenumăratele succesiuni de tărâmuri şi lumi şi, bineînţeles, nu ar fi acolo pentru a asista la consecinţe în niciun'caz. Dar ştia că, în ultimele sale gânduri, nu va simţi decât o vinovăţie insuportabilă.

Deci, haos, cel jtuţin pentru o victimă, ceea ce oferi estejntr-adevăr mila.

începuse să meargă înainte, să se alăture celuilalt Legat, să stea, poate, lângă Pearl, până când a venit sfârşitul.

Ecoul acelui lanţ care se rupe îl bântuia. *Cineva s-a eliberat. Cum?* Chiar si Câinii Umbrei nu puteau să se elibereze decât cufundându-se în inima neagra a lui Kurald Galain. Lanţurile lor nu s-au rupt. Integritatea esenţială a lui Dragnipiir nu fusese afectată.

Dar acum. . cineva s-a eliberat.

Cum?

Lanţuri şi lanţuri şi lanţuri pentru a lega-

O mână osoăsă s-a închis pe umărul lui şi l-a târât înapoi.

Mârâind, Draconus se întoarse pe jumătate. ‘Lasa-te, dracu[1]! Voi fi alături de ei, Hood, trebuie, nu vezi asta?

Mâna Stăpânului Morţii se strânse, unghiile muşcând, iar Hood îl trase încet

măi aproape. — Bataia, spuse zeul într-o râslă, nu este pentru tine.

— Tu nu eşti stăpânul meu...

— Stai cu mine, Draconus. Nu este încă timpul.

'Pentru ce?[1] Se strădui să se elibereze, dar puterea unui
Jaghut putea fi imensă şi, cu excepţia îndepărtării sângeroase a întregului umăr, Draconus' nu putea face nimic. El şi Domnul Morţii stăteau singuri, la nici douăzeci de paşi de căruţa nemişcată.

— Luaţi în considerare asta, spuse Hood, o cerere de iertare.

Draconus se uită fix. 'Ce? Cine îmi cere iertare?

Hood, Lord of the Dead, ar fi trebuit să fie ultimul care şă cadă în Dragnipur. Indiferent ce a vrut Fiul întunericului, jocul său final a fost găsit în uciderea acestui zeu antic. Aşa a fost convingerea lui Draconus. Un pariu nebun, fără' rost, cumpărarea goală a timpului deja consumat, la irosirea a nenumărate suflete, un întreg tărâm al morţilor.

După cum sa dovedit, Draconus a greşit.

Mai era unul. încă una.

Sosind cu puterea unui munte sfâşiat într-o detonaţie lungă, asurzitoare si zdrobitoare. Norii de argint au fost sfărâmaţi, biciuiţi de vânturile întunecate. Legiunile care apăsau din toate' părţile au dat înapoi, iar miile de paşi de închidere câştigaţi atât de vicios s-au

pierdut într-o clipă. Dragonii au ţipat. Voci au izbucnit ca şi cum ar fi fost târâte din gât – presiunea, durerea, puterea uluitoare...

Haosul tresări, apoi, încet, începu să se adune încă o dată.

Nici o singură forţă nu ar putea învinge acest inamic. Distrugerea era propria sa lege si, chiar dacă s-ar devora pe sine, ar devora orice altceva. Haosul, călărind pe drumul întunericului, să sosească mereu nevăzut, din surse neaşteptate, din locuri unde nu ţi-ai gândit niciodată să priveşti, cu atât mai puţin să ne fereşti.

Săbia şi tot ce se afla în ea mureau, acum, în sfârşit; moarte.

Mâna lui Hood îi părăsise umărul, iar Draconus s-a lăsaţ în genunchi.

încă una.

Şi, da, ştia cine era acum printre ei. Ar trebui să râdă? Ar trebui să-l caute, să-l batjocorească? Ar trebui să-şi închidă mâinile în jurul gâtului, astfel încât să se poată bloca una de alta până la coborârea uitării?

Nu, nu ar face nimic din toate astea.

Cine îmi cere iertare?

Dacă ar fi avut puterea, ar fi strigat.

Anomander Rake, nu trebuie să întrebi. Acea cerşetorie, vai, trebuie să vină de la mine.

'Aceasta a fost Mother Dark pe care am luat-o aici. Mama ta -

Si aşa, ce vei face acum ?

După o bătaie a inimii, lui Draconus i-

a scăpat un gâfâit, iar el şi-a ridicat capul, şi-a deschis din nou ochii. — Grebla? şopti'el.

Draconus se ridică încet. Şi s-a întors. Să înfrunte căruţa.

De a asista.

Al doilea a privit încă un alt Seguleh căzând. Apoi şi-a târât calul în jur, ca să se uite cu ochi morţi la o trăsură înaltă şi împodobită, în timp ce şirul său de cai care ţipă se arunca înainte. Siluete înclinate într-o parte, ţinându-se pentru viaţa dragă, în timp ce o fisură s-a deschis – în care acei cai au dispărut.

Hood's Herald — soldatul acela cu un singur ochi — s-a îndreptat cu călcâiele spre calul lui zdrenţuit, cu timiditate.

Şi vocea Domnului morţii a plutit prin al doilea. „ Se pare că ai nevoie de tine până la urmă, aşa cum ai bănuit. Acum du-te – şi ştii asta, vechi prieten, m-âi servit bine.

„ Nu mai sunt zeul morţii.

ai făcut acest ultim lucru, serviciul tău s-a încheiat. Şi apoi, ei bine, Skinnerîl aşteaptă

Cel de-al doilea şi-a înclinat pe spate capul mascat, cu coifă si a urlat de bucurie. Invelindu-şi săbiile, a călărit cu greu după trăsură.

L-a văzut pe Herald dispărând.

Si fisura a început să se închidă.

Al doilea şi-a condus armăsarul Jaghut de mult mort în acel portalj>e'moarte...

Şi a părăsit tărâmul Dragnipur. Ceilalţi Seguleh erau oricum condamnaţi şi, deşi în această ultimă luptă, fiecare îşi răscumpărase câte ceva din ruşinea lor prin timiditatea faţă de un străin, acesta nu era un motiv să cadă de partea lor.

Cel de-al doilea nu a stat mult în urma celorlalţi, în timp ce trăgeau prin lupte necunoscute, nu, deloc mult.
Căci fusese chemat. Sum timid; moned, da, de o armă la nevoie-

Ascunzând o furtună aprinsă de vânturi înfocate, care pătrundea, cu snopii de armură ale calului său zgomotând, cu copitele răsunând ascuţit pe pietricele, Al Doilea a văzut ceea ce căuta şi şi-a dat mâna în jos...

— O să accept asta, râse o voce metalic^ găunoasă. Si lancea a fost smulsă din mâna lui Cutter. Într-o serie de zdrenţuri de piele, curele uzate şi catarame stricate, strigoiul Seguleh, care, cu mult timp în urmă, îi dăduse o data arma$_{A}$ pregătea acum lancea, chiar dacă războinicul mascat se îndrepta direct spre Câinii albi.

„ Jupuitorule![1] a urlă el. [1] Vin după tine! Dar mai întâi, băieţii aştia . .'

Karsa Orlong a ocolit la sosirea bruscă a unui războinic blindat călare pe un cal monstruos şi mort. Văzându-l pe nou-venit călărind să-i întâlnească pe Hounds, a mârâit şi a pornit după el.

Lancea s-a înclinat pe partea stângă

şi astfel Toblakai s- a dus la dreapta călăreţului, cu ochii aţintiţi asupra unui Hound care intenţiona clar să atace partea'neprotejată a călăreţului.

Două fiare şi doi războinici s-au întâlnit deodată.

Lancea călăreţului a intrat în gâtul unui câine chiar sub maxilar, urcând timid, spre baza craniului, tăind măduva spinării pe drum pentru a distruge partea din spate a creierului animalului. Capul lăncii zimţate a erupt din craniu într-o explozie de pulpă gri, sânge şi cioburi de os.

Karsa se legănă în jos, cu doua mâini, în timp ce celălalt Hound sosi alături de călăreţ şi se ridică pentru a închide fălcile pe coapsa dreaptă a străinului. Lama de silex a tăiat în jos prin coloana vertebrală, tăind la jumătatea unui gât gros ca al unui cal, înainte de a se bloca – impulsul înainte al Ogarului, acum înclinat în jos, a târât arma şi Karsa cu ea m timp ce animalul a trântit pietruiala.

în acel moment, calul Jaghut al călăreţului s-a ciocnit piept în piept cu un al treilea câine. Oasele s-au spart. Impactul l-a trimis pe călăreţ peste capul calului său, trăgându-şi lancea liberă în tinip ce mergea. A lovit şi s-a rostogolit de pe spatele Câinelui – care parea uluit, în'timp ce calul strigoi se împiedica înapoi.

Tras în genunchi, Karsa a renuntat la atacul brusc al altui câine – şi apoi fiara a trecut, la fel ca toţi ceilalţi.

Toblakai se ridică, făcu doi paşi repezi si-si înfipse sabia în pieptul celui de-al treilea Câine ametit. Urlând de durere, s-a îndepărtat clătinând de lama lui fcarsa, sângele curgând pe calea săbiei care se retrăgea. Străinul si-a revenit şi acum a înfipt lancea în intestinul animalului care se zvârcolea, capul lăncii sfâşiind dezordonat ţesuturile moi, fluide revărsându-se în jos/

Ceva fulgeră în găurile pentru ochi ale măştii cu cicatrici duble. — Bravo, Toblakai! Acum să-i urmărim pe ceilalţi!

Cei doi războinici se învârtiră.

Cutter se uită la şapte câini care măturau Karsa şi Seguleh. Acum nici măcar nu ţinea o lance – la *naiba* – şi a scos din teacă o pereche de cuţite, în timp ce una dintre fiare se îndrepta direct pentru *el'.*

O mână i-a apucat spatele cămăşii şi l-a smuls înapoi. Urlând alarmat, Cutter se împiedică în braţele scurte şi musculoase ale cuiva. A zărit o clipă o faţă îmbrăcată de intemperii, cu ochii bombaţi, cu mustaţă roşie zvâcnind sub nasul bulbos...

îl cunosc pe acest om?

Iar cel care l-a aruncat liber acum s-a grăbit înainte, ridicând un secure destul de timid cu două mâini. Barathol-

— Un loc greşit pentru noi! a mârâit bărbatul care îl ţinea pe Cutter şi au început să dea înapoi.

Barathol a recunoscut această fiară – cea cu care se încurcase Chaur, cea care rupsese craniul prietenului său. Aproape că îşi cânta bucuria când se lansă în calea ei, toporul mătura într-un arc de diagonală sălbatic, de jos în sus, când Oinaşul sosi, mârâind, monstruos...

Marginea toporului a muşcat adânc în maxilarul inferior al fiarei – încă o singură clipă de întârziere şi i-ar fi

g

rins gâtul. Aşa cum a fost, lovitura a ciocănit capul •garului într-o parte.

Pieptul fiarei l-a lovit pe Barathol.

Ca şi cum ar fi stat în calea unui berbec învelit de bronz, â fost aruncat înapoi, făcând roată de căruţă prin aer şi a rămas inconştient înainte de a ateriza, la cincisprezece paşi în spatele corpului lui Anomander Rake.

Câinele derapase, se împiedicase, dând din cap – mandibula dreaptă era ruptă, un rând de molari zimţaţi ieşind aproape orizontal, sângele stropindu-se în jos.

Pentru această bătălie, fiara a fost terminată.

În momentul în care Karsa şi străinul s-au învârtit, o umbră s-a cuprins peste ei şi' amândoi au tresărit în mijlocul unui vânt brusc, mirosind a putregai, trecând pe lângă...

Vârfurile aripilor zdrăngănind de-a lungul paramentelor clădirilor de ambele părţi, un dragon naviga deasupra străzii, cu ghearele lovind ca nişte vipere. Fiecare se închide în jurul unui Hound

într-o îmbrăţişare zdrobitoare, înţepătoare, ridicând animalele care ţipa în aer. Capul dragonului s-a prăbuşit, fălcile înghiţindu-l pe altul...

Şi apoi balaurul' şi-a tuns aripile şi s-a ridicat încă o data înspre cer, ducând trei câini.

Atacul creaturii nu durase decât câteva bătăi ale inimii, în momentul în care Cutter a fost târât înapoi în braţele lui Antsy – Falari-ul pe jumătate purtându-l în sarcină spre uşa vitrinei din dreapta – şi Barathol, cu privirea fixată doar asupra a urât Hound care îl atacă, şi-a balansat securea.

Aceşti trei nici nu l-au văzut pe dragon.

Samar Dev se uită cu ochii mari la dragon în timp ce acesta se ridica înapoi în cer cu cele trei victime urlete şi mârâitoare.

Era ghemuită deasupra formei nemişcate a Călătorului, Dassem Ultor, purtătorul răzbunării' ucigaşul Fiului întunericului, care acum ridica o durere zguduită de timid, vârstă, sumbru, frânt – şi apoi întinse mâna şi o apucă, o trase. închide.

[1] *Nu alegerea mea! Nu mă învinovăţi, femeie! Auzi? Nu face!*[1]

Apoi ochii i s-au mărit şi a târât-o jos pe pavaj, a acoperit-o cu propriul său corp.

În timp ce doi giganţi se ciocneau la nici trei paşi distanţă.

Uri câine alb.

Si un urs, un zeu, o fiară uitată în trecerea lumii.

Ajunsese la o clipă după Hound, iar antebraţele sale masive s-au înfăşurat într-o îmbrăţişare zdrobitoare, ridicând Houndul în aer – şi departe' de Samar Dev şi Dassem – înainte ca ambele creaturi să se izbească în şi prin peretele din faţă al clădirii.

Dărâmăturile se prăbuşiră, prăbuşind bucăţi de zidărie lovind spatele lat al lui Dassem, m timp ce se trăgea pe sine şi pe Samar departe de faţada care se prăbuşise. Undeva în acea clădire, ursul şi Hourid s-au luptat în frenezie.

Lăsând, acum, doi Câini de Lumină, fără opoziţie, şi au ajuns la cadavrul lui Anomander Rake. Fălcile s-au închis în jurul unei coapse şi corpul lui a fost târât în sus. Cea de-a doua fiară s-a învârtit, de parcă şi-ar fi contemplat propria muşcătură – dar sabia înca înfipta în craniul lui Tiste Andii se învârtea în timp ce primul animal a căutat să-şi ducă premiul, iar precauţia înţeleaptă a reţinut-o.

Seguleh şi-a aruncat lancea de'la cincisprezece paşi depărtare. Arma s-a scufundat în partea laterală a Ogarului care se învârtea^ doborându-l – pentru a se ridica din nou într-o clipă, mâraind şi pocnind în axul proeminent.

Karsa, ale cărui paşi mai lungi îl trimiseseră înaintea celui de-al Doilea, a scos un strigat de luptă Teblor – unul

străvechi, auzit doar când bătrânii îşi învârteau poveştile despre eroi antici – şi Câinele care ţinea cadavrul lui Rake tresări la zgomot.

Eliberându-si strânsoarea pe acel picior rupt şi tăiat, s- a aruncat spre Toblakai care ataca.

Două suliţe au lovit animalul din stânga lui. Niciunul nu s-a cazat, dar a fost suficient pentru a-i atrage atenţia, iar capul Oinaşului s-a înclinat pentru a-i înfrunta pe cei noi, pe cei timizi.

Două tinere Teblore stăteau de cealaltă parte a bulevardului, fiecare pregătind calm un alt suliţă în atlatl-ul ei. Între ei stătea un câme mare, plin, încordat, cu colţii descoperiţi, cu mârâitul atât de jos încât ar fi putut la fel de bine sa se'ridice de pe pământ.

Houndul a ezitat.

Karsa s-a îndreptat spre ea, cu lama fluierând prin aer...

Fiara s-a rupt şi a rugit – iar sabia Toblakai-ului şi-a tăiat coada stufoasă' şi nimic altceva.

Câinele urlă.

Mişcându-se, Karsa înainta spre celălalt animal – trăsese lancea şi acum fugea şi el, lăsând o urmă de sânge.

Seguleh-ul şi-a recuperat arma mânjită cu sânge.

Karsa a ezitat, apoi s-a mutat să stea deasupra corpului lui Anomander Rake. — Sunt bătuţi, spuse el.

Faţa mascată se răsuci. Ochi morţi, în fante ramificate, îl priveau. — A trecut

mult timp de când nu am auzit ultima dată acel strigăt de război, Toblakai. Roagă-te, a adăugat războinicul, nu mai aud niciodată!

Cu toate acestea, atentia lui Karsa a fost atrasă de femeile Teblore şi de câinele care acum înainta, dând din coada înţepată.

Privindu-se la animal, urmărindu-i cum se apropie şchiopătând, Karsa Orlong s-a luptat împotriva unui suspine. El trimisese acest câine acasă. Pe jumătate mort, febril şi slăbit din cauza pierderii de sânge, pornise – cu atâta timp în urmă, cu atâta timp în urmă. Se uită în sus la femeile Teblore, nici una dintre ele nu vorbea. Era greu să vezi printre lacrimi — îi cunoştea el pe aceşti doi? Nu, păreau prea tineri.

Ei s-au uitat. .

Pe strada laterală, cei cinci Câini ai Umbrei fuseseră alungaţi, incapabili să-si menţină locul împotriva vrăjitoriilor combinate ale Spiţe si Irivy. Magia le tăia pieile. Sângele le stropise din bot. Şi din toate părţile, forţele au căutat să-i zdrobească, să-i distrugă cu totul.'

Se zvârcolesc, bătuţi, au căzut înapoi, pas cu pas.

Şi Fiicele lui Draconus s-au apropiat din ce în ce mai mult de premiul lor.

sabia tatălui lor.

Un drept de naştere le-a negat de mult. Desigur, atât Invidia, cât şi Spiţe'au înţeles valoarea răbdării. Răbdare, da, în

realizarea dorinţelor, nevoilor lor.

Câinii nu i-au putut egala, nici în putere, nici în voinţă sălbatică.

Îndelungata aşteptare aproape că se terminase.

Surorile abia dacă au înregistrat sosirea liniştită a unei trăsuri cu mult în spatele câinilor. Din păcate, nu acelaşi lucru se putea spune despre cel care a ieşit din ea şi şi-'a îndreptat spre ei ochi ciudat de bestial.

Acea privire stabilă şi mortală a ajuns într-adevăr.

Şi-au oprit înaintarea. Vrăjitorii au dispărut. Câinii, vărsând sânge care abura în lumina zorilor, şchiopătară înapoi în direcţia purtătorului căzut din Dragnipur.

Invidia şi S'pite au ezitat. Dorinţele erau îndesate ţipând înapoi în cutiile lor minuscule. Planuri reajustate în grabă, amarnic. Răbdare. . ah, răbdare, da, trezit mcă o dată.

Ei bine, poate data viitoare.

Bătălia vicioasă din carcasa clădirii în mare parte demolate se terminase. Inima fâlfâind de frică, Samar Dev s-a apropiat cu precauţie. Ea se îndreptă peste dărâmături şi traverse aşchiate, trecu pe lângă un perete interior care rămăsese aproape intact şi se uita apoi la cei doi leviatani nemişcaţi.

Din ea se ridică un strigăt slab. Cu stângăcie, se apropie şi o clipă mai târziu

s-a trezit pe jumătate aşezat, pe jumătate prăbuşit de o placă fragmentată de perete tencuit, privind în jos la capul sfâşiat şi zdrobit al ursului pe moarte.

Câinele gafâia şi el, cu capătul din spate îngropat sub ursul uriaş, cu spumă roşie clocotind din nari, fiecare respiraţie 'mai superficiala şi mai umedă decât cea de dinainte, până când în cele din urmă, cu un singur oftat, abia auzit, a murit.

Atenţia lui Samar Dev s-a întors către zeul care o bântuise'atât de mult, care se profila mereu, testând mereu aerul. . căutarea. . ce? ˡ *Ce?* întrebă ea acum într-o şoaptă răguşită. 'Ce ai vrut?[1]

Singurul ochi rămas al fiarei părea să se mişte uşor în interiorul inelului său roşu. în ea, ea a văzut doar durere. Şi pierderea.

I *Stai! Aştepta! încetează! Stop!*[1]

Iskaral Lust a căţărat scăpat de zgomot – movila de bhokarala care se bate, mârâie, scuipă şi mormăie, masa de păr încâlcit, rupt şi de haine murdare şi degete înţepătoare care era soţia lui, şi se uită cu privirea în jur.

‘Idioţilor! Nici măcar nu mai este aici! Gah, e prea târziu! Gah! Acea bulgăre odioasă, vâzoasă şi putreda de bălegar cu vesta roşie | Nu, îndepărtează-mi asta, maimuţă. A sărit în picioare. Catârul lui stătea singur.

— La ce eşti bun? a acuzat fiara, ridicând pumnul.

Vrăjitoarea şi-a scos cuţitul. Acesta era lucrul de făcut? Nu ar trebui să-i dea drumul pur şi simplu? Să părăsească această existenţă nedreaptă, fără inima? Ultimul de acest fel. Uitat de toţi'. .

Ei bine, nu te voi uita, prietene.

Ea se întinse cu cuţitul şi strecură lama în balta de sânge de sub capul ursului. Şi'ea a şoptit cuvinte de legare, repetându-le iar si iar, până' când în cele din urmă lumina vieţii a părăsit ochiul zeului.

Strângând doi câini cu un al treilea zvârcolindu-se în gură, Tulas Shorn nu putea face altceva decât să scuture Rarele pe jumătate fără sens, în timp ce dragonul urca din ce în ce mai sus deasupra munţilor de la nord de Lacul Azure. Desigur, ar mai putea face un lucru. Le putea arunca de la o înălţime mare.

Ceea ce a făcut. Cu o imensă satisfacţie.

Mogora se căţără în picioare, ajustându-şi hainele. Şi-a scos apoi limba, care părea să fie făcută în întregime din păianjeni.

Văzând asta, Iskaral Pust a căzut. 'Dumnezei! Nu e de mirare că poţi face ceea ce faci!

Ea a chicotit. — Şi, oh, cum cerşeşti mai mult!

'Aagh! Dacă aş fi'ştiut, aş fi implorat altceva!

— Oh, pentru ce ai fi implorat,

scumpo?

— Un cuţit, ca să-mi pot tăia singur gâtul. Uită-te la mine. Sunt acoperit de muşcături!

— Au dinţi ascuţiţi, bine, bhokarala....

— Nu ei' puf dé o lună. Acestea sunt muşcături de păianjen!

— Meriţi şi mai rău! Ai drogat-o fără sens? Nu există altă cale ca ea'să fie de acord să...

‘Putere! Am putere! Este irezistibil, toată lumea ştie asta! Un bărbat poate arăta ca un melc! Părul îi poate ieşi ca limba unui bhederin! El poate fi până la genunchi şi perfect proporţionat – poate împuţi, îşi poate mânca propria ceară, nimic nú contează! Dacă are *putere* !

— Ei bine, atunci asta e în neregulă cu lumea. Acesta este motivul pentru care oamenii urâţi nu se sting pur şi simplu. Şi apoi ea a zâmbit. „De aceea, tu şi cu miné, suntem făcuţi unul pentru celălalt! Să facem copii, sute de copii!

Iskaral Pust a alergat la catârul său, a urcat la bord şi a fugit pentru a-şi salva viaţa.

Catârul a mers, aparént fără a ţine seama de călăreţul care se bate şi lovi cu piciorul pe spate, iar într-o plimbare pe îndelete, Mogora ţinea pasul.

Bhokarala, care' se făcuse să mănânce şi să se îngrijească într-un festival al dragostei de reconciliere, se ridica acum în aer, învârtindu-se peste capul zeului lor ca nişte muşcăruri în jurul

celui mai dulce morman de bălegar văzut vreodată.

Apropiindu-se de tunete, l-a tresărit pe Picker din reveria ei din peştera ciudată şi se uită la peretele de stâncă sculptat, cu ochii mari pentru a vedea imaginea trăsurii înceţoşându-se ca şi cum ar fi în mişcare.

Dacă monstruozitatea' năvălea íntr-adévár direct spre ea, la câteva momente de la ex timiditate, atunci ar fi fost călcată în picioare, pentru că nu avea unde să meargă în speranţa de a se sustrage de acei cai crescuţi şi de trăsură care aruncă din spatele lor.

Un mod absurd ca sufletul ei să moară...

Apariţia a sosit într-o furtună de vânt infernal, dar a ieşit de pe perete fantomatică, aproape transparentă, iar ea a simţit că fiarele şi vehiculul se sfâşie prin ea – o privire de moment a unui şofer maniac, cu' ochii mari şi holbaţi, ambele picioare ieşind în afară, drepte şi înclinate şi aparent atelete. Şi' încă alţii, pe acoperişul trăsurii şi zvârcolindu-se pe capetele curelelor din lateral, expresii uluite şi zguduite. Toate acestea, măturandu-i prin ea, şi trecut-'

Şi un călăreţ s-a aruncat în vedere direct în faţa ei, zărind frâiele – şi acest bărbat şi montura lui erau reali, solidi. Scântei au izbucnit din copite care alunecă, capul fără ochi al calului ridicându-se. Picker se clătină înapoi

alarmat.

Cadavre blestemate! Ea se uită în sus la călăreţ, apoi a înjurat.‘Te cunosc![1]

Bărbatul cu un singur ochi, înconjurat de duhoarea morţii, şi-a aşezat calul şi a privit-o de sus. Şi apoi a spus: — Acuni sunt'Hood[1] s Herald, caporal Picker.

‘Oh. Este o promovare?

— Nu, o propoziţie blestemată, şi nu eşti singurul pe care trebuie sa-l vizitez, aşa că destul'de rahatul sardonic şi ascultă-mă...

Ea s-a frânat. ‘De ce? Ce fac eu aici? Ce vrea Hood de la mine şi nu are deja? Hei, trimite-i un mesaj înapoi! Vreau sa-[1]

— Nu pot, Picker. Hood a murit.

— El ce ?

„Stăpânul morţii nu mai există. Plecat. Pentru totdeauna mai mult. Ascultă, merg la zeii războiului, înţelegi, jDurtător de tort? *Călăresc la toţi zeii războiului.* [1]

Purtător de torc? Ea s-a lăsat. — Ah,' la dracu.

Toc cel Tânăr a vorbit atunci şi i-a spus tot ce trebuia să ştie.

Când termină, ea se uită cu privirea, sângele i se scurge de pe faţă şi îl privi cum adună din nou fraiele şi se pregatea sa plece.'

Aştepta![1] a cerut ea. „Trebuie să plec de aici! Cum fac asta, Toc?

Ochiul mort s-a fixat asupra ei pentru ultima dată. Arătă spre tărtăcuţele care se sprijineau pe podeaua de piatră de ambele părţi ale lui Picker. ‘Băutură.

Trăieşte-ţi numele. Alege unul, Picker.

'Esti suparat? Tocmai mi-ai spus de unde vine sângele acela!

— Bea şi aminteşte-ţi tot ce ţi-am spus.

Si apoi a plecat.'

Ţine minte, da, ea ar face asta. Găsiţi Toblakai. Găseşte ucigaşul şi ñi timid; ai grijă de el. . aminteşte-i, mă înţelegi? Apoi, purtător de torc, conduce-l la război.'

-l la război. .'

Fuseseră mai multe, mult mai multe. Nimic din toate acestea nu putea spera să uite. — Tot ce voiam să fac a fost să mă pensionez.

Blesind pe sub răsuflare, se îndreptă spre cea mai apropiată tărtăcuţă, ghemuită în faţa ei. *Băutură. E sânge*, *la naiba!*

Băutură.

Să ştai în inima Dragnipurului, să stai deasupra însăşi Poarta întunericului, acesta a fost, pentru Anomander Rake, cel mai ultim act. Poate a fost disperare. Sau un sac timid;rifice peste orice măsură muritor.

O armă numită Vengeance sau o armă numită Grief – în orice caz, acolo unde fusese eliberat de acea sabie era o lume creată de el. Şi toate alegerile care ar fi putut fi erau ca praful pe urma sumbră a vieţii lui.

El era Fiul întunericului. Oamenii lui s-au pierdut. Era, pentru el, loc de

întristare, aici, la sfârşitul lucrurilor, şi în cele din urmă se putea întoarce, aşa ciim făcuse mamá lui cu atâta vreme în urmă. îndepărtează-te de copiii lui. Aşa cum fiecare tată trebuie să facă într-o zi, în acel moment final, a fost moartea. Nici măcar nu i-a trecut prin minte noţiunea de iertare, în timp ce stătea pe movila de trupuri gemete, tatuate.

Până la urmă, nu era genul care cerşea.

Singura excepţie a fost Draconús. Ah, dar acele împrejurări erau unice, crima atât de faţetă, atât de complicată, înpât nu era de folos să încercăm să scapi de orice detaliu. În orice caz, iertarea cerută de el nu a cerut un răspuns. Tot ce conta era ca lui Draconus să i se dea acele cuvinte. Putea să facă cu ei după bunul plac.

Anomander Rake stătea în picioare, cu ochii aţintiţi spre cer, înfruntând acea timiditate aprinsă de conflagraţie, anihilarea descendentă, şi nu clipi, nu tresări. Căci el a simţit răspunsul ei adânc în el, în sângele lui T'iam, sângele haosului.

El va sta, atunci, pentru toţi cei pe care îi înlănţuise aici. El ar reprezenta şi pe toţi ceilalţi. Şi pentru aceste sărmane suflete zdrobite sub picioare. El s-ar ridica şi s-ar confrunta cu acel haos feroce.

Până în ultimul moment. Chiar ultimul moment.

Ca o masă de şerpi, tatuajele roiau

sub el.

Kadaspala aşteptase atât de mult. Pentru această şansă. Răzbunare împotriva ucigaşului unei surori iubite, trădătorul lui Andanst, nobil Andarist, soţ şi frate. Oh, ajunsese să bănuiască ce intenţiona Anomânder Rake. Reparaţie suficientă? Toţi, în afară de unul, Tiste Andii ar răspunde „da” la aceasta întrebare. Toti în afara de unul.

Nu Kadaspala! Nu Nu eu! Nu eu, nu eu! Nu eu, nu eu, nu eu!

Te voi face să eşuezi. în acesta, ultimul tău gest, încercarea ta patetică de reconciliere — te voi face să eşuezi!

Vezi acest zeu pe care l-am făcut? Vezi? Vezi vezi!

Nu, nu te aşteptai la asta, nu te aşteptai la asta, nu-i aşa? Ştiai?

Nici cutitul din mână. Nici cuţitul în mână!

Dinţii descoperiţi, Kadaspala' orb s-a răsucit pe spate, cu atât mai bine să-l vezi pe Fiul întunericului, da, cu atât mai bine să-l vezi. Ochii nu erau necesari şi ochii nu erau necesari. Să-l văd j>e nenorocit.

Stând atât de malt, atât de fioros, aproape la îndemână.

Pe vârful muntelui de trupuri, puntea gemetă de carne şi oase, bariera sordidă de la uşa lui Dark, această sală vie — atât de prost, atât de prost! Stând acolo, cu ochii în sus, cu sufletul cu faţa în jos şi în jos şi în jos – îl va simţi ea? Se va

întoarce ea? Va vedea ea? Va înţelege ea?

Nu la toate aceste lucruri. Căci Kadaspala a făcut un zeu un zeu, el a făcut un zeu şi cuţitul, cuţitul, cuţitul...

Anomânder Rake stă în picioăre, iar harta se trezeşte, puterea si puterea lui, trezindu-se.

Wandering Hold, nu mai rătăci. Poarta care fugă, nu mai fugi. Acesta este ceea ce va face. Acesta este sacrificiul pe care îl va face, o, atât de demn, atât de nobil, atât de nobil, da şi deştept şi atât de deştept şi cine altcineva decât Anomânder Rake atât de nobil şi atât de deştept?

Totul să eşueze!

Doamne copil! Este timpul! Simţi cuţitul în mână – îl simţi? Acum ridică-l sus — prostul nu vede nimic, nu bănuieşte nimic, nu ştie nimic despre ceea ce simt, cum nu uit, nu voi uita niciodată, nu voi uita niciodată şi nu, nu voi uita niciodată!

Ţinteşte sus.

înjunghia!

înjunghia!

înjunghia!

Furtună de lumină, o lună împrăştiată, un soare răsărit în spatele norilor învineţiţi din care s-a revărsat o ploaie maro şi urâtă, Black Coral era un oraş asediat, iar Tiste Andii din el puteau acum în sfârşit să simtă moartea Domnului lor şi, cu el moartea lumii lor.

A fost corect, să-i aşezi povara speranţei demult moarte asupra unei singure persoane, să ceri acelei persoane atât de multe? Nu a rost, de fapt, laşitate? El fusese puterea lor. El fusese curajul lor. Şi plătise Taxa Ogarului pentru toţi, secole peste secole, şi nici măcar nu se întorsese.

Parcă ar sta în locul mamei lui. De parcă ar face ceea ce ea nu ar face.

Domnul nostru este mort. Ne-a părăsit.

Un popor îndurerat.

Ploaia a coborât. Kelyk alerga în râuri amare pe străzi, coborând zidurile clădirilor. Umplut jgheaburile m goana nebună. Picăturile au lovit şi sfârâiau negre pe pielea Silanei. Aceasta era ploaia uzurpării şi împotriva ei se simţeau neputincioşi.

Bea adanc, Black Coral.

Şi dansează, da, dansează până mori.

Monkrat se strădui să urce panta noroioasă, încurcată de rădăcini, cu ultimii doi copii m braţe. îşi ridică privirea şi îl văzu pe Spindle ghemuit pe creasta, mânjit cu lut, arătând ca o gargui blestemata. Dar nu era bucurie în ochii priviţi, ci doar epuizare şi groază.

Ploaia nefirească ajunsese până la această pădure ruptă, pe jumătate spulberată. Vechile tranşee şi berme erau negre de nămol, epava zidurilor de sprijin îi era timidă; amintindu-i de oasele şi dinţii putrezite, de parcă carnea

dealului ar fi fost ruptă pentru a dezvălui o faţă uriaşă, devastată, care acum rânjea vacu la gri. si cerul maro.

Cei doi foşti arzători de poduri reuşiseră să găsească chiar şi douăzeci de copii, patru dintre 'ei atât de aproape de moarte încât nu cântăriseră practic nimic, atarnând moale în braţe. Cei doi bărbaţi lucraseră toată noaptea, ducându-i până la reşedinţe, până în tuneluri, unde puteau fi ferit de ploaia cea 'mai ărâtă. Aveau pături strânse, ceva mâncare, apă curată în ulcioare de lut.

Când Monkrat se apropia, Spindle se întinse să-l ajute să treacă peste margine. Fetele slăbite atârnau ca nişte păpuşi de paie, cu capetele trântite, în timp ce Monkrat le-a trecut pe fiecare până la Spindle, care s-a împiedicat de ele, zvârnind prin pârâul noroios al şanţului.

Monkrat s-a lasat, s-a uitat la pământ pentru a-şi ţine ploaia din ochi şi gură, în timp ce respira adanc.

O viaţă întreagă de soldat, da, genul care a făcut sloguri mizerabile ca aceasta ştire veche, la fel de familiară ca o pereche de cizme din piele care curg. Deci, ce l-a făcut pe acesta să se simtă atât de diferit?

Auzea pe cineva plângând în tunel, apoi vocea lui Spindle, liniştitoare, liniştitoare.

Si zei, cúm voia Monkrat să plângă.

Altfel, da, foarte diferit.

— Soldaţii, mormăi el, vin în tot

felul.

Era un fel de mult timp şi se săturase atât de mult de asta încât tocmai plecase. Şi acum a apărut Spindle, să-l ia şi să-l tragă pe dos şi să facă din el un alt fel de soldat. Şi acesta, de ce, s-a simţit corect. Mi s-a părut potrivit. Habár n-avea. .

S-a uitat peste când Spindle a apărut în vizor. — Să lăsăm asta, Spin, îl imploră el. 'Vă rog.

— Vreau să-i înfig un cuţit în faţa lui Gradithan, mârâi Spindle. „Vreau să-i tai limba neagră. Vreau să-l trag pe nenorocit aici, ca toţi băieţii să vada ce îi fac...

— Fă asta şi te omor eu însumi, a jurat Monkrat, dezvăluind dinţii. — Au văzut prea multe aşa cum sunt, Spin.

„Ei ajung să vadă răzbunare...”

„Nu va simţi ca o răzbunare pentru ei”, a spus Monkrat, „va fi' mai mult de aceeaşi groază, aceeaşi nebunie crudă. Vrei răzbunare, fă-o în privat, Spindle. Fă-'o acolo jos. Dar nu te aştepta la ajutorul meu, nu voi avea nimic din el.

Spindle se uită la el. — Asta e un alt rând de noduri pe care mi-l arăţi aici, Monkrat. Aseară, vorbeai despre cum l-am doborî şi l-am fi făcut bine...

— M-am răzgândit, Spin. Bieţii ăştia au făcut asta. El a ezitat. — Ai făcut asta, facându-jmă să fac ceea ce tocmai am făcut. Apoi a râs aspru. — îmi place asta, mă simt. . răscumpărat. Acum nu-i aşa de ironic, Spin.

Spindle s-a aşezat încet înapoi de

peretele şanţului, apoi s-a scufundat'până când a stat în noroi. — La naiba. Ce zici de asta. Şi am mers până aici, căutând exact ceea ce ai făcut şi ai găsit aici. Aveam nevoie de ceva, credeam că sunt răspunsuri. . dar nici măcar nu ştiam întrebările potrivite. Se strâmbă şi scuipă. — încă nu am.

Monkrat ridică din umeri. 'Nici eu.'

— Dar ai fost răscumpărat. Şi acea declaraţie a sunat aproape amar.

Monkrat se lupta cu gândurile sale. „Când te loveşte – pe mine, când mă loveşte, ei bine, cum te simţi acum, Spin, e ca şi cum răscumpărarea îşi găseşte un nou sens. Este atunci când nu mai ai nevoie de răspunsuri, pentru că ştii că orice răspuns timid care promită este o porcărie. Preot, preoteasa, zeu, zeiţa. Fulla rahat, mă înţelegi?

„Nu sună corect”, a obiectat Spindle, „Pentru a fi răscumpărat, cineva trebuie să facă răscumpărarea.”

— Dar poate că nu trebuie să fie altcineva. Poate că este doar sa faci ceva, să fii ceva, *cineva* şi să simţi acea schimbare înăuntru – este ca şi cum ai mers şi te-ai răscumpărat. Şi părerea nimănui altcuiva nu contează. Şi ştii că încă ai toate întrebările, corecte, greşite şi poate vei reuşi să găseşti un răspuns sau două, poate nu. Dar nu contează. Singurul lucru care contează este că acum ştii că nimeni altcineva nu are nimic de-a face cu asta, cu nimic din asta. *Aceasta este* răscumpărarea despre care

vorbesc aici.

Spindle şi-a lăsat capul pe spate şi a închis ochii. — Noroc că eşti, Monkrat. Nu, vreau să spun asta. Fac.'

— Idiotule. Putream aici, vedeam totul şi nu făceam nimic. Dacă acum am ajuns în altă parte, totul e din cauza ta. La naiba, tocmai ai făcut ceea ce ar trebui să facă un preot adevărat – fără sfaturi, fără înţelepciune, fără simpatie, fără prostiile astea. Doar o lovitură blestemată în mingi şi continuă să faci ceea ce ştii că este corect. Oricum, nu voi uita ce ai făcut, Spin. Nu voi uita niciodată.

Spindle deschise ochii şi Monkrat văzu o încruntătură ciudată pe faţa bărbatului în timp ce se uita în cer.

Şi apoi şi-a ridicat privirea.

O siluetă singuratică a mers către Templul întunericului, mocasinii şoptind pe pavajul alunecos. O mână era ridicată, din care lanţuri subţiri şi delicate se învârteau în jur, iar inelele de la capete'sclipind. Picături groase de ploaie s-au destrămat în acel arc care se învârte,

E

ulverizându-se pe faţă şi cu jumătate de zâmbet curbat uzele.

Cineva din clădirea aceea a rezistat. A fost însuşi Rake? Clip a sperat cu^ drag, iar dacă era adevărat, atunci aşa-numitul Fiu al întunericului era slab, patetic şi doar'la câteva momente de la anihilare. Clipul ar fi putut găzdui odată cereri şi acuzaţii, toate aliniate şi

aranjate ca săgeţi pentru smulgere. Coarda arcului zbârnâie, adevăruri ghimpate care zboară fără greşeală prin aer pentru a lovi acasa din nou si din nou. Da,' îşi imaginase o asemenea scenă. Tânjese după el.

Ce preţuieşte judecata dură când nu era pe cine să răneasca cu ea? Unde era satisfacţia? Plăcerea de a vedea rănile? Nu, judecata dură a fost ca furia. A prosperat pe victime. Şi culoarea delicioasă a superiorităţii în livrare.

Poate că Dumnezeul pe moarte îl va răsplăti, pentru că atât de mult îşi dorea victime. Avea, la urma urmei, atât de multă furie să' le dea. Ascultă-mă, Lord Rake. Au măcelărit pe toţi cei din Andara. Toata lumea! Si unde erai, când închinătorii tăi mureau? Unde ai fost? Te-au chemat. Te-au implorat.

Da, Clip l-ar sparge. îi datora poporului său atât de mult.

Studie templul în timp ce se apropia şi simţi familiaritatea în liniile lui, ecourile Andara şi Bluerose. Dar această clădire părea mai crudă, mai crudă,' de parcă piatra imită din neatenţie lemnul cioplit grosolan. Amintiri onorate? Sau eleganta uitata? Nu conteaza.

Un £ând de o clipă a spulberat uşile templului şi a simţit ca cel dinăuntru se dă înapoi de durere.

A urcat treptele, a mers prin fum şi praf.

Inele se rotesc, kelyk în flux.

Acoperişul în formă de cupolă era

acoperit cu crăpături, iar ploaia se revărsa în fire groase şi negre. Văzu o femeie stând în spate, cu chipul ei o mască'de groază. Şi a văzut un bătrân îngenuncheat în centrul podelei de mozaic, cu capul plecat.

Clip se opri, se încruntă. *Acesta* a fost adversarul lui? Acest lucru inutil, stricat, slab?

Unde era Anomander Rake?

El. . el nu este aici. Nici măcar nu este aici! Eu sunt Sabia lui Mortală! Şi nici măcar nu este aici!

A ţipat de furie. Iar puterea a izbucnit, năvălind într-un zid care smulgea ţesere de pe podeaua lată în timp ce ieşea din el, care a spulberat stâlpii care înconjurau camera, astfel încât s-au răsturnat înapoi ca nişte copaci doborâţi. Asta l-a cuprins pe bătrânul slab...

Endest Silann gemu sub asalt. Asemenea ghearelor, puterea Zeului Muritor s-a cufundat adânc în el, sfărâmându-i interiorul. Acesta era prea vast pentru a rezista. A cedat terenul, pasul grăbindu-se, câteva momente dintr-o ruină, un zbor îngrozit, fatal...

Dar nu era încotro. Dacă ar cădea acum, fiecare Tiste Andii din Black Coral ar fi pierdut. Saemenkelyk le-ar revendica pe toate, iar oraşul însuşi s-ar fi sfiit de acea pată groaznică. Kurald Galain ar fi corupt, făcut să hrănească foamea nebună de putere a unui zeu

extraterestru.

Şi aşa, în mijlocul unui cor rupt de oase care se rupe şi carne despicată, Endest Silann s-a ţinut.

Disperat, căutând o sursă de ¿utere – orice, oricine – dar Anomander Rake dispăruse. El se înfuriase cu putere ca un stâlp de foc. Fusese nestăpânit şi, întinzând o mână pentru a se aşeza ferm pe un umăr,' putea să facă din încrederea lui un dar. I-ar putea face pe cei care l-au iubit să facă imposibilul.

Dar acum, el dispăruse.

Iar Endest Silann era singur.

Şi-a simţit sufletul ofilindu-se, murind sub acest atac fulgerător.

Şi, de la o oarecare adâncime, bătrânul îşi aminti. . un râu.'

Sfidând toată lumina, adânc, atât de adânc pe unde curgeau curenţii – curenţi pe care nicio forţă nu i-ar putea conţine. S-ar putea strecura în acele pâraie sigure, da, dacă ar fi ajuns în jos. .

Dar durerea, a fost atât de puternică. îi cerea tot. Nu putea scăpa de el, chiar dacă îl devora.

Râul – dacă ar putea să ajungă la el -

Zeul care poseda Clip a râs. Totul era la îndemâna lui. îşi putea simţi preţuita Mare Preoteaasă, uzurpată cu atâta dragoste din gRearele Mântuitorului, atât de complet sedusă în dansul fără minte al uitării, în închinarea vieţilor irosite – ea îl învingea pe singurul gardian' al Răscumpărătorului – el cădea înapoi pas

cu pas, o masă. de răni, o duzină dintre ele vădit fatale şi, deşi cumva încă stătea în picioare, încă lupta, nu putea rezista mult.

Zeul l-a vrut pe Răscumpărător. Un vas mai demn decât cel numit Clip, care era atat de venal în gânduri, atât de mizerabil în rănile lui. Nu mai bine decât un copil ars de neglijenţă, iar acum tot ce visa era să atace.

Ea credea că venise să-şi confrunte tatăl, dar nu era niciun tată aici. Nu fusese niciodată. Crezuse că era aleasă pentru a face dreptate, dar cel numit Clip – care nu văzuse niciodată dreptatea – nu înţelegea adevărata ei semnificaţie, care aparţinea vreodată numai şi exclusiv în cuşca propriului suflet. '

' Nu, nevoia zeului de Clip se apropia de sfârşit. Acest vas avea să fie predat lui Saemenkelyk, cu nimic diferit de toate celelalte. Să danseze, să se întindă deasupra Marii Preotese şi să ţâşnească sperma neagră în pântecele ei – o faptă fără plăcere, căci toată plăcerea a fost consumată de propriul sânge al Zeului Muritor, de dulcele kelvk. Şi s-ar umfla cu darurile nemuritoare de o mie de ori, de zece mii de ori.

Cea mai dulce otravă, la urma urmei, este cea împărtăşită cu nerăbdare.

Zeuf înainta pe bătrânul îngenuncheat. E timpul să-l ucizi pe prost.

Mâna lui Aranatha era rece şi uscată

în strânsoarea lui Nimander, în timp ce îl conducea printr-un tărâm necunoscut care îl lăsa orb, poticnindu-se, ca un câine bătut fără sens, lesa acelei mâini trăgându-l şi mai departe.

— Te rog, şopti el, unde mergem?

— La lupta, răspunse ea, iar vocea ei era aproape de nerecunoscut.

Nimander simţi un tremur de frică. Asta a fost chiar Aranatha? Poate că vreun demon îi luase locul – totuşi mâna, da, el ştia asta. Neschimbat, atât de familiar în atingerea sa eterică. Ca o mănuşă fără nimic în ea – dar nu, o simţea, fermă, solidă. Mâna ei,' ca orice altceva despre ea, era un mister pe care ajunsese să-l iubească.

Sărutul pe care i-o dăduse – ceea ce părea cu o veşnicie în urmă – îl simţea încă, de parcă ar fi gustat ceva străin, ceva atât de mult dincolo de el, încât nu avea nicio speranţă să înţeleagă vreodată, să recunoască vreodată ce ar putea fi. Un sărut, dulce ca o binecuvântare – dar Aranatha fusese cea care îl binecuvântase?

'Aranatha-[1]

— Aproape am ajuns – o, vrei să mă aperi, Nimander? Nu pot decât să ajung, nu departe, cu puţină forţă. Este tot ce am putut să fac vreodata. Dar acum. . insistă ea. Ea *comandă.* '

'OMS?[1] întrebă el, brusc răcit, tremurând brusc. — Cine vă comandă?

— De ce, Aranatha.

Dar apoi — „Cine — cine esti?

— Ma vei apăra, Nimander? Nu merit. Erorile mele sunt o legiune. Ranarea mea am transformat-o în blestemul vostru, un blestem asupra fiecăruia dintre voi. Dar suntem scuzele trecute. Stăm în praful a ceea ce sa făcut.

'Vă rog-'

— Nu cred că destul din mine poate ajunge, nu împotriva *lui.* îmi pare rău. Dacă nu îi stai în cale, voi cădea, voi eşua. Simt în sângele tău o şoaptă de. . cineva. Cineva drag mie. Cineva care i-ar fi rezistat.

— Dar el nu ne aşteaptă. El nu este acolo să mă apere. Ce s-a întâmplat? Nimander, nu te am decât pe tine.

Mâna mică, care se simţise uscată şi rece şi atât de ciudat de liniştitoare în timiditatea ei,' se simţea acum brusc fragilă, ca un porţelan subţire.

Ea nu mă ghidează.'

Ea se ţine.

A căutat să înţeleagă tot ce spusese ea. Sângele cuiva drag. Ea nu poate trece, nu suficient pentru a o face suficient de puternică împotriva lui Clip, împotriva zeului pe moarte. Ea – ea nu este Aranatha.

Nimander, te am doar pe tine. '

„ Stăm în praful a ceea ce sa făcut. '

— Nimander, am ajuns.

Lacrimile curgeau pe chipul devastat al lui Seerdomin. Copleşit de neputinţa,

de inutilitatea eforturilor lui împotriva unui astfel' de duşman, se legăna la fiecare lovitură, se clătina în retragere şi, dacă râdea – şi zei, era – nu era nicio umoră în acel sunet teribil.

Nu avusese prea multă mândrie de la început – sau cel puţin aşa îşi făcuse ipostaza, acolo, înaintea Mântuitorului, una de o asemenea smerenie – dar niciun soldat cu coloana vertebrală rămasă nu se ţinea la o convingere secretă de pricepere. Şi deşi nu minţise când îşi spusese că luptă pentru un zeu în care nu credea, ei bine, o parte din el nu era atacată de acel detaliu anume. De parcă n-ar face nicio diferenţă. Şi în aceasta a fost dezvăluita mândria secretă pe care o adăpostise.

El o va surprinde. O va uimi rezistând cu mult peste ceea ce ea ar fi putut anticipa. S-ar lupta cu căţeaua până la capăt.

Cât de sumbru, cât de nobil, cât de poetic. Da, ar cânta despre bătălie, despre toate acele chipuri strălucitoare într- un viitor templu de piatră albă, fecioară, toţi acei ochi strălucitori atât de încântaţi să împărtăşească gloria triumfătoare a eroicului Seerdomin.

Nu se putea abţine să nu râdă.

Il sfărama bucată cu bucată jalnică. Era de mirare că a rămas orice parte din sufletul lui care încă se putea recunoaşte.

Vezi-mă, Spinnock Durav, vechi prieten. Nobil prieten. Şi hai să

împărtăşim acest râs.

La poza mea stupidă.

Sunt batjocorit, prietene, de propria mea mândrie. Da, râzi, aşa cum ai vrut să faci de fiecare dată când m-ai învins pe micul nostru câmp de luptă, acolo pe masa pătată din acea tavernă umedă şi mizerabilă.

Nu ţi-ai imaginat cum m-am străduit să mă ţin de acea mândrie, înfrângere după înfrângere, pierdere zdrobitoare după pierdere zdrobitoare.

Asa că acum, haideţi să lăsăm deoparte măştile noastre blânde. Râde, Spinnock Durav, în timp ce mă vezi că pierd din nou.

Nici măcar nu o încetinise. Lamele s-au izbit de el din toate părţile, câte trei, câte patru. Corpul lui zdrobit nici măcar nu'ştia unde să cadă – atacurile ei erau tot ceea ce îl ţinea în picioare.

îşi pierduse sabia.

S'-ar fi putut chiar să fi pierdut braţul şi mâna care le mânuise. Nu se spunea nimic. Nu avea niciun sens dincolo de acest nod al cunoştinţelor batjocoritoare. Acest ochi interior singuratic s-a fixat fără clipi pe şinele lui patetic.

Şi acum, în cele din urmă, trebuie să-şi fi aruncat toate armele, pentru că mâinile ei s-au închis în jurul gâtului lui.

îşi forţa ochii să deschidă, se uită în faţa ei care râdea...

Oh.

înţeleg acum. Tu ai râs.

Tu nu eu. Pe tine te-am auzit. Da, am

inteles acum ...

Asta însemna că el, de ce, plângea. Atât de batjocură. Adevărul era că nu mai era nimic în el decât autocompătimirea. *Spinnock Durav, uită-te în altă parte acum. Va rog, uitaţi-vă în altă parte.*

Mâinile ei strâ'ngându-i în jurul gâtului, l-a ridicat de la pământ, l-a ţinut sus. Aşa că putea să-i privească faţa în timp ce îneca ultima viaţă de la el. Priveşte şi râzi în faţa lui de lacrimi.

Marea Preoteasă stătea cu mâinile la gură, prea înspăimântată pentru a se mişca, privind pe Zeul Muritor care îl distruge pe Endest 'Silann. Ar n trebuit să se prăbuşească pană acum, ar fi trebuit să se topească sub acel atac. Şi într-adevăr începuse. Totuşi, mtr-un fel, incredibil, încă s-a ţinut.

Făcând din el însuşi o ultimă barieră fragilă între Tiste Andii şi acest zeu îngrozitor şi nebun. Ea se înghesui în umbra'lui. Fusese orgoliu, orgoliu nebun, să fi crezut că pot rezista acestei urâciuni. Fără Anomander Rake, fără măcar Spinnock Durav. Şi acum simţea că toţi rudele ei sunt timid, alungaţi, incapabili să ridice o mână în autoapărare, zăcând cu gatul la vedere, în timp ce ploaia otrăvitoare inunda străzile, clocotea sub uşi, prin ferestre, mâncând gresia, de acoperişuri ca şi cum âr n acid, să curgă în jos grinzi şi să vopsească maro fiecare perete. Rudele ei începuseră să simtă

sete, începuseră să-şi dorească prima înghiţitură mortală – aşa cum făcuse ea.'

Si Endest Silann a reţinut inamicul înapoi.

Un alt moment.

Şi apoi încă încă-

Pe tărâmul Dragnipur, fiecare forţă încetase să lupte. Fiecare forţă, fiecare raţă – Draconus, Hood, Iskar Jarak, înlănţuiţii, ochii arzători ai soldaţilor haosului – toţi s-au întors să privească cerul deasupra căruţei.

Şi la silueta singuratică care stă înaltă pe movila de trupuri.

Unde începuse ceva extraordinar.

Modelul tatuat se ridicase de pe pânza prăbuşită şi încreţită de piei – de parcă stratul care existase pentru ca toţi să-l vada nu s-ar fi dezvăluit acum ca doar o latură, o faţetă, o singură dimensiune, a unei manifestări mult mai mări. Care acum se înălţa, se desfăşoară timid, complicat ca o cuşcă perfectă, o pânză de gossamer, strălucind ca nişte lovituri umede de cerneală suspendate în aer în jurul lui Anomander Rake.

Şi-a ridicat încet braţele.

întins aproape la picioarele lui Rake, Kadaspala se răsuci într-o frenezie de bucurie. Răzbunare şi răzbunare şi da, răzbunare.

înjunghia! Dragă copilă! Acum înjunghie, da şi înjunghie şi înjunghie-

Ditch, tot ce a mai rămas din el, se uita cu un ochi. Văzu un braţ alungit, plin de tatuaje, ridicându-se clar, văzu cuţitul în mână, plutind ca un şarpe care se ridică în spatele lui Rake. Şi nimic din toate'acestea nu l-a surprins.

Unicul scop ăl copilului-zeu. Motivul de a exista al copilului-zeu.

Şi el era ochiul lui. Acolo pentru a-şi privi sufletul în interior şi în exterior. Să-şi simtă inima şi acea inimă plină de viaţă/de bucurie. Să te naşti şi să trăieşti a fost un astfel de dar! Pentru a vedea singurul scop, pentru a ţine şi înfige cuţitul adânc-

Si apoi?

Si apoi. . totul se termina.

Totul aici. Toti. Corpurile astea sunt atât de calde împotriva mea. Toţi, trădaţi de cel pe care chiar vieţile lor l- au hrănit. Amintiri preţioase, o mulţime de regrete cele mai pure — dar, mai presus de orice, ce trebuie să fie întotdeauna legat de fiecare suflet? De ce, regrete, desigur, înlănţuit pentru totdeauna de propria istorie, de propria poveste de viaţă, pentru totdeauna trăgând timiditatea aceea care scârţâie şi clătineşte povara. .

A câştiga eliberarea de acele lanţuri de regret înseamnă'a te elibera de umanitatea însăşi. Şi astfel devin un monstru.

Dulce copil Doamne, vei regreta asta?

„De ce nu?

[1] Acolo. . nu va mai fi timp. [1]

Da, fără timp. Pentru oricine. Orice. Acesta este momentul tău de viaţă – naşterea ta, fapta ta, moartea ta. Prin aceasta trebuie să te măsori, în această mână de respiraţii.

Creatorul tău vrea să ucizi.

Te-ai născut acum. Fapta ta te asteapta. Moartea ta pluteşte chiar dincolo de ea. Doamne copil, ce vei face?

Şi a simţit că zeul ezită. El a simţit că se trezeşte la propriul sine şi la libertatea pe care o oferea o astfel de trezire. Da, producătorul său a căutat să-l modeleze. Sire către copil, un flux neîntrerupt de ură şi răzbunare. Să-şi dea propriei morţi iminente tot sensul pe care-l cerea.

Eşuează în asta şi moartea nu va avea deloc sens.

[1] Da. Dar, dacă mor fără să realizez ceea ce sunt făcut să fac...

Zeul putea simţi puterea care se înălţase acum, coborând din acest' extraordinar Tiste Andi'i cu părul argintiu, repezindu-se de-a lungul traseelor nenumăratelor corpuri – călătorind pe şuviţele vastului pânză. Jos şi jos, în acea Poartă.

Ce facea el?

Şi Ditch a zâmbit în timp ce a răspuns. Prietene, ştii asta' cu siguranţă. Indiferent ce încearcă acum să facă Anomander Rake, nu o face pentru el însuşi.

Şi acea afirmaţie l-a uimit pe acest

copil zeu.

Nu pentru el însuşi? A fost posibil aşa ceva? Nu ai ales vreodata, în primul rând, pentru sine?

Pentru majoritatea, da, este adevărat. Iar când acestea trec, sunt repede uitate. „Fiecare realizare a lor devine pătată. Recunoaşterea vine rapid, că nu erau mai mari decât oricine altcineva. Nu mai inteligent, nu mai curajos. Motivele lor, ah, lucruri atât de sordide până la urmă. Pentru majoritatea, am spus, dar nu şi acesta. Nu Anomander Rake.

[1] Văd. Apoi, prietenul meu muritor, eu... Nu voi face mai puţin. [1]

Şi astfel, acel braţ lung s-a zvârcolit, răsucindu-se, iar cuţitul a fost înjunghiat, în pieptul lui Kadaspala.

Orbul Tiste Andii a strigat, iar sângele i s-a revărsat peste trupurile strânse.

Ucis de propriul său copil. Şi pânza a băut adânc sângele făuritorului său.

Cineva s-a târât lângă Ditch. S-a luptat să se concentreze cu singurul său ochi pe *moarte şi pe moarte.* O faţă lată, pielea desprinsă în pete, păr lung şi gros, negru, tăiat cu roşu. Ea ţinea un cuţit de cremene mtr-o mână.

— Ia-o,' şopti el. — Ia-o repede...

Si aşa a făcut.

Durere îngrozitoare, focul înjunghiându-i adânc în craniu şi apoi. . totul a început să se estompeze.

Si copilul zeu, după ce a ucis, acum moare.

Un singur bărbat a plâns pentru asta, lacrimi roşii curgând jos. Doar un bărbat ştia măcar ce a făcut.

A fost de ajuns?

Apsal'ara îl văzu pe Anomander Rake făcând o pauză, apoi se uită în jos. El a zâmbit. — Du-te, cu binecuvântarea mea.

'Unde?[1]

— Vei şti destul de curând.

Ea se uită adânc în ochii lui strălucitori, chiar dacă se întunecau, şi se întunecau, şi se întunecau şi mai mult. Până când şi-a dat seama ce'vedea si o respiraţie rece în timp ce gheaţa s-a repezit peste ea. Ea striga, amintindu-şi unde simţise acel frig înainte...

Iar Âpsal’ara, Stăpâna Hoţilor, i-a aruncat ochiul însângerat al zeului.

L-a prins cu o mână.

— O amintire, şopti ea, apoi se rostogoli.

Căci această căruţă nu era un loc unde să fie. Nu cu ceea ce urma să se întâmple.

Modelul js-a scufundat, prin formele îngrămădite, chiar dacă Poarta întunericului s-a ridicat pentru a-l întâlni.

Nu mai rătăci.

Anomander Rake, încă în picioare, cu capul înclinat pe spate, cu braţele ridicate, a început să se dizolve, să se sfărâme, în timp ce Poarta l-a apucat, în timp ce se hrănea cu el, pe Fiul întunericului. Dupa ceea ce a dorit, ceea

ce a *vrut sa fie.*

Asistând la asta, Draconus s-a lăsat în genunchi.

în sfârşit a înţeles ce se întâmplă. în sfârşit, a înţeles ce plănuise Anomander Rake, tot timpul – asta, acest lucru minunat.

Privind în sus, el a şoptit: „îmi ceri iertare? Când dezlegaţi ce am făcut, ce am făcut cu atâta timp în urmă? Când vindeci ce am rănit, când repari ce am rupt? A ridicat vocea la un strigăt. — Grebla! Nu există pentru timid; dăruire pe care trebuie să o cauţi – nu de la mine, zeii de jos, *nici de la niciunul dintre noi!*(

Dar nu era de unde să stim dacă fusese auzit. Bărbatul care fusese Anomander Rake a fost împrăştiat în tărâmul lui Kurald Galain, pe propria sa cale lungă sigilată care ar putea – doar ar putea – să ducă până la picioarele Mamei întunecate.

Care se întorsese.

— *Mama întunecată, şopti Draconus. — Cred că trebuie să-l înfrunţi acum. Trebuie să apelezi la copiii tăi. Cred că fiul tău insistă. El o cere. Deschide-ţi ochii Mamă întunecată. Vezi ce a făcut! Pentru tine, pentru Tiste Andii — dar nu pentru el. Vedea! Vezi şi ştii ce a făcut!'*

întunericul s-a trezit, tiparul' apucându-se de Poarta însăşi şi se scufundă, se scufunda, trecând dincolo de

Dragnipur, lăsând pentru totdeauna sabia de groază…

în Templul Umbrei, în oraşul Black Coral care s-a înecat în ploaia otrăvitoare, Clip şi zeul din interiorul lui stăteau deasupra formei înghesuite a lui Endest Silann.

Acest joc sa terminat, toată plăcerea victoriei se slăbise în rezistenţa absurdă, timidă şi înnăscută a bătrânului.

Inelele se învârteau, rotund şi rotund dintr-o mână, în timp ce el tragea un pumnal cu cealaltă. Simplu, dezordonat, da, dar succint, final.

Şi apoi văzu podeaua trezindu-se brusc cu fire negre, clocdtite, formând un model, iar respiraţia rece ca gheaţa se ridică într-un oftat lung. Foile de ploaie care se revărsau au îngheţat în clipa în care fiecare picătură de apă a ajuns în aerul rece, căzând să se spulbere pe pavajul înălţat şi pe teselele sparte. Şi acel frig a crescut şi mai sus.

Zeul muribund se încruntă.

Modelul se răspândea pentru a acoperi întreg podeaua încăperii altarului, roiind în afară. Părea ciudat de deformat, ca şi cum designul avea mai multe dimensiuni decât erau vizibile.

întregul templu tremura.

Ghemuţiti pe o bermă de pe creasta unui versant împădurit, ' Spindle şi Monkrat se uitau la cer, direct deasuj>ra Black Coral. Pe măsură ce un model

ciudat asemănător labirintului a apărut în aer, înflorind în lateral chiar şi atunci când a început să se scufunde în oraş.

Aii văzut momentul în care un cârcel din acel model l-a atins pe dragonul adormit cocoţat pe turla lui şi l-au văzut întinzandu-şi aripile în evantai masive de culoare purpurie, şi i-au văzut capul ridicându-se pe gâtul lung, fălcile deschizându-se.

Si Silanah a răcnit.

Un sunet care a asurzit. Un strigăt de durere, de furie, de *intentie* dezlănţuită .

S-a lansat în acel tipar de cădere, acel cer în cădere şi a navigat peste oraş.

Spmdîe râse într-un râs răutăcios. — Fugi, Gradithan. Aleargă tot ce îţi place! Căţeaua aceea de foc te vânează!

Aranatha a păşit, Nimander în urma. Gâfâind, el şi-a smuls mâna – pentru că strânsoarea ei devenise un îucru de un frig insuportabil, arzător, prea mortal pentru a fi atins.

S-a împiedicat într-o parte.

Se oprise chiar la marginea unei camere de altar enormă. Acolo unde un model bizar, eteric, ploua de pe tavanul cu boltă, nenumărate filamente legate de fire negreA care coborau încet, chiar dacă din podea se înălţau alte cârcei.

Şi Nimander a auzit-o şoptind: „Poarta. Cum. . o, fiul meu cel mai drag. . *Oh*, *Anomander*. .'

Clip stătea în centrul camerei şi se

întoarse la sosirea lui Aranatha şi Nimander.

Inelele s-ău învârtit pe lungimile lor de lanţ – şi apoi s- au oprit, prinse în model, lanţurile tremurând întinse.

O agonie bruscă a luminat chipul lui Clip.

S-a auzit un pocnet în timp ce lanţul buclat îi muşcă degetul arătător – iar inelele s-au învârtit şi s-au învârtit în sus şi departe, înţepate în model. Cursând de-a lungul fiecărei fire, din ce m ce mai repede, până când nu au devenit altceva decât neclarităţi şi apoi chiar şi asta a dispărut.

Nimander trecu pe lângă Aranatha şi sări înainte, direct către Clip.

Care se clătinase într-o parte, uitându-se în jos – de parcă şi-ar fi căutat degetul tăiat undeva la picioarele lui. Pe chipul lui, şoc şi durere, nedumerire...

îl subestimase vreodată pe Nimander. O greşeala uşoara. Greşelile au fost adesea.

La fel că tatăl lui, atât de lent la mânie, dar când a sosit furia. . Nimander îl apucă pe Clip de partea din faţă a smucului său, îl lecjănă de pe picioare şi, mtr-un singur Val, feroce, timid, îl facu să se întindă, să se prăbuşească pe podea.

Trezirea lui Dumnezeu pe moarte. Arzând de furie, şi-a recăpătat picioarele şi s-a învârtit în faţa lui Nimander.

Care nici măcar'nu tresări în timp ce se pregătea să înainteze să-l întâmpine, desfăcându-şi sabia.

O atingere fluturată pe umăr îl opri.

Aranatha – *care nu mai era Aranatha* – trecu pe lângă el.

Dar nu, picioarele ei nici măcar nu atingeau podeaua. Ea s-a ridicat şi mai sus, în mijlocul râurilor de întuneric care curgeau ca mătasea şi s-a uitat la Dumnezeul Muritor.

Care, aflându-se faţă în faţă cu Mama întunecată – cu Zeiţa Bătrână în carne şi oase – s-a *prepelit.* Strângerea înapoi, diminuată.

Ea nu ajunge prin – nu mai mult Ea este aici. Mama întunecată este aici.

Şi Nimander a auzit-o spunând: „Ah, fiul meu. . *Accept*

Poarta întunericului nu a mai rătăcit. Nu a mai fost urmărit. Poarta întunericului îşi găsise o nouă casă, în inirna Coralului Negru.

întins într-o gramadă de carne şi oase stricate, murind, Endest Silann s-a ridicat din râu – lucru al memoriei şi al adevărului, care-l ţinuse în viaţă atât de mult timp – şi şi-a deschis ochii. Marea Preoteasa a îngenuncheat lângă el/ cu o mână atingându-l obrazul. „Cum”, şopti ea, „cum a putut să-ţi ceară asta? Cum a putut să ştie./.

' Printre lacrimi, a zâmbit. „Tot ceea ce ne-a cerut vreodată, de la mine, de la Spinnock Durav şi de la mulţi alţii, ni l-a dat în schimb. De fiecare dată. Acest. .

acesta este secretul lui. Nu înţelegi, Mare Preoteasă? L-am slujit pe cel care ne-a servit.

A închis ochii atunci, când a simţit o altă prezenţă – una pe care nu şi-a imaginat niciodată că o va mâi simţi vreodată. Şi în mintea lui a spus: „Pentru tine, mamă, el â făcut asta/ Pentru noi, el a făcut asta. Ne-a adus pe toţi acasă. *Ne-a adus pe toţi acasă.* [1]

Şi ea îi răspunse atunci în gând, cu vocea ridicându-se din adâncurile de dedesubt, din râul unde îşi găsise puterea. Forţa lui de a ţine, pentru ultima oară. Aşa cum îi ceruse Domnul său. Aşa cum ştia Domnul său, ef va face. Ea a spus: *Nu sunt timid; înţeleg. Atunci vino la mine.*

Apa dintre noi, Endest Silann, este limpede.

Apa este limpede.

în timp ce rămăşiţa ruinată şi neînsufleţită care fusese cândva Seerdomin a fost aruncată într-o parte, Salind s-a pregătit să-şi reia atacul, în cele din urmă asupra Mântuitorului însuşi...

Zeul care fusese cândva itkovian – martor tăcut, mirabil al unei apărări de un curaj inimaginabil – ridică acum capul. Putea simţi o prezenţă. Mai mult de un. O mamă. Un fiu. Despărţiţi atât de mult timp, iar acum erau împletite în moduri prea misterioase, prea inefabile pentru a le înţelege. Si apoi, într-un potop, el a

fost făcut să înţeleagă adevărul darurilor, adevărul mântuirii. Gâfâi.

‘Eu sunt. . afişate, mi se arată. .'

Şi a mers jos în întâmpinarea ei.

— Mulţumesc, Anomander Rake, pentru acest cadou neaşteptat/Prietenul meu ascuns. Şi. . să te descurci bine.

'Răscumpărătorul, pe tumul lui'de bogăţie fără valoare, nu trebuie să stea afara, nu trebuie să înfrunte întunericul. Nu, ar putea merge înainte acum, în acel tărâm.

în jos, prin ploaia subţire şi apoasă, până acolo unde stătea ea, nesigură, tre'murânda, chiar pe marginea abandonului.

L-a luat j>e Salind în îmbrăţişare.

Şi, ţinand-o strâns, a ' rostit aceste cuvinte: „

Binecuvântaţi să nu fiţi luat Binecuvântat, că începi în timpul tău şi că te sfârşeşti în plinătatea lui. Bine cu vântează-te, în numele ' Răscumpărătorului, în numele meu, împotriva cruzilor secerători ai sufletului, luatori de viaţă. Binecuvântaţi-vă, că viaţa voastră şi fiecare viaţă vor fi aşa cum este scris, căci pacea se naşte din desăvârşire. [1]

împotriva aceasta, Dumnezeul Muritor nu avea nicio apărare. în această îmbrăţişare, Dumnezeul Muritor a ajuns să creadă că nu a mărşaluit către Răscumpărător, ci ca Răscumpărătorul l-a chemat. O invitaţie pe care nu ar fi putut să o vadă şi nici să o recunoască.

Să vindece ceea ce nimeni altul nu ar putea vindeca.

Aici, în acest întuneric pur. Chiar la Poarta Mamei întunecate, nu exista, de fapt, un alt loc posibil pentru renaştere.

Dumnezeul pe moarte pur şi simplu. . *s-a strecurat.*

Si Salind, de ce, se simţea moale în braţele lui.

Răscumpărătorul lasă judecata altora'. Acest lucru îl eliberează, vedeţi, să cureţe totul.

Şi apa este limpede între ei.

Cenuşa a plutit pe o scenă nemişcată, tăcută. Legiunile haosului au dispărut de la Dragnipur, cariera lor a dispărut. Căruţa stătea nemişcată, rupta de fisuri. Dragonus sa uitat în jur şi a putut vedea cât de puţini dintre înlănţuiţi mai rămăseseră. Atâţia şterse, devorate. Privirea lui s-'a aşezat pentru o clipă pe peticul de pământ pe care demonul Perla se aşezase, unde căzuse, sfidător pâna la capăt.

îl văzu pe soldatul pe nume Iskar Jarak, care stătea călare pe cal şi se uita în sus la locul unde fusese Anomander Rake, acolo deasupra trupurilor acum nemişcate şi tăcute – dintre care niciunul nu purta nicio rămăşiţă a vastului tatuaj.

Draconus se apropie şi stă lângă el. — L-ai cunoscut, nu-i aşa?

IskarJarak dădu din cap. — Mi-a numit prieten.

Draconus oftă. — Aş vrea să pot

spune acelaşi lucru. Mi-aş dori. . Aş fi vrut să-l fi cunoscut mai bine decât am făcut-o. A auzit pe cineva apropiindu-se şi s-a întors să-l vadă pe Hood. „Stăpânul morţii, acum' ce? Rămânem înlănţuiţi; nu putem pleca aşa cum au făcut Bridgeburners şi Grey 'Swords. Suntem prea puţini ca să tragem căruţa, chiar dacă am avea unde să mergem. Văd, înţeleg ce' a făcut Rake şi nu-i ţin vreo rea voinţa. Dar acum, îmi doresc să mă fi alăturat celorlalţi. Pentru a' găsi un capăt la asta...

Iskar Jarak a mormăit şi apoi a spus: „Ai spus adevărat, Draconus, când ai spus că nu-l cunoşti bine”.

Draconus se încruntă. ‘Ce vrei să spui?[1]

— Adică, spuse Hood, că acum ajungem la actul final al acestui târg. A fost fidel cuvântului său, dar acum ceea ce iese a ieşit din mâinile lui. A făcut o promisiune, da, dar va fi suficient?

— Să-ti fie ruşine, Hood, spuse Iskar Jarak, adunând frâiele. „Nu exista niciun prost acolo care să-l trădeze pe Fiul întunericului, nici în aceasta, nici măcar acum – deşi ne-a părăsit, deşi s-a întors în tărâmul Mamei sale”.

— Mă pedepseşti, Iskar Jarak?

‘Fac.[1]

Jaghut pufni. — Acceptat, spuse el.

Barathol stătea pe pavaj, simţind că fiecare os din corp era fracturat, ca şi cum fiecare muşchi ar fi fost învineţit.

Voia să vomite, dar s-a luptat împotriva pulsului timid, ca'să nu-l omoare convulsiile. Se uita din nou la acel cadavru întins cu sabia înfiptă în faţă şi în craniu. Putea să vadă rănile late şi adânci de pe o coapsă, de unde o ridicase Hârul. Nu s-'a scurs sânge din ei.

Antsy a venit şi s-a ghemuit. — Uită-te la ce ne întâlnim aici. Peste tot e sânge de fiară, iar tu, idiotule dracu', ai renunţat la unul dintre monştrii aceia – cu un blestemat de secure!

— Ajută-mă să mă ridic, vrei?

Antsy se uită cu privirea, apoi oftă. „Am avea nevoie de bou pentru asta – eşti mare ca un bhederin. Bine, mă voi ghemui aici şi tu încerci să mă foloseşti ca pe o scară, dar nu mă învinovăţi dacă genunchii îmi cade.

O altă trăsură se ridicase cu puţin timp mai devreme şi înainte de ea stătea înaltul Alchimist Baruk – cel care îi întorsese – şi lângă el un războinic cu sânge Barghast, cu un ciocan enorm legat de spate. Acesta s-a ridicat să se uite în jos la mortul Tiste Andii.

Barathol se ridică, Antsy mormăind sub greutatea lui, apoi se îndreptă cu un cuvânt blând de mulţumire. A aruncat o privire spre a-i studia pe ceilalţi care mai rămăseseră. Războinicul Toblakai şi femeia care părea să-i fie însoţitoare. Ceilalţi doi Toblakai, femei tinere – posibil chiar copii – care ar fi putut fi surori şi un câine mare care poartă mai multe cicatrici decât părea posibil. Marii Corbi

mcă stăteau pe marginile acoperişului sau se înghesuiau ca nişte gnomi negri şi demonici chiar pe strada, tăcuţi ca nişte spectre.

Lumina aurie a soarelui zorilor se scurgea prin fumul care atârna deasupra oraşului şi nu auzea nimic din forfota normală de trezire care ar fi'trebuit să înceapă deja să umple străzile din Darujhistan.

Dincolo de această adunare imediată, mai apăreau şi alţii. Cetăţeni, gardieni, cu faţa goală şi fără cuvinte, amorţiţi ca refugiaţi, niciunul nu' se apropie prea mult, dar aparent nu vrea să plece.

înaltul Alchimist stătea la o distanţă respectuoasă de Barghast şi de mortul Tiste Andii, privind cu ochii plini de durere. Apoi a spus: „Caladan Brood, ceea ce a căutat trebuie să...”

— Aşteaptă, răbufni Barghast. — Trebuie să aştepte. Apoi se aplecă, întinse mâna si apucă sabia cu lama neagră. Şi, cu puţină ceremonie, a slăbit arma, apoi s-a îndreptat încă o data.

Se părea că toti cei prezenţi îşi ţineau respiraţia.

Caladan Brood se uită în jos' la arma din mâini. Apoi, văzu Barathol, gura războinicului s-a răsucit într-un mârâit slab, dinţii piliţi sclipind. Si s-a întors şi s-a dus la trăsură, unde a deschis uşa laterală şi a aruncat sabia înăuntru. A bătut, a bătut. Uşa se închise cu un clic.

Barghast se uită în jur, apoi arătă cu degetul. — Boul şi căruciorul acela.

[1] Caladan-[1]

— îmi voi merge aici, Baruk. Ochii lui bestiali l-au găsit pe Barathol. — Tu, ajută-mă cu el.

Barathol muşca fiecare geamăt în timp ce apuca picioarele lui Tiste Andii, privind cum Brood îşi forţa mâinile sub umerii cadavrului, jos sub braţe. împreună, au ridicat cadavrul.

Antsy adusese căruţa aproape şi acum stătea lângă bou, cu o expresie mizerabilă.

Au aşezat cadavrul lui Anomander Rake pe patul cu şipci cu petele sale vechi de sânge. Brood se aplecă peste él pentru o clipă lungă. Şi apoi se^ ridică încă o dată şi se confruntă cu înaltul Alchimist. — îi voi construi o tumulă. La vest de oraş,

'Caladan, te rog, asta poate aştepta. Noi trebuie sa-[1]

'Nu.[1] Se îndreptă spre locul unde stătea Antşy si cu o mână îl împinse pe Falari departe de bou, apucandu-l de jug. 'Voi face asta. Nimeni nu trebuie să fie împovărat cu această călătorie. Vor fi Caladan Brood şi Anomander Rake, împreună pentru ultima oară.

Şi aşa si-a început boul fatidic plimbarea. Un războinic alătiiri, cadavrul altuia în căruţă.

Procesiunea a fost forţată să se oprească, dar o dată, la nici zece paşi de locul în care a pornit, deoarece un bărbat scund şi rotund, într-o vestă roşie, se poziţionase direct în calea ei. Caladan

Brood ridică privirea, se încruntă.

Bărbatul scund, rotund, apoi, cu o graţie surprinzătoare, se înclină, înainte de a se întoarce mtr-o parte.

Brood nu spuse nimic, pur şi simplu trăgând din nou bouul în mişcare.

Se spunea că a salvat Daruihistan. Odată, cu ani în urmă, şi acum din nou. Lord or Moon's Spawn, care în aceasta noapte a coborât întunericul, întunericul şi frigul, peste focuriîe înfuriate. Care a zdrobit cumva viaţa dintr-o conflagraţie în creştere a distrugerii. Salvând vieţile tuturor. Se spunea ca i-a alungat de unul singur pe câinii demoni. S-a spus că, în momentul morţii sale, mima lunii s- a rupt. Şi dovada asta încă zăbovea pe cer.

Ciné l-a ucis? Nimeni nu era sigur. Zvonurile despre revenirea lui Vorcan au alimentat speculaţiile despre o trădare vicioasă. Un contract Malazan. Furia oarbă a zeului. Dar în mod clar era soarta aceea moarte, pentru că nu au ieşit din templul lor închinătorii lui Dessembrae aseară? Nu era acesta un timp pentru Domnul Tragediei? Oh, dar a fost, da, cu siguranţă a fost.

Şi aşa, nedorit, oamenii au ieşit în stradă. Au aliniat traséul parcurs de Caladan Brood pentru a-i aştepta trecerea, războinicul, boul, căruţa. Şi cand a făcut-o, a fost privit în tăcere; iar când procesiunéa a trecut, oamenii au căzut în urmele lui, devenind un râu al omenirii.

În această dimineaţă, Darujhistan nu era ca niciun alt oraş. Niciun vânzător nu-şi striga mărfurile. Tarabele din piaţa au rămas închise. Nici o barcă de pescari nu si-a alunecat acostele şi a pornit pe apele oglindă ale lacului. Răsătoriturile au rămas nemişcate, fusurile neîntors. Şi, din fiecare templu, clopotele' şi-au început să ' bată. Discordantă, sonoră, clădită că un ecou spart, de parcă oraşul însuşi ar fi găsit o voce, iar vocea aceea, atat de plina de haosul durerii, ar vorbi acum pentru fiecare cetăţean, pentru preoţi şi preotese, pentru înşişi zeii din templele lor.

În mijlocul clopotelor care zăngăneau, Corbii Mari s-au ridicat pe cerul înfumurat, mvârtindu-se deasupra acoperişurilor, formând o escortă înfiorătoare şi înfiorătoare. La început au fost doar sute, apoi au fost mii. învârtindu-se într-o masă, parcă atrasă pentru a aduce întunericul lui Darujhistan, ca şi cum ar învălui corpul dedesubt.

Şi, chiar dincolo de Worrytown, urcând primul dintre Dealurile Gadrobi, un spadasin singuratic s-a oprit şi şi-a întors pe jumătate faţa devastată către muzica agitată a acelor clopote, a acelor păsări şi orice ar fi putut fi acolo, în ochii lui, ei bine, era nimeni care să fie martor.

Şi aşa si-a dat spatele la Darujhistan şi şi-a reluat călătoria. Că nu avea încotro, cel puţin pentru moment, era lipsit de relevanţă. Singurătatea îşi

găseşte propria cale, pentru cel care nu va împărţi poverile. Iar singurătatea nu este un companion potrivit pentru cei rătăciţi pentru veşnici, dar este singurul pe care îl cunosc.

în acest moment, o altă siluetă singuratică, îmbrăcată în lanţ, stătea într-o tavernă din Worry-town. Se dovedea şi ideea 'de a asista la cortegiul din oraş. . neplăcut. Kallor dispreţuia înmormântările. Sărbătorile eşecului. Tâlcuindu- se m patos. Fiecare suflet viu care stătea acolo forţat să se uite la fata rânjitoare a mortalităţii – nu, asta nu eră pentru Kallor. '

A preferat să dea cu piciorul în faţa aia de ticălos care rânjeşte cu pipi şi miros ele rahat, chiar între ochi.

Taverna era goală, din moment ce părea că nimeni altcineva nu-i împărtăşeşte sentimentele şi asta era în regulă pentru el. întotdeauna fusese bine cu el.

Sau aşa şi-a spus el, în timp ce se uita în jarul lui furat de bere proastă şi asculta clopotele alea infernale şi vulturii aceia supradimensionaţi. Şi refrenul acela era obsedant de familiar. Moarte, ruină, durere. — Auzi asta? i-a spus el către tanca lui. — Cântă cântecul nostru.

Blend a intrat în K'rul's Bar şi l-a găsit gol, cu excepţia figurii cocoşate a istoricului, care stătea la masa aleasa de el, privind lemnul pătat şi cu sâmburi. Ea se apropie şi se uita în jos la el. 'Cine a

murit?'

Duiker nu ridică privirea. — Nu *cine*, Blend. Mai mult ca *ce.* Ce a murit? Cred că mai multe decât vom şti vreodată.

Ea a ezitat. — L-ai verificat pe Picker?

— A plecat de aici cu un sfert de clopot în urmă.

' Ce?'

— *A* spus că se va întoarce.

'Asta e? Asta e tot ce a spus ea?

'Altceva. Ceva despre „la naibii de torci”. în cele din urmă şi-a ridicat privirea, cu

ochii întunecaţi ca întotdeauna. — Stai jos, Blend. Vă rog. Nu-mi place să fiu singură, nu acum. Se va întoarce.

În acel moment, un clopoţel a început să sune deasupra capului şi ambii Malazani s-au abătut la zgomotul asurzitor.

— Zei de jos! ajurat Blend. — Cine e sus în clopotniţă?

Duiker se încruntă. — Singura altă persoana de aici este Scillara. Presupun. .' apoi a tăcut, iar mizeria irosită din ochii lui s-a adâncit.

Blend se aşeză. — Ar fi bine să obosească în curând, sau va trebui sa merg acolo sus.

S-au aşezat, suportând zgomotul. Blend îl studie pe Duiker, întrebându-se

de disperarea lui din ce în ce mai adâncă. Şi apoi o conştientiza a lovit-o. — Credeam că am anulat expedierea clopoţelului.

— Am făcut-o, Blend. Este în pivniţă.

'Oh.'

Nu e de mirare că părea atât de nenorocit.

— Plănuieşti să-i tai capul? întrebă Samar Dev.

Karsa Orlong stătea deasupra câinelui pe care-l ucise. La întrebarea ei, el a mormăit. „Aş putea folosi un cuţit de bucătărie pentru a termina treabă. Vezi cum lama mea a tăiat coloana vertebrală? Ca şi cum ai tăiat un copac.

A constatat că tremura, â decis că era epuizare. — Sunt fiicei tale, nu-i aşa?

Karsa arunca o privire spre cele două fete Toblakai, care priveau, tăcute, ex timide; „Am violat o mamă şi o fiică”.

— Ah, ei bine, nu-i aşa de frumos?

— Era dreptul meu. '

— Amuzant, asta.

'Ce?[1]

„Ideea aceea de „drepturi”. Modul în care revendicarea unui drept are £a rezultat atât de des ca altcineva să-l piardă pe al lor. În acel moment, totul se reduce la cine ţine cea mai mare sabie.

— Am câştipat asta chiar când le-am ucis oamenii. Acesta a fost război tribal, vrăjitoare. El s-a oprit. — Şi eram tânăr.

— Doamne de jos, chiar îmi spui că ai regrete?

Toblakai s-a întors de la Ogarul mort şi şi-a înfruntat
fiicele. „Am multe”, a răspuns eL — Dar, nu aceşti doi.

— Şi dacă ei simt altfel despre asta, Karsa? '

‘De ce ar trebui? Le-am dat viaţă.

— Cred, spuse Samar Dev, ' că nu te voi înţelege niciodată. Ea a privit fetele. „Ştiu ei ce spunem? Bineînţeles că nu, ei nu ar fi putut învăţa nicio limbă din Seven Cities. Nu te-am văzut vorbind cu ei, Karsa. Ce mai astepti?[1]

„Aştept”, a răspuns el, „când mă pot gândi la ceva de spuş”.'

În acel moment, o altă femeie a ieşit din gura unei alei şi, cu privirea aţintită asupra lui Karsa Orlong, s-a apropiat. — Toblakai, a spus ea, am un mesaj de transmis. Ea vorbea Malazan.

— Nu te cunosc, îi spuse Karsa în aceeaşi limbă.

— Sentimentul este reciproc, se răsti' ea, dar să nu lăsăm asta să stea în cale. Ea a ezitat. „Vrei ca acest mesaj să fie privat, sau poate ar trebui să-l strig pentru ca toata lumea să poată auzi.”

Karsa îi aruncă o privire amuzată pe Samar Dev. — Ţi- am spus vreodată, vrăjitoare, că îmi plac Malazanii?

— Da, răspunse ea oftând.

— Nu trebuie să strigi, Malazan. Nici nu ne vom ascunde în vreun colţ. Deci, spune-mi acest mesaj misterios, dar

mai întâi spune-mi de la cine este.

‘în regulă. E de la Hood, cred.

Samar Dev pufni. ‘Lasa-ma sa ghicesc. „Continuă treaba bună, cu adevărat.”

Femeia Malazan o privi. — Ei bine, acum, după ce s-au terminat toate astea, permite-mi să-ţi cumpăr o băutură.

Sprâncenele lui Samar Dev se ridicară.

— Mesajul, mârâi Karsa.

'Dreapta. Acesta este. Nu trebuie să părăsiţi Darujhistan.'

— Şi dacă o fac?

— Atunci vei fi pierdut singura ocazie de a-ţi îndeplini un jurământ pe care l-ai făcut candva.

— Am făcut multe jurăminte.

— Sunt şocat să aud asta.

Karsa zâmbea, dar ceva mortal se trezise în el. — îmi spui mai multe?

Femeia a ezitat din nou. — Mă regăsesc. Acest lucru chiar trebuie să fie privat – fără supărare, Vrăjitoare – el te- a numit aşa, da? Doar că...

— Spune-mi, a cerut Karsa.

Samar Dev a fost impresionat să vadă că femeia Malazan nu a tresărit de zâmbetul periculos al lui Karsa. — Toblakai, vei fi nevoie de tine.

'A face ceea ce?'

— Păi, să ucizi un zeu.

— Care zeu?

Femeia Malazan se holba, nemulţumită pentru prima dată de la sosire. Trebuia să fugi când ţi-am spus

asta. Orice persoană sănătoasă ar face-o.

— Atunci ai găsit războinicul greşit, spuse Samar Dev, cu gura uscată. — Şi ai avut dreptate/ mi-aş fi dorit să nu fi auzit asta. Am de gând să plec acum, aşa că poţi fi timid să- ţi transmit mesajul.

— Du-te la K'rul's Bar, spuse Malazanul. — Spune-le că te-a trimis Picker. Mic dejun, un vin timid, şi daca Blend se oferă să-ţi pregătească o baie şi poate să te săpună, fii drăguţ cu ea.

— Generos din partea ta, cred.

— Asta sunt eu, spuse Picker.

Samar Dev a pornit în căutarea K'rul's Bar. Un mic dejun suna într-adevăr foarte bine, la fel ca şi noţiunea de vin decent. Cât despre baie, ei bine, dacă într-adevăr i s-a oferit, de ce, bănuia că ar fi prea obosită pentru a rezista.

Zeci de mii au urmat acum căruţa cu boi şi povara ei în timp ce cobora de pe malul lacului şi în districtul Gadrobi. Clopotele au sunat; Marii Corbi se învârtiră, adăugând strigătele lor nenorocite. Şi deja, de pe dealurile de dincolo de Poarta celor doi boi, nori de praf se ridicau pe cerul dimineţii.

Caladan Brood nu avea nevoie să taie fiecare piatră sau să pună cazma în pământ pietros. Warren din Tennes fusese trezit, Jar cărnii lui Burn primise o nouă formă şi un nou scop. în acest loc ales se transforma un deal. Şi până când Brood a condus boul la intrarea în pasajul tumulei şi a luat în braţe corpul lui

Anomander Rake, camera dinăuntru era gata. 'Şi atunci când a ieşit la iveală, oprindu-se parcă surprins când a văzut zecile de mii de jelii tăcuţi formând un mei în jurul bazei dealului, o piatră enormă se ridicase la vedere, despicând pământul înierbat.

Şi când cu o mâna Caladan Brood îl călăuzise la loc, şi- a tras ciocanul. Pentru a pecetlui tumul pentru totdeauna.'

Anomander Rake a fost îngropat în întuneric. Fără arme, însoţit de niciun dar, fără bogăţie, fără bunuri preţuite. Cárnea lui nu a fost tratată împotriva ravagiilor decăderii. Sângele şi sângele care îi acopereau faţa nici măcar nu au fost spălate. Niciunul dintre aceste gesturi nu a aparţinut Tistei Andii, pentru care plecarea sufletului lasă trupul orb, nesimţit şi indiferent.

Moartea îl dúce pe cineva în râul întunericului, care trece în şi din oraşul ruinat Kharkanas, pântecele de mult mort, de mult abandonat. în râu, iar râul trebuie să călătorească mai departe, mereu mai departe.

Caladan Brood a pecetluit tumul şi pe piatra de vârf de dolomit albit a pus un simbol, sculptat adânc în faţa pietrei. O glifă antică Barghast, semnificaţia sa precisă si totuşi un lucru de nenumărate straturi -' deşi acest lucru este cunoscut doar de cei care în viaţă vin să-l confrunte direct.

Un singur glif Barghast.

Care spunea *Grier*

Când Baruk dispăruse în trăsura lui, iar vehiculul zbură în drum spre venerabila moşie a înaltului Alchimist; când uriaşul războinic Toblakai si Picker si-au încheiat conversaţia şi fiecare îşi luase drumul, cel dintâi urmat de fiicele lui şi de câinele şchiopătând; când locul în care doi războinici s-au întâlnit în luptă muritoare nu purta decât o împrăştiere de zidărie, fâşii întunecate de soare de sânge vărsat şi formele nemişcate de câini morţi ai luminii – când toate acestea s-au întâmplat, două figúri au apărut din umbră. .

Unul abia era vizibil în ciuda luminii aspre a soarelui: fantomatică, sprijinită de un baston. Şi după un timp de tăcere, acesta a vorbit cu o voce răguşită. Pentru început, un singur cuvânt: „Ei bine?”

Iar tovarăşul lui a răspuns în natură. ‘Bine.[1]

Bastonul bătu de câteva ori pe pavaj.

însoţitorul a spus atunci: „Acum nu ne mai este din mâinile noastre, până la sfârşit”.

— Până la sfârşit, încuviinţă Shadowthrone. — Ştii, Cotillion, nu mi-a plăcut niciodată Caladan Brood.

'într-adevăr? Nu am ştiut niciodată.[1]

'Crezi. .'

— Cred, spuse Cotillion, că nu trebuie să ne facem griji din acest punct de vedere.

Shadowthrone oftă. 'Suntem mulţumiţi? A fost. . delicat. . sincronizarea. Suntem mulţumiţi?' Ar

trebui sa fim.'

— Afurisiţii de Câini ai Luminii, spuse Cotillion, a fost neaşteptat. Doi, da. Dar zece? Zei de jos.

'Hmph! Eram mai îngrijorat de starea de spirit temporară a magului meu.

— Aşa îi spui?

„A avut o şansă – una subţire, dar a avut o şansă. Imaginati-vă că acela mânuind Dragnipur.

Cotillion îşi privi însoţitorul. — vrei să sugerezi că nu s- ar fi timid; Ammanas, într-adevăr. Asta a fost tot jocul *tău* . Nu mă las păcălit de faptul că aparent ţi-a părut necinstiţi. Ai jurat că nu vei încerca să furi sabia. Dar, bineînţeles, nu ai menţionat niciodată nimic despre unul dintre marii tăi preoţi care a făcut-o pentru tine.

— Şi ar fi fost al meu! Shadowthrone şuieră brusc de furie. — Dacă nu ar fi bărbatul ăla derutat cu buzele unsuroase! *A mea*!'

— De la Iskaral Pust, vrei să spui.

Shadowthrone se aşeză încă o dată, bătu din baston. — Ne-am fi văzut ochi în ochi, până la urmă.

'Mă îndoiesc de asta.'

— Păi, oricum, cui îi pasă ce *crezi* ?

— Deci unde este acum?

— Pust? înapoi în templu, cercetând cu atenţie arhivele Cărţii Umbrelor.

— Ce cauţi?

— O prevedere, orice prevedere,

pentru un Mare Preot al Umbrei care are două soţii.

— Există unul?

'De unde sa stiu?'

— Ei bine, spuse Cotillion, nu tu ai scris-o?

Shadowthrone se mişcă. 'Eram ocupat.'

— Deci, cine a făcut-o?

Shadowthrone nu a răspuns.

Sprâncenele lui Cotillion se ridicară. „Nu Puşt! Cartea Umbrelor, unde a proclamat Magul Umbrei Casei înalte?

— Se numeşte delegaţie, se răsti Shadowthrone.

— Se numeşte idioţiş/

— Ei bine, *hee hee.* îndrăznesc să spun că va găsi ceea ce caută, nu-i aşa?

— Da, cu cerneala încă udă.

Atunci n-au spus nimic o vreme, până când Cotillion a tras aer în piept şi a scos un oftat lung, apoi a spus: „Cred că ar trebui sa-i dăm câteva zile”. Şi de data aceasta, nu vorbea de Iskaral Pust.

— Dacă nu vrei să fii tăiat în bucăţi, da, câteva zile.

— Nu eram sigur că va accejDta. Chiar până în momentul în care el. .' Cotillion tresari şi privi în sus, de parcă s-ar fi străduit să vadă o siluetă rătăcită, singuratică, rătăcită, târând o sabie într-o mână. Dar nu, nu s-ar mai întoarce. — Ştii, m-am oferit să explic. S-ar putea să-i fi uşurat conştiinţa. Dar nu era timid; interesat.

— Asculta blestematele astea de

clopote, spuse Shadowthrone. — Mă doare destul de cap aşa cum este. Hai să mergem, am terminat aici.

Şi aşa au fost, şi aşa au făcut.

La două străzi de casa lui, Bellam Nom a fost prins din spate şi apoi împins de un perete. Mişcarea îi sfâşie durerea prm braţul rupt. Gâfâind, aproape să se întunece, se uită fix la faţa bărbatului care îl apropia, apoi se prăbuşi. — Unchiule. Şi văzu, în spatele lui Rallick, o altă faţă vag familiară. 'Şi.'. Unchiule.

încruntat, Rallick se dădu înapoi. — Arăţi o mizerie, Bellam.

Şi Torvald a spus: „întregul clan blestemat de Nom este la vânătoare pentru tine”.

'Oh.'

„Nu va face ca moştenitorul Casei să dispară zile întregi”, a spus Torvald. — Ai responsabilităţi, Bellam. Uită- te la noi, chiar şi *noi* nu eram atat de captivanţi în tinereţe şi nu suntem moştenitori ai nimicului. Aşa că acum trebuie să te escortăm acasă. Vezi cum ne-ai împovărat?

Şi au pornit.

— Am încredere, spuse Rallick, că oricine te-ai încurcat a fost mai rău, Bellam.

— Ah, presupun că a făcut-o.

— Ei bine, cel puţin asta e ceva.

După ce l-au făcut pe tânăr să treacă prin poartă, uitându-se pentru a se asigura că a intrat cu adevărat înăuntru,

Rallick şi Torvald au pornit.

„A fost unul'bun”, a spus Rallick, „toate gunoaiele despre noi în tinereţe”.

„Provocarea a fost să păstrezi o fată sinceră”.

— Ei bine, acum nu eram atât de răi pe atunci. Cel puţin până mi-ai furat iubita.

' — Ştiam că nu ai uitat!

— Îţi sugerez să mergem acum la dulcea Tiserra, unde intenţionez să fac tot posibilul să o fure înapoi.

— De fapt, nu te aştepţi că ea ne va face micul dejun,
nu?

‘De ce nu?[1]

— Tiserra nu este servitorul nimănui, verişoară.

‘Oh bine. Atunci o poţi păstra.

Torvald „zâmbi pentru sine. A fost atât de uşor să lucrezi cu Rallick. întotdeauna fusese atât de uşor, încât îl făcuse să se gândească exact ce voia Torvald să gândească.

Rallick a mers lângă el, de asemenea mulţumit, deoarece cu coada ochiului remarcă zâmbetul prost ascuns şi uşor îngâmfat al lui Torvald. Să-şi liniştească verişoara nu îl taxase niciodată pe Rallick.

A fost un confort, uneori, faptul că unele lucruri nu s-au schimbat niciodată.

Când sora Spiţe a păşit pe punte, l-a văzut pe Cutter lângă pupa, spnjinindu-se de şmă şi privind peste lacul calm. Ea şi-a ascuns surprinderea şi s'-a dus să i se

alăture.

— Mă' întorc în şapte oraşe, spuse ea.

El a dat din cap'. — E destul de aproape.

— Ah, ei bine, sunt încântat să am compania ta, Cutter.

El a aruncat o privire spre ea. — Obţii ceea ce ai vrut?

— Desigur că nu şi. . Mai ales.[1]

— Deci, nu eşti supărat?

— Numai în măsura în care nu am reuşit să-mi înfund dinţii înpâtul moale al surorii mele. Dar asta poate aştepta.

Daca a fost uimit de cuvintele ei, nu a aratat-o. — Aş fi crezut că ai vrea să o termini, din moment ce ai venit până aici.

— Oh, există scopuri şi „există scopuri în tot ceea ce facem, tânărul meu prieten. în orice caz, cel mai bine e să plec imediat, din motive pe care nu le explic. Ţi-ai spus la revedere?

El a ridicat din umeri. — Cred că am făcut asta cu ani în urmă, Spiţe.

— Foarte bine, să renunţăm?

La scurt timp mai târziu, nava alunecând cu uşurinţă tocmai de pe ţărm, pe o direcţie spre vest, stăteau amândoi la şina din port şi observară sfârşitul procesiunii funerare, acolo la o noua tumulă lungă' care se ridica modest deasupra dealurilor din jur. Mulţimi peste mulţimi de cetăţeni înconjurau movila. Tăcerea scenei, cu clopotele slabe şi îndepărtate, o făcea să pară eterică, ca o

imagine pictată, solemnă prin ceata fumului. Vedeau căruţa, boul.

Spiţe oftă. — Sora mea l-a iubit cândva, ştii.

— Anomander Rake? Nu, nu ştiam asta.

— Moartea lui marchează începutul.

'Din ce?'

— Sfârşitul, Cutter.

Nu a avut niciun răspuns la asta. Au trecut câteva clipe. — Ai spus că l-a iubit odată. Ce s-a întâmplat?'

'A achiziţionat Dragnipur. Cel puţin, îmi imaginez că asta a fost cauza. Ea este bine numită, este sora mea.

Invidie.

Cutter i-a aruncat o privire, cjândindu-se la propriul ei nume, această femeie frumoasă lângă el şi, cu înţelepciune, nu spuse nimic, nimic.

Clopoţelul care nu era acolo îşi încetase în cele din urmă sunetul maniac, iar Scillara reuşi să se urce înapoi pe acoperişul templului, astfel încât să poată privi oraşul. Putea vedea lacul, unde o corabie singuratică desfăcuse pânze pentru a călări pe briza dimineţii. Ea cunoştea acele pânze şi le-a urmărit o vreme.

Cine era la bord? Ei bine, Spiţe cu siguranţă. Şi, dacă are vreun simţ, Barathol. Cu Chaur zâmbitor lângă el, copilul uriaş cu dragostea lui copilărească care nu avea să cunoască niciodată

trădarea, cel puţin până în ziua, sperăm că peste câteva decenii, când fierarul s-a închinat pană la bătrâneţe si s-a culcat pentru ultima oară. Aproape că îl vedea pe el, chipul lui, ridurile adânci, întunecarea ochilor lui întunecaţi şi toate pierderile vieţii lui căzând, văl cu văl, până când a încetat să mai privească în afară.

Chaur nu ar înţelege. Ceea ce ar simţi s-ar prăbuşi orb ca un mistreţ într-un desiş, s-ar prăbuşi direct prin el. Ar fi un lucru îngrozitor să fii' martor, să-l' vezi pe bietul copil încurcat în ghearele durerii pe care nu o putea înţelege şi pierderea pe care nu o putea înţelege.

Cui ar avea grijă de el atunci?

Şi draga Scîllara? De ce nu era cu ei? Şi-a dorit să aibă un răspuns la asta. Dar ajunsese la anumite adevăruri despre ea însăşi. Destinat, credea ea acum, să ofere sufletelor mângâiere în treacăt. Un pod reconfortant, da, pentru a uşura singurătatea călătoriei lor.

Părea condamnată să-şi deschidă vreodată braţele către iubitul greşit, să iubească pe deplin, dar să nu' fie niciodată atât de iubită în schimb. Îi făcea stocul patetic în această suită de oportunităţi irosite care scriu istoria unei vieţi stângace.

Ar putea trăi cu asta? Fără a plonja în autocompătimire? Timpul ar spune, presupunea ea.

Scillara şi-a împachetat pipa, a lovit scântei şi a tras adânc.

Un sunet în spatele ei a făcut-o să se întoarcă...

Când Barathol se apropie, o mână alunecând în sus în spatele capului ei, se aplecă înainte şi o sărută. Un sărut lung, profund, hotărât. Când în cele din urmă s-a îndepărtat, ea a icnit. Ochi mari, uitându-se în sus, în ai lui.

El a spus: „Sunt fierar. Dacă trebuie să fac lanţuri ca să te ţin, o voi face.

' Ea clipi, apoi i-a râs gutural. — Ai grijă, Barathol. Lanţurile se leagă în ambele sensuri.

Expresia lui era gravă. — Poţi să trăieşti cu asta?

— Nu-mi da de ales.

Călăreşte, prietenii mei, vânturile iubirii! Acolo, lângă o clopotniţă, unde un bărbat şi o femeie sepăsesc, şi afara, în burduful întins al pânzelor, unde un alt barbat priveşte spre vest şi visează la lumina dulce a lunii, o grădină, o' femeie care este cealaltă jumătate a sufletului său.

Rafală blândă printr-o uşă, oftat dulce, în timp ce un gardian vine acasă şi este cuprins de soţia lui, care suferise o noapte veşnică de frici, dar ea îl ţine acum şi totul este bine, totul este în regulă, iar copiii ţipă de entuziasm şi dansează în bucătărie.

Râul durerii a străbătut Darujhistanul şi dimineaţa se întinde în urma lui. Sunt vieţi de reconstruit, atât de multe răni de reparat.

O pungă de monede loveşte pe blatul mesei în faţa unei femei care nou-a ajuns la binecuvântata ei văduvie şi se simte ca şi cum s-a trezit dintr-un coşmar de zeci de ani, iar acesta este, pentru ea, un fel de iubire personală, un moment pentru ea însăşi şi nimeni altcineva.

Picker intră cu paşi mari în bar şi acolo îl aşteaptă pe Blend, cu lacrimi în ochi, iar Samar Dev se uită de la o masă şi zâmbeşte, dar acel zâmbet este melancolic şi se întreabă ce uşi *ó* aşteaptă şi care se vor dovedi descuiate şi ce ar putea minţi, dincolo. '

Şi într-un templu, Iskaral Pust şterge cerneala şi cântă peste ge shy;nius lui literar. Mogoră se uită cu ochii obosiţi, dar deja visează la alianţe cu Sordiko Qualm.

Bhokarala stau într-un pâlc, schimbând cadouri de nuntă.

Doi paznici ai proprietăţii, după o noapte plină, au dat buzna într-un bordel, doar pentru a nu găsi pe nimeni acolo. Dragostea va trebui să aştepte şi este cineva cu adevărat surprins de ghinionul lor?

În pragul unui cămin şi atelier modest, Tiserra stă în faţa celor două iubiri ale vieţii ei. Şi, pentru cele mai scurte momente, imaginaţia ei se dezlănţuie. Apoi îşi revine şi, pe un ton uşor, întreabă: — Micul dejun?

Torvald este momentan surprins.

Rallick doar zâmbeşte.

F

Există un om rotund, cu circumferinţa nesfârşită,
ăşind atât de delicat printre moloz în drumul său înapoi la hoenix Inn. Nu va fi de folos să fii străin de întristare, fie doar să arăţi minunea strălucitoare a lucrurilor mai dulci. Si aşa, chiar dacă el deplânge în felul lui (cu cupcakeş), la fel şi el oftă cu tristeţe. Dragostea este un oraş, da mtr- adevăr, un oraş preţios, unde o mie de mii ae cărări parcurg umbră şi lumină, prin aer învechit şi aer miros de fiori, parfum care încreţeşte nasul şi bălegar care şifonează nasul, iar în canalizare éste praf de aur. şi renaşterea în vărsarea lacrimilor.

Şi, în cele din urmă, ajungem la un copil mic, intrând într-o şcoală de duel, trecând prin şuvoiele aurite de soare, şi el sé opreşte la zece pasi de o femeie care stă pe o bancă şi apoi spuné ceva, ceva fără sunet.

O clipă mai târziu, doi diablonii trec la vedere şi se
opresc în loc, privindu-se la Harllo, apoi ţipăt şi se répezi spre el.

Femeia ridică privirea.

Ea tăce mult timp, uitându-se pe Mew şi Hinty
strângându-l pe băiat. Şi apoi un suspine îi scapă şi face ca
şi cum să se întoarcă...'

Dar Harllo nu va avea nimic din toate astea. 'Nu! Am venit acasă. Asta este, eu

vin acasă!

Ea nu poate să-i întâlnească ochii, dar totuşi plânge. Ea flutură cu mâna. — Nu înţelegi, Harllo. Acea Vreme, acea vreme — nu am amintiri bune despre acea vreme. Nu a ieşit nimic bun din asta, nimic.

'Nu este adevarat!' strigă el, aproape de lacrimi. 'Nu este adevarat. Eram eu.

După cum ştia acum Scillara, unele uşi nu le poţi reţine. îndrăzneţ ca adevăr, unele uşi sunt bătute.

Stonny nu stia cum avea să reuşească asta. Dar ea ar fi făcut-o. Ea ar. Şi acum a întâlnit ochii fiului ei, într-un mod pe care nu şi-a permis niciodată până atunci. Şi cam asta a făcut-o.

Şi ce a spus Harllo, în tăcere, în timp ce stătea acolo, în momentele ni timid, înainte de a fi descoperit? De ce, a fost asta: *Vezi*, *Bainisk*, *aceasta este mama mea.*

EPILOG

Furios şi
spune-mi
atunci Nu
orice
poveste
este un
dar Când
angoasa
dă cuţitul
încă o
răsucire

Şi sângele
este subţiat
de lacrimi
Striga
nedreptatea'
Nu orice
poveste este
un dar Într-o
lume aspră de
ceartă
Lăsându-ne
lipsiţi Faptele
pălesc d'e-a
lungul anilor Si
vă voi întâlni
cu privirea
Nici tresărind,
nici timid
în timp ce încrucişez moartea
în interiorul vieţii Şi cu faţa în
jos
Cu o mulţime de temeri de
moarte Şi voi spune atunci
Fiecare poveste este un dar
Şi cicatricile purtate de noi
amândoi Şunt uşor ratate În
depărtarea dintre noi

Blestemul lui Bard

Fisher kel Tath

Nimander stătea pe acoperişul donjonului, sprijinindu- se cu braţele pe piatra rece a crenelului, şi urmarea figura îndepărtată a lui Spinnock Durav în timp

ce traversa vechiul teren de ucidere. O întâlnire fatidică şi agitată îl aştepta pe acel războinic, iar Nimander eră îngrijorat, pentru ca tocmai din porunca lui Nimander Spinnock se duse acum să o găsească pe femeia pe care o iubea.

Skintick sosi să stea lângă el.

— E o nebunie, spuse Nimander.
— Ar trebui să fie Durav pe tron. Sau Korlat.

„Este lipsa ta de încredere pe care o considerăm atât de fermecătoare”, a răspuns Skintick.

— Ar trebui să fie amuzant?

— Ei bine, mă distrează, Nimander, mă mulţumesc cu asta, de cele mai multe ori. Ascultă, e simplu şi complicat. Sângele Lui curge puternic în tine, mai puternic decât îti dai seama. Şi va place sau nu, oamenii vă vor urma. Te ascult. Spinnock Durav a fost un exemplu bun, m-aş aventura. Ţi-a luat comanda ca o lovitură de corp şi apoi â pornit să' o urmeze. Nici un cuvânt de plângere – nerăbdarea ta iritată l-a înţepat.

— Tocmai punctul meu de vedere. În primul rând, nu era treaba mea. Nu aveam dreptul să fiu iritat sau nerăbdător.

— Eraţi amândoi pentru că vă păsa şi abia îl cunoaşteţi pe bărbat/ Poate că nu ştiţi, dar v-aţi făcut prieteni în acea sală a tronului, chiar atunci şi chiar acolo. Ochii lui Korlat străluceau. Şi Marea Preoteasă chiar a *zâmbit* Ca o mamă, şi mândră şi îngăduitoare. Sunt ai tăi,

Nimander. El a ezitat, apoi â adăugat: „Toţi suntem”.

Nimander nu era pregătit să contemple asemenea noţiuni. — Cum merge Nenanda?

' — În refacere, la fel de subţire ca întotdeauna.

— Şi Clip?

Skintick ridică din umeri. — Aş vrea să pot spune *umilit* [1]

— Aş vrea să poţi şi tu.

— E furios. Se simte înşelat, personal dispreţuit. Mă tem că va fi un necaz, un ghimpe etern în coasta ta/

Nimander oftă. — Probabil că au simţit acelaşi lucru la Andara, motiv pentru care l-au trimis să ne găsească.

— Fără îndoială, într-un val de fanfară.

Nimander se întoarse. — Piele, chiar nu ştiu dacă pot face asta.

— Spre deosebire de Anomander Rake, nu eşti singur, Nimander. Povara nu mai depinde de o singură persoană. Ea este cu noi acum.

— Ar fi putut să ne lase pe Aranatha.

„Aranatha nu a fost Aranatha de ceva vreme – poate că nu-ţi aminteşti când era mai tânără. Nimander, sora noastră era o' simplă. Abia un copil în mintea ei, indiferent că a devenit femeie.

— întotdeauna am văzut asta ca. . nevinovăţie.[1]

— Din nou, generozitatea ta de spirit.

— Incapacitatea mea de a discrimina, vrei să spui.

Au tăcut o vreme. Nimander ridică privirea spre turlă. — Era un dragon acolo sus.

— Silanah. Ei bine, foarte aproape de Anomander Rake, mi s-a spus.

— Mă întreb unde s-a dus?

— Ai putea oricând să trezeşti sângele lui T'iam din tine şi să afli, Nimander.

— Ah, nu, mulţumesc.

Spinnock Durav se mutase peste noapte şi ajunsese în porţiunea rătăcită care fusese o tabără mizerabilă, unde o mănăstire se afla acum în construcţie, deşi pentru moment un cort militar era templul în care locuia Salind, Marea Preoteasa a Răscumpărător.

L-ar accepta ea?

Mamă întunecată, ascultă-mă, te rog. Pentru Spinnock Durav, care a stat în locul fiului tău, iar şi iar Da-i pace. Oferă-i fericire.

La Marea Tumulă se aflau alţi muncitori, pelerini în cea mai mare parte, ridicând o movilă funerară mai mică, pentru a ţine oasele cuiva numit Seerdomin, care fusese ales să stea veşnică veghere la poalele Mântuitorului. Era ciudat şi misterios cum au ajuns astfel de noţiuni. Nimander şi-a amintit că va trebui să trimită un echipaj acolo, pentru a

vedea dacă au nevoie de ajutor.

— La ce te gândeşti, Lord Nimander?

Nimander tresări la titlu. „Mă gândeam”, a spus el, „la rugăciuni. Cum se simt. . mai curat când cineva le spune nu

E

entru sine, ci în numele altcuiva.[1] El a ridicat din umeri, ruse inconfortabil. — Mă rugam pentru Spinnock. Oricum, la asta ma gandeam. Ei bine, Marea Preoteasă spune că sunt lucruri despre care trebuie să vorbim. Cel mai bine aş plec£.

În timp ce se întoarse, Skintick spuse: — Se spune că Anomander Rake va sta cu fata spre mare.

'Oh si?[1]

'Nimic. Doar că am observat că te-ai apucat să te uiţi

K

este pământ, spre acel Marele Tumul. Există ceva despre lântuitorul care te interesează?

Şi Nimander doar a zâmbit, apoi a intrat înăuntru, lăsându-l pe Skintick să se uite după el.

într-o cameră dedicată celor mai arcane ritualuri, patruzeci şi şapte de trepte sub parterul moşiei înaltului Alchimist, doua nicovale de fier fuseseră plasate într-un cerc înscris. Făcliile care căptuşeau pereţii se luptau să ridice flăcările deasupra gurii lor înnegrite.'

La o masă, într-o parte, era

vrăjitoarea, Derudan, cu o narghilea lângă ea, fumul se ridica din ea de parcă ar fi aburit în aerul rece. La marginea cercului stătea Vorcan, care se numea acum Lady Varada, înfăşurată strâns într-o mantie de lână gri închis. Marele Corb, Crone, a mers ca si cum ar fi păşit prin dimensiunile camerei, cu capul strâmb din nou şi din nou pentru a privi nicovalele.

Baruk era lângă uşă, privindu-i pe Vorcan şi Derudan. Ultimul din Cabala T'orrud. Gustul din gura lui era de cenuşă.

Erau slujitori ascunşi în oraş şi chiar acum erau la lucru. Pentru a produce o întoarcere căzută, pentru a trezi pe unul dintre Tiranii de altădată. Nicio femeie din această cameră nu era conştientă de acest lucru, iar teama era palpabilă în distracţia ei persistentă.

Totuşi, soarta Darujhistanului – şi a Cabalei T'orrud – nu a fost motivul lor pentru a fi aici.

Uşa s-a deschis cu un scârţâit şi a păşit Caladan Brood, purtând într-o mână sabia ' Drâgnipur. Se opri chiar înăuntru şi se uită cu privirea spre Vorcan, apoi spre Derudan. /Asta nu are nicio legătura cu voi”, le-a spus el.

Vorcan se înclină. — Iartă-ne, Warlord, dar vom rămâne.

îşi drese glasul, Baruk spuse: — Vina mea, Warlord. Se pare că nu au încredere în mine – nu atât de aproape de acea armă.

Brood îşi dezveli dinţii. — Nu sunt

suficient de tutore?

Văzând' zâmbetul slab al lui Vorcan, Baruk spuse: „Lipsa de încredere este reciprocă, mă tem. Sunt mai în largul meu cu aceşti doi aici m faţa noastră, mai degrabă decât să pornesc de la fiecare umbra.

Lordul războinic continuă să se uite la Vorcan. — Ai încerca pentru mine, asasin?

Crone chicoti la sugestie.

— Presupun, spuse Vorcan, că nu va fi nevoiş.

Brood îi aruncă o privire lui Baruk. — În ce cuib mizerabil trăieşti, înaltul Alchimist. Nu contează, este timpul.

L-au privit intrând în cerc. L-au privit aşezându-l jos pe Drâgnipur, împletind cele două nicovale. Apoi făcu un singur pas înapoi şi rămase nemişcat în timp ce se uita la sabie.

— Este frumos, spuse el. — Măiestrie bună.

„Fie ca într-o zi să poţi să-i complimentezi în persoană pe creatorul lui”, a spus Vorcan, „Nu te aştepta ca eu să fac prezentarea. Nu ştiu unde se vor revărsa toate, atâta timp cât nu este în oraşul meu.

Brood a ridicat din umeri. — Sunt cel greşit de la care să caut linişte, Asasin. A scos ciocanul uriaş din spate şi a pregătit arma. — Sunt aici doar pentru a sparge blestemata.

Nimeni nu a vorbit atunci şi niciunul dintre observatori nu a mişcat nici un muşchi în timp ce timidul război a făcut

un al doilea pas înapoi si a ridicat ciocanul deasupra capului. O ţinu o clipa pe loc. — Aş jura, spuse el într-un bubuit scăzut, că Burn zâmbeşte în somn chiar acum.

Şi a coborât ciocanul.

Fisher aştepta în grădină, ciudat de proaspăt, reînnoit, când Lady Envy, timidă, se întoarse acasă. Mersese în mijlocul a mii de oameni, până la o tumulă. Privise, la fel ca toţi ceilalţi, de parcă un străin pentru cel căzut. Dar ea nu eră asta.

Găsi un decantor delicat din cea mai subţire sticlă verde Nathii, umplut cu vin am timid, strânse două pahare şi ieşi să se alăture bardului. Se ridică de pe banca pe care stătuse şi ar fi făcut un pas mai aproape de ea, dar apoi îi văzu expresia.

Bardul a fost suficient de înţelept încât să-şi ascundă oftat de uşurare. O privi turnând ambele pahare până la refuz. 'Ce s-a întâmplat?' el a intrebat.

Nu voia să vorbească despre timpul petrecut la tumulă. De fapt, ea nu va vorbi niciodată despre asta. Nu pentru acest om, nu pentru nimeni. „Caladan Brood”, a răspuns ea, „asa s-a întâmplat. Si mai sunt.

'Ce?'

Ea se îndreptă spre el, apoi îşi scurse paharul. 'Tatăl meu. *S-a întors.* '

Oh, oraş fragil. .

Era o câmpie goală, sub un cer gol.

Foc slab, pâlpâitor, se cuibărea adânc în inelul său de pietre carbonizate, acum puţin mai mult decât cărbuni în reflux. O noapte, o vatră şi o poveste s-au învârtit acum.

- *ai văzut vreodată dansând pe Kruppe?'*

— *Nu. Cred că nu. Nu prin mădulare, nu prin cuvânt. '*

„ Atunci, prietenii mei, stabiliţi-vă pentru această noapte. Şi martor. .'

Şi aşa au făcut. Bard şi Elder God, şi oh, cum a dansat Kruppe/ Orb faţă de ameninţarea încruntării, orb faţă de consternare, cu ochii peste cap, orb până şi faţă de dispreţ – deşi niciunul dintre aceste lucruri nu a venit de la aceşti doi martori. Dar dincolo de acest inel firav de lumină caldă, în acea lume vastă atât de discordantă, atât de plină de tumult, judecată aspră şi veselă în cruzime, nu poate exista nicio cunoaştere a feţelor îmbrăcate.

Nu conteaza.

Trebuie să dansezi, şi a dansat Kruppe, oh, da, a dansat.

Noaptea se apropie de sfârşit, visul se estompează în argintiul palid al trezirii. Kruppe încetează, obosit dincolo de raţiune. Transpiraţia se scurge pe lungimea barbei lui rătăcitoare, ultima lui afectare.

Un bard stă, cu capul plecat, şi în scurt timp va spune *mulţumesc*. Dar deocamdată trebuie să tacă şi, în ceea ce priveşte celelalte lucruri pe care le-ar

spune, ele sunt între el şi Kruppe şi nimeni altul. Fisher stă, cu capul plecat. În timp ce un Dumnezeu bătrân plânge.

Povestea se învârte. Filat afara.

Dans cu mădular, dans cu cuvânt Martor!

Aceasta se încheie a opta poveste a cărţii Malazan a celor căzuţi